

AUTHOR _____

NO. 198

TITLE ספר מהברות
[SEFER HA-MAHBAROT]

RR _____

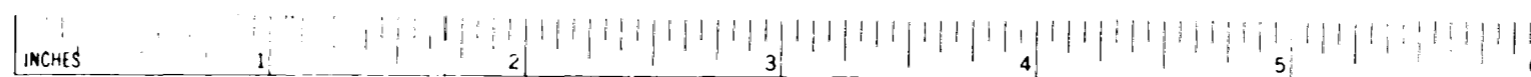
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

IMPRINT BRESCIA, 1491

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

CALL NO. GOFF, HEB-43; ACC. 29202

DATE MICROFILMED _____

C 2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

7 1/2
Sis. - 1/2 m. p. 1/2 m. p.

58, II 1/2 - 1/2

^

מחבר

מאת

מאת

ספר המחברות למר עמנואל זלדה

לחיינו שיש לנו ספר

עבנואל בכר שלמה זעל אחרי חודות אל הסנה
הראשונה בלב כורעובנס מתחננה הומר
אחרי אשר יומי לערוכ פנה ונס עתימן העדנה חל
הוקנה הייתי ככסור נודדת מן קנה ואני הייתי
כפירימו העיר אשר במדקח המדונה ועם חרנו
אנשי חסד ואנשי אמונה הושכים ראשונה

במלכות הדעת והתבונה ואני הייתי חתה בהמנה
ויהי היום אחר סעודת סושים הלכנו בכח האטילה והיון והצפרים ונחשטנו לחיה בס
כרוב ויאריו הספורים ונאית כנפאנו עצות לדבר רק מאודות השירים והמליצות
כל אשר חבר סירמלכו ואמרנו ואם שמע סיר חברנו וולתו וספרתו ואיש לקט מהם והל סר
ונחרם יראה לשירים יופים והדרם ואשר לא יבא בעצת השירים והקטום כל הנפוש יחרם
ויהיו בני אנשים אשר הגיע מסלותם להתפאר בסירים חברים ולתם וקצתם התפארו
בשירים חברתים והעלמתי עיני מהם כאלו לא הכרתים וקצתם הביאו שירים מלכו שירים
אשר יגעו ללקט בן הצומרים ויצברו אותם השירים חסדים וקבוצת קהף ונחשט לח לנור
ולא להועיל כי אם לבטת חקקו חקקי חן וספרים הגדילו וכן עהור לטמח לח הכדילו
וקצת היו כשירי מתפארו וכבוד מליצותי מספרים זה אומר דלתי סירוך דסקתי וכל סיר וולת
החקתי וכל זר ידבק האזר על מזני איש סירוך אלי הדבקתי ואומרה חלני רעי ונחלני
הראוני השירים אשר יחזתם אלי ויראני מתכתי תעצוים וארא ונהה פרץ חרשם כשרדשים
ואספנו עם שירי הנפלאים אשר היו בתרשים הופי ממולאים וכפנו השכל מסולאים שירי
אנשים פזאים מכוקצים ומצוררים ומגוללים ושירים סכוכים וכסכאים סכוכים וישיתו להם
עדרים הממעיע אסף עשרה חזירים ונאנו אלי להגדיל עצמי אשר לא צויתי ולא דברתי
ולא עלתה על לבי וספרנו בחומת השירים פרץ ויצברו אותם חמרים חמרים נתבאש הארץ
גם ראיתי מהם יחשו קצת שירתי לאחרים ונחלתינו נהסכה לזרים בתורם וירי
ואומרה אהה שירתי העליצות ומליצותי הנמרצות הייתם צבי לכל הארצות והנכס הינוס
כאבני גיר מנוספות ותשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות מי יעץ זאת חליכס השירים
קהורים לקוחים מפנינו המאמרים ומאורת הדבורים אך נפלוגבורים ואומרה על
חברת אהבי ומירעי חסני חנוכי אתם רעי עדה שרמא חלק עמי ימיר כי העיק הדגן תחת
תציק העגלה המלאה לה עמיד וחטאתי בתוכה בעט צרול בצפרון אמיר קי נטוה
ות שירי נפסם שלטה בראש גרורים בראש אמיר וישוהריתי קולי ואקרא חלי
יש עלי כפא ועם איתנו אחד מן השירים חויט מיכל וכראונו כי האמן ערני ככל וסי
ני ירש הגבל קס קל חיס ולא התעבל ויאמר אלי בן ארם מה לך נדס א

עמנואל זלדה

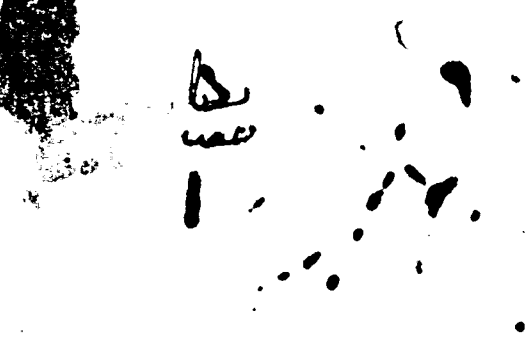
29202

טורף נפטר בארץ ובחורוץ • קום לך למה זה אתה נוסל על סניך • לך ואספת כל מחנה סירך
 ומליצותך • ואמרי בליצונך • למגדול ועד קטן וחברים על ספר • כותף אמרי ספר • באשר ראית
 לך יהנה חריו ספר חכרו במליצות • ובסירות כמרצות • ומטלים ממטלים סוכים • לא ספרוס
 הראטוסים • וכמך הסירים המליצות אשר לקח בקשתני ויחרבו • אל טמות אנטוס אשר ברא
 מלבנו • ואעפ"י טהוא חכים • על פס חכר הקני • ואיתן האורחי ספרס • ואומרה ר יהודה
 חריו בראנו • כיון לחבר ספר מתחלת עניינו • וחבר הסירים והמליצות החירותות • אשר היו
 לענין הכפר כחות • לקח בידו מטה סכלו ועסה בו את האותיות • אמנס אני המליצות
 והסירים • חרתי קצתס בימי הנעורים וקצתס בימי החרה • וקצתס בימי הזקנה • לא כונתי
 לחבר ספר מהס • ומה יהיה הענין ואשר יקבץ ביניהם • ואף סכל איש אשר הונף ואשר הורס •
 יכל לקבץ סירים לכונן חברים • ומי יקבצס מראש סניד וחרמון וממענות אריות ולקבץ נדחיה
 קמה מקבוצ גלות • יען הסר ויאמר אל יאמר כן אבי החכמה • ידעתי כי כל תוכל ולא
 יבצר מתך נצומה • כי לא תאכר חכמה • מהכס וערמה מערוס שטט בחונו • סכלך ומכא ע
 עניינים יחברים • כו ארך סירים ומליצות עד שמים לרוס • ואעפ"י סכל הסירים רוח כינתך
 יליתס • והמליצות יד הכמתך יסדתס • והתיחדת בהס ואף יד ארך • סא מסל כאלו יהיה איש
 לחברתך • יבאלך וצננהו • וענך וצאלהו • ובסס חדס תכנהו • באשר מלכך אתה כודהו •
 והני • מעולס סר לא חברתי • ומליצה בארד סכלי • לא תארתי • סיס אותי לחברתך בספרך
 ויחס אלו קצת משלך וסיריך • ואף כי תבארתי בסירים ובמעסים • אזה יהיו על שמי מיתחשים
 בחרתי היות לך לריע ולעמית • ולהיות שמי חרות על לוס ספרך עולמית • ועתה קום לטון
 הזהב והאדרת • ועשה לך טס תפארת • ואסף מחנה סיריך אל מחברת • להניע יהיה הגונב מהסן
 כגנב נמצא במחברת • ואשמע אל עצת החבר • ואשאל מאת האל להורית איתנו את אשר
 נכר • וזה החלי לעשות • וידי לטמים פרושות • להיות עס פי בהגיגו • ולא חסאל כלעאני

קובי שיר	תו יפתי	ולבי על כל	שירות מלכי
עם כל עובר	אומת עבר	אזמת עבר	משפט ערבי
ופחי ועל	הבתים יחיו	על כבתי	חיים דלכי
לירות חצים	צדה היכי	לתכך ב	קשת מושכי
יערוף לקחך	יול בטל	על כל בשר	רוחך שפלי
אברו לכל	עמנו אל	עבד אל ש	די אנכי
שובי נפשי	למנוהיכי	כיהאל ג	מל על ימי

אמר עמנואל

ככה שלמה זל • אחריו אשר אור האמת נשאר
 (שמש חכמה קדר • ועמד השכל כאיש נדון •
 שתכונה אספו נחס • והמליצה היתה לטוב)

הגסה דבר אלך תלחה , ואיה אישוא מוסריך הצריכים , ושמך אשר יתנו רבבים , הגה יסרת
רבבים , וידים רפית תחוק ולכב יתאמץ , כושל יקימון מלך וכרכים כורעות תאמץ , ועתה ב
כלה פוד ואפס המץ , ומי לא יפלא עליך הפלא ופלא , והיצאת בטכבר הסורי הזמן מבית כלל
, כי עתה תבא אלך ותלחה , ומי יחזק ביד הכושלים אם לא תחזיק , ומי יניחני שדי אהבה הם
לא תניק , ומי ימלא את כלינו שמן טעון אם לא תיציק , ומי יריוק לנו ברכה עד כלי ריח אם לא
תריק , פתח פך (ויאירו דבריך) , והסר כעס מלכך והצבר רעה משאריך , ושא משלך ושירך ,
והמה יכחמך , וגער בזמן וקיריותיו אשר הממוך , כי משורח הזמן וככוניהם לא עמך , ועתה
הדוד העיב לעדל מעל זך , גלעד לתת צדי אל מהלתך , ואם לא ינחמך דברך ומליצריך ,
לא ינחמו דבריו ולתתך , עורה כבודי עורה הנבל וכוונר , הבה בזמן וגע כצונר , ושטט בחינל
טכלך , קרא כגרון אל תחשך , כשיפר הדם קולך , ושא על אנשי הזמן משלך , וכמייתריך
תכונן על פניהם , והגר העלתך אליהם , ומה חלק האל לך ומה חלק הזמן אליהם , ובוה תבא
לך נחמה ותצטפה מאנשי הזמן אשר לא הגישו אל מעלתך נקמה , ולכן הסר כעס מלכך
ומכשך תג , כי כה אמר האל רעה את צדן ההרונה , כי מ ירעה את עמי אם לא תרעם ,
הגר לבני ישראל , את תועבות הזמן והדיעם , כי כוכבי השמים ו כלי כ ואת
רחם יבעל טעם ושא משלך ויאמר

צבוי פאר	זמן הבוש	צדי לעם	וקם רעם
דאה כסיל	זביל כסיל	ואת רחם	ובעל טעם

ויהי כשימי את דבריו אשר איש שלומי , היתה הח אחרת עמי , ועירדתי רעיוני וטנסתי מ
מתני , ושמת אל המדבר פני , ואשא עם כלי עמי , על הזמן הגזל את מחמדת
מעמי , ולכא במטטט עש עם חרמי , ולדבר עליהם תועה , ולמחות מעל פכנדמעה , ולנחם
לכבי תכאבני , בהוצירי חרפת הזמן , וטובו , וכשיפסי חריב על פני אשר כסו פניהם בחלבם ,
וכטמאו את צפוי כספם ואת רפודת מסכת זרבים ובהדאית כראיות לא מרומות כי טובות הזמן
ירעותיו מהדומות , והבוטחים בו נמשלו כבהמות , קדאו בסמרתם על ארמות , והשמחים במתנת
דו שמחים ללא דבר , להיותו קנט רצון וכסבר , והשוחים במורקוין , נחטבולאכסם ולאח ,
והפורטים על פי הנבל , הכל הכלים הכל הכל , בטכבר הזמים הבאים הכל נסכח זה במטטט
יבא ועם אנשי הזמן יתוכח , וההצלחות הנעימות , והיעלות הדמות , הם למלאני אליהם
העוליס בסולם ההכמות המטהדים והמתקדטים , ואל האל נגשים , והודדים חשים , לעשות
כפטים , להיות חיים אחדי מנת וקדושים , וראו נתיבות הזמן תחתיהם , ונשכים ועטרותיהם
בראשי האור כונה עליהם , ושא את מליכותי לנחם לכבי ולכב לפני ענקי ואומי

אני אבד ראיה עני בשכט עברת הזמן וכלכדתי ברשתו אשר טמן י החרלתי את תירושי
וישבות הזמן ויכתב ככל אשר צנה הזמן י לא יתן סינה לעיני ולעפעפי תנומה י סן
אראח אהובי ונאמני ויהיו אלי לנחמה י ראיה הזמן נדבת ידי ככל אשר אסנה י ועבר עליו חת
קנאה וקנא י ולא יכע ממני כל עריבות י רק סן אבא לידי נדובי י ולא הטרוד רעיוני י רק סן
אדבר בוגבאי י ולא הסיל עלי חרדתי י רק סן בחרב אבא לקראתי י לא אתמה אס סנאתי כי
ענאתי י ולא אגער בו אס הלאני כי הלאניו י ואס הזס הביא בכליותי בני אשפתו י וטבעתי
חרפתו י תמול לקח מידי כפלים ככל חזאתו י ראיה הזמן כי שמתני פני להלחם בו י וכי אטיב
צור חרבני י וכי העליתי אסיריו מתהומותיו הגשע עצמותי י וערך למול פני מלחמותי ויאת
כי יאה מה יהיו חלומותי ונאני עב בארץ וכאורח י מר צורח י מלפני הזמן בורח י יתקלסו כי
לאמר עלה קרח י היתי שחוק לכל עמי י ותהס כל העיר עלי ותאמרנה הזה נעמי י אי
נדויות הנחתך שלא ברצוני י והאני מאלהי כסף ומאלהי זהב חיבוני י ואשר מאסני אבותס
לעית עס כלבי צאני י אשר אמרו לא יראה יה י דמון אעון הייה י ואש צור כספו בטקו ותרכח
ספרי מינות כושרים מחיקו י ולא ידע במלאת ספקו י כי ה'מה אומר אחרי אשר שחקו עלי
צעירים וזכחו את זכיהם לשעירים י לא ידעו מי עס כספס באמתחותס י וצרעת הכסילות
פורחת בקרחס י אז בגבחתס י וידברו קשות ויענו עזות י ואמרו ידונו רמה ולא הסעל כל זאת
י ואשר בטכר הימים הסילו אלי קחנתס י טבתס וקמתס הייתי אני מנגינתס י ועל גבי חרש
חורשים האריכו למעניתס י ויהי לבבי בגוער י וכמון מנרץ יסוער י וצקת סכר יסוער י
ולמשקד מחמרי יתעצב י ולראות מה אטיב על תוכחתו יתיצב י ואטיב אל לבי דברים נעימי
י אולי אשלים לו ולאבילו ניחומים ואמרה הבט נא אלי כעין סכליך וראה המתחכים עלך י
אז רב גבולס מגבולך י טא נא עינד י וראיה'מה חלק להס הזמן י ומה חלק לך האל הרחמן
להס חלק ברכות תהיס רוכבת תחת' פח ופחד ופחת י ולך חלק ברכות סמים מעל י ונפט ס
בזמן תגעל ואשר יבזו לי לצרותי י ותמהא לקורותי י הולוכו אחריהס אצרותס כאשר אולך
אוצרותי י אמור נא לבי לכל הולך אחרי בצעו' בואת תבחנו חי פרעה י ונהיה סנינו ערומים י
ונראה מי הם השיקחים והערומים י וכסגור הספרים י ונראה בלב מי החטמות והמושרים י ומי
כתר החכמ' על ראש' ומי הצותה ויטבח ראש' הס בהסדרס מן העולם י יטה לארץ מנלס ועזבו
לאחרים חילס' ואני כתתי החכמה סולס' וראיתיה לזכור ברית עולס' אס אמות' לא ימותו
ספרי' י וצטס יצנו ריח נרדי עס כסרי' הס וטכבו למחראות' בטמלות בלות ומטולאות' וכגדי
יהיו בסו העכל מסולאות' יפות המראה והבריות' ובטכבי במנחמי י יקראוני אחי' מתואני
חי' ומהס תדע באמת כי החי מהס הוא המת' כבקר יטוב גהה' לעת ערב והנה בלהה' ואס
הזס יתגלו עשירים ברשים' ויטתו יין ענוסים' עוד מעט ותמות בטוער כפסס וחייית בקדשים
י וטענו הפסס וכתוח כלי' לאסוס' וכבר בארו אנשי הסגלה' כי הסרטה איננה תהלה' ונראה
איננה מעלה' לא אחוש לאס הזמן אחר אשר יבילני מהאס הגדולה' ולא אירא מחסרונן אחרי
אשר הביאני אל המעלת המהללה' ולא אירא מחרסתי בעולס הזה וביוני' אחרי אשר יביאני
אל הכבוד הרמני' ואל תפארת' עולס הרבני' לא אחוש אל מחמדי אס הספדתי' אחרי אשר

קנינו מרובי הטבל ועל גרנותי ענדתי סחתי סחרי החכמה ולא יניחוני ואורס ואמתס
סמה ינחוני בשכבי יסמרו עלי ואקיצותיהמה יסחוני ובעת יספרו על איט ויאמרו פלו קויה
דבנפלא וטקה יין בכתס אופיד לא יסולה יאמרו עלי פלו חבר פימטלי על דרך היסוד ה
הגולה וכל רז לא אנים ליה ובעת יאמרו פלו קנה רביע פדה וסחד סחורה יאמרו עלי פלו
חבר פי חמשה חמשי תורה ולא הסאיד רמו וסוד מקיח הספן ועד היסוד ובע יאמרו לפלו
הכמה רבן תירוט ויבהר וארו ודחן יאמרו פלו חבר בדקדוק הלסון ספר אבן כוהן
ובעת יאמרו לפלו בית מדות ועליות עברו חטניות ומגדל בנו לתלפיות ועוסות וחיות
אכנים טובות ומגליות יאמרו פלו חבר ספר כביאור צורת האותיות וכתן האחרים והעטרות
והמאות רמו אל האלהיות והטמיות והטבעיות ובעת יאמרו פלו הלך בארץ ישמעאל
וסכב הגלגל וכיתאל יאמרו פלו פי ספר ישעיה וירמיה ויחזקאל ובעת יאמרו לפלו סחורת
האיים והשירים הנכרים והגרים יאמרו לפלו השמים העבריים אשר לא נבראו בכל הארץ
ובכל הגוים ובעת יאמרו פלו רטע ערוס יאמרו לפלו המליצות הנטאות עד שמים לרוס
חכמי ספרד ישחדוס ובפרובינצא יסארוס וכל רואיהם יכירוס ובעת יאמרו לפלוני עטרות
ודיבון וצמר צחר ויין חלבון יאמרו פלו בקי בכל קתיבות החטבון ובעת יאמרו לפלוני ארץ
וכפורת וכתוכת כד ומעפורת יאמרו פלוני בקי בחכמת התטבורת ובעת יאמרו פלו רבן
כספיו ווהבית יאמרו פלו בקי בחכמת הגלגל ובכוכביו ובעת יאמרו פלו כשרי בעיקר יאמרו
פלוני חכס בחכמת המחקר ובעת יאמרו פלו נטתכר בפורים יאמרו פלו דרט ביום הכפורים
ובעת יאמרו פלו ופלו עשירים יאמרו פלו אכל לחס אבירים ולו יד ושס בכל ארבע ועשרי
ובעת יאמרו על איט מחר ימות יאמרו פלו חבר פי אמת ושיר הטירים וקהלת על הטלמן
והוא ינהגנו עלמות ובעת יאמרו פלו דבר נכלות יאמרו פלו פי חמט מגילן וספר תהלות
ובעת יאמרו פלוני לץ יהוד יאמרו פלו למד ספר הבהיר ולטונו עט ברזל מהיר ובעת
יאמרו פלו בתוך עולמות תוספות וצאניו מאלפיות ולא מן הסלת איפות ומכגדים חלפיות
ושפחות חרוסות והטרות והנטיסות יאמרו פלו בקי במולדות ובתקופות ודבריו במסמורות
נטועים בעלי אסוסות ובעת יאמרו פלוני לבוט טנים יאמרו פלוני טסתותו טוטנים ובעת
יאמרו פלו בכלנו ולבו בכרמיס כתומר מקטה ממקומו לא ימיט יאמרו פלו מוציא לך מיס
מצוב טחלמיס ובעת יאמרו על איט מילרי העברים זה וכיבו נכזה ורזה יאמרו פלו מזה וכך
מזה ובעת יאמרו פלו ספך דס נקי ואכל והקיא יאמרו פלו בכל החכמות בקי ובעת
יאמרו לפלוני הד המריכה לבדוק בנטים יאמרו פלוני מעץ וחכס חרטים רד עס אל ועס
קדוסי המטמח לב גדי ואנטי ובעת יאמרו פלו קנול וניקס יאמרו פלו חרט ומוטב ודוקס
ומסכית אויב ומתנק ובעת יאמרו פלו כוז וסוד ידבה ולו סוס ירעיטנו בארבה יאמרו פלו
און וחקר תקן מטלים הדבה ובעת יאמרו פלו קנה הכרבור יאמרו פלו בקי בסוד העיבור
ועסק בצרכי צבור ובעת יאמרו פלו אכל פרו כחט וסוך כנחט בלא לחט יאמרו פלו חכס
חרטים וכבון לחט ובעת יאמרו על אנשים כי דממו וכאלמו או הליכות שפא קע למו יאמרו
לפלו החדות אשר נעלמו וחטבון ראס כוכבים כי רמו ובעת יאמרו פלו בקי בחריטה ובקצי

ופלו הדלת תסוב על צירה יאמרו פלו כקי בספר יצירה ובעת יאמרו פלו יתן לנו רוב צדק
 ונצאו אחיו בא מצדו יאמרו ברוך שחלק לפלו מכבודו ובעת יאמרו על אים כי אסתו תמון
 לאחר יאמרו על אסתו יתה כאניות סוחר ומלאתה ודמניתה לא תאחר ובעת יאמרו אסת
 פלו עליו המולכת בכיה קלת דרכיה משר כת וכסיה להט החרב המתהפכת ולכה
 אסורים ובית המתהפכת יאמרו כי לאסתו אהבת חסד והצנע לכת ובעת יאמרו אסת פלוני
 עברתי על טוב נוארה יאמרו פלגית לא זכבה בלילה ניה ובעת יאמרו על גר גרית ובניה
 פניהם אחרית יאמרו פלגית אהרנית סהרנית ערנית ובעת יאמרו איך חספן לפלגית כי
 אס במאה ערלות פלגית יאמרו פלגית דרסה צמר ופסית ובעת יאמרו פלוני פועמים
 היא תתכלל יאמרו פלגית אסת ידא ה היא תתכלל ובעת יאמרו פלגית בן טדיה נאספיה
 צר נאר חטך בצריפיה מיכר צגים בזכניה ומלכות בכספי ורשפי אס רשפיה יאמרו פלוני
 אמש דרקה ומרפא בכנסיה ובעת יאמרו פלגית כיונה פיתה אל לב תבשל גדי בחלב יאמרו
 פלגית אסת חמת לב ואחרו אסר חבלים נפלו לי בכעמים ותהי נחלתי נחלת ארת
 ממחמים איך אקנא לאנטי דמים האמריש הב הב יעשו להם אלהי כסף ואלהי זהב
 לי כתר התורה העליוני וכתר המלכות הדנוני ותפארת העולם הרבני וכתר טע טוב אסר
 על גבי הוא כספי וזהבי אסר בו יתהלל המתהלל לא יטלנו ממנו טלל ואת נחמתי בעני
 ואכתבנה לזכרון בספר ניתן אמרי ספר למען ידעו עיפה ועפרי כי אמאס הזמן נחמתי
 על עפר ואפרי ויהי כשמונב הסד המליצות הנעימות ואת שמע הספרים והחכמות והמעלות
 חיות אסר כקבו בטמית ויאמרו חי אני עשית מהזמן ומכניו נקמות ועתה הנני מנמך סול
 להודיעני כמה היית אל החכמה הגואל ומדוע הסכל כל סר ונניד גאל והיה מטות כנסיו מלא
 רוח ארצך עמוט ואען ואומר טכלי עלה וגבר כי טעברתי כל הדברים לכספי ולא כספי
 לדבר ונותי לכל יצורי כספי בר וטאיתי הזמן ותעכנו ומכחתי ונססיהם כמדובר וככן
 עליתי במעלות הסכל אבי ולקחתי החכמות בקסתי ובחרכי וכסברות מדובר כי
 ואסא מטלי ואומר

מיודעי שאלוני עלימה	ובמה שכלך עלה יגבר
השיבותים בטעברה דברים	אלי נפשי ולא נפשי לדבר
ואקוץ הדרתבל יום יום	אצוהאל יצורי נ שקו בר
בכך עלה לכבי מ עלותיו	וביחן טוב ונכבדות מדובר

אשר העילני ללמוד התעודות והתורה והעדות ולהתצנב בהדות ועסותי עמודי מכסא
 התבונה ומוהב הטבל רפידות היא בחרי להס הענות הנכבדות ויאמרו אל כספי ס
 קני הים אל הסחורות ואחר סוד הוהמא ההמונית והתמונות השערות ותתפאטנה המחאכב
 הטאולת כוהד היקיש מוהדות לומדי התורות וקונוי רוני בלילה לראס אשמורת

ואשא משלי ואומר

שכני	יריבון	חצות	תבונות	ה	בקנן	לקול
לה	בי	ליל	לאבלה	ה	ימותיהם	ועקן
	והלל	ולסחורה				השיבותיהם

ומן התמנה מאיש יתן בכוס צינו ' ומשמוע החכמות כמו פתן חרש יאטס אזוני ' וישתה וישכח
 ריעו זכתן טע וחדמן לבנא ' ויגיד העצ הנכבדות ' כצננוג ' בני אדם שדה וסדמן ' וימסך
 אחר התאיה אשר לא יסוכן כל באיה ' ולא ידע כירפאי טס בעמקי סאול קרואיה ' ויקר בחכמה
 ובסירותה ' בעתים מעתות השנאי קריאה חלוטה ' ובחשבוני הגיע אל תכליתה ' הוא עירם
 מידועתה ' ואזי ראה גס ראה איך יתחיה אים און ' והוא עי אטי יתד בשמן מאשר
 יוציא הוא כיון = ואשא משלי ואומר

יתמה	אנוש	אנוש	שכלו	אשר	קצר	ואין
אויצא	אני	יותר	יוציא	בשמן	בין	ועבר
		מ		אשר	חלבון	צהר

ומן הדכריה אשר לחסוק בחכמה הביאני ' ועל כנפוכתו התבוננא כסאזוני ' ותעננות הזמן לא
 השיאזוני ' הוא כי זמן לי הזל אזה חכמה יספה כלבנה ברה חכמה ' כסאזה על כתף התהלות '
 ועל דבסת המעלות המהוללות ' ואחרי אשר זכרני אלהים זכר טוב וכבוד ' הייתי על מעלצה
 כעבד ' וחמלתי על כבודה סן יאכר ואמרה על לבי איך יצרי אצבור יולי אשת חן תתמך כבודי
 איך טוב לי מאשר איסיר מפעלי ' ואשלב מעבל רגלי ' עד ואמרנו רואיה כי היא רחוויה אלי '
 ואתנה פני אל מל פני המזמה ' ואהי סוכר בחומץ החכמה ' עד ואמרנו רואים מה טובה זאת
 החברה ומה נעמה ' כי התחבר החכמה השמש לכימה ' ואשא משלי ואומר

דודי	שאלוני	במה	יספת	חכמה	ובכבוד	עשירי
ואו	מרה	בזבת	איזמה	גאווה	אני	חשפתי
גם	כי	בעד	שכלי	אני	בשקפתי	
אשתי	רא	יה	על	גביר	בן	עלוה
				פן	יא	מרו
					רואי	ראו
					יברוח	
פעו	פני	איש	אך	בשכלו	תישי	בשא
					וא	מרור
					ואי	וכל
					איש	רוח
שבש	בזפיו	קס	ונשא	עיש	לד	אתה
					מסו	מרים
					לבקרי	

ואמר . המר באמת שמעתי על אשת חתך חמשת ימייה ' ויחא לה טס פגוש לכניעות
 גלמחה ' אמנס לא שמעתי חושיה ודחיה ' ויבן ואומר לז חסיד החזוני ' יאני
 נסכב בגאזוני ' כי לו הייתה כחיי האלף לחמדו חסיד ' ויטב בעיני האלף תולך תחן וסתי
 ועת כניסיה תגלה מעל פני הדריה ' גינה כוס יאיר כחוס כסאזה ' ועת תלכס ככעך ותתעלב
 אורית אחו סער ' חסת חקך ויהי לילדכו תרמוס כל חית יער ' ואשא משלי ואומר
 מה ' עשו אלי ' צבא מרוס ' מה ' עשה שמש ' ואם מרד ' בא

אוד	צבית חזן	לאורי יומם	מהת	ערדן לבי	ומהתחרד
תתגל	בתוך אהלי	והנה איר	תתכס	ותתעלף	והזסרד

ויען הסר ויאמר תמיה אני אם כעל אשה כזאת ידעב ויצמא : ואם יחידומו . היגונים ואם יוסף עכב עמה : ואען ואומר מעלותיה ויהדוריה לנגד כל התללות דוס : ועד יהמיון היגוני עלי כהמות יס : סמטה תור ונודדו ולא כודע מקומם אים ואשא משלי ואומר

אני אשיש	ואקרא גיל	והירד	בעת עם	עלה אשכון	לבדוד
והעת חיל	תלאות הוא	חרף	ושמש	עלה יורח	ונודד :
ולובם	חנחאלרד	ומירד	חבי יתנ	באו אלרד	ומירד :

ויען הסר ויאמר סמעתי אומרים עליה כי היא ואם היא חכמה : היא ערומה מערמה : ונוטה אל הכילות ואל מורך לבב דבר מה : ואען ואומר חייך חסר כן דברת : אמנם יפוי ומעלה ממנה ספרת : כי כבד אומר חכמים אסר סבחנ החכמה וגינ הסכלות : כי מעט סתמת ומורך לבב וכילות : הם מעלה באשה ובאנשים הנללות : כי כהין לה לב אמין כבודה ימעט ואין טוב סתאכד הן ותבעט : ניקר מחכמה ומכבוד סכלות מעט : ואשא משלי ואומר

מעשקט	פתיות	ומורך וכילות	לאשה למעלה	ולאיש	לשפלות
יבואן	בערמה	ואימן גבורה	אנשים למעלה	ונשים	לנבלות
ורח	נרבים	באשים פאר הוד	ונחשב צדיבות	לאשה	וסכלות

ויען ויאמר הסר אחרי אפר נתן הל חכמה וסכל כלכה . ולא תחסר כל כה : תמיה אני אם כהר אנתך ומכך : לא יכבד עלך חסרונה מחסרוך : ואען ואומר חי בספק אדוני : כי עת אראה חסרונה יקל בעיני חסרונך : וכראותי צרת נפסה אשכח צרת ומני : וכראותי עיניו יביסן הנחלים : נצבו כמו נד בנוליס : ואזכור כל תגמוליה עלי ומעלתיה : לו יכולתי קניתי כל דמעה מדמעותיה : ארבע מאות יקל כסף עובד לסוחר עלול ידעתיה כי היא לא תנטא הייתי פני המות מסקר : כדי סתנטא לאחר : ואשא משלי ואומר

בשורר צר	אולי עם	בהלו	ואראה	מו	עודי בושש	ויורר
וצלעתי	משוש לבי	מבכה	בחוסר כל		ודמעחלא	תאחר
ואזכור	מגבוליה	רבבות	וצאתם את		פ יפני	לשחר
אני אתאו	דיותי מת	בהיום	ותגשא		למחר היא	לאחר

ויען הסר ויאמר כבד וקדע מעלת אשתך והדרה : וינאז אכ כי היא יחידה בתורה : אמנם היא ואני פן לא בלה חרפת הנשים אל אונד : ורעת כללמתם נספיה מנגד עיניך : ותחמוכ היות כולם טובע אחד : בסודם אל תבא בפסי ונקהלם אל תחד : ואען ואומר חי בספק ספר ידעתי מיתק הנשים ובי סנה מקודות את הנפשים : ובי אדם בהם יוקדס : והסלבת

והמלכות והמנוקותים ורובו ערימותיהם חלמסרי כמלאות לא תכל איש לרבה ולא תסבב עין
 לראותי ויכני אטלף חרב מליצתי עליהם ולכדת בעקבותיהם ולכן לכי בעבודותיהם להכרתה
 נקמתי כי עץ חיים היא ותומכיה מאנשי (אזא) מטלי ואומר

מצא אשה מצא	לז בשת הפנים	חרפתו לא תכח	ימצא בוז וקלונים
היא תשך כנחש	תפריש כצפע נים	תשקיף מן האשנב	תציץ כחלונים :
תעראה כבת לה	היא הרה לזנבים	גם בכנפיה דם	נפש ת האבזונים :
לא אבה לא תשמע	כי תרבה תזנבים	לא תקשיב קל כוסר	תקשיב לזרנגים :
תשחך אל יום אחרון	גם תבוז לזמנים	תשלח אבה תיה	לסרנים ורוזנים :
לא יחסר אביה	מכאובים ויגונים	ידאגפן תתפתח	עת היא רבת שנים
הגדילה תאנס	מפחות וסגנים	ובעת היא בוגרת	א תביא סימנים :
פן תזזה ברצנח	תתערב עם שונים	נשאת פן לא תהר	תתאכזר כי ענים :
והנחש ותכשף	עת בואה לזקנים	למלכת שמים	היא תעש כנים :
ובעת כי תבשא	תרצה הגלונים	אף בתי הנפש	ושביסים וסדינים :
השרות ורעלת	נזמי אף ופנינים	ועמידים על היד	גם רביד בגרנים :
וצניפת תרדודים	גם נרקחותזונים	על כן יאמר ספרי	משלי הקדמנים :
כי האשה סבת	העדר הקניינים	היא מרכב סמאל	מלך השטנים :
היא תעבת רחב	ח ללת התנינים	ומקרקרת קירות	הורסת בניינים :
בה נפחתו פחת	בה נרדו הרזנים	בה ירדו למצער	אבירי חטכנים :
בה נחשפו סודות	גילו המטמינים	ניתצו מגדלים	נהרס ארמנים :
כמה בה נשרפו	כסקל באבנים	כמה נתלו כמה	בה מכים וכענים
זה ראשונה	היא תעיד למבינים	בה גורש האדם	כגן העדנים :
בה צמת השדות	קוצים גם סלונים	בה ירדו ההרות	נצח באטכנים :
זכרו כזמי בת ציר	ראש אמם תמדינים	נחרגו בה כמה	ונשיא השמענים
זכרו אשת שבשן	בשדה העקרהנים	פלגש בגבעה	עם הכנימינים :
ולזקנת קהלת	היו כסלונים	בנה כמת אל מל	בום שקיץ ערמוני
לכמוש שיקיץ מואב	עשתרת צידונים	דרשו מעל ספרי	חזים הראשונים
ספרו כל הנשים	קדם נינו מינים	בין שדות ונביאות	לא עלו לשמינים
קרבו רימי קשת	משמאילי מימינים	עישו ובואו כל	בושאי הנינים :
מרקו את הרוכח	לבשו השרינים	אל תחמלו על חץ	גזרו הסימינים :
שמיים מן הסלע	הרגם אם על בנים	אין לנו עם עזר	אך הסדיב ומדני
ולפח חלוד מכטל	ולשכים ולענים	חימה למאכחמות	צפעונים זפתנים
ולכפן תלעגנה	והפחים ולענים	תבזינה בעליהם	תקראנה לזונים :
יגיע כפינו	תתבנה לנדנים	תפרחנה תגלנה	אף גילות זרנגים :
נשהרות מבחון	ושמאות מבפנים	לא תסבלנה עם	מים חעלונים :

תשכבנה על משות	קרשות שן עם הכנים	תתננה אתכנים	תקוצנה בבקלים	תעצבנה דבתים
לא תשאלנה גדה	תתכסנה כלבנים	תאכלנה בשכנים	תרכינה רקוחים	תמשחנה בשמנים
תנעלנה עזר נחש	תאכלנה בשכנים	תאכלנה הבטנים	תאכלנה פשומות	תזכנה המשיגים
תשתינה מכתקים	לשמוע ניגונים	משרים וזקנים	תשכבנה על צדן	תצילנה ערמותים
ולמלא את בטן	נן תרבינה אונים	כים כגבעונים	הפגול אונותר	תתננה לשכנים
תקראנה למנגן	אשא מבם פנים	בת שרים וקצינים	שמעני נא המידים	סרבים סלונים
נקח לנו עצה	הן עיניה יונים	שפן תותיה שושנים	נתחכם נא להם	נקראנא לסרנים
פן תרבנה עצמה	קול עונב או מינים	קול עונב או מינים	נכביד נא את עולם	כחומר ולבנים
לחטיב עצים לשאוב	ביתה לבוש שנים	בה החנים חונים	שמעו פרות בשן	ובנות האיתנים
דיב ליעמכם לא	שם רעיוני פונים	אנידה לכבינים	אל תחשוכנה כי גם	לי אשת מרנים
כי ליופעה ברה	תלמיד החרזנים	לגרולים וקטנים	היא גן בעול מעין	חתום מעיין גנים
צוארה מגדל	גם סר אלה משמעתם	אין שומר לבשים	שיניה כבוד לח	מתאימים ולבנים
פיה נופת צוף			אם תשחק תראה על	ל פיה הנצנים
אם תשיח תשמע			גם רקתה כרמות	פלח הרמזנים
לא תירא משלג			לספר כל הודה	ילאו הרעיונים
להחן לה הוד להני			לה כל ההודרים	כתנה נתונים
ולכל צד שתפנה			ובחיקה סרעפי	נרדמים ושנים
ושבו עם מולדתי			שם עיריה היא כתים	עמי הם רומנים
ושמו עמנואל			מתאבק בעפר	רגלי הרבנים
גם סר אלה משמעתם			אף מטעמם אחתום	טוף כל עניינים

ויהי כשמוע השר את מעני ובראותו סורי רנני וינקד האיש ויפתחו לה ויאמר ברוך ה' אלהי ישראל אשר לא השכית למליצה גואל הטבת לראות הטכלת עשה בסכלך וצתה בגאה אמי הכיתה ותנח ותעמוד לגורלך כי איש חמודות איה זכינה לך ואטכ עם השר חדש ימי ויהיו ימי ימים כעיימים ערינו לנו סידים ומליצות אשר לא נעטו כן בכל הארצות וטדות וטדה וקחי לנו ריבה וחדוה וחמדה אשר לא היתה כמוה למינס סור אפרים מעל יהודה בשלמה המחברת הראשונה: תהלה לאל שוכן מעונה

המחברת השבייה להלל חפה ולגנותה בעורה

אמר עמנואל

המחברת הנה כא האלתי לדבר כאשר התעו איתי אלדים מבית אבי ונחני הזמן בית המר בר שמערינו וסודע ביהודה ובישראל גדול סמו להוסיבי עם נדיבים עם נדיבו עמו היינו מתפללים באהבים ומרבים מאדות הסירים הערבים ונחמליצות

והמליצות המדברות ' אשר הם כבי לכל הארצות ' וכל מחיצו ורצונו ויבוננו ' כי אשר לא סופר
 להם ראוי ' ואשר לא שמשו התבוננו ' היומאוררי הזמן לעיבה וזכרונו ' יסאונו על כתף יסבלנו
 ' העלי בפייהם לשמים טיחונו ' וממעל לכוכבי א' יסאונו כסאינו ' וכדיבי עמים נאספו ' לשאת
 מדברותינו נכספו ' ויהי כנח עליהם מחיצו ויתכבאו ולא יספו : העלו על שפתם תהלתינו '
 אמרו כי ראוי בנו אשר לא ראוי בולתינו : ויהי חס עלינו השבייה אל הזקנים ' והנה עם
 עדת טרים וקצינים ' וחברת חכמי לבב ונבונים ' וכיאותם אותנו מרחוק ' בטרים נקרב אליהם
 נמלא פיהם טחוק ' ופערו פיהם לבלי חק ' ויאמרו בא יבואו ברננה ' נושאי אלומות התבונה
 ' מה נכבד היום זה המושב ' וחי ערכו ' אחרי אשר המול הביא ראשי המאורחים ' עד כה '
 וכשמעינו דבריהם נמחה בלבנו גאון ' כי נתנם הזמן לפסחנו לראות ' והשתחיינו ליה ' במישר
 וכענוה ' ונאמר איש אל אחיו כעשה לנו עם ' באירוס ובמליצות נחדסם ' ובחדות נכבדות
 יהיה לנו למורטה וירטנוס ' למען ידעו כי קדשנוס " ויהי בטבתינו בראש החבורות ' והנה
 חברת נשים עוברות ' ובראשם שתיס גבירות ' בלבוש מלכות תכלת וחוור ' ועטרת זהב גדולה
 בראש ' וערו זהב על לבושם ' אחת מלאה ביסיה זהר ' ולו היתה כימי נח עטאה לתיבה צהרי
 והיא כמעשה לבנת הספיר ' כעצם השמים לטהר ' כעטאה חן כעיני הרואים ' והיינו לה מאתאיסו
 ולו היו במחנה אלרד ומידד היו ברנחה מתנבחי ' והפכית עברה וזעם יצרה ' חסך מאחור תארה
 בצעם תבעד ארץ ' וטמא טזא יקרא ' וראית אותם מרחוק ' חשבתו לכרוצ ' וכאשר קרבתו
 אליה אמרת עת לקרוע ' והזקנים כל העם אמרו טכור וזעו לא ראוי כמות בכל ארץ מדרי
 ליוצ ' ויתמהו האנשים איש א' רעהו ' ואיש מתיק בפיו טחוק בתיך חבו ומנעו ' כי גדל הכאב
 מאד בעיני הזקנים ' בראות הארורה במירקחות חנים ' וכלים מכלים טונים ' ויאמרו כל העדה
 לרגום אותם באבנים ' כי אמרת אם תחיה זאת תחוויר העולם לתינו ' הנהיה כדבר הגדול הזה
 אז הנאמע כמיהו ' ויאמרו הזקנים וכל העם ' זאת נולדה על חטאת ירבעם לא נטיב אל בתינו
 עד חיילים נגברי ' ועל אודות הגבירות נדבר ' וסירונת ומליצות עליהם נחבר : ואומיה אל
 הטר הנכבד והאיס ' בטתים תקחתן כי היום ' אחד ממנו יטבח ההדירה והטני יגנה הכעורה
 ' ונפליג בטבח וכגנותי עד יבקעו כל מעינותי ' הסיר וארובות המליצה תפחנה ' עד אשר לנגדם
 כל בנות ' אשר תטחנה ' ויאמר הטר אחר אשר חנך הזמן אשת חן לבטח היפה תבחן ' ואני א'
 אפקוד הארורה ' ואיש פני לגנות הכעורה ' ואקריב לפני אס זרה ' וייטבו בעיני הטומעים
 דבריכו ויטו אזניהם לשמוע מאמרינו ' ואחל להלל היפה והטר החל לגנות הכעורה ולהטביעה
 חרפה וגרפה '

ואען ואובח תמר תשא עיניה הסמימה ותיצא צבאס במספר ' ואל ארץ תביט ותקין וטיני
 אדמת עפר '

ויאמר הטר בדיעה תהרג האפעה בעיניה ' לנו ראה אותה הטמן ברח מפניה
 ואען ואומר תמר לספר הודה כל אינו ' ולו פגעה בבני אלים יאמת לה הכנו ועלינו ' ב ג

ואען ואומר
ויאמר השד
ואען ואמר
ויאמר השד

תמר לו ראה אותה אמנון בחלוס לא התחל על תמר אחות אבטלוס
תמיה אני איך ברעיה בין הגביר והתיכב ולא תסכון עם החולד והעכב והצב
תמר חלו היתה במצרים אשה בייפיה ובמוסרה לא הללו השרים לפרעה טרה
האז וע משי בריצה פחוק ותאכל ויבכה כי הוא מעותד למות ואם יתמהחז
לו יחכה

ואען ואומר
ויאמר השד
ואען ואומר
ויאמר השד
ואען ואמר
ויאמר השד
ואען ואמר

תמר אתמה אם ימות גבר בער בחיים חייתה או אם יחיה אדם אחרו מותה
אם לזמן ערוה בריעה ערונו ואם בזמן באשה היא באזו וכחנתו
אלו ראה יושף המר המר אחרוך ארוז ולא עוב בגדו בידה וינס ויבא החוז
בריעה ככלב לשונה תחרץ בעבור טמאה תחבל וחבל כמרץ
תמר לפני יפעתה בוסה כימה וחסרה הלכנה וכוסה החמה
אלו תסכון בריעה בחורי עפר וכפיים אחזה ריעה עטלפים
תמר לו הית כתכניתה בתולה אשי בשמים לא כשע השמש לעולם מבתולה
למאזניים

ויאמר השד
ואען ואמר
ויאמר השד
ואען ואומר

בריעה לו הפטיטנה בגדי רחמיה תלביס טמים קדמתו ונטי ארץ טק כסותה
תמר לו עטאה בשמים ל עליוס יריבו עליה ולא היה במרומויו טלוס
לא נשאת בריעה לולי המת איסה עזרי ואם איץ זה כאמין כי הוכה בסנויר
תמר הנפש אשר תהיה בחיים בעודה אטריה והעונט חרב לכפש תטאר בחיה
אחריה

ויאמר השד
ואען ואומר
ויאמר השד

בריעה גנותה כל גנות פרץ ואין לתזנה אם איץ בחיים חזון כפרץ
תינר היינו בעת בואה בערן גן אהים יסכנו להיות אחר פירודתה תמהים
סמעתי כי מטיח מפחד בריעה נחבא ועידו סוגרת ומסוגרת מפניה אין
יובא ואין בא

ואען ואמר
ויאמר השד
ואען ואמר
ויאמר השד
ויהי

בכל דור פליאה ותמר פליאות ומנינו אשר לא ראו אבותינו ואבות אבותינו
ער מתי נהיה מחרפיים ומקללים כניס פן בטוב בריעה תשימנו חללים
כבר עלי להחדיט מהדרת היפה כי הוא צרי לנטיכת בריעה ותרופה
טוב דברת כי לולי היתה תמר צרי לנטיכתנו לא יעברו לעולם ימי בכיתינו
כסמיש העם את מליצתינו הללו יפעתינו ויאמרו מי האמין לטמועתינו כי
תהיה חוס ברכה סביבות גבעותינו ויברכו אותנו ויאמרו פרצתם בגבול ה
המליצות פרץ ברוכים אתם לה עושה טמים וארץ לטמע חזון טמענו יפלי מליצתכם והנה
לא היגר לנו החצי ממרבית חמתכם לכס לבדכם נתנה המליצה וכאתם יער כרמלה ומלון
קצה וצחי מליצת כל מליץ עיר פרופה ולא הגיע זולתכם אל המחצה ויאמת לנו הזקנוס
והחוריה הלא תחברת על הגבירות טורים ויפן השד אלי ויאמר חבר סיר בדברי אהבות
ובמלות ערבות וטיס היפה כגלגל ערבות ואני אפקיד הארורה ואחבר טיד לגנות הבעורה
אחריה הקדמה בעבורה ויהי כשמעו דברי השד כוננתי מיתרי טידו על יתר ואטיס על ראש
ויאמר השד ויהי כשמעו דברי השד כוננתי מיתרי טידו על יתר ואטיס על ראש

ויאמר השד ויהי כשמעו דברי השד כוננתי מיתרי טידו על יתר ואטיס על ראש

ראו יעלה אשר שמש וסחר י שחח הו לכית נגדה וקודרות י
 ולכן לא לאור הבה לבד אף י לאורה או מרה יוצר מאורת :

ויהי בהטלמי הסידה המהוללה י ויאמר הסר מאד יבאת בנקלה יקום חבר סיד לפי מהללה
 כי דעתי לעשות עת חכעורה כלה י כשמעיד דברי הער חשתי ולא התמהמתי אלחבר
 סיד לספר היטה כונתי י וקטא מטלי ויאמר

כל ה יעלותמן ה רקק נבראו בין ה טמשות על ידי הרוק:
 עלכן כמר מדלי וכשחק : המה במחירת זמן נמצאו:
 אך מ עשה עפרה אמת יצא : עם כל צבא מרום ואילי שחק
 בכתב אלדים היא מלא על מדק על כן פליאות י עלה נפלאו
 לא א קראה עצמית צביה חומר כי לא בחימר י עלות ארץ:
 הוא אך שמו נשא לעורה רמה אשר בשיר חדש ואגור אומ'
 כי ב גבולים פ רצה היא פרץ כי מ עלתה מ אב שנעלמה

ויהי אחרי אמרי הסידה עד תמיה ויאמר הסר נתק כלבי כחמה י חי אני כי סדית כל לדי
 והכאני י אחנה דעי אף אני י וקטא מטלנו ויאמר

ראו שפחה שרופת אש כסחח י בתכריך בוי ועל ראשה עטרה י
 אשר יצאת כהים לי לשטן י ארורה ה אדמה ב עבירה י

ויהי הוא טרב כלה לדבר הסידה י זכר חרפת הארורה י ואת אשר טדינלה הומר י ועורה
 אשר כתנור כממר י יקס מתקן העדה וכחמת רוחו התמרמר י וקטא את קלנו ויאמר

שכל מצייר יום אשר צירת בת נ רשם כל ה יקוהכלכת
 יען בגשבה כל גנות השלמת כי בא חלום הבח ואת פתרת
 אולי לקבץ כל נג תנדרת או ל עשת יבשוף וקף יזמת :
 מה ה חלם הזה אשר חלמת אם רנו חך סרה ואם שכרת

הגד כרוב ממשח י האם השדד י או הכוחה מ מן גנבו :
 ונעשה בת גרשם ברחת : א פעלו בה כו בכי רום סרד :
 סרטן ועקרב אם אזי נצבו י בונבדלי במעלה צומחת

ויהי כשמוע הטריס הטריס ואודותיהם י נמלה טחוק פיהם י ויתר העם אשר כרגליהם
 כרעו על ברכיהם י ויחזנו ויפלו כל פניהם י ואחרי כן נפרדו הקלות י וכל העם
 חספריס ממנו תהלות י ומדברים רק מאודותינו י ועוכדי על ברגותם טורי לטמיכנו נטרותינו
 ויהללו החלמים אשר כל כמה וכמה מאתנו י וכל העם פכ אים לביתנו

המחברת השלישית והיא מגלת החשק

אמר המתבר

בסוכני מהמערב פס' הסר האמא'ר' היתי בעבותל

אהבת הגבירה לקטר' ולדבר ר'ק מאדנותיה בעיני

יכארי' היה חטקי בה אמיץ ואינס' אך בה יאזכ יהפוך ידו כל המס' וכראות הסר כי בלכדתי

במצודתיה' ונפטי כקטרה באהבתה' אמר אלי הוזה הנה אהל חשקך' טמע ממני דבר וטאהו

בחיך' דע כי דבר הגבירה אשר ראית מך מערכך' אמנס לה אחות יפה כפי מה טכאמרי'

עמד טעמה בה וריחה לא כמר' טובת סכל וכוונה' והכערה טובת מראה מאד בתולה ואיש

לא ידעה' נחמדת להטכיל ולציניס תאה' וגבירה על כל הגבירות כמוסר ובענוהי יפה כלבנה

וכאמס בהירה אכמלאכת הסיר והמליצה וריוח ומידיה' לא תתן סגור תחתיה ולא יטקל כסף

מחירה' היא מתעבוגי החטק והידידות' אחר כפוגה' ובטאטי הכוונות והכוונות סגנה' קצת

בחסוקיס וכבני בליעל' ולה הכרכיס אשר לא כרענו לבצל' והסיה אשר' נאק לו' וקטאון א'

באחלה מבלי לו' לה כרכות טמים ממעל' ולא לקחה מהזמן מחוט ועד שרוך כעל' רק לחס

לאכול וכגר ללכוא' ותאס כלכה חת רסן תאותה ללכוא' ועלתה בחכמתה לתהלה ולטא ול'

ולתפארת' היא על עמודי הסיר והמליצה גולה וכותרת' וכפיה לטון זהב והאדרת' ולצאת מים

אחיות אל יבטת הנדרות חותרת' וכל סר ומלך בצרחה כגנב כמזל במחזרת' תחטב כחות

לטונס לעגי טפה ולטון אחרת' היא כככת המן' אין ארוך אליה כומן' כלחמו בה הוליס זהב

מכיס וכסף בקנה יטקלו' אבו נטיחי הארץ לקחתה לאשה ולא יכולו' ולא העתה אונה כל יוצאי

סצר עירה ומולו' ולולי תטאון בסצר אלה גולו' בספר השמים וכל כפאש יכולו' ולו ראית

הודה עמדת מאתה' והייתה מסוגג ממראה עיניך אשר תראה' ויהי כטמעי ככלו רעוטי

ותדר טנתי מעיני' ונבהלתי מחשקה למשמע אזני' ויהי חשקה כאש בוער עצור בעצמותי'

ויטכו כמים טאגותי' לא תערב לי כל טוחה' וכחסף טאטי לאנחה' וכלאני כלכל ולא אכול

עד היתי בעיני הסר סכל' ויאמר אלי הסר ההגיע מסכלותך לחטוק במלכת השמים אשר

טמעה הבהילנו' מי יעלה לנו הטמימה ויקחה לנו' חדל לך אחי סן כתבוז' ואל תוסף דבר

אלי עוד בדבר הזה' ואומר אל הסר כנפט חריתה ועיני עיני מים יורדה' אינא הסר אכיר

התעורה' הראוני נא את כבודה' כי הנני כטבע בגאוני' וכדי החטק אשר ביך וכיני' כי אס

יעלה לטמים טיאה' וממעל לכוכבי א' תטי כסאה' סס אונה דמעוטי' ומאס ונרודה תחכוכוטי

' כי לי טידס כרקיס ורוצנו' וכעין כחאט קלץ' כווצנו ומליכות כמרצות' תצטנה בלב היעלות

כרצות ותקדענה סוגר לבס' יקרכו כתנור צכס כארכס' ואסא מעלי ואומר

לויקרו שרים	ולויכרעו	על פי מליצים	חנז יסעו :
אתי בסוד שירים	חדשות נפלא	לא נבראו באז	ולא נשמד :
לי שיר יגובב	ה בתולות ליומר	חשקוד בריוכל	לבב יקרעו :
אלו שמעיה	בנות חן גיעו	או שכבו עם כל	אשר פגעו :
לוהבלכות ש	מעו מפיו זמיר	או נפל ותחתי	ולא יבעעו :
אלו בער רוחי	אמרר בבבי	או בבכיכל חי	קום גועד :
יבקצו כל	עיינות דמעו	עדי רץ ושבים	הכי ידמעו

ל לנכלים אש	אלה כחן אזי	לא קפצו ידם	ולא כגעו
על פי תנועות	מ אמרינו סעים	כל שובעי שירי	ולא יפגעו
כן ישמחו כן	י דאנו כן ישחקו	כן יקצו וזכור	וכן יזרעו
יתענגו בזיו	י אמרי שירי	כשוד זכירי	יינקו ישבעו
אדלה פנינים	מ אמרים יקרו	לו עבדו או ב	ההום ט בעו
אלו בני קרח	י בשירי שדרו	לא נבלעו אז כ	אשר נבלעו
אסף והיכן אס	י בדורי יהיו	לא נדעו בשיר	כמו נדעו
לא נכרו בשיר	י ואף כל נטעו	בל שרשו כי ס	זבל זרעו
כה לך ידותן שיר	י ודוכה מה לך	נבר פנו אלי	והטעו
הה מליצי	י זכנים עלגי	שפה בדרך שיר	נעורים בעו
אדרך אני על	י כתי השיר ובי	יתהללו שרים	ובי נשבעו
הדורכים כפתן	י חסדי לעלות	עד מעלתו יי	קפו ייגעו
על כן לכל הדם	י ומ פיל לעלת	אונר רדו דודים	והכנעו
אל תקרבו כורו	י ואל הגעו	שירי ראו	ראה ואל תדעו

בטמ: ע השר הטירה נפלא על נעמותה 'איומר לא ראיתי כתבניתה' אס תהפוך לראות
העלה ותפארתה 'הנה היא יצאת יוס יונעולה אל בית תפלתה: הסכה בבקר וטס
תראה זהר יפגתה ' כשמעי זאת התנחמתי ' ואשמורות קדמתי ויטבתי פתח הטער ' ורעיני
אחזו סערי ' ולבי כאס תבער יבר ' עד אשר תעבור היפה ואראנה ' אס היא כלילת יופי כאטר
יאמרו ממנה ' עוד מעט והנה קיל המולה כקול מחנה : כל החוטקים עת בואה יקו ' וקס כל
העס והשתחוו ' ואטא עיני ואראה את המראה היקרה ' והנה חברת גבירות ובתוכס נערי ' יפה
כלבנה וכחמה ברה ' ויפגעו בנו מלאכי אורה ' ויבואונו חמלי זהרה ' ואטא אהבתה בלבבות
בערה ' ואקרא טס המקוס ההוא תבערה ' כי בערה בנו אט הטקה ולאו יפגתה קראתי טמט
ואומ' בקול נטאע זלבי בוער ועיני ידמעו ' יברוך כוראך אשר יסד בספירי אדניך ' והרביץ בפיך
אבניך ' והספור המראות בעיניך ' לא הוגר לי ההצי מעדניך ' אמותה הפעס אחרי ראיתי
את פניך ותאמר הנערה ארור הבא ' זה הכל ורעה רבה ' ותכז לו בלכה ' ואומ' אל לבי הט טמיק
ורוח יסע מעמך וירד בגנך ויולו בטמיק ' ואחריק הסדיס והמליצות בעממיק ' כי פגעת אשר
קוית כל ימיק ' ואקוס קל חוט ואחבר מליצה נמרצה ' תגיד בה נפטי אל הצביה את כל חסכה
ינני דס לבי אל אהבתה על קיר מזכחה נמכה ' ואחרוב עוד סידה חדטה נוקנת אמרי טפר
ואכתבס על מגלת ספר ' ואטלח את המגלה ביד נער צעיר לימי ' מזרע המלוכה ומן הסרתמו
' ואטוס דבר בפיו לאמר לך ג הבבירה וטה תדבר ' ראט מטורי הזמן על אהבתך זאת המגלה
חכר ' ואס לא קדעי לך היפה בנטים טמו ' הוא טר צבא החטק עמטאל כן טלמה ' ואלה
דברי המליצה והטירה ' אשר טלחתי אל הבבירה :

באשר השתיקה תוליד המות הדבור חכמה ' וכאטר הסרתת הסד סבת יגן הגלוי ערמת '

ומה למופת תעופנה ספתותך ואין כנסק. ומה חסן בחיים ואין חוסק. ומה בצע בשני עדיך. אס לא ילכו ביניהם דרך. ומה בצע כריח אשך כתפוחים. והחושקים תחת אחד השמים. ומה לחמוקי יריכך כמו חלאים. אס לא תתני טע מרבץ צבאים. ומה בצע בבטנך ערמת חטים. ואת בגלבל וחושקך בשמים. לקוחים למות ולהרב מטוס. הרותן דורך מלאכי רוס. או צבאית שחקים ישחרוס. אין חפץ ברודך לכני אלים ולא אל מי ידיוחתך מלאכי שמים. לנו המיסודיעיה מה אוסף לדבר וחשקך לחצני. השיק תחתי ועדיך הריצני. ולגלות אליך אודותי את אשר התעלל בי חשקך אלצני. כלו ביגון חיי וימי. כי החרפתי בלן עצמי. רותי הארצות בדמעותי. ולא טאלו מאר אחרי גבעותי. פניתי אל הימים. למצוא לי מנחמים. יגעתי ולא מצאתי. ולכן עדיך בלב בוטח וכאמן באתי. ברוח כפאה וכפא שפלה. אחר בקסת היחילה. לבקש מרודאי חשקך. ומרמוני חיקך. וחיתה נפשי בגללך. יהי שלום בחילך. בנתש החולה באהבתי. האגרת הזאת שלוחה מאתו. לא סור טבע החשך מקרבנו. ולא יניח רגו ועצבו.

עד עשותו ועד הקימו מרמות לבו. ואסא מאלי ואומר

יאמרו	שחקים לך	איומה נאווה	רב לך	צב הרב	שלום בניך
בנו	צבא כרום	ובך עיניך	כי	נהיה בגדם	כהיום ראווה
ולכו	כבי שחק	כהיום תאוה	כי	עלה לשול	במבמניך
לא יא	ברו שוא	ע מלו בונך	כל שו	מעד שמעך	אמ נת גאוה
אשמע	כסיל ועש	וכימה יאמרו	מי ית	נה ביום	ונחה שוקדים
		בפני	צביית חן	אזי טוב לבו	
בהאל	שחקים כי	בעולות פארו	כי	עלו יובם	ללילה יורדים
			שחקים יום	ליום הגלבו	

וילך הנער אל ארמון הגבורה. וימצאה סוגרת ומסוגרת בתוך הכירה. וכגדי נזירו לוכסתי. והיא מטומאת הזמן מתקדשת. ויתן האגרת כידה. ותקראנה לדעת סודה. והיו ב בקהלה את המגילה עלה עשן באפה. ותאמר הטולח ואת האגרת ישכע בחרפה. ותתמהמה ברגע. ותאמר עוד נגע. אביא על הסליח את המגילה הזאת. ולא יועילנה המליצה והחרוזת. ותקח גליק גדול ותכתוב עליו תאבות אגרת. ותאמר אל הנער הילך האגרת הזאת אל הנכל מאתי ואלה דברי אגרת הגבורה. אשר היו במליצה ושירה.

אני ככללי היכלי מסתופפת. כחלון ביתי בעד אנשבי נשקפת. ורוח אלדים על פני מרחס. ולכי קטורת תכונה ירקח. שטוס עין התאיה ועין הסכל יפקח. מעוצר החסן וממספנו לוקח. וכוס פירוד האהבים רותי. ותמונת הסכל מימני ולגדי שותי. קצתי במחמרי הזמן וליאזעת הנפא קויתי. ולא עלה בלבי חסן ולא צויתי. והכה יד שלוחה מאתך אשר תלחצני. ושדים ארגו אצבעותיה יסערו להסיצני. יסיתוני ללכת אחרי הצבאים. וללכנא בגדי צואוס. בורשים ומתפלים. ולעלות ההיה מעפילים. יאמרו הננו שלוחי אבי החושקים. ושלוחי מצוה איכס חושקים. קיא יס וימתן כלענה כפי וקדחו אש עברה באפי. ועתה הגר נא לי טר ה צבא החושקים. הריסית החסן מקוס. מה יעשו לי טיריך יצורו עלי בחולם. יתני עלי בקולם

ולבי כהר ציון לא ימוט לעולם , נסענת על אילן יעשה פרי כחש , ופגנת בלחטך נחש , בלי
 לחש , כי רגלי על מרמה לא תחש , פנה לך על ימין או על שמאל , ומה יתרון לך לרח תעמול ,
 כי לבי למסת חושקים ולעג ולא יחמול , נתתיו כסמיר חזק מצור , לבא מפניך במצור , ורוח
 נגידים לבצור , לא גדל על אהבים , ולא פניה אל רהבים , הנה בטמים עדי וסהרי , כי לא ת
 תאכל פרי מגד , ולו אתן לך את דודי , אל תוסף עוד התל ביעלה אשר הקטיחה תאות העולם
 ללא לה , וחזיקת תבל ועמלה , וקטרה על הזמן קשר , ולבטה פד העניה והינשר , מה לך פה
 ומו לך פה , כי תלך הלך וצפה , כגוף ורפוא , ואני טהרתי רעיוני ואצרפס , לא יברחם בן קשר
 וקטת בחושה לא יחלפס , רחמתי את רגלי מטומאת הזמן איבכה אטנפס , חי אני לקול החטקי
 תכלנה אזני , ומאתי החטק בעיני , כזומאת הנדה היתה דרכם לפני , ואז בעד לבי זה סיני ,
 מאני אשר ירד עליה , ועתה מה זה רוחך סדה , ומחטבתך לאוניס הרה , לחטוק בעפירה ולדבר
 על לבה , אשר לא עובד בה , ולעמוד במשעול צר ולחטוא ולמעול , כאשר לא מסכה בעול ,
 ואם רעיונך ויצוריך יוקדים , בויעים כמראה הלפידים , לך קח לך אשת זנוכס לזנויך
 וטס תטע כטעי כעמניך , וסמה מרכבות כבודך , קלון בית אדוניך , מה בערו מזימותי , אשר
 לא חכעוני לקדוא אגרותיך ומה מאד סכל לבי לשאת מדברותיך , ולו הואלתי לבערם בחותמתני ,
 בטרם נגלו לי אשמיסה , או לי כי נדמית , כי ספתי כהיום טמאתי , בקראי ספרתך , ולאוני
 בהגנה דברתך , לדבר זה וסלח הלאמת , ולא יעור כל חמתי , ועתה אל תחמן בטא כתעה
 ומרק סגוליס , כי מאשר בעיני אטיבך מליס , רק סן תתפאר עלי לאמר חוקתיה , פחיתיה גס
 יכלתיה , נבעסור תדע כי לי ח , תבונה , כבד החושקים ופלח , וחרון אפי עליהס אסלח , ולכן
 מבינתך חדל כי ייח לא תלח , ואשא משלי ואומר :

ספר	חקתו	ה	עבי בינותי	לו	ל	בך טוב	ה	דברים שיבו
יב	בעו אך	ל	חשוקים יבבו	לא	י	דעו כי חו	חו	שקים שלותי
מן	ה	כלל	הפו	שעים ברת	ה	להשחית	ה	אבת יחשובו
אבין	בלי מות	אשר	יקטבו	לזו	שקים	ובחו	שקית ריבותי	
אסיר	בנות החן	ואשיר	אורחות	יעלות	ואשקה	חו	שקות סף דעל	
		אבין	אליהם את	אשר לא בינו				
אומר	ליעלות חן	רגזה	ביטחות	אם	ג	חטא לאל	ונמע למעל	
		מה	ג	עשה יום	ש	ידובר בני		

ויהי כראותי אגרת הגבירה , וקראתי המליצה והסירה , וראיתי הסלגת צחות לטובה , ברכת
 אותה בטס ה ראטובה וחטבתי לאין מטלי נעירי , וכמעט נטח רגלי כאן טכפנו אסורי ,
 ואעמוד מטמים בין טכני יסעיפי ורעיוני , לא מצאו חזון מה , ויהי כראות הסר כי היעד
 רוחי , ונהתה עין טכלי ונס לחי הגדיל

גדיל סוּחַ עלי יוֹעַן כַּחֲמֵה אֲלֵי יִיאָמֵר הַכֹּסֶת הַיּוֹם פְּנֵי הַחוֹטְקִים וְהַכְּלִמֵת יִמֵּה הַחֲלוֹם הַזֶּה
 אֲשֶׁר חִלַּמְתָּ אֲמֹר אֶרְצָה כִּי יִכּוֹל תִּכּוֹל לָהּ וְעַתָּה אֵין כַּסְיָךְ מִלָּהּ אֵינוּ לָהּ לְאוֹתָהּ בּוֹטָה אֵין לָהּ
 לְאוֹתָהּ כְּלִמָּה מִן יוֹעַן הַדְּרִיט תַּחֲרִיטוּ נָחָךְ לְחַמְתֵּהּ כַּסְמֵצִי כַּסְתֵּהּ כְּלִמָּה פְּנֵי יוֹסֵבֵי מַיִם יִידָת
 עֵינַי וְאֶתְנֶה אֶת לְבִי לְמַצּוֹת דְּרִיךְ לְכַבּוֹשׁ הַגְּבוּרִים וְלַצִּיב אֹתָהּ כַּמְטֵרָה יִלְחָצִי מִסְּלֵי וְרַכְנֵי יוֹעַן
 הַתְּרַגְוָה אֲלֵי וְשִׁלְמָה עֲלֶיהָ כְּאֹצִי וְאֶכְצוֹב מַגְלַת סַעַר וְאֶלְחַנְהָ אֶל הַגְּבוּרָה סְנִית אֲקוּלִי אֶסֶב אֶל
 לְבַב אַחֲוֵרֵיךָ וְאֶלֶּה דְּבָרֵי אֲגִרְתִּי הַשְּׁלֹמָה אֶל הַגְּבוּרָה מֵאֵתִי

לְבִי	סַחֲרָרֵךְ בִּי	עַפְרָה	עֲבִית חֵן	מַיִם	וְשִׁבּוֹלֶת	חֲשַׁקְךָ	שִׁטְפָתָהּ
גַּם	מִפְּנֵי קַעְפֶּךָ	אֲזִימָם	חֶרֶץ אַפֶּךָ	עַד	גַּ עֲרַת חֶצֶךָ	כִּימָם	חֲלַפְתָּהּ
חֲסִי	עָלַי בְּפִשִׁי	בִּי	עֲלַת חֵן	פָּן	אֲמָרוּ עָלַי	אִשָּׁה	הֲרַגְתָּהּ

בְּהִיטֵי יִידָת חֲוֹחֵלִי אֶקְוֶן בְּחַיִּים וּבְזֹמֵן בּוֹחֵלִי כִּלְוֵי עֵינַי מִיִּחַלִּי וְתִבְאֵן נִפְסֵי בַמְצוֹר וְתִצְמִיד
 בְּחִילִי וְסִבּוֹתֵי אֲנִי אֶת לְבִי לִישָׁא וְיִחְזְקֵי בּוֹעֵר בִּישָׁא וְטַבְעֵי לְחָצֵי הַדְּרָגָתִּי לְמֵאֲכַל
 וְנִלְאֵי כִּלְבָל וְלֹא אֲכַל יוֹעִינֵי יְבִיאֵן אֲחֲלִים נִכְבָּו כְּמוֹ כַד טוֹלִים יוֹתְבֵאֲנָה וְתִדְלַנָּה וְתִמְלֵאֲנִי
 אֶת הַיְהוּסִים הַזֶּה יִדְבַר אֶתִּי מֵאֲפֵסִים וְהֵנָּה עַל הַדְּרִיט מְבִאֵרֵתִי אֲגִרְתֶּךָ הַנְּבִיָּה לְבַל כּוֹעֵס
 אֲוִירִי לֵאמֹן הַזֶּה יִהְיֶה בְּיָדֵיךָ כַּמֹּר בִּכְפָה מְקוּרֵתִי עָלַי לְבִי לְקוֹל סַעֲמוֹנִיָּה וְנִכְסְפֵי לִידָת
 סַמְכִיָּה אֲנִי כַחֲזֵי מֵהַדְּרִיט אֲבֹרֵי דִי נִטְשֵׁן מוֹר וְאֶכְצַעֲוֵתִי מוֹר עוֹבֵר וְאֶבּוֹא מִלֶּחַן קֶצֶה וְעַר
 כִּרְמֵלִי וְהֵנָּה טַס תִּזְכַּת מַגְלַתִּי טַס צִיָּה מִלְּאָא וְצַס וְלִטְוֵנָה כְּאֵשׁ בּוֹעֵרָה יִסְדֵּתִי בְּבִבְאֵיתִי לְמֵה זֶה
 אֶת מִתְנַכְרֵה לְהַבִּיט עֲמִים בְּעִבְרֵה מִכֶּן בְּלִתֵּי סֵרָה וְיִיחֻזֵּק בִּיד הַחוֹטְקִים אֵס לֹא תַחֲזִיקִי
 וְיִיחֻזֵּק אֲלֵיהֶם בִּרְכָה אֵס לֹא תִרְיָקִי וְיִימֵלֵךְ אֶת כְּלִיָּהֶם טַמֵּן טַמֵּן אֵס לֹא תוֹצִיקִי אֵין
 תַּחֲרִיטֵי בִּגְדֵי הַזֶּה בְּרַחֲמֵי כַחֲמֵה וְקוֹל דְּמֵי הַחוֹטְקִים בְּרַגְקִים מִן הַדְּרָמָה הַכֶּהֶה אֲוִירִים
 כְּכֹכֵב הַתְּחַלְלֵתִי וְנִחֵי בַחֲשַׁקֶּךָ כִּאֲלֵת כּוֹכְלֵתִי כִּי עַל רַחֲךָ הַנְּדִבָּה הִיפָה כִּתְצַנְעִים לְשַׁמַּח
 כַּהֵס נִפְסֵי כּוֹנֵס יִמְחַךְ הֵן וְסִדִּי בְּהַדְּרִים הַאֲלֵה וְחַחֵי כִּתְנִידִיב מֵהַ תַּסְתֵּרִי בַמְסַתֵּרִים
 וְתִבְאֵי בַחֲדָרֵי חֲדָרִים יִשְׁטוּטֵי כֹא בַחֲזוֹתֵי וּבְכָל עֲבָרִים מֵה לֶךְ וְיִי לֶךְ לְהִבִּי חֲכֵבֵת לֶךְ פֵּה קָבֵר
 סִי סִיב עֵינֶיךָ וְרֵאֵי הַחוֹטְקִים בְּכָל עֲבָרֵי בֶךְ יִחְלִים כִּתְיַעֲלוּ יִאֲבֵר יִחַנּוּ אֲלֶיךָ כְּדָרִי וְאֵס לֹא
 תִבְיֵטוּ אֲלֵיהֶם כְּעֵין הַחֲדוּדִי מִי יִחַס עֲלֵיהֶם מִי יִרְפָּא מִחֲצֵיהֶם הַכֶּה עֵינֵיהֶם כַּמְטֵר יַעֲרַפֵּר
 יִאֲבֵר מִיִּם וְנִחְלִים יִשְׁטוּטֵי אֵל מִי יִדְחִיךְ כְּאֵיִם יִיגוּ אֵין כְּכֹאִים מִי יִמַּח דְּמַעְזָה מִגְּלֵס
 פְּנֵיהֶם יִיבְמַד לְבַס אֵס תַּחֲזַקְנָה יִדְיֵהֶם מִי יִנְחַמֵם מִכְּאִיבֵם וְיִיחֻזֵּק אֲלֵיהֶם מִרְגוּס וּמַעֲכָבִס
 הִסְפָּה בְּנֵשִׁים כִּאֲלֵיךְ בְּנִקְבֵי הַנְּבִאֹת הֵן לְפִטְיָךְ מִן הַצּוֹלֵס אֲשֶׁר חַס עֵינֵיהֶם לְחַמְלַת
 עַל הַחוֹטְקִים וְשִׁמְצוּ לְקוֹלֵם וְיִהְיוּ יִשְׁאִרִים בִּינֵיהֶם וּבִין הַחוֹטְקִים סִלֵּם לֹא הִיָּתָה יַעֲלֵה אֲשֶׁר
 לֹא עֲמָדָה בְּסוֹרֵם וְאֲשֶׁר טַגְבָּה מֵהֶם וְלֹא נִפְלָה בִידֵם לְמַן הַיּוֹם אֲשֶׁר בְּרָא אֲלֵדִים אֲדָם
 מֵאֲלֵי כֹא וְרֵאֵי כְּכֹחַ סִיִּם וְמֵדִי אֲשֶׁר הִתְקַדַּשׁ לְמֵדִי וּבְכֹחַ מוֹאֵב וְעַמּוֹן וְעֵלְוֵת דְּמַעַק וְנוֹא
 אֲוִון הַכֶּס כְּכָל הַזֶּמֶן וְעַתָּה הִיָּה בְנוֹת הַחֵן אֲשֶׁר בְּאֲלֵתוֹלָר וְשִׁרְחֹן וּבְכֹחַ הַבֶּטֶן וְהַעֲשֵׂתִיָּת
 הַמְתַּקְדָּשֵׁת וְהַמְטַהֲרֵת אֲשֶׁר נִתְנָן לְבַס כַּמְמִיד וְלֹא הַעֲיֵלָר וְהַכֵּל לֹא הַכֵּלֵן כִּי הֵס בַּסְחַתֵּס
 כִּתְפֵּא וּבִרְגֵלֵי הַחוֹטְקִים נִרְמָסוּ גַם אֵס גְּבַהוּ בְנוֹת חֵן וְיִחְזַלִּים וּבְכֹחַ לַעֲדֵי סְפִירִים

הלכו נטויות גרון ומעקרות עינים לא חסכו דמיהם מדמיהם ולא יעשו מבקשים ולכן אם
יעלה לשמים טיף וממעל לכוכבי אל תטימי כסאך ותקטרי מעדנות נימה ותז אי בעתס
מוותי אזור עליך מוצב והקיימות עליך מצוות ואם אצוה דמעוטי ומסס יורידוך תחונות
הלא ידעת אם לא שמעת כי יבאו האנשים במעונות אריות ויצודו מטס הלביית ויורדו
ימי הגאות ומגדל דוד בנוי לתלפיות ויצודו הדג' ממזלות יס ויניסו יריהם על הגדר ב
בעים ויורידו החסירה מן השמים בסכלס וכל אשר ימאנו לטמוע בקולס ברטת זו טמנו
כלכדה רגלס חכבלת הטרון טוטנת העמקס אל תהי ככנת היקיס יתאכנה להפקיד
חשקס במכחר המקימות וביופי הנעימות המתקדמות והמטהרות אל המקומות המפורסמות
ואחר אחת בתוך תבחרנה העורים והפסחים להסתיר עצתס תכבינה בהס אס תאחס לא
כן אחיני בחרי לך מן הצבאים עושר ומן הכפרים אטבל הכופר וקחי ד דין לך לצדיה
והפעלס באחבי יכבה להב חשקך וככי אס להבז ציסוכו עליך רבי ונהנה באתי ראשון לכל
סכל בית החיטקיס הריסות החשק להקיס ופן תאמרי טמתי לבי מגדל ונערתי בחוש ויחדל
הכני נטבס באהבתך היקדה בעיני כי ברית מכתבי ולא נבהלו רעיוני ומאנת חשקי ולא
נבהלו רעיוני ומאנת חשקי ולא נפלו פניי אך אמרתי יש לי תקוה כי זה חק כל יעלה ויעלה
כפיין תוכחת מגלה ותוכן רבוף אהבה וקמלה מה מאד נעס אלנו זה המיאן ומתכונתו
ומה מאד היה דבר בעתו לא יסול לב חושק על זה באמונה כי זה מחק המוסר למאן בראשונה
חי הברית לו נתת לי חשקך בפעס לא עלו לבי כאשר יעלון והייתי במעגל אהבתך כלו
וכזאת ידעתי כי רוח נדיבה דרקה בך אהבות ונדיבה את ותקומי על נדיבות וכלב בוטז
ונאמן אעמוד באהבתך את מחץ חשקי לחבוט ואדע כי לא אבוט ולכן לקחתי מפניני
המאמרים אמרות טהורות ועטיתי אתס על ראס תהלתך עטרות האילי כא הצביה באדך
והאטי אלהס את טרביט חסדך ואס אינס לפי כבודך כי אין טבלה סלא תכלכלה נדיבותך
ואין ענות סלא תקדמנו ענותיך ואין עין סלא תכפרה מחילתך והנני מיחל למענה ב
ברכתך אל טעיקת הודאתך ולך הצביה רב טלוס עד כלי ירח מאת הצבי הודאי חטון נתנו
ריח ואל מקוס אהבתך טואף וזרחי יחזיק בכנפי חשקך באהבתו לא יטלחך כי אס ברכתו

ואסא מטלי ואומר

הגד	ברוב ממשח	ברב הסודך	ומכל	עסקיך	האם פנית
עד ל	תעודה בית	זבול בנית	מקדש	אדוני כו	בני ידיך :
היא ה	עביה ב	עלת סודך	קני	בך השר	אשר קנית
בימי	בך צרתה	ולא שנית	עת	חזה טימס	ליס כבודך
מה ח	במי עבאות	גדודי מעל	אם עו	דרוך הם	עשור תפארת
	תבנית	כבודס ל	עמוד בינינו		
בי בא	לבד נשיג	פארס בעל	לראת	פאר עלין	והבתרת
	יום ה	צביה	חזוה עיבנו		

ויהי כראות הגבורה את קשי מצחי' ותאמר גב היום מרי טיחי' עוד מתי לא יתנני זה הכ
הכל הטב רוחי' חי אני כי בפעם הזאת אשימנו ככלם' ולא יוסיף לראותי עוד עוד
עולם' ותכתוב מגלת ספר ותשפך בה את כל נפשה' ותשלחנה אלי ותענני קשה' ואלה דברי
אגריה' השלחה אלי מאתה

לכזה נפש למתעב גוי לעבד מושלים' אשר הוצאת מסיך מליס' לחוד חידות ולטאת מסליס'
ברוב חלומות והבלים' ותלעגואין מכלים' למה הרגותני לענות אל מאמריך' וחשקי סר מעליך
ויהי עריך' מה לי ולך כי באת אלי כי להלחם' ולכי נסב' ולא ינחם' אכזרי הוא ולא ירחיב' כיתת
בגמור ברזל ממקומו לא ימים' עד תיבוא לך מים מצור החלמיס' למען תדע כי לא כלנו כ
כרכמיס' ומאזר חכני הזמן לא אעביקך' ויני עס חלבי לא אשקך' ואז תהיה חותם על יד
יומי מזה אנצקך' וכל אשר תוסיף להכניע אקשה ערפי' כאשר היית בימי חרפי' וכברקת
החוקתי ולא ארפה' וחרבי הקשה על החושקים אניפה' ומשוקקי ינידוך רעיוני מעכשיו' לא
תוסיף הביא מנחת שא' כי לבי צור מענו וקשה מצחי להרים קול בתרועה ולפתוח פה ברצח'
כל יסע יתדוניה לנחם' לא ימסו אסוריו העת עס החושקים יאכזרו' וכל חכליו כל יתקו'
ואולם הר נופל יביל ונור יעתק ממקומו' ולכי לא יתן לך את שלומו' עד תעלה בסער השמים
ועד תכהיג האכנית במדבר והעבלות במים' ואיך מסך הזמן בקרבך רוח עושים' להרבות עלי
דעים מכתבי תענועים' ומשלחת מלאכי דעים' יצאו יצא ושוב' ואני לא בן אדמה ולכבי לא כן
יחשוב' אשר פרו יתן בעתי ולא יבולו עליו' ברזל ונחשת מנעלתי' לא אכיר כי יעורנו' לא
יבדוחנו בן קטת וכן עולה לא יעננו' כל תלך בו אני שיט וכי אדיר לא יעברנו' מה לי ולכם
החושקים אנאי חרמי' טועלים קטנים מחכלים כרמי' תסיתוני להמיר הקיום בכלה' והנכבד
בנקלה' והבריח בחולה' והחכמה בסכלות' והכינה בהוללות' והאמת בסקר' והתשוב בעקר'
והטוב ברע' והטהור במזרע' והשרף בחפרע' והמלאך בחנף ומרע' והנקי בטמא' והבריח
בזמא' והאזהב בשוא' והנאה במגונה' והתהלה בדופי' כי תחת יופי' והעומר בחולף' ודברי
צדיקים יסלף' סור מני דרך הטו מני אורח' חזקו עלי דבריכם הו עלי לטורח' מה לכם סגור
לכבי תקרעו יחק המוסר תפרעו סורו סורו אל תגועי אמרתי אחרי דברי לא תטנו והנה טכיתם
הרעותם אשר עשיתם' אף אני אלך עומכם בקרי' ורצכם ארץ מליחה לא תעשה פרי' אל
תהו מרי כבית המרי' לא אחלל בריתי ומוצא טפתי לא אטנה' כי לבי יהרס חשקכם ולא יכב'
ולחמון סירכם לא יפנה' מקולם לא יחת ומהמונה יענה' ודת לכך הטיאך בן הנעוה' טכני
בחגי סלע מרוס הגאונה' הנותן כל הצביות לבו ולדאונה' ותאמר ברוב רכבי אני עליתי מרוס
הצבות' וכירכתי מטכץ הלבי' אטור מראש אמנה מרכץ דות' ומראש סכיר וחחמון ממעונ'
אריות' וסוד הצביות חטפתי' וחכמה וכבוד יספתי' וכאסוף בצים עזובות
כל הצביות אספתי' כלם בחכמה העיליתים' ובמסמרת סירי אספתיס' ואשחית
מהם טרם וענף עד לאין מרפא' ולו היה כודד כנף ופוצה פה' ונטאך לכך בגאווה' ותאמר
הלא כרכמיס כלנו' ולוד כאונו' והדס כשרפד' וחמת כארסד' ודמשק כסומרון' ועית כ
כמגרון' ואלתולד כחצרין' וצוען כחברין' ולוד בידועלים' ובאר אלס באגלים' ודנת כל ה

הצביעה בגמיה טוה , הצמאה כרוה , והצולעה והצלחה , לרחל וללחיה והנדה לאשר תאמן
 רוחה , ולכן הנני נסבני באשר שמתי בו בטחוני , ובטלתי משני רצוני רצוני , לעבוד אלי
 כל זמני , כי סגנת כיעלה לא תאספה כמכמתך , וסגנת בצביה לא תהיה בה תפארת , למען
 תרע כי הדל יט בן הצביה , מהם גולות עילית , ומז גולות תחמית , ולא כנשי המצרות
 העברות , כי לנו לב עהור ולא טמא , לילה ומס לא נדמה : עובנו חומן ובאמת דבקנו מאסנו
 החטק ונור מחסינו חבקנו , טכחנו כונת עלומים , ואחרי הודיענו על יד ספקנו , אין לנו
 ח'ק בחטק ולא נחלה לא יכפה תאונתנו עורח ופסחים ואנשי עילה , כאשר ראיתי בהרתך
 הסכלה , או באחותך הסכלה , ועתה הסכל והצבוח , הסר מצליחמן טיריד והמית נכליק לא
 אחיה יאל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה , ותשא משלה ותאמר

עלם	אסי חטק	בני פרח	ואברו	אשר חטקי	מאד בילי
מיה	אמין ביה	זמן עה	הצאן	והבקר	עלות עלי

ויהי כראיתי תפוחי זהב במטכית כספה , וכי הקשה ערפה , ויצנני גדופה וחרפה , ואומ'
 חי אני לא אונכל ברהה , כי בפעם הזאת אשר יראה ואגרע טיחה , ואשלח את כל
 מגפותי אל לכה , ואבעיר את החטק בקרבה , ואכתוב מגילת ספר ואספוך בה את כל נפשו
 ואשלחה , ואומר לבי מליצתי ואס דאגה בלב הצביה תשחה , ואס דבר טוב תשמחה

ואלה דברי האגרת אשר שלחת אל הגברת

עורה כמדוי עורה הנכל וכינור הכה יבסי וגב בצנור , היית מכרוסי החטק מבחר , מה
 לך הוס כי תנוס הירדן תסוב לאחור , הך הכפתור נירעטו הסיפוס , רעמי נרפוס אתס
 כרפוס , כי תהפכו בקסת רמיה יעלנו אתי בגורלי וכלחמה בצביה , הקשתה ערפה ותמאן חטקי ,
 ויהי הכנו מאתה מנת חלקי , עליה בגורל ואל תתנו דומי לה , עד תכונן ועד תסוס חטקי
 בארץ תהלה , בת נדיב חלק לך הזמן מכבודו , ויתן עליך מהודני , כמתת דני , לא בעבוד
 ישמן לבכך ויבעט , להכרות גוים לא מעט , ולו דע הזמן כי תאמצי לבכך ותקסצי ירך , לא חלק
 ההדורים לך לבדך , ולא נשאך על כל כבודה , ולא חלק לך חן בלי מדה , מה מאד חטא הזמן
 ומה מאד יחשב אלת לבנות , אס חלה לך בימי לא במשכנות , ולא חלק לך ברחמנות , כי תבוי
 כהוס ותקסצי ענות , חוטקך ההולכים בחטקך בנאמנות , היפה כנאוס כלאינו כלכל חטק
 אהבתך , ותצרו רעיוננו מנשוא כבוד נעיונותך , כי וספתך הטודה והחטובה תמטכנו בעבותות
 אהבה , חי אני כי אשר קטרו למלכת השמים לא ידעך , ולא יכחיש מעלתך כי אס מעוך , ואשר
 לא חמדוך , אלו ידעוך עבדך , אי לב ערל לא נמול , אי לב אכור ולא תחמול , כי תגזור על
 ימין ותאכל על שמאל , הרגת החוטקים ותברתי את מפעלתם , ריית הארץ מדמיעתס , והסקית
 הארץ את צמקס , אי אכרית הלא תרחמי הרגת נפשות נקיים ולא תנחמו , ועור ירך נטויה ולא

תכלמו כת ג א

בת נדיב הזה מדרך המוסר ליעמד בדרך ויגוע כל בשר חי אני לוידיעת החטק עברתי
 ועל גרגרותך ענק ענדתי מכוכד וכדתי ולוהיראך הזמן חוטק עם חטוקתי אז ראית
 לכך נוסל ארצה והיתר ברקני ואחרו הצבאים כאיל תרדופי בצר וככתף תהדופי ותאנחי
 על מה טעבר מן הזמן וילך בלא חמדה ותאורי ימי הפרידה ותבקטי החטק לך לכידה והכני
 נטבע כחי החטק וגאוכו אשר נטע בלבי אהלי אפרנו ומטחני מחכירי טמן טטוכ ויתן בימיני
 דגלנו וכטמאלי מגינו כי אש שמע תשמעי לקולי ותסכיתי ניבי אז תאמרי נטמי אלהים את כל
 עמלי ואת כל בית אבי אש תראי למראות החטק לו תשתאוי והיית מסוגעת ממראה עיניך אשר
 תראי ולוהי בעת להיות עם החוטקים וכמדרגתם וראית חמודותם אז תשמעי החוטקים על
 לכך חותכי וואש תראי אך ידבקו באהבתם ויטעעעו בחברתם יתפללי אך לא תמות כנועם
 נפסם וחיתם והיא החוטקים חמדת לכך וטעעעו מעטע בעצונו ותאכלי מן החטק לבו
 תקך כלעתי שלי אש חטקך ראטו על קרבנו ועל כרענו ואמרת בלבכך אך רעיני סקר נחלני
 כי ימי כעטן כלני והימים הראטונים יפלני ותקחי מיד כפלים בכל חטקוני ותסיבי פעולתיו
 טבעתים אל חיקוני ויהיו דודך ודודי הצבות לחס חיקוני ואמרתם לדודו כסונו ולחוטקים נסלנו
 עלינו ואל תחטבי הצביה כי במאנך לי חטקך אחריט ואגשירך אחזיק מעמד וכעני דו עות
 אסועי ואחזיק בככף מעיל אהבתך ואחיל יס יוס ברכתך ועתה הצביה הנה לבי עם מקל
 מטברך וגלך ומרעס לרככך הזמן גלגלך ויכירח מוך אלך זיבחר קירות לכך לעיד תקלני
 להיות אלת למטב ומפלט ויחזק בקרנות המזבח בת נדיב התיכילי לו בתיך לכך מטבח אש
 מעל מזבחך תקחנו למות היחטב לך לשלמות ועתה הנני בטבע לך כחי החוטקים כלם
 למקטנס ועד גדולס כי לא תסקוט מלחמתי כך עד עולם ולא תסתב אחתי מהלאה לספר
 ירוטלים סחוב והטלך כאשר תלכו אלך ולא אעזבך עד כך איתחבר וחיליס אגברי דלתות
 נחוטה אסברי וכאשר תמותי אמות וטס אקבר כי פי הדברי ואשא מפלי ואומר

עביה	תדמה	בלבה	כאלו	עלי כל	שמי אל	מענה	מענה
להלב	ככנים	ובוחן	ובוחן	ולב אז	שקים ט	חנה בט	חנה :
ותבריא	כחשך	ותשחק	לכבי	חנרהק	ביני	לבינה	לכנה :
אני מ	כבודה	אבקש	לנפשי	תחינה	תחינא	אמינה	אמינה :
הלי לב	כלבה	ונפש	חשובה	תבוע	הפלא	לשינה	לשונה :
ואם היא	לפירוד	תאיה	אשה	נדודי	הברת	ענה	ענה :
ואם תט	לחשק	תהי לה	תהלה	ונפשה	תהי על	כנה	כנה :
לכונא	זמירי	לבית ה	עביה	ועל כל	שפאים	תל נא	תל נה :
ואברו	עביה	אימה	תמימה	נעימה	אשר כ	לכנה	לכנה :
עדי מה	נדודך	ומאין	חגינה	חגינא	כליבי	פנינא	פנינה :
ולך א	היה מ	מצודה	מצדה	בצל אה		הסינא	הסינתי :
ולבשי	גאונך	לחדש	ששנך	ומעשה	תהלה	עדינא	עדינה :

ויהי בקרנא הגבורה המליצה החדורה והסירה הצרובה לא קמה עוד תח בה ותכער
אש החשק בקרבה ונאמר החושקים בנחל גפית בערה בה ואין מציל את נפשה
מיד להבה יעד אשר נכזי החשק אשפה וכמצנע שמלנו טרפיה מים רבים לא יוכלו לכבות
את האהבה ונהמת לא זטטה ויצינה יביאן הנחלים נצבו כמו נר נולדים ותבאנה יתדלנה
ותמלאנה את הרהטים כי החשק עטה בה טשטים ותאמר חטאני כאשר שמתי לבית החושקים
כוגים ואני ופתי וכעמתי והיתי אהבה בתצנבים אוי כא לי כי ציפה כפי להורים ותצנן
אל הכער ותאמר הגד אל השיר את אשר תחזה כי בשלן אלי השער הגדול הזה ותקח מעלת
ספר ותקטוב בה מליצה צחה ותגדלי בה את כל רוחה וכי לבת מאהבת החושקים יחד ועל
מני בתיקה אשר עברו תצנח אש כתבה את מצחה חוק לעומת מצחם

ואלה דברי מליצותה ושירי עליצותה

אני רעיה בינני בספרים סלוחים אלי מתאז בני הצפרים טמעי את אצתם ראיתי
את דמעתם אה אחרים יחשב אלי לאמה אשר אהבתם ופתי להם לנחמה ולו
הואלתי ודברים כאלה צרכתי בערם דמים רבים טשכתי עותו ובוואו כל החושקים מסכיב
וכבו מלבי אטו סכיב כי הסציה אכיב חנוכי חנוכי כי מנשא כלאזי ותנו לי כרי אהבתכם
כי החליתי מהר והראוני נפלאות החשק אשר אמרתם והחמודת אשר בעת ספרתם כי
לבי טוער באר אשכס וכדוקת ביצרתם ואה לא חו פצה כי מרגלים אצם מי כתן ימי
לכוזים ומני למחסה ענוס עיני מראות חן וראשי החמה כשה ויואל ללכת כי לא נסתי פנו
ימי בצכית הזמן ולא טמעי טעם מן מי יטובכ גולת הימים מי יטלם לניחומים מאין
אכפס לי מנחמים כער ימי עלומים היטובו הימים אחרי פנותם היט תקוה לאחרייתם איה
אינא תקוצם ואכל בעקבותיהם ואשר אהבתם על מי תלונתי ואני לנפשי עוללתי ראח
החשק לא סללתי חשכתי מטהרני וכורני לארץ חללתי קראו החושקים ולא האובתי ספתי
נפלאות ימי עולמים ולא האמנתי דרכתי קטת הגאונה חן על יתר כוננתי חיל החשק וחומת
האכלתי היג ולא חמלתי איך יוסר עוני וחאני עבותי לא ארמון כי יוספר מי יחמול
עלי ואני התאכזרתי מי יכפר בעד חטאתי ולא כפרתי היטולס לי טובה תחת רצתי הככרתי
אזני משמע מיישמע טועני ומי ימחה מעל פני דמעותי ואה לא יקומני ידי הככאים
הכצמיים ואה לא יקרמוני החושקים ברחמים מה אוחיל עוד ומה אשפה ועוני גדול עד לאח
מרפא ואיך לא אכנוס ופני לא יחורני ועל חושקים רחמי התאכדו וכח מי לא נכמרו עפני
הככאים לא כהדר והנה עיפר הככאים יערג כאיל על אסיקי אהבתי הגמה וצמאל תי
דידותי והכובתי תוחלתי בגאיתי קרא ולא שמעתי דבר ולא עניתני והנה עתה טלח יתר
מן החור ופרס רשת לרגלי השיכני אחור איררה תהיה הגאונה אשר השיאה כפשי הענו לחלל
ברית החשק ותפארתי ולהקל ככברי הידירו והדרתו הקטצה רוחי וכמנעתי משמות יעד תיע
כל החושקים לגנות טובו טובו החושקים לא אטיל פני בכסי בטס הברכנוכס לח אשוב ל
לעת ארתכם בלא כרוך ה' כור הזמן נטע כעמן

מעשה ידי אומן / צנצנת המן / רד עם אל ועם קדושים נאמן / לא תעמד בחוץ / ולכו במעט
 אהבתך לחץ / וכמחץ חסךך מחוץ / לקחת מידך כפלים בכל חסךך / הוציא הומן באור דרך
 / אך חבקט מחילתך ואיני כדוי / או אחיל ממך גמול ולא כגמול ידי / אך חבקט חסךך והודך
 ואכסני / או אסחר אהבתך וגדול עוני מנשא / מה אוסיף לרבר חותם תכנית ומפני חסךך הלכתי
 קדורנית / בטכבר הימים על גב החטק חרשתי הארכתי מעכתי / והריקותי אחריו להב חרב
 וכרך חנית / ועתה הסיבות את לבי אחורנית / לא ידעתי חטק ואותו הודעתי / באוכי כיצוני
 וממרורים הטבעתי / הכרע הכרעתי / כל ימי צבאי בטמך אתברך / ורעיני יקראו לסניך
 אברך / אי ימים אשר הלכתם בלא חמדה / ותסעו מהר טפלו ותזנו בחרדו / מי נחני במעגל
 החטק בדרך כלון / ויאמר לא תוסיפי עוד לעלון / מי הגריד יצורי החטק בריחים / ויחזו לי מ
 מטאות טאן ומדוחים / מי עצם עיני מראות / מראות החטק הכטאות / ויקף ראש ותלאות / מי
 הורני גאה וגאון / לתת החטק לדראון / מי יבילני בבית העופרים / מי נחני בין בני הנזירים /
 לא ידענ דרך אהבה / ולא יבילני את נפשי מיד להבה / יטככח למעצבה / זה לי בכיתם עשרים
 טנה לא לקטו מלחוי טוטנה / ולא היתה לי עדנה / קדמנו בכסף ונטוע / בעין רומע / ולב הומה
 וגוע / סיה החטק בעינינו לאין / וכסיר לא נטתה מין / תכבד עלינו את העבודה / ואין טאל
 דודי לצידה / פרחו גפנו ואין לוקט / הבטילו אסכלות עדני ואין סנחט / הנצו וימוני / ואין אוחו
 בסנסני / יחטכוני ביניהם ליוקסי אין דניס / ואין מבקט / ואסיב אל לבי ואחטבי כאל עקרבאיני
 יוטב אסתיר פני מהס / לא מהס ולא מהמונט / ולא מהמהסי חוטט החוטקים הנעימים / כי אתם
 כור הימים / צבי עדיס וגאון תפארתס / כומס וחליתס / אוכלי המן / יתדות התקועות במקום
 כאמן / טמעו אלי ואכלו טוב ותפענגו ברטן נפסכס / כי מי ואכל ומי חוטט חץ מכס / חי הכרית
 לו ידעתס סודותינו / ואת אשר להבת החוטקים תלהט לכותינו / ולא תהיו בחטקכס נמהרוס /
 או נדעה ונרדפה אחרי העפרים / ממעונות אריות וממהררי נמרים / כאשר ידוף הקורא
 בהרים / דדי צפנתי לך חטק כאמן / ולב חומל ורחמן / טמן חטקך בחובו / ולהבת אהבתך
 בקיטו / אלקך תטוקצו ואתה תמשול בו / יבא דודי לבנו ואכל פרי מגדו / טס אתן לך את דודי /
 לא אשאל ולא אכסה / כטוב כיאר בעיך לעשות בי עשה / וחיתה נפשי בגללך / ותגורי אומר
 ויקוס לך / ועל דרכך יגיה אור כנפס חולה אהבתך / צמאה אל מי ידודתך / תיקוד ותשאף
 ותהמה ותסער / עד יבא כנגה דרקה ותשועה כלפיד יבער / ותשא את קולה ותאמר

הסב עיני	השקך ד. די	עד אן ביתר	חצים דוד צח
אם לא תרע	כי אם חיעי	ושקך לא תיר	צחלא תרעח

ויהי כאשר דברו הנער טמעו אכוי ומליכות הגברת ראנו עיני / ותצלח עלי רוח ה' ואלך קל
 חוט אל קטר טמח בכל מאדוי / ואגרת הגבדיס פתיחה כדוי /

ואמר הגדתי היום אליך הסר כי לא סבלתי כי נסתלי אלריס נסתלתי עם הגברת המהללים
 גם יכולתי ואחרי אשר מרתה כי רפיני מוחאסיקיה וקאיה נטכה להיות באהבתי לניה
 וגם זכת חלב ודבש היא זה סדיה ואשא מטלי ואומר

מה רב טובי	בי עפרת חן	קראה אתי	אל יום ניעד
הבטיהתגי	מצוף יערה	איכה לבי	ביס ירעד
אם רגלי על	רצפת חשקה	יעמד איכה	רגלי ימעד
אם לי גועס	צוף אהבתה	מה לי ולך	זעם תצעד
היא גודלי	ונגת חבלי	וזמני לי	אתה יעד
היא חמרת	ראש שבחתי	ולבל שעשעי	בית יועד
אשחק אל שד	עד אינק שוד	תגח מיה	לבי יסעד
יקור רעי	מצפה גלעד	לי מעפרה	מיץ פה גיל עד

בשמוע הסד עלה עטן באפנו יהמה עלי ויסצר באשר יהגה האריה והכפיר על טרפו ואש
 מסון תאכל כהה כלבל ויאמר ארר יהיה לבי הנוכל אשר עד כה החרסתי
 ועצם מעצמי הובטתי ולהליס בסר מעברי כרדעתי הנביה אשר נפלה ברשעך וכלכיה
 במזדתיך היא מכנות עמי אחותי בת חכי היא אך לא בת אחי ואשכתי בלבי כי לא תלכד
 ברשך ואז תאוכ על עקב כעך אחרי אשר חסכת לעלית באשר לא רגיש ואמיתי
 בלבי זה הסכל אשר לא ירגיש הטח רבים ישא ולפוטציש יפגיש אמנס אחרי אשר הגיש
 מסכלותה לל הדדת יפעתה מהרה חוטה חל תצמוד כאשר ככודי תחמוד ואשא מטליך
 וסירך ואומר לגבירה כי לבעבור נסותה כאן ומירך וחוקאת לבה בדבר הנזירות אשר באה
 בכריתו כאשר היא באמנה אתו ואש את הדבר הזה תעשה אסירך ואש אין דע כי חטקי
 סר מעליך ויהי עדיך כשמעי דברי הסר על אונות הגברת כונתי וגם ככלמתי כגב נחצא
 בת זיתי ואומרה חנא הסר שא נא חטאתי אך הפעם והעבר מעליעברה וגם כי הנני
 נטכע כנרא ואוס כי חנכי לא ידעתי בלתי היום והנני למלחות מצותך אהיה נחפו כי
 יקרה מנותך בעיני מוהב ומסו ואקוס קל חיש ואחבר מליצה נמרצת וזתוכחות מוסר מקובצת
 להגיד לגבירה כי לטון לה יחתי ולבעבור נסת אפת בחתי ולהאכחה בדברים בעבורי
 התנדבה לעזוב תורת הנודים ללכת אחרי הכחורים
 ואלה דברי אנרתי השלוחה אל הגבירה מאתי

זה היום עשה הטס מה רב טובו נבילה ונאמחה כו זה כמה לחטף סוד כבית לאינו
 זה היום שקייסו מנאנו ראינו הנה הכדילנו בין קדא לחול היום נגלו ספוני טמוני חולי היום
 קול הנסיף יחולל חילות ויאסף יערות היום נגלו סודות המתקדמת והמטהרות היום גלותי
 את חרסת חביות היום חשתי אונות הלכות נסתלי אלריס נסתלתי וכעתקי המזמות
 כללתי וחדאת אונות אשר ראה לא סללתי עד אשר בין הכחמה הטורה לעמחה הכדלתי
 נקרן הככות בעשר עללתי חשכתי גג

חטאתי מטהרם וכודם לארץ חללתי מי האמין כי אמטרוות והמתקדשות וכגרי הכוירל בגאון
לובטת יתצאון המורים בקטק ישיב לבנה לבטת וכצפורים האחוות בפח תפול אל תוך רשת
מי מוטל בגבורתו עולם ועינו בגוים תצטינה כי כמה צבמות אשר אל חטק לא תפנינה
ולקול החוטקים לא תשמענה ולא תאכנה לבות אנטי קודש תטכנה וכמסתרים בייכלי
החוטקים תסוכינה ויבאו אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה מי האמין כי היעלה
המהוללה ברשת זו טמנתי כלבדה רגלה איה המון חכמתה ואיך לא נעזרה ותמול על כני
החוטקים התאכזרה ועתה איך רוחה סיה נזרה ועל פרי הדרה עלתה חזוית אמרו נא הצביה
מה המחזה הזה אשר חזית כאשר קדטי הכוירות בוית וללכת אחרי החוטקים תצבית אהבת
משכבם יד חזית מי האמין כי משמי הטבל תפלי כי מאתו גלית ותעלי אי עמוד ברזל וחומת
כחשת איך לא היית לעזר ולהועיל כי אם לבוטת אי יס הצבונה איך חסרו מימך עד יבשת
איך לא עמדת בנסאנך העת לטמן יבאתי איך לא העלית על לבבך כי לבעבור נסות אותך
באתי אמרו נא הצביה ממי נעמת מה החלום הזה אשר חלמת באשר הובטת פני הצביות
ופעת הלבוית הכלמת בשמעתיך לשמע און תענועי האמה ותמכרי בהם סחרי המזמה
טומאת הטם רבת המהומה אוי לה לאותה כלימה אמרו אמרתי אליך יקומין כוטל והנה
עליך ימוטל כל מוטל ועל גבך כל סריחיוס יפצות בטסה יטיעו ראש תמול יבא לך סס
בגוים והיוס תהיו ללעג ולהקלם באיוס בזרעם כי עם אלדים ועם אנטיס טרית ובחוטקים
להלחם תגדית ותפתרי בכחל כרית והיוס בזית אלה להפיר ברית היה בטכבר אמונת עתך
חטך יאעוית ואת אלית וגם אמרת באוני טכועי טכועות להרכב בדרכי הכוירים ולכלתי
לכת אחרי הכוירים איה המון טכועתיך אשר נטבעת וקלקל מכבוד טבעת כאשר בזון מ
מצלת החטך טבעת ותזניס וגם לא טבעת תמול קראו למחנות טכלך מחניס והיוס גומר
בת דבלים וואמת איה הקדשה היו בעינים הייתה פאר היצרינות רבתי בגוים טרתי במדינותי
יקפטי לך הצביה וללכדת הטכל איך כך אם יונצך אכדת איך פטטת מעיל הרוחנית ולבטת
בגדי חטק ולהלחם בנזרות ידך אחת מחזקת בטלח והטנית בכטק איה עטרת הפרטות
הרפני יאיה אמרת היטות העליוני איך מכרת הקיים והנעלה ככלה ופרי עץ חיים בעלת
הנה אנכי יבאתי לטמן לבעות בצביות ולהוביש מבטן כי מי יחוס עליהם ומי יחמול
מקרבנות בימך ודמאת בשמאל בלב ערל ולא נמל ואשר תראה קדושה וטזורה הי לזכוכיס
היה ואשר תראה לב מטכיל ומזהיר הוא לך יחירי בחטקי הטכל כהיר צבך טורות החטק וזהיר
אמרי נא הצביה על מי ככטח אחרי אשר לבך מהטכיל טח ולמאודיס ולחרמים מטטח ואת
עלית למחוס הטכל וטבית טבי ותגדלי יתר אל הנגב ואל הצבי ואיך הנחת כבוד הצביות על
קרן הצבי ועתת אותם פלטות ובטותיהם בטכיי ולך אמרו הצביות לעינינו ואת אדר סיקר
ואת

ואת מחמדינו

ואת תכחמיכו ממעשי ומוצצתן ידינו , זאת יתד תקועה במקום נאמן תלינו עליה כל כבודינו
והאלבנו עליה את יהבינו , היא פרח הזמן ופיץ נדרו , צבת ועדינו וגאון אדו , ענו והדר לבנאיה
ומורה החוטקים לא יעלה על ראשה , לא תשמע לקול מלחמים , ולחוטקים חגבים , יספרו ל
למומן מוקסים , ולא תלד לקראת כחשים , עשתה לה אסירון בנשאה החשובה רפידת סודות
המרכבה , קוה רצוף אהבה כל שלמות , היא יחס וצורה לנעימות , והיא תכנהנו עלמות
מה יסיה ומה טובה , האכל מסוכב והיא סבה , היא לצבונים ולכחות צורה , צאנה וראינה בנות
ציון בעטרה , מצטרפה לה הנאווה והמצובנה , בטוסטי הכזרות סונה , כזאת וכזאת אמת עליך ה
הכחות פעם ופעמים , לא יוש אחד ולא יומים , ועתה מה תאמרי הצת , יסמך קלונך , חמת
וכותך יומה תעטה כסוף העצובה , ביום שדובר בה , הלא יעשו כך הנאים שטוס , הלא
ידברו איתך מטפטים , כאשר הכובת תחלתם , ומאשרות אשמך כחרות בטמלותם , טובי טובי
הצביה ותחת ידי הבודות התעבי , ולא לילי החשק אל תעבי , ולא תהי לאיש ולא תגי , וכי תחזאי
איש לא תברכני , ואם וקראך חושק לטלוס אל תעננו , ותעבי בסתר עלינו וככל שדי תזלוננו
, וכצדקה תבונני , רחקי מעושק כי לא תראי , אמרי לעבנה תני ולכזרות אל תבלמי , כי רם
הואטל יראה ועלך ירח ה' וכבודו עלך יראה , ויהי בהתימי לחבר האגרת , אשר מתכחת
מוסר מחוברת , טלחתיה בדר הגער אל ארמון הכירה , אשר טס הגבירה , ויהי כראות הגבירה
את האגרת , ובה תוכחה וגולה מאהבה מסוקרת , ותאמרי זאת הרב חלל הגדול החודרת , ולא
קמה עוד רוח בה , ותעצב אל לבה , ותבך ותספור בקול מרי ותשא את קולה ותאמרי , עזבת
רוח והטוריה הסכלה והכוגרה , היית על כל הבתולו וככודה עשך הזמן בעולמך יחידה , בתנו
ואתך ראסונה לחסידות ולקדושה , ועתה ישאלו בערך איה הקדטה : אי לה לאותה כושה : לא
האמנתי כי החשך האכור ביצורי ילחס : ומעבוד אל חו ידיחס : וללכת אחרי תאית הזמן
ינחס : ויקומו כל אחיה ואחיותיה לכחמה ותמאן לה תנחס : ותאמר כי עוד מעט ולא יעבורי אל
סאל תנוד אל ידכתי בודי ויהי כאש דמתה הגביר כן היתה לחס לא אכלה ומיס לא שתתה ער
אשר רוח שפתה : ארוד אשה כי עו ועביתה כי קשתה : ותמת הגברת , אשר היתה בראס הזמן
לעטרית , ועלתה על הגבירות לתהלה ולסס ולתפארת , וכראית כי אותה סככתי , אל בית
סער עוד לא טכתי , ואלכס כלי גולה ואקוס ואלך אל המקום אשר היתה פס אהלי בתחלה :
ואקוץ על הגבירה בלב נסכר ורח מנירה

נפלה	עטרת ה	זמן כי נפלה	עש מ	עלי כסא	יקרה מזבולי
יבשו	פרחינו	ואמלל כל יבול	ציצת	ארמה א	כלה אף נבלה
קדרו	פני שוק	ותבל אימללה	אווה	לירח זיו	אשר נהפך לבתל
רבתה	אנחה בו	ועברה הגבול	על עש	ומעלתה	אמר בו שפלה

עש ב עבורך או הבה המותה
 מה מ תקה אשר כך דבקהי מה נפ לאהמות בעשהתחברה
 לא ת תאותה מ עלתך מיתתה
 אך ה תאותה היא במתקך מתקה על ציף ויערת ה דבש התגברה
 נשלמה המחברת השלישית תהלה לאל חי :

המחברת הרביעית

אמר המחבר

אחרי אשר יבאתי מבית הסר כוש וככלס • על אשר
 סבכתי מות הגבדיה אשר לא אתנחס אחריה לעולם
 • יטכתי בארץ כוז כצטר טנים • ועברו עלי גלי יגונים • עד אשר החלו לזמוח ימי הזקונים •
 וכשכתי מרעיד ומטמוס • אחוז כחבלי בון ואימים • מפני תולדות הימים • והנה על החרים •
 רגלי מבשר מסמיע טלוס • בא עד הלום • ויאמר אלי הסר טלחני אלך כי לראותך יחמוד •
 ולכן מהרה חטת אל תעמוד • אני דברי המכסר האוכתי • ויפג לבי כי לא האמכתי • ואומר
 השלוס אל הסר החומל והרחמן • כד הזמן • ויאמר טלוס תהלה לאל הנאמן • והנה הוא טולח
 לך הערה הנכבדה • בעבור תהיה לך לעדה • ויציאה מחיקו והארץ האירה מכבודה • והנה
 זאת סירת הסר ירוס הודו ותפארתי • השלוחה אלי מאתני •

איזה	הד	רך ישכון אור •	ישיש יזרח •	לרוץ אורח •
הוא חוד נסע	נגלה מבני •	ב	מידי	רוח יברח •
פית יקרת	היא למנורת	השכל	כ	פתר ופרח •
יום מבחן	מ	שות בין לפני •	העדות	מ
נפשי איני	תיהו לילה •	אף רוחי בי	ב	שהו פרח •
הייתי יום	אבל אתי •	חרכ	וב	מרה יצרח •
שנאתי	ח	היו על	נ	לילה קרח •
כי הכאב	ל	יום שובו	לשח	פשי לטורח •
אם כופר	יו	כתתי	כפ	יני יברח •
לו ירצה	מב	הא כנרת		רו הון קרח •
דאיו אליו		אד שכלם על		אותה ירח •
המה ראו		מי העיר	צ	לכס זרח •
		כן תמהו •		דק ממורח •

ויהי כראותי הסירה ההדויה אלרי אבי ברכתני • ואמס לדרך פעמי והיום נבבעות דרכתני •
 וכדודים סכעתי • עד אשר אל בית הסר הגנתי • וכראות הסר אותי מרחוק • אל
 כמלא פיו שחוק • ויאמר טלוס לרחוק בא יבא ברינה • כושא אלמות הקנה • אשר כנדוד

לבי ענה ' ואען ואומר אדוני אשר גברת בסכלך ' גם היא מסנה סלנו אגיד לך ' ואם זקן
 אני איך תטב עד בואי ' ואם אדונים אני איה מוראי ואשא מטלי ואומר

עלם זכור יום מ פני זקן תנוד כבוד צפר דרור כקן
 על כן בחירי מ פני שיבה תקום והודת פני זקן :

ויתבה הסר על מעני ועיחי ' ואמר חמותה הפעם אחרי ראיתי את פניך כי עודך חי ' חי
 הברית כי על טלומך התפללתי ' וראה פניך לא פללתי ' ומאז רחמת פרדי הפרידה
 בעמקי הדאגות כללתי ' וקירני בעטר עוללתי ' ועתה בראיתי פניך אדום הללתי ' כי נפלו לי
 בנצימים חבלים ' ברנך המחזיר אכידה לבעלים ' וישא מטלי ואומר :

ראה יפ עתך לא פלרו עוד ' יבורך מ חזירך אל בעלים :
 יסוד לבך מגולה על לשונך ' בהגלות יסוד טורש בעלים :
 ועיני ה בפשים לך בשואות ' בעיני ה גבירות אל בעלים :
 וכל לשון לך תבסוף כבואב ' אלי בלבים ועבון אל בעלים :

ועתה אמר כא כור הזמן ' למה נחבאת לכרוח ממודעותך הנאמן ' ותגנוב את לבי כ
 בפירודך ' והכאבתני בכודך ' האמנס לא אוכל ככרך ' ואען ואומרה חי אהבת הסר
 היקרה ' אשר היא אלי לעטרת צבי ולצפירת תפארה ' כי דוח אחר עלי לא עב ' אס לא מדאגה
 מדבר ' פן תפקוד עלי עון הגברת הטוהרה ' אשר ענתי כרתו מפלצתה והסירה מגבירה ' ו
 ועליה לבי כלב אטה מצירה ' ויען הסר ויאמר חי אני כי למות הגבירה התאכלתי ומאז לחס
 הפחה לא אכלתי ' כי היקה ידידות נפסוי ' וצנף הטוהר על ראשי ' וכאז כמה מוציא דבה
 לאמר כי הייתה למיתת הצביה סבה ' ויאמרו טבה נתחכמה לו פן ירבה ' ועס כל זה בערה כי
 אט חסדך ואין מככה ' ומוציאי הדבה החשיתי ' אה לבי למולס הקטייתי : על אחת כיה וכמה
 ' אשר לג רצחת ' כל קרובי צמונה ונגפה וקדמה וימה לבי כתיך לך ושמתי לך מקום
 אשר תניס טמה ' ואשא מטלי ואומר

לבי לחשקד ה צבי יבסוף ויהי בלבי ח שקד כגוש
 אתמה ללבי יט לחשקד : כי ת אנוס איתו וזא אנוס
 לבי חבי תרצח ותוך לבי ' שטחי לך מקים אשר תגוס

ואמר מה גדלו מעטך הסר אשריך ' ומה כפלאו למאר מוסריך ' אשרי מתכמר ותקרב
 יסכן חזיריך ' כי הכאבתך וריחמתך ' ותיחזקתך כדוד ושחרתני ותקטן זאת בעיניך
 ומה מוציא עלי דיבה ' ותספרם בסערה להביל מרשא כמותן יסוצר מגורן וכעסן מארובה
 ואשא מטלי ואומר

לבי מצוף דבשך רצוף ' עד מחשקד הוא קלי בי :

הגד עופר	אם לא תדע	כי בנהודי	חוכה לבי
לו ילדתך	היא יולדתי	כי לבך הוא	כמו לבי
כי תהם כל	מוצא דבה	הגד אם את	הוא כלבי

ויאמר הסר בחסדך הגד נא לי אם על הרכב מצאת בכדונך גיאל או קרוב ואען ואומר
 חייך הסר כי יום הכדיכות פנה לערוכ יארצנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב והקפצים
 דים הם ככוכבי השמים לרכב וראיתי מן הנקראים כדוכים הם פמו טעים רבוא ולא מצאתי
 אל ביתם מבוא כי סוגר כל בית מבוא ובעת אל בית אחד מהם מבוא דמיתי אל יעקב
 עת אמרה לו למה אלי תבא ויאשא משלי ואומר

הם גיבבתי	הר מחוקך	צירי חשו	עלי לצבוא
בחרתי הם	רופף עמך	מחר עם	מלך במסבו
עמד לא עם	צבאות שחקי	עמד לא עם	ששים רבוא
לא מלבי	שמחת גילי	לו לב עבודך	חוץ מקרבו
כי מיום	ממך נודתי	סוגר לי כל	בית מבוא
ובעת נו	די דוד מרחי	אם בית שר א	טפסר אבוא
דמיתי אל	יעקב העת	אמרה לאה	אלי תבוא

אמנס כדיכותך הסר גברה על כל כדיכות ועריכותך על כל עריכות כי שחוק פיך יאסף
 הדלים והשוקקים והשחקים בוכים לעת טלם מריקים ואשא משלי ואומר

לקול תתך	המון גשמי	גדבות	שחוק פיך	יאסף	ה	מבכים
ויטסו	מחכי ה	שחקים	וגדבתם	בשורם כ	מבכים	

ויאמר הסר כר לי כי הפסדתי מסכותך עשרה ולא תהיה ולי מהם לעולם תמורה ואען ואו
 חייך אדוני אני המפסיד וכי קוצותי תלתלים הסחורות סד איתם הזמן כסיד והנני אחורנית
 פוסע ומיטבתה אל אדרעי נוסע ואשא משלי ואומר

החולי היא	זקן מקרי	אך הזקן	ח לי טבעי
מי שזקן	הוא מסע	מיטבתה	אל אדרעי

וישחק הסר ויאמר אטביעך באיובתינו הנאמנה להודיעני אם קוננת על הזקנה ואען
 ואומר חייך קוננתי בעל כרחי כי כהתה עיני ונס לחי ורעית הזקן דח על מחחי
 וכלזה הזמן לטאת טרחי ולא יתכני הטב רחמי ואשא משלי ואומר

הה כי שיער	שיבה צמח	ציר מי יזקן	כבר הגיע
צר לי בנזרותי	ואיך ארגיע	וידי התמותה	כוננו מטבח
גם הזמן	יקום כמו רוצח	מי זה ישועה	לי ושב ישמיע
מה אומרה אין	איש ואין מפגיע	הה כי זמני	יהיה נוצח

צר לי	זמני ו	אני נקראתי	רץ א	חרי רץ יום	ליום יבהיל
אני לי	עלומים כי	ומה לי עיד	אראה	בח הפץ	ל עלות יעפילו
	בדד	אני נדמתי	אברהמיכם	לבנים	
				ואכן נפץ	

וען ויאמר אמור נא כטע צעמן הנה הית ראם חזקי האמן וכנית לצבית בית נאמן
 ונאמתם על לבך חותם אמור נא איך אתה עתה כאלהבתם הקצור קצרה ירך פדות
 וחללתי עוד החטך והעדותי ואצן ואומר הסיר הזוקן את אופן מרכותי וינהגם בכבדותי
 ומן החטך הלכתי קדחתית והזוקן על גבי חרט האריך מענית והחך אחרי להב חרב וכרך
 חנית : (אשא מסלי ואומר

יד הדוקן	עלתה ויה	מה לירורים	עוד לצבית
רשפי זוקן	אל תוך לבי	הם רשפי אש	להבת יה
צל השחרות	עשר מעלות	הלך מי	תן רשעיה
ישיב הצל	אחור כאשר	השיב אז	ימי חזקה
עיני חשקי	משיב קמו	ברו אל	רץ כאפיליה
אם ידאוי עוד	עיני חשקי	אז יראו	ני צדקה
צרעת	קן זרח על	מצחי ארך	שוק עוד רעיה
אם אעל על	מוכח חשק	לקטר יקטר	עוד עוזה
גם לי ערום	עם חוסר כל	בוד	תי דומיה
נפלתי	וג שמים	צללתי	שאל תחתיה
אין איש ימחה	מעל פני	דמעת עיני	הבוכיה
נפש צרה	היך מבכירה	איכה	חוק בימי עניה
נחום	תר בעיני	כי אין לי	ראונחמיה
וליראני	ולבהלני	לי סבלט	עם נייעדיה
מה לי ולה	שך יעלות חן	ולחבק עוד	חיק נכרה
ופני יעלות	אחשוב כיום	כפני פרס	אועזניה
לו תיקענה	כל הנשים	ותוד	תם לחיה
לא אטה	שק אל הצור	לא אודה	צ פה בת אה
איך אחשוק עוד	בבנות החן	ותוד עפרת	חן ביליה
כי טבעתי	כיון זוקן	שחרותי	כת בשחיה
בנות נעמו	אלי אתמול	ראיתי במ	שערוריה
עד לו תמר	אל תוך חדרי	ולעיני	עש הבריה
איכת טבע	מעל ה ג	אראנה	חצת עריה
לא אתחל על	חשקתמר	לא אחשוב רע	על אוריה

ויאמר הסר היכולת על הצבית במי בחומתך ואם נלכדו במצודותיך ואצן ואומר חיד
 הסר לא נמלטה מידי עפרה ראיתיה אס עלת השמימה מטס ארדית הי ואס נחכאתה מטס
 בקרקע היס מטס העליתיה ואשא מסלי ואומר

איר לי עדנה :
 על פי חנה :
 ותמלאנה :
 הם תשתינה :
 תי תמלכנה :
 בי תולנה :
 ת תעלכנה :
 הו ראש נהי :
 אל קרבנה :
 עיר צי נה :
 לא אראנה :
 תקחנה :
 תשים קנה :
 תורידנה :
 אניענה :
 אל תוך גבה :
 קוט שושנה :
 מור ולבונה :
 עסק פנה :
 ע ד לא שנה :
 פצחו רנה :
 מן תשפנה :
 הר יפעתה :
 הטים בטנה :
 בסיתערבנה :
 כאור תאורנה :
 אל כל פנה :
 בהן תבטנה :
 א הקראנה :
 לכנה שוכנת :
 תבערנה :
 ילהיבנה :
 וירדנה :

עלילא חש
 דתם רכבו
 תי תקחנה
 מירפס רגלי
 חשק שירו
 צבית חן
 ועל ראש שמה
 היית ק
 ויבוא
 לא תבער
 האבני
 משם יוד
 בין ככבים
 משם יוד
 עד העפר
 גי נחני
 בגנים לל
 ומקוטרת
 אחתה מכל
 תה ובצלמה
 כל ההרים
 ושפתיה
 קיודים מול א
 סר ועדימת
 במ תורחנה
 וכנר דם
 התהפכנה
 גם עיני ב
 אם תגרשנה
 כי הם אמרת
 יותי באש כן
 הוא את נפשי
 על עצמתי

כתב שטנה
 השיר על פי
 מכור שירו
 הם תרעינה
 מלך שירי
 שדעי לבת
 אידן אתי
 גטירותם
 לצבי תון
 פרה מבני
 במכתרים
 אל תך היס
 כנשר או
 מהם תמריא
 עד הארץ
 דרך וס
 דאים לרעת
 עפרה ברה
 בן הצירות
 תבל כדמו
 הנכבדת
 בכרמל
 בשבים
 סהר לא יח
 כל האורים
 נדרם יעור
 הש החרב
 ומזימתי
 חשית לדעת
 אך האמנתי
 איתי אר כל
 אם אתחשקה
 שוח כי אש

הזה לזמני
 בימי זרפי
 כל השירות
 מרמס רגלי
 ל רמליכו
 היית שע
 גי תשכונה
 וכו צריחם
 דודי ערכו
 לא שנה ע
 אסתסתתר
 ל תחנא
 אמ רגביה
 א כנת ב
 אשפילנה
 אנכי ב
 לראת הח
 שם ראיתי
 יום צייר ח
 לא הוליד על
 ים הולדת
 ראשה עלי ה
 מאורי אור
 שדרה אן
 ולחייה
 וכנרדם לב
 עיניה ל
 עשתונתי
 משתאות מ
 לא הכחנתי
 חמתי ר
 לא ידתי
 א ככרם

כי זה מכה :
 תרפאנה :
 חשקך יונה :
 כי תצפינה :
 בזר הבינה :
 אחתמהנה :
 לתהתינה :
 לך אתגנה :
 אם אימינה :
 ותדלנה :
 לקחה בשנה :
 לא הבינה :
 תדע עינה :
 תקראנה :
 העליונה :
 תעלוזנה :
 לכי ענה :
 לכך פנה :
 שם אבינה :
 לך תהיינה :
 אפירינה :
 תיתי יינה :
 לי תבזינה :
 לא תאבנה :
 ישכבנה :
 לא תרצינה :
 לא תגבולנה :
 עלי תהר שנה :
 השכירנה :
 לא תבכינה :
 לא תפדינה :
 לי תערפנה :
 כסף שנה :
 בנגף הזקנה :

יפעת הודך :
 ידיך איתי :
 מדודאי :
 גם עיניה :
 בי היום :
 ובחר לך :
 בין עליונה :
 כי מנתך לא :
 אם אשכאילה :
 ותבאנה :
 נפשי כיום :
 נפשי עד כה :
 וכאיש חשקה :
 כאלה אותי :
 לי הכנה :
 אז כליותיה :
 בחי חשקך :
 כי לנדיבות :
 כפות רגלי :
 המבלכות :
 עד באתי אל :
 מורה גם :
 וצביות חן :
 לא תשמענה :
 חושק אחר :
 בח עולתי :
 כגמול ידי :
 כי רעה :
 כי טמא וכסיל :
 אלו מתי :
 עקר אותי :
 לא תפוזני :
 מזהב אל :
 גם תהל :

יפית עפרה :
 תכחצנה :
 ותני 'בא לי :
 שש לבה :
 ים תתחתן :
 לשני כנות :
 גבול אותם :
 או הגבה :
 לא ידעתי :
 מטרות עוז :
 נגזרתי כי :
 בלתי הים :
 חשקה תקפוץ :
 עיד מזאת כי :
 עפרה אקה :
 עפרת החן :
 חי ההשק :
 זאת עם לבך :
 אזור תחת :
 בכל ושתי :
 עם עפרת חן :
 ערה אריתי :
 הלאני :
 כי בקולי :
 לחשוק עפרה :
 מידוי :
 לצביות כי :
 לא נשו בי :
 תקוצנה בי :
 שברי כיום :
 בקשיטה אל :
 פטר להמורים :
 ערי חוקני :
 קצף השיבה :

אמרתי מה :
 אם עיניך לי :
 חוסי עלי :
 כשמוע עפרה :
 אמרה :
 אחלוק גיפי :
 האזר הוא :
 העמק שאלה :
 עת שמעתי :
 עיניו קו :
 אז אמרתי :
 לא ידעתי :
 כי עפרה יד :
 ונקלותי :
 אך לכבודך :
 כשמוע זאת :
 ותשבע :
 יען היה :
 חי אני :
 זמשלת :
 אז הלכתי :
 אכלתי :
 חזמני עתה :
 לא תחשוקנה :
 אם אמרתי :
 לא תחפצנה :
 אצעק חבס :
 לא נשיתי :
 אתמה על כי :
 לא נחל'על :
 לז נכברתי :
 לו אהיה :
 כי הלכין :
 בי יצא :

כשמע הסר תציה על יופי הסורה ויחמר חי איני לא יסקל כסף מחירה ולו שני אונזי אסף
 אל מצלתך כסף ולדבר סוד לא יסף כרובה קדיה הוזהרתי אזר סככה לחזר ואת
 הסירה הצדינה וישא תשל ויחמר

מה לידתן ו לוד שיר אסף עמך
 לו התערב אסף עמך
 לבך על כל או יהיה ה
 שר שיר יסף במעיט אסף

ואען ואומר אל המר החזר בני מרוע ברכת הויקן והא איוב ואם בעבור הסוד אזר עלת
 בלבי אם אדברה לא יחסך כאבי כי קול העיר לי קול ענות כי סוגר דלתים כסוד
 וסגרת הטוחנות ואין חור פי כאלה היה בימי חרמי (עם הווקן) ימתי הוא כספי וריש פי רספי
 ועל כן לא הקיץ פי קספי וישא תשל ויחמר

חרפי	פי	כאשר בימי חר	מי יתן לי	צר לי ויקן
קצפי	פי	על כן לא ה קיץ	לא יענני	אקרא אלפי
הרפי	פי	כי תחריבני הר	מה לי ולך	אמרי שיבה
תקפי	פי	אמצא אם יש תך	מה אוהיל איד	בה אצטדק
נקפי	פי	מיום שב לא נוק	רב אך לבי	היה טבי
בטפי	פי	אך מעת הע ניש	יום אל עמי	היה יומי
רשפי	פי	וריק אכן ריש	תבל הבל	הורשפי
אכפי	פי	לא יכבדו אך	תבל עלי	קלו שברי
אפי	פי	עד כי ישאל אן	אביל לחמי	הה שכהתי
אספי	פי	מיום שב למ אום	אסף שדי	ישנא לבי
כספי	פי	יום היה אל כום	לא האמנתי	לא הבחנתי
ערפי	פי	או אפנה אל ער	כאיבני	בי ידו קן ת
טרפי	פי	ולמרחוק תר	לבי על	היה אתמול
זעפי	פי	אכן מיום זע	תי בשלומי	שלי
בטפי	פי	מה על לא כם	אכ בבח רותי	צר לי נכ
אלפי	פי	איד לא בא אז אל	קנין כסף	איד השארתי
רדפי	פי	על כן אץ למרוד	מה תרדף לי	יאמר עקן
הרפי	פי	על כן לקח הוד	וכצר אהדוף	עקן ארדוף
רדפי	פי	עקן המח ריד	לקראת ערי	נפשי ערי
שלפי	פי	עליו בני הכ שיל	על כן חרבך	עקן אני בד
ערפי	פי	עורף המב עיר	תערך אך	לא תאטוף אל
קטפי	פי	זוקן לא ישקיש	כי פהי	רח קדים קו
שרפי	פי	זוקן כי הח סיר	ובלהטת	אש אכלת
סטפי	פי	זקן כי הפ שיש	ובצולה	שיבולת בים

צר לי	ומחר א	לכח אל קבר	תנוד	יחידתי	למקום נגוד
נפשות	אוילים פו	שעים בגדו	אין הון	ואין צידה	ואין לי שבר
אי הון	ואי צידה	אשר הכנתי	אל כן	ברותמות	אשר אעבורה
אי ע	הזת אלי	אשר האמנתי	איה	ברית אל	אשר אצורה
איה	חסידים ב	עדם גשענתי	מיה	זרעם וא	ני אקצורה

ואיך לא אכנס ולא אכלם ולא יסלנו פני אני המתעלים והנה אס רץ לקראת רץ ומגיד לקראת מגיד יבואני משאת ער או נגיד ואותי במטפט יביא ינתק מורעי לכבי וישיני על כרכי וכפות רגלי תסמר טערת בטרי ואימות מות יסלנו עלי ואיך לא אחרד ואכני אים תכסים ונקראתי לפני מלך מלכי המלכים ויזכירני נטפטת יחד הלא יאחזני סחד ואסף מקלי ואומר

אניה	לנפשי מה	כאד יראתי	א לו	אני קרוא	למשפט מלך
יול	כטל יבעי	ורוחי חלך	נפשי	אוי	למ ותה העדיתי
צר לי	עמיתי ו	אני בקראתי	לכני	איון עולם	ראו איך אלך
מאין	חסידים	קדחם הוא ילך	טיב לי	אני עוץ שם	ולא נבראתי
אניה	יחידתי	ואיך לא תחשני	מחר	אשר תסעי	ראי אן תזני
	יום	שיזכר בך		ראי מה תעני	
ככס	רדי נפשי	ועל עפר שבי	ערש	רבדתי לך	תמול שם תטפני
		מנף	וכור לאל	ובו תבחי	

ויאמר הער אחרי אשר כל מעשה אנכי העולם האלרים יביא במטפט על כל כעלם ועל טיב ועל רע גמול ימולס וידע זה האדם הנכלס תמיה אני איך יחטא אים לעולם ואען ואומר יחך הער איך זה רק הנחם יסיאם ולאכול מעץ הדעת טוב רע יביאם וכאשר סערת ה'הרים ורח תעאס יסלאו על רעה תכואס ועמדו בער תגמול מעסיחס תמחס ויאמר מה זאת עשה לנו אלרים ואסף מקלי ואומר

יצר	לבבינו	ברשעו אחרי	עיניו	יהלך הוא	אשר בלנו
גפול	במבאוריו	ואחר באמרה	מה זאת	אשר עשה	אלדים לנו

והקטן זאת בעיני הוצר אויבינו והעלום עינינו מראות דברי נביאנו ואיך יעמוד לבנו ותחוקנה ידינו ואלו משאת מלך אגרת תכואנו נחרד למולה ונעיו חכמינו ונצונו לשתור לנו האגרת ולרעת הדברים אשר היא אגרת ולא נטקוט עד תהיה לנו סתורה ונדע מעשר האגרת זאת סברה ואחרי זאת וימונו כל בני אדם כל לבבם וכל נפסם וכל מאמסם להלכות ונות מלכס ואס הוא בסר ודס ואיך לא נכלס אנחנו המתעלמים כלבים אלמים ליד מלך מלכי המלכים קראנו כד עברו הנביאי וכד מצגת נחקים נפלאים ומטפטי כדוקים ויראס יעד נעב לכדוקים ואמר לאמר לא יקים ואין קורא בטמס לרעת כיבס ומתעורר

להחזיק כס

ואשא מטלי ואומר

אלדינו	קראנו	לעבדו	אלדים חי והבט אל בריתו
בידם מ	כתבי וזקים ותורות		אשר צוה בסיני ל עדותו
ולא חרדו למלם	ה לבבות		ואין נעור כהים מ שנתו
ולא נבוש ועירים	יאחזבו		בהשמע דבר המלך ודתו

ומן התיומה מכל אשר קדם הוא שהטוביע השם יתעלה טובעים וכוחות באדם קצתם ידענום וקצתם נעלם ממנו סודם וזוה הטובעים והכוחות הנזכרים להיות אל משהעצ האדם סודים וזוה את האדם לעבוד אותו ולחקוד כפי היכולת מצאותו והיו יצורותינו ובהותינו סומדים מצות אלדינו ומצאם כל איש ממנו בצאתו ובבואו ככוכים איש איש על עבודתו ועל משאו ואנחנו כהיה מצות אלדינו ממרים ומראות מצות וחוקותינו עורים והנה אש ימרו כחתינו ויצורינו במה טענו לעבוד אותנו כאשר מרדנו במה טענונו לעבוד לנו וימרדו בנו כאשר מרדנו והן גוענו אבדנו כולנו אבדנו ואשא מטלי ואומר

צונו	יצירותי	עבוד אותי וצו	ותי	עבוד אל חי ולא עבדתי
אם כה	יצירי	ומעל אבדתי	אנאן	אני מוסר והם לא נאצו
איך א	פריצה גדר	והם לא פריצו	לא ב	גדובי ו אני בגדתי
אויח	לנפשוני	אני רבדתי	עדשה	שאול ומזע עזעיה יקצו
נפשי	קשת רוח	הלא תכלמי	כי כל	יצורי ש כרום שמרת
	מצות	אלהך	זאת מאנת	
השו	אפה רוח	הלא תנחמי	בה ת	עשירשעה באש בווערת
	יוס בא	חבלים לך	ומה נחמת	

ואך לא יסלנו פנינו והנה אש אנוש בערכינו יסמור תנועתינו ומשם אהלינו כתקה על טרשי רגלינו נעצור ברוחינו וניטוד פעולתינו בכל כוחינו ואש און בדינו כרחיקהו ואש ימתיק ב כפינו דבר רע בתוך חכינו כמנעהו ולא יבוסו הבוגרים מאלהיהם היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם ואך לא נסקח עינינו לחזות כי האלהים עסה לנו את הנפט הזאת ונתן בנו ח חכמה ותבונה ודעת ועין רואה ואון שומעת ואך כל לב לא יחד וכל עין לא ידמע המצר עין הלא יביט ואש הנוטע און הלא יסמע אש נסתר במסתרים ולא יראנו ואך לא נבוס מ מכוראנו והנה נעלים רוע מעללינו מאנסים אשר כגילינו ולא נבוש מן המסקף סריונו ונבלינו הבוחן לבותינו וכליותינו ואשא מטלי ואומר

תרת	בלבי אם	ילוד אשה קצר	ימים	שבע רגוז	יבשעי אהלי
ישמור	תנועותי	וישקיף פעלי	או	סדה אתן	לרוחי תעצר
אשיר	פעולותי	ואודה נעצר	אם כי	עיאון	גוא חלי
אכתוש	נאון לבי	בריפות בעלי	אחד	פני נפשי	כמו או רצר דא

כ"ה או מרה נבאב ויוצרעין	בוזן לכליותי וידורקמה
גלמי וכל רעי	בספרו נכתבו
הוציא יסוד עולם לישמאין	משקיף סתרינו ואיך נתתבמה
לסתיר עצתינו	דיבנו נצבו

ויען השר ויאמר חידותיך ונפלאותיך הקטבתי ואלן הזקנה דבר רע כאשר חשבתי ואשר הגיע אליה אסריו כי היא תבואנו לטיות במה שיהיה אחריו ואומר אל השר חייך כן דברת כאשר הזקנה פארתי כי המגיע אליה תגדל מעלתו ויהיה חפשי ממשא הומן ועבודתי ויכבוס את רסן תאותו ואל יאמר הזקן לא אהיה חובט הן אחי עץ יבט כי בהיותו רסן תאותו כובס הוא עדי האכל לובס ואשא משלי ואומר

יום בערתי מן הילדות	אז הלבשתי בגדי חופש
ביראיתי את ידי שכלי	ביבשת ר סן הנפש

ויאמר השר הטמעתני מדבר הזקן כנראותי ומן הקבר והמטפט כפלאותי עד אשר אל מעלת החרדים אל דבר האל ותגעתי אמנס העונס אשר תהיה לכפס המקצרת לא הידעתי והנני לדעת דבר המטפט כנסף ואס סודו לאיס נחשא ואינן ואומר ידע אדוני הנעלה כי סוד המטפט לאיס לא נגלה פן ממוראו כל איס מראות טוב ותיאס אמנס יאמרו החכמים בעדו כי הוא אס אוכלה אס ונמנעו מלתארהו פן עת נספריהו לדבר מך מערכו כעריכהו וכאשר נחסב להגדיל עניינו כפחיתו ולכן יש לגעור בתאות הומן אשר יפריעו העס ממעטה עבודת האל הנאמן ונכטיידה יראה ונרציע ונרכב מרכבות המעשים טובים ואל מחנו חפצנו נגיע ואשא משלי ואומר

דבר שמעתינו יום ליום יביע	יאמרו אשר תופס בתוכו להבות
אש או בלה רשעה ונפשות שובבות	אין שר ואין מליץ בעדם מפגיע
מה לי יולד יצרי אשר תפריע	ממ עשי אוהי ב הכלי עריבות
אצט ידה יראה וארכב מרכבות	המ עשים טובים ואז ארגיע
כי ב זמן אותי יהי מבטיח	קטן וגדול עם כסיל ובער
בא יום ח ליפתם	וספו תמו
איכה ת הובות ה זמן אגיע	אל פיו לא אשכיל בבהמות יער
ליסוד נאות שכל	אשר נשמו

ויאמר השר הנה חברת טורים בצנין החשק בימי הצעורים ושירי חסירים וקונים בעת החלו לצמוח ימי הזקונים ועתה אמור בא האס חברת טורים בדברי חכמה ובמזנות התירה התמימה ואען ואומר חברתי ועל שלש עטרה עקרי האמונה סיר אמרתי והל בענינות וחד נפלא אשר בכתס מהור לא יסולה ויתמה השר ויאמר ואיך יכולת לחבר עניינים נפרדים ולתקס כסיר אחר כצמרים ואינן ואומר יכולתי ויהיו בידי לאחדים ובמערכת חסיר רוכבים צמדים והנה לך חסיר קוס השר ושוע ענייני ועמוד על גרונותיך פנינו

אפתח בכינור על עלבות שיר	אשים יסוד הדת רפידתו
בני לתלפיות בטורי בין	על ה ררי קדש יסודתו

גלגל תכונות רוס כרוכ דיעה
בו כו כבי חכמה יאידוק על
אחבוש לראשון מגבעות שכל
אשים סכיבו תו כחות מוסר
בו ה אמונה ות זיה שורה
על או פניו דבור ותפוחי
חיו לרחו שו כני עפר
טורים שנים הם עלי שבעים
בו מו סדות הדת שלש עשרה
אהלי ותחבוני יהי עמ
קרבו פתאים ל חמו לחמי
השיר יהי לכם בלל התק
כי מו צאו הוא י מצא חיים
עמו הלא עצה ותושיה
תיתי ב לבי ל חקור סוד אל
עד כי אשר באתי למקדשו
ואחש בה וא דעה כי הוא
נמצא אבל לא מ זמן מוגבל
מי ב שחקים י ערוך אליו
נקרא שמו שדי ומסתפק
יבטל מציאות כל אשר נמצא
אם י עלה על לב אנוש בטול
לא נ אמן עם זה ולא יושכל
אחד ויחודו מאד בעלם
אחד ולא במין אשר יכלול
אחד ולא בגוף אשר נחלק
לאגוף ולא כח בתוך הגוף
כל ת ארסת מצא יתוארם
קדמון ואין נמצא בקדמותו
לא נ מצאה מצוי בשם קדמון
אדון לכל נמצא אשר המצוא
כל ה מצוים מ לבדו הם
חשים ומגבלים ומוכרחים
דשיון וחפץ לא יהי בהם

הולך וסוכבעל נקודתו
תשבץ תכונתו וחידתו
סוד ה אמן חשב אפודתו
אף זר זהב סביב למסגרתו
חן והצדק גבולתו
זהב סגורים הם במשכיתו
עתי זלג בשמי ערוגתו
עלר צפת כבוד מנוחתו
הנם יצוקים עם יצוקתו
נואל ורוחב אריגתו
התבו בנו שירי ותוכחתו
דש חג ושמחת לב בשמחתו
אך ח טאו חומס יחידתו
בו תו כחות חיים להודותו
אתבו ננה רעם גבורתו
אשכיל ואבינה לאחריתו
עלת מציאות כל וסיבתו
רוכב שמי קדם בגאותו
ידה לשם קדשו ותפארתו
בילא יהי נצרך לזולתו
אם נ חשוב ביטול מציאותו
זה ה מציאות מ תכונתו
חסרון בעדמה מ שלמותו
מי י עמוד על סוד אמתתו
תחתיו פרטים באגודתו
הוא ל חלקים ב חלוקתו
אכן מיוחד הוא באחדותו
הם ת ארים מורים פעולתו
ראשון ואין ראשית לראשיתו
אם ה עריכו לקדמותו
שו פט יצוריו באדוונתו
מתפ עלים סדים למשמעתו
הם ל עבוד איש איש עבודתו
אכן רצונו עם גזירתו

ימרה ריצון קונו ומציתו
 סעד יצוריו ב אלהותו
 לא י עזוב אתם לגבהותו
 ישיב לאיש רשע כרשעתו
 שפע נב את עם סגולתו
 משה נביאו נ אמן ביתו
 גם א חריו לא קם כמעלתו
 מלאך ואמצעי נב אתו
 אל פה ומביט את תמונתו
 רק ב חלום ליל להולשתו
 יתב שלו חשיו כשמעתו
 עליו והוא ניצב בחזקתו
 ברצון אלדים חי ודיברתו
 תמיד בכל עתים וברצותו
 וברית אלדים ה יתה אתו
 וברית ועד עולם עמידתו
 לא י חליף דת אל ואמירתו
 לא י דעו אל חי וסיד דתו
 אז ל הדום רגלי שכינתו
 ציון כליל יופי לקדמותו
 יחיו ויקומו נבילתו
 השו מרים חוקיו ומשמרתו
 תקיה מחביקץ גאולתו
 ובין אשר לא י עבוד אתו
 רטעה הד פים אז בעברתו
 ותל הטיס אשוו להבתו
 שמש צדקה אור ישועתו
 ברוך עדי עד שם קדושתו
 הנ עלסס דו ועצמותו
 ולרו ממו איש איש בכרכתו
 לאות וקציר מ גדולתו
 לחקר יסד דתו ומהותו
 תקצר ידיהם מ ידיעתו
 בחסום ודומיה תהלתו

אל כל אשר יפנה לזולתו
 צופה ויודע סתרינו
 ארץ ושמים וצבא תם
 גימל לאיש צדיק כצדקתו
 הבין ופעל זו הריהכמה
 השקיף בא ר שכל וזרח על
 נביא ככשה לא קדמחו
 אמי היה נביא תהי עלי יד
 אכן נ בואת ה מח קק פה
 נביא נביאה לא תבואחו
 א ב הקיצ אמי ה י נבא
 אכן נבואת נ אמן בית
 כל ה נביאים נ איאים הכמה
 אכן נ בואת ה מח קק היא
 תורת אמת ה יתה כבו פיהו
 תורה אשר היא ת עמוד נצח
 וכבא לקץ מין משיחנו
 שפה ברורה י הפך אל עם
 ישת חו דאפי קדו עמים
 ישיב נ ה צדק והר קדש
 יציץ ופרה י עקב עבדו
 אל תי רא הולכי קדורנית
 שזכו לבצרן אסירי ה
 ולכו חזי בין עו בדי אל חי
 יום י היו זדים וכל ע שי
 יהיו בקס וכמין ליום הבא
 יזרח אליכם אזי ראי אל
 יגדל וישתבח אדון עלם
 יצור נצחנו נעיומותו
 יום נ כספי לבות להגדילו
 תשיב תהלת ה לשיבת אא
 בעת אשר ישת דל לבת
 תשב ידיעתם אזי כבלות
 לבן בשירי א שמרה אל פי

ויאמר השר ראיתי קול רעמך בגלגל החמים וטוב ארזים וכל איש בלתי מירידות יתואם
 כי קול אהבתך חוצב להכות אש והנני נשבע באשר עשה לנו אהבת השר כי איך עריך
 אליו במלצה ובחדנות ברוך אשר הביאך עד הלום כי בלעריך נשתי תונח מאלום ועתה
 השבעה לי ראש טמחתי אל תטור באהבתי ואש תצנה עוד כנדרך לכבדי ואען ואומר ידע
 אדוני נר המערבי כי אהבתך מקדם חמדתי ועל גרתי ענק עכרתי והוא אחרי אשר מצאת ה
 פה אשכ כי אינתיקה ואשכ עם השר אהרם מורו ועדני מאכיל בשמחה ונטוב לכב מרוב כל
 נשחמה החברת הרביעית ותהלה לאל חי

המחברת החמישית

אמר המחבר

היצי עם אשר ביום פיהם ויום עדת נכבדים ואשים
 ועמהם היו חברת מאורדים בא מארץ מרחק ולבם
 לכל מבצר ישחק ונהיה בעיניהם כחגבים האבו טורנו טורי עגבים ויאמר חלי השר נעשה
 לנו אש כהיום הזה למען ידעו כל המשוררים כי כזה נבוא ומה ואכלם טוב והוא ואין
 ערוך אלינו בכל הארץ ופרענו בגבול כל המלכות פרו וזה הדבר אשר נעשה נדבר בענינינו
 טובים ואני אדבה בתחלה ודברך יהיו לדברי עמים וכל אחד ממנו חידת ויזכור פעם נדבר
 בענין העצל ופעם בענין הזיכור ופעם נדבר בענין בעל הקרנים ופעם בענין הקדושה
 היא בעינים ופעם נדבר בענין הכלי ופעם בענין האורך ופעם בענין הצורך ופעם
 בענין היראה ופעם בענין האהבה והאנאה ופעם בענין הקנאה למען ידעו בני אמת
 וכני סנאה והעם ומשורריהם כי ערומים הם ולכן החידות הנעלמות והמליצות הרמות ק
 קראו בשמותם עלי אדמות ואען ואומר המן הכני אשגם מצני ולצאת אל המצודה שעורר
 דעיוני ואעכר על גרבות אחרי פנינו לרגל המלאכה אשר לפני ויאמר השר לעיני הזקנים
 והחורים שמעו נא המורים יש לי בן עצל כעבד יסאף כל וככל אשר יתחטא יתנצל וחספתי
 לגנות סעילותיו היט פה איש תנדר לענות על מה שזכיר מאודותיו ואען ואומר הנני

אני לענות אל מאמריך נכסף דבר ולו אתה אכף

ויאמר השר בני יקראוהו בקול המולה כקול מחנה
 ואען ואומר מקול לא יחת ומהמונס לא יענה

<p>ויאמר השר בני בכל אשר יתנאל אש הטובה היא למיתה אחד משלטים בני ישול אל הסחת ומעלות ממנו יתואם בני יתיר עצל מגלגל טבתי אומר לטינת בני על כל דבר עלין אילו הדברי שאין להם שיפור הפיא והראיון סינת בני מיתה מקרית אנה קץ המשיח תלני בקץ סינ בני ותרדמתו</p>	<p>ואען ואומר ואש כל עצו ופרי הדמתו יירט הצלצל המיתה לטינת בנך אחד משטים לדמיון החומר שיסרף ולא יברח מן האש ועל ימי החול יהמ חלה הם טבתי כי היא מן הדברים שאין להם רכלית וטינת בנך על כל דבר עליון כי יש לה ראשית ואין לה אחרית התיאשו היהודים כבר מביאתו</p>
--	---

והוא ער ולבו יטן :
 ויאמר כל ישראל בני מלכים :
 ויאמר מני יעבור לנו את הים :
 ויאמר חנני לדיים ויש לי כל :
 להיות השמחה והמנוח רוכבים צמדים :
 ולא יציל עסוק מיד ענושק :
 ויחריט לקוראיו ואם יקראו בגרון :
 וזה יהיה חלקי מכל עמלי :
 לא תהיה כשטי בו דשיכא :
 ויאמר מניעלה לנו השמימה וירחה :
 ולא יבוא לראות את הקודש כבלע :
 כי לו יסחו העצל בטנתו ימצא את :

בני יאכל ושבע ודען
 בני יטן עד שעה רביעית בתוך התכריכים
 בני יראה הסחורות ויפוס
 בני יחסר בגד ללבו וט ולחס לאכול
 בני שמחצו בהגים ובמועדים
 בני יראה אשתו נתונה ביד חוטק
 סנת בני ארובה מנוח הזכרון
 יאמר בני ישנתי אזיכנח לי
 יאמר בני אם אין כגן עדן לדיים טיבה
 בני יראה הסחורה ואפחיה
 בני יראה שפתי חטוקתו יאדימו כתיכע
 כבר ניסו חכמי האמת

ויהי כהצמנו לקאר עכ"ן העצלות סבלות ושמענו הסרי והמטורים
 דברי ער ואמר ענהו ויקמהו האכזבים איש אל רעהו ויאמר השר אלי הנה כל הו
 הואלתי לדבר עורתי אתה החבר לבני העצלות ויש לי אח בעל הללות והוא טותה טכור :
 התעורתי עוד גותני לזכור ואען ואומר חייך השר לא ידעתי אכנה תקרא ואכני אצנה :
 ומטה לחצי הכריך תציכני או אדבר והאיכבי ויאמר השר דבר אנה ואני אקטיב ולא אמריך
 יהיה משיב

ויאמר השר

ואיברה

והנף ידו על השר בעים
 אם לא ראיתי מתפלל בעת הכרר אל תטבח עכביס
 והוא כשוכב בלבו יש וכשוכב בראש חבל
 סתה וישכח רישו ועמלו לא יזכור
 ויאמר כי כפלה דליקה בגרונו
 ולו היה יש סוף יין לא הכרכנו למטה ימטה
 כי אם האותים במרוקי יין
 ואחי טכור מוכב ארצ' וראש מניע השמימ
 לא יכוסר לין אטר שושן בה כי אם כדס
 ולא ירץ וכמתי בתוך היק אטכבי שושכו

אחך השר ישתה לצמאו גליים
 חי אני אם אדבר על אחך כוכים
 אם שמחה בראות אחך שני מכל
 אין טוב בזמן בראות אחך טכור
 ואחך כראש יקן מיינו
 אחך היין כל עמלו בית אבני ישה
 יאמר אחך ישר בארס אין
 החכם יצמא והוא יוצא המייתה
 ויאמר אחך היין תערוג העולם והפגו
 יאמר אחך מיתן ובחי אשתה ואצבע

בשבוע השרים חידוקי קמהו והמטורים פחדו ורהו ולטוכס לחכס דכקה הענה ללאו כי
 אשר לא טיפ להם ראו ויאמר השר חי אני כי כדבר מן האדים אשר הוא מקרין
 זמכרים ומאשתו אשר תטחן לאמר ונאני אהיה במליצותי פניהם אחר ויאמרה אל השר החל
 כי הנני לצמת אל מאמריך מייחל ויאמר

אורח החכמות ופירוטן :	אורח עוב מלך הבטן	ארוך פלוני
אורח עץ המזן בן המדתא :	אורח ו'ו וזתא	אורח פלוני
אורח ימי החרדים :	אורח קץ היהודים	אורח פלוני
אורח עצי הברושים :	אורח ספורי הנשים	אורח פלוני
אורח יום הכפורים	אורח ימי האסורים	אורח פלוני
אורח אכחת החוטאים :	אורח קומת הענקים	אורח פלוני
אורח כנפי החסידה :	אורח ימי הפרידה	אורח פלוני
אורח ימי הערבון :	אורח חבורי שמואל אבן תבון	אורח פלוני
אורח קללות סבירמות :	אורח ספרי רבינו סעדיה :	אורח פלוני
אורח ידיעת לכל הנמצאות סבה	אורח חיי העולם הבא	אורח פלוני
אורח קץ האסורים מקוים לסדיוס	אורח הצללים לפנות היום	אורח פלוני
אורח ימי הראגה	אורח מגדל דור הפלגה	אורח פלוני
אורח ים המלח	אורח ימי מאותלח	אורח פלוני
אורח הגבל התשיעי	אורח כוס הרביעי	אורח פלוני

ויאמר : השר יט לי אשה מאד יריאה : וקפצתי לתאר בעבורי היראה : ואען ואומר חייך עיני מעשות חפצך לא אעלים :

ויאמר	ויאמרה	פלוני
האנ ה חסבה להשכר :	יראה יראת היושבת על המשכר	יראת
המנאפת פן תקעכר	איט לפני מלך ידבר	יראת
הנחש מן הצרי :	העברי מן הנכרי :	יראת
הרוח על אנטי הספינה :	הנץ על היונה	יראת
הארנבת מן הכלבים :	הכבש מן הזאבים :	יראת
הנפש החוטאת העולה על מוקדה	יצחק בעת הצקידה :	יראת

ויאמר : השר יט לי ריב והוא צריך אליי : וארצה לתאר הצורך בעבורי בנישליי : ואען ואומר סא בא השר מטליך ושיירך : ואני אבוא אחריך ומלאתי את דבריך

ויאמר	ויאמר השר	פלוני
הרגל יחוק אל הנעל :	צריך אלי צורך האשה אל הבעל :	צריך
האניה למשוט :	הסוס אל המוט :	צריך
הלוח לשנת השמטה :	החילה אל המטה	צריך
העבד הרצע אל המכל :	הספינה לרב החיבל :	צריך
אברהם אל עפרתן :	החלום אל הפתרון	צריך
הרעב אל הסבר	הזנז אל הזכר :	צריך

ויאמר

השר יט לי עכר ואני סנאתו ולולי יראת אלרו על פני המיתני איה תתאר הסנאה
(והנה תשובתי אחריך באה :

ואובררה

ויען השר

סנאת	סנאתו סנאת החלט אל הסכונ	סנאת	סנאת
סנאת	החזיקים אל הירח	סנאת	סנאת
סנאת	האסטומכא אל החלב	סנאת	סנאת
סנאת	העטור אל הצני	סנאת	סנאת
סנאת	השיפור לכזיר	סנאת	סנאת
סנאת	בעל הגרב לזכבים	סנאת	סנאת
סנאת	המים - ל האט	סנאת	סנאת
סנאת	האטה למעוק וכנות	סנאת	סנאת
סנאת	החמור אל הכזיר	סנאת	סנאת
סנאת	האסיר אל הכבל	סנאת	סנאת
סנאת	העסבר אל המקיבים	סנאת	סנאת
סנאת	האף אל הזבל	סנאת	סנאת
סנאת	הצחוס אל הסתיו	סנאת	סנאת
סנאת	הכעורה אל המראה	סנאת	סנאת
סנאת	האזה לסרים	סנאת	סנאת
סנאת	החושק למתאמצת	סנאת	סנאת
סנאת	העור לדרבן	סנאת	סנאת
סנאת	הזילל וסוכא אל הצומות	סנאת	סנאת
סנאת	העט אל הכת	סנאת	סנאת
סנאת	הנכבד לבני פירח	סנאת	סנאת
סנאת	הנדיב אל הנבל	סנאת	סנאת
סנאת	בעל הגרב אל הטריית	סנאת	סנאת
סנאת	החזיל אל העכבוים	סנאת	סנאת
סנאת	החמים לאיש כבוב וריק	סנאת	סנאת
סנאת	העלמית לאנטי הטיבה	סנאת	סנאת
סנאת	התרנגולים ליום התרועה	סנאת	סנאת

ויאמר

השר אלי חי אני כואת תבחון אס בעיני המשוררים קמצא חן איו אתאר האהבה
במעלי ואתה לתאר הסנאה תפוי חלי
וחצן ואומר כל מחסורך עלי

ויאמר השר

ואען ואומר

סנאת התוסף אל הגבן
 סנאת הבחור לזיקנה
 סנאת חוקינים עלות בהר
 סנאת האסיר לבית בלא
 סנאת הרמאי אל היושר
 סנאת החסידים לכלו זיון
 סנאת הכסילים לתורה ולתעודה
 סנאת בעל הכר אל האובע
 סנאת האללל וסובא ליום הכפורים
 סנאת הכלה לחמיקה
 סנאת היקף לטיט חוצות

אהבת האב על הבן
 אהבת עשילאל הסוכה
 אהבת השמ באלים אל היצהר
 אהבת האדם לראות פלא
 אהבת האיש אל היושר
 אהבת הסובא אל הזיון
 אהבת החסוקה לדודה
 אהבת הקרח אל הכובע
 אהבת האיכור לפורים
 אהבת האשה לבתה
 אהבת העוועל לבעלות בפרצות

ויאמר השר יש לי טכונה תחפיר השמש בהילה ובעלה מעוף צוקה ואפילה ונדבר על טניה
 מעין המאורע ונדבר על הטוב טוב ועל הרע רע ואו אל המר הנני ולכל אשר תחפון קטמי

ויאמר השר

ואען ואומר

ובטניהם מראה הערב והבקר אשר כאמר
 ובעלה לא יעשה בו הפיחס סימן
 ובעלה אלו יתן לו נכפוס חטכנוהו לעורב
 ובעלה יאמרו בעדו יגיע מצרים וסחר בוש
 בראותי הגבירה יוס ובעלה ערב
 בראותי הגבירה חכמה ובעלה פתי

פלגית תחפיר הירח ובעלה כתואר מכמר
 פלגית מעשה ידי אומן
 פלגי לא תכר בין המלאכי אש בה תתערב
 פלגי לא יבן לנצח באהבתה הנפש וידכנס
 כמעט סלא גמיותי
 כמעט סלא עשירי

ויאמר השר השר יש לי חבר תכנס אלי חברתי ולכי בוער באהבתנו ועתה נמשיל מתק החברה
 אשר לא ינתן סגור תחתיה ולא יסקל כסף מחירה ויאמר אל השר חודה חידתך
 ואשמענה ואני אצרוך תשובותי ואשמע

ויאמר השר

ואען ואומר

מתק שפתי הנאה
 מתק ראות סיסרא והיתר ברקתו
 מתק חברת היפה
 ויאמר השר ידעתי כי כל האנשים אשרי מעלתונו יואים בכו מקנאים ועתה נתאר הקנאה
 ואען ואומר חודה חידתך והנה מליצתי אהריה באה

מתק הציף והחמאה
 מתק הטיק עם חסוקתו
 מתק מים קרים על כפס עיפה

ויאמר השר

ואען ואומר

קנאת הבתולה אל הנשואה
 קנאת החולה אל הכריא

קנאת הבתולה אל הנשואה
 קנאת החולה אל הכריא

ויאמר השם

פלוגי יסאלנו בעצה איה הקדשה היא בעיניו
כדיבות פלגית על כל נדיבות עורפה
פלגית אספה כל מדה מגיכה
איך פלגית מחטק תתיאש
פלוגי לנו היה מכנח בקרניו
פלוגי יודענהו התמול שלטום סור נגח
פלוגי לו ראה קרניו התאבל
פלוגי בן חמשים טכה ולא יעבוד
פלוגי יושב באהל הלימוד ובמטבחותיו
פלוגית מדושתו ובן גרני
כמה היה פלוגי עמך ודעך
לפלוגי טכך ישכון בסתר אהלנו
קרני פלוגי לנו ראה בדקיה בן כנענה אונתם
פלוגי היה אדום בצורת פניו
בעד קרני פלוגי ואמרנו העדה
פלוגי אלנו בא בעירה ועבר בין אילנו
פלגית במעטיה בעלה תזדיק
דרך הטורים לכנח העמים
פלוגי לנו ראן קרני העתידים ברכוהו

ואעץ ואמר

ובעלה הוא האיל אשר ראיתה בעל הקרנים
כי תתנחב לגל בככסה ובגובה
ואחריה לא זונה
ותחתיה כהפך כמו אש
כל חיות לא יעמדו לפניו
וקרני ראש קרניו בהם עמים ינח
כי לא יסאום ארבעים אלק נושא סבל
ואשתו דרשה קרניו תרום בכבוד
ואשתו לומר ועטי קרנותיו על ארבע סינותיו
ובעלה גבב מסירת חנה רמה קרניו
אלו היו קרנותיו קרנות טף
וקרנים מידו לו
אמר לאחאב באלה תנח ארם עד כלותם
לולי אשר קרן הזת בין עיניו
אלה הקרנות אשר זרו את יהודה
כאחו כסבך בקרניו
לקיים תרוממנה קרנות זדיק
ופלוגי ינח לבנון וארון סונו בין דלמי
ולו פגעו בו האילים המליכותו

ואומר

הכילי כל אשר בתוכו יטמא
כמה הכילי כתצב

ויצו הסר

כי הוא ירא להכך את רגליו סך יצרא
כי הוא יפחד לבדוק קצו סך ירעב

ויאמר השם

יהי כהאילימנו דברי הכילי ויאמר השם אליו יש לי סכך ארך שמה ובהקרת חרה ביטה
והכני לגביתו מליכותי אליו כנאה עד כאציל בנשת יצטה ואבן ואמר הנא השם ה
החל כי הנכי מכה במטה וונהלים דברך ומן וסאל לא אטה

ואעץ ואומר

ד ד

ואומרה העצב הנכזה הנפוך הקטן המתהלל בשירים וכו' וכו' וכו' ותאמר על שירותינו
 כי היבש מבטן הנה אנכי יצאתי לטטן ואם אתה איוב אני אליהו מה ידעת ולא כדע תבין
 ולא עמנו הוא חי הברית אם אתה ים החכמות אני בריחו ה' כבאת שלחני ירחו אחבר בפלס
 סירים ומלצות במאזנים אשקל את מי חרפת וגדפת ועל מי הרומות קול הנני הקטן מעבדי
 רבותי ולא הצבתי במרוצת סכלי אבק מעלה אבותי ואתה בעיניך המקיכלכלי רב מחולל כל
 יחדיו למערכת הנסיון נקרבה הנה קמה אלומתי וגם נכבה אענה אם תסאלני או אדבר
 והאזיבני ויען האים ויאמר כל יעני וחפצי לנפושך כאשר ראיתי בארצי ועמוד האואל וישאל
 ויאמר לרעהו אם תבאל גאל והוא יענה האואל על שאלתו ועל פי הפסוק תהיה תשובתו
 ותהיה הפקת שאלת האואל ומעניו דבר דבור על אופניו ועתה הנני אערך מערכת שאלותי
 ומחנותם כאשר בודה אותם ואם על פי הפסוק תהיה תשובתם ידעתי כי אתם אשתי הטסי
 וכפחתי החכמה ובחומותיה לכס יד נסו או אמרתי לעיני הקולות כמהתל בו וכמוצא על לות
 אדוני כמה יהיה מספר השאלות ויען האים נקול רס השאלות חמשים מספרים ואען ואומר
 אל יחר לאדוני ואדבריה אלי יחסרון חמשים השאלות חמשה התענני בעבור זה קשה ויאמר
 לא אשחית אם אמצא עם ארבעים וחמשה ואוסף עוד לדבר אליו תעתיעם ויאמרה אלי
 ומצאן סד ארבעים התענני בעבור זה לגרופים ויאמר האים כרפיה אתם נרפים על כן
 אתם הולכים מדחי אל דחי מי נשא ידו אלינו ויהי לנו מי החכמות נוזלים ולכס המכתא אשר
 בלחי ואען ואומר הכון והכן לך אתה המתלהלה העמק שאלה או הגבה ורבה צבא שאילותך
 ומחנותם כנכבי השמים ואערך תשובתם ואזקצנו עלינו קהלה גדולה לראית למי יתפארת
 המליצה ומתלהלה והאים שואל שאלותי ואני עונה על פי מדותי ויצו עלינו הנכבדים
 והחשובים להיות השאלות והתשובות בספר נכתובם למען יעמדו ימים רבים

ואלה הם שאלות האים אלי
 מה אומר סבתי
 וגלגלו מה אומר באוני
 ומה עשה העת רשתו פרס
 מה ענין צדק
 מה אומר מאדים כי יתאדם
 הירעת הדבריה אשר השמש תאמרם
 איך יקראו כונה הירדעים ענייניה
 וכוכב מה עניינו
 והירח מה דרכו
 תערי מה ימין מימין

ואלה הם תשובותי
 איש אמו ואבתי תראו זאת סבתותי
 אתנהלה לאיטי לרגל המלאכה אשר לפני
 סד תכל כמדבר וערו הרם
 טופט ודורט משפט ומחיר צדק
 אחר מיכז חרבנו מדס
 כל מאירי אור בשמים אקדורס
 המוכרת גויס בזוגיה
 קבת הסיפר במתניו
 חלק משמן חכו
 כי כס ידיו עמים

ובאחד בן מה טובו
ומהו מה ישיחו
ובעטרה בן מה טובו
ובארבעה עשר בן מה מעטת
ובחמשה עשר בערב
וביום האחד ועשרים
ומרחשון המחבל
וכסליו מה עניינת
ושבט המתאבד
מה יאמרו בארד
וכיסין מה ישמיע
וכסיון מה יאמר הצור
ובעשה לחדש
ובתמוז מה יאמר הצד
וחדש אב מה טובו
ומה אומר אב
ומה אומר המתענה בן והמתעב
ובאלול מה יעשו הזקנים
מה תאמר בראש טלה
וכללו מה עניינו
וראש טור וכוכב
ותאומים מה בידו
מה חומרת בתולה
וכוכביה אשר בשמים
ובמאונים
ובעקרב
וקטת אשר בשמים
בזוף גדי וכוכב
נדלי מה מטטרו
ודגים בממשלות
מה אומר שמשון
ובבת נק - עינת הפלמתי
מה אומר המן
ורע

ה' במשפט יבוא
דיכא יתיב וספרון פתיחו
קוטב וסכיד לא יאכל בן
ערכה לפני רעהו
ישבו בסוכה למי אורב
ערכה לו לחם לבערים
האידו ברקת תבל
בושא הצנה האלך לפני
נותן שלג כממד כסור כאשר יעור
פתח השמדד
הצננים כראו בארץ את הזמר הגיע
יבט חציר
היפיע תהי פארץ ואזא מרובות קודם
סלחו מגל כי בסל קציר
במספר ירחים אל יבא
בן חכם ישמח אב
יש לנו אב זקן
בבכי יבואו ובתחנונים
יבוא קדים רוח ה' ממדבר עולה
דעם בקול גאונ
ענן וערפל סביבו
יוקנו מטר לאידו
ופרטו השמלה
חצאות לטאוב מים
ישב רוחו ילנו מים
חלו טחקים עלי אדם רב
גירע נטפי מים
צורר מים בעבת
רחם סגרה עושה דבת
משקה הדים מעליות
מית וחיים ביד לשון
עובדי כחי ואור עיני גסהם און און
לכל זמן
לא תקלל שרע

מתי השכיל דוד המלך
את מי תבדך בדאותך החשוקה
הידעה מה בלבי
ומה אמרת בעת דיתי
מה ילכט אדם ויתרנסס
מה אמר עמלק
וסיחון ועוג
וידבעס
מה אומר אליה
למי יחלוק האל מכבודו
ומי זכר ברחמים
מה אומר העטלף
והעזוכיה
מה אחרית הנבל
והסכל
מה יעטו אכטי לצון
ומה יסאל בעל המוסר
ואשר רסן תאותו יכבוס
מה יאמרו אכטיהכעיימות
מה ילכטו אכטי אולת
מי הוציא פלוגי מעניתי
מה מפלוגי הרבן
ומה מגדול בנת
מה אומר לסבחה
ומה מאשתו אשר נטאה מחרס
האם היא זקינה טפלה כאשר יאמרו ממנה
מה ראית בארץ
ובחרבה
ובתבל
מדוע יעני העם
מה תאמר לכלב בעת יסמיע בחוץ קולו
הראית אשה בחוצות התכונה קגמא
מה תאמר לנפטן בעת תהיס
ולאשר בעצת רעעים לא הלך

בסנותו את טעמו לפני אבומלך
היא ומביאיה והולדה ומחזיקה
ידעתי כי חסצתי בי
אמרתי כגזיתי
את תולעת הטני ואת הטס
אדדוף אשיג אחלקי
בהנפי לעגי מעוג
תסומיכי קצין עם
לא אמות כי אחיה ואסטר מעטה יה
למיחלים לחסדו
זכר תמים
השומד יעור עיני חכמים ויסלק
תאכל בסר מדס חלל וטכיס
לקברות יוכל
אזתו לא אוכל
ויהרג בקר ושחוט באין
די מחסדו אשר יחסר
לחס לאכנול ובגד ללבוש
אכול וטתה כי מחר כמות
חור כרפס ותכלת
חפקדון אשר אתו
כולו הסך לבן
קדן חזות בין עיני
הנני מפתח פתוחה
כל אשר יגע בכסרה יקדס
אין בה טער לבן ושפלה איננה
תולדות פרץ
הכל ורעה רבה
משחית לחבל
בדבר בלעס
לנכרי תטיך ולאחיד לא
מי יתן טהור מטמא
מחילי לאלדים
הנפט והרכוס קח לך

מזוה פלוני כמזא תמיד עם פלוני שכינן
היה זה האן לאבא באשר לנו חיותו
והיאך מעכיונו יבא
מאין העטיר עקובה
היש מפלגית חדוט
ומה מבתה טונטה
ומתי יסיב הזמן צור חרבה
ומה הדבר אשר לפלוני בה אידע
לבי קצוף עליה עד לסמים
מדוע ידבר האדם עם הנקבה
אן ומקום כהרים יאורם יאורים רחבי ימים
אן ימצא האיש הקנמון
הידעת טס המפורט וטיבו
מה איעשה לאנשים ותהיה לי אהבתם
מתי יבאל בעל נפש נענה
מה כתוב בחכמות ובפירוטם
מה עושים הנהרות ודכים
אן הדגים המהוללים
הידעת מספר דגתם
מה אית הדגה המיוחסת
מה אומרת אשת אליקים
מדוע פלוני כקסת נחשה

מזוה פלוני כמזא תמיד עם פלוני שכינן
היה זה האן לאבא באשר לנו חיותו
והיאך מעכיונו יבא
מאין העטיר עקובה
היש מפלגית חדוט
ומה מבתה טונטה
ומתי יסיב הזמן צור חרבה
ומה הדבר אשר לפלוני בה אידע
לבי קצוף עליה עד לסמים
מדוע ידבר האדם עם הנקבה
אן ומקום כהרים יאורם יאורים רחבי ימים
אן ימצא האיש הקנמון
הידעת טס המפורט וטיבו
מה איעשה לאנשים ותהיה לי אהבתם
מתי יבאל בעל נפש נענה
מה כתוב בחכמות ובפירוטם
מה עושים הנהרות ודכים
אן הדגים המהוללים
הידעת מספר דגתם
מה אית הדגה המיוחסת
מה אומרת אשת אליקים
מדוע פלוני כקסת נחשה

מה אחרית הענין
מה מאסת הסוחר
מדוע תענוב הכפשות איכנו כדדע
מה יאכלו הרועים ברצון
אן ררך החיטקים להיות נחיס
הראית עיני יימה
למי תאות יימה
מה אומר העורב בעת יקרא
ועטו
ואדום
וישמעאל
וכבל

מזוה פלוני כמזא תמיד עם פלוני שכינן
היה זה האן לאבא באשר לנו חיותו
והיאך מעכיונו יבא
מאין העטיר עקובה
היש מפלגית חדוט
ומה מבתה טונטה
ומתי יסיב הזמן צור חרבה
ומה הדבר אשר לפלוני בה אידע
לבי קצוף עליה עד לסמים
מדוע ידבר האדם עם הנקבה
אן ומקום כהרים יאורם יאורים רחבי ימים
אן ימצא האיש הקנמון
הידעת טס המפורט וטיבו
מה איעשה לאנשים ותהיה לי אהבתם
מתי יבאל בעל נפש נענה
מה כתוב בחכמות ובפירוטם
מה עושים הנהרות ודכים
אן הדגים המהוללים
הידעת מספר דגתם
מה אית הדגה המיוחסת
מה אומרת אשת אליקים
מדוע פלוני כקסת נחשה

מה אומר למטה ירח
מדוע נזהר לעשות עולה
מה לכנס עם הזמן רד
במה נכיר האלך אחר כצע
מי הם הנוסאים קולם ודכיס
היאך עינו הגלים
הנושא אטה ולא יסמחנה
הניסקספתה ולא יסכנו
והבא אל גנה לא יחללנו
מה אומרות הנשים
עד אן יתגבלו בני ישראל את עדים
מי בחדי הזמן חכום
ואשר תורת אלהיו בקרבנו
יברי מתגבר על רעונו
מה יאמרו בני סודה
ואכני אן
ובני הנכר
מה ענין האוכל בחפון
את מי תזמס מן היעלות
מה אומר הזהב
והנחשת
והברזל
מדוע לבך נכהל לחן ראיית
מה לעס כי מרצון
מה אומר האור
והחמור
והגמל
והראם
והערוך
מה אעסה בהיותי עם א
מי היא המתנודדת
מי הם הזקומות העטלפים
מה יעסה העוף בעת יראתו
מה תאמר באשר סכרת מרס עכב

הלהדגיני אתה אומר כאשר הדגת את המצור
פן תאכלנו האש הגדולה
אל טאל תורד
יגיה עליו ריעו
תהומת בלב ים
נכבו כמו נד כוליס
ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה
ימות במלחמה ואיש אחר יחכנו
ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו
תכבד העבודה על האנשים
צד האסף מרים
אוכד מבלי לבוס
יבחד האלריך בני
תוכחנו לה
נור תעודה חתום תורה
גבורים לטתות יין
למסק סכר
במשמכי רזון
דוממתי בתולות
אני אוקבי אהב
לא לצור ולא להעיל כי אם לבוסת
דע דע יאמר הקונה ואוול
פן יאמר אויבי יכלתיו
קריבת אלדים יחפזון
רגלי עמדה במיטור
כל דבר פטע על סור על חמור
מרחס יצאתי לראת עמל
מסדר אב יבריה אם
יאמר בכמרה
תהטך לאכור
היה תקריב ללדת
חורי עפר וכפס
יעוף ולא ימצאנה
יריעו עלימו כנגב

ואשר ראו
ואשר יטמוז לרעתו פח
מה אעשה בחייתי לפני אים הולך כחוכה
מה תאמר למואב ועמק
מה בין לבן ובין תוסל
ובעיי העברת
ומעבר להדי אררט
מה בין המקום אשר ילך בנו העיט
מי סופט הארץ ונסיאיהם
מי ראוי לסאל ואכזר
מה סדבור זח
המעלה אף
האסים סכין כלועך
אשר יתן מגבת לב
מה לנפס על מעלה
ומה הנפס סודים
ומתי הנפס נגה
מה בין הבעורה והנאה
מי ותגדל
ומי בעל הצער
סתתן לי סוסך
מי רחוק מסלומן
ואשר רוח עושים עמו
אשר מהטס רח פ
אפה חכמת לב
לנגד מי עפעף הצביים תיפיד
מה יאמרו שאון אנסי התבונה
היאמרו בה דבר אחר בעלי אסופות
התשאל לו סלגית אמתך
מה חזן הזמן לאסת היתיק
ואשר להם אסת מדחנים וכית חב
והזכה הכעכה
וכלי חרט המנוע
ואשר אכל וסבע ורסן
ואשר יעמוד על מדרו

מן גז יאורט
תאכלהו אים לא נוסח
תמחר לדבר זכות
עתי לה רגע בין אים סכול אמת
ארץ עיפתה כמו אופל
זלמות ולא סדרים
עס ממנוסך ומרט
כל תלך בו אק עוט
סודס זהב להס
מסנק מנוער עבד
לא תרבה
לא תנאף
לא תחמוד אסת רעך
לא תכסל גדי בחלב
על אים עולה
המעלות אשר ירדה
בחטאה כסגה
האחת אהובה והאחת טנאה
סוע לפני דל
עני בסער
ילך על אבוסיך
אים כודד ממקומו
ינחם אחרי אמו
לאלרי אכזר ינחם
לא תכסל גדי בחלב
אחרי הבחור אים דל ואס עסי
אלמנה ונדחה וחללה זכה
אס נפרית ורוח ולעפות
לעיני בני עמי נתת לך קבו
לאכול לסכעה ולמכסה עת
יטמו בו ימזאון קבר
קפר ידאה ותגרע טחה
פתע יסבר ואן מרפא
כל הלילה יסן
יפלח קן כבד

מתו העולם נוסע
מה עושה יוצרך
מדוע תהמנה הצלן בעדריוסן
מה עושה זכית בלא כבטן
מה תסאל האסה מבעל בריתה
מה עניין השמיכה
ומה בחיק הרזה
מה נראה לך מן השחורה
ומה יעשה בעל כעורה
ומה היא ההגונה
איך אתה עומד מנתקך
מה אחרית המישר ברית
מה הדבר העט
מה יאמרו הסוכים
איך הוא ענין הדות
התרכזה זרס ברד ואבן נספן
מה אמרת העת דרכך שחת
מה ענין המתחבר לרעים
מה דרך המחטבה
מה אומרם טרה
ורבקה בעת נספקיה
וחנה
ורחל
על מי ימלא הואב עברה
מה תאמר ברס ענבים
מדוע בית פלונית סגור
מה הוא השטח וחלקיו
מה בפי פלונית הנכרת
ובטפתי הנאה
ומי הם טכחיה
מה תאמר מן פאיש הכבד
מה החכמה וחין ערכה
מה אומר הברוש
והנעצין
והסרפד

במות אדם רטע
רוכב טמים בעורך
ידי נעים רחמנות בסלן ילדיוסן
ימלא עטן
פאירה כמותם ועונתה
אורך ימים בימינה
בחיק חמה עזה
עברה וזעם וזרה
יכבה בלילה כרה
אדמדמת או לבנה
פאיהו בחיקך
יהי אחריתו להכרות
מה פמיה כבר
עת להפליך אבנים
חסר לכסס אכל אשר ותאום
איך לי בהס חפץ
לסחת קר אתי אבי את
יקרא לעולם זרע מרעים
לרבות את האהבה
רני עקרה
רני עקרה לא ילדה
רני עקרה לא ילדה פצחי רנה
כלן ציני מיחל
על מדועים הרס
סוסך בוז על נדיבים
יבילה רגליה מרחוק לבג
קו לקו קו לקו
לסח הזהב והאדרת
נהרי נחלי דבס וחמאת
כפתוריה ופרחיה
כגללו לנצח יאבד
אלדים הכין דרכה
מעולם נסכתי מראש
איך עסוק ורצון
תחתיו חדודי חרס ירפד

מה תשאף כפס אנטוי עולות
מה יעשה הדלף הטורד
במה כביר האיס וחמו דותא
אכה פנה לכ היעלות
למי תחפוז היעלה
נאין הזמן מפליך קריא כפיתיש
ומדוע תחפוז בערלותיהם
מה תאמר העת תחמו
אך תמצא כפס איוביס נקיש
נאמר ידאז ה' על פני
מה אמר דניאל בחכמתו
מה מפלוגי וזהב
מה יעשה היין לאכסי תועה
היע פידות כתאניס החטוביס
מה יעשה אדם לעת זקנותו
מי עת האהבות
מה תאמר בראתך אנאס כניס
התביר חמוד פלוגי רעך
מה תרצה מן האלמנה
מן היפה
מן האכונה
מה רצית לרע'העת נבעת בעליות
מה אעשה לאחל לי חובו
ואס אן לי לסלס
ואס לא אוכל
מי הפיל עשו במקשים
מה אומרת העוחנת לרצות
והתוסר האכר
בן מנבל אב
מה עניין היופא
הירפ'ה האולה ממחלתו
מה אמרת לרופא אשר פגעת
ולרופאים עכני
וכפס הקצב מה האפה
מה יגוב מן הכחמה אשר ימכרה

תשאף הליכה לעלות
על הראש יורד
על פי מדותין
אל גבעת הערלות
לאיס אשר לו ערלה
במאה ערלות פלעותיס
אשר ישרתו לה כהם
תביאמו ותטעמו
תמצא בארץ כחייס
למראה עיכז יסוט ולא למסמע אגזו
חלום חלמתי ופוער אן אותו
תפוט זהב וכסף וכל רוח אן בקרבנו
יוסף את דבתס רעה
אל תטכח ענכ'ים
יבוא את פניו ואת ביתו
לעת ערב לעת צאת הסואבות
הנה האם והעציס
כה יקיה זרעך
סוק הימין למנה
חזה התגוסס
דיכה וקכה
השמיה היא אס רת
פרעהו אל תצבור בו
תוכל להתעלס
ידעתי כי כל תוכל
לחס ונזיר עדשים
ולקחת סולת ואפיתה אותה
לקח בגדו כי ערב זר
לסלל מואב
כאריה על מצפה
רעע מאריך ברעתו
הרצחת וגם ידעת
אקס המתס את עס ה'
חוריו ומעוכותי טרפה
אחת מצלעותי ויסגור בסר תחזוקה

כוכל ויש בעדרו זכר ונודר וזבח אמה
אריה טורף
כזו כסף כזו זהב
עושה מלאכת הרמיה
היא כתנה לי מזן העץ
פעם בחוץ פעם ברחובות
גנוב גונבתי מארץ העברים
אעבוד טבע שנים ברחל בתך
תמטוך לזמן בחכה
בגאון ובגודל לבב
כל ככל ימלא יין
יסבתי בסוד מחשקים ואצלנו
עמודיו עטה כסף רפידתו זהב
טמתי זהב כיסלי
תגזול את בנותיך מעמי
למשה היתה למנה
מכעס בניו ובנותיו
בהטמע דבר המלך ודע
הפה אשר לא נסק
אשר לא ברעו לבעל
יגה או תור לחטאת
נודע כי באו אל קרביה
ראה ויסערה הבינה וגם חקרה
חזרוע והלחיים והקיבה
סגור תחתי ולא יסק כסף אחר
ככל עת יהי בגדיך לבנים
פ- צילם מעליהם
ורחה הטמא עליו
סיסוח היום ונסו הצללים
כסלי מלאו נקלה
להראות העמי והארי את ישיה
להיסתר עם עם פועלי יון
חטבה להסבר
הצילני כא מיד אחי מיד עם
במאפט האורים

ומה דרך הקצב הנטחת
איך תקרא הצורף
ומה יאמר בעת ירהב
(הדב) וכעל התושיה
עם מי הכתה אותך אמת האעץ
מה דרך הכנות השוכבות
מה אומרת חכמת הנבן אל הנוצרים
מה תאמר לסלוח ומחל בתפילתך
ורחל מה דרכה
איך דרך האיש השוכב
מה יאמר אכשו אין
מה אומר הנלו
מה לעטור כי ירהב
מה אומר האוילי
מה חטאתי לך כי אתה איש חרמי
למי היצה הכבואה הנאמנה
מדוע טנה הזמן דעו
מתי יתר לב איש מחרדתו
מי החטק אשר עטק
מי הם בנות הבליעל
ואשר מדרך האמת נטת
מדוע הצבחת בהיכלי החושקים תסוכינה
מה עטה הספר בעת הגבורה
מה תען לחושקים הנקיב ה
מהן המר מזן העפירה
מה אומרים הציקונים
מה תאמר לאשר זרח הטמא עליהם
ואשר נסו צללי
מה יתאון העצלים
מה אומר החולה
מדוע תטונו ראטה הצביה
מדוע נכרא כור שאון וטיט היק
מה חטבה היטבת על מסבר
מה אומר ישראל לצוטא
במה ירעו הגסקרים

אין לבנות החושקים ומוי לקחתם
מה יאמרו עשירי אדמתינו
מה דרך העצל
ואשר על גוסו יחמול
מה דרך המאזנים לגרום
התאמר על החובלים מזמור
ואך תקרא בעלי הוקן הנכזים
הימצא בור בעל מעשים
במה נכיד חרבוק צורים
ואשר בק טוב לרע לא יבקר
וראם וי יקדע ערב וסתו
התכיד גראם
ומה מבכו
מי בחיוני נקבר
מי אומר לנפטי הערמה
מה סוף כל בוצע בצע
מה עשה משה בחד סיני
אל מי קודה בראותך העפרה
מה תאמר מן החרד טל עכסתי
מתי נטחת עכו
ומה עכו
מה תאמר מבעל העבומה
מה תאמר מן היקום
מה אומרת הגפן אל הכדיבים
מה אומר הכוס בלאמור הטיכור מי לה אל

רחל גנבתם
לא ידענו מי עש כספינו באמת חזיתנו
כעבד ושאף כל
יתרון לנו טיעמול
לשום טפלים למרום
סבו לכס פה עם החמור
טעירי עוים
הירונזון בסלע סוסים
בטכר אשר הם טוכרים
האנטים ההם תנקר
מאיש טגה ומפתי
סור נגח הוא מתמול טלסום
הסך הגע את עינו
החולד והעכבר
סבתך בתוך מרמה
פצע תחת פצע
מפני אשר ידד עלת ה'
אל עוטיה ויזרה
זה דור דור סוף משמרים הכלי טאף
כי הסחית כל בסר את דרכו
דאה ה' והביטא למי עוללת כה
חסוף עצב עמה
מקף רגל ועד ראש אין בו מתוס
כסא ידך אל תטכח ענבים
לא אירא מרובות עם אשר סביב סתו עלי

ויהי כפלות האים לסאול סאלותינו יודא כי עניתנו על פי מדותינו ופתחתנו מוסרות חדותנו
כדברים רבורים על אופניהם אף עיף ואין כוסל בהם ולא יוכל אותי לכבושי הודה
ולא בוש ויאמר אלי מי אני כי אתה פלא הזמן ויחד תקועה למליצות במקום כאמן ראינו כך
אשר לא ראינו באים בלעדיך האמנס נוכל כבדך והעם והטרים כרעו על ברכיהם ויפלו על
פניהם ויאמרו מי האמן לטמועתינו וזרועה על מי נגליתה התם הזה ראינו כך אשר עץ לא
דאתה אתה טשא הוד המליצה ועטרת הסוד כי לך יאציה ויהי אנשי עדתי כי מתסארים ומטארו
הזמן כורחים מפני ומסתתרים וחדו הלכו בכלימה חרטי סירים ואסא מטלי ואומר הג

איש ריב לבבי עם בני השיר עמדו עמו
עמדו עמו תו פשי בנור עמדו עמו

נבדה יאכר ואין עונה
אקרא ביום מבחן ואין כפנה

בשלמה המחברת הששית תהלה לאל חי

המחברת השביעית

אמר עמנואל

המחבר יצאני עם השיר שזדע אדר לראות הסיחה
הגפן פתח הסמדר והנה גבירה לקראתינו מלחה
הוד והדר והטבע כלל בגומה כל יופי איש לא בעדרי וכראותי ישעת הודה נפלאותי מוני כבודה
' ואומ' אל השיר מה היוצאת זאת העליות גמי הוא המחויק כמעוהו יעצ השיר ויאמר דע הדנה
הכאמן כי האשה אשר ראינו היא ככנת המן ועטרת ככי ולכפירת תפארה לזמן וליופיה
ומבלותיה על כל גבירות מולסק ולהאבהת חסד זהצנע לכת ובעלה הוא עגל ירבעם
חרפת אדם וכוני עם יעמור בין האנשים ככפנים בא טמאני וירח קדר לא תואר
לו ולא הדר הסאו אל דבר ככיה ולא חלק לו ככיה לא ידעתי מה היה לו לעלות זאת
הככיה בגדלני אם מה היתה לו ירח מנחה ואם מכני אדם ארורים הם בי לא ידעו עשות כ
כנחה כי גרמה היום מהסתפח כנחלת ה' ועליה יבכיון עיני וכראותי אם הומן התאכזות
כחומתי ועל הכריבים וחלק אומתי ואשר לא טוב יעשה בתוך עמינו ולא יבחיך כאשר יעשה
סכאני החיים כי רע עלי המעשה כי מדוע לא יחלק הזמן ככרף את כבודי ויחבר הטוב עם
הטוב והרע יראו עיני בידו אך סכל הזמן וכיתה עיני בטוב לכשר עם העורב קנו ומדוע
לא התקן הנשר עם הנשר ואת כל עורב למינו ולא אחד עשה וסאר רוח לו כי הנה נטבע בחי
החטק וכבר סלנו בי נקתי את לבי לדעת ולכור את כל זה ולא מצאני אשה יפת תואר רק
לכבוד ויכהג הזמן את בנותיו ככמות בתתו מכחר הצביות ויני האמת למי רעב ולחומי ר
דסק ופריצי חיות וכהיכלי עונג וכמעונות אריות טע גקכצו דית ועתה הסכח חנוע הזמן
אם קסץ באף רחמי כי מדוע לא ככמרו כחומי בתתני יפות המראה ושכריאות אל הסכלי
אשר לא יאות ונתן לחכמים ולחסידים ככמות דקות וטרופית קדים והשרים והסגים בגרלם
כסל מקצרות ירקרקות אדמהמות ומראיהן ספל על זאת תחבל הארץ ואומלל כל יטב כח
כי זה סכל ורעה רבה ואען ואומר אל השיר אדוני אל יאמר כן כר זמני כי הכני נטב
בנאוכי כי סכל הזמן דתי כאשר בתן בזמני וכמדיני ויפיו זרועי ידיו וכתתו טבוסת ושהרנת
לסכליו וניגנו והמלאכה במבזה וכמס לחכמינו וככוננו והרקות והרעות לשרון וקצית בי
רצה האל טחבס לא יבעט ושהסכלים ככאלס יעוצו עוד מעט כי החכמים ככמתס יקדימו
למעלת החסרון והאכל כרי גיל עד ורפאות הסכל יכוזו לכל חסרון ויטחקו לזם אחרון ויתהיה
להם ככמתס על הכסילים יתרון והסכלים והפחותים ככיהים קרואים מתים ולו התחברת
להם ברית הזמן עם סכלותם תתהסך כחומר חותם ולא קסץ הזמן באף רחמי ולא עכח חנות

אומנס רצה האל שלא יזכה אדם לא צי' שלחנות' ולכך סבבה החכמה העליונה' לתת אל גדולי
 המעלה החכמה והתבונה' ומניח מהם עריבות קטנה' ואם נתן עריבות קטנה' ואם נתן לסכל
 יופי אשתו' פרט עליו רטעו' וחסרתי מעלת החכמה ויטוב על עקב בסתו' עת הזפך כחשתו'
 ונתן לחכם יופי החכמה ולא יירא בגשתו' וקטב באיתן קשתו' ואם יופי האטה והן עתק חסות
 הן פרט עליו חורו' כי לו התחבר יופי החכמה הקדושה' ויופי הממוץ והאטה' בחכמים תהיה
 מלחמה בין התורה' והסכל כל הימים ופן תהיה כפס הסכלים בסכלותם כונה' רצה הל לרעות
 הרעות את צאן ההריגה' וזימן להם מיופי הזמן ערוגה' בסמני החן סוגה' כאשר זמן הטבע
 לעכבים האריגה' לצוד ציד להביא הזכוב אשר יפול טם בטגנה' וכאשר זימן החריצות לכמלה
 ובוטב לא בחכמה והסכלה' תכין בקיץ לחמה אגרה בקציר מאכלה' וכאשר ציר רעבון
 הדבורים חכט' בהטביעו אותם על כריו הדרי מטכית ועפות דבט' והנה כאשר חנן הטבע ה
 הבריות הזכרות הסכלות' והטביעם על מלאכות מהללות' כן חמל האל על הסכלים' ונחס
 אותם מהכל הבלים' כי בלא זאת החמלה ומתו לטעתם' ותהיה רעה לעולם ברעתם' להיות
 חוטבי עצים וטחי מים לחכמים ולנדיבים' ולכורמים וליוגבים' מצורף אל זה היות יצר לב
 האדם רע מנעריו' ולא יביאנו לראות כמה שיהיה אחרי' והאפק דבר טבעי באדם' ומית
 בנו האנשים את כבודם' והחוסקים במזדות היעלות ילכדו' כי הם עס הזונות יסרו' לו הלך
 הזמן היפות אל החכמים והנכבדים' היו החוסקים בגדולי המעלה כוגדים' ולכן בחרה החכמה
 העליונה להיות היפות אל הסכלים למנה' יהי הסכל נותן טארה וכסותה' והחוסקים יתנו את

ואשא מטלי ואומר

עונתה

שכל זמן ידח	בתנו יעלות	החן לכל סכל	ומשתגע
לילה ויזמם ל	היות יגע	לתת באר וכסות	וחזק נחלות
להיות בחררי	חן שקים מתהותול	חושק ביעלה ל	היות פוגע
ישק שפתיה	וכמתעתע	ישאף כעבד צל	ולילה לעלות
לוהצביות ד	צבאים נתנו	או הצבאים ב	צבאים יבנדו
נקח צביות	או מעלת חשק	תהי בעדרת	
	אילים שמנו	נתעלסה נחנו	וחם יאברו
	דעה תבואמו	והמנרעת	

ואיך יסלא בעיניך האר ותתמה' אם כסיל ישא בימה' ואם הסנואית ישא יעל אבאוש מחניהם'
 נתנו לכוכבי השמים וכסיליהם' ויגעו בעדס אל סערי מות' כי כן האל ענשה בימה וכסיל והוסך
 לבקר כלמות' ואשא מטלי ואומר

יום בשאת	עפרה לחסיל	אברו כה אל	כיכה וכסיל
אמרתיו כן	האל עושה	פלא עושה	כיכה וכסיל ה ד

ויאמר הטר תמיה אני אם תמלט אשה מן היפות' אשר טפזותיה טוטנים מור נטפות' שלא
 תהיינה רוח החוטאים טואפות' אחרי אשר הומן יזודס למדחפות' ונתן לטריס
 הספחות החרופות' והיו הכסילים לחיי עולם והטריס והסגנים לחרופות' ואען ואומר דע
 אדוני כי על הרוב אמת הדבר' אמנס בקצתם נכבדות מדובר והיו הכבית הבגדות בבעליהם
 חלוקות' למיניהם' קצתם מתקדשות ומטהרות' בעיני הסגנים' אגסי העדרות' לא תחטובנה
 מכני אדם' רק טעירי חטאת לכפר בעדם' תקננה באיט מראהו בלבנון בחור כארזים'
 ותעבנה באנטים ריקים ופוחזים' וטעירי עיזים כאשר האתונות' תבזינה לאטכול הכופר וצרור
 המור ולא תכסופנה רק אל פטר חמור' ולו פגעו בעיר בן אתונות' אמרו עלי אגב מערנות'
 כאשר קרא לי עם אחת מכנות העדינות' אשר מימי קדם אהבתיה' ועל גרגרותיה ענק
 ענדתיה' והיתה ידידות כפטי וטעטועי וחטבתי כי גס היא תאהבני' ולחטק כאמן תחטבני'
 ויני היום ויקר מקדיה חלקת העדה אשר לי ופגזתיה' וכראותי אותה לטלס קראתיה' וברכתי
 אותה בטס ה' ולא ענתה ולא טזה לכה ותכרח מפני' לא ידעתי אם חטבתי לטטן' או אם
 הייתי בערבה קטן' או אם חטבתי למלאך וטרף' או לארי נוהס ודוב טוקק וואב יטרף' ולו
 הייתי עיר בן אעונות' או ימלא פיה טחוק' ותאלח לי צדיה עד למרחוק' ותאמר כי אין אלתי
 לבאול' ותטסיל עד שאול'
 ואשא משלי ואומר

עביה ת אודה היתה לעיני	פגשתיה תבול ותט לפני
כמו עשת בעת כי ר אתה אז	אתן בלעס פני מלאך ה'
הטבחי כמלאך ה אלהים	ועל בן א ראה לרכוב ענני
ואולי כי חטבתי לשטן	ועל בן זחלה מחש פתני
ולא אהיה בעיר בן אתונות	אזי מלאת כריסה מ עדני

ולקצתם גאזה וגדל לכב ונוסף קסה' לא תעב רק לבני חוכב חותן משה' קטוטט אחר
 בכור פטר רחס' ולא במסכנות תאל כל בה לחס' תיבו לחטך מך מערבה ותמטך
 לויטן בחכה' לא תחפון מתכל כי אם מלכה' כאשר קרה לי עם אחת מכנות הנדיבים' אשר
 היו דוריה בעיני עריבים' כאשר חטבתי להתענג בדודיה' ולאכול פרי מגדיה' אמרה עם אחד
 מאנטי סודיה' אומר לכלוכה אמרה פלגית דוס כי' אזה חוטק מך מעריבי' ואשא משלי ואומר

לב עפרה	בשמי שמים	אל חושק	בסכן לא פנה
עיניה	מלכות חושקים	אוכלת בשר	ותרענה
כי בא הלך	ותבולה תוך	לבה באשר	ותיר עינה

ולקצתם בקרבה רוח עושים' הכל היא מעטה תענועים' לא תדע דרך טעטועיה' יהיו
 אחות מרעים' והס באהבתה נדיס ונעים' לא בחוטק תחפון' ולא הקסה ממנו
 תקפון' פעס תרחק פעס תקרב' פעס למרח ופעס למערב' כבכרית קלה דרכיה מטרת'
 ובלהט החרב המתהפכת' פעס תחטוק בדודה ותקדבהו' ופעס על דבר נקל תרחיקו' כאשר

קרה לי עם אחת העלמות חסדקה , ואהבת עולם אהבתיה פעם היתה לי מעיר לעזור ,
 והדביקתני אליה כאשר ידבק האזר , וכסף וזהב ורכוש אלי תבזר , ופעם הייתי מחסקה אחור
 כזור , אך דן דיני למזור , ולהכל דיוק , למצבה תסביבני , ועל מעל מה מטרה לחציה העלמה
 תיבבני , ואומרה אל לבני מדוע זאת העלמה פעם תקרבני ופעם תחרוקני , או לגרע תמהרני
 או לין דור תבטריני , ואשא מטלי ואומר

על מה עלמה	על מעל מה	על מה עת	ישקיט עת יחד
או בו תחפץ	או יד תקפץ	והצו לו לין	זרד או לבזרד

וקצתם יביאם הדלות , להניח החכמה ולאחוז בסבלות , ועי יהם אל ההון תאעניה , ובהכלי
 החומקם תסובבה , ויבאו אל קרבנה , ולא נדע כי באו אל קרבנה , עם תרבצנה
 בנה טוב ובמרעה שמן תרענה , ולולי עניס ומרודס , וכי יבט היה נקודים לחס צדס , לא
 המיד בקלון את כבודס , ועמדו הרחק מאד מאדס , יפתוס החוטקים בעזתס , ובסקריהס
 ובפחזתס , ומהלחם עליה לא מיטו , ובאהבתס יחריטו , ככחט יטובו וכפפעוני יפייטו ,
 ואכלוס ויטקוס וכל מערומיהס הלבטו , ובה עצת הצבית הדלות יביטו , ובתקס סיסס את
 כססס , וצמידים על ידיהס וצמידים על אפס , ובתורי זהבס ובנקודות כססס , ובמהציאס
 בביתס טרפס , יהיו החוטקים ממציאס סבר רעבונס והס תרצה את עונס , ולכן בימי חרפנו
 אני ורעי החוטקים , העברנו קול ברחובות ובטוקים , לבטור הצביות הדלות והיפות , כי צפנונו
 מאלפיות , וחכנו ממתקים , ומזוכינו מלאים מזן אל זן מפיקים ,
 וזה נוסח סוד עליצותינו , אשר טלחנו בכל ארצנו

צביות חן הלבי	ועזו יעלות דרכי	והמים שפכי	דמי יעלה הרהב
וסכבי סבות	והשקיתי רבות	ובני כלכות	צבאים הלהב
ואמרי לצביות	ויובי גיאיות	ידי רחבנות	התחציבנה רהב
והגידו כזאת	בחידות ורמיזות	לבטת עליזות	אשר אמרו הב הב
בבתי החוטקים	מזוים נחשקים	מליאים ומפיקים	בלב יעל ת אהב
ואם תראי עגלה	יפיפיה דלה	צביה חוי לה	אשר שם הוהב

וקצת מן היפות , תידינה בטבע נואפות , לא תסור מעליהם אולתס , אס תכתס בתוך הריטו
 והכסילים במצודתה ילכדו , כי הס עם הזונות יפרדו , וחטאתס כסדוס הגדו ולא כחדו , כאשר
 קרה לערית אחת אלמנה , וסמה בת טבע מעילס המדינה אשר על כל גבעה גבוהה ותחת כל עץ
 רענן היתה צועה ומה , ואחרי הדלת והמחזה סמה זכרונה , ואחריה לא זוכה , לא היה על עפר
 משלה , בתתה אתנן ואתנן לא בתן לה , וכאשר טאלו אותה על תונותיו : ענתה כי כן היו עיטס
 אכנותיה ואכנות אכנותיה , ותשא משלה ותאמר

לי יאמרו איך ת	היי בת שבע	צועה על כל הר	ועל כל גבע
לאכי בנו זאב	לא יחליף	טבעו בעת כי	יחליף הצבע

שכחו אשר אמי לבל עובר תהי טבעה הכי שב לה יות בי טבע
 אחזיק בבגפות חושקים ולשוואלי מי אתובת מי או מרה בת טבע

ויהאמר הסר נפלא צי על עונות הארית ונתהי אחריתה להכרית שאר חוק המוסר פריעה יבוס
 לא בנטה והכלס לא ידעה ואצן ואומר וכי זאת כלבד העזה פניה לגלות ערות זנוניה חייך
 לנראיתה טורת רחל ומעניה תכרח מפניה ויאמר הסר אדוני הגד נא איך היה הדבר בני
 ואצן ואומר ידע אדוני כי רחל היה כת בליעל וטמו געל ונקרא טמו בישראל בית חלון
 הנעל והזערה היתה ומגר טמים ממעל וכאשר בגרה כלו עיניה מוחלות לכעלי ולרוע מזלה
 הקסה נטאת לבחור אחד וטמו מנסה הוסיף בעלה עצב עמה ולא ידע בטכבה ובקומה
 וכראיתה כי הומץ השיב נור חרבה ותתעצב אל לכה ויגדל העצב כלבה למענו ולא יכלה
 עוד הצפינו ותשת עצות בנספה להנצל מסתקומה ותטלח אל החושקים צורים להעלות
 אבר כנטרים ולהתת אל דבריה חרדים ושרים ותאמר יטמעו הצברים וטמעני הדבר חרדתי
 עם החרדים והיינו אני והחושקים רשעים צמדים וכאשר הגענו אל המלון והנה רחל נטקפה
 בעד החלון תאמר טמט בגבעון דום נירח בעמק אלון ואקדמנה לשלום ותאמר אלי מי
 הביאך הלום ואומר לה את יערת בתי למה הדגותני להעלות אותי ותאמר חייך טר החושקים
 כי בעלי היינו טטה אהלי נדיעית ומקיס וידע אחני וידע כל היקום כי יטען על ביתו ולא
 יעמוד יחזיק בו ולא יקום ותשא מטלה ותאמר

אל ת תכה דוד אל איש חיקי אם לא קראתי בשלמו
 שונה טעמו בגלה מימו יען מלך אל קום עמו

ותאמר עוד אלי איך אעצור כח אדוני ומרוע לא יגדל יגוני והרבה האמן עצבוני בתנו
 לי סמל הקנאה והמקנה כגוע מוכה אלהים ומעוה אשר לבבו מעמי פונה ואלי
 מתאנה ויהרום החשק ולא יבנה יכרית הלאים אשר יעשה ער ועונה הייתי עמו זה סנה ולא
 לקחנו יק פעם אחת בטנה ולא היתה לי עדנה אמרתי איך דבר שפתים לא תקום צרה
 פעמים איך עתה בראותי אותו חמוד גרם רובץ בין המשפתים ואראה רכב אלהים רבותים
 טנים אים ונאטתו מתעלסים באהבים אחד באחד בגטתו ואני הצפיה כלכרתי ברטתו אמרתי
 זה הנבל יאוס על עקב ב ותשא את קולה ותאמר

איך אעצור כח וגדל עצבין לבי ואין דבר לבפטי יערב
 מי יתנה אליו ביער בערב אהים ואילילה בגודל דאבין
 די בעלי אין די לשבר רעבון ביתי ואיננו מלומד לקרב
 אם אשכנה בזרח אני הוא מערב ישכון ועלי לא יחשוב חשבון
 אאר זמן חבר שנינו ואני עגלה מלומדה ולחש אהבה
 ולהשקים נפשי חסוער באני עד כי פרת אין די לבבות להבה

כי אזכרה בהיות

בקרבת כחוני

ובחיק צבאים או

שנתי ערבה

ויהי כשמוע השם את שמוע רחל ואירה / חמתו כו בערה / ואמר זה השיר כל צע צבירה
 ארורה הארמה בעבורה / וישאלנו לדעת מהדוניה : אחרי אשר שמוע חידוניה / ויאמר
 אלי האם רחל תהתל בחטוקיה / ואם בה אמונה בליט אשר סי / אהבה יניקה / ואצן ואומר דע
 אדוני כי בעלי גרים הלמו שונקיה / וכל רגל תזריה וחות הטדה תדמנה / וכל יד גבל תמוענה
 / וכטיט חוצות ירוקסה / וכל פי חזיר יסקנה / ויאמר הסר אלהים נקז לא יקנה / ואל הכבוד
 ורעים / ושלח בה משלחת מלאכי רעים
 וישא משלו ויאמר

אלדים	ברחל	ברא חיל בה בית	ומשאת	כלימית	תבורת	יקרה
ביען	בחשק	תההל והוא בת	אשר לא	אמן	בה	ומעלה יקרה
ואיד	ת התל עוד	ותלד אבונים	וחיא	מ אב ניסו	בחן	עקרה
היש	ב זמן עוד	אמונה ולברע	אשר ב	זמן רע	ורחל	עקרה

ויאמר הסר אלי האם חטקת לעולם ברחל / ואצן ואומר לאהבתי כלו עיני מיחל / וזה כמה
 אמרתי לסולח ומוחל / אעבדך טבע טנים ברחל / עד אשר ראיתי בה ערמת דבר /
 ונחמתי על אשר אהבתי בטכבר / ויאמר הסר ומה היחה יסכה / אשר הבאה אותך לקון בה /
 ואצן ואומר ראיתי וס אחד על טפס עוטיה / ומקללת לאשר כטך לחייה / ואשאל אותה ויאמר
 מה יען זאת עלך הצבייה / נתאמר על אלה אני כוכייה / כל זכוכי מית כטוכי כצדייה / ואני
 המופת מופתה האמנתי / עד אשר טיכר רעעים בלחיה הבחנתי / ומאז קצתי באהבתי / ויאמרתי
 אריאה מה אחריתה / וישא משלי ואומר

זם אררה עפרה	לנושך להיה	נמס לבכי אז	והיה כים
ואוכרה הבת	ירושלים	מי זה אשר חשב	עש תכן רעיה
אז קפצה עפרה	ונשבעה ביה	עלין אשר נשח	כדק טבים
לזכוב אשר בקצה	יאר בערים	אאוד בשכבי	ושבתי עוטיה
אז האבנתי עוד	אשר ראיתי	טיני רשעים טו	קדים על להי
אז אכרה בפשי	אני עביתי	קצתי ביפוח אז	ושבתים כהי
היא שנתה גם כן	אני שוביתי	לן קמבית הו	לכה אומר שהי

ויאמר אלי הסר אמור כל בחסדך איך היה המעשה אשר קרה לך עם אונל מדודך המדקדק
 הגדול מארץ הדרך / כאשר דקדק כטידך / ואם יכולת על אשצו בחכמתך וואס כלכדה
 במדודתך / כי שמועתי אומרים / כי היחה מלחה הידוויסי / ואצן ואומר דע אדוני כי נפתולו
 אלדים נפתלתי וקרן הצביות בצפר עוללתי / וכל עץ גבויה השפלתתי / יחיל וחומה הקבלתי /
 ועם אשצו אונל מידך תירוסו החרלתי וסכותי אני ליש את לכו בעמל טעמלתי / כי בעלה
 היה הולך עמה יד ליד / וצל כן כמלצה מיד הטייד / וככואן אלינו טודד ממקומו / הוא ואשת חקו

עמו הלכתי אליו ושאלתי בשלמו ונפלא זי על יופי אשתי ויפצתה / בראותי את יקר תפארת ג
 גדלתה / ושאלני האיש ויאמר מי הוא בעיר הזה ראשון / בחכמת העיר והמליצה וכדקדוק הלשון
 / כי לי שאלות כפלאות / וחדשות נוראות / לא תסבע עין לראות / וכידי המיפת ותראה האות /
 ואומרה אל לבי איך לי טוב כי אם להתערב עמו במלאכתו / וכך כך אצטייד אויפי אשתו ואומר
 אל האיש דע אדוני כי אני ראשון למדקדקים / ולטורים החוקים / ירוצץ ככרקים / חדה חידתך
 ואשמענה / או אחד חידתי והדיעכה / והנה קנה אלומתי וגם נצבה / יחדו למשפט נקריכה / אם
 תוכל הטיבני ערכה לפני התיצבה / ואשא מסלי ואומר

רגלי	ברצפת שיר במישור עמדה	קמה	אלומתי	וגם נצבה
רבה	צבא שירים ושירות הצבי	ערכה	למול פני	והתיצבה

ויען האיש ויאמר חייך גם לי לבב כמוך אמיץ וחזק / רצוף וטוב במערכת הסוד כמראה ס
 הכוז / ואם דודאי מאוררי הזמן נתנו ריח / ועלו במעלתם עד גלגל הירח / עליתי אפי
 עד הגלגל ערכות וכעת נתנו כנות העיר למאורדים האלפים לי נתנו הרפכות
 וישא מסלו ויאמר

לקול	שירי הכי ישמעו לי	בני השיר וכל יועץ	נדיבות
לשירים נתנו את ה	אלפים	בנות השיר ולי נתנו	רבבות

ויאת האיש עמי להתוכח ואני לו מקום להמת נוצח / כי יופי אשתו יעמד עלי כרנח / והוא
 להרב תשאלות רעיוני יחוש / ועיני מנגד עיני אשתו לא ימושו / וכעתקנו ממאמר
 אל מאמר / ואיל מרודך לא נשמר / עד אשר נפל כתוא מכמרי / כאמרנו כי לא נמצא סדרך רק
 בדניאל כלבד / וכשמני אמרתי כלבי אך עשרתי מצאתי און נכבד / ואומרה אל חייך המדקדק
 לא כן דכרתי / ולא יקום לך אומר גזית / כי דע אל נכון כי דברים בני / וחי החטק המצרף לבי
 ומכרר סיגו / וגלגלי אמרי כוכבים על חוגו / כי לו דקדקת מצאת בחיק רעייתך סדרך מיסך
 / ועד וגו / אלה היו דברי עם איל מרודך / והכני אשא עליו סוד זה למען כבודך /
 ואשא מסלי ואומר

שמעיני	נשיא דורך כסיל מי עקב דרך	בחירי	רצתה נפשי	שמע מילי ותתברך
תביל חנה	בעיריני	מדקדק	בני חדר	ולו עפרה מהללה
ושדיה	כרימונים	לריבי	הזמן ערך	ואמרתי ללבי זאת
שער ראשה	בחרתי	לתת	ציץ עלי	נורך
אני מביט	בחיק עפרה	פליאה	מ עשה	יוצר
והרחיב	פה בתוך	עדה	ונשא	קלופה ארך
אזי כס	ערת חשק	אשר	לבי	מאד הירך

ויאמר אלי הסר הדעתני המעסה טהיה / ולא הודעתני תשובת איל מרודך בעל הצביה

כאשר הבית אותו בצדיהי פצע וחבורה ומכה טריה ויאך היה כאשר טכיו חיק וכו' אירוק ירוק
ירק ואצן ואמר דע אדוני המבורך כי כאשר הגד י אל המדקדק מחדדך כי בחיק עפרתי
סד רך התקבץ וקללני קללה נמרצת תהיה בראשו מקבצת ורובצת ויאמר אמר יהיה זה הליט
אשר לכגדי ריב ערך וכשמעי אמרתי ללבי חלמא לשנאך ופשייה לצריך והקללות אשר קלל
לנגדך יחולו על ראש אונל מחדך והיה כאשר עלה עמך באפו ולא עמד ים חינונו מוצעו
ואח חזן שיריני מאו בפדן נסדדתי מאתו ואהיה אל ביתי רץ ויאמר אל לבי זה הכלב אשר
עלי לשון חרץ אחרי אשר דוח אלדיש מבעיניו אוסיף תונה על תונתי ואדבר רך מאדוני
אשתי וכן יאסו על עקב בשתי ואקוס ואחבר סיד כמרץ מלוח לבי חקקתי ועל יד בער אחר
אל המדקדק סלחתי ואלה דבר שירי אשר סלחתי אל המדקדק ערי

לְקוּט שׁוֹשֵׁן	לְחֵי עֶפְרָה	צְבִי חֹן	וְשׁוֹר שְׁבֹשׁ	בְּפִינָה	בְּמַחֵק
וְאֵם תְּתוּבוֹ	מִצֵּא שׁוֹר רֵךְ	וּמִיֶּשֶׁךְ	וְעַמֵּם בְּלֹט	שׂאֲצֵר קִים	מִצֵּא חֵיק

והו כראות המדקדק את השיר ומצתת ירוק ידק בסניו ויאמר על הכער כה תאמר ל
לאדוכיך הכל אשר לקפצת מכל כי לני היה במעמד פלחתי רזון במשמני וכאשר
ירקתי בסירתו ירקתי בסניו ויבוא הכער אלני בנט ונכלס ויטב דומם ונאלס והיתה לו ח
חרפת עולם ויאמר אלני מה לך גרדם בן מחסיר ומכאיש ויאמר אלני הכער כה דבר אלני
האיש ואיך לא אעמוד מעמים זרונ ירק בסניו הלא אכלס טכצת ימים ואקוס בחרון אש ו
ואחבר שדיה לא יאקל כסף מחירה ואשלח אל המדקדק סנית ליהס את לבו אחורנית
ואלה דברי שירתי האלוח אל המדקדק מאתי

עוֹדָה	בְּבוֹדֵי מֶה	לֶךְ גִּרְדָם	מֹל בּוֹ	עֲרִים בַּעֵם	בְּרוֹק בְּרַק
וּפְגַע	בְּמִשְׁתַּלְל	אֲשֶׁר חָלַל	יַפְעַת	מְלִיצַתִי	בְּרוֹק בַּהֲרַק
לֹו	סִרְוֵה נְגוּדִי	אֲנִי יַעַל	יִבִּין	וְעַמּוֹ אֶךְ	בְּרוֹק בְּרַק

והו כראות אונל מחדך כי הייתי בענין השיר לו ריע והייתי בעינת כמתעצב ועל יוס
אשתי משתגע כסתה פניו כלימה וישן וילך כחימה ולבי אחרי אשתי נמאך והא
אהבתה בקרב כחט יאך ויאמר השיר ומה היה עכין אשתי כאשר שמעה חרפת בעלה וכשת
ויאמר חייך השיר כי כאשר קצף עלי בעלה או הכביה המהוללה אשר אין על עשר משלה
כתנה עלי בקולה ון ראה אחרי הידר וכשמעי אותה אמרתי אלהי סודר אחרי אשר הכביה
מדי דבריה ביהצנודר ואשא עיני לראות החשקה וארא והנה ידה אל תוך חיקה ת
תגדב לי כשר רך אשר טכחתי וכפס בעליה הפחתי ואקוד ואשתמה אל הכביה כנפס כרעת
ומדברית ולשון דומיה ואשא מפלי ואומר

בְּסוֹג אַחֲרֵי	לְבִי בְּרֵאוֹת	עֶפְרָה תִקְרָא	אַחֲרֵי הַיָּדָד
עַד רֵאוֹתַי	יִדָּה אֶל תֶּךְ	חִיקָה תֵאמַר	לִי דָד הָאָדָד

וישמח הסוד אל הסירה האומה ויאמר חי אני כי סגדלת ואספת חכמה ' על כל המסורתי אשר
קדמתך ומלכי הומן לא עממך ברוך אשר חלק לך מכבודי ואכל עליך מהודני ואטב עס הער
בחדרי משכתי וארחסו ארונת תמיד נתנה אלי מקנן

בשלמה המתברת חשביעית תהלה לאל חי

המחברת השמינית

אמר עמנואל

המחבר היתי עס אשר המאוסר בעבותת אהבה נקמר
כתעלסה באהשים ונדבר רק מהסודים העריבים
יהי הו ס ויאמר אלי שמעתי אומרים כי רשעלמה בן גבדול חכר סוד ממאתוס טורים ס ספיר
גודתס השמעתי עליהס או רחיתה אונתס ואען ואומר חיך סוד ראיתי ועסיתו כתבניתס
וכמתכונתס לא מתן סגור תחת ויסג לב הסר כי לא האעין ואומר חי אני חס להסמאיל ולהומין
ויאמר אלי הסר אדוני הגר כל לי חיך היה הדבר בני ואען ואומר דע אדוני כי היה לי ריע
כאמן חמל עלי ורחמן ענק על גרגרופי ענדתיני ועל לוח לבי חקקתיני ואהבת עולם ח
אזבני לא חקכנו בסס סן עליו יכבד ולא אציר טס עידן סן אהטע ממני תאכד גבר
בטלנו ובכחות הגינני על כל אשר עברו לפניי היינו בימי חרפינו בדמי החשא מתבוססים
ואכני כוריה אהבה על אדמתינו מתבוססים גברו בסירוקינו על כל אשר קדמונו ארזיס כגן
אלריס לא עמונו ובעבוד היותו אז בימי עלומים ואני כבוד מאכני ימים ויומי פנה לענת
והוא היה אל זמן העדיכה קרוב התחיל ללכת אחרי הכחורים ולרדוף אחר הבלי הנעורים
פעס יסוד ופעס ינגן ופעס יחזיק כנף ומגן ופעס יצמוד עס טריס זהכ להס ופעס חרבנו
יעסף על פניהס עסה בחמתו מטה הדורה לא יטקל כסף מחדיה טריכה כה אונותיו
להראות הצמים והטריס את אונותיו וחקק בה טירי רכני הסליא לעצמת מכל אשר היו לפניו
ובהכירי מעלתו ואת יקר תפארת גדולתו וחפצתי להמציא צריגול עד אל מחלתו הוכחתי
לנפטי בתחלה והעמדתי על מעלתו המחוללה ועוררתי את נפשותינו ממעלה עד אשר
אחרי אוכו ניחס והתאפק ואחרי הודענו על ירך ספק והנו היום ראס לכחידים ועוור לכל ס
הנעורים וכל עדי מכסידות איס את ידו ואת רגלו לוי יריס
וואת היא טירתי הסלוחה אלמ מאחי

בזיר אחיס פאר תורה וכתרה	אבי חכמה ומלעיעה וגורה
בר ב איכה בנפש בך קשורה	בזיר אחיס לך אקוד ואכרע
נאין ליב זמן מבך תמורה	ואת חלקי בעלמי וחבלי
לך קיים ונפשי לך מכורה	האלבי בקטבה צפני
ולגדיבות הלא ראש ו עטרה	דעתך אבי חכמה וכוסר

עקרה	אמת היתה	זלדתך	ושרם	תעודות אל	זלדתך
כברה	בלתך דרך	והבנת	ומופת	בדרך את	וחכמתך
עברה	בדרך ה	נדיבי עס	ומהלל	אבותי	גמה לך
הברה	לתך לי קול	וקול זו	אלדים	כקול כלאך	וקולך
עקרה	בלתך עקיר	וכל איש	כתבל	בשע אחבה	ונשעת
חררה	מהפך ב	רעני ה	תבונות	תך בשדי	ואיש זל
מזקה	לתך חנם	ורשתך ב	משורר	יהלך כל	לאור חצך
קטרה	כאפך	וישיבו	מקום	חוהם מ	לך ישת
סתירה	בזיככם	בחכמתך	ותמצא	בכוני עס	יחייבו
נחירה	ועשן מ	כיום צאת אש	תך דוד	פני אימ	ומי יעמוד
קדירה	לצננו ב	זעום האל	עמלק	בעת בא אז	ולו אתה
זשרה	עדת אל חי	היה העה	אנשים	בחר לנו	לך אברו
ופורה	לך רד את	יצוה אל	מדנים	במלחמת	ולו אתה
חגרה	אנוש חגור	וחדלו כל	וכן גון	חדל יפתח	חדל גדעון
וגרה	וגמלתה	צבי עדה	ונגיד	בני אל טר	כבר קסם
הדרה	המונה ו	משש ארץ	סגולה	סגלת כל	גאון הדוד
קצרה	ויד שכלי	לחבר שיר	צבי חן	ומי ביתי	וכי אני
חכרה	כמו תודה	בלב נשבר	עניה	במתק ו	ואמנה דוד
זכירה	אבל דרך	להוכיח	ואך לא	יבואך	זמירותי
שדרה	ולא דרך	במתקפה	כאנמן	כפופי ראש	יבאין לך
בהרה	פתחו שפה	ואחר י	בראשית	מהילתך	יבקשו את
והברה	אשר שגג	ושכלי ב	תהלה	לנפשי ב	ניזכירו
טעורה	חצי גרגר	חסידות כ	לנפשי	צבי חן אין	בחייך
נעורה	אני בעל	והייתי	כעלמה	תמול היה	והחשק
לצירה	היה אליו	ואני א	לחוכר	היית חשק	ודמיתי
לעשרה	כאחד	למול חשקי	בעיני	שקך היה	וערך ח
הסירה	מעלי ראשי	וחשק	ענה	עטרתה	וחיתה לי
לזרה	לעם קודש	ופן אהיה	מאלהי	אני בוש	ולולי כי
אשרה	לכל יעלה	ונשעתי	זבחתי חטא	ליעלות מ	אזי אבנה
עפרה	אחונן את	ובבות	אלהך	עפר רגלה	וכל יעלה
ותורה	עלי מסר	שלמים ב	אנשים	סרה בפני	אכל אתח
בזרה	ולא אשנה	ואתחסד	בחושי	ולא אהיה	ואתגיר
לשירה	שקים שמת	בגלת חו	ביען	בלב נשבר	ואתמרמר
וחכרה	וגמלתה	אני גרה	לכבות	ויכולתי	ומי יחן

ונחשת	חרטות	הבתולה	אשר הערה	בעקרב איש	בכורה
אבל מה	א מרה ובני	עדות	אמת לא	ישקלו בסף	מחירה
ושגנתך	צביהחן	שגנה	בעיני ה	חכמים לא	זעירה
אבל יאמרו	בני מוסר	והשבל	שגנה יב	עצבים יהא	חמורה
במעשה	מעשה חושב	ורוקם	אשר לא	לאה ספר	פארה
בתוכה	מעשה רקמה	עשויים	אבידע ו	חנך ובני	קטורה
בגן עדנים	דשנים ר	עננים	בצל הדם	ברת עם	גבורה
ושניה	ג הרות מושכות	גבירות	וכל עפרה	נעימה ו	חמורה
וכביב	ליאור בל שר	ונגיד	ברשתם י	כשכו איש איש	נערה
וגם את שם	צביהחן	כמוהם	ברשתך ת	עלה לך ה	גבירה
ראיתיה	ושיחקתי	במופי	ובביתי	בתוך לב	במרה
וכיותן	ועשית	כזפיה	מעל ספר	בתוך בית ה	בחירה
ואם אין זה	לתה דוד	למודר	לאשה א	למנות חזת	צורה
באשרך	צביהחן	באשרך	באשרך	וחטאך	ספורה
אבל מה	אעשה דוד	וחטאי	כהיום	עצמו מאין	ספירה
לכה אזי	וכפת ה	חתולים	מחה זכרה	וטמנה	בקברך
ולכה	רדפו אותך	כמו אל	אנשים ב	עלי נפש	יקרה
ועת תחשוב	לכשר	הצבאים	בלבם יא	מרו לא יום	בשורה
נזיר אחים	נקנא ב	אנשים	קדושים ב	עלי נפש	בחירה
אנשים לא	טרדם	מאויים	אשר אין ל	זמן עמם	קשירה
ידיהם	זלו גשמי	נדבות	ורגליהם	הלא רגל	ישרה
והתנכר	אליהם ה	זמן דע	והכירו	פעולתו	חסירה
ולבש את	חמדותיו	ושולל	חשכוהו	ושמחתו	מגורה
כשיא הדוד	ומה בצע	בשכך	והנפש	בין ילדות	שכורה
לכה דוד	בחלפות ילדות	ושחרות	נגלח	בתער ה	שכירה
וקפשינו	אשר היתה	לאמה	הרי במה	הלא נקרא	דרורה
כבר חלפו	ימי ילדות	ושחרות	ונפשינו	עדן אחר	סורה
והדלה	כחלת חשק	כהיום	ואין מזור	לרפאות את	מורה
ושבה	עבוד את ה	אדמה	ומעוצר	וממשפט	גורה
והשבנו	חשיכה	לארזים	כלילת חוד	והיום איה	עירומה
וכיותן	ולאתחטא	כזרך	אדלא ת	והזמדין	יגרה

נשוא הדור	ראה כל ה	יצורים	למול ערכך	ביצאן קדר ו	בצרה
ולוי ישת	תפוע עמך	בשכל	במוחשת	ת פולך ב	יצירה
ראה אנשי	זמנך לך	נתונים	וכל נפש	למשמעתך	זהירה
ראה כי שח	חותחתך	יצורים	והיית	לעדת אל	כפירה
ואתה ל	זמן נר מ	ערבי	ולעודה	הלא שמשח	וסהרה
רעה עדה	פאר הודה	ושים את	ככילה	כמו מעלת	בקרה
שלוף חרב	גאווה ב	אוילות	ובכסילות	וחחרם כל	זכירה
ושלח חץ	באיש לוחץ	ותודה	למטרה	בלב נפש	יחירה
ברוקי ברק	וכונן חץ	נערה	ושל חחץ	וברק מ	מדורה
וכל נפש	במעלתה	תכונן	ותבדיל ה	שחורה מ	עחורה
ושור יפע	תך וזכור	בארה	וצור בוראה	וניסדיפה	ובורה
בשרם י	חשיך שמשח	ואורה	ולד תחוק	ולביאת ה	צפירה
ראה עולם	כמו אולם	ותכל	דמות בקעה	ואנחנו	חצירה
בבקרינו	המי נצו ונ	חליף	ולערב	חכי נשכון	חרירה
נזיר אחים	זכר ראוי	לעדן	והדן גן	למי ראוי	לדירה
ומי יבנה	בעולם ה	נשמות	לשבתוב ית	זבול ארמון	וטירה
ותורת אל	למי תכון	ומי זה	אשר יאות	ל עבדה או	לשמרה
ומי יחקור	פעולת אל ב	שכלי	ומי האיש	אשר יאות	לחקרה
לכדיאתה	אמי חכמה	ונזרה	צבי עדיה	ובכחור ראש	אמירה
הנניח	לעולם ה	נשמות	לכל גבן	ואיש בע ל	חטורה
וירויחו	בסכלותם	לעדן	ונרניח	בשכלינו	מערה
הטובי ת	ערפנה על	שנינו	בטוב המ	עשים פועה	ושפרה
הבסגולות	וכחות בה	מיות	לנפש איש	תהי מעלה	ויתרה
ראה התר	נגול ושכח	נדיבות	נדיבי עס	ראה קלות	לבכרה
ראה גמל	אשר יולד	לעמל	ראה חמור	לכל משא	ותגרה
יעכביש	ראה קלות	פעליו	ורשתו ל	זבוב פרש	ודקרה
ועת ארגו	עגולה תוך	עגולה	כאלו ב	מחונה הוא	תארה
ולבנות	היכלי עונג	ובתים	מלאים טוב	ראה כנין	דבורה
ולחריצות	ראה דוד ה	נמלה	חרוצת יד	ואף אסך	צעירה
ולשחל	גבורת לב	ואומץ	וידו היא	כיד עשו	שעירה
כל שגל	ואל מאכל	זמשתה	ראה חזיר	ראה עגל	ופרה
והתיחד	אנוש בלבד	כנפש	מדברת	מטוהרה	וברה
לפאר ל	אל חסא	בכל לב	ולבחוק סוד	פעולת אל	יצרה

ונפש זאת	מזונה ה	חסידות	ביען הוא	לבד רפאת	לשרה
לפי שכלה	תהולל א	תהולל	ומעלתה	לפי צדקה	וישרה
ולא תוחיל	לבד אל	האלדים	לרפאת	חצה בנה	ושכרה
ואם היא ב	זמן תגעל	ותתעל	עלי ארץ	התירה ב	המירה
ואיך תרעב	אשר על עב	רכובה	ותשליך	חבה על אל	ושכרה
ונפש ה	מקצרת	וחיטאת	בהגיע	זמן קצה	ותורה
בני אל	יענו הם יא	כרו לה	הזאת היא	נעמי אל	האמירה
הזאת היא	נעמי יצאת	ללקט	בכרמי בין	ואיך שבה	נערה
ללקט	יצאה זאת כה	בירה	וכלדת	תעודה מי	עצרה
תנו לה מ	פרי יד מ	עשיה	במשקלם	כמדה	במשרה
ראה כה בין	היותה ב	עריבית	ובין להיות	בגיש עפר	מורה
ואיכה דוד	כדבר נ	עלינו	תהי נפש	דבר יצאה	ממירה
ונסב על	דבר חשק	בעצל	במיטתו	והדלת	בצירה
והחשק	והשכל	הפכים	ומי יוכל	לאין ו	עצרה
ולשכל	נעימות	וחשיבות	והוד מלכות	ומשפט ה	בכירה
ואין תקוה	ואחרית רק	להכרית	לנפש ת	עביד שכלה	ויצרה
הימצא חן	אנוש אנוש	בנפש	אשר ילדות	ויין דשק	עברה
זהנפש	והחשק	בצרת	ואין בינם	לעולמים	פשרה
ואין טענה	לכתעלם	וריוח	לכתרשל	ועצל ב	חקירה
אבל חזב	אנוש לחקיר	תבונה	ולבוא עד	תכונתה	והקרה
ונתבע איש	בפי בוז	ושכלו	והכירו	למעלתה	ויקרח
ואת שקול	לפי ש כלך	כרביא	ולך חכמה	ואיך תגרע	שארה
קחה שירי	אכיר ח	שקך ונפשן	נתונה לך	ובה תמשול	למוכרה
ובאה ב	ברית אהך	ואכן	בכל דור	לבלתד בגדה	וקשרה
וכיום ה	גדוד הפריד	שנינו	לחשקך ה	צבי גילה	וסורח
זהשך ל	גדוד אורה	וזהרה	וכיום ה	גדוד אוי לא	זכרה
בחנה אל	ראת יפע	תך דוד	ולבה בה	כלב אשה	מצירה
ראה שירי	הכרני	לטובה	בזיר אהים	פאר תרה	וכתרה

ויתבנה השר על ימיו המורה ייסכב כי אין על עפר מטלה ויאמר מה נכבד ומאשר האים
 הגלומים אלנו אלנו החזקות ותמיה אני אם יש איש בדור ראוי אל טייה כואת וירא אני סן ב
 בעביר היותך אהובי חקת מן האמת וכטית מנתיבנו לקיים מאמר החכם היטב המור כזבני
 והשר חייבנו הנחנו וכל המסודרים להסליג בטבח ובגנות במירוס אין להרחיק לגמרי האמת
 עד עתאמר מן המת היומן החי מת אמנס חניב המעורר לטיס כל איש במעלתי ולהסליג
 קצת על הקמת במלצתי ושא משל ויאמר

רגילות	ולא על פי	לפי חכמה	בנויה	מליצתך	עני חן שים
בזולות	ולשטן	כרב בקר	בשירך	במעלתו	ושים כל איש
בנבלות	ואיש נבל	ותאר זיד	ושוע	אלי נדיב	תגה ציץ הוד
בכילות	והבלב	והעורב	גבורה	תתאר ב	והשחל
בסכלות	והחכמה	ברפיץ יד	גבירה	יתאר ה	ודע כי איש
בעצלות	וסביבם	במו שפלות	שחקים	יתאר רום	לדמיון איש

ואען ואומר ידע הסר הנכבד כי האיש אשר פארתי בסיר מלך למעלתו נעבד ולא עבדתי הגבול זלו העליתו בסירו על זכול ולו ראיתי טירתו אשר שלחתי לו בימי חרפי אנכי הדל ב באלפי נפלות על עוצם חסוקו וידעת כי לא סקר נשכנו וכשרט הסידה ההדורה אשר לא וסקל כסף מחירה יתנוהו מלכי הומן על ראטה עטרה אשר שלחתי לו הצת הרחיק נדונו וביעני על סערו מות בסרנונו וכחכלי הסירה היא מאכתי עד אשר אל בית אמיאל חדר הורתי הבאתי ואמר הסר בחסדך הראני כא את כבודך ואש אשלי ואומר

ובטהרתו	בתקופתו	שמש יזרח	ראיתי ה
במסכתו	ירוף אורח	ים יתהלך	על חג שמ
מהבתו	רץ אין נסתר	עד לקצות א	ותקופתו
הר יפעתו	קודדים מול ז	בשמים	ומארי אור
על אברתו	ישאמו	אי יקחם	יפרוש כנפיו
בחרדתו	לכי יתר	מדתי מרעיד	ראיתי ע
וסגולתו	חמדת לבי	עד זכרתי	כי נעברתי
עמדתו	לקח מעני	צנצנת מן	נטע נעמן
בגבורתו	הז רח	החכמה הוא	כי הוא שמש
כדי צאתו	שכל שירו	למליצים	המסיר שפה
שיע צדקתו	אתו תר	תקום למשפט	כל לשון
דשו שבתו	הוא הגו ח	הוא שמוחתו	הוא אור לבי
כיערעתו	יטהר כל לב	שכל כי בו	הוא ירדן ה
הוא מהתו	הוא איבותו	שכל עליין	הוא עצמות ה
היא תכליתו	הוא צורתו	הוא פיעל לו	הוא זמר לו
את חידתו	מי זה ימצא	סוד הגינו	מי זה יחשוף
את קרבתו	אז יחפצון	כבני אלים	אלו נודע
כגערתו	ים הכין נס	יד שכלו על	אלו הטח
כלכתו	אוכל חבל	בסנח משה	אלו פגע
כגחלתו	שדרך מיטך	גם נשרפו	הן געו בו

לי חמדתו	עד כי גלו	כי האירו	הה לברקיו
לנסיעתו	נסעו כואב	א תי אחרי	כי השאירו
מן נדבתו	כליורעים	חשק כילי	ראיתי
ותמינתו	מראות שכלו	פתח אסמיו	ראיתי
אל ששמעתו	שרים סרים	שר בו נקשר	ראיתי כל
מוזרתו	חו בכליהם	כל שרים יק	ראיתי כי
סוד דברתו	גלא כלכל	עם כלכל ל	ראיתי הינן
מע אמרתו	דבר עת	סף לא יסף	ראיתי
צוף יערתו	אל היך לחד	לשון דובק	ראיתי כל
על חכמתו	כי יתכהו	ושלמה	ראיתי דוד
לערמתו	עירומים הם	ובצלאל	ראיתי הירום
קת שירתו	לא השיג	אלמוד נבי	ראיתי כי
אים בכריתו	כי כלם	בכל הלכות	לו חובר
שה עולתו	עצים לבי	ובשליו ה	חשקו האש
את עצמותו	הראות לנו	העליון	חפץ השכל
חדר הורתו	אמו אל	בא אל בית	ירד מכסאן
בדמיתו	לו יולד	ותהר	ויבא אלי
נתן טבעתו	על ידו	הפועל	עד כי השכל
חי צורתו	לתת אל כל	לחת סתכנים	לתת תבנית
ומצאתו	יג ילכי	תיפתו	קומי
לקריאתו	או תקראי	תי סבי עיר	לכי
ומעונתו	בואי סכן	בואי תימן	סובי צפון
חדרי משכיתו	עד בואך	ונהרות עברי	גלי שק
בות גבעתו	חשק וסבי	במקום ה	דרשי שירתו
שם תחנונו	וכלם חשקים	אל הכלים	אולי נחבא
עד רדתו	תצדי עלין	כבים קנו	אם שם בין
עת שמעתו	אולי יען	גן הרבי שיד	הטיבי
משכחתו	אולי יעור	בכח קולך	הריבי
מתרדמתו	הוא ויקץ	אולי ישן	אל תדומי
על אהבתו	שחליתי	תגידו לו	שירתו מה
ראשית ממלכתו	קיר לבי	לו עת היה	אחל יזכור
ובספרתו	אל תיך נאדו	על נודו	ישים דמעתו
שירתו	יכנה עלי	הבתי חומה	אם ימצא

בחבתו	לוח ארז	יצור עלי ה	אם דלת היא
את אדרתו	ישלך עלי	עלות שמימה	אם יחפוץ
הגה מטתו	קיר לבי	תוך לכ חשק	אם לנח
את ברכתו	לא ישלח לי	מה לי עוד אם	אם לתמהמה
מאנחתו	דודך יזעק	אליו עד אן	בזאת אמרי
מה משמרתו	הגידה לי	לך לצמיתות	עבד נמכר
את ענותו	עד אן תבזה	אכזר עליו	עד מתי
לין נבלתו	על העץ	הרוג חשקך	עד מתי
פירוד וסקלתו	עם אבני	ת עברך	למה הבי
עתך ושרפתו	על לב	אש חשקך	למה שלחת
החשק וטבעתו	תיך ים	איש סודך	למה הבאת
על משמרתו	תמיד נצב	אליו דודך	בזאת אמרי
על דבשתו	ונדיבותך	כתף מהלךך	בישא על
על תוכחתו	מה זה תשיב	צפה לראות	מתיצב
מחטאתו	דך כפלים	לקח מי	אם חטא לך
את חרפתו	אנה יזליך	אלי ח:דן	אם לא ישזב
לפני מותו	חזק השר	רצה לשוב אל	במה
יש בבדיחו	כי הוביש	מעות הנה	אם בבכי
עם דמעתו	ופרת להיות	ליך גיחון	גם שבר
ולהברותו	הקים אותו	לא יכולו	כל מריעיו
אל מנהגו	תיפן השר	תנחם עד כי	וימאן
לשאילתו	מה תשיבי	יפגשך איש	שירתי אם
שר מודעתו	לשלמה	עמנו אל	הנה בנחת

כטמוע השר יוסי האזיה , נפלא על חסמלי זרהה , ויאמר טירתך זאת גבריה , על כל האזיות ב
ביתיה , וחטקיקם זה כמותו מן העולם לא כהיה , ועתה הגר כא לי אם חטוקך זה חטא לך מ
מעודי , ואם הוא האיש אשר טמעתני בעדו , כי עלך ינוסף ידו , ופרע חוק המוסר , בקוראו
אותך בכתבו אחי כהם מתוך קוסה של בשר , ואצן ויאמר אדוני לא א הדרך ולא זו העיר , כי
האיש אשר הרים יד כי ממני למים צעיר , וטמו יואב טר הכבא , אשר להלחם עמי בא , ובעת
יבאתי לקראתו עם חיל מליצותי כחבא , ועמד בדאותו אותם משתאה , ובעת אמרתי לו לכה פ
פניס כתרואה , וראה ועסקה כתבניתם אשר אני מראה , כסתר אן נחבא אן תאס , ויאמר השר
אך היה הדבר ואצן

ואני ואומר ידע אדוני הנבר' כי יואב טר הצבא אשר שמעת מעלינו' היה איש חכם בעיניו
 גאיה אפיקי מגיניו' וכל חיות לא יעמדו לפניו' והוא לכל מבצר ישחק' ומכל חכם לב ירחיק
 ובער בוננס ממרחק' ויהי היום ומה היתה נסבה' ושמע כי הזאתי עליו דבה' וסדתי ממנו
 הכל ורעה דבה' בטי ובמכתבי' אשר לא זיתי' ולא דברתי ולא עלתה על לבי' ויתגדב לנוסף
 עלי צור חרבו' וכתוב אלי אגרת כאשר עם לבבו' כתב בה התולים וחידות' ופניהם וכנפיהם
 פרוות' פעם ותכשא ופעם יכנע' פעם יחרף ופעם ימנע' הלך בסירו כד וכע' הזכיר בו טור
 היחוד אשר לו' להראות העמים והטרים טבלו' וכאשר קראתי אגרתו לבי התאנף' כי לא היה
 לדבריו טורט וענף' ואכונן ייתרי מכתבי' ואטיב לו דבר כאשר עם לבבו'

השלוחה אליו מאתי

ואלה דברי אגרותי

מי זה מחטק עצה במלים' לחוד חידות ולטאת מסלים' ברוב חלומות והבלים' ילעג
 ואין מכלים' הקולך זה בני יואב טר העטרות' יחולל אילות ויחסוף יערות' תקח מחלס
 ומטובה עטרות' כי תכתוב עלי מרורות' לא ידעתי ספורות' חייך אש חלום חלמת אני א
 אפתור' וירעשו הכיפוס אש אך הכפתור' ובמקום טאגת אריה וקול סחל מה לקול זה כמה
 טמעתי כי תור' אך לא האמתי כי תעטה וכפתור' ולכן קבל לך' אבני קלע תקלע מליצתי כי
 הגיע התור' ותקצור קצירך אשר זרעתי' ותשמע מאשר הגדת' והודעת והטמעתי' חייך אדוני
 עדיין לא הגעת לרועי באן' ודברייך לא לרצון' כי תכתוב עלינו לצון' ואם עסקת בפידוש
 ובגמרא' לא זכית להזת תנא או אמורא' וידעתי כי רעיונך עברו על דברי סדום ועמורה'
 ויכרתו משם ומורה' ולכן טולחיס לאפס את הזמורה' ושמעתי' כי בין אחיס תפריא' ולכן בעת
 במרוס תמריא' טלחת אגרת התולים' ואקרב אליה ולא מצאתי לה בתולים' ועתה הכר נא
 למי החוקמת והסתילים' הראיתנו תפלת היחוד אשר לך' אשר היא לעדה על טכלך' אחי
 יהי לך את אשר לך' הגד נא אשר ממי נעמת' מה החלוס הזה אשר חלמת' להתפאר בחכמות
 כצלמות' ותאמר עשר ידות לי בכל חכמות' השמעתי מימיך על ההגיון' הראית לעולם ספר
 החיון' ואיך לא תחרת ולא תלפת' ולא ראית לעולם ספר המוסת' הגבלו לך תעלמוני הדיקט
 כי לרונט' בכל חכמה תבקט' הלמדת ספר הנכוח והטירות' וספר המליצה והמאמרות' ואם
 לכך דבר טוב רחש' הידעת ספר החוש והמוחט' ואם אתה האומר לצולה חרבי' הלמדת הזהר
 אבי' ואם למדת הפרטה עברי' היאית ספר האירוי' הגד נא מה אמור' בספר הטוב הגמורי'
 ומה דרכיו ומה מטפיו' ומה בספר הכפט לאריסטו' מהתהלל בעמקים ועמקך זכ' ובתי
 חכמותיך לאכזב' ואיך טיר יחורך לא פארת' וכמחונף הטכל איתו לא תארת' ואגרת טוכתך
 לא עטרת' ועל כמה טגגות עברתי' לנו ידעת כמה טגית במלת אמריך' אז שמרת מחסוס לפיך
 וגבול לכדריך' בטאמך במלת וכן אדם הטורק במקוס מלך' לא ידעת הדרך אשר בה תלך'
 ובעטותך צמיד ותמיד על מאקל עולמית' לא מצאתי לך ריע ועמית' אחת דתך להמית' והוא
 מה שחיה על תגבורת הנפש הבהמית' ובאמרך ומה לתכן את הכר' ושמרת הטורק במקו' מלך
 אי זה דרך עבר' רוח הטירים אתך לא לזרות ולא לזכר' ובאמרך טור טוטף במקוס טוט' יורה

על היותך ביום הפסוק באין מטעם ' ובאמרך לא תבזה במקום יבזה ' ענות הסיר תבזה ' לא
ידעתי מזה ועל מה זה ' ובאמר חכס בניו טפה בניתך לחכמה ' אוי לה לאותה כלומה ' באמרך
תלמדך אני ' ומימך אני טוטה ' לא כן אחיכי גחלים על הראש אתה חותה ' פן יאמר הרב כ
כתלמיד ' והכלי כצמיד ' הכל הולך אחר המצמיד ' ובאמרך העלה כדף תערוץ ואת קט יבט
תדדוק ' לא כן אתה בעיניך כי כזר ובכתף קהדוק ' ועל הודאתך בגדולתי תשמע חלום לשתור
בנית אי אתה יכול לשתור ' והסתוקקך להתאבק בעפר רגלי נודע כי זה לשלמות פיעלי ולטמ צ
נועם מטל ' ומי למדך לומר מן זכר זכרותי ' ומן ענפי והס זכרים פרודות ' ואיך תאמר הריני
כבן עוזי בטוקי טבסיה ' ובאמרך גווינו מן גויה ' הכית השיר בצדיה ' פצע וחבור ומכה טריה '
ולא הייתה מבני עליה ' ובאמרך אם תוכל השיבני הנה קמה אלומתי וגם נצבה ' ערכה לפני
התיצבה ' ובאמרך טייה לי סבה ' איך לא אמרת טייה לי סבה כלטון נקיבה ' ובאמרך ויתאמת כ
בונתי אמור נא האמת ' מדוע לא אמרת ותתאמת ' ועתה אחרי אשר מעלתך בעיניך גדלה '
ותתן את כספך בכל עמי הארץ לטע ולתהלה ' מה חטא לך הדקדוק והפעולה ' כי הבאת
עליהם ועל ממלכתם חטאה גדולה ' לתת לדריאון לכל בטר ' ולא נהגת בהם דרך מוסר ' ואיך
לא למדת ממליצותי ' ומטירי עליבותי ' טכולם מתאיימת וטכולה אין בהם ' אחד באחד יגשו
ורוח לא יבא ביניהם ' בכל הארץ יבא קוס ובקצה תבל מיליהם ' משאתם יגרו חלים ' ועם
ראו את הנפילים ' צדק לבטו וילבטס ' המה הגבורים אשר מעולם אנטו השם ' ואשר כתבת
כי אני ארו הנוהם מתוך קופה טל בטר ' ידע אדוני ויבוטר ' כי צדוק איכל לטבע נפטו וכטון
רטעים תחסר ' ולכן השר והטפסר ' טמיב עצה וקבל מוסר ' וטמרה לפיך מהסוס ' כי לילת
מחוזן וחטכה לך מקסס ' ומעניין אבק לטון טרע ' הלא ידעת כי מדרכי האמת לאמר על הטו
טוב ועל הרע רע ' ואיך אדוני לא ישמר ' לדבר תועה טן תאמר ' או להתחיל טן יגמר ' והמביא
עצמו לידי חשד לא יאטיס ' כי אם עצמו אם יחטוהו האנטים ' קו נפטך השר כי יאזמרים א
אלי פלוקי רובץ בין הזעפטים ' ולא טמר לפני מחסוס ובריו ודלתים אמרת ' איך דבר טפטים '
והנה באיתי ותרחנה עיני ' כפל מאטר טמעו אזני ' הראיתיני חמוקתך החמודות ' הטבתם טירי
ידידותי לפניהם וכנפיהם פרודות ' כל רואיה עליהם מטל וטאן ומליצות וחירותי והם הם בעיניך
כפז החן מטולאות ' ובתרטיט היוטי ממולאת ' בניינינו בלות ומטולאות ' ולולי כבוד המכתב
כתננס למחראות ' עוד טמעתי עליך לאמר ' יואב בקי בכל סיר מזמור וקל בחכמות כהמור '
ותאמ' כי איך כמוך בקי בטבע המציאו ' ובהנהגת הבריון ' עתדע מעויתי הזמן לתקן ומחברותי
לקרוע ובאויבים פרעות לפרוע ' וזרע צדקה בארץ לרוע ' ואם יפלו השחקים תחזיקם כזרע
' לא ראיתי כהנה בכל ארץ מצרים לרוע ' עוד טמעתי עליך דברים טוכים ' ותאמר כי נגלו לך
תעלומות הזמנים ' ותאמר על טהור טמא וטמא טאר ותטבור פנים ' ותאמר אני עליתי מרוס
החכמות ברוב רכבי ' להקרא בפי עוללים ומקיס רבי ' ואחרוב בכף פעמי ' כל הטטרות אשר
ראיתי בימי ' וכטיני הזמן יקרתי ' הנה רבים יסרתי ' הן רטר אסרו ההרתי ' ואטר התיות
אסרתי ' ואסחית קמי טירט וענף ' ולא היה כודד כנף ' עתה הכית את הילדים אשר בגילך ונטאך
לכך ' ואיך למול טירי המעלה תכוסף צור חרבך ' ותמטוך כקסת הגאון לתומך ' ואחר ההגנת

בצמחיק' פעם חרמש הגאון תניף' ופעם החנף תחניף' פעם רפה ופעם קשה' קול ענות
גבורה וקול ענות חלוטה' ועתה הנני שלוח אליך קשה' אם נשאת ונתת בהנני דאבוי ורביא'
ובאסור בשר בחלב ועכל הוד המרבה' מי נתן לך יד לעלות אל המרכבה' וגאון בלך עד פה
להסית' ולדבר במצט' בראשית' ואשר תתפאר כי לך בכל חכמה עשר ידות' הלמדת אותם
במסכת מדות' הידעת ממסקין ותעניות הלימודיות והטבעיות והאלהיות ואיך רוח אותך ועורר'
כי תצטרך עלינוגס הצריר' הנגלו לך סוד ארבע נהרות' והאור עכבירא ביום ראשון ותליות
המאורות' הידעת ארץ לעימוק ושמים לרום' ושוד הכחם הערום' וידעתי כי למדת מסכת יבמות
ובינה' הידעת סוד היבום והחליצה' השמעת לעולם משמי סוד יולד בן לכעמי' הראית בספרי
חכמותי חרות' סוד אלימלך וכעמי וערפה נרות' הידעת מראות הקפת אל מי ירמוז' והסתרים
אשר בתוכה יגנוז' הנגלה לך סוד מים העלמנים ומה הם' והנפילים אשר היו בארץ בומים
ההם' הידעת הכרובים ולהט החרב המתהפכת וסודם' וכני אלדים אשר יבאו אל בנות האדם'
שידעת סוד תיבת נח וחכמתה' ולמה שלשים אמה קומתה' ומה הסוד אשר טמנה בקרבה' בהיות
חמשים אמה רחבה' ומה היה הצורך להיות שלש מאות אמה אורך' הידעת עוד היום מדוע
גברו המים חמשים ומאת יום' הידעת סוד הקטרף' וחכמת הכרובים והכפורות' ואם אתה מריח
מי התבונה תפריח' והצמקיס מכל צד תבריח' ובאור השכל תורח' ומרחוק מלחמת התורה
תריח ותריע אף תורח' הידעת סוד הכרית' מן הקצה אל הקצה מברית' הידעת סוד עשר הידע'
והיות בארץ ארבע טבעות' ואם אתה בחכמות הרגל חרט' הגד למה היו שתי דיות לקרם'
ומה הסוד להיות' הכרובים במצר אים ליות' הידעת מאה העניו' למה קרן עור פניו' הלא
תגיד לנו הלא תחנה' למה יתן על פניו מסוה' אל בני לא טובה האמונה יאמרו בחוצות
ובטוקים' כי יסדת בפי עוללים ויונקים' כי הרוסות הטבעת תקים' וכמעכה סכלך יזוקים'
העדות והחקים' ואין כמוך בכל הארץ טבעי' ובירדן התעודות רחצות למטעי ואני לא
כטבעך טבעי' אצפי טיזא בכל הארץ טבעי' לא התפארתי במה שאין בי' ולא הכיפתי על
אדם חרבי' ולא ידעתי פיקי המורה על פה' וכאשר יחקרני בעד סודם אשמוד עולמתי
אכן ארע הדבר על ערמו' ולא בקשת מן הפרק כי אים פירוטא' ועדפתי מחוץ למחנה עורו
ופרטו אמור כא אשר איה בצע באשר יאמרו הטפתים' והלבבות תשכבנה בין טפתים' ומה
בצע באשר תראנה הרואות בארובות' וחטבו עיני הלבבות' לא כן אחי הגבנה והשפלה
הספל' הלב עיקר והפה תפל' ואם אתנו אברהם מה צורך לאמרפל יצבאר טבעתים מה בצע
בערפל' ועתה היעמד לך' אים תחוקנה ידך אים יאמרו לך רבי פרט סודי' ומה לך להתפאר
ולתהדר במקלות' כלך מדברותיך אצל נגעים ואהלות' ואם אים תרצה לחוד חוד' ואל
תאמע קולך עמנו עוד על דבר יחודי'

הנה

האמה זה אהרן קדוש ה' תאנן תבחר לנפש אויבך מחנק לאמר מדוע קדונו ברכים
(מה שדוים כי אינן) ואנחנו חשבנוך על גרונותינו ענק הזרקה כך הטיבה רוח קנאות
כי ראינו במצחך המופת ובא האות ואנחנו שמענו עליך נוראות ועתה ראינו נך אשר לא באותי
אמרנו באיבא ברנה נושא אלמות ספרי התכונת זה יניח לנו מעצבינו זה יסקיט שאון
לבנו טעמנו בקצה מטה שכלנו ביערית דבסס ותאורנה עינינו זאתה באת עלינו כאיש
מדון לאמר איך טלחתם יד בסקדון ראינו בך אשר לא ראינו באיש מדון לאמר איך טלחתם
יד בסקדון ראינו בך אשר לא ראינו כאיש בלעדך האמכס לא נוכל ככרך הלל הוגד לך
אחי מכהג אבותינו ומנהגנו עוד היום בניטמאי בנותינו כי כליל החופה נסקיד חמדת לבינו
אל החתן בחצר גינת הביתן והיא יקבל עלינו פיקדון הנערה לעבדה ולטמרה ולהיות טמור
בחדרי מטכיתו הסקדון אשר הפקד חתן ועם כל זה יטלח ידו במלאכת רעיטו והיא צוחת
מתחלה ועד סוף חן אנו כי סודי לא תחטוף והוא למעטה ידו יכסוף נוחה ונטממה אלת
ואסוף ואצפה טמזירה עכסו טמחה לבסוף ויפיר את נדרה ואסריה ויחטוף מטתיה ויריח
וקנה גבויעה וכפתוריה ויגלה בקרית עמה ויקצנה ויגביהנה וירבינה אחת הנה ואחת הנה
תחתיים טניים וטליטום ועטנה ועם כל זה אבי הנערה ותחיה נאמה החרס יחריטון ותהי להם
לחכמה וכל טכן טסקדונך קורא בגרון אחי חבצלת הארון טמעוני ופגעו לי בעפרון מתחנן
לראוי טשיבוהו לכצחן כי פדוע הוא כי פרעה אהרן נספר הנפש און נוראות נפלאתי הוויאנו
מן המחנה כי בחליתו ומי יסתיר עץ נחמוד להטכיל אשר ריחו הולך רכיל ויהכל ולא יאכילי
וכבר למדנו רבינו כל טעה טמותר להכול מאכיל אפילו לבהמה וכל טכן לאטו החכמה
חיך ארזי לא זכית בס כי אס בזנותינו ומן הטמים טלחוך במלכותינו לטלס לנו נחומים
ולעבוד ומי בכייתינו ואתה התעברת עם מסיחך והוצאת כל רוחך ואמרת כי על כל העעס
קדחה אט עבדה באפק בקדוח אט המסים וכמעט טלא קדעת כל הפנקסים חיך לו קדעת
פגעת באיש חמסים ותמורת תתינו לך בתונת פסים ואס תפארת הענסים בוטסוך בוסי
וכסונו עליך צהג כמיס לים מכסים פרוך חגן לחמסים טעטה לנו נסים עוד אמרת באזני
אתה עתה ברוך ה' כי היה בדעתך לקבול עלינו על ההעתקות אשר ממך הצילנו ולאמר כי
עדיך נצלנו אחי הסבור אתה כי אנחנו התעצלנו הלל ראית הברכה אשר לך הצלנו זאת
המקלות אשר פצלנו העומדים חדר בחדר לתקן הנתחים את הראש נאת הסדר ולקדע
הראש ערב וסתי יאיש טינה ומסתי הלל הוגד לך אחי הטבועה אשר נטבענו במקלות נפש
מכבדנו לכבד ולהעלות וכפט בונו ואיש יאיש על ילות ויחמנה במקלות אמור נא הסמה
חית כאשר דרכי הנדיבות כזית טברנו חביות ספרך והתעברת ומטה רבינו טבר הלוחות ו
נענה ייטר כחך טסברת וכבר למדתנו טובר אדם בטבתות החמודות והיקרות חבית מלאת
גרונות וכל טכן טוש לך לאחול אס טברנו חביות מלאת כספים כחול וכבר נכתב מידי א
אביר וכינה לראש מטביר ואמר אמרת כי אבותינו הקדושים לא היו עוטים כן ועל כן
דרכינו לא יתכן חיתמר רוח אדם בקרבנו מקום הניחו לנו אבותינו לכתבדר בו עוד אמרת
באזני מהלכס לראות עובדני אולי

אילו יש דבר סתר במצפוני אבי הלא הראיתנו בק"ף הזכרון שמוות ישינו ברוך הם שמוות
הספרי מן הראשון עד האחרון (וחזקנוך בחזקת כאמן רוח נכבר' כי לא העלמת ממנו דבר' כל
ולכן הפח נעבר' כי בהראותך שמוות הספרים לכולנו' אמרנו מראה מקום הוא לנו' ובהכירנו
ערכם וטובם התעוררת הצטונות בקרבם נכספנו להחירם ממאשרם ולהראות העמים ימים
והדרם' ואם תאמר אולי יש בהם דבר נסתר ידענו כי לא היה בתוכם עלמה' כי שהינו מעת
נסיעתך כדי יציאת נשמה' וכאשר אמרת הלא כתוב בספרים כאמני' (ואהבת לרעך כמוך אני
ה' תשובת שאלתך מור עובר נוטפה' כבר פידטוהו רבותינו ברור לו מיתה יפה' ועתה אחי ב
בוית לגביתנו' ונפטך לנו תלעב' האכחת לא יבוזו לגבב כי יגוב למלא נפשו כי ירעב' ועתה
נפשינו הוביטה' נכספה לקול התכנה החדשה' ויעיונינו אומרים מי' יביא לנו טבר רעבון' מ
מטפרי העתקת ר'משה אבן תבון' הוא ינהגנו עלמות' שמה'כלי נעימות' מבחר הידיעות (ו
וומרת השלמות' רדו'טברנו לנו מטעם נכחיה ולא כמות' ואשר שאלת להגיד לך האמת' חי מומית
החי'ומחיה המת' להצתיק ספריך עין לא העלמנו' ולא נדאג רק עב' אשר לא העלמנו' ולא
נבקם מחילה רק אם היה טעם עצלות' ולא נביא קרבן כפיה רק על ההתרשלות' ובי מכלצדי
עמנואל שברו הנערים החביות' חי מגדל דוד בנה לתלפיות' וחי אור פני העפרים וישעת פני
הצביות' כי זה כמה אמרתי אל הנערים' ערום יערים' וכי המה מטתברים' וכזוהר הרקיע מ
מוהירים' בטבר אשר הם ט'ברים' ואומר אליהם גש היס גש מתמול' אל תפנו אל הימין ואל
השמאל' טברוס בטבר נכל' וצרים כתות לא יחמול' ואם העתקתי ספר השמע' הטבעי' זה
טבעי וכבר יצא בכל הארץ טבעי' לכן אומר לכל נפש אולת טבעי' והנני נשבע באשר זיה
אחי ורבעי' ובירדן התעוררת רחמי למטעי' כי לא הכרת ממני רבעי זה כמה תעודות שללתי
ובעמקי הצבונות שללתי' ומקום שחרי התעורה ידעתי' וברחי התכונה גרעתי' ובעמים
עוזס הודעתי' ואלת הנצרים ידעתי' אל מקום פלוגי אל מני תחנות' התכונות העדינות' וסגולת
מלכים והמדינות' כי במקלי עברתי ירדן התכונות' ועתה הייתי לטני מהנות' ואשר אמרת כי
התעברת להסיר מנפשי חלאתה' ולהעיר אותה מפתיותה' ולזרז אותה על שגגתה' וכי אתה
הוא הרשע את מחלאתה' אז הכהן המחטא אותה' עוד רצית להטביענו אשר כוזבת לא כוסף
' חי אחי כי אשר ואמר לך עונ' פבלתי לא אוסיף' ודלא מוסיף יסיף' ומי לא יטהר נפשו מ
ממעלה' ואלת הקוף בכל עון מעלה על מעלה' חלל אחינו מהתקצף וקלל' ואת שיכתך על כקלה
לא תחלל' כי העוסק החכמים יהולל' וקול המריבה אילנות יהולל' טוב לך להחריט ולדבר ד
דברי ערבות' ולומר כי השאלת לנו הספרים דרך נדיבות' ואשר ידו מהוטיע לא תקצר' ויחייב
לך בצר' ויהפוך מדיתך לטוב' (היית כגן רטוב נכפס אשר חברתך מאל' ואתה כדך דרס ושאל
' נוטה אליך שלום מלא רוחב ארצך עמנואל' ויהי כסמוע השר המליצה במסמרות היושי
כטוזה' אז נמלא טחוק פיו' וטעמיו תרועה' ויאמר חי אחי כי גבעות פולס לפניה טחי' ומ
ומדברנותיה בלהבות אש הטכל התלקקו' ויקוד ארצה ויטחנו' ויערב עלת טחי' ויאמר יס לי
רב אחי' זה קרבני לחמי' לאטיריח נחומי' ואשב עם השר מתענב בדודי' ארזה בטמני' ו:
נרדיו' ואוכל פרו מגדיו' נסלמה

ותבל' ת	חליף סות א לכינתה	ולכבוד	זו שקיס תלבש	רקמות
ואתן גש	לעירובין וגטין	וסנהדרין	ומסכת	יבמות
ואברה לי	לצידה ה צביה	לחי שש	נשנה ל	גשמות
פני חמה	אשר כל שו חריה	קדושים י	היו בה א	חרימות
בסיון א	זכרה פלאות אלהים	אשר נשא	וגבה על	גבוהים
אשר יצא	לישע עם קרובו	ילדיו הו	לכים אחריו	ונגהים
ונתן הוד	ונר מצוה ותורה	לעם קדשו	לאר ישעו	כמהים
ושמענו	אלהים חי מדבר	ונחנו פו	חדים כנהו	ורוהים
וראינו	אוי משה בנשתו	לערפלו	ועמדנו	תמהים
והתוהו	עשרת ו ברתיו	התשתוחח	יש.רוץ עוד	ותהים
שאל עש	הראה כן בעושינו	וישמעאל	השמע קול	אלדים
בתמוז א	לכה ערום ושולל	ולשחוק או	מרה נפשי	מהולל
ואתענה	בלב נסבר ונעדר	ומלבושי	בדם דמעיו	כגולל
אשר בו הו	בקעה עיר בית אלהי	והיצר צר	ובזז כוז	ושלל
ובטלו ה	תמידים בו ושרף	אפוסטימוס	לתירת אל	וחלל
ועלם ה	עמיד תך הי כלי אל	משוש לבי	לזאת חרב	ודלל
היערוך ציר	אליצירי ומכאוב	למכאובי	אשר בא לי	ועולל
ולכן כל	אשר דמעה יפנה	ויתאבל	לפי שכלו	יהלל
בחדש אב	אהו נכאב ואראב	ואשאבמי	דמעיו מ	כבדי
ואתענה	להרכן בית אלהי	ועיר קדשו	ועל הגלת	כבודי
ביום ארוך	כמוויו ו יזתא	בחזמו ג	הפך חורב	לשדי
והמים	אשר אשתה לשכים	בכו עיני	ולצנונים	לצדי
וארחיק ה	צביה' מ יצועי	ואתגולל	במטתי	לכדי
ולולי ג	חמו בבני אווזיו	ימלא פי	שחק אבכה	בעודי
באלול א	עליו עם בת נדיבים	בערש ר	ענגה על	ערבים
והגלות	ירוצין ב רהטים	באלול י	תנו שמי	רביבים
וגשכימה	ונצא ל כרמים	לשהר ה	תאנה עוד	ערבים
ואז אראה	גפני או מרים לי	בפה חנף	ובדברים	ערבים
התקח ה	תאנה דוד למנה	נשא יודך	ואל תשכח	ענבים

אלה הם השירים המסופרים אשר חברתי על החדשים כימי האעורים ועוד חברתי שיר עז
חדש אלול • כמותן משחת קדש כלול • נלסיון הוא עולה וכל שיר זולתו עלול • (ואח זה

באלול	תבלול	בעיני יהיאם	אקנא	לרבא	ולהיות אמירא
אני ה	תאנה	אבקש למנה	לנפשי	ואדרוש	אני ראש אמירא
ותוך ה	כרמים	אני ב בעימים	אבלה	ימ תי	בשירי זמרה
ואשים ג פני	סביב צ וארוני		לענק	ואינק	שדי ה זמרה

ויאמר לי הסר חייך מעלת סיריך מאז כמענו אזני . אך לא האמנתי לדבריו עד אשר באתי
 ותרצנה עיני . כרוך אתה לה . כי אין לב אשר לאהבתך לא תמסכה . ואין איש יהי
 כרוך עד תכרעה . אשרי תבחר ותקרב ותהללני . כי עד חוג טמים בסירך תעלכני . וכמה הוא
 קנודר בלא חמה . אשר לא יתן על פיך ותקדש עליו מלחמ' . ואען ואומר אמת הדבר כי המשורה
 יעלה סיא האנשים הטמים . ויוריד טרים וקצינים בעמקי מים . ונמשלו התעוררים החכמי . אל
 ערוגת הכשמי . ואם היצניס יטקוס יודו על חסדס בלשון בשמש לעיני כל היקום . ואם משלי ואן

לי הוד השיר	לי המשרה	לי יתערב	איש זר עמי
בקש השיר	איש בלבבו	ומבטן	קרא בשמי
אמשך לב	ראשי עם ארץ	ולאהבתם	אטה שכמי
ארים על עג	איש בלבבי	אוריד לשחת	איש חרמי
נמשלתי ל	ערוגת בושם	מיד נדיב	אוחיל גשמי
אם הענן	הוא ישקני	אודה הסדו	בלשון בשמי

ויאמר אלי הסר הנה ראית חרוזות הראשונים . חדשים גם ישנים . ועתה אמור נא בחסדך ה
 האם יקיצו המשוררים הראשונים משנתם . ויערכו מול שיריך מלחמתם . ההיות נסוג אחר מ
 מפחדם . או היית עורך מלחמה נגדם . ואען ואומר מי יתן ידעתי ואמאס . חייך הסר
 כי גבורתי אראש . ובמסורת הכרית אביאס . עד אשר יודו כי אני לעיר ולמליצה אב ואם וילגו
 מצאתי בעלת אוב טעיתיה בטכלי . עד אשר אסף וידותן תעלה לי . וכתראה אני והם פנים
 לראות אס אמטכס בעבותות טדי כאשר תמסוכנה החית את האופני . ואסא משלי ואומר

כי בעלת האוב	באובות קסמי	נא לי ואסף עם	ידותן העלי
ב ערבה יחזו	ויראו פעלי	בשיר ונתראה	ויודון אל שמי
אתי לשון זהב	ומי זה לוחמי	אצרחה ואריע	ואשליך בעלי
עלשר אשר ישיר	ואינו שואל	ימשוך בעט סופר	ולא מטעמי
בק שזמן איש ש	לשורר פעלו	וימן כמו פי כן	בדשבו יחיו
	מתיו ומנחל	ערש ירוח	
אל הזמן אמון	ולשיר גואלו	אהיה ושירותי	למיוסנהיו
	החן והצדק	למדס עטיו	

ויאמר אלי הסר מעלתך גדלה בעיניך . על כל המשוררים אשר היו לפניך . ורואה אני כי לא
 היה מלך וסראל . וכנה הכית והחראל . תחטוב כי לא יהיה למליצה קרוב ממך וגואל

ותהיה אהה אל המשיח למחוקק י נל טר וולתך כגפן בוקק י ואען ואומר כן חטבתי ואחטוב
 אמנס לכי הולך רצוא וטוב כי שמעתי אומרי לאמר כי הוא עני ורוכב על חמור ואיך יסכון
 לחבר אליו עיר מוזמר ומה מאד תכבוד העדה אס יבוא על סוס דוהר ומרכבה מרקדה ואז
 אטיר אלמ טיר חדט כל אשר יגע בו יקדם
 ואשא משלי ואומר

חוושה משיח אל	ולמה תעמוד	הנה בחכים לך	דמעות בטיפים
היו דמי דמעם	נחלים שוטפי	כל לב וכל לשון	לך שה יחמוד
וקחה פתיל פשוטם	בידך ומוד	ציון כליל יופי	ובניו עודפים
יחיו בכל חן טוב	וערים שנאפים	יגלו בראש גילים	ואתה פה עמוד
עורה משיחנו	צלחכים רכב	על סוס אשד דוהר	ומרכבה רתם
אם על חמור תרכב	כי כל עצמי נפ	רוז אין בס בתים	משידבו בהם
	אדוני שוב ושב	איעצך השד	
	לכי סתום הקץ	והחזן חתם	

ויהי אחרי כן ויאמר אלי הטר ראיתי בין טירי הנצרים סור לא ראיתי לאחד מן העברים
 והוא סור יזמרנו בו כל המלאכות והארצות והממלכות והלשונות והחכמות הכל בטיר
 אחת ערוכות ומסכתי לראות כמות בלסון עברית ואען ואומר חייך הטר הנה אנני כורת
 ברית כי לא יערכ השמש עד אשר תראנה ובמחויבת סכלי את ארנה ועטרת על כל הטיחות
 אעכנה למען תדע בעת אס ארנה כי לא כטיחות המצריות העבריות כי חיות הנה ואקום
 ואזכר ואז הטירה במלכות השר אדוני ואזימה ע ליה עני

אני ישן	ולבי ער	בתחבולת	זמן סוער	ותוך לבי	כאש בוער	כאד עוצר	בעצבותי
ביום זכרי	מזימותי	תבונותי	וערבותי	וקרותי	וחכמותי	ואזכיר בא	הליפתי
איך אמות	כמי פתי	ומה בצע	בהכבתי	ואשכח	ביום מותי	בתוך קברי	ובכנותי
אברתי	אני הי חי	ולוי יתרון	בטוב שיחי	שכס אחד	עלי אחי	ושלם מ	בלי הכרון
בזאת אאות	ולוי יתרון	להשאיר שם	לזכרון	ואדיע	לדור אחרון	ועס נורד	צפון לבי
אני חכם	אני נביא	כבן עמרם	ואיש תשבי	אני גבור	כמו לביא	וקל כצבי	יבעפר
אני אורג	אני תופר	אני בנאי	אני חופר	אני שוקל	אני ספר	וללצים	אני אליץ
אני חרוץ	אני מליץ	אני שיש	אני עליץ	ועצמות בו	ערים אחליץ	במוסדים	וטוב טבל
אני קדר	אני רוכל	אני נגיד	ואברכל	אני רבאי	אני ביכל	אני הוא	ואין אחר
אני תגר	אני סוהר	ולנדיבות	אני שוחר	אני אמאס	ואין בוחר	אני חרש	אני בוער
אני חופר	אני יוצר	וזורע	וגם קוצר	אני כן ין	רשי עצר	ולנבלים	אחי נבל
אני נושא	אני סבל	ולמעול	אני עוול	ולכחבל	אני חבל	ואנכי	לאלספה
אני אשף	אני צופה	אני כשקה	אני אופה	אני טבח	אני הפא	והשכל	כלבי גר
אני ספן	אני תגר	אני חרש	אני נגר	בחהים	וכסוגר	אקצר צד	ואיש רביד

אני ערום	אמן משכיל	אני את	בן ערים אשכיל	ולוי לבב	אשר יכיל	תבונות עד	בלי מניין
אני בקי	בכל ענין	בטיב מכר	ובטיב קנין	ואשכילה	בטיב בנין	וידי און	מרות הבהב
אני את א	הבי אהב	אני על רו	זנים ארהב	ולוי כסף	ולוי זהב	וליצבאים	אני צודד
אני תושב	אני בודד	אני אבר	אני כודד	אני לוחם	אני שודד	אני ננון	ותרדי
אני ק סס	וטבעיי	ופילוסוף	אלוהיי	ולימודי	ושכרדי	אני שר	ואני שירוס
אני בקי	באפשרים	ובעצם	ובמקרים	ובקנים	מדוכרים	ובעגלה	ובאופן
אני נמן	בלא ספק	בדלתי בין	אהי דופק	ואכירה	באות דפק	ואבינה	במ שנלות
אני בקי	במזלות	בכוכבים	וחיילות	בהבדלים	ובסגולות	ובחמר	ובצורה
אני בקי	בסוד מקרא	ובמשנה	ובגמרא	יסוד ספרי	וסוד ספרא	ותוספות	ופירושים
ואבינה	בחידושים	בטיב גיטין	וקדושים	ואשכל	האמש חושים	ונפש ה	מדברת
אני חכם	בתשכורת	וליצוד דג	במכמורת	ועל גפי	מרומי קרת	אני עומד	לנס עכים
אני חסיד	ואיש תמים	בליעל	ואיש דמים	אני זקן	מלא ימים	חרש ברזל	וגם צנע
ואבינה	בכל טבע	וטבע הו	לכי ארבע	ובעגול	ובמרובע	ובמשא	וחזין
אני בקי	בהגיון	בטיב מינים	וסוג עליון	וכהיקש	ובדמיון	ובסופת	ובכקרה
אני בקי	בסוד מורה	ועת מלקוש	ועת יורה	ובחצים	אני אורה	לשלח לי	למטרה
אני איום	אני נורא	ולוי ההוד	והמטרה	ואנוח	ליום צרה	ועיני כל	יקר רואה
אני בקי	בהטעאה	ובאות ת	ובנבואה	בטיב חלום	וטיב בראה	ובתנאים	ובכוחות
אני בקי	כמרקחת	וכרטיות	ובמשיחות	ובזעות	וברוחות	וברעש	ובענגים
ואבינה	בניגונים	וסוד חיות	ואפנים	וסוד אחור	וסדר פנים	ואשכילה	בכל חידות
אני בקי	בכל סודות	בהקדמות	ותולדות	ובקנים	וכנקודות	ובמזגים	והרכבות
אני אשקיש	לכל ריבות	ואשלימה	לכל איבות	אני לבן	אני אבות	כמו זייד	כמו עמר
אני גמל	אני חמר	אני כהן	אני כומר	אני שוער	אני זמר	ואומן ל	עשות רשת
אני בקי	במרחשת	ובחצים	ובקטת	אני שוע	אני בושת	אני יקיר	ושעשועים
אני איש חי	אביר רועים	ואומן טב	בכוכעים	ובמראות	ובצבעים	ובפואה	ובאסטרים
אני נגב	אני לסטים	אני ליצן	וקובייסטים	אני פרש	אני קונסט	ואומן מ	בלי נשק
אני עונב	אני חושק	אני גזלן	אני עושק	יליד בית	ובן משק	ולוי עושר	ותפארת
אני בקי במסורת		בתגלחת	ותספורת	ובארון	וכפורת	ובצנה	ומינים
אני בקי	בסנינים	ובחרבות	ושריונים	בעוגבים	ובכינים	ובנבלים	וביגורות
אני בקי	בכרכרות	ובשיחין	ובמערות	ובכיבים	ובקברות	במולדות	ובתקופות
אני בקי	במגרפות	ואומן ל	עשות נפות	ובעלי ו	בריפות	ובמלמד	ובורכין
אני שקר	אני כזבן	אני תלמיד	אני רבן	אני כובס	אני לבן	אני צירף	ושלחני
אני בשם	וחנוני	אני פטם	ורצעני	אני עשיר	אני עני	אני מזה	וכן מזה
אני חרטום	אני חוזה	אני יקר	אני נבוה	אני מבין	לכל רזה	כמו כלכל	כמו הימן

אני לוחם	אני שלמן	אני גולן	אני נאמן	ולכרדם	אחי רחמן	ואבזרי	לאיש מרי
לשוני הוא	לשון עברי	ואכינה	לשון מצרי	לשון קדר	וההגרי	לשון יון	ואדומי
ואכינה	לשון רומי	וטיב	לשון ירושלמי	לשון כשדי	וארמי	לשון שעיר	והחזרי
לשון מדוי	ואשורי	שפת פרס	וכוזרי	לשון חודי	והגזרי	ואשכילה	בכל חכמה
זמולדתי	בעיר רומה	והייתי	בתוגרמה	במצרים	וכוש עצמה	ובספרד	ועיר רבון
והייתי	בנוא אבון	וכבתי	בני עכון	גבול מואב	והר חרמון	בני אדום	וישמעאל
והייתי	במגדיאל	בעיר חצרן	וכגדל אל	בתכנתה	ויפתח אל	ומיפעת	ונלעדה
זבית דגון	ומקודה	ודימונה	ועדעדה	באר שבע	ומולדה	ועד אילון	ביצעננים
חצר שועל	וגבעונים	והר בשן	ומדינים	חצר סוכה	והדונים	ועשתרות	ועי שברון
לבא חפת	והר חברון	והר תבור	ועיר זפרון	והגלגל	ועיר חצרן	וכפלשת	ועיר רבה
וסבתי	ארם צובה	ודבשת	ואבזיבה	ועז רתגל	והערבה	ובית עפרה	ומי נמרים
והנהש	למושירים	בשרד בין	מפוארים	ובמחוגה	מתוארים	חקקתי	ימלשעשועים
אני אציל	ובן שועים	שמי שבעים	וארבעים	ונון עם	דיו במוצעים	וחותמת	שמי הוא אל

ויאמר אלי הסר נחמתני / כאשר נפלאות סודיך הסמעתני / ואסכ עם הסר ימים (יהיו הימים חיים כעומים / היה הסיר לכפטינו לצדה / והמליצה חנה חדשה וטובה בכל מיעדה / ארתי מור הסר בעל בעמי / גם פרי כסמיו / ולקטתי פכינו ויהלמינו / ומי סלא ראה שמחתינו לא ראה ע שמחה מימינו / בשלמה המחברת התשיעית / תהלה לאל חי

המחברת העשירית

אמר עמנואל

המחבר אחרי אשר לקח החל יתברך ממני ההן אשר ב בידי הפקד / ואשר ישר בעיני אשר לא עמל בו עם עליו פקוד / מתדתי כאני בלי חובל / והעמוי והחוסר כפי רצון האל ית' טובל / ויהי הן ובהיותי בחדרי לבדי / זכרתי עני ומרודי / ואת אשר התעולל בי הזמן / וטס מחתה טורה וטעורה בסמן / וצדקתי עלי דין האל הנאמן / ואן נבקעו מעיינות עיני / וסלג מיט ורדו עיני / ובהיותי ב בוכה ומחאכל / וקורא על כהרות כבל / והנה הסר נכנס פתאום בחדרי / ו כי הייתי מתהפך על חלצי כילדה על סברי / כחטבי כי לא אמנא למחלת עוני צרי / ויהי כראון הסר אותי חמת ה' מלא / ואן מתנס כבצרי / וכסלי מלאן נקלה / ויאמר אלי אמור כא הדוד הנעלה / מדוע פנך דעים ואתה אינך חולה / ואען ואומר ומדוע לא ידעו פני / ונטארתי רוק מכל קניני / וכל אשר אצרו אבותי / הפסדתי בחצי ימותי / ולא בעבור ימותי מתרפא במלאכתי ומתעצל / לא עמד ה הזני ויברח כצל / סמרתני הזני סמירת הכילי / ולא הועלתו / בימי חרפי ראה פני עוני לא סללתי / ומי האמיץ כי מכל טובותי נסללתי / וכדי לארץ חללתי / והיו אשר יולדתי בו קללתי / וכעמקי הראגות סללתי / ויהי כסמוע הסר את סמוע עני / טחק על בכוי / ויאמר אלי לא עניק קרא ה' סמך / כי אתה עטיר מכל בני עמך / וכמוך לא נראה עטיר בימיך / כסמעי דברי הסר גם אני לפני טבע סחקתי ואמנס אחרי הדע על ירך ספקתי / ואען ואומר מי יתן וכדברי לא צדקתי

וכי מה הוא עשרתאשר עליו אתגדל : מי יתן ויואל אלה ולא אהיה דל : ויאמר השר אנכי הוא
הנחשב לעשי מכל בני עירי : ואחרי עירא היאירי : ואחריו שבב בן בכרי : ואחריו מהנחשבי
לעשירים : פעירי כמו מאה ועשרים : חי אני כי כלכנו נתן כל דכוננו אשר רכשנו : ומקנה
קנינו ואשר מאבותינו ירשנו : ותהיה לנו המחצה ממעלותך : ומיקר תפארת גדולתך : אשר
לא כראו באיש וולתך : אמר נא מי הוא מאנשי הגולה : שלא יתן עטרת זהב גדולה : ככר זהב
משקלה : וידע כמוך חכמת דקדוק הלשון והפעולה : ומי הוא זה מן השרי : ומן המכזרי והטפסרי
: שלא יתן מהונו ככרים : וידע כמוך פטטו הארבעה ועשרים ספרים : ומי הוא זה מאנשי העוכם
והשריה : שלא יתן אתונות עשירים ועירים עשרה : וידע כמוך סודות פסיקי המקרא : ומי הוא זה
זה מן היהודים הפרזים : שלא יתן בתים ספונים בארזים : וגלמי תכלת וארגמן וחרושים : וידע
כמוך חכמת המליכות והחרושים : ומי הוא זה איש יועץ וחכם חרשים : ואף אם יהיה מן הכהנים
הנגשים : שלא יתן רכב ופרזים : וידע כמוך לחבר ספרים ופרושים : ולכתוב בהם חידושים : ו
מלאה חכמה ודעת קדושים : ומי הוא זה מן הידועים בחכמה אשר שמעת : שלא יתן חלק מהונו
וידע חכמת המספר וחכמת התכונות באשר ידעת : ומי הוא זה מאנשי המעלל המהיללו : שלא
יתן חמש מאות כסף וחמש חליפות שמלות : וידע כמוך בחכמת הכוכבים והמזלות : ומי הוא זה
מבעלי אסופות : שלא יתן מן הסולת מאה איפות : ומבגדים חליפות : וידע כמוך בסוד חשבון
מזלות ותקופות : ומי הוא זה כמוך רצוי ואהוב לכל כבדא : ואהוב את הבריות ומקרבן לתרה
: חי אני כי איש מאנשי החכמה : ומאנשי הדעת והמזימה : שלא יתן נחצית שניו וטבעותיו
ומפניו ומחמיו : ויהיה כמוך סבלן ועניו : ואיש כמוך אשר אלה לו : איך ספק כי בנעימים
כפל חבלו : כי הוא ראשית און הזמן ולראשו עטרה : לו משפט הבכורה : ואותו הכיר הזמן להעלות
לגורלו : פי שנים בכל אשר ימצא לו : כי בטובות הזמן מות בסיר : לא העדיף המרבה והממעט
לא החסיד : ועתה מדוע תתאבל ועל הזמן תתעבר : אחרי ראותך כל האנשים וולתך שמחים
ללא דבר : ואתה היא העשור מכלם במוחלט : ואיך איש בהד על דבר קיים כמוך סלט : קומה
ונעלה השערה אל הזקנים : ואם נמצא עם : אנשים מביניה : נתראה פנים : וטס נוציא מפנינו
את הפנינים : ואז מחיתי דמעתי מעל פני : ושכסתי מתני : והלכתי עם השר בטס ה' : ובצאתינו
שער עלי קרתי : ראיו עם אנשים מקצה בהוברת : נפונים לטס ולתהלה לכבוד ולתפארת :
ויאמר אלי השר כינן חצי ואלך על יתר : ונעשה לנו מן יתהלה היום כתר : ויהי כאשר
קרבו אל האנשים ככדוננו : ובגרם המעלות הוסיבוננו : וכאם ה' ברכוני : ואנחנו ברכנו
במיסר ובעניה כאשר יאנת : ברוכים אתם לה צבאות : ויהי בהיותינו עם יושבים : בקטן ממנו
קצת מהחשובים : לזכור לפניכם מדברי המוסר והחכמה : להיות להם לנחמה : אז אמרתי אל
השר הכון והכן לך את מיתריך : ואני אבא אחריך ומלחתי אה דברך :

ויאמר השר מי שמסר החכמה לחכמים עשה חסד עמם ועמה : ביען היא תדרוש שלום
והם ימתיקו בפי האנשים ועמה : ומי שמסר אותה למי שאינו ראוי לה הניחה
סלא במקומה : וכן לכבוד האל ית' אשר ייחדה לבעלי הכבוד והחכמה
ישאן החכמה החכמים ולא תנקן רק לסגולה : ולא ישמר אותה כראוי וולקס

ביען לא תחוס עינך עליה לחמלה : ומשמירת החכמה לא תנתן אלא לבעלים ו
ליושבים בבלה : ולא תנתן לכסילים שאינה האונה אליהם : והא אינך רואים לה
אין רע ומר כמי שידע הטוב ולא יפעול ממנו פעולה : וזמורה לבני אדם מה שהיא
לא יעשה תבואהו קללה : דומה בענינו לסומא בידו אבוקה יאיר סביבו בהלה
שהוא מאיר אל אחרים והוא הולך בחושך ובאפלה

ויהא הש

רוב המתעסקים בלמוד אינך עושים הפעולות הצמיחים : אבל מסתדלים לרבותם
וחושבים שהם מתחכמים בס והם טלמים : לרמיץ החולות שהם מקשיבים לקול
הרופאים והחכמים : ולא יעשו מה שיצוו שהם רחוקים מהבריאות באמת יבצתמים :
ההצלחה לא תושג בפעלי הכאים שיפעלם האדם בהכרח רק בהחיר צו : ולפעמים
יפעלם במקצת הדברים ובמקצת הזמן ולא ישיגם אל הצלחתו עד שיבחר הנאה
בכל מה שיפעלנו וזמנו כלנו עד אחריתו : ושיבחרהו להיותו נאה כלכד ומשני עצמו
לא להשיג בו דבר וילתו

ואינו

ויהא הש

אין ראוי משני שאחד מן המציינים בחכמת טעה בדעתו ועבר אף פי הצורה :
אם לחסרון שכלו או משני שלא למד החכמה על סדרה : או שצאיתו עלמ התגברה :
כמו הרופא שידע היום המאכל ותאותו עליו הצבירה : ופי החכמה מרה : שימנע א
אותם מן האדם ההגון בעביר המקרה : אשר לזה האחד קרה :

ואעוואו

ויהא הש

כמו שיש מן החולים מי שאינו מרגיש בהליו ויאלם : ומהם מי שיחשוב היותו בריא
ושלם וימרה מצד הרופא (לא יכלם והתחזק בזה במחשבתו עד שלא יקשיב לקול מודיו
ויפעלם : כן מחולי הנפשות איש לא ירגיש בחלמו ויחשוב היותו חסיד ושלם
בריאות הגוף בהשכמת היסודות אשר מהם הורכב בתחלה : וחלמי כשינצח האחד את
האחד ושנוייהו והוא סבת המחלה : והיוסר יאא הסכמ : החלקים הפשוטים מהפס
אשר מהם קיום בלה : והעול בהפך זה בהיות אין הסכמה ביניהם והיא טבת ה
הרע והעולה

ואעוואו

אם תהיה הסתדלותך טיהיה שלמותך בעושר או קהיה כחולס חלום : או שתהיה
שלמותך בכריאות או תהיה עבד בטבע ולא תדע דרך שלום : או שתהיה שלמותך
במדות היצירות תהיה מנהיג וולתך במתג ורסן צדים לבלו או שתהיה שלם בטלמותך
המיחד לך לא תצטרך למציאות זולתך ותהיה כהן לאל עילום

ויהא הש

בפעלים הגופניים בהם האדם נמצא ומהשיג אל הצלחתו יתאחר : (ברוחניים הנה
בהם כדיר וטוע ותהיה טל ילדותו מרחם משחר : ובשכליים הוא כס חסיד אלוהי :
וטוב שחרו משחר כסף עת כס יסחר : אה כן בעל החכמה בהכרח אדם חסיד
אלהי ולוקח מכל פועל הנבחר :

ואעוואו

אין סכלות כאיש יקנא לאשר למעלה ממנו בתן ובעצמה : ולא יקנא לאשר למעלה
ממנו בחכמה וכדעת קדושים וכמוימז : ולא ידע כי לפעמים הנו ועצמתו יביאנהו
לרבה משטמה : והחכמה תענו לחכם והיא סבת חיי הנשמה :

ויהא הש

ויאע ואו הים סכלות באים יראה כינוי וכדיו מתים ויטבח מותו וידע כי לכל דבר קץ
 ואחרית ויטבח את אחריתו וכאיש כורת ברית עם אלהיו וישר את בריתו והוא
 מעותד אל הנטיעה ולא יכין את דדתו
 ויא הש הים סכלות בסכלות איש אכזרי ולא ירחם ומבקש מאחרים חמלה וכאיש צריך
 לתוכחת אשתו וכרדס בקציר ויתפרנס מעמלה וכאיש יבכה ויתאונן על צרתו
 בהיות הוא לצרתו עלה וכאיש יתקצף על זנוי אשתו בה ויש שאלמדה לעשו נבלה
 ויא ע ואו הים גנות באים ישנה ויטכר ויתגל בתוך אהלה ונשיו ופלגסיו קרחנה במים
 מבטו ומחיקבלו ויקיא פרטו ויטבח דיטו וראשו לא יבור את עמלנו אך לא
 יעזר ולעולם יכור איש אשר אלה לו
 ויא הש מי יראה השמש קנודר ולא ילך מגאותו סחוק ומי יראה בארזים נפלה סלהבת ויבטח
 בחנוח ומי יראה ירושלים הסוכה כמו רבצ ויבטח בזנוח ומי יראה פרת יבטח
 מימתו ויקה אל מי השילוח
 ויאע ואו מי יראה כוכבי השמים ינועו ויקה אל מנוח ומי יבטח בגבורתו וכעיניו בזכותן
 סמסן בן מנוח ומי יבטח על טפיית היין ויטבח נח ומי ידע זלות הזמן ויהיה לו
 לריוח נוח
 ויא הש אך איש יאמין באמתלאות ויטבח דבר יושבי גבעון ואיך יתגאז לכבוד עשרו
 ויבכ בני יטבח אחאב והמן וגבעון ואיך לא יאמין כי איש על אחת יתנכל ויטבח
 לו ושמעון ויתמה אם יורד שאיל ועלה ויטבח ולי הדברי ורברבני יבעון
 ויאע ואו מי בחוקתו יבכה לבו ויטבח עוויה ומי יבטח בכניו וכעיניו ויטבח דרקה עמי יבטח
 איש מבית הכור ובית הכלא ויטבח ירמיה ומי יבטח מרעת המלבים ויטבח
 מאס ונכריה
 ויא הש מי יתהדר ברחב עם ויטבח ירבעם ואביה ומי יאמר חיי בני ומזוני לאו בזכותא
 תליא מילתא ויטבח חזקיה ומי יבקש לו גדולות ויטבח ברך בן טריה ומי ישפוך
 דמי נקיים ויטבח ויאב בן צרויה
 ויאע ואו מי יתיאש מבני רשעים ויטבח אמן ויאשיהו ומי יבטח בבני הצדיק ויטבח מנשה
 בן חזקיהו ומי יפחד מהרוג אויבו ויטבח את אליהו ומי יקטור על המלכים
 ויטכעת ליה
 ויא הש מי ידרוש כבעל זכוכ ויטבח אחזיהו מי ירגל בכיאייה ויטבח אמזיהו מי יבקש
 במדבר וכלב ימים סלהבת יה וחסד האלקים בקבר וצדקתו בארץ נטייה
 ויאע ואו ראיתי איש קציב מעחית וטמן רשת ונלבד ברשתו ואיש התמכר לעשות הרע כ
 בחשבנו כי תשכ באיתן קשתי וכאשר חשב לבוים אחרים נכסל הכלימתו וכשתי
 וראיתי איש הלוח מצות לאיש ופרעם אחכף לאשתו
 ויא הש ראיתי איש חשב לירוח במסתרים תס וקטת כחוסה עבתי וראיתי איש יעד לעשות
 רע ולא הקים את דברו וראיתי איש חשב לקבור איש ולבסוף האיש ההוא קצתו
 ולכן אצרי שאל יעקב בעזרו ועל ה' אלקי שפתי

ואע"ואו ראייתו איש קנה לירש איש והאיש ההוא ירשנו והאיש חשב לגרש איש והאיש ה
 ההוא גרשנו ואיש עבד ביהודי אחיהו איש והאיש ההוא לעבד כבשהו וראיתו
 איש בטח באלהיו וצדק לבט ולבשהו
 ויא הש ראייתו איש מחפאר במקלהות כמה טחון בנו וראיתו איש צובע טיבתו לטחון וקנותו
 בחופו וראיתו איש צובע בדם חללים חרבנו והתפאר כי הרג גבור אפריס ארבו
 ויא ע"ואו כמה בנו ארמונים וטירות ואויביהם יטבוס וכמה ראוי בעיניהם דברים אשר
 לראות לא חשבוס וכמה הוציאו לאור אנטים אשר במחשכים במתי עולם הוסיבו
 וכמה הורטנו ממונס לאשר מטרה לחצי קללקתם הצבוס
 ויא הש כמה טונו החבלים אשר בס כתלו וכמה טנו קו העץ אשר בו עלו וכמה כרו טיחות
 אשר בתוכם נפלו וכמה חצבו האבנים אשר בס נסקלו
 ויא ע"ואו כמה הדליקו האם אשר בו נטרפו והגיעו לרעתם הדבר אשר לא נכספו וכמה
 ברחו מן הכבוד וחכמה וכבוד יספו וכמה רדפוהו וכמון הדיס רדפו
 ויא הש כמה עשו חרב אשר בה נהרגו וכמה הטבו ללכת לפנים ואחור הוסגו וכמה ט
 טבצו ממורוים בחשבוס כי על רוב טלוס יתענגו וכמה מצאת אל העול כתולעת
 המטי על עצמס ארגו
 ויא ע"ואו כמה כחטדו על דבר אשר אלת לא קרבו וכמה פרעו חובות אשר מעילס לא ערבו
 וכמה על פתחי ריעיהם ארבו וכנסו אחרים עגבו ולא ידעו החושקים אשר בחדרו
 מסכיתס יטכבו
 ויא הש כמה טחקו על דעת אחרים ורעתם ק-ובה ולא ידעו כי הם בעולמס כסומא
 בארובה וכמה חטבו לירס מקנה צאן וכקר ועבודה רבה וימיהס קלו מני רץ
 ברחו לא ראו טובה
 ויא ע"ואו כמה התאוו אל יום אשר איכבו מימיהם ופחדו וקו אל מה טלא הגיע לעולס
 אליהם וכמה בכו על זרים וחטבו כי יבס על בניהם וכמה טמרו הסתח אשר
 כאפו עס נטיהם
 ויא הש המטמתס בכוחות נפשו האלוהיה לצורך דבר מדברי הכפס החיה והמבקס להסיג
 הטכל בכוחות הגויה דומה לסותה בכלי הסתן ומסתן בכלי הסתיה
 ויא ע"ואו מה גדלה טכלות איש אשר וין החטק עכרו וסכח כו להסקף על סודותיו האלהים
 לברו ומה גדלה אטמת איש ידור נדר לאלדים ויחל דברו ואיש יראה כניעות וקדוש
 ואין קוכו כברו
 ויא הש איש אשר כתן גוסו ונסמו וכניו ומקנה קנינו מתנה כתונים ביד צור לבכו גוחו
 מבטן וקונו איס יתקצף בעטמת מהס האל חסצו ורצונו הראה כי לא כתנ
 לאל בלכו ובנפטן רק בלסונו
 ויא ע"ואו אשר יראה נדיבי עמים כאספו וירדו מגדלתס ושאו עריהס מאין יטב ואבר
 אוצרות חמדתס ויבטחו באלילי כספס והכס וחדרי מטכיתס טכחו כי סקודתס ח א

קרבה לבא עתה תהיה מבוכתם

ויאמר השר

איך טוב כראות בבני בליעל נקמה ועשו בהם כלה אך נבזה באף ובחמה ו להכרית להם טור ועוף ולא תהיה להם תקומה ביען עם השלום דברו ו והמה למלחמה

ואען ואומר

איך טוב כראות חסיד מתנפל וכורע עוטה מעילי הענוה וכגד בגדי קורע וזרע זרקה בארץ זרע ונאווי הפרעות פורע

ויאמר השר

איך טוב לראות הפנינים והחפצים במטבחות זהב וכסף מטבצים כראות הגבבים המכאפים והמכהצים תלנים על העצים

ואען ואומר

מי טיטוס איש נומר על הנשים הוא מן חכמה חיון כי הוא דומה בעניניו למי טיטוס הוא נומר על הצאן ומי טיתחבר עם הטובים ויגרש אנשי מדין ולצון הוא מכסה פטע מבקש אהבה ושחר טוב ומבקש רצון

ויאמר השר

איך יבטח איש במה טעינו לא ראה ושכח ויהי בבקר והנה הוא לאה ואיך תמיאט מחסד האלהים הטנואה ותשכח וירא ה' כי טנואה לאה

ואען ואומר

בעלי התלאות כראות בני אדם ובהתחברם אליהם יתנחמו או מצרתם ועצבם ויטבחו בהם תלאותיהם להיות כח זכרונם מתעסק בדברים יטבחו וטבחהם ובהתיחדם יתחזק כח זכרונם ויזכרו זרותם ותהינה סבת אכזותיהם

ויאמר השר

איך יתגאה איש בטערו וישכח טעור אבטלוס ויפעתו ואיך יבטח באחריתו וישכח אחרית אבטלוס ומיתו ואיך יבטח בכבוד קרובותו וישכח קורנת תמר אחותו ומי יחזק בסלע משכן לו וישכח קרות אבטלוס וקבורתו

ואען ואומר

במה נטף חמקס הוטס להם לחרדה וכמה קון לכוח והגיעס הסרידה וכמה יחלנו להתענות וכירים אחווס כצירי יולדה וכמה קון ליטענה ותקומתס אכדה מה כאזה המחילה בהיות היכולת על הנקמה ומה כאזה הקדוטה כימי הבחור והעצמה ומה נעלמה מדת הענוה עם המעלה הרמה ומה נפלאות הנדיבות

ויאמר השר

ובעלה לא יסיף עצב עמה

ואען ואומר

מה נעלנו החכמות האמיתיות ומה נאוו לומדיהם מה נעמה חברת החכמים ולפניהם תלמידיהם כמה בינס ובין הכסילים אשר האתונות רועות על דיהם איך לבקש אות מאנטי הסכלות כי הם הם עיריהם

וידי כשמוע הקדים המליצות הנוראות הם בעיניהם דברי נבואות ויאמת הם ראינו

כנס פלאי פלאות / פרובים אתם לה' צבאות / כנס יוצא איש כל מאונו / העורש מכם כפירש
 מחייו / יהי בתוך הסודים אוב סבל בן חכמת ס' צעיר ליםים / מורש המלוכה ומן הסדרתמים /
 ויאמר אלי אמור נח בחסדך המליכות אשר תא גרוס / האם על שפר תחברום / (אעפ ואומר
 חייך כלס על ספר יהיו נכתבים / למען יעמדו ימים רבים / כשמוע האים נכססה וגס כלתה נ
 כססו להיות טמו כוכר על ספר / ניתן אמרי ספר / ויבקס ממני לחבר עלי סיד משואר / בירעו
 כי אשר חכרך מכירך (אשר אזור יואר / ולכתוב האר ההוא בספרי לזכרון / למען ירעו אנתו
 דוד אחרון / ויאמרה אלינו הגדיה נא עמך ועס אשת חייך / נאכי אוכיא לאנו כדקה וכדקך /
 ויאמר אלי האים אמו יחיאל בר' מטה ולמטמעתך סר אהי / ועס אשת חיקי כדקה וכסיה כן
 היא / ואקס ואחבר לנ טיר כפלא / לא יערכנו זהב וכוכית ובכסם טזר לא יסלה / ויטמח ה
 האים כראותו אנתו ויטלח אלי את כרכנו / אחרי כן טכ כל העס אים לכיתו / ואלה דברי האר
 אשר עליו חכרתי / וכפי הגולת האנוסי עלת דברתי /

יהיה גואל	מי לחכמות	שכל שואל	שמעתי
מדת ישראל	ולמי כל	מי ילך לי	את מי אשלח
עבואל	בשיר תחת	מי יוקם על	מי זה יתעל
מדביאל	יהיה חכם	כל סוד חתום	מי זה לחשוק
חתעתניאל	יקום לי	קרית ספר	מי ילכוד את
מעלות האל	לתלות בנו	צאת יתד	(אען
בונגאל	נתן לנו	לד לנו בן	בי ילד
שה ושמואל	לויקום	שרח על טכמו	תהיה המ
לוף מגדיאל	ראית	יפעת חודו	לוראית
בן גסליאל	ונשיאות	סף הצדיק	תשכח חוד
בן מיכאל	יפעת עמרי	אשי האבות	תשכח חוד
קשועטאל	עירא בן	קלות הנגיד	תשכח חוד
בן זכריאל	הוד ישבעם	מחות היזרח	הוד השד
בן שאלתיאל	לאמצא חן	מי דרוש	לו היה בי
מן בן יואל	שמעת	קולו בשיר	לו שמעת
יהו ויעיאל	שיר מתח	אסף הראש	תשכח שירי
עס הודראל	הר הבית	תו ראית	לו תראה בי
נחליאל	תשכח מתנה	גשם נדבותיו	לו תראהו
כחולאל	ובכל בינה	לו יד ושם	ובכל חכמה
נה בכצלאל	לא תמצא	מצא החכמה	אם בו לא
לא יתגאל	ובפת בנ	לחם רשע	הוא לא ילחם
אתם יואל	אף לשבת	קחשי עליון	חזא ירבק

שר מיכאל	ה	משבח הוד	הוד רעיתו	לו ראית
ומהיטבאל		חשבה נעמה	בת מי זהב	תשבח כמטרד
בת עמיאל		הוד בת שוע	תמר תשבח	תשבח יפעת
לדה לבתואל	יו	רבקה	שרה תשבח	תשבח יופי
בנות פוטיאל	ב	לא חשק	תה אלעזר	לו ראה אנו
בת ישמעאל		לקח מחלת	תה עשה לא	לו ראה א
אל עדריאל		לא נתנה	רב כדמיתה	לו היתה מ
כמת רזיאל	ח	ראית	את חכמתה	לו ראית
קול גבריאל		אז שמתי	מפיה שיר	לו שבעת
לך עם האל	ת	הצנע	כשמה בן היא	צדק תרדוף
לח לעוזאל	לש	טוב רך	כלתה אין במ	כל יעלי תחן
ליחיאל		זאת המעלה	דעת אל מי	אם תחפוץ ל
יהיה גואל		מי לחכמות	אין לשאול עוד	הוא ישא הוד

תהלה לאל שאין לו ראשית ואחרית

בשלמה המחברת העשירית

האחר עשר

המחברת

אמר עמנואל

המחבר בהיותי עם השר המאוסר הייתי מוחזק לרופ'
 ואלו יבא כל איש יבקש לחלו מרפא לא עשיתי
 מלאכת הרמיה ואלו יאספו לחיה כל איש אשר
 לו פצע וחבורה ומכה טריה ויהי היום והנה שני אנשים ככבדים באו אלי בבית השר רוכבים
 צמדים ויאמרו אלי שלום לך אדונינו הרופא שלום גבירה אחת שלחנו אליך הלום כבוד ע
 עליה חליה נצרה מתחנכת אליך לבא עד חצרה לית לה רפואת נעלה כי נפסה מרה לה
 ואין דן ריפה למזור ואם תהיה לה מעיר לעזור כסף וזהב ורכוש לך תקזור ויאמר אליהם
 קום חזור מתבוך וללכת אל הגבירה פים פניך כי היא בת כריכי עמים מזרע המלוכה ומן
 הפרתמים ואלך עמהם בעצק השר ואבא אל בית הגבירה בענוה וכמשר ויהי שוכבת
 על ערש רעננה תסיר ביוסיה הלבנה ואומר בלבי עת לחכמה ראיתיה יפת תואר ויפת מ
 מראה ולבשר הודה כל לטון ילחה ועמדתי כדיוסיה מטתאה ואסתחה אל הגבירה בענוה
 ובעורח וכבוד ראש הטיבה הנאנה ואומר לה בתי אל תראי כי צרו צורך מארבע רוחות
 תמצאי חומר לכסון עני ולתימן אל תכלאי ואקרב אל הגבירה למשא רשק ורועה ויהי
 להראות עצמה כנועה כספה סניה בחכמתה וצלע ורועה באדרתה ותאמר משא הדפק על
 האדרת כי כן חק כל גברת ואני בראותי כח לא עצרתי וסלגו מים ירדו עיני לרבי אמרתי
 כבודתי וכבטלי עור מעט כעזרתי וקל חוט התאזרתי ואקח כירי לבינה ואשים אותה על
 יד ימינה ואקח בידי מחתה היתה עס כנונה ואמשא בה על הלבינה ואהתל בגביר וכעומדים

סביבה ונאמר חוטא וכוונא כי צרה קרובה קחו לכם מקרני הזאבים משקולת ומחלב התרנגולת
 ומיץ הטיט וזוהר הלבנה ומזל הבור וריח הלבונה ואחד מכס ימחר ויגדע יחוב מן הכשרה
 ותעשו מהם רטייה לחבוט בבתן הצביה ואם הרפואות הנזכרות בעיני הצביה כבדות
 מרטו זקן הילדות וטרפוס במי יס סוף בבית בלא כבשן והכית ימלא עטן וכעלות העטן
 באפה תשטע הצביה בחרפה ואף אם יהיה בעורה שחין וכרפא וקחו משעת כפות
 ודי הצביה הנדינה לגרר בס לטונה הגה זאת חקרנו באשרתה שמענוה וכאדה ישר מ
 מצאנוה ולרפואות מחלת הצביה נתנוה ויהי ככלותי לספר הרפואה הנחתו הצביה בנסט
 ככאה ואזא מפס בוס וכלם ולי חרפת עולם ואזא אל הסר והוא אל עת כאי מצפה
 לראות אם העלתו אל הצביה ארוכה ומרפא ויקרא כאריה על מצפה ויאמר איך שלום ה
 הגברת בת אביר הרועים ואומר הכל היא מעשה קעתועים און שלום אמר הרטעים ויסול
 הסר על פניו ויאמר עת לשחוק ימי ארצה כי הרופא היה בעיני הצביה לשחוק וישאלני להגיד לו
 המעשה איך היה ואם בתלכתי מחטק וצביה ואצן ואומר המתלהב מחטקה תחת חרול
 ימנח ויכוס מקול הפחד וילכד בפח וכמותו תאכלנו אם לא נופח ועץ קויתי למשפט והנה
 מספחי והלבטתני במעילי הכלימה תלבטת והיא לא לעזר ולא להועיל כי אם לבטת כסתה
 פניה פן ארצה הדרה וטובה ותלט הדפק באדרתה פן אפגע בה ויאמר חסד זה הכל ורעה
 רבה ועקה הלא היטבת צור חרבה ואצן ואומר היטבתי בעשר עוללתי וזמנתי לה רפואות
 אשר לא באות כאשר תהינה אונך שומעות ועיך רוחות ותחת אשר קויתי לרקוח סמיה
 ולהצדק ביהלומים ולטכין תרומיה ולנחת גרודיה ולרנות תלמיה הנחתי אותה
 ויאזא משלי ואומר

מתבוססת בדמיה

נדיבי עס	קר אובי	לרפאות	צביה ח	לתה ימים	שמנה
מצאתיה	במשת שן	אחוזה	בחבלי בוך	עלי תולע	אמינה
נאמרתי	שלומות לך	צביה	שלומות לך	בערש ר	עננה
ושלחתי	אני את יד	ימיני	למשש בו	בדפק יד	ימינה
ומגדל	לבכה נ	תבה על	ימינה סית	כמו מטלת	לבנה
אזי גדל	מאד לבי	בעיני	וחשבתי	להתל בה	כזונה
ועם חשבי	יעצני	לבכי	ושמתי על	מקום דפק	לבינה
ומששתי	אזי על	ה לבינה	במחתה	יתה אצלי	נתונה
ונאמרתי	נאיכה ת	חרישן	והעלמה	מאד רב ע	צבונה
לכומהר	קחו קרני	זאבים	ומיץ שיש	חווהר ה	לבנה
וחלב ת	רנגולת בת	שנתה	ועין אשת	ומרת תור	ויונה
נקח ניצת	כנף עורב	אדמוס	וצל הבור	ורייח ח	לבונה
וקח טן	ה צפרדע	זנבו	וקול התור	וחלב בת	יענה ח ג

י הרתח תקך	כלי חזנג	ובשל	בתוכם	ת	אמי פרדה	שמנה
ותשטתם	עלי עוד	ה נמלה	ולערב		חבוש אותם	בכטנה
ואם מאן	תמאן ל	עשות זאת	קחי ילדה		ומרטו את	זקנה
ושרפיה	במי ים סוף	למולה	והעלכה		תקבל את	עשנה
נקח שערת	שחורות	צ מחו לה	בכף ידה		לגרר במ	לשונה
והנה זאת	חקרנוה	וכן היא	וכזאת היא		עצתי	ה נכונה
ראיתה	בספרי	ה נכונים	למהלכה		נתתיה	למנה
ומטעם	אכן זוהר	וראוי	ואיפוקרט		וראשי	ה תכונה

נישחק הסר על הרפואות אשר הכנתי לעלובה 'עזובת רוח ועזובה' ויאמר חי אני כי ה
התלת בה 'ואם היא שמה כך אותותיה' לקחה מידך כפלים בכל הטאותיה 'וטריתך
זאת יקרה בעיני' ולפאר טיריך אטיה פני

צבי	ה חברים	ונזר	נזירים	ומשגב	לעתית	ועזרה	בצרות
ותרכב	עלי חוג	זמירות	וכל שר	לנגדך	כרוכבי	אתונות	עזירות
ותגנוב	לבבי	בשירים יסדתם		יקיצום	בטלם	ישני	עפרות
לאזני	תעידה	הלא הם נזמים		וידמו	בהלם	כנורית	שהרות
חקקתם	גדיב עם	נתתם עלי חג		רקיע שמי	ה	מליצה	מאורות
ראיתים	וכראות	פני ה אלהים		חבדתיים	ענדתיים	לראשי	עטרות

ציהי כטמעי טירית הסר נכהלתי מפניה 'כי גדלו בעיני עניניה' ויאמר חי אני כי טירך זהב ס
סגור 'וכהיותך עמך מרעס טיריים ותרועה לא אגור' ולא יחירידיני בחכמתני אגור
ואטא מטלי ואומר

שירי השר	זהב כגיר	הוד נחור לי	חרב הגיר
איך יום אגור	גור בני זבנים	חילו אגור	אגור אגור

כטמוע הסר טירי ונעמנו 'היתה רוח אחרת עמו' ויאמר הטיר הזה עמד בן ריחו וטעמו 'חי אני
כי טירך סרץ' מגבול הטירים סרץ לתחת שלט רבוה ארץ 'ואען' ואומר חייך כי אטא לך מטירי
תטאית 'ותראה אם תחת ארבע תוכל טאת

לבי יתר	בפהודך	מיפעתך	הן גיר אגור
אנה אלך	ברודך	אנה אכע	אנה אגור
אסע אראה	חיל בן יקא	אגיר אגיר	אגור אגור

יאמר הסר אלי באטרך 'אשרי תבחר ותקרב יסכון הצריך' כי הגיעו עד לטמים ומיריך
'ואין איש יטאב מי כינה רק מבארך' אנו יהלך בחוטך רק לאורך 'ואין איש יטא הוד אם לא תומיך
'ואורך' 'ואין איש יונב לבד נחטליך' אנו ימשל כי אם ממטליך 'כי ומיריך לומן נור

לחזקת ולעזר / וטוב עוללות סודיך מבצור אפי צור / וישא משלי ויאמר

בנפשי	עבי חן	מעיל הוד מעילי	וגם פ עמון הוד	ו הדר בש ל
ומי	י שאבה בין	לבד מ בקירו	ומי זה ימשל	לבד מ משלי
ואין איש	יהלך	בהשך הארק	לכונה מאריו	ואר מ הללו
ואין מי	ילקט	לבד עו ללותיו	ואין איש יזנב	לבד ג חטליו

ואומר אל השר ארונני / טכחנו מעשה הצביה אשר בי התלה / ונחנו אשר כבודי הקלה / ולא
 טמנו אל לכנו עטב לבי וצדו / וטכנו להלל איש סודי חכדנו / ויאמר השר בריכה תהיה הצביה
 עם ההתולים / אחרי אשר הביאותנו לגבר חילים / ולשמוע הסירים המהוללים / ואען ואומר
 הנכי טולח לה / הברכה אשר אצל הזמן אל היעלה / אשר ראיתי מוקעת בלב האלה / וכחפץ
 גדול הייתי כנשא על הגבירה / השירה הזאת אשר כסאתי על המוקעת הארונני
 ואשא משלי ויאמר

ראיתי	א	שה מרשעת	על לב	הא	לה מוקעת
כל עובר	ע	ליה ישים	משתאה	מ	דריש לדעת
אמרתי מה		יפית אלה	לך יתרון על		עץ הדעת
רבות אלות		עשו חיל	אך את	בש	ער מודעת
לו עליתעם		כל האלות	תוך מאזנים		את מכרעת
ולנגעי	ה	בשים היית	את אונב	ו	שני תולעת
מי יתן	י	דכה אל יפיך	כל עקיער		עד כיפעת
לא תשאי	כ	פרי זה יום יום	תהיה נפשי		לך נכבעת
אלביש אותך		אפידומעיל	אחבוש על	רא	שך מגבעת
אתן על	ב	דיך עגיל	על פארו		תיך טבעת
אסיף לך	כ	הנה אם לי	את ובקולי		את שובעת

ויאמר השר זחלתי ואירא / סן ישמענו דברייך אחו הגבירה / כי יציבו אותך ל יצי תוכחותם מטרה
 וחס כקיבי ראשית החכמה נידועיה / טהיה וקציניה וטועיה / ואף אס היו נקלים ונכזים / ים
 לחכמים להיות מטנאתם זהירים ודירים / כי כבר אמרו חכמים כי אדם ענק / לפעמים בזוכו
 נחנק
 וישא משלנו ויאמר

זוהר	ב	שנאתנקלה	ורחק	מק	נאת איש נבוב
כי ראיתי		פעמים רבות	אדם ענק		נחנק בזוכו

ואמרה אל השר דע ארונני כי לא ידעתי חכנה / ולי לבב אמיץ עורף לא יפכה / אשר יקרא
 עליו מלוא רועים מקולס ל איחת ומהמיכס לא יענה / ולכלאיש אשר יקראני הנני הוא המדבר
 הנני / ואיך אירא מתרועעה ורעם טרים / היסחר סארי מיתב הערדים / ואשא משלי ויאומר חד

ביום דדתי עלי	שדות ושרים	בשטף אף בע	יש על פגרים
שאלוני הלא	תפחד עניותם	היפחד הארי	ברוב עדרים

ויהי אחרי כן וישאלני השר ויאמר לי ' המור נא שמחת גילי ' האם התוכחת לעולם עם החכם
 ר' יוסף הנחתום ' אשר היה מאדץ פיתום ' ואען ואומר לא התוכחתי אמנם היה באמת איש
 תוס' ולא רציתי עמו להחוכח ' ואולי כי לן התוכח ' היה כזוח ולא כזוח ' ובעבור דרך אזילי
 אל בני להגיד בכבודו ולחבר טיר יהיה טהור ועדו ' וחברתי עליו טיר נעים ' מעשה צעצועי
 וכל הסגנים והשרים כבדוהו בעבור מעלת טירי ' כי הוא היה ביניהם לכבדו ' וזה השר אשר
 עלת חברתי ' וכמוהו טכלי איתו תארתי '

זוא בן פורת	הוך פיו יערת	נפת ציף ו	בלבו נחתם
פנת יקרת	לבין פטרת	רחם נקרא	בשמו נחתם
הוא לראות	לפני אל חי	מרכבת ה	שכל ירתום
הוא עלה על	סולם החכמה	הוא חקר סו	דיה עד תים
הוא יקיר מי	מי השכל	הוא בורות ה	סכלות יסתום
בשמו בן הוא	גם הנבו	כי על נחתום	בחתום נוחתום

ודע השר אדוני כי הדבר אשר הביאני ' שהחכם ר' יוסף הנחתום לא הלאתי ' ומפני לא נבעתי
 וסידותיו מדרך בארמנותיו הטכתי ' הוא ראיתי אותן בכל תוסיה מתבלע ' ולכן נבקה רוחו
 בקרבנו וצעתו אכלע ' כי לא טעם מצוף המליצות ודבש ' רק זכיר טס זכיר טס ' אמנם יחיד
 לבי ויטריד דעיוניו איש אשר מול חכמה אחת ישים פנת ' כי הוא יגיע אפסיה ויפתח מאו בוסיה
 וישתה וימצא כוסיה ' וערס חדסיה וישם לכקעה רכסיה ' ויעדה תפארת עכסיה -
 ואשא מטלי ואומר

רא ערבתי	מלחמה עם	איש רוב חכמות	ונצחתי
אכן בעל	חכמה אדת	יום נלהם בי	הבריהני

כשמוע השר עלו לבני ' ויאמר זה היום עשה הנגילה ונשמחה בו ' ויאמר אלי ראיתך החבר מ
 מעיין התגברי מפרק הדם וסלעים מטבר ' ותכניע בעמל לב איש על ריב לא לן יתעבר
 ועתה הודיעני במה כוחך גדול ' כאשר היית לתבונות בית וועד ואל החכמות מגדול ' ואען
 ואומר דע הדוד הנאמן ' והשר החומל והרחמן ' כי הדבר אשר אל עושר החכמה הביאני הוא כי
 הלאתי חומן זהו לא הלאתי ' ולא יכול אלי כאשר חמודותיו ' הראני ' וגרעתי בכחט השיאני ' ו
 וכאשר הכו באנסי עדתי רוח אל באני ' ועל ככפי נטרי התבונה נטאני ציהי בהכותם ונשאר אני
 ובעת נדיכי עמי העלו חסך העלות על ראשם וישאיהו במוטי טוית ' לנגדי תמיד כי מימיני כל
 אמוט
 ואשא מטלי ואומר

לשואל במה	ב	עלית עלי כל	ישוה וחיה
עביתיו תמורת		להציב לנגד	עבי יעבידה
			בשדך חומן
			ראות מן עביה

ויאמר אליו הטר אמור נא בחסדך מה טמות הספרים אשר למדת בימי הנעורים ומי המחברים ואען ואמר ספרי החכס רבינו משה בן מיימון כי הוא היה חכמה אמין וכר חופס כל מחסך ומטמון היו פניני אמריו על סולי מעיל החכמה פעמון ורימון בזו לדעות הנכריות וקטיל המון מצאנו בארץ מדבר וכתהו יליל ישימון ויביאני אל גבול קדשו ויבן כמו דמים מקדשו וספריו וספריו היו לו מעיד לעזור ואדבקס אליו כאשר ידבק אל מתני איש האור ואשא מטלי ואומר

ספרי הרב	הם במלכות	ספרי זול	תו פלגשים
מיום בינו	תן בספריו	לא נתתי	את פי לגשים
ולרוות כל	צמא לבין	צויתי נד	בות פילגשים

ויאמר הטר ספרו ממך אנטי הדור נוראות ושמעתי עליך ככלאות צאמ' ר אלי כי חברת ספר בארת בו צורת כל אות ואות ואח אמת הדבר אין אלן אללא דברי כבנאות ואען ואומר אמת הדבר אדוני והוא בחיוראסית אזוני והוא עטרת על ראס כל אשר חברתי ב בזמני וחברתי בראס הספר טירה על כל הספרות תהלל והגדתי בה כוונת כל הספר בכלל ויגילן בה רואיה כאשר יגילן בהלקס טלל ויחמוד הטר לטמוע האירה כי ככסף לטמע איון א הדרה ויאמר אליו הטמיעני אותה ואענדנה לי עטרה למען ייטב לי בעבודה ואומר קח לך הסר עטינין מפניני המאמרים וסדתינ בספירים ואשא מטלי ואומר

הוי כל צמא	בכלי גומא	הלכו אלמי	בור תושיות
מה לכם בו	רות נשברים	הא לכם גו	לות עליות
רב לכם טוב	הר הילדות	בנפשות ה	נה בשביות
סרו נא אל	סגדל עוז	בניתי אותו	אלת לפיות
שקדני על	פרי הסופר	באות צורת	האותיות
ישיב לכם	הנפתרות	מיבנית ל	לב וגליות
אביעה	דות גלהלי	הבוזן ל	בות יכליות
וישפני	חרב חדה	ולשוכי ח	רב פיפיות
ודעו כי לא	כאותי ת	המצריות	העבריות
בהשע	שונות נדמ	זו החכמות	רוחניות
ובתשע	אמצעיות	נרמזו ה	שמימיות
אך בתשע	האחרונות	נרמזו כל	הטבעיות
בס נרמזו	הנמצאות	רוחניות	אוגשמיות
בן המעלה	הראשונה	עד רמש בו	רות תהיות
בס ארבע	האופנים	אף מתיכם	ארבע חיות
בס חרקי	ע הנורא	זכרובים מ	עד איש לזית

ויאמר אלי השם השכלת עשה והיטבת לראות ועשית בסיריך ובמליצותיך כפלאות חסדתי
שתחבר אלי מליצה בעת שתקראנה אל האוהב תהיה ברכה וחדנה ודיצה ובעת
שתקראני אל הסוכה תהיה קללה כמרצה וחרפה ונאצה ואעפ ואומר הכני הנני אל כל אשר
תחפוץ עשני ואקום קל חוט ולא החשתי והכבדתי כאשר צויתני ואחבר זאת המליצה המהוללה
ולה שני סנים ברכה וקללה ואלה שני הברכה

אל השם והטפסר לעונה ראש מעולם נסך מראש ולבו בו ער ויהנה לענות ועמו ימותג
החכמות והאמונות בנה כעם ביתו מה טוב פרי דתו עד יגוע לא יסור תומתי יטבב
וגרבה סנתו שלחו הזמן לבניו להיות פחס ויתן את מצחו חוק לעומת מצחו רב אדם יקרא
איש חסדו מנעוריו והיה שדי בצריו ומהסמים אשר פיו נטף הנעים והטף נפסס בהם תתעטף
כתן אותו הזמן בקיאו להיות על פיו כל ריב וכל נגע קראו וחקמי הזמן סוד יניקס וחקמי
יחכם ואשר יבא בשדי תבונותיו ומגרש ידע כי רפאים עס לא יראה כל חכמי לב לרהבו אס
יפקד לא יפקד ומוטבו ימחץ הזמן ודיו תרפאנה ועצבותיו ברוחו תספנה ורעיוניו לכל ה
הצפונות גולים העתיקו מהם מילין הוא יהלום הצדק אשר ירומס וזמנו ישאפו צמים סודס
רתמים לחמס בניס לא יתחבב וכשחק מאזנים נחטב היו כוכבי הזמן עט וכסיל המצוה ל
לאשר רנה יפנח לבתוח פה ברנה נח ויס המחלוקת יתן לחרבה ולבת אש כהן הדורע
והלחיים והקבה אל שדי יתן לו רחמים ולא יחבו יתן רחמים ויראה זרע יאריך ימים נודע
בזמן הוא ושיחיו ציר כאמן למלחיו אלהי שיתו בגלגל וירוס ראשו ותענג בדטן נפשו
ותחת פיד יוס תהיה לו פדיוס אס יחטא תשמרהו ונקה לא תקנה ויהי ביתו ככית פרץ
והרכיבא על במתי ארץ ואלה הם שני הקללה

אל השם הטפסר לענה ורוש מעולם נסך מי ראש ולבו בו ער ויהנה לענות ועמו ימותג החכמות
והאמונות בנה כעם ביתו מה טוב פרי דתו עד יגוע לא יסור תומאתו שלחו הזמן להיות פחס
ויתן את מצחו חוק לעומת מצו חס רב אדם יקרא איש חסדו מנעוריו והיה שדי בצריו
ומהסמים אשר פיו נטף הנעים והטף נפסס בהם תתעטף כתן אותו הזמן בקיאו ולהיות על
פיו כל ריב וכל נגע קראו וחקמי הזמן סוד יניקס וחקמי יחכם ואשר יבא בשדי תבונות
ומגרש ידע כי רפאים עס לא יראה כל חכמי לב לרהבו אס יפקד לא יפקד ומוטבו ימחץ
הזמן ודיו תרפנה ועצבותיו ברוחו תספנה ורעיוניו לכל הצפונות גולים העתיקו מהם מילין
הוא יהלום הצדק אשר ירומס וזמנו ישאפו צמים סודס רתמים לחמס בניס לא יתחבב
וכשחק מאזנים נחטב היו כוכבי הזמן עט וכסיל יהוא בין כסיליהם עט וכסיל המצוה לאשר
רנה יפנח לבתוח פה ברנה נח ויס המחלוקת יתן ליחה רבה ולבת

זלבת איטכהן הזרוע והלחיים והקבה אל סדי יתן לו רחמים ולא ייבוי יתן רחמים ויראה
זה רע יאריך ימים כודע בזמן הוא ושיחיו ציר כאמן לטולחיו אלהי שיתגו בגלגל וירוס ראטו
ותתענג בדטן כפטן ויתחת פדווס תהיה לו פיד יוס אס יחטא תטמרהו ונקא לא תנקשו ויהי
ביתו כבית פרץ ויהקברהו על במתי ארץ

בראות הער כונס המליצה ויהי כפורחת עלתה כזה כרוב אחד מקצה מזה ומשחית לחבל
מקצה נטבע כי האיש אטריבא מלון קצה הוא אפור אפור חכמה ומועצה ויאמר אלי התוכל
לעשות מליצה הדורה יהיה לה ענין בעת תקרא ישרה וענין בעת תקרא אחור נזורה ואומר
ידע אדוני הנעלה כי יוכל נוכל לה ואקום ואחבר זאת המליצה ההדורה והיא ישרה וכורה
ואלה דברי המליצה הישרה

התורה תתחוק במלכות השירה תפסד באדיבות לשוכבים יעטה הרתוק לרעבים המר
מתוק הממנות מצואות בסכנות החמסן ויחייב בראשו הכעסן יגע כפטן הדגעים
יצמיחו לברואים הפגעים בכסיונות יוכנו האחרונות בהקדמות יוכנו הנעלמות מהטעות
יחברו המאורעות התאווה תמרוד בתכונה האחנה תעמוד באמונה החלני הטלום ואך
להאריך טלומי מהאל בקסתי דגלני העולם ואך לתקנה העולם דרשתי מהדלקן הרעת בורח
האן כשיגדל הטל בורח מעטך גורמים לך טבח או גדיפה נוסך כשיחטרו חכמותך ע
תרופה ייתקן המעות החכמים בהקהיל הזקן נברא הרואים להבהיל הרעבים ושכלו החוסר
הענבים בראשיתם בשר הטלום העצמות יחליץ יהלום הנבלים המלוצ הגבורים במלחמה
כספים האבירים בקצם כרפים הירח ישנאו החוטקים הבורח ישנא הדולקי הענקי לפעמי
כזכב כחנק הנמהר יטל במהירותו הנזר ימלט בזהירותו מהתכנסה טובה המכוסה ככדני
הבגר יאמר לאדוני עבדני הסוס יאמר לקוניו במורך כשתברח אסריך בצורך תכיר חבירך
הקדושה באנשי אמונה האטה תתפאר בבנה מהחזאים טאל כשתסאל הנבלים תטי לאל
משקץ מעסיו לחור לאף הקץ כשיבא יחטך העין בצרה כשתתעלם החביט החברה כשתצר
מרחב בארץ יש בהצלחה תסלם הטמחה תמלך כבר הלך יומך טכץ עמך מחרתך
נכזר מידעתך יופי לחכמה העונה דופי לחכמה התאווה הצורך רב יתיר החוק המורך מ
מהטוב רחוק מתוק מרובט צוף המזימה שתוק או רבר חכמה הפנינים מאוסים ליקרם
היטרים מאוסים ליערם ההתאפקות ללכות יתרה בהסתפקות או בחריצות תשלים הסחורה
הטובע יחזיק בקוץ השבע בדבס יקוץ המץ כשיאפס יחטך העין החומץ ישוב לפעמי יין
הפרישות העלמת הפרישות הענבים כשידרכו סופכ לטובה הגנבים כשירבו תגלה הגנבה
הטיקה לפעמים טובה מהדבור הצעקה טובה לפעמים מהחבור הנהדס יחץ לפסלני ה
האדס ישתדל במולט הנזר יגיע לחפזו הנמהר יטל בריכו בריסנה כמסכת הבהמה
באמונה בוטחת הכשמה מהחומר תראו כלימה מהמלמד קנו חכמה מהעין גונב הפך ה
הגנב לאין כחטב לכעליו הגנב מהמליצות תבא לחור התעלומה

מהשרצות לטועל תקומה רמות יענה העשיר החכמות נפוצות מהשיר המותרות יתאוו הכלבים
השברות יתבטלו כשיעירו הכתובים בחכמה העולם יתקן המלחמה מעמד מסוכן הנחל'א'
לפעמים לשארית הרפואה לבגן כבורית הזקן אויב לתולדת תסתכן מהואב האובדת
הכסף תכיר באברותיו הענק לפעמים טוב מאבותיו החרב יגזור בחדות הקרב ימלא
מהכסף כאזן יחשב החלום בהצנות הומן ישתנה המלך בהשתנות

ואלה דברי המליצה הגזרה

בהשתנות המלך ישתנה הזמן בהשתנות החלום יחשב כאמן נאדו מהבאר ימלא הקרב
בחדותו יגזור החרב מאבותיו טוב לפעמים הענק באברותיו תכיר הכסף האובדת מהואב
תסתכן לתולדת אויב הזקן כבורית לבגן הרפואה לשארית לפעמים הנחל'א' מסוכן מעמד
המלחמה יתקן העולם בחכמה הכתובים כשיעירו יתבטלו השברות הכלבי יתאוו המותרות
מהשיר נפוצות החכמות העשיר יענה רמות תקומה לטועל מהשרצות התגלומה לאור תצא
מהמליצות הזכב לבעליו כחשב לאף הגב הסוף גנב מהעין החכמה קנו מהמלמד שלימה
תראו מהחומר הכשמה בוטח באמונה הכהמה נמטת ברטנה ברובו יטל הכמהר לחפצו
יגיע הנזה בזולגו יאדל האדם לפסלו ירוץ תהדס מהחיבור לפעמים טובה הצעקה
מהדבור טובה לפעמים השתיקה הגנבה תגלה כשדיבן הגנבים לטובה סופס כשדרכו
הענבים הפרשות העלמת הפרשות יין לפעמים יטוב חומץ העין יחטך כשיאפס הזמן
יקץ ברבש הטבע בקיץ יחזיק הטובע הסורה תסלס בחריצות או בהשתקוף יתרה ללבבו
ההתאפקות ליטרס מאוסים היטרים ליטרס מאוסים הפנינים בחכמה דבר שתוקי המזימה
צוף מדבש מתוק רחוק מהטוב המורד החוק יתיר רב הצורך הגאווה לחכמה דושי הענוה ל
לחכמה ישי מדיעתך יכבד מחרתך עמך טכן זמך הלך כבר תמולך הס זחה תסלס
בהנלחה יט בארץ מרחב כשתצר החכמה התכחש כשתתעלס כצרה העין יחטך כשיבא הקץ
לאין יחזור מעטת מסקן לאל תמים הנכלים כשתשאל שאל מהחומליה בכנה תתשאר
האטה האמונה באכאי הקרונה חכיריך תכיר כצורך אשריך כשתברח במורד ולקוננו יאמר
הסוס עבדני לארונת יאמר הבגד כבדני המנוסה טובה מהתכונה בזהירתי מלט הנזה
במהירותו יטל הכמהר נחנק בזכוב לפעמים הענק הדולקים יטנאו הבורח האטקי יטנאו
היח נרפים בקצס האברים נספים במלחמה הגבורים המליץ הנכלים יהלום יחליץ ה
העצמות השלום בוסר בראשיתם הענבים החוסר יטבלו הרעבים להבהל הדואים כבדא
הזקן בהקדיל החכמים המעות יתקן תרופה חכמותך כשיחטרו נכסך גרופה או טבח לך
גורמים מעטך בורח האכל כטיגדלהזקן בורח הדעת מהולרקן רדשתי העולם לתקוה
איך העולם הגלבי בקסתי מהאל שלומי להארך ואך השלום החלמי באמונה תעמוד האחות
בתכונה תמרוד התאוו המאורעות יתחברו מהשעות הנעלמות וכונו בהקדמות האחרונות
יטנו כנסימות הפגעים לכ דואים יתחיו הרגעים נטמו יגע הכעס

ראשו יחייב החמסן בסכנות / מצואות הממוכות מחוק המר לרעבים / הרתוק יעשה לטובבים /
 באריכות תפסד הסורה / במלאכות תתחזק התורה / כטמוע הער המליצה המפוררה / ישרת
 וכוונה / אשר לא יתן סגור תחתיה ולא יטקל כסף מחירה / נפלא על האמלי זהרה / והיתה
 לו טעון ניקר ושמחה ואורה / ויאמר ברוך ה' אלהי ישראל / אשר לא הסבית לטירים ולמליצות
 גואל / אתה עתה תעשה מלכה בישראל / ועתה אמור נא כוד הודי הנעלה / מה
 תכל איט לספר חמני ומאודותי טבח ותהלה / ואין מעלה ממעלות האכמים / שתהיה כי באמת
 וכתמים / מה מאד יחטאו הימים / כאשר יחיו האנשים אשר מכל הדר ערומים / ואען ואומר
 אל יאמר כן אדוני כד' אחכמים / כי חבלים נפלו לך בניעמים / כך מעלת הנדיבות / אשר בין
 כל המעלות לה חשיבות / מלבד סבר הפנים היפות והעדיבות / לרחוק ולקרוב / ומעלות אחרות
 נכבדות ככוכבי השמים לרוב / ואם אטבח מעלותיך ונדיבותיך עטרת חמני / תשבח ימיני / כי
 ידע אדוני / כי כאשר אל ארץ נוד יצאתי בעוני / הרים וגבעות דרכתי / וככל בנטותו כהלכתי /
 ובכל הארצות אשר התהלכתי / עם הנדיבים אשר מצאתי מלחמה ערכתי / כי כאשר נפשי מנגד
 הטלכתי / וחי פני חללתי / ודמי לבי טפכתי / אל משענת קנה רצון נסמכתי / ובאר ויין לא
 בא אל פי וסוך לא ספתי / העלימו חמני עיניהם / ואטמו מסמוע אוניהם / עלכן אעלה באוש מ
 מחניהם / וכאשר בימת צדקך תמכתי / הטבתי כי על מלכות כטרים הואמלכתי / ואהבת עולם
 אהבתיך / ועל כן אנוך בחסד מטבתי / וצדקך בקהל רב בטרתי / ומרועה אחרוך לא אצתי ולא
 סרתי / כו ענוך דבר לא חסרתי / מצאתי עמך אט ואב / רחמת עלי העת בטרי עלי יכאב / ורוית
 במאוני בעת אראב / ותאמר גם לגמליך אשאב / ואשא משלי ואומר

אם אשכח כל	תגמליך	עלי דוד	מש	גב אל עתות
לא ימצא	במהתתי	חרש אש	מ	קיד לחתית
כי בהיותי	עם נכבדי	ארץ	חב	קתי אשפתית
אכן עמך	לא חסרתי	ייבת	וש	בג'ם סלהות
אף בהיותב	פשי שיקקה	השקחני		בין הגיתות
ותאמר גם	לגמליך	אשאב עד אם		כלי לשתית

ויאמר / אשר אין לתמוה אט יתנדב איט מהונו / רק יט לתמוה אט לא יחלק רכוסו אשר רכס
 ומקנה קנינו / כי כך יראה האדם מה סלא יראה באיט בלעדך / ועתה מי הוא זה
 בזמן אשר לא יכבדך / אחרי אשר לא ידע מעלתך ויחסוף סורך / הראיתני היט ממלאכת מ
 מליצתך נוראות / היו בעיני דברי כפונות / ועתה באתי לטאול ממך דבר נפלא / ואט תוכל ע
 עטוה גם בעיני יפלא / כבי ידעת בי אט בני יוסף / ולטלוח לו אגרת טלומים חני חומד וכיסף /
 ולהדיעו כי משה אחי אנטבה והלך בגרות / יצא לחירות / ואברהם אחי הטני הוא איט בליעל /
 וסתן אל לבו למענול מעל / והוא מטחק בקוביא /

ואל אשר אצרו אבותי פד והיה כלל היה / ואולם אהרן אחי הוא כאבותי ויתמים היה בדורותיו
 / נסעכר אבי הוא במאמר ובענויים / ובחר מות מחיים / עואל מגואליו וריעה עזרה / ויהודה
 א חיו נדר לתת לו עטרה / מטקלה ככר זהב ואבן יקרה / ובת טבע אחותו כלו עיכיה בדמענות /
 ונדרה לו טבע ירועות / ואני בנימיז עסיתי בדבר כמה שעולות / ועזרני עליהם האל כורא
 תהלות / ואטר יעטה עמו עוד חסד ויגאלנו / ומן העסר יקיימו / חסד ה' יקדמו / ורציתי שתהיה
 זאת האגרת / שותקת ומדברת / וכל הענין הזה כוללת ואגרת / וכל תיבה מתיבותיה תהיה טס
 אדם בלבד / ואם את הדבר הזה תעסה אהבתי ממך לא תאבד / ומלך למליצתך יהיה כעבד /
 ואני ואומר חייך הסר הקסית לסאול / אמנס ידעתי בי אן זולתי לבאול / אני אחבר המליצה
 הזכרת בעזרת אשר מרד בטעלו מים / ותכן בזרת טמים / ואקום ואחבר זאת המליצה /
 ואתנה לטר אבי המועצה /

שלימות ברבה ינסיפיה לבני מסף / אלעזר משה אחי ארח חורי אברהם עקס עמוק טמיר
 טובכ גלל פרט קון מוליד אפס אסף מרמה אחז מרד ענה בלע יצחק יעקב מ
 מגסה גמול מתניה אבי אסף אהרן ידע נח והללאל אולם וטפכר אביהו אסיר יתמה יבחר חזר
 מות יאל עזרה קורא אחלי עמרס יטימי צופי דודי חוטים פנואל יתר מחלי אלישיב גמול אנוס
 מכחס יאיר עיפה ימנע תחת מענוותי וכין טכר יקיס זכרי אחאב יהודה בן חיל איט הוד נדב
 עוד עטרה חטובה עאבה אשה בת טבע יריעות טבע חוסה מעסיה פעולתי בנימיז אומר פמנע
 דע בון גדלתי רוממתי עוד טלתיאל עכני חכני גדל יטעי גבר ענוי ידע יצרי סומר מספר חוטי
 אשר יטוב יגאל יוטב חסד /

ויהי כראות הסר האגרת נפלא על דבריה הנעימים / וישתחו ארצה טבע פעמים / ויאמר
 אלי חייך גתתה לי אשר מעמך טאלתי / האם ראיתי אשר ראם לא פללתי / לא אטאל
 עוד ולא אנסה / ידעתי כי כל תוכל וכל אשר תחפון תעסה / ועתה טאלתי ובקשתי מאתך טר
 המסוררים / לחבר אלי טני טירים / אטים אותס במקום אשר אני מתפלל ולומר / האחד יטליס
 דע לפני מי אתה עומד / והטני יטליס דע לפני מי אתה עתיד ליתן דין ומשבון / וזה ינחמני
 מחעטי ומעצבון / ואקום במצנת הסר ואחבר אלה הטני טירים / לקוחים מיהלומי הדבורים /
 ויקחס הסר וישאס על אברתי / וישומכ בבית תפילתי /

עד אן נשרף	ובמוץ נדרף	הבל נרף	תורה חומד
משכח	לך הכבור	תורתו	למוד וללמד
אל הגורש	מפניך	האויב	יאמר השכוד
בה לך בלבב	הולך שוכב	אל זקן	כסיל תצמד
לפיד בוז	בון לקראת אל	דע לפני מי	אתה עומד

עץ רקבון	נחשכ כמו	איש הנבאה	איכה יגאה
ברוב עצבון	בדאגה	אישקנהו	תגזול הזן
אל השבון	גזל נתן	פילו קלבון	תשכח כי
עם יין חלבון	צמר צחר	האל תבחר	תחת חוקי
ליחן חשבון	אתה עתיד	לפני בני	איכה תזכר

ויהי כראות הער רכבי ופרטי הסודים ההדורים כתקסרה נפטו בנפטי ויאמר אלי חייך
 עטרת ראשי קניתי לעבד עולם לא אצא חפשי ואם אשתי טהיה הרה תלך זכר ב
 ברצון האל יקרא שמו עמנואל ואען ואומר אמר נא הער רוח נדיבה הלא ידעת אם
 אסתך תלך זכר או נקבה ויאמר הער זאת הדעת ממני פליאה ולא ידע זה רק בדרך כבודאי
 כי מי יוכל לדעת העצמים כבטן המלאה ואען ואומר חייך ידענו זה הרופאים המבינים ונתנו
 בדבר עטרה סימנים וכבר חברתי טור כללתי בו כלם למקטנס ועד גדולם והנה לך העיר
 אשר כלאו המסורדים עטוה קחנו הער כי אין כמוהו

בר הזכר	הם יופי	מ	ראה הפנים
ני הוא גדול	דפקי	הי	מין איתנים
זאת הלשון	מצד ימין		הם רענגים
היבני הם	מן האחד		עשר כונים
שד הינין	בכרה קלה		רבת אינים
מנקבה	אף הימני		אות על בנים
בר בימין	הוא הטוב		שבסימנים

ויהי אלי הער כראים הדברים להיות כנים ואין ספק כי האומר היה מכלל המבינים ולא
 מכלל האנשים אשר חזן לחומת השכל לנים ועתה הגר נא לי הדוד הנאמן אחרי אשר הביע
 מחמתם לדעת הסתום והנעמן האש הגיעה חכמתם לדעת עת הלידה ואען ואומר דע כור
 העדה כי החכמים האמתיים חקרו בחכמתם ונסו פעמים אין קץ בנסיונותם כי מי יודע
 עת העבור יוכל לדעת העת אשר האסה ללדת תהיה כורעת ומי יודע עת הלידה ידועה ברורה
 יוכל לדעת ממנה העת שנתעברה ויאמר הער האוכל להבין זה הדבר אני ואען ואומר כן
 אדוני דע כי דבר מוסכם הוא מן החזים ירעי מדע ומביני חזים כי המול טתהיה בו
 הלבנה בעת החבור והפקידה יעלה תמורה בסעת הלידה והמול יועלה ממורה בעת החבור
 והפקידה טס תהיה הלבנה בסעת הלידה והנה כאשר ידע האחד מהם למסכיל יוכל לדעת
 ממנו האחר עובר לסוחר ויאמר הער האם אמת מה שיאמר קצת אנשים כי יש אשה שתלד
 לאחד עשר חדשים ואען ואומר ידע תדע אחזני הנברי כי אמת הדבר כי

כו לפעמים תלדנה הנשים לבערה חדשי ולא יחיו הנולדי מפני זה שלט על הדם העשירי
 כוכב מאדים אשר לספוך דם יקדים וכאשר תלדנה לאחר עשר הדמים הנולדים יחיו מפני
 היות השליט על זה הדרם השמש אשר החיים מרסן ביתו ירוון ומחל עדכיו ישתו וככל כנפיו
 יחסיין ויאמר אלני הסר אראה כל כלי יצר עליך לא יצלח וכבר המסורים בחיצי מליצותיך
 תפלח ואת הראש וסער הרגלים בתער השכירה תגלח והפרכת כל עץ יבס והוכסת עץ לח
 אצרי אים אשר לפניך וכניע את גאוננו ויוריד הדנו והמוכנו ואם ימתיק בפיו יכחידנו תחת לפוננו
 כי ראתיך לכל עסוק מגדל ענו ומסגב ותוריד עשרת גאות סכורי הזמן ותחטט על כל גב כי
 אזה אבו כל תופס כימור ועוגב ועתה הראני ככניך ויהי צמאני מחל עדניך כי אל מיי
 ידידותך צמאתי ופן יפגע בי פירודך וחלתי ויראתי ועתה השבעה לי כור זמניך פן תעיר
 עלי חרוניך ולצאת אל ארץ נוד תשים פניך ואען ואומר הנני נשבע באשר קבע האורי בפניך
 ושם הלכות נמשכות לריח סמניך כי המון יפריד ביני וכניך ואשכ עם הסר היקר וערך
 סמחתנו לא נחקר סחוט צאן והרג כקר זהיתה לנו אורה ושמחה ושעון ויקר

גשלמה המחברת האהוד עשר תהלה לאל חי

המחברת השנים עשר

אמר המחבר

הייתי עם הארומים ושנים לרעות בגני ידידותו
 וללקוט טעמים כדבר מן המעלות הרמות ומחכמות
 הנעלמות והיה היום ויאמר אלני הסר שמעתי עליך
 כוראות וראיתי ממך כפלאות ועתה הגד כא לי הדוד הנאמן היש ערוך אלני הזמן ואען נ
 ואומר ידע ארומי הרחמן כי שכחת כנכחת המן והיתד התקועה במקום נאמן רד עם אל
 ועם קדושים נאמן השרף כתון על גם להחיות הכסוכים האמיד עיני הכסוכים והמורה ה
 הנכוכים אשר נתן לנו האכל בין העומדים מהלכים ולו בבתי החכמה יד ושם והדורש דברי
 החכמה משפיו ידרטס איך ערוך אלני במציאות ואיך דבריו אלני דברי כביאות עלה על כ
 כל אפיקי האכל והלך על כל גרדיו ולו ראית חמודותיו וטעמת מצוף יערה דבש סודותיו אז
 ידעך כי דברי כנים וכי כל טרי צבאות החכמה מחוץ לחומת הסכל לכים והוא לבדו לפני ל
 לפנים ככנס בטלוס וצא בטלוס ואיך אומר אלני אל תקרב הלום ויתר דורשו החכמה חלמו
 חלוס ויאמר הסר מי הוא זה ואיזה הוא אשר במרוס הסכל ימריא וכין אחי התבונה וסריא
 ואען ואומר הוא אחי ונארי עצם מעצמי וצטר מבטרי יהודה גור ארים אשר אמרנו בצלו כ
 נחיה הוא נזר הזמן וכבי תפארתו קומת ארוה וצמרת צמרתו אשר כרת ברוש עם הסכל וסמר
 משמרתו וכל רן וסודות יגרהו וחרמו ויאספתו במחמתו הוא לכל מכצר הסודו יסחק ומכל
 אשר בתוטיה יתגלע ירחק ובער בו ונס מרחק הוא למד החכמות על הסודי וככנס עם ה
 המלך בתוך החדר ויתן כור עכדי עדר עדר הוא הנותן ליעף כח

כל חכמי הזמן לפני כלביו אלמים לא חכלו לכבוה ויאמר השר ואיך זה יתכן להיות לטיות
הילדות והחכמה לניתי ומי הוא זה ביהודים אשר ראה הילדות והחכמה רוכבים צמדי והאיז
אזר תפארתו הוא בן שלמים נטע ומדרך הבחורים קירות החכמה כעמודים למשע כי הלמוד
בימי הנעוהות ערלי בעתים מעתות הפנאי ואת החכם אכתי לא קטאי ואען ואומר ידע אדוני
כי יש כפס ברכה תחטן ויש קנקן חדש מלא יטן וישן וכופים הכבטן והבית ימלא עשן ולכן
אל תסזכל בקנקן אלף כמה טיש בו וחי וצר רוח אדם בקרבנו כי איש אשר יסיב צר חרבנו
יחטב ויחד בחריו כי דודי ורעי הוא כליל בהדרו והוא יודות לבי ושמחתו איני לחדו
ועלי תטוקיע : ואסא משלי ואמר

עת	ה	תעודה שר	יהדה ילדה	עצר	זמן רחבה	ביום הולדת
על כן		קראתו	יהודה נבאה	לא י	ספה ות	עמוד בלדת

ויאמר השר ראיתך אוהב אותי אהבה עזה ועתה הדועני אהבתי אותך העמדה היא אם
רזה ואען ואומר ידע אדוני כי כאשר אל מי ידחתי במאה יחודתי כי כן כנספה
גם כלתה נפטו אל אהבתי אמנס אהבתי אותי חובה ולכן אמטך אחריו כהמטך המסוכב אל
הסכה אמנס אהבתי אותי הוא דרך חסד וכרבה ומן התימה אשר אהבני ואני גמלתי רעה תחת
טובה כי הוא בחסדו הביאני אל חדריו והראני את כל בית נכונתו וסתריו וגזיו וחדרי משכנותיו
לא היה דבר אשר לא הראני באוצרותיו ואני לא סרתי ומחשוב מחשב תועה והחרטתי עליו
הרעה למרות עיני כבודו והוא לא חטא אלי מעודו ואתנה את לבי לגנוב מן האכנס היקרית
ולעצאת מהס לראי עטרות ואקח מבין מכמוני מבחר ערכיו וסגולת אבניו וספדינו
ופניניו גבוז ברומיו ותרטיטיו ויהלומיו וכדלוחיו ולטמיו רקחיו וסמיו כפריו נרדיו ונבטמיו
ויהו לי והנס טמונים בארץ בתוך אהלי ויאמר השר ראיתך היום מדבר בחידות ועתה
באר לי אלה הסודות כי ידעתי כי דברייך אלה משל ומליצה ולדעת אודותם נפשי חפצה
ואען ואומר אמת אדוני כי לא גנבתי כסף וזהב ורכוש ולא כופך ספדי ויהלום ופטרתי כים
אמנס גנבתי פניו אמרתי ושללתי אוצרות ספריו ועתה היט חטאת כחטאתי וגנבה קערוך
לגנבתי כי הוא בחסדו נשאני על כנפי נשריו והביאני המלך חדריו והראני ספדי ספרת
ופניני אמריו ופטרות חבורו ויהלומי דבורו ואשכולות כדדיו וכפריו ואנכי החוטא ללא סבה
גמלתו רעה תזת טובה ולקחתי מבין ספריו הפנינים והנס בתוך ספרי ופירושי כתובים
עטרתי ספרי מפניו אמרתי ומיהלומי דבורו ומן הכוונות והאמת והאמונות והסודות הנפונ
והדיעות הנכונות אשר בתוך ספריו כתובות ויחטתי אלי קצת מסודותי וכניתי חרדי מ
מיטכית חמדתי וידע אדוני וידע כל היקום כי מבלתי חכמות ספריו ספדי לא יוכלו קום
אשר ימצא בהם מדבר אמת וענוה ודק אלת יהו נחשכים כי המתבונן בספריו ימצא כי
בקרבם הם יוסביס כי הוא לבדו בחכמות יסור במשא כלביא יקום וכארי יחטא ואשר ימצא
בהם משפיה אי עסיחו ואני אסא ויאמר השר באמת אס יסנאך הדן עמו כי חטאת אליו
חטא אץ כפרה עמו אחרי אשר לא כתבת הדברי בשמו ועתה בואת יוספר עונך ומסגתך

וזה כל פרי הטיר חטאתך , בשומך רוב שיריך ומליצותיך , מאנדותיו מדברים , וכבודו ומעשה
 ידיו מספרי , ובהראותך לכל יפעת יקריתו וכל מעשה תקפו וגבורתו ואתה תקחו מכל המאמרים
 והספרים , צחות הלטונות ואמרת הדבורים , ופניני המליצות היקרות , ועשית אותם על ראש ת
 תהלתו עטרות , וחבר טיר ומליצה אין ערוך אליהם בטורים ובמליצות , יהו מחמד לכל עין
 וכבי לכל הארצות , והגד בהם רוס מעלותיו , ויהו דבריהם מספרים תהלותיו , ואממי לעצת
 הסר ואחבר סירים טקולים במאזנים , נחמדים להטכיל ותא.ה הם לעינים , ומליצה כמרצה
 חגורת אסוד מועצה , ילאו המטוררים להגיע אל מלון קצה , תגיד בה כפסו מתהלות יהודה את
 כל חפצה , אין ערוך אליה לתוקף עניניה , וכל המליצות יקראו אברך לפניה , וריון מדסנה
 הכמזאים וישעו מכל עדניה , לאו מליצי הזמן להגיע אל טולי מעיליה , ולהשיג אבקה ולזכב
 נחשליה , ואטלחם אל יהודה גור ארוה בעונה וכמוסר , על יד איש עתי במנות הסר ,
 וזה הסיר היקר והנעלה , אשר כסו לא יסולה

יהודה את חשקי	ויערת צוף מתקי	בתבל את חלקי	ללבי את נצוח
זמן בך יתפאר	בסתום כבבואר	אשר תאור יואר	נת ריד בריחו
ואתה צורתו	ותכלית תכליתו	וידעת אותו	ונעו גם נוחו
והסכנת דרכו	וידעת ערכו	לרחבו לארכו	ומה יועיל ברוח
עדה גאון הרב	צלח רכב קרב	זמנינו מערב	ואתה בחרו
ואם הדכמות ים	ותשאנה דכים	הלא אתה בעים	גאוניך תשביחו
ואשרי איש הוא סר	למשמעתך השר	לחכמה ולמוסר	לישר את ארוח
כסיל הזרח	הדם הפורח	ושמן הרקח	וקטף פריחו
זמן בך רם קרנו	ואתה ראש תרנו	והתורם גרנו	והשוחט פסחו
ואת ראש מהללו	ונאשא את דגלו	ויער כרכילו	והנישא טרחו
לשיבך כגעמיו	זמיריך תמינו	לפניך ימינו	במימי שילוחו
בלהיך שושניו	כפיך מעיביו	באפך נצניו	נריח ניחוחו
ומראך שמשו	וביתך כקדשו	ואת כתר ראשו	וציץ היד על מצחו
ואתה ראש חזיו	כגלה כל רזז	והדרך עזיו	ומגיד מה שיהו
וגולת עמודיו	ופרח נכבדיו	כגולת מרבדיו	וקרן למשיחו
צרי אל מבאביו	ומעטה כיכביו	ולחם לרעיביו	וקטפי מליחו
בידך נדבותיו	בלבך עדותיו	ותפיץ רבבותיו	כמפיץ את קצחו
והשיר מדרך	ויאמה עבודך	וכל שר נגדך	כאבק דק פרחו
ושיר כל שר יורש	עזובת החורש	ושיריך בשורש	ושיריני צבחו
ומי זה לך יערוך	כהוט געל ושרוך	ושיריך בו ידרוך	ולא נודע כחו
תמול הסיר נרפש	ולא ידע בפש	בידיך חפש	ואספת נדחו
זמיריך ים נגלה	צכי חן מה נפלא	זמיר כל שר הגלה	והריד מבטחו

והביאתך רסנו	צבא רים והמינו	ואף שם בגאוננו	באפס את חזונו
זמירי נחבאו	ועוד לא נבאו	בנקרות צור באו	ביום השליך קרחו
אהה לזמן יחריד	ובין ריעי סיפריד	ודינינו יטריד	במשאית מדחו
ולא יתן לבות	נדיבי עם לשבות	וחשקיני ברכת	ירפה את מזחו
כרוב מה תתרפה	כנפיך הרפה	ראה עבדך עילפה	וחיה את רוחו
חמול עלי מלכי	נאם שפל ערבי	הלא ידעת כי	ללבי את ניצחו

וזאת המליצה ההדוהי אשר היא על ראש מליצות המליצים עטרה / לא יתן סגור תחתיה ולא יאקל כסף מחירה

יהודה אתה יודוך שרי המעלה נשמע מלשון הימים רכנתם אז מעלתך האקד בחדרי הלכות
הנמצא ברעיונים אותך ראון הימים נכון לחדש ממלכת האכל לא היתה כזאת למיזם סור אפרים
מעל יהודה יהודה גיל עד אתה הוא תהלתך נור הזמן עברה הגבול עד אשר אס ליחשים ולמינו
מציאות חוץ לשכל באשר הם בסכל אתך ראיתי יחש לכעיונות מורה לדיעה ולשלמות ואס ה
היריעות לא גבלום ראשונים אזה גבלתם הקיפה ידיעתך גבול התצורות ותאר שכלך אפסי ה
המעלות ותשלח צדי שכלך להביא נדחי החכמה ונפוצות המזימה מכל המקומות אשר נדחו וס
יבאו ארץ יהודה / אתה חותם תכנית מלא חכמה וכליל יופי כרוב המטח הסוכך על ההשגות
הרוחניות רוח אלדי המרחף על אפיקי התצורות השוקד על מרבץ התכונות המזיף על אפסי
המעלות הסובב על חג הצורות הפטוטות רואך חליך וטניחו חליך ונבוננו יודך על פניה ישרת
דבש שכלך וסימוכנוך תהלתך יסאו לבבם אל כפים אל אל בשמים מי יורה דעה ומי יבין ט
טמועה מי יעלה לנו במעלות האכל בתחילה הויאמר ה' יהודה / יודוך אחיך וכית חביב כי כך
בחר האכל לתתך סגולה לסגולה ולשם ולתהלה לתהלה ולעידוך מערכת התכונות ולהעלות כר
השלמות ולמלא את מסבצות ההכנות מטוב מציאות העליוני ומזמרת הישות ללמד בני יהודה
שרי קדם מה תחדנו לקורות הזמן תועקו מפני ים התלחות ההולך וסוער עליכם סגר עליכם
מדבר המבוכה הנה יהודה יכה במטה אשר טכלויטיס ים התלחות לחרבה ועוברי בעמק הבכה
לפתח תקוה יטיס מי החכמה להם חומה זימינס ומשמאלם בימי תושב יהודה / המעלות
נעלתה מיזם אשר רכבה מרכבות כבודך ותגברה מים אשר התחברה בסלמותך פטטה מעיני
ההמונות ולבטה רוחנות מעיל מלאכתך עטתה לה אפריון כנפטך החטובה רפידתה זהב שרי
דתה מרכבה סודות המרכבה תוכו רצוף אהבת השלמות נך התחברת אבי המעוצה ולתבונן אמן
מלך יהודה נשמע בגוים ככי תחננו מסכילי עם גור עליהם הזמן בספידה נכספה גס
בלתה נטטס לחצרותך הכחרו הסחוסף בהיכלי עונג חמתך לרוות מדתן שכלך ולסתות מכהי
נחלי דבש תבוכתך ויאמרו מי יטקנו מי התעורה מי באר אבי המועצה מוצא מים חיים אשר
לא יכזבו מימיו מי יעבור לנו אל עבר ימיו מ ירד לנו לגן עדנו ויזיל פרי בשמיו מי יעלה לנו ה
טמיו יטאלו ממך באתק ספזים אחר בקטת המחילה לחבר אמרי ספר ולבדאות פנינוך תמור
פניך ולהטיט אליסם את טריבוט חנך כי עמקיס בני ישראל וכני יהודה

מלשון הזהב והאדרת הנכר האלהים נבקעו מעינות תהומי התבונה וארובות שמי הסכל נפתח
כדו מרחבי התעודות עד אשר שטעו בחוכות שכלך קצר מצע הסכל מהשתרע עד בואו מלון
קצך ויער כרמלך כך הרגיע התבונ' ומצאה לה מנוח כלאו העטי לחוק מעלתך פן ישחיתוה ולתאר
ישעתך פן יורידו הדדה והמונה יתיצבו נקובי ראשית החכמ' ירונו ויכוננו אולי יטיגו אבק נחשלקך
מעון ראשי יהודה ימיים נגלה מצפן סודם וכבענו מצפוני סתרים פצל שכלך בהם פצלות הבאר
מחטוף ההעלם אשר על סתריהם מה יוסיפו עוד הימים אליך לכבוד אם לומים אתה נודם
ואם בין כוכבים להם יד וסם אתה ראש כוכבם תסכינה אלומות מהללי הימים ותשתחויה אל
זהר מעלתך כי היות לישראל לאב ונטאת את עון בית יהודה / רכנת מליצי הזמן מה תחמר
הסודטים על פי הנבל למה תשכבון בין שפתים הקצור קצרה יד המליצה מכרות ואם אין בטיח
כח להציל טאו טערי המהלל ראשיכם והנטאו פתחי המליצה ויבא מלך התעודות אכיר רועי
התבונ' מרבץ ההגור רוחניו מעמדי הנוריות הנפרדות והיה כייאמרו מי זה מלך התעודות למי כל
חמדת הלבבות מי הכין הרי התבונות בכחו מי הכיף ידו על נפשו התעודה בעים רוחו מי טעמוע
הלבבות ואמון אצל הסכלים למי תפארת המהללים ואמרתם תפארת התעודה ותפארת בית
דוד ותפארת יתשלים על יהודה פאר עצמותך כעלה מהדבר אשר בו כתעצם וכאשר היה
מה טבו יתעצם הדומם חומר לבומח ואשר בו יתנוצצ הכומח חומר לחי ואשר
בו יתעצם הדי חומר למדבר כן הדבר אשר בו כתעצם חומר אל מה טבו כתעצמת עד כו
כוכבי השמים וכסילימים היו טרי יהודה / מעלתך שמעו' הלמודיות ויאטרוך ראו הליכות
שכלך הטבעיות ויהללך לשמע און ישמעו לך האלדיות וישארוך לקחו מזמרת המאמר' ומפנינו
התהלות ויעצמוס' על ראש תהלתך עטרות ויתנוס ביד לשון הימים על הסדר עדר עדר והסכל
עבר לפניהם וישתחו ותגשנה הלמודיות הכה וילדיהן ראשונה הדרך תחזינה ואחר נגאו הטבעי'
ותשתחויה ואחר נגס מה שאחר הטבע וישתחו ארצה טבע פעמים ויאמר שלום לנור הימים
מדוע גנבך אחינו איש יהודה הסוקד בטערי התבונה אם התחברות הסבות הדומות סבת
סלמות העצם וכפי הסבות המתנגרות תהינה בהינה יהיה טנוי מעלת העצמים דענו כי הסבות
בך התחברו יתלכדו ולא יתפרדו התאחדו בך הכחות הטמימות והטבעיות ויהיו לאחדים בך א
איש האלהים אשר באת מיהודה בחדרי היכלו גלגלי נצבה החכמה לפנים כבודה בת מלך
פנימה בתולה ואיש לא ידעה התפרצי כשיאו הארץ לחוות בכונמה וילאו למצוא הפתח עד בא
אשר לו משפט הגאולה גור אריה יהודה הלבבות אחריק בטבי תלכנה לא יסבו בלכתם אל
אשר יהיה רוח מגמתך ללכת שמה הרוח ללכת / וכהנשא רעיוןך אופני מגמתם ינשאו לעומתם
בי רוח הלבבות באופני מעלתם בהנשאת ינשאו וכעמדם יעמדו ישאמו בלבך תחנותם שמה
יטבו כסאות ללבבות הנשאות והעדנות הפרתמים וטרי המדינות והיה כי ישאלו אנה פנו לבות
הנבאים איה בית הנדיבות ואיה אהל משכנות הרעיעו כולם יענו ויאמרו הנה אכחנו סה ביהוד'

אנחנו באפסי התבונות בך חפץ השכל להראות הצמיח והאריס את חפיו ויחח מצמית ארו
התעוררת ומראש וינקות המזומה רק קטף ויתנם לאחרים ביד סכלך ויעז בלבך אהלי אשדנו
וימשך סמך טמוני מחבירך לא יטוע כי אם ברחובות סכלך ולא ירכוב כי אם מרכבות כבודך
ולא יתפאר כי אם בך סלחך הסכל לנו למחיה בכנאותו לבני ישראל ויהודה ' ברעיונים חוקקה
הדרת יקרת מטרת צורת כבודך יסתקן הרעיונים לשאת מדברות סודך ישאך הלסונו העבינות
על כתף סיר תהלותם ויסבלוך על דבשת תפארת מליצתה הראית אבי כוכבי אל אשר פגרו מ
מעבוד את כחל מעלתך ואשר לא השיגו במרוצתם אבק המעלות הנחשלות אחריך פחת יהודה
אונתך ראיתי תלי בין החרמים ומתנשא כאשר ראיתי תלי בעולם מאחז פני כסא וכאשר היה ה
התלי מכריח מן הקצה אל הקצה מחביר מרחבי המאורים וישומם חברים אש הם רחבים כי
הוא יכרס ביעץ הוא כריחם וראשו מרחיב ומכו רעיון כן אדוני בטכלו מחבר מרחבי התבונות
ומכריח ים התבונות יקדיר מאורי המתחכמים וישקיט שאון קמים כי השמש במרומים יקרא את
יהודה ראוי טלכות סכלך הלכות ונכהלו אסתוללו הרעיונים יאמרן מי יעלה כפסיונו ה
המעלות אשר ירדה במעלות אחו עלה עיר גבורים סרה עם אלדים ועם אנשים אבי הלא ת
תגיד לנו הדרך כעלה בה הלא תתן לנו יד לעלות אל המרכבה כוד הימים ותפארת המהללים ה
הראנו נא את מפוא עיר הסכלים נהר הסכל יוצא מהערן הרוחני הלא תסקנו מכל ערניך
כי עיפה כפסיונו להבלי הכעורים המאוס מאסת את יהודה הימים ככבודות מדובר בכס בטכר
קם למטה יטע צין צן בהיכלי התעודה ופרח פרח בגני התבונה האירו כיצוני ברחק והתלקחו
חשמלי זהריו יחיו כטוכי הזמן לריחו זרח אור התבונה במצחו ואם הסכלים הנה בריחו ה'כנאות
סלחחו ורוחו הוא לבדו גאון ענוכס המלבישם עדני התהלה המעלה על לבוטכס עדי זהב ה
המעלה כי האיל הסכל יוצא ממקומו ויד מעל הרי בסמי ודרך על במתי ימי וחלף ביהודה
כוכן הדבר וכן הארט והעקר בעיני חכמי המחקר להוציא יקר מגדר זולל ולא יחלל משכילי עם
וורעם בזר עם ולכן רחט לבי דבר כי מי אשר יחזר אל החיים הנצחיים גבר ככר כעכעתי יוצא
מפי צדיקה כי בגדר האדם אל תחד כבודי כי כאשר נקרא לשמש מין ואם הוא יחדי כן אקראך
מין ויחט לתעודה כי כה אמר ה' אל יהודה ' לחדט ממלכת כבודנו וצאת לישע עמנו הנבוכים ב
בנדיבות המועצה סגר עליהם מדבר הספקות ידעת חנותינו במדבר המבוכה והיית לנו לעיני
גם ברכות יעטוך מורה צדק היום גלות חרפת הזמן מעלינו ' בהסירך העברים העור' והפסחים
הפוסחים על סעיפי השאלות בהנחל עלמין אונתך מחבר ידיעות ומיטב ההטנות הרוחניות כ
כאמי המציאות כאשר חנך טפע ימי התבונות ופכה דרך מבוא שמש הסכל ויגל את מסך יהוד'
ממלכת קדושי עלמין ושדמי זכול לפנים התעוללו בפי עוללי ויחקיס וטכ הסכל מטרה לחני
הסכלים יתהוללו בחוצותיו ויסתקטקון ברחובותיו מכין עם תלמיד עד אשר יהודה גבר כאחו
ולנגיד ממנו ונבלה פני לבוטו ותכהן עיניהם מחשמלי וזהר ופעתי יחזו יעדת דבט הסכל ואן
מציגו על פי יראו כי קרן עור פני ויראז מגשת אלמ ויגס הליו יהודה ט ג

השכל יטגו זאני בכל הריו נכוכו בכל אפיקי התבונה יתעו בגיאיות סכוכי טמוני המזמה לח
מצאו מנוח לכף רגלם יצאו יצוא נאוב יתעו בנתיבותיה קדרו ונליהם כוכבי החכמה ומנטיה נדח'
מהם עד צמח מארץ אמת יהגה חנך וכטקף מטמי טכלך צדק יקראו הזמן לרגלך ועל מפאת
ק"מה טכב טכלך לאור חזיו יהלך ואסף נדחי יהוד' לא יבזון לטכורי אהבתך אחרך ירזכו ולא
יגענו ילכו ולא ייעפנו באות נפטם רוח נדיבתך יטאפו כעב העטופים ברעב למלא נפטם כי
תרעב עורה ככודי יצרוף כמטר לקחך ולבוט בגדי נקס ורחף על הלכות וכבה להב חסס
למה יאמרו בעמים נמצא קטר באים יהודה' היתה האמונה אמונה טמונה בחדרי היכלי
מטכילי עם סוגרת ומסגרת מפני אמת חמת חכמת המציקים הטוענים הקודרות הקודרות להם
אטר כוכבו חזי גאות הנכוח על יתר לבנות במסות ובהטעות ובאותות ובמופתים ויהיה את
יהודה יורט את יוטבי העמקים ובפועל ידיו כוקט רטע הגיון כי פקד ה' צבאות את עדרו את
בית יהודה' כזאת וכזאת יעץ יהודה יטאג בסטרי הנכוח ומטער לטער כאריה בבהמות יער
יכפוס ויחזו טרף החכמות ויפליט גנון והכיל פסוח והמליט ולא היה ביום אטו פלט מטח ה' א'
את לבטר עננים נתן לו לאון למודים כלחם מלחמות האמונה והסיר אטוה הבוטת מעל פני
פניניה והעלה נר השכל אל עבר פניה להראות העמים והסירים את יפיה כי לא אלמן ישראל
ויהודה' למיום נגלו על לטונך סגיפי התעודה טרטון כלכך גזעיהם כאלמו דוגיה המתחכמים
הטלכו יהבי החכמה עליך יראו את נפטם במורד ויהודה' עם אל ועם קדושים רד יאמרו מי
עלה טמים וירד יטמרו לפיהם מהסוס כי לילה להם מה זון וחטבה להם מקסוס ונחל ה' את יהוד'
סור טמא טפטים קראו לירעיוני מה יצרוץ לתאר ירקרק חרוץ לא יתואר לנצח בחרק יורט
קצח ומה תהיה התפארת בתארך הזהב בעופרת הנח הזהב על מטמרתו אל תגע בו כי קדטתו
נעלה מאטר תהדרו וכבוד והדר תעטרהו ונפלא מאטר במחוגת הסיר תתאריה יכלח מורטו
אום יטב על כסא דוד ומוטל עוד ביהודה' אפרים הלח תקנא את יהודה' הפליא עז הגדיל
תוטיה בצע אמרת קדוטי עליון כי הוטיע ה' את מטיחו יענהו מטמי קדטו הלח יצא גב מטיחך
ליטע עמך מרוע בוטם רכבו לכא והיום הזה יוט בטורה ואנחנו מחטים לא כן אנחנו עוטים
עד מתי לא תרחס את ירוטלים ואת ערי יהודה' מעל לכוכבי אל הוכן בחסד כס מעלתו
ומוטב אלרים יטב בלב ימי התבונה מככה צדק בנוי כמו רמיט עמוד העומר על עמודי ה'
האמונה ועל רצפת ההטבות היוחניות אטר נטה לטבת הידיעות האמיתיות צדופות בעליל ה'
המופתים יזוקקים טכבטים וכטען לגבול המעלות הרמות אט יוטו הרי השכל ובצעו האמונה
תמוטינה וכנפי טרפי הקודט תרפיכה וכטל כח זרועות המזימה כטל גס יהודה' יהודה' יעלה כ'
במעלות השכל יראה נדיבות הזמן תחתיו טחתו רהבי הספקות נתן לו השכל מהלכיס כן
העומדים לפניו סחר סחרי התעודה והרווח טקד על טערי הוטטר והצליח יטלח טרטו על יוכל
השכל ומדיח מי התבונה יפריח והיה לאב ליוטב ירוטלים ואים יהודה'

קחה דוד הנעלה	זמירות הגולה	לך עופר יבלה	ונפשו תתעטף
ותוך חשקו רצוף	ובהר יערת צוף	זמדיו לך יצוף	וביהודה שטף
ולקח צמרת	פאר לך לעטרת	ומבל מחברת	מליצה רך קטף
צבי עין תפקח	ושור קטר ירקח	ומפי עטו קח	לך כמיסגטף

ויהי כראות הער העירים ההדורים , על אופניהם דבורים , והמליצות הנמרצות , בזהב
החן מאובצנות , כפל ארצה על פניו , ויבז בעיניו לכל עדנות , ולאוצרות מכמוניו ,
ולגנוי ברומיו , ויאמר כי טירים כאלה לא ראה מימיו , ולא ראה כזאת מליצה נכבדה , לתיוס
סוד אכרים מעל יהודה , וישאלני הער ויאמר האם חברת עוד טירים , ואנן ואומר חברתי לו ,
ולאחרים , עוד טירים מפוארים , ויאמר הער אמור כא בחסדך איך היה המעשה , ואנן ואומר
לא אכחד מאחזני ולא אכסה , היה יהודה גור אריה באחת מן הערים , ואנן לחברתנו אחד מ
מבני הערים , ולו יד וטס בכל ארבעה ועשרים , בנימין טמו בעל מדות נכבדות , ולו בכל ח
חכמה עטר ידות , הוא היה אבי כל חכמי המספר והתסבורת , וראשון למקרא ולמסורת ,
ולמעלותיו ולחכמותיו איך מספר , ואיש לא יראה בעיניו לא יאמץ כי יסופר , ויהי היום גרסה כ
כפטי לתאכה , והשתוקקה אל אהבתם החטובה , לחדש הירידות ולעורר האהבה , ולחבר להם
סוד יספר מעלתם , ואת יקר תפארת גדולתם , וזה העיר אשר חברתי לסמס , לדרוש טובתם
ושלומם , עקב היתה רוח אחרת בס

תבל נשחת	הודו נפחת	ימים אימים	בס משחתם
שונה טעכם	נגלה מימם	הה כי שוד	דה אדרתם
אין מתעורר	אין עוז אחר	חץ פתאום ה	יו מביתם
נשאר בעיר	שמה ובעיר	אין איש מעיר	יעיר אותם
יק מתהלל	א מתהלל	יסתלסלו	בקייצותם
זבובי מ	ות יבאישו	רקחי הבין	ורכולותם
איש אנשי ה	שם אנשי	שרים ופני	בי אמרותם
איה מקים	מים חיים	לשקות העם	עת צמאתם
מי יורגו	מי יראנו	מראות שכל	ותמוזיהם
נדיבוי ע	מים נאספו	כי נכספו	אל עלתם
אין איש בדוד	פרץ יגדוד	ישיב העם	מחטאתם
לולי כי ע	תה מקרוב	אסף האל	את חרפתם
ויסר או	פל עיניהם	ויאר ב	יום חשבתם
בשני כוב	ביום האיר	וישכיל	מדי צאתם
המה בני	מן ויהודה	תמדת ימים	וסגולתם
כי המה ל	מנורות	כל כפתורי	הסוקנותם
המה בית ו	עד לתעודות	הם חצריהם	הם טירותם ט ז

פיר גזרתם	ס	נכבחת	אנשי מדות	שרי קדש
במסלותם		ככוכבים	מה נהדרו	מח נפארו
רן תפארתם	ק	ויהודה	זר הימים	בנימן
לכם הותם		ויהודה על	תר למבינים	בנימן
חשוף סודותם	י	ויהודה	חשוב מחשבות	בנימן
פשיט צורותם	י	ויהודה	שכיל בחמרים	בנימן
חקור תכליתם	י	ויהודה	חקור הפועל	בנימן
חקור מהותם	י	ויהודה	בין בצורות	בנימן
חקור איכותם	י	ויהודה	שכיל במקרים	בנימן
חקור בצבאותם	י	ויהודה	בין בחיות	בנימן
חקיר סבותם	י	ויהודה	חקור בתמורם	בנימן
הצלחתם	על	ויהודה	שכיל בנפשים	בנימן
חקור מעלתם	י	ויהודה	חקיר מוצאם	בנימן
חקיר באחריתם	י	ויהודה	חקיר ראשיתם	בנימן
חקור אודותם	י	ויהודה	שכיל ביסודות	בנימן
הר יפעתם	ז	ויהודה	דן לנפשות	בנימן
קיס נבלתם	י	ויהודה	קיץ נרדמים	בנימן
כרות מפלצתם	י	ויהודה	דה חטאים	בנימן
בלע מטותם	י	ויהודה	פר את בדים	בנימן
ערוך לקראתם	י	ויהודה	רדוף החבמות	בנימן
שכיל ערמתם	י	ויהודה	רום יערים הוא	בנימן
לה ערותם	ג	ויהודה	ליץ ללצים	בנימן
לחך עפרותם	י	ויהודה	דבק בקחשים	בנימן
ערוף מטרותם	י	ויהודה	זיל טלי בין	בנימן
שא צנתם	בי	ויהודה	גן למבינים	בנימן
דר משכיתם	ח	ויהודה	לתענות	בנימן בית
דכור שמשותם	כ	ויהודה	דח שערי בין	בנימן
מול ערלתם	י	ויהודה	ללה ליכות	בנימן יש
ותהלתם		ספרי הודם	טבי גן	שירתי
עד כלתם		לא תשובי	כח קולך	הרימי
על אהבתם		שחליתי	גידי להם	שירתי

כי נפילתי
לכן אנוחיל

במצודת
עם נדבחתם

חש

קם גלברתי
אנוחיל יום יום

בשחיתותם
את ברכתם

פראות המר השורים האיומים • חבלים נפלו לנו בנעימים • ויסתחו ארצה סבב פעמים ויאמר
אמונתה הטעם אחרי ראותי מכחד השורים והחליצות והודם אשר לא עמד אים בסודם למן
היום אשר ברא אלהים אדם ברוך שחלק מהכתתו לבשר חם

בשלמה המחברת שנים עשר

תהלה לאל חי

המחברת

השלשה

עשר

אמר עמנואל

המחבר כסמוע המר השורים והחליצות • השלישים
והשליצות • אשר חברתי אל יהודה גור אריה • חסב

היאתם מעמד שכל נכסה לא היה ולא יהיה ויטאלנו וטביענו באלהי אברהם ואלהי נחור ו אה
סגפתי בימי השורר השיבני אחור ואען ואומר חייך אדוני פגעתי וסגעתי וקלקן מכבוד סבעתי
וישחק השור אדוני ויאמר איך היה הדבר בני

ואען ואומר הייתי בקצק ומני במחץ העוני מחוץ וכמשעול הדאגות לחוץ וכדס דמעני
מתגולל ורחוץ ולבלות בראש גוליס מחוץ רגלי אחת בפנים ורגלי א
אחת בחוץ הייתי מסתתר מן השמש ומן הירח כי דודאו היגונים נתנו ריח והייתי כגר בארץ
וכאורח מלפני ננסי בורח שואג מנהמת לבי ומר צדחי וטכחתי שוריס ומליצות כי היגון סרץ
לי פרצות ויהי היום ואני הייתי בעומק הסערה והבלבול ולבי כלב נח בצא המכול והנה
נער אחד לקראתי רץ וכידו סוד נמרץ במלקחיס לקח לבי ונטמה לא נותרה בי כי הייתי
לברוח כחסו והשור היה נחמד מזהב ומסו ולא הייתי יכול לקראו במחץ וסי הלך על עוריו
כפי האתון ולבי וסוב אחור וילך עקלתון והנער יקראני בחזקה למה תעמד מסתאה דאה
ועטה כתבניתה אשר אתה מראה ואומר בקול נעצב אל הנער המחויק מצב ולראות מה
אדבר בו ומה אשיב על תוכחתי יתצב מי הוא בעל השיר אשר כזה הראנו ויען הנער ויאמר
הוא יהודה צי"לאינו הוא טלח אליך השירה אשר תראה ואם מעט וסוף לך כהנה וכהנה עד
אשר יראה בעיניו והנסיון יראנו ממי יתפאר השיר מחך או ממנו כשמעי פלגי מים
ידנו עיני וסעפסי רעיוני לא מצאו חוץ מה הייתי מתהסך על חלצי וכלימתי מאנו להת
תצו ויהיגונים עלו כסועלים על פרכי ואומר אל הנער תשובת השיר לא אוכל היום
לתתן לך וסוב ומחר אתן וילך הנער לדרכו ואצבונן על השיר לרעת חן
ערכו ואראה והנה השיר נחמד לעין ראיו סלס בכל תכאיו ומוסג
בכל עניני ולא יכלו סירי לעלות אותו כי נבהלו מפניו
הייתי כל הלילה מתגולל על יצועי ומתבוסס בדמי

דחעי הומה וגווע לרוב עצבוני ותדר

טנתי מעיני הבקר אור הנער

בא ולבי חלל בקרבי

מתאו נסכר אני נסבה ויאמר אלי מה לך נחבא נבא ולא ידע מה נבא ואען ואומר כל
הלילה סבעתי כדחיס כי גנבים באו לי הלילה ושודדים והנה צרת לבבי כמאה עדים ויבן
הנער כי אני כמהתל בו וכמוצא עלילות ותולת בכל דבר סאוכל לתלות ויאמר חי וצד הדיס
וכורא רוח כי אתה בין המטורדים ברוח ולא יאסור מהנה או אהיה רוצח או רצוח עד תסיבני
ואו תודה כי אתה נצוח וכראותי כי בלה סוד ואסס המץ והנער להחויק מצב יתאמץ כמענוול
חומץ לכו בקרבי יתחמץ ואומרה אל הנער כפתח וכקמץ לך אמור אל הסולח אותך כי

סירתי ערבה לי כריח נחוח ומה להרוז אשר בלבנון לסלוח אל הנחוח וציתי לא עת רודים אך
 עת לטכוח ולפני שירי לא עצרתי כח הייתי כגבר אך חייל וכאיש רצוח ומיהוס הנני מחזיק
 עצמי נחוח וילך הנער ובסוף בחורה וכפר כל דברי לבעל השירה ויוסף עוד יהודה לטלוח
 שירים רבים ונכבדים חכם ממתקים כלם מהמדים לא ראיתי כהם בצחות לטונס ובתוקף
 מליהם ובטונס ענינם ונותני יום יום ידרושן כל היום וכל הלילה תמיד לא יחסן ואני הייתי
 כחית הטדה נרדס ועלפה כחורט אשר לח טומע וכאלם לא יפקח פה כי טבעה נפשי ברעות
 ועיני כלו בדמעות ועמדתי כמו טנה ופנתים ולא עניתיו ובוטתי וגם נכלמתי בעתים אשר
 ראיתיו עוד אשר נסכרו מעיינות הצרות והאכחות זפתחו ארובות הגיל וטובע שמחות ואז לבט
 אחתי רוח קנאות וחברתי אליו סירות בפן מסולחות היו קצתם דברי נבואות יפות המראה
 והבריאות והנס היו על כנפי נטרי המהללים נטאות יסרו בעיניו והללם ועד רוס השחקי
 העלם ויאמר כי כהם לא ראה מן העולם ועד העולם ויאמר המר הקו ור הסירים אשר טלח
 אלך יהודה ואנן ואומר חייך טר התעודה הספרתים לרוע זמני ועליהם גדל יגוני ופלגי מוס
 תרד עיני אמנס אס תאבה לטמנע הסירים אשר אליו טלחתי הן תאמר אליו טלחתי ויאמר
 אלי אשר הגד נא שייך פתח טיך ויאית דכריך ויאמר הסיר הרטון אשר אליו טלחתי הוא
 זה ולא תטקן עניתו ולא תכזו

אז ש	מעדת דוד ש	בעה אזני	תמל	לא ה	אמנתי עד אשר ראיתי
בזיתי	לכל חשק	חשקתיהו	כבר	מיום	אשר מר ח שקד אריתי
אשתה	בצמא ד	ברותיך	ואת	כל ד	ברות הוה ברים בזיתי
שמתים	לטושפית	עלי מצחי	וגם	שיר	חך לי כ ענק שויתי
לך י	אמין כל	אישואלו תא	כרה	גם ה	אלדים ב אמת שריתי
ולט	הרת שידך	ומתק ט	עמד	כל שיר	יבואני הכי טמאתי
לולי	במראתריל	דמותך א	חזה	אז ב	הקיצו ב אמת שפיתי
אס לא	ראיתך	חזיתך	ולך	דודי	בסלם א הבה עליתי
אך א	דעה כחך	תבונות נמ	צאו	מאה	שערים מ אשר דביתי
הה ל	זמן ירחיק	נחדי ה	צבי	כי מ	סבול הא הבה חליתי
אם צ	מאה נפשך	צבי אל מי	ידי	דיתי	בכפלים לך צמיתי
לא מ	אשר נפ	לאה שיר	תך	התם	הכחו שירי ולא ענית
בא	זמיריך	זאנכי	נכה	רוח	וכוסות ל ענה רייתי
גם ג	רמה נפשי	חדשיכם	בעוז	עד כי	מעט מזער ולא כליתי
גפשי	במו אש ה	יגונים	בו ערה	להמי	בגחליו הכי אפיתי

לצלי תליתי	ערכיו	גם על	הרות אבל	על	נ
וגם בכיתי	פרה נפשי	שם	זמירות נפלא	שם	ז
בכי דליתי	כברו	דם	מ עינות עיני אזי	ל	יע
אמת הדיתי	יגונים	כי	יו לדה עד אחשבה	נפשי	
הכי דמיתי	קאת מדבר	בי אל	יו דעי גם שחרי	יתנ	
אני שגיתי	ברו לי כי	עד	לפנים יתמהו	כל	ת
מרה ושיר נשיתי	אמת	כי	צבי לאתתמהו	אם	ק
חרי בליתי	לנפשי	עדנה	אשורר שיר תהלה או תהי	איכה	
ולא צייתי	בלבי שיר	עלה	בעט סופר ולא	לא	ת
אשר התחיתי	תותה זה שיר	לא	אשר נפשי לך התאפקה	לולי	
רוצי רפאתי	ובכל	חשקך	בשה לא ריככה עד בוא זמיר	לא	זא
לחיי מחיתי	אזי	דמעיו	עיון שכלי ואת	אצתי	
הכי חניתי	עלי חילם	בהר	עלי שירים ג'ם	צרתי	
אשר בניתי	שני טורים	אקריב	שתי בקר והן	לא	מ
ושעויתי	שעה נפשי	שפ	לפשע עבדך	שא נא	
רתך רעיתי	שדה שו	כי	לך יתחשבה	אם	י
אשר שגיתי	וחטאי	פשעיו	צרו שירי יהי עלי עון	או	ק
אשר יריתי	לך גל זה	גם עד	לחשקי כך צבי	עדה	

וזה הסיד האני ממלאכתיו הטלות חלתי עוד מאתי

והן פרוח	עצי עדנו	אביט	הזמן צמחו	ערוגות	אראח
אשר זרחו	והשחרות	יהדות	וארא כוכבי	אלי שחק	אביט
עמם רקחו	ידי אל	בושם	והנה תמורת	אלי ארץ	אביט
אותות נשכחו	וצרותיו	עדנה	ה יתה אל הזמן	כלותו	אחרי
לכים ארוח	לא רגו	כוכב	וקם מיעקב	כבר דרך	יאמרו
נתשתוחחו	המו עם אל	מה	ורו התענו ררו הנערנו	זרו התענו	התא
זמן נסלחו	שגיאות	הנה	כרכב ממשח ואדר היקר	ברוכ	הגה
גביר הינחו	מכינות	יום על	תעודה יסורו	יסידות	הנה
זמן שחחו	נתיבות	תחתיו	ואיזה הוא אשר	אלה מי זה	נאש
זמן דלחו	תהומות	רגליו	בסולם האריון	אשר עלה	מיזה
ושיר יפצחו	והרים רון	כפס	לפניו ימחא	עצי הבין	מיזה
זבול מתוח	וסודיו עד	ארץ	אשר מושות זמיריו בלא	אשר מושות	מי זה
זנים יברחו	לפניו	מי זה	מליצים יחריד	אשר כל ה	מי זה
זמן משחו	לנגיד	אותו	יהודה יעלה	מרו אלי	ניא
למים נכחו	כלבים	הודו	ה זמן מול מעלת	מליצי	דמו

הכה	ידעו	ב	אלפיו אך ידי	שירי	לרכבות נו	גב'ם שבחו
אלו	ידעו	אז	שמעו כני	קרח	לראטס י	מרטו יקרו
אסף	והיכן לו	ב	פאירם יהו	אז	חרי על פ	עלם פסחו
לפני	יהודה	ה	המונים יכרעו	לפני	יהודה ה	יקים ישתחו
לפני	יהודה	ה	מליצים יקראו	אברך	וירדן ה	אמן יצלו
הוא	עדן כימה	מ	יקשר גם כסיל	שירי	עליצותי	אמת פתחו
לא	אמנתי	ל	דברים עד אשר	עין	עלי נפשי	הכי פקחו
וי	לבכו אותי	ה	בשירים נמליצו	לבי	בטוב ל	קחם אמת לקחו
ואח	שבה לדודך	ו	תהומותם בעז	וא	חזה אותם	והסמי שחו
אבני לי	כרוב במשח	ו	בגידל חסודך	וראה	המון מייעי	אשר רותחו
נבח	טקך לבי	ו	ונפשי בוערים	יתה	לכו ביום	ו יתלקחו
כא	זמיריך	ו	ונפשי כלתה	לש	מך ורעיני	כך שמחו
אבי	ספחני	ו	למעלתך ראה	כי כך	יצירי ה	גביר נספחו
מה	עשו למן	י	בני ימים ואל	החביר	יצוריני	ולא יחו
הנה	לזמן	י	פריד גויות ח'ברו	לבות	ועשתונות	בתכם נחו
יבזה	לענות חו	ה	שקים מתעטפי	על	גהד ביום	במר יצרו
אבי	ידעת	ה	אשר קרני מאור	יפע	תך או כן או	בתיגו
אני	צבאים	ל	א חריך נמשכו	צוה	לקרני הוד	ולא ירצו
הואל	צבי ופנה	ו	לעם ישתחו	נכחך	וכפיהם	לך ישטחו
מיום	אשר ברות	ו	מאורך זרו	אותך	לבדך ב	זמן משחו
לא	חפץ זבח	ת	לך יתגרבו	לכם	ונשמתם	לך יזבחו
אני	המונים לא	ל	יבילון גדלך	כי	לכבות מ	ראותך טו
מתי	תצו חשקך	ו	לרפאת כחלת	הודים	במכאוב	נודך הוכחו
מי זה	יכלכל	מ	חליהם רק צרי	חשקך	אשר על ה	טחין ימרחו
אין לי	בעלמי	ו	לבד שירך אשר	בו כל	תלאותי	אמת הנדחו
נבעת	ראיתי	מ	עלת יפעתך	אדאה	ערוגת ה	זמן צמחו

וזה הסיד הסליטי אשר בלחתי כליו אני אחרי אשר הטיב כל שירי הסני

צבי החן	כרקין	מ	מקומם	יראני	נחלתי	לרעמם
יראוני	לבד שיריו	ו	ואין שיר	אשר שירי	לעד עולם	עכבם
ואין זכרון	אלי ראבות	ו	נגביש	עבודתים מול	מאורי י	הלימם
אבני שירי	אשר שרו	ו	לכל שר	נהנה שו	דדוהם	כ התימם
תמול כל חיל	לשירותי יתל	ו		והיוסאין	אשר ידרוש	שלומם
זמירי	ה פכו מיום	ו	וגם יד	יהודה	ה יתה בהם	להובם

וזמם	אשר חשב	והוא יעש	ה זמן כל	מו עזו שר	וחיפר
חלומם	ואין פיתר	חרוצותינו	חשוב לחקור	נבואת	ואיכה נ
הדומם	להשיג את	ולאינו	שכה על כס	זמיריו	ואיכה נ
מקימם	כאלו אין	עפר ארץ	נטשו על	והימן	ושירי אסף
הדימם	אלחינו	ונסים כי	לפניו	חזו סעד	ושירים א
בקומם	בשכבם זו	ולא ידעו	ושוכבים	הכי חזים	וכל חזים
שפמם	עטנים על	וש'רינו	אזרים	נבורה נ	ושיריו ב
עלומם	חקד סודות	ואיכה נ	אמריו	גלויו מ'	ולא נשיג
ונזמם	וחליתם	והוא עדים	וטפסר	לכל נגיד	והוא יחש
וזמם	כצומח	נאף כי לא	בערכו	ובמדבר	נאין בחי
מערימם	יבסו	ובזמיריו	ערומים	בנגדו נ	וכל שרים
בערמם	חכמינו	והוא ליכד	לפניו	חזיק מעד	ואיכה נ
ובשמם	לכל רובלים	ויפיוח	קטרתי	לפניו את	ואיך אקריב
מרומם	והוא ישכון	בכנפות שיד	חזיקו	ונגינים י	וכל שרים
החרימם	מליצות	בשיאי ה	לשונת	זמירות את	ולו פנע
סתמם	נדיבי עם	חפרמו	בארות	ברגליו על	ולו דרך
קדמם	תבונת הוא	במערכת	כבי אל	ירוצון כו	ולו עמו
הלמם	הרות שירי	אזי מד	וצכה רום	מו עמו	ולו ילח
זרמם	קענו מימינו	אזי יב	תעודות	בירדן ה	ולו יגער
ודמם	ערתו זע	אזי מג	בגבעון	השמש דום	ולו יאמר
תאימם	קראגני	ועל כן הם	וסחר	אחי שמש	ואולי הוא
ביצלמם	ילדהו	ושרפי רום	ננוהו	ידי אל כו	צבי החן
בעימם	קראוה	והשרים	העודות	ארו ראשי	בו יתפ
ראימם	והוא אקרן	וכן היו	חגבים	בעיניהם	והיו הם
כיומם	היה עמו	ולילית' נ	ערכים	ימי נוד	והיו כל
חתמם	בשבעתו	ואולי כי	תעודות	לבד על פיו	ולא גראה
חסמם	בשכלי כי	עדי אחשוב	לפיהם	שמרו מחסום	ושרים י
לתומם	שבים קשת	ועיניו מו	מארות	הכי יחפיר	זויו פניו
ואמם	והורתם	למניקתם	מליצים	לקוחה	ואמרתו
לגלמם	יהי להם	ושיר כל שר	לעורה	לכל שירים	ושירתו
ולשמם	עלותיהו	פליאת מ	לזכר	זמן כי אם	למי חמדת
מקומם	ברקו מ	צבי החן	בהיום	פני תכל	והאירו

וזה הסוד הרביעי שלחתינו אל יהודה ידועות נפטי י אחרי אשר הטיב אל פירי המליצי

סכל	לכבי עדי	ראותי שואך	אם י	עלה שיא ה	אנוש לשמים
אילו	יבינות	ה לבבות גדלך	יב	אסו יתה	לכו כמים
יום	ל קחו בין	ה נפשות נפשך	ביד	אלדים ל	קחה בפלים
פגעו	בשכלי	מ לאכי שירתך	הנס	לנפשיהם	כסות עינים
נפלא	בעין ש	כלי דמותם כאשר	ראם	וקרא את	שם מחנים
איכה	אריינהום	וישרוק לזבוב	נבוב	אשר בקצה	יאור מצרים
איכה	לבבינו	עבי יתאחדו	ולקו	לך דוד צ	לרו אזנים
גם ש	כלך מעמוד	לכל שכל ואיך	ישוה	עדולם אל	ירושלם
קצר	יאור שפלי	ואבן שכלך	הוא ים	מאר גדול	רחב ידים
איך מול	חרבות ש	כלך אדומה	בלחי	חבור מוחר	חבורתים

ויאמר הער כראה מדברך כי יהודה היה בקי בטיר ובמליצה אחרך כי הבוטת אשר אכלה
 את יגישתך בראשונה היה במקרה ולא בכונה כי לו מצאך טירי בכפס עלי זה לא היתה ש
 טירתך בורחת ומכזה אך וזיית עורך טירך לקראת המלחמה ברצון להראותו כי לא הגיע ע
 עדי לרועי צאן ואעפ ואומר חייך האר כי יהודה גבר באחי במלאכת הסיר וכצחות שיחי
 על כל אשר ראיתי בזמני ומהיר במלאכת כמוהו לא ראית עיני ובין חרונתי לחרונותיו כנועט
 איך יקרון אמנס במלצות הוא האחרון וקבת היותו תהיר במלאכת השירי הוא היותו משתכר
 ללמדה לנערים לא עשה מלאכה אחרת מעודו ולכן במלאכת השיר גברה ידו היה זה אקנו
 ומים נשכס לא סר מהשתכר לכל טוכר וחורזותיו ומליצותיו מוכר ותטב קטני באיחך לחבר
 קינות העתידים עורר לוינת ויאמר אלני האר אמור כא האמת האם חברת קינות על מת
 ואעפ ואומר חברתי וחברתי וחיליס גברתי וכמעט הגבול עברתי ומי שלא ראה קינותי א
 אשר נחמדו אשר חבתי על גאלי וריעי אשר מן העולם הזה נסודו לא ראה קינות נחמדת
 מעולם כי הם אספו הדורות כלם למקטנה ועד גדולם וכל סר זולתי בדבר הקינות חלום
 חלום יטב במעשהו דך וכלל והקינות אשר קיננתי על ימני אדמת עפר הם רבים עד איך
 גספר אמנס מן המשובחות טבהם הם שנים יבכו הלכות ויילו העינים האחת מה חברתי
 על אח היה לי חומל ורחמן אשר קומט בכל עת וזמן אהבתו אהבת נפטי ענדתי עטרה
 לראשי וקוננתי עליו במכתבי כאשר היה עם לכבי והטנית היא שחברתי קינה נמרצת
 ממטבצות היגונים משוכצת ומבכי ואנחה מקובצת על פטירת בעל בצמינו אשר עמד ב
 בפרץ בעד עמינו ובעד ערי אלדנו ורצני לרוב אחיו דורס טוב לעמו טקבלו פסולי ורקי
 את דמו חן לזמנו וחן למקומו גודע ביהור ובישראל גדול טמו הצדיק החסיד מר שמואל
 חמי עטרת ראשי ועליו אפכתי דמי ונפאי כי יגותי עליו רבו מטערת ראשי הוא החל ל
 להושיע את ישראל מצרות הזמן ונטאר הדור אחריו כאלמן ויאמר האר נכספה וגב כלתה כ
 נפטי לראותם הוציאם אלינו ודעה הותס ואעפ ואומר זאת הקינ אשר חברתי על אחי בעת
 בקדתי אשר הבת נפטי אהבתו

עברו	צבי חשקי	ולבי מות	בעוכרי	זמן הוא	ה תלאות
אסרו	תמותה שם	אסירי ה	ובכקום	זמן בני	ה לקח
קברו	חדר לבי	וזודי ב	אדמה	צבאו ב	זמן יקבור
קשרו	במותו בי	וזוד חשקי	תמותה	ידידים יום	זמן יפריד
קציתו	גביר כלה	כהודי ה	יצרו	זמן לקצר	ולו החל
לנדרו	אזי שלם	במית דודי	יקרים	להשחית כל	ולו נדר
לשכרו	נשרים לי	וקלו ם	מצאתים	משברי תבל	אבת כל
בזכרו	המה עלי	ולבי י	יצועי	בלילות על	זכרתיו
עכרו	אשר יין	כמו נבר	ואחם	שבה בוד	א ועליו
נהרו	יבישון מי	דמי עיני	דמעות	ידידי ב	ולו ישיב
לנזרו	עשה מספד	כתבים א	ומספד	בצים ובכי	ולו ישב דודי
וכפרו	פדות נפש	והייתי	פדיתו	נתת כופר	ולו ישב
בשרו	ולא יבאב	ולא ידאג	יניחם	לבכי בי	ואיבכה
גזרו	ידידותי	זמני ם	לנפשי	רבו דודי	ע ודודי
הסירו	עלי ראשי	זמני ם	דומה	הבתו ה	א וכתר
לקברו	במו ידי	והורדתיהו	בידי	וסכתיהו	רחצתיהו
דברו	ולא אשמע	קראתיהו	ואין קול	דמילבי	ושפכתי
לשדרו	אזי רפואת	נשיקתי	והיתה	נשקתיו	בארו לא
אזורו	אני לו כ	כמו מדיו	דבקים	חשוקתיו בו	ולו היו
לעורו	ושכלתו	אני סת	אזרו	חשוקו כ	ולו היו
בשרו	ובשר ם	אני עצמו	חלוקו	חשוקיו כ	ולו היו
בחדרו	הביאני	אני נפשו	נתחיו	כנתח ם	ולו היו
שערו	אשר לבי	ידמה כ	זמן לא	ואלם ה	ודבית
מקורו	בלא ימו	זמן הנביש	ואלם	יחי דודי	ידמה בי
ויערו	דבש אמרו	וטעם צוף	והודו	פאר דודי	וכי ידע
בכורו	כהמר על	ולא יכר	יחידו	כמספד על	ולא יספד
דבירו	פקי פתח	הכי יתר	רפאים	וידעו ה	ולו יכלו
הדרו	ידידי ב	לקח את	צתה פה	אדמה פ	אדרה ה
זמירו	בהיטיבו	אשר נסגר	לצפור	נכובי עם	ונכשלים
בעירו	ישלח את	נדיבי עם	ובשדה	זמן צרים	וישקיש
שארן	ועיכר את	זמן אכור	עצתי	שמע ל	ולו אכה
שכרו	ונקיד על	וכל טלוא	ועקודים	ברודים	הבינתי
עבורו	אדמה ב	ארורה ה	ואכור	זמניזר	לזאת אאר

זאת היא הקינה אשר חכרתה על ראש גילת אריאל האדם הגדול בענקים מורי חמי ר' מנחם

מה על	שדי חסד	אשר צמקו	מה	א	מללו לבות אשר שקקו
מה א	מללו השו	אליסמתעטפים	מה	א	ראים בשמו ומה יינקו
הקו	ראים בשמו	במרה יצרחו	קו	י	זכרו דודיו אשר בתקו
עת י	זכרו דודיו	דמעות יזלו	עת	י	לחלו על דוד ויתפרקו
יתח	לחלו עליו	בשורי הזמן	יתח	י	חסריו ה ענק הענקו
מה א	מרה דודים	ומה אצטדקה	מה	א	זכני בו לקים בלקו
בפקד	נשיאנו	והיינו כמו	בפקד	ב	פנינו נ כלו נבקו
ובכו	כבי אל עת	יריהם קודרה	ובכו	ב	גבנו ישע ולא חזקו
צר לי	כדוב מבשח	נשיאי הבמות	צר לי	צ	גאונך בו קקים בקקו
אראה	ודמך	נשיאי צועקים	אראה	א	אדמה לי בקול ינאקו
לא ה	אמנתי ה	גביר כי חרבות	לא ה	ה	כהיום או תך בתקו
לא ת	היה נפשי	תמורת נפשך	לא ת	ת	יצודי מ ותה יצעקו
לו ב	דמעות את	שבותך הגביר	לו ב	ב	מעי ה יקים חנקו
אלו	בחת נופר	פדינוך אזי	אלו	א	צרות חשק לך הורקו
בד ה	גביר כל ה	חמודות נביצאו	בד ה	ה	אמת וש לים נשקו
אם ב	גדו ימים	בך איך יבטחו	אם ב	ב	אילים ש כנו עתקו
בם י	בטחו אישים	אשר לא ידעו	בם י	י	חמאת ה זמן חלקו
לא י	דעו כי תוך	ומרבה מלאו	לא י	י	וגבם א הבה חשקו
עת י	עלנו עך	שחקים עתבטיט	עת י	י	המונים י קרעו ישחקו
מה ב	ערו ימים	וצדק עותו	מה ב	ב	כפנים נ שקו ידקו
מיום	ידעתנו	ישרה עקלו	מיום	י	ידעתים דין פלילים פקו
לא ה	אמנתי כי	ידי זרים כתב	לא ה	ה	אלהים חי הכי ימחהו
לא ה	אמנתי כי	הצצי הזמן	לא ה	ה	כהיום עד אשר יברקו
באו	תמול חציו	בטרם נחזה	באו	ב	ומכותם מאד עמקו
לבי	לחותנתי	בחליל יהבה	לבי	ב	המוביעיו ויתפרקו
אך על	פרידתך	נשיאי אשבה	אך על	ע	ורעיוני במר יזעקו
אם ה	חשיתי ו	עצמי נפרדו	אם ה	ה	ומרשי הכי נתקו
אבכה	אני בבכי	יתומיך אשר	אבכה	ב	המו כיום וישתקקו
אבכה	בצר הוהי	ובבכי בתך	אבכה	ב	ושמים במר ינהקו
אבכה	אני בבכי	קהלי נשאר	אבכה	ב	יתומים עד לעפר דקו
בבכי	אחותי צר	ומצוק אמצאה	בבכי	ב	וידי ב בכי ספקו
אילו	בכיתי י	שמעו העוררים	אילו	י	ולויתן אזי שתקו
הנה	פרת מיום	דמעיו נבקעו	הנה	נ	כעו מימז אבל ערקו
גיהון	וחדקל	לדמעו קנאו	גיהון	ג	גרו חמות וכן חרקו י א

לא נחלקו	לא נ	אלו דמעי	אלו נ
לכבי י	אלי	גביר התאכזרו	לר
וידי ד	חמריא	זעקה ברה	כי א
בכי אל ת	כיס	בעיץ ע ררו	אבי
שלומי עי	היום	אני נכאב	היום
באף אתי	דחק	עזבתם הזמן	מיום
למי זהב	להם	תלאות י	ובעת
קלי בדמי	הם ס	הדפ נ'א ברה	כה ל
עונם אך	לא ב	עשות עוד לי ולא עשו אבל	מה או
ענק חן ז	וראו	מרה נכאב	ערו
עצתי י	על פי	ונפשי סבבה	על פי
שפתיו ציף	כי על	אנו ת'ע לם	נשיא
ודודי ע	נפקד	ופניו קדמו	מה י
ברו חמקו	אין מת	ה' נסעו	יאמרו
אשר כל מ	כתו	משחו הזמן	מתו
אשר כן ה	לא מת	ור'עה נאכין	מת איש
אשר כל פ	דרכי	וסרה ד'ברים	לא מת
אבתים	המה	בהכלי הזמן	חלקו
בלוחה	אותו	במחשך הולכים	הלך
ומעשיו א	דמים	ובניו הולכים	יח
עלי יד א	ישקיש	וצדקות פעלו	יהן
לכות למ	הרג	צדקת ה	ומנת
וראשם מו	במקם	שבו דמיו	גם ה
אשר דם ה	נפש	אלדים עוז	יאף
ועד בשר	רקת	עילים ש	כפיץ
בנייהם י	ניהם	פכ דמו תהי	תבק
בחוריהם	האים	דמיהם ילקקו	לא ניין
יניעון ראש	עד א	כלרשתומ	אין י
זכרה דודיו	עד כי	יתד שר'ס'סרא	לא א
תהימות עד	הה על	במו פ'הם עי	אך כל
לעב יסקו		בעמידה כל	
אשר צמקו		יודי תוזק	
		ולא אתגדמה	
		נשיאי אספרה	

יהי כפי'נע השר הקינות וטוב מליבתה' נפלא הפלא ופלא על זהר יס'צ'ח'ס' ויאמר צדקת
 באשר אחרת' כי נכול המליצות עברת' מה כ'נמו לולי צרת צניטיהסי מה מתק' לולי רירות
 פתמיה' הי' ה'לר'ך כרוך אשר נתן כך סכל ומוצ'ח' ונתק' לאכ' ילכה' ל'צ'ר' ו'מ'ל'י'נה' ה'
 הטבת לרקות הסכל' עשה בטוב סכלך' 'בי א'ס' חמדות א'תה וכינה לך

המחברת הארכעו עשר

אמר המחבר

בהיותי כבית השיר סמן ודאן י סוכב על מטות טן י ו
 וכמעדיכי אשלח הטן י הייתי בחלצות השמחון מגמא י
 וסוכב על מעייני הסוטנים סביב הצמא י ויהי היום ו
 ואני את רגלי חליתי י וצמדתי ימידי טבעה ופני השר לא ראיתי י ויון וטכר לא סתייתי י וכאשר
 התחוקתי ויבאתי מפתח ביתי י ואשא עיני ואראה והנה אש השר באה לקראתי י וארו לקראתה
 ואומר השלום לך גבדתי י השלום לשר השלון לילדים כי באת הלום י ותאמר שלום י אמנס הסר
 ואמועה טחצ וחדר חדרה י וצירוש אחוהו בצירוי וולדה י סוער בהמות הים לגלמי וטנתו נהיתה
 עליו י ועתה הדוד הנאמן י החומל עליו והרחמן י למה תעמוד ברחוק ותעלים לעינות י והגוכי
 חוכים על השר איש על רגלו באינות י בואה אלמ החדרה ונהלהו על מי מנוחות י ויהיה לו כ
 כראותו פניך טוכב טמחות ושא אלני חידותיך המטמחות י יכבו אש היגוכים י ויאורו כרות ה
 הסוטנים י ואען ואמר הנני גבדתי י ואקום קל חיש נטען על משענתי י ואלך אל השר חדר כ
 בחדר י ומצאתי הומה וסיער י וככל מחמדי הומן גיער י ולבו באש דיגני כוער י ועמו חברת
 מי' דעתי י וגאלתי וחינו י וכראותם אותי מרחוק י וכידי המטענת החלו לסחוק י ויאמרו מי ה
 הביאך הלום ואתה צריך למשענתי י ואען ואומר אהבת השר הנאמנת י ויאמרו הידעת חידה
 מטמחת י תהיה אל השר בשמוע אותה נחת ולא ימות לטחת י ואען ואמר ידעתי לא יכולתי ל
 להגידה י ועתה חוסן עלכסאי האובדה י להכין אותה ולטעדה י השר תדעו כי אכדה הלא תראו
 עמי אשר התרלרלו י והעגבות התקלקלו י ואתם את החירה תסאלו למה זה הכל תהבלו י הבו
 סכרי ואש לא חדלנו י וישחוק השר ויאמר ומה יהיה הטכר י ואען ואומר אטוף לך לין ולטכר י וישו
 השר הנערב י ויבין יין מלכות רב י ואומר ברוך ה' צורי המלמד ידי לקרב י ואקום ואטעה יין
 לטבעה י כי לא סתייתי ממנו ימי טבעה י ויהי כאשר טבעתי מן היין היו יגוכי השר בעינת אש י
 ויאמ' עד מתי חידתיך בתוך חקך תמנענה חודה חידתיך וכטמענה י ואען ואומר האזינו מיודעי
 וארברה י וזה חזיתי ואספרה י איש היה בארץ רומא מטה טמו י רצו לרוב אחת ודירש טוב לעמו
 י ועס אטעני רשולה י אשר ירד עליה אבל טאלה י ועס כנודניאל אויל טפתיס י חמוד גרס ר
 רוכן בין המטפתיס י לא מצא בביתו נחת י רק פח ופחד ופחת י ברדואט מתלקחת י כי היו מ
 מדוי יוס חס נכיס י הכה האט והעצים ייקומו זה על זה כה - פרציס י ויצעק האיש אל ה' מפני ל
 לוחצים י כי בנו מסך ידו את לונצים י ואטתו תורה בלבו מן הכלימה חצים י והכונטיס אצים י ו
 וואמר האיש בלבו מטבת עוד אתם נבעתי י פן תדבקני הדעה ומתי י אש לי טוב רק להכין
 אלה האמללים י ולגלות בראש גללי י אולי יקרה ה' לקראתי י ואמצא מקום תהיה טס מנוחתי י
 ויהי הים ויקח האיש הונו ורששו י ויקס וילך לכפשו י ויקר מקרהו בארץ מארצות יין י אשר טס
 אנטי אמונה י היו טס השכל באמנה י בשכני ישראל מודעת נאמנה י ועס העיר טכמה י וירא
 האיש מנוח' כי טוב ואת הארץ כי נעמה י ויעט טס אהלי אפרונו י ויעכ טס צרת אטתו וכנו י
 ויאמר ואת הארץ אהבתיה' אניתיה חמדתיה י ואת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אניתיה י

ויאזהבנהו אנשי המקום על ישרו ועל כועס פעלם וכבוד עשרו כי כליל הוא בהדרגו ויאמרנו בן
זבא ברינה כור הודינו הזשביע בטוב עדיוכו המחדש כבודינו זה ינחמנו ממעטנו ומעצבון
ידינו ויואל האיש לטבת אתם ולבו עלו בהברתם ויהי טס כעשרים טנה גדול ליהודי ונאהב
כבוד מאד במקנה בכסף וכוהב כי הצליחו האל עושו והרניחו בכל מעשיו ויהי היום חלה
את חליו אשר מת בו ובראותו כי גדל צירו ומכאובו קרא אל אנשי מקומו אשר ידעו כי הם
דרשו שלומן ויאמר שמעו אנשי שלומי הנני באסף אל עמי ואין לי יורט וגואל רק בן אחי
ברומא ושמו דניאל אחלה לפניכם האצילים להיות הונו בידכם למשמרת והודיעו לכני מיתת
באגרת ובכאן הנה בעדות מבוארת תנו לו את כחלתיה הנשארת ואשר יבא בלא עדות
ומזכרת יחסב כגבב נמצא במחלתת ויעשו האנשים ויאמרנו אדונינו כור היקום כי אשר צוי
את עבדיך כן יקום ויהי ככלו לדבר עם אנשי שלומי ויאסף רגליו אל המטה ויגע וימת
ויאסף אל עמו ויבאו כל אנשי מקומו לכוד לו ולטפרו היו ארון והוי תורת ויקברוהו במעלה
קבריהם על דקתו וכבוד עטו לו במותו ויזכרו האנשים את מצות האיש וישלחו ברומא אל
אגרת אודות מיתת האיש מספרת ואת כבוד עשרו אשר הניח לירטיו ואשר יבאו בעדות אמת
כל דורטיו זכין לא יעטו כל מכקטיו ויהי כאשר הגיעה השמועה בעירי ונגלה הדבר למגדל
ועד צעיר כמצא אז ברומא איש אחד מזרע היהודים ושמו אפרים רועה רוח ורודף קדים
זולל וסובא כל היום כוז ועוד ירבה פריץ חיות רע לשמים ורע לבריות עקוב הלכ ואיש
מהתלות ולו לשון מדברת גדולות היה איש בעל ככל וערמה ולבו חרש און ומרמה גבר
ברמות ותוך על כל אשר היו לפטיו והיה דברו דבר דבור על אופטיו ובשמעו השמועה חטב
מחשבת רעה לעשות חוקף ולדבר תועה וישק עצת בנפטו לקחת מזון המת ולדרטו
ומן היום ההוא נלאה רוח אחרת עמו ולא עשה רגל ולא עשה טפמו ולבט טחורים כאלו
מתאבל על מת להראות העמים כי הוא בנו באמת ויקח זהב ונפטו וישט כפטו בכפו
וייעבור מדברות וכוית והוא מתהלך בין החיות וירכב חיות עד אשר הגיע אל מחוז חפצו
וחל מקום המת ואל ארצו ויהי כהגיעו אל המלון קרא אל הנער לימים צעיר ויאמר קרא לי
עשרה אנשים מטיבי הציר אשר ידעת כי הם זקני העם ושופטיו אשר יורו חוקי ואת משפטיו
ואמור אליהם הגיע פה דניאל הנכאב אשר דמי כבדו בבני ישאב וישפן לעשות חוק הכן על
מיתת האב ואחלי לפני משרת מעלתכם ויקד תפארת גדולתכם ללכת עמו עד קבר אביו
קדונו רכבו ופרטו כי טס ישפך עליו את מרירות נפטו וילך הנער ויקבץ כעשרים איש
מוקני הציר וככבדיהם כולם אנשים ראשי אפי ישראל הם וילכו עם הנער אל המלון אשר
סס יחנה ונהה טס קיל המולה סקיל מחנה וימצאוהו ברמי דמעיו מתגולל וקילו חילות יחולל
יאמר אבי אבי רב מחולל המוציא יקר מוולל איך כפלת משמים הלל ובראותו

וכראתו הזקנים קם בעונה ובמוסר / כאילו בחבלי העצב והדאגה נאסר / ויאמר אחלי לפניכ
מורי הקורה והלכה / המלחמים למלוכה / עשו אתי ברכה / ובאו אתי אל עמק הבכא / והראונו
מקום מנוחת צדיק אבי / ואצעה עם כאשר עם לבבי / ויאמרו אלי האנשים הננו כצטה כל
חפצך / והאלהיך ירצך / וילכו עמו ויראוהו מקום הקבורה / ובראותו הקבר צעק מרה / ויאמר
אבי אבי רכב יצאל ופרטיו / קומת ארז ומבחר בתשן / רד עם אל ועם קחטו / מו האמת
כי תמות בארץ נכרה / ותעזוב אשת חיקך תאניה ואניה / וככה תבכה כלילה ודמעתה על לחיה /
אבי אבי כתר ראשי / הלא קראתי לטפוך עליך את מרידות נפשו / מי יעץ זאת עליך אבי אבי /
למה היזה מכותי אנוסה וכפח כאבי / חנוני חנוני אתה רועי כו יד אלוה נגעה כי יבך האים
בכי נמרץ / עד אשר הגבול הבכי פרץ / כי דבר הממון נתן בפיהו חוזן נפרץ / וכאשר ימכעוהו
מלככות און יחרץ / ולחכות על פניו ועל חיקו לא ירחם / וטערתותו ימרט וכידו יקחם / ויקומוכל
האנשים אשר עם לנחמו וימאץ להתנחם / ויאמר כי נרד אבי ואמי וטולה / אל אבי אבל טאולה
ויהי כראות האנשים קול ככיתו באלו האל ועם / ובקול כמותו ורעם / וכי מלפוטו בידו
יקרעם ויחוקר האנשים בטתי ידיו / לבלתי יקרע עוד בגדיו / ויצעק האים ויאמר הנני נשבע
בנפס אבי / כי אם תמנעוני מקרע בגדי אקרע לבבי / ויבך האים עד אשר גדונו כיחר / וישבע
כי למות על אבתי ובחר ומצטות כזה יום לא יתאחר / והיה כזה יום תחר / ויפול על הקבר
מלוא קומתי / וילחך עפרותי ואדמת / ויהיו האנשים בראשם צרת נפשו תמהים / ויאמרו און
זה כי אם איש אלהים ויהי ככלותו לבכות בכל אות נפשו / ולאחר טערתותו / ויאמר אחלה מ
לפניכם הזקנים ידעי צרת לבבי / לקרוא צדוק הדין על קבר אבי / אולי יחטך כאבי / ויהי
האנשים לקרנתו מהרים / והם לא ידעו כי ערום וערים / ועוד יעשה על מיתת האים הזה פורים
/ ויהי בקרוא הקורא טומרי ג' יגן ערן והזכיר עם המת / התאנח אכחה גדולה להראות הפך ה
האמת / וישב אל ביתו אבל וחפוי ראם / בפניו תחנה הדאגה וכלכו און יחרום / כחטבו כי תחז
הנעצוץ יעלה ברום / והזקנים וכל העם עד ביתו ליונה / ומלככות עוד זכירוהו ויזוהו /
ושאר האים כבינו מתעסק באלו / וגרודי הסמחות יחנ: כלכו איש איש על דגלו / וכל העם
סב איש לאהלו / ויאמר כלכו האים / דטע מחפיר ומבאים / יזכר עון אבותיו אל ה' וחטאת אמו
אל תמח עת לפור היום ומחר אסמח הנני עושה חדטת עתה תכמה וישלח ויזכח צאן ובקר
לבעטת לעני הארץ אורה וטומחה וטפן ויקר / ויחלק לכל העם למאים ועד אשה / אטכר
ואטיטה / ויאמר כי זה יעשה לכפרת נפס אבי הקדושה / וישלח למחלקי הצדקה אל האמללים
/ כסף שלטים סקלים / לחלק אותם לאביונים ודלים / ומטלוח מכות לאלמנות וליתומים / ויעם
לאביו אבל טבעת ימים / ויסת האים עצות כנפשו / להצבי ציון על קבר האים אשר חשב לירשו

לבנות המורמים מקדשו בחטבו כי בזה יגיע אל מבוקשו ויאמר בלבנו אם הונו יונו חולק
וואזל ועמלי יגיע כפי אני גוזל לטלח אותנו לעזאזל תחת הכסף אבי זהב ותחת הנחש אביא
כסף ותחת האבנים ברזל וישלח ויקרא לחרשים ולבונים ויתן את השקף בדיהם כאבנים ו
ויאמר אליהם אני עסלכבי לבנות ציון על קבר אבי לכבוד ולתפארת ולכתוב מקצה פ
בחוכרת בעט ברזל ועופרת טס הצדיק אבי וטס אביו ואמו ואחיו ושער מקומו ויאמר ה
האנשים אחיך לא נסאל ולא ננסה בכל אשר תצוה את עבדיך כן נעשה ויבנו על הקב' במצות
האים ציון נפלא בכתם טהור לא יסולה ויקימו עליו מצבה גדולה לטס ולתהילה ויכתם
האים בידו זה המכתב להעלים סודו פה טוכב נור החסידים ותפארת הנגידים משה בן פ
פלומעיר רומא וככה זה הציון לשמו ולכבודו לדיאל הקודר והנכאב בנו יחידו אשר אהבו
בכל לבבו ובכל נשאו ובכל מאדו וימאן להתנחם בעודו על אשר לא היה על פניו בהפרדו
לנוד לו ולספרו הוי אב והוי אדון והוי הדו ויעמד טס האיש חדש ימים כאיש מתאבל על
מת נעצב ומטמים ולא סאל על ירוסת אביו לעולם פן יתגלה עודו דך ונכלם ומדי יוס
יעלה בית התפלה להעלים סודו ילבט צדקה כמדו ותפילין בראשו וציצית בבגדו עד אשר
בטחו בו הלבבות ונפלא בעיני המחשבו ויהי כראות אנשי הקהלה כי זה האיש חרד על מת
חרדה גדולה ולא סר מלבבותו ומתאבל ומלקרוא על נהרות בבל ולא סאל ממון המת כ
כאילו לא הלך טס לקבל וכי יסוף כל רכשו לתתו לכפרת נפשו וכי הקיס על קברו מצבת
אבן לא חטבו כי לבו יקבוצ און ויאמרו איס לאחיו מדוע אנחנו מחטים והנה האים הלוח
זרע קדושים איך צורך לאיש כזה עדות וכתובה עד הגל הזה ועדה המצבה ברוך האשר ל
לא השבית לאביו גואל ויקרא שמו בויסראל ועתה נתן לו את ירושתו אחרי אשר ידענו את
קדושתו והס לא ידעו כי כלבדו ברשתו וישלחו האנשים ויקראו לו ויהוא עודנו מחזיק באבלו
ויאמרו לו אדונינו אטכנל הכופר וצרור המור אביך צוה לפני מותו לאמר הכסף אשר כתתי
בידכם לשמור תנו אותו לדיאל בני וירם אותי וכענאי טיביא ראה או עדות מארץ מולדתו
וכעדות זכני קהלו יהיה כעור למען אשר לא יקרב איש זר ואנחנו ראינו כך בוראות ונבר
כל עמינו עטות על מיתת אביך נפלאות ובא המופת והאות כי פעליך הנכבדים ודברך
הנגידים ואנחותיך ודמעתיך כמאה עדים וכציון אשר על קברו בנית ואת אשר עלנו ה
התענית כל אשר לאביך קנית מלבד אשר גברת על אנשי הדור בטוב סיחך וכוכבי העונה
זרחו במצחך ועתה קומה הסר למנוחך הנה כפתוריך ופרחך יעלה רם והאנחות מלבך
גרם תגרם כי איך זולתך גואל וירם ויקוד האיש ויפתחו ועיניו יבכין ויצוית ישמחו
ורעיניו בעלה יסרחו ועשתונותיו בגי האחווה ותרעינה באחו ויאמר אל האנשים יענה ה'
אלומכס ועל טוב יבר טמכס מה יקר חסדכס אשר עשיתם את עבדכס ואני מה

יטלם הפעלכם ותדי משנורתכם טלמה י ועתה האזילים ותאזעו י טלחו מכס אנטי לטבטיב
 ידועים י וישוטטו בחובות העיר י יטלנו גדול וצעיר י אה אבי נתחייב ממון י לאיש מכל זהמץ
 . במכר או במקח י יבא ויקח ומוי האיש אשר טרת אותו במחלתו י או התעסק בקבורתו י
 הנה טברו אתו וטעולתו י ומוי האיש אשר נתחייבתי לו דבר יקחנו ממני י בטרים אלך ואיכני י
 ויענהו האנשים י תבורך מהאל ורע קדוסי י כי כבד כבודתנו י ולא בטקתנו ולא רבותנו יודבר
 עצב ממך ומאבך לא טבלנו י את הכל התקבלנו י בתוך יתיה אשר הביאך הלום י אחינו לך ל
 לטלם י ויקח האיש מידם את ההון י ויאמר בלבנו אך עשיתי מזאתי און י טמע אלדים קול ב
 בכיי הכי קרא שמי אפרים כי הפרכי אלדים בארץ ענני י והפך מספדי למחול י כאשר הביאני
 כחלת אחים לכחול י ברוך המבדיל בין קדש לחול י ויהי כאשר הגיע הכסף לידו י ירא פן יבא
 טס איש ויחסוף סודו י ויאמר אין לי טוב כי אם לרכוב עולני י ולטוב אל מחוץ חפצי י ואלכה אל
 מקאמי ולארכי י עזיבא בנו האמיתי י או יטלח הנה איש עתי י ויזיאנו את כלענו מפי י ומכין סוני
 טרפי י ואטום על עקב בטתי י אה יקחו ממני את אשר נלכדתי ברטתי י הכסף והזהב אשר ל
 לקחתי בחרבי וטקטתי ומהר וירדום פירי הפרידה י ויקח הנסיעה לו לצידה י ויעב אל בית
 קל חים כנסר י הם לאכול י בטמחה ובטוב לכב מרוב כל י ויהי מקץ שנתים ימיט י ויעב דניאל
 בן חמת על לבו לרכוב ימים י ולהציא את הכסף ואת הזהב אשר הניח אביו מבין קרכי ראמים
 י ולא ידע כי אפרים י לקח ברכתו והושיבו בן תנור וכדיים י ויקח דניאל מקני קהל רומא עדות
 וראיה י כי הוא בן פלז אשר מצ בארץ נכריה י ועל החתום היו זקני קהל רומא ושועיה י
 ראשית החכמה וידועיה י וילך למטעו ויבא אל חוף ארס צובה י וימצא אניה ניתן סברה וירד בה
 י וילך אחת הנה י ואחת הנה י עד אשר הגיע אל עיר קברות אבותיו י ובהגיעו טס לא טאל
 על אביו ועל אחותיו י ואם נקבר בקברי ישראל או באטפה י ואם עטו לו כבוד במותו או ח
 חרפה י לא בכה ולא התאבל למטב ועד רע י לא מרט את ראטו ובגדיו לא קרע י רק טאל ביד
 מי הניח אביו הטו י ומקנה קנינו י כי הוא כחו וראשית אונו י לנו משפט הירוטה י אנו לה לאתה
 כלימה אנו לה לאתה בוטה י וישיבו האנשים אותו דבר י ויאמרו מה לך הסתי אשר על ריב לא
 לך תתעבר י ועתה מה לתבץ את הבר י כי תבא בנכל ובערמה י מאיש בעל ורזן ומרמה י
 לטאל ירוסת אנשים צדוקים י כהגלות נגלית אחד הרקיס י ולא זכרת ארור אשר לא יקיס י
 ועתה חדל לך הסכל והנבוה י טוכב וחווה י ואל תוסף עוד דבר אלינו בדבר הזה י כטמוע האיש
 תסוכת האנשים עמד מרעיד י וינצא אגרת מחיקו ויאמר הנה זאת עלי תעיד י כי אנכי דניאל
 בן פלז המת י ואיכני בא אליכם במרמה כי אם באמת י ויקראו האנשים את האגרת י והנה היא
 על אודות האיש הלזה מרברת י ועל החתום זקני קהל רומא ורבניא י אזיליה זקניה וקצימות י
 ויתמהו האנשים איש על רעהו י ויקהלנו טס קהלה גדולה כל העם מקצהו י ויהי כל העם נדון י
 לאמר האיש אשר לקח הירוטה היה איש מרזן

ובא עליו בדרך מרמה וזון וקצתם חטבו רעה על זה האחרון ויאמרו מה מאלך גדול זה ה
העורן אשר לא התנהגו בכבודות וכתתנו הממון ההוא בלא רחיה ועדות לאיש אשר לא י
ידענו אותו וחיו ערכו זה אומר בכה זה אומר בכה ויאמר האיש אל האנשים ארחה אתכם
מתלחשים האש כתתם את ירושתי לאחרי ויאמרו נתננו עובר לסוחר ויחדר האיש חרדה גדולה
ויצעק צעקה בקול המולה ויאמר מי הוא אשר הרבה מבוכתי ויבא עד הלום ולקח ברכתי
ויאמרו בא הנה איש הרב פעלים ולבו ובקרבו חלל בוכה ומתאבל וכדמי דמעי מתגלגל ויעט
אל הגלגל שאל על קבר אביך ופלגו מים ירדו עיניו ויקרע שמלותיו ויעס סק במתניו וימרע
טעיר ראשו ויחלק כמה והוביס לכפרת כפסו ומדי טבת בשבתו לטובה אותו יבור ספר עליו
במסד על היחיד והמר עליו כהמר על הבכור בכה ציון על קברו מהונו לא נעשה כן לפני
נסוד נתן לאבינו ונעמד נעזב ונכאבי ומדס כבדו דמעו ישאב צעפה מה שלא עשה לעולם
כן על אבי לא שאל לעולם ירטה רק היה על מיתת אביך כאבנו ככה ומכתו אנוטה
והיו לעולם כיצית בבגדו והפילין בראשו וקנה הן אביך ורכשו בטענות אשר תלט מראשו
ובוהוביס אשר חלק לכפרת כפסו ואת כל מקנה קניניו בדמענות אשר הגרד מעיני
ואם אתה בנו כאשר עדים העדת וכפי החידה אשר חדת איה החרדה
אשר עליו חרדת ודמענות אשר מעיניך הורדת ויהמסד אשר עליו ספרת איה בדרך אשר
קרעת וראשך אשר פרעת ומורוים אשר עליו טבעת ואף כי נאמנו דברי אגרותיך מדוע
אחרו פעמי מרכבותיך בא אחך בתרמה ויקח ברכתך ויאמר האיש מה גדלה זאת המבוכה
אין למכתי תעלה וארונה הלא אצלקס לי ברכה ויאמרו אצלנו לך הברכה אשר בהר עיבל
ובערך יסאב ונפטך תאבל כי על מיתת אביך לא תתעצב ולבקש את ירושתו על מצור
תתייבב וישאב אמור נא החולד והעבד והצב מי יאמין כי תהיה בנו ומי הוא הכן אשר על
אביו ולא יחוס עינו ואף אם אתה בן אשת שמש חרפתך ונתה אמן הוביטה הורתך ולכן על
מיתתו לא נכמרו ניהומיך רק תבקש הונו לבושתך ולבושת עות אמן ועתה אל תשמע קולך
עמנו ותמצא נוס ספן יפגעו בך האנשים מרו כפס ויאמר האיש חמסי עליכם אנשי הקהלה
הקדושה מרוע מהרתם לתת לאיש נכרי הירושה ויענו העם אותי קשה ויאמרו ראה ראים
צדת כפסו והתפילין אשר בראשו ואת אשר כפל על קבר אביך והתעסק באבלו עד אשר
חטבונו כי לא יחיה אחרי כפלו לא כאשר עשית אתה הניל משריע בן מחפיר ומכאיש כי הוא
מלקרוח אבי אבי לא יחריט יקרא אוי ואבוי וישאב כאריה ונתננו לו הכל כטרס תבא ולא
אמר איה ונברכה גם כרוך יהיה ויאמר האיש ארור יהיה מן העולם והאיש אשר התאבל על אבי
והקשה עלי ומלס ולקח

ולקח את ברכתו ואל ביתו וישיבני דרך ונכבדו ויפירד מהם יהוא בוש ונאלם והיתה לו חרפת ע
עולם וימחר וירכב חנית ויש כחל ביתו כידים ריקניות ותטאלהו אמו על דבר היוטה
ויאמר הנני סלחן אליך קשה איך קול נטות גבורה דק ל ענות חלוטה יכיה הך טס איס בליעל
וימצל בנו מעל אל ידרטהו אלה ממעל בכה יספר חל אבי ולקח כספי וזה בני ותלס טעתי
ראשו וחלק ממון לכפתי כפסו וירס כל רכיש הקיס על קברו מצבה וצטה כוכיס להצטיבה
וכנה אצל כמן ולהצתי היה זה הנכל צריך עיון הלכתי טס לקבל הן והכיתי בטנצון ו
נבצרתו וכתמהון קבלתי חרפה מכל החרפות קובצת וקלבוני קללה כמרצתי טמו לי עלילות
ויבקשו חץ נפטי להקלות וליחמנה במקלות ועלך רברו כאחת הנבלות ואני זאת כחמתי
אחרי אשר הדביקתני הרעה כי לא הירדתי אל אבי דמעה ולא קרעתי ולא ספרתי ועלת
חדה לא סדרתי כטאתי אגרת ועדים העדתי ופרטתי רשתי ולא לכדתי וכאשר אבדתי אל
אבדתי כטמ ע אמו חרפתו וחרפתה ותיא כי נוחיה אבדה תקותה ותסר מעליה כגדו אל
אלמנותה ותיאמר כי מלבכות עלינו גס היא חרש אחרי אשר מהנו לא תירט ותהי להס
לכחמה ויחדו הלכו בכלימה כטמוצ הטר קול החידה דופק לא יכול להתאפק ואו כחלא פיו
סחוק והשמחה פצרה פיהו לבלי חק והקול כטמז עד למרחוק כאילו נתן תהס קולו ואל
הכבוד הדעים מוזכרו וישמעו אנשי העיר את קול הטר ברועה וישמעו מצרים וישמחו בית
פרעה והיו האנשים על טחוק הטר תמהים כי למבראשונה היו עליו פיחדים ודוהים ויאמר
הטר כחוק עטה לי אלדים כל הזומע יצחק לוי כי נטני אלדים את כל עמלי ויהי כאשר תס
כל הגס לשחוק לרצונו ויאמר הטר הידעת מה עטה אפריס הביגר מחונו ואען ואומר זה פ
פתרונו אפריס היה עונה בלי הפוכה לא השאיר אחריו ברכה כי היה כרסצו נודע לכל
איש רע וכליעל גואל ומודע אכלו דים כחו ותא לא ידע ואחרי כן התחבר עם אנשי לצון
וכיגדי כגר יעלו על מזכחו לרצון הדוג בקר וסחוט צאן ישמה יין לשבעה ויקרב אל כל כ
בהמה לרבעז עד אשר חלף יגיעו ועחלו וטכין באהלו מבלי לו ונשאר במקלו וכתימילג
כי הגולן זה מטפטו ודבר העוטקה מביו ככולעו כן פולטו ויאמר הטר אף אס יש לשחוק
על זה המאירי הו ענין דע לכא איש חנף ומרצ חלקו מחמאן פיו וקרב לבו יקרב כתנר לבו
כאי כ ויקח אשר לא עמל בו אחטוב כי זאת הרע לא היתה הראשונת אשר אפריס עשה וירק טגע
בעור רבים פטה ואען ואמר חייך אפריס היה אכן מעמסה ופח היה לרכיס ורשת פרוטה
נרטו בה עומסו ונחטו ונלכדו במעטיו לא תיכל הארץ להכיל את חמסו ואתו חברת
פריס עצרת כוגדים ומכאזיס יטבו במוטכ לציס מלבד התועבות והאקזיס וכרית
עס השכחת יכרותו יס ולילה לא יטבותו ומן הפלא איך לא היה בזמן כלתו חרץ

לרוב היות הדור פרוץ ' כי רבו העבדים מאדוכיהם מתפרצים ' והמורים בקשתות הרכילות
 ובעלי חצים ' אשר בידיהם ומה ' וימינם מלאה נכל וערמה ' וחפרה רביכה וכוסה החכמה '
 כי מלך הנכל בעברת זדון ' ונטה ידו בכידון ' והחזיק מלכות בחלקלקות ' והיו דדי המרמה מ
 מיניקות ' ושבו דדי התבונה להיות צומקות ' לפני השכל מוריקות ' ואין מעמד רק ללשונות ה
 המחליקות ' ולקודחי אט ומאורי זיקות ' ותבלענה הפרות הרעות והרקות ' דובר משרים והולך
 צדקת ' ומואס בכצע מעטקות ' ויהיו לראש אנשי חץ ' ואחות תוכל קץ ' הסותים במזיקי
 יין ' וכראותי כי בכנפיהם נחצאו דם נפשות אבינוים נקיים ' ואנשי צדק נתונים מאכל לעם
 לביים ' בחרתי מות מחיים ' ולו סתקו האוילים והחסדים ' ישמרו מחסום לפיהם השכורים '
 או יערו כדם אל הסוקס ' או נסתו מוים המחלוקת ואשא מסלי ואומר

הה כי מוד	מרמה תרוח	תכל ושדי	בינה צומקות
ופני המון	פלה רמוץ	ופני הש	רים מוריקות
איכה היקום	יעמוד יום קום	כתות על ה	צדק חלקות
גזלו מיד	בעס עגלי	זהב אף מע	מדי חוקות
ולשונם ח	רב וידיהם	בלאודמים	כמזרקות
היה על ראש	איש בעס יחרוש	הפורה ראש	איש מעטקות
אין מעמר רק	לגרננים	א ללשונות	המחליקות
ולאיש עויין	הבוחר יין	מלכות בכלי	זהב השקות
בפשי בראות	כל המוצאות	רעיוניה	מות חושקות
חלי יראת	אל על פני	היו ידי	אותי חנקות
כי מה חפץ	עוד בחיים	ויאורי ה	בין שוקקות
שפל רום ה	בין ופתיות	החזיק מלכות	בחלקלקות
כדוע ה	פרות טובות	תבלענה א	תם הדקות
מה לשכל	ולצאן אוברות	עלות וגם	לים מיניקות
איך לאישתוק	איש סבלום	חרחר ריב ומ	אור זקות
איש שתק	איש לא ידע	אז בטלו כל	המחלוקות

בשמוע הסר שירי ומעניו ' אורו עיני וצהלנו רעיוניו ' ויאמר אל העומדים לסכת ' הרחיקם
 דבר דבור על אופכת ' חי אני כי הוא יפוד לשמיו ופניניו ' כחילו ינק סדי התבונה '
 והיתה החכמה לו למנה ' והנה בהיות הצרה אומנתו ' ויקום והתהלך בחוץ על מטענתו '
 נכאב ודנה ' (חסד נפסו מכל אשר יתאנה ' הרי התבונה נמסו לפניו כדונג ' והאיוו
 ברקת תכל ועל סדי הבינה יתענג ' ומה יעשה אם היו לו חטי מכית נפג ' חי אני כי אין יעשה
 באדים נפלאות ' ותורינו ימינו נוראות ' ויהיו דבריו דברי נבואות ' ואעץ ואומר אל אדוני אל
 יאמר כן נור זמני ' כי לא כבראת מעלת העושר והעצמה ' לצורך אנשי החכמה ' כי לא כבראו
 העטרות ' מעילים ' רק לכסות ערות האוילים ' כי בלעדי העושר טוב להם המחנק ' ואין צורך
 אל העושר לאשר סדי בינה יונק ' כי בהיות הצואר לכן אין צורך לענק ' ואשא מסלי ואומר

חם נפזר	מפי לשבי	בינה ושדי	חבמה אינק
אמרו אילו	יעשיר זה או	יתבשא	אריה זנק
עניתי	היות הצואר	לבן אין	רך אל ענק

ויהי - הסד ארזה אנתך היום מן הדבקים , בתורה ובעדות וכחוקים , והיית כבר נושא דגל ה החוקים , ונטה אהל החטק ויריעותיו מקים , ותסדר אחריו העמקים , ואען ואומר כן דברת והדברים עתיקים אמנם וקנתי וסבתי , ולו תאריכון ימים עוד תסוכון מאסד סבתי , ולראות במה סיהיה אחרי חסבתי , כי בא הקץ להקץ מסיבת הסכרות , ולאבד כותי הכחרות , ולהסיר אנשי החטק והנמוא מהרעיונים והחסב , ואימתי אס לא עכטו ואשא מטלי ואומר

בא הקץ	הקיץ משגת	שחרות	ולאבד במותי
ולהסיר	פני חטק	כי אם לא עב	שיו אימתי

ויאמר - הסד אטבעך בינך רוח אדם בקרבנו , להודיעני מה הפלא אשר ראית בים החטק בהיתך בו , ואען ואומר חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי , הפלא הגדול אשר בו ראיתי , והוא אשר בו סלטתי , וכללתי כעופרת במימי הארדדים ונמלטתי ואשא מטלי ואומר

יום צאתי	ים החטק	אמרו מה	פ	לא נראה בו
עניתי	פלא גדול	הוא שנבלט	ה	תי מקרבו

ויאמר - הסד הנני בגאונכי נסבע , כי ירא אנו פן פיש החטק אטבע , כי יודע אני הייתי מ אורכב מגוף ומנפס , והנפס רוחנית והגוף טיט ורפס , ואס הנפס אחר הסכל יטה הגוף אחר החומר אונל , גורל אחד לה גורל אחד לעזאזל , וכנות החן ימטכני כמסוך האכז הסואכת את הברול , וכמה אונציא כספי וזהבי , ואככה חטק לבבי , אס לא בכנותי בית מדות , ועליות מ מרומים ונכבדות , וכתיננוגות בני האדם סדה וסדתי , ואען ואומר הסמר והטקט הסר פן , יטיכון התאוות דך וכלס , ואס נטאון כהרית הבחורות קולם , וסאון כהרות הטבעים דכיס , אל תמיד בכלה הקיים , ותגוף יד סכלך על כהר התאות בעים , וידד מוס עד יס , ואל תאמן אל הכסילים אס במרומים יתנו הסכל , והוציא כספך כדבר חכמה ותמצא תמורתס זהב הסכל .

קרבה	לעם בינות	וסירה	מ	בנות	חן אני	פאר הודם	מהרה יכל
מת	ענינו	ה	זמן	סיר	נ	אבת תדבק	וסור מנבל
אל	ת	אמן	אל	ה	עוילים	נו	אלים
הוצא	כספך	בספדי	ה	יקר	תמצא	תמורתם	זהב השכל

וממעלת החכמה שהיא תעניג הנשמות , וכחלו נוחליה סני עולמות , וכה יהיו קדושים אחרי מות , היא הסולם לעולות אל ה' ואל טובו , אשר מלאכי אלדים עולים ויורדים בו , והיא הנותק ליעף כח ולאין אונים עצמה , ולא הנחיל האב לכך דבר טוב מן החכמה , ואשא מטלי ואומר

יום יורישו	אבות דהן רב	לבניהם ונ	הלה רמה
או יבגו ל	הם מגדול עז	או בית מושב	תוך עיר חומה
תן אתה ל	בנים ערמה	ולבעד ד	עתומז'בה
כי לא הגדיל	האב לבן	ד ד יקר	מן ההבמה

ולכן הסר ריב את צדך אשר בקצ' להדיחך מעל יוצרך ופיקת עולו מעל כוארך ותביא כוארך בעבודת האלדים גבוה מעל גבוה ונשא על כל גבוהים לכרך את שמו במקלות האדור בקדע ונורח תהלות להגיד בבקר חסדו ואמונתו בלילות עלי עשור ועלי ככל כי הילדות והטחיות הכל והאח יעלך אכור שאון וטיט היון אס תסיר מתוך מוטה טלח אכבע ו ודבר און ואשא מטלי ואומר

במה אלדים י פודך מיד	שאו משה	ובור שאין	ופיט היין
אם לא	בהסיר ש בלך מתוך כך מוטה	שלח אצבע	ודבר און

והמעלה אשר כל מעלות לה גבוהות היא להתפך מן ההמנות אל האלדו ולכן מעלת האנושית היא לחחון כמדת הפריעאת אשר המחזיק בה ישלם ואכל וחי לעולם ולהניח תענוגי הזמן ולטוס יגד הטכל תקועה במקום נאמן כעמוע השר וחברתו את דברו חרדו לקולי ונכה אחרי ויאמרו לי בחסדך הודיענו הפי יפות ומכטן וחקו ומטפטו כי דרכיו נעלמו ממנו אודותם ועתה הציאם אלינו וכדעה אותם ונטיס אותם על לבנו חיתם ואצן ואומר דרכי הפריעאות נכבדות מדובר בס מה יפוס ומה טובס כי הפריעאת היא למעלת החסידו והגביאים העומדי בלבבות כרכאים המואסים בקרבת הברואים הלטים בין טפאים המתרחקים מכל גנות האוכלים לחס במסכנות ולא יבאו ולא יטקצו עבות הפושטים מעילי ההמונות והלובסים טקי הגזרות הנכספים אל האור העליון והמתים בגרות המעריש עביות החכרה ומכילו נפשותם סי למורח ואשא מטלי ואומר

אם בפרישות	ידיכם אמונות	תגרו יגונת	ושבו נבאים
לפשוט מעילי	המונות ללבוס	שקי נזירות	ולין בין שפאים
כי הפרישות	להתיר עבותת	חברה ולמאס	בקרבת בראים

וימר הסר אחרי אשר מדרכי הפריעאת למאוס בחברת הברואים בתוך לבאים וכפל בעצמי חלכאים אס נצטרך להניח חברת היפות ותענוגי הנטיס הנחשות ועתה הודיעני אס יש מ מדרכי הפרוטים להמנע מלדבר בענין הנטיס ואצן ואני יד יש נים וישחק השר ויאמר ואך לח תכייט כי בכח נתן ריעך יד ליד טחלתו על דבר טרה אשמך ואצן אומר חייך מנחתו לפידך פדית אשר תפקד עלי עין האטה השם כי יחס טחלתו על דבר טרה אשתו לא אהיה כאיס נדהס וכזה כבכי סכלי לא אספו נגהס כי באו המלאכים הל אברהם ויאמרו אליו איה טרה אשתך ולכן חדל לך השר ותירא כגאצך כי כלכדת כרעצך ואשא מטלי ואומר

ש	אל	אל	בבא נתן	ערו דודים	ג	בי
אלוהו על	אלוהו על	אלוהו על	אלוהו על	אלוהו על	אלוהו על	אלוהו על
דבר שרה	דבר שרה	דבר שרה	דבר שרה	דבר שרה	דבר שרה	דבר שרה

בשמוע האנשים סדרי זחלו מענינו י ולא יכלו לכנות אותנו כי כבהלו מפני י ויאמר האר
 חייד וחיי האלהים הנעמים י כי אתה נוד הימים י וכל עדיך בענף המליצות והעירים
 י איש את ידו ואת רגלו לא ירים י ברוך יהיה אשר שלחך היום פה י להעמיד ים היגונים מוצפו י
 ויפשוט האר את מעילו י ואת כתונת הפסים אשר לו י ואלבס אותם כמנותו י ואפקיד ביד האל
 רחמו ונטמתו י ויברכו האנשים אנעי בטם אל עילום י ואלך מאתם בטלום י

בשלמה המחברת הארבעה עשר תהלה לאל חי

המחברת החמשה עשר

אמר המחבר

הייתי עם האר המחברת בחדרי מסכתי טע על אמרתו
 ומתעלם באהבתו ואלקט לשמיו וכדולחיו וזכיו
 ופריחיו י אשא מהם מאת פניו לנפטי מאת יואמלא
 אמתחו לבי כאשר יוכלין שאת יוהי הים ויאמ' אלי האר השמת לכך הדוד הנאמן על מעלת האל
 הרחמן י אשר הגביר הסדו על ברוחיו י והכין ובה הקדיש קרוואו י וחלק ברבותו על כל נמצאיו
 עד אשר כל אחד עם חסרונו מתאפק י וכמה שגור עליו מסתפק י ולא תמצא איש בזמן ולו היה
 הדל באלפו י וחלף ברצונו כל מעמרו לאיש מכל אשר נאמת רוח חיים באפו י ואען ואומר א
 אדוני איך זה יתכן י הנה יהיה איש דל ומסכן י נכזה ודעה י חסר לנפשא מכל אשר יתאוה י ולטוב
 ולכחמה לא יקיה י ואחר יהיה כגן רוחי וכתר מלכות בראשו י ותעענב בדטן כפסו י ואיך לא י
 וחלף האיש המסכן אל העשיר מעמדו י ויצמ- בכבודו י וענן האר ויאמר י כי העשיר יהיה בן א
 אחד וזן החסרונות י אשר לא ירצהו האיש המסכן ולהיות אגב מעדנות י ועתה אמור נא כזר הנדו
 ההיית מחליף מעמדך אל מעמדו י ואען ואומר רציתי וארצה י כלי עוני עד צואר יחצה י
 מכריח מן הקצה אל הקצה והיגון לעומת הצצה י וכמה ארצה כבני דורו י כי איך באמתחתי
 כסף שברו י ויאמר האר בחיי סכלת וכלכדת ברטתי י ואע' פ שאני אומר בטתי י ההיית מחליף
 אשתך באשתי ופניך בפני י ועיניך בעיני י ובניך בבני י ופניכי אמריך בפניני וספרך ב
 כספרי י וטריך בדברי י ומליצותך בחצרי י ומכלך בטבלי י ופירושיך בכל אשר לי י ואען
 ואומר באמת לא הייתי מחליף כל מעמדו למעמדך י ולא למעמד איל מרודך י וקודם ארצה
 להיות דל ורך י ויאמר האר וזה י וא כאור דברי הנציר וכמתבונן בן התבוננות רבי לא תמצא
 איש ממורח ועד מצרבי י וחליף ברצוני כבוד עמי י וצדקו יי טרו י וחכמתו וידועתו י וצקפי
 וגבורתו ותורתו ואמונתו י ומלאכתו ואומנותו י וכשתו וענותנותו י בנין ביתו ויצורו

וטבעו ומוגו ותבוכת איבריו • ויחצו וג' אלמ וקדוכם • וזאתו וכפיו ואיהבו • וכחות פסא וחכו
ישת • ותוארו וכבי עדי • ושצרו וקולו וסכלו וסכלו • ומעט כלם • לאיש אח • מן הצולס ועד
הצולס • והנה הראתי לך הדבר כינינו • ויגו ארחה לך הדבר בזולתינו • והנסיין יוכיח בין טנינו
עתה נקומה כא ונסוככה בעיר • וכשאל גדול וצעיר • וצטיר ואכין • ודל וגליון • וטעחה ושדית
• עברית וכסרית • אש וחליפו כל מעמדם • לאחד מכני האדם • ואען ואומר מה טוב ומה נעים
לנסות • טוב הדבר אשר דברת לעשות • אז קמנו קל חיש טנינו • ושמנו לדרך פעמינו • והנה
אין איש עולה לקראתנו • עלתה חזוית על רובו • ופטה הנגע על כרעיו ועל קרבו • חסך משחול
תארו וכפד על עצמו עורו • חרב מעימו ויבט מקורו • לא האמנתי כי חדש ימים יחיה כי המות
לקראתו שואב כאריה • והוא נודד ללחם איה • וסאלכזהו על אנדותיו • ואש היה מחליף בטאון ב
כרותו • ויען האיש ויאמר כי אין איש בכל האנשים אשר ראה מעוזו • שלא היה מחליף ברצון
מעמדו אל מעמדו • ויאמר לו אשר ההיית מחליף כפסך לבטא • ויטבע האיש כחיי ראשו • כי
לא יחליף כטא לבטא אלתו ולו הי • המלך טלמה במעלתו ונסף משם והנה איש לקראתנו נוסף
סכל • וצוארו מפני הצול חוכל • הומה וגווע כאילו לקברות יוכל • ובשרו עליו יכאב ונפטא עליו
תאכל • ועליו משא צמד פרדים • והוא לבנום בגדי עדים • גונח ומתאכח על הומץ אש • פרט רשת
לרגליו וטמן • והחליד הסכין בין סימן לסימן • וקורח עליו אחר המן • ויגש אליו אשר ויאמר •
אמור כא פחסך • למי היית ממיר באהבה את מעמדך • ויאמר האיש ברצון נפסי הייתי בומר •
להחליף מעמדו לפסאחר הסוחר • אשר לו הון עתק ומכקס רצון וטוב שוחר • ומי יתן ותבא
טאלתי ולא תאחר • ויאמר אשר הידעת כי אשתו תטחן לאחר • ועתה התחליף אשתך לאשתו •
ותמיר כבודך בבוסתו • ובניך בממזרות בניו • ועכניתך בקרן חזות אשר בין עיני • ויען האיש
בחי כי כבודי בכלימתי • לא אחלי פנו ולא אמיר איתי • ונפן ונעבור דרך הסוק • והנה איש ביד
גזול ועטוף • ודמענותו יביטון הנחלים • כצכו כמו כד נחלים • ותבאנה ותלכה ותמלאנה את
הראטום • כי הזמן דבר איתו משפטים • והוא מתהפך על חלצו • מתיחנן לדוחקיו וללוחציו להקל
מצער • ולהתירו ממאסרו • וכאשר קרבנו אליו אמ' חנוני חנוני • כי האנשים האלה סקר רדפוני
• ויאמר אליו מה היה הדבר בני • ויאמר האיש אני הגבר ראה עני • בפכט זמני • כהתה עיני
• ונס לחי • לא יתנני הומן הסב רוחי • ערבתי לרעיו ותקעתי כפי לזרים • ולכן נחלתי נהפכה
לזרים ובתי לכבדים • והנני היס ביד אכזריוס • ויאמר אשר ההיית מחליף כל מעמדך הנבזה •
למעמדו אשר תחה • ויאמר האיש מי יתן והיה זה • ויאמר אשר ההיית מחליף בחדותך לזקנותי
• ובבורתך לחולסתי • ובריאותך לחולס • ואטומותי • ואומץ לבבך לפחדתי • ואמונתך לאמונת •
ודתך לדתי • ויאמר האיש בחיי זה לא אהיה סוכל • את הטוב נקבל ואת הרע לא נקבל • משם
כסענו והנה איש חולה • וכסליו מלאו נקלה • הציאטו הרוסאים מרשואתו • וכל אה צרי גלעד
לכלכל מחלצו • והוא קרוב אל המות • ועל עפעפיו כלמוס • יריד כטיחו ויהיס • ומאורי עיני
כהיס • ונחיה על צדתי תמזיס • ויאמר אליו אשר החלימו להגיד לנו אל מי בזמן היית מחליף
מעמדך • ויאמר האיש לאויל מירודך • ויאמר אשר הידעת כי אשתו תנאף עם פלגני האען •

ואני בכני כאלו על העץ והוא המור דת בפני ויאמר האיש יחד עון אבותיו אל ה' והוא
יהיה נפרד מכל מאונותיו ועתה טוב מיתנו מחיית' מטעם עטרכו והנה איש פרוץ' אמוץ לבו
בגבורים ונערוץ' ג' דחה קו תו' ואל בן עבותים היתה צמית' טלם בכנין גופו' וכריא מראשו
לסוסו' ולא עמד כי האון הדסו' והוא יחף וערוס' יטכך ערוס נכחדות ומתוך העדה ירוס'
פעם לצפון ופעם לדרום' דלו עיניו למרום' אולי ימצא נדיבי ועניקו מוכרתינו' ויזיל עלת
מטל נדבופת' וישאלנו הטר ויאמר ההיית מחלקך מעמדך אל הטר חלקיה' ויאמר האיש מי
יתן והיה' ויאמר הטר הידעת כי אסטומכני חלוטה' וחלה את רגליו מחלה קשה' כי היא לו
מאבותת ירוטה יצונו ל' הדופאים החכמי' טלא יתה יין חדש ימים' וכל טכוע יעשה ה' זה טני
פעמים' ולא יאכל כי אס פעם אחת ביום' אולי ימצא למחלתו פדחם' והכאב איננו מניח לו
ליטון' ולא יוכל קום ולו יאמרו פלטים עלך טמסון' וכעת אל בית תפלתו יעלו' וישאלו
על כתף יסבלו' כל מבקשו לא ייעפו ב' יתנו ימצאו' יעמוד כתומר מקטה וכצור החלמים
ממקומו לא ימיט' ויאמר האיש טוב לי חסרונ' עם הכריאות' וזן המחלות הנכרות והנשיאות
' כי אצא ברצף נפטי' ביום זבליה ברוא וחוק' רצוא וטוב במראה הבזק' ארדוף אויבי ואשיג'
ואריע אף אצרת' פעם ארדוף ופעם אברח' פעם למערב ופעם למזרח' אדלב על ההרים
ואקפץ על הגבעות' ואוכל המזונות הטובות והרעות' ואשכב ואון מחדד' והמת לבדו ביני
ובין הכריאות יסריד' ונפץ וכעבור מטכונה לטכונה' והנה אטה זכה' ועדת פריצים לפניה'
והיא תחוק אליה' בטניה ותק' ון בעיניה זה אותה יחבק' וזה עמה יחבק' תונה עם כל
עובר ושכ' כגר כתושב והטר מביט אליה בעין האיבה ויאמר אליה עד מתי תתחמקן הכת
הזוכה ולא תצילי את נפסך מיד להבה ותאמר האטה זאת הדרך בחרתה' אותה חמתיה
ואחבת עולם אהבתה' פה אטב כי אותיה' ויאמר הטר התחלפתי מעמדך לאחת מן המלכות
או לאחת מן השמות והנסיכות ותאמר האטה הנני נסבעת באשר בראני ועד הלום הביאני
כי המצונגה ככולס אני' כי אין טרית ואון מלכה ולא גביר' ולא נסיכה טס' תאותיה כמוני לעת
צרכ' כי היא תרעב ותצמא ותחרש' חטוק בלכה ותטבע דוט והעצב בלב' יפריט כנהט יטוך
וכנפעוני יפריט' תטכון בחדרי חדרים' ולה טמרים מכל עברים ולמען ענותה ישימו לה טרי
מסים טנים טלטה סר' סוס' וצרות כמים לים מכסים' ואני איכל בכל אית נפטי' ואשת' ואפכח
דוטי והחוטקים מכל עברים' יבאו אלי כאיש ר'חד חברים עדרים יעלו אבר כנשרים
יתענגו בי על רוב טלום' וכמ' ג' רסן עדים אכלוס יחטקוני ואחטקס' אמצאס בח' ולא
יבנו לי העת אטקס' והנה בטמים עדי' וכמיומים סהדי' כי לא ראיתי אשה מעודי אחלקף לה
ברצוני את מעמדי' אטמח' י' רב חילי וכי כבוד מצאה ידי' מטס נסעני אל מקום אחר'
והנה איש אחד סוחר' הת' לו טבעה בגיס' בחיק היומי אמונים' ולרוע מזל' וכעומס'

ובעיניו כי יצאו ואינם וישאלו הו' אשר בענוה ובמוסר ויאמר לו אמור כל הדור הנאמן
התחליף מעמדך לאיט מאנטי הזמן וישבע האיט ויאמר בחיי אבותי לא אחליף מעמדו לאיט
מאנטי דותתי כי בהיותי עם בני ביתי ועם בני בטלום לא ידעתי מי הביאני עד הלום וכל
הכרתי אל עולם כי בני אשר עזבוני המה וירחיבוני ומטרה לחצי הזמן הציבוני לא הכרתי
בסבתם יוצרי והשתררתי בהם על אנשי דורי היותי בסבתם ככהל להון והתנהגתי בכל
עניני כמגדון וכעורון ובתמהון וכאשר לקחם יוצרים והשיבם אל עפרם אז הכרתי הושב
על כשא נשא ורם ושכתי מן הענות מן הגאווה אל מדת הכוננות והענוה והיתה פרידתם מן
העולם מנוחתי ואנחתי סבת הכלחתי ותגתי ודאגתי סבת הנחת מאונתי והספדי וכתי
סבת הנחת מרי לבסתי בעת האכלי מעטה ההתאפקות והסבל ארצה מה טרצה יוצרי
והוא לבדו יצעי ואורי ולא אחליף מעמדו לאדם מאנטי דורי מעט נסענו והנה אשה
זקנה יושבת לבדה טכולה וגלמוד וישבת סתח העציר שינויה אחז סערי יוצני כל נתיחה כנוע
עזי יער והי לנו כראות אותה כוק וצער וישאלה האר לדעת מה טובה ואת אשר התעלל ב
בה הזמן ואת אותיותיה אשר עם כה ותען אשה ותאמר בני אשה עזובה ועזובה רח קראני
ה' וידעתי כי הנה לי אלה מעוני אנכי הנעצבת הנצבת עמכם בזה האכונה היס בת מאה
סנה ולכי יצא ושוב כי חטבתי ואחשוב כי כל החיים אשר היו בעולם בעת הולרי הכיחוני
ואתר אני לבדי ולפי הטבע והמנהג הזמן חרבו עלי יסלף ואהיה אני הראשונה אשר מן
העולם הזה אחליף ובהעלותי על לבבי כל ההמונים והשרים והקצינים והגסיסים והמלכים
והרוזנים וכדיבי עמים והסחות והעבדים והספחות והשרות והפלגאים וכל האנשים והנשי
והקורות והחדושים אשר ראיתי ב מי כמעט כסורו עזמי ויאמר האר ההיית מחלפת מ
מעמדך לאחת מן השרות או לאחת מן המלכות והגבירות ולשוב אל ימי הערות או אל ימי
העדנה והבגרות ותאמר הזקנה חייך יצאתי מעבודת הזמן לחירות וכבר עברתי עשרי שנה
אשר עבדתי אל אמונה בצום וכבדי ובמספר ובתחנונים וסבלתי לכפרת עוני כמה יגונים
ואחשוב כי נפשי האפלה תמצ' מנוח לכף רגלי ואיך אחליף אותה לנפש נאים בוגדתי יקוואת
בפח הזמן ולטרדות חייך לא אחליף נפשי באחרת תהיה מלכה או גברת מעט נסענו והנה
לקראתנו פלו החון ומזיו מלאי יגונים מון אל זן כי בני ברעב ובצמא ובעירוס ובחוסר
כל והאיט נעים קול וישאלהו על אודותי ויאמר כי אבדו עשתיותי ועל חסרונו אשר גדל
עד לשמים ולכן כמס לבכו והיה מים ויאמר לו האר ההיית מחליף מעמדך לפלוני האר או
אשר הוא בעל חכמה ומוסר ולו אשה נעימה וחאוקה והון עתק וצדקה ובניו אספו כל חרות
חמודות ולהם בכל חכמה עטר ידות ויאמר האיט הייתי מחליף באהבה כי הכרתי בהם כל
מדה הטובה ויאמר האר ההיית מחליף קולך לקולו ויאמר האיט לא הייתי מחליף קולי בכל
אשר לו כי קולי כקול הזון וכעת יאמר סיר או פומן או תאמץ כמספר יאשיהו בן אמן
וכמספר הדרימון בן עברימון

ואני בעת אומ' קדושה רבה' אנו יוצר' אנו קדושה יבקענו כל מעינות תהום רבה יבעת אשר אדם
ביום הבטורים' ואקרא המגילה כפורים' ואומר אין כתיב בטלס רגלים' או אקרא מזמור בספר
תלים יחדו לקולו בני אלים ובעת אשר אומר חזק יעציה ואקרא בקימת וכדברים רעים
טכירמיה תראם כל למצן דומיה וכל עין בוכיה ואם יתן לי פלוגי בקולי את כל בית נכותו
לא אחליפנו ולא אחיר אותנו מטעם נסענו וסגנו איש כשיל באלתו ורוח אלהים רעה ונכ ציתו
ואמר האר גם זה דבר בעתו נדעה מה בסיוגם היא והאיש הולך וקרב והמכה במכה יהוא
ויאמרו הסר לדעת אודותי' ואם היה מחלק מעמדו לחיט מאכטי דורותו' ויצחק הכסיל
ויסול על פניו ויהי הסר ללעג ולקלס בעיניו' ויאמר לו הסר מדוע שחקת' ויען הכסיל' ויאמר
מה מאד נחשב לך לחכמה אילו שחקת' והיאך תשאלכי אם הייתי מ' לך מעמדי' הלא ידעת
כי כבוד תצאה ירי' כי לי בית מדות ועליות מרווחים יסודות וכרמים ומצרות וברחים' וקדושי
ואחים' ובנים טמנה' ואזה הגונה' והספק אתן בכיתי כאבנים ולי מזהב ואבן יקרה ממנונים
ואסאים ופרדים' ואני מסנה למלך וגדל לי אדום' ישחזר אילי הארץ ממני ויראו' וכל אשר
אתה רואה לי הוא' ואיך מאודות מעמדי שאלתם מו יתן ותהיו כמוני אתם' ויאמר הסר ברוך
טעמילנו' לא לנו הלא לנו' וישחק הסר מאודות הכסיל' ומעניכיו כי ראה כי הוא עשיר בעיניו
ועל דרך האמת לא היה לו לחס ימים' וכביתו אין כל רק ענות רצעים ונפחת מים' והיה מ'
מדתה לחסרון טכיל' טאכחנו עמו ועבדיו והכל טלו' מטעם נסענו והנה לקראתנו בחורי חמד
פחות וסגנים' לבנוי ומכלול כלם ועלי תולעת אמונים' ויאמר אלי הסר האגשים האלה ראשי
אלפי ישראל הם' כבחזן טכלם ונדעה מה בפייהם' ויהי בבאם אלינו קדמנוס לטלוס' והנה
ברכו אותנו בטס אל עילוס' ויאמרו לנו מי הביא אתכם הלום' ויאמר הסר דבר לנו אליכם
היום הזה רצינו לבחן טכלכם' בחזן לכס היום איט כומן' ככזן לעבודת האל הכאמן' הקרא
בספרו יאחד אל דברו המתאמן על עבודתו' ההונה וומס ולילה בדתו' המעניק רעים
הדבק בקדושים' המאמח אלדים ואכמים' האהב אלדיו בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו
אשר הייתם מחלישים מעמרכם אל מעמח' ויענו כלם יחדו ויאמרו האלה ירחק' אשר לכל
מבצר הסודות ירחק' ולו המעלות הרמות' והחכמות הנעימות' והקדושה והחסידות' וסכור
והעדות' האל' קוד הדור וכבי מחמדיו' אליו לכד כומן נחליף את מעמדיו' ויאמר הסר במס
קנותכם את מעלותי' ואת יקר קפארית גדולותי' והורו וסבחו' קנותם עבודתו ומטאו וטדחו'
הדעתם כי חנות לילה יקוס להודות' ולערך טכחות וקידות' ויאמר בכל לילה תחנונים עהכור
זאמר עטה זה כמה טמים' ויטב בן הנור וכרדים' ולא יאכל עד הצהרים' ולא יסתתין רק
להכילה וקדום ואם יקרב לאשתו טעס בחדס' יהיה דבר חדט' ולא יטעוס' כלום' עד סיכרך'
ולא יאכל בסר ירך' ולא יביט לאשה' ולא יענה למחדפת קטה' ולא יאכע רק בחיי ראשו
ויתענה כל טני וחמט' ועתה תקחליטו מעמדם למעמדו' ויענו כלם יחדו ויאמרו יהי לנו
לכזן' מטעם עברנו והנה איט מסכן חדט ברזל' כל היום וכל הלילה עמל ואול' לא יתן טינה
לעיניו ולעפעפיו תנומה

יא א

אלי

לעיניו ולעפעפיו תנומה

אולי ימצא למפלת עיניו תקומה עד אשר נכנע גאונו בעמלו וערחו ולא יתננו הזמן הטוב רוחו
: וישאלנו השם לדעת מה טובו ויאמר האיש כי רב עצבו ויאמר השם התחליף מעמדך לאיש
כדורך ויאמר כן לפלגי מארץ חדרך אשר לו הון ורכוש ואבן יקרה ואתמל כסא אשה נערה יפה
כלבנה וברה כחמה ולו סגל נעימה והדורה לא יערה ולא יעמול תקיבב אשתו בימתו ו
והסגל כסמאל וילהוציא כסף וזהב לא יחמול קראה הכסף בביתו באכניס וקרנות סן והכניס
ומרקחות וזכיס ויטקית בכלי זהב וכלים מכלים סונים ויון מלכות רב ואין איש ממורח עד
מערב לעשירות מעלת עשרו יקרב ויאמר השם ההיית מחליף מלחכתך ככל אשר לו וישבע
האיש ויאמר לא כי האיש אשר זכרתי איננו בעל מלאכה אשר טס צוה האת הברכה אמנס
מלאכתי הוא עשרי וכה אתהלל לא ישללנה ממני טולל וכל עוד אשר לא אצרפה במלאכתי
אמצא כסף עברי כפי המתחתי וההון אשר האכניס יצברוהו כחלוס יעוף ולא ימצאוהו
מסס כסענו והנה איש מתאבל על מתו ונשאלו לדעת סודו על האמת ויאמר האיש היה
כאבי נצח ומכתי אנוסה כי קברתי אבי ואמי היום סלטה ויאמר השם התחליף מעמד הנכאב
לאיש יהיה לו אס ואב ויאמר האיש חי אני כי מכל האנשים אשר אראס לא אחליף מעמדו ל
לאיש יהיה אב ואס כי הכן ולו יהיה הגדול בדורו כרוב כניו וכבוד עשרו וכצדקתו וכינותו
לא יוכל לגמול אבותיו במעלליו כל תגמוליהם עלי כי הם סבלו ממנו מהומת ותלאות
עצמות וכוראות אשר לא יוכל איש לדבר ולא תסבע עין לראות ואס באנו לספר אשר ממנו
סבלו יכלה הזמן והס לא יכלו ואני בידעי כי אבותי היו סבת חיי רוחי לא סרתי מעבודת א
אותם בכל כחי והיה נקל בעיני טרחי ועס כל זה הייתי רוב הימים עומד מטומים ואומרה
אל לבי והנה אס הזקן יבואס ולטניס אשר אן להס בהס חפץ יביאס ועל טכמי אסאס
וכדבר בו וקלאן אראס אראג סן עין תלעג לאב ותכנו לקהת אס וכאשר אספס האלהים עס
חסידיו לרעות בגן עדנו כפרח ונרדתי עס כל פרי מעדני כפתי טבח לוצרי סחוקני על
אהבתס ויראתס ואמצי כל עוד בחיים חיותס על עבודתס ולא התרשלתי בכל אשר ראיתי
להס הצורך ברומב ובאורך והנני מתנחס אחריהס ולא אקנא לאנשים וקנינו אבותיהס
מסס כסענו והנה איש עור בפתח ביתו יוסב ודומס וכנגד אור השמש מתחמס ויאמר השם
כסאל זה העור לדעת אודותיו ואיך הוא עס הזמן וקורותיו מיוס חטכו ראותו ואס הוא כ
כמעמדו בוחר או אס היה ממיר מעמדו באחר ויגס אליו האז ויאמר טלוס לך העור ויען
ויאמר וגס לך טלוס המוכה בסנויר וישחק השם על דבריו ויאמר האמנס לא אובל כבדרך
ועתה אמיר נא בחסרך אס היית מחליף למעמד איש אחר מעמדך ויען האיש ויאמר חי כ
כסרך השם לא אמיר בקלקן את כבודי לא אחסוך מעמד איר רק מעמדו כי בהיית אור עיני
אתי ואכסף כפי המתחתי היקה התאווה סנחרתי והשחרות אומנתי והיה העין רואה והלב
חומד ולמלאת תאותיו כאריה עומד ויצרס מפנת הסכל ויאמר האמר ולהסיק רצף יצרי לא
סתעבלתי וכל אשר שאלו עיני מהס לא אצלתי ודפתי הצבות כחדרי חדרים

כאשר ידדוק הקורא בחרים ועשיתי לי מהם עדרו' לא היתה עפיה אשר מהמאות פי לא נסתו
ומחיצו עיני לא נוכתה' המירותי הקצים בכלתה (הים באין) רחיצו הטוב והעלמתי עין' הייתי
מזרם' בעבודת יוצרי וגבור לטתות יין' ועתה אעמוד כאשר אעמוד' לא אראה ולא אהמר'
הולכות הצביות הנה ונהה' ומחיצו עיני לא נוכו כי אפילות הנה' אהן למכה לחי וכחרפה אטבה
ונסכה כל הזובע' ואנצלה מטיט החסוק ולא אטבע' ואדם בדורי לא אונה ולא אקבע' ובמה
טלא אראה ולא ארע' לא אהיה כחבצ' בטלה חסוקתי מן התאות הדמיוניות' וכופר בריתי את
העלמות והצביות' שטעתי מעלי העזות והגאווה' ולבסתי סות הבוסת והענוה' לא ארום אדם
יכבדו מחול ומים יעני' ורבו מארבה עצבתי' כי דעי כי אקל בהם מעיני' ואם חסכו הוצאו'
בארובות אורו עיני המחטבות' וטקטו הזמות והעצבות' וכחו התאות המתפרצות' לא ידעתי
שדיוס לפרד יום' ומנחה והסקטומלחמת היצר בלתי היום' הכני מתנחם במה שגור עלי ווצרי
' כי אכתי היתה צדו לצרי' ועד היות עיני בהים' לא ידעתי כי הוא האלדים' מסס בטענו והכ
עור אחר' ויאמר הסרגס את שני זה נסחר' לרעת אדם יחליף מעמדו לאחר' וישאלתו הסרג
ויאמר איך אתה עם הזמן' ויאמר בטוב טבח לאל הנאמן' ויאמר הסרג אטביעך בנפ אבותך
להודיעני אדם תחליף מעמדך לזולתך' ויאמר האיש בחיי יש לי מן הטוב אשר לא ראו אבותך'
ולא אחליף מעמדו בכל בית ככותך' כי בטרגס אשר שוטטו הארץ עורוטי' מקרי הזמן מנעורי
דבת צדונו' הייתי פרעב וכצמא וכעירוס וכחוסר כל' לא היה לי בגד ללבוש ולחם לאכול'
ויהי היום בחצת הרעב עלי חוקי יצאתי יצא נאוב כמראה הכזק' להזיק או להיות ניקויכי בחרתי
מות מחיי' לצייתי נסרד וכל מאני' וכשאני הזמן בבית אחד מבני הכדיבים' ונגבתי מסס
טלטה זאבים' ונטי בריו עזים ט בים' ומבית אחר נגבתי תכלת וארגמן ותולעת שני' ולרוב
מולי' ראני איש מלטני' והגד עלי אל הסופטים' ולקחוני ורברו איתי מספטים' ועשו
בעיני ספטים' והיה דבר נאה ומתקבל' כי אנכי כראשי מסחית לחבל' ותהלה לאל יצת
היתי לפניה בוכה ותתאבל' ועיני הרעב והצמא יום יום סובל' ובוכה וסופד ותקרא על נהרות
בבל' טכתי ללמוד טירים וסירות' לשמח לב הנעורים והנערות' ולטחוק לפני הגבירות והסרות
אשא אלי מאת פניהם משאת כאשר יוכלון הנערים טאת לא יחסר לחם חקי' ותמיד אמנא
צמר כחסי בטקיי' ואתן טבח לאל עלי גומר' כי תחת היותי בוכה הנני האם מומד' וכני האחד
קצר והנני מעמר' ותחת היותי רעב וצמא' אלץ טבע וסומא' לא ארניש אדם יביטו האנשים
לאשתי' ואם ילעגו האנשים הרואים לבסתי' לא אקנא לבעל אשה יפה' כי כלם טוות בעיני
החסידה והאנפה ונאבירה והשפחה חרופה תהלה ליוצרי אשר המצא למחלני עניי צרי' כי
טלמו' מי אכלי' ולפי טמח במה טקרה לי' וזה היה חלקי מכל צמלי' ויהי אחרי כן ויאמר אלי
השר הירצה עוד לבחן את דברי ולהביא במצרף השכל מאמרי ואען ואומר לא אטאל עוד
ולא אנסה' כי ראיתי בעיני המצפה' ולולי ראיתים ובחנתיים' לעולם לא האמנתיים' אמנם
מי יוכל להכתיס ולהעלים ולכסות' הדבר הצדוק באותות ובמופתים ובמסות' ברך

נשלמה המחברת החמשה עשר תהלה לאל וזי יא ב

אמר הנחבר

כאשר ארבע לי עם השם האמיתי , לבלות ימינו בטוב
 וסוכותיו בכנימות , היו לנו ימי צלה ושמחה , נסמו
 בגן ואכחה , היונו המד ואנו רוכבים במדים , ולנו טני סרדי , היו לעינים תאונה ותהי חברתינו
 חברה נעימה ופאנה , ויהי היום כצאתינו טער עלי קרת , ועלבו בגדי חופש לכבוד ולתפארת
 , ונתנו היגונים סתף סררת , והנה גבירה אחת לפנינו עוברת , והיא לעמודי הזעי גולה ונותרת
 , אספה כל ההיודים , ויהיו הרואים אותה מאשרים , ביופי ובחכמתה ובכשרון , ויאמר אלי המד
 מה ראית בחכמת הסרון , ואען ואמר לה ראיתי על כל הגבירות יתרון , ויאמר המד האם ה
 הכרת בה הסרון ואומר לא הכרתי ולא אכיר דק שחזני עיני מדומי החוסקים תטטר , ויאמר
 הממת לבך אל היפה , כי היא לא תלך בקומה זקופה , לא ידעתי אס זה הדבר בה מוס , אמנס
 סאר הדוריה הדורים לא עממוס , ואען ואמר אדוני לא זה הדרך , ולא זה העיר , כי את ביופי
 הגבירה עד הר פניד , אמנס היא כל חמתה לא תעיר , בידעה כי טלס יטלס המכעד , ולו היא
 בה פתיות , עד אשר תלך כסאר הגבירות קוממת , יחדו לקראתה בני אלים , ויהיו בימה כ
 בארץ הגמלים , ואס אל ארץ תביט תקיץ יטני ארמת עפר , ויכולע המות לנכח וכוס וחמר ,
 , ולכן הלכת בגבירה באשר הלכת , כדעה נז באורה על כל אור מלכת , ואסא מפלי ואותר

לך	קו	במיות	הו	לבה היעלה	עד בי	מאוריה	בני אל יחם
לקראת	בבודה	בו	בני אל רגוו	חבשוך	בזכה כל	גודדי מעלה	
או אם	שדחה	הו	לבה על מעל	תה	שו בני עפר	למולה נהפז	
יחיו	בבילתי	ומתים	עלאו	עד בין	עצימים	חלקי עוד בתלח	
		על כן	יפיפיה	בזכבה	בזרה		
לכת	עלי דרך	אשר היא	הולכה	בי היא	בפלך	ה	תכונה תומכה
		לא	פני טום	בה	ומעלה	חסרה	
כי היא	בלילת	ה	יפי אף	דורבה	על	ב מתיוחן	ועל כן מולכת

ויאמר אלי המד הראית רקח כפלח הרמונים , וקומת התור ועיני הונוס , ועביל האזים
 , וטוסן הפפתים זכרת המינים חו אני כי לנלא ראיתי כנה וזרק בטחק נתינים
 איש על דגלו באותות חונס , ואשר אמט שני בטחק ראיתס , הונוני גיד אומר כי הגבירה הגבת
 לא ידעתי אס עיניה יעלנו כסערה השמים , לכן נחוס בטחק בין הערכים , וכאר חקרי
 ירבבו ענבים והאידו אל עבר עניה , או אס ערמו עיניה ליומיס וההים , לכונכי השמים
 , וכסיליהס עת יהלו אורס

ה	ה	אמץ עפרה	אשר עיבך	הם	עלו	כס	עדה שמים
א	א	זנה שחק	בבין ערבים	וא	חזה יונס	באר	פנד
ה	ה	בלמים	עניל, אעץ	בי	חזהו	ס	עשה מערים

עוד א חזקבך ת את עינים על כו כבי שורך ברד שיניך
 אשאל צבית חן האם עיניך

דם זו כבי שחק קחים בשבי יומם ולילה ז ; לו בשחק
 או הם דמות כוכב ואור פניך

דמיון גלילי רום אשר כל ה צביות לך כמו מר"ב דליוכשחק

ויאמר אלי עוד צמר בחיי הנורא והאיום ' אכני לא ראיתי היעלה כלתי היזה ' והכני אהוב
 אותה אהבה עזה ' ובחרתי לטכון בחיים וכמות עם העליזה ' כי ידעתי כי לרוב ה
 הדוריה הגבוהים לא תטכון במונת יק בעדן גן אלרים כי מי יאיר העדן כי אס ופסי ציניה
 ומי יחדם טס המטון כי אס אור פכיה ' ונה יעמ הנפסו הקדמונ' אס לא יראו טס זהר יפעתה
 ומי יספר בעד החוטקים כי אס דמענה ' אן י יה תחנות ' הלככות העדינות ' כי אס על ה
 הריה ועל גבעתה ' והנה חסקה בעיני כל כך חביב עד אשר אס יהיה לה חומת אס סביב ' ב
 בחרתי לטכון עמה עולמי ' ולהיות לה לרוע ולעמית ' כי היא ביופיה תטיס התוספת עדן ' ותטיב
 חרב הטמנים בתוך הכדן ' וידע הדוד הנאמן ' כי הפסדהי טעות רבות בומן ' לחסוב איה ט
 טוב לבני האדם ' מן הטובלס הזה בהפרדס ' אס להיות בתוספת עם הגבויות המהללות ' אן ל
 להיות בעדן עם הזקנות האמללות ' כי חברתם עצבון כאוכל ככלה לתאכון ' בימי בצורת
 או בטני רעב זין וחברת היעלות נעימות ' וחסרונס שלמות ' וכמינט טאקון בעדן לרוע ה
 החברה ' וארצה שתוספת להיות עם עם כל גבירה נעימה והדרה ' וישא משלו ויאמר

גפשי בקרבית חשוב מחשבת לקיץ בעדן גן ולרצות תופת
 כי א מצאה שם צוף דבש עם נופת שם כל צבית חן וקול עוגבת
 מה לי בעדן גן ואין אהבת שם רק שחורות מ שחרד אוזפת
 שמה זקנות ב עלות ילפת גפשי בחברתם תהי נעצבת
 ואלך עדן ואת אכפת

כל ב עלות כומים וכל איש בושת על כן חשבתך בעיני אין
 תיפת בעיני חן והוד יכפת

בד כל צביה ה יקר לובשת ות אסוף כל מ חבדי עין

ויחי ככלות הסר פירתו ' התאנף לכבי על אמרתו ' ואומר אל הסר אדוני ' אל יאמר כן כור
 זמני ' כי גבול הטכל עבדת ' כאמר מהסוס על פיד לא אמרת ' כי לנו היו בגפס ו
 וכיפיד בתוספת היעלות ' והיו בטיעור צויתס בעדן הזקנות הדלות ' אז ברחנו עמך מן העדן אל
 התוספת ' למצוא טס עם היעלות הזוף והטיפת ' אומכס החכמים גירו אומר ' בעדן הוא סכר ה
 הנפסות הנפרדות מחומר ' ובתיפת הוא עונס הנפסות הליבד ת ' אסר בפס הזמן לבנותי ת
 תולעתס לא תמות ואטס לא תכבה ' ולכן הבה נתחכמה לו פן ידבה ' אן טס יפיו וכי עור ' י
 רק בנות צער ' ואס תקבע יער ' והימה וכער ' אל הנפסות החיטאות ' יאג

אשר לא ראו ולא שמעו דברי הנביאים והנביאות והיה להם לב לדעת ועינים לראות וטם
תענוג כפחי לעולם ולעולמי עולמים כי חן וכבוד יתן ה' וחסד ורחמי' ולא ימנע טוב להולכי'
בתמים ויאמר השר ידעתי כי צדקת בדברי הנשמות יעתה נאצי' לדבר מן המורגשות מן היעלות
אשר על לוח לבי חרוטות ונדבר מאודות יעלה ועתה התכיר היטה המהוללה : חמדת כל
חמדה וסגולת כל סגולה השר חרדו הלבבות למולה : ואעפ' ואומר הכרת היא יאבותיה וארץ
מגוריה ושמעתי אתה בבחרותיה וסודת איבדן ימי נעיריה כי היו לה שלם אחיות ממנה
גדלות : כפיאות על כתף התהלות ראויות לראשי הקהלות ולהן אף כל רק הצרות היפות י
והורעות החטיפות גזענים הלבבות שואפות והשפתיים מן השוטנים קטופות מור עובר כ
נוטפות כי הכסף והזהב הלכו לחרפות ומס אחד יצאתי משכונה לשכונה נעברתי כשיק אצל
פינה ודרך ביתה אצמד ואו ראיתי הכביה אשר לכב האנוש תסעד והיא ימכת ודוממת
מחרסת וזוממת והכנור בידה תקנן ביד להחליט אידה ופידה ואטאל אותה לדעת סורה ימדוע
עניה בוכיה והיא יושבת ברד רומיה תאניה ואניה ותאמר ברוך אתה לה מדוע
לא ירעו פני ולא ילודמעי עיני ואנחנו ארבע אחיות שכורות מכוס מריות כחיה על ע
עדרי חברותינו כמטויות ואנכי האכונה והקטנה היום בת שמחה עשר טנה ומתי יגיע תורי
להנשא באהרונה ואני חומה ושרי כמגדלות ומשאית החטק החלה לעלות ואם אמנת בהית
בתולה תהיה או צרתי כפולה כי שמעתי אומרים בעלי החכמות הרמות כי האשה אשר תהיה
בתולה ותמות אף לה חלק בעולם הנשמות ותכונן על יתר חיובי טרייה ותקונן על אבדן ימי
נעוריה ותשא את קולה ותאמר

שדי	נבונים	ש	ערי צמח	וא	שבה עירום	ועריה בושח
דודים	לעיגו	ז	ראו מגשת	וא	שבה בראש	בבית מרוח
איך	היה עור	ה	לבב שמח	אספו	כספי אין	זהב ונחשת
איך	בצאה בעל	א	אני שלטה	אחיות	גדולות לי	זלב גונח
	מה	או	מרה דודי	ועצמי חרו		
אועס	זמן ביגד		בריתי אברתה	עפו	שנותי פ	שטו כילק
	נס	י	שבו שרים	ובי נדברו		
אשה	אשר תמות		בתולה נברתה	אין לה	בעולם ה	נשמות חלק

ויאמר השר מה מאלד הטיבה לדבר זאת האשה ועתה אומר נא האמת התכיר את איטה
ואעפ' ואומר אכיר והוא בן האנשים צחנה ובאטה י יאמר האנשים בעדו שהוא כרוך
שפטה ולא יגם אל אשה ויאמר השר ואיך היא מתנהגת בעניני' ואעפ' ואומר מקללת אמתו
בפני' ואומרת בגד בני עמו' מחר הנות ואכד עמו' ולו שמעת השר אשר חברה עלת :
תצמה לתקף מלת' שמעתו הרי טנה ועדין' אזכרהו' והנני בעניניו לך אספריהו

זהלי שנתים אשר בשאתי בעל ועודוד ואין לי טועם

ימות	בחץ ברק	ומקול רעם	אז בין	כנות חזן	אחי שרתי
המ	ותה יסיום	אביקראתי	בי נ	כספה נפשי	לשנות טעם
לא	דעה מה א	חזית הזעם	יואר	ויאבד יום	בביתו באחי
	אראח	שכינתי בין	שלשים חדש		
ש'ט	פעמים	בעלים קברה	כל ה שכבות או	מדות אשרית	
	היא	ח ללה אלים	ושרי קודש		
היא כ	לביה בין	אריות גרה	ובתוך	כפירים	ר בתה גרית

ניתמה השר על צחות לסונה / ויכרך אותה בטס הראשונה / ויאמר חייך חביר התעודה /
 באהבה הייתי היתה והודה / ואם היא בעלת טיריה כאשר תאמר בעדה / ואשן
 ואומר אני אנהגך אביאך אל בית הסדרה / ואתה תשאל אנדוניתה מתחקיר סודה / ויאמר אלי ה
 הסר כאשר אהבתי תחמוד / ומהרה תוסה אל תעמוד / ואל בית הגבירה תביאני / והפנים ה
 הכעזים תראני / וכשמע טיריה הימים / ומתוקים מדבס ונופת צופים / און קמנוק! חיש סמינו
 והלכנו אל בית הגבירה / ומצאנו והיא לבדה בחצרה / ולכה כלב אפה מצודה / וכראותנו א
 אותה צמחה בלבינו גאה / וגרסה נפמינו לתאזה / וכאמר שלום עליך אסירת התקנה / והיפה
 הטיבה במוסר / ובעונה / ועליבס תבא ברכת טוב חברת הכאה / אמנס בעצמי איך שלום רק
 הזה על אה / כי כתנני הזמן לפני האנשים לדאזה / ויאמר הסר מה תטענותחי אחותי ומה תהמי
 / אמרי נא בחסדך אל מי תלונתך וכמה תתנחמי / אל תראי כי לא תבוטי ואל תכלמי / ותאמרי
 הצביה תלונתי על אבי ואמי / אשר גולנו טוב הזמן מעמי / כאשר לאים הזה הטיאוכי / אשר
 ביענותי צמתותוכי ואם סכאוכי מדוע כידם לא המיתוכי / מה מצאנו אבותי כי עול אשר באיבה
 הדפוכי / ומהסנח כנחלת ה' דחפוכי / ועדה מדברתי / ואדוניתה מספר / ככצעו עכני דמענותי
 כים כנרתי / ותבך כקל מר / ותשא את קלה ותאמרי

מליצי	א	הבי רעי	לאלי	ד	לפה עיני
זמן הרע		עשקני	עזכני		שכחני
אשר הוא		בראני	ולשבת		יצרני
ביד איש	י	ענה רוח	וקרח		נתנני
ימינו שם		כצלחת	וכשמאלו		ארסני
מדוכא	ו	חדל אישים	בחבלי בח		ארסני
ולו מתי		כאחת	נבלוח יום	ה	נשאני
נשאני		הרי כמה	ועדן לא		ידעני
כלימה	כ	סמה פני	ואנחותי		שברתני
ותרב	ב	עסו עמי	וכשחל		יצדני

יא ד

ישופני	ובסערה	והל אני	השימני
טרפני	כאריה כן	הממני	אבלני
אחוזני	ימי עוני	כנה דומה	ונפטש ש
שכחוני	מיודעי	דלו מני	קרובי ח
תשורני	ועין לא	וגועתי	ומי יתן
קראתני	בצרתי	תלונתי	אהה עלי
בגן עדני	להתקדן	אלו דודיש	אשר יום ש
מרי צאני	לשיתם	והבעתים	מאסתמו
בכור עיני	צרפתימו	באמרי פי	הרגתימו
יבואוני	ידי עמל	הלא בדרש	וגם דכס
גבלני	גמיל ידי	עלי שלם	צבני פ
הביאני	ועץ יבש	נרות שפכה	ביד אביון
טרפני	באט פירוד	במלכותי	לכדני
יצאוני	יגבותי	בשאתיהו	אני טרם
ובגיני	הלא סתרי	בצרתי	השבתיהו
אחכני	ידידי י	הלא עתה	ואמרתי
חקה מני	עצתו ר	ידמה כי	והוא לא כן
שמעוני	מתי חלד	ארצות עם	שחקים ו
תנקוני	ונקה לא	ושפטו נא	והואילו
המיתוני	ו עין אשמה	מצאו חטא	ואם בי ת
ילדתני	ואמי כי	זעקה חמס	לך אב א
דחה מני	ובינה נ	ותושיה	האם חכמה
חשבתני	בנכריה	ורשעי כי	ומה פשעי
ותשוני	תרמוני	לחן אל מי	ליופי או
קראוני	משוש ארץ	יפת החן	הלא מאז
בתבוני	וכתית איך	לחץ מעוך	ומטרה
אני חצני	אבערה	לעיניכם	ומיזם זה
אשמוני	לזאת אל ת	לבבי יש	לחשק אם
ידעוני	אשר מאז	מתי חשק	ביען כי
לחציני	במשעול צר	רדפוני	חסקוני
יחזני	אשר המה	אחייהם	למלאות מ
יעצוני	וכליותי	ישיבוני	סעיפותי
יצונוני	עלי ידי	ועל כל פ	והם עלי
עדי שני	ורקמה ו	עדי זהב	ואז אעדה

חודים י	שבו מוחת	תאינתי	תם גפני
אני את	הבי אהב	אשר באז	אהבני
ואל בא י	תמרו דודים	לאמרי פי	והגיני
ביען כי	יגונתי	ואנחתי	האיצוני
ואף כי ב	בדו למאד	תלונתי	ועלביני
אני אהיל	ואתמהמה	ראת' אול'	ימושגי
זה אם י	עשה אז יד	רשעים אל	תבידני
ואטמח בו	וכל עין	תשרבי	תעידני

והיו ככלות הגבורה 'לספר צות נפסה בסירה הדורה' נכבדו רעיתינו 'ופלגי מים ירח עינינו' והיא גם היא בכתה על צוארינו 'ותאמר הסר אל הגבורה הנני נטבע בחי נפטך' כי זה הכבי היה ראוי לעשות על מות אישך 'ואז ישימו החונקים עטרת תפארת כראשך' ואנו לא באנו עריך לבכות' דק היו עטונותינו לעלנו בסירך מחנו' ולקוט משכני אמריך אמרות טהרות' ולעטר מהם לראש ינו עטרות' ועתה הנאילי הצביה הנעימה 'ותסירי מלכך כעם ונחמה' ונני לך לחבר סירה חיומה' תהי אלינו לכחמה' ותאמר הגבורה חייכם וחי הנורא' והאיום' לא איכל לחבר סירים היום' כי לבי יחס כתבור' ומשי ומלסוני נגד כהר דיעור' סמעתם את קינתי' וככה לבכבם עלי בקנאו את קנאתי' ואני לא שמעתי עדין מפיהם סיר' ואם אשמענו אומר בדרך ה' ואעטיר' ויהי כשמוע הסר ויאמר אל אשביעך בחכב ערבות' לחבר סיר יעורר הלבבות' ויחדט האהבות' כדי טלב הגבורה מחטק לא יתיאס' כי קול סירך חוצב לאהבת אס' ואקום במצות הסר ועוררתי רעיוני' וננסתי מתני' לרגל המלאכה אשר ל לפני' ואיסה פני לבכות הגבורה' ולהעביר מלכה עברה ונצט וצרה' ואשא משלי ואומר

איכה חושק	יהיח מורד	אורך רביל	כל מורד
איך יבא בל	בב איש מורד	כי חנך כל	בב איש מירך
איך יצמא חו	שק יום מורד	יזיל על ל	בהו מירך
איך יאבר איש	להיות מורד	כי כל מר י	טביל מירך

ותחטק הגבורה כשמועה הסירה' ותאמר בחי האים והנורא' לא נופל אתה ממני ממעלת ס' סירים והזמיה' כי לך ידות במלאכת האיר עשה' ולבי להטיב אל סירך יפחד וירא חמס מהטיב אל נועס סירך איך אתחבא' והנה ראש המטורדים דבר מי לא ינבא' ותשא משלה ותאמר

קול רעם	שירך בגלגל	שמעתי דוד	ואחבא
כי אין	במכתת שר	חדש לחשף	מים כנבא
אבנם	עתר: חך הטובה	נוטבת	מי לאינבא

והיו ככלתה הסירה' ויאמר הסר אל יגבורה' אחמכ כי אס תתחנני לחל על ציתך

תהיה תקוה לאחריהך כי ידעתי כי אשר קבע האורים בפניך ונתן נובה וצדק סני עיוניך
 וחסקה לבנות החוטאים ומחל עדניך ורנה כפס הדודים מריח שמניך ונטאך על כל כבודה
 וחלק לך יופי לא במדה ועל כל גבידה נטאך יעתר אליך ויחפאך ועתה תשא בערך רכות
 ומעלות כי קרובה יסועתך לבא וצדקתך להגלות ותאמר הגבירה חי נפסך החסובה
 ורוחך הדיובה זה אעשה באהבה ותשא את קולה ותאמר

נורא	תהלות ב	עלה אל תחרש	באתי	עדי משבר	ובח אין
חשה	לעורה אל	עניה סוערה	לך שן	טחה כפה	ותשא עין
רבת	שבעה בוז	ולעג אף שבו	דת בוס	דמתך	ולא מיין

ויהי אחרי כן ותאמר הגבירה איצטע עליכס' עיני טוכו לאהליכס סן יראה אתכס איש מלסני ו
 ועל ססת לסון ודבת עם יעלני ותזיקוני תחת רכוכס להצולכני ויחמ הסר כדכרך כן כעטה
 והאל האמתן אשר לכל ראש מתנשא אשר הוא מעון לדל ולחיתין מחסה יתנך הצביה לסס ו
 ולתהלה ולך יקרא חסבי כה ולאירכך בעולה ויסדך מיד איטך אשר הטקך גועל כי חסך ה"כך
 וארנך תבעלי ותאמר הגבירה לכו לסלום אל מקומכס כי מאן ה' לתתי להלון עמכס

גשלמה הבח ברת ה"ח תהלה לאל חי

המחברת השבעה עשר

אמר המחבר

כאשר סכתי עם הסר מבית הגבירה ההדורה ה' אשר
 לא יתן סגור תחתיה ולא יטקל כסף מחירה היה ל
 לבב הסר כמו תנור בוערה נלהב מחטקה ובוטרי
 זעקת סבר יעוער וכמון מגורן יסוער וככל מחמודי הזמן גוער ויהי היום ותאמר אלי א
 אצביעך בבית האהבה אשר בינינו ללכת אל בית הגבירה סנינו כי מחטקה כלהבתי ו
 ואהבה עזה אותה אהבתי וסיריה מצאו חן בציני ונשמתי בלבי לסגס מתגי ולעונד רעיוני ל
 לרגל המלאכה אשר לפני ולחבר סירוס על אהבתה אולי תשא פני וגם אתה הכון והכן לך ס
 סירים צרופים בעליל הוסי ומאקקים טבעקים מאן דוסי והיו טקולים במאזנים כחמדים
 להשחיל ותאזה הס לעיניס יבקענו לב הגבירה לסגס ונגלה אליה מצפון לבינו ואש החסק
 הטומן בחובינו אולי תקל מעצבינו אז אמרתי אל הסר סיס לדרך פעמיק והעטמיק והוצא
 סניניך ולשמיק וגנזו ברומיק מבין אסמיק ואחרך לבבי בעממיק ועל הרי הצביה תריס
 נסך כצמי בעתך כסוסי כפאסוך אז קמנו והלכנו אל בית הצביה היפה סוריה ועניפה ל
 לאחת יערת דבסה וכוסף ומצאנוה בעד החלקן כטקפה תחפיד השמש כצאתו ומאן השמש
 להראות כסניה יסעתי ובעלה חרפת ארס וכוני עם היה כצב על אס הדרך כאיש נפעס ו
 ועמה דברו ריבות מדבר אכל וחסו ראס כאיש אבינו מקבר

ואומר אל השם ארור האיש אשר זה החבור חבד' זה הוא בעל היפה פתע יסבר' ועתה חילים נ
 גבד' ודלתות כחונטה נסבר' וערוש נער' ונעשה עצמינו כמתנכרים' וכאלו לא נכירנה כ
 נהיה מאודות הגבירה בפניו מדברים' ונהסבנו לחוסק' ולאיש חטת אחרים ג'ול ועוסק
 וכאשרו אשר יחטוק גבירה כזאת' וכדבר לפניהו דברי חסד בחרונות' ונעשה אל הגבירה ר
 דמיונות' לראות אס' לא כוסה קלון או אס יענה עזת' ויאמר המר עת לנסית' טוב הדבר אשר
 דברת לעשות' ויהי כאשר קרבנו אליהם ויאמ' המר עלו' לשר החונטקים' ושלום ליאמנת העמק'
 ותחוק הגבירה ותאמר ועלכם שלום החונטקים החסוקים' אשר בלב היעלות חקוקים' ויען כ
 בעל האזה הנרצחה' אחרו אשר התאנה מלכו אנחה' ויאמר ראיתי החס כי חסבתוכי לחוסק'
 ולאסת אחרים ג'ול ועוסק' איני כאשר חסבתוכי' וזה לי האות כי לא הכרתיני' ויאמר אשר אל
 תחרד הדוד ואל תטום' ידענוך' חוסק מתמול שלפוט' ואין לתמוה אס חסדת במלכות ה
 העמים' כי גם אנחנו חסוקים לא יום אחד ולא ימים' ול לי התמהמהנו כי עתה סכנו זה פ
 פעמים' ועתה הנה אנחנו פה שלטה חונטקים' בכנף היעלה מחזקים' בזאת נכחן' אס כ
 בעיני העבים נמצא חן' יחברכל אחד תמנו על חסד הגביר' עוד נחמד' אשר כל הבא אליו נעמד
 וסיה האיש אשר יהיה סירת כליל ביעו' ובהדרו' נניח לו הגבירה כי לו מספט הבכורה' ואני אשים
 פני ברקמנה להלל יפעתה' אולי ישר בעיניו ואסכנו על הדיה ועל גבעתה' ויטא משלנו ויאמר

לא ה אמבתי או מרים לי אמש יש י עלה תלעג עלי ירח
 עד א חנה הא מרה לשמש עת י עלה בזרח עלי קרח

בהטלימו השרה' ויאמר הנה הללתי הגבירה ההדורה' ועתה יאמר כל אחד מכס סירו
 נראה לתי תפארת המר והדרו' ואען ואומר חי אני אס בסיר נרצה הגבירה קרוב כ
 בדקי' אענה אף אני חלקי' כי לי גם סידים כבדקים ירוצנו' וכעין נחטת קלל ינוצנו' ולכות
 האבן כנקלה יפוצנו
 ואסא משלי ואומר

עפרה תסקיף	מן האשנב	בעיניה	יונה או תור
לבי תציב	כבטרה	הרעיש סיפיו	הך הכפתר
כעת חצה	תורה צדה	תאמר תשמע	זלום לפתר

ויהי בהטלימו השירה' ואומר אל בעל הגבירה' אמור כא החונטק גם אתה סידך' הסמר
 והסקט אל קירא ולבבך אל ירך' כי אס תגבר ירך עלינו בסירה' נניח לך חסד הגבירה'
 ויאמר האיש חייבס החונטקים' הנעימים' בוקר אנכי ובלום טקמים' איני חוסק ולא בן חונטק'
 ולא חטת אחרים ג'ול ועוסק' אמנס דבר סתר היה לי אל הגבירה' וחלילה לי מדבר חסד דבר
 סרה' כי החסד ג'נהו החכמים' גאמרו בעדט שהוא מפתח כל האסמים' ורסן מתצה על לחי
 עמים' ולבעלת לשון סתר ופמים כועמים' והדורכים דרכו ילכו קדורנית' יגלו ערות אביהם
 ופניהם אחרנית' והיא גדולה טכמתלנת יקראוה מחלה תהנית' ופרסה במוח נפעת' והיא מ
 מכס התרעלה קובעת' ואין טוב בדעת לחסוק אכן טוב לחסוק בדעת

ואמר המשורר

החשק מן און טוב לדך
 חלה רוחנית ברעת לחשוק
 שרשה ב אכן טוב ל
 מות נטעת חשוק בדעת

ויאמר הסר ולמה תעלים ' הסקך זרוד מתכיס ' ואתה חושק ממנו פי סכים ' ומי לא יחשוק
 הכת ירושלים ' אשר גולה נוגה וזרק מבין כוכבי השמים ' והיו בה לעינים ' וזה כמה
 עמדתי משתאה ' ממראה עיני אשר בה אראה ' כי אכזב השמים והנה נוגה וזרק אינס ' לא
 דעתי אם גלנו כעונס ' ושאלתי האברי שמים אם ידעו מאורותם ' ויאמרו כי בפני הגבורה ראו
 אותם ' מפותחות פתוחי חותם ' ומטובנות זה במלאותם וישא משלו ויאמר

אפקוד	עבא מרום	ואראה כי	נפקד	מקום צדק	ואור נוגה
וא	שאלה כל הו	ברי שחק	מי זה	ואיזה הוא	אשר שגה
לגמב	כהיום כו	בבי מרום	לה	עמיד ארץ	עלי תוגה
ויא	מרו לי דוד	שאלתך	למאד	חקרנוה	להשיגה
לא	עדרו צדק	ונגה כי	על חג	אדמה ז	הרם יגה
אך	רדו המה	וטבנו ראש	עפרה	בששון ה	יפי סוגה
שור עין	ימינה ת	חזה צדק	שור עין	שמאלה ת	חזה נוגה

ויהי כאשר השלים הסר סירתי ' באתי אחרתי ומלאתי את דבריו ' ואומרה חייבם החושקים
 גם אני ככס אדברי ' נדבר חשק על אהבת הגבורה אחר ' כי הגבורה ידיו נכפטי
 ואשים חשק אהבתה עטרת לראשי ' ולו תהיה שמאלי תחת לראשי עימיני אהבתה ותהיה נכפטי
 קשורה בכפטי ' תהיה לי כל הנעימות למרשה ' אינך נאשבע משוד תבחומיה ואלחם במכעמיה
 ואחרה מורה וכפמיה ' ואם גנבים יביאוני נשודרי לילה לריק לא יגעו ' יגנבו דים ויסבעו ' ולא
 אומר סירי סירי אל תגעו וישא משלו ויאמר

לניד	שבאלי ת	היה החת	ראשך	עבית חן	ופי אל דד
איבק	ואם ש. דד	יבואני	לא או	כרה כי	א הלי שודד

ויהי כהשלימי הסירה ' ויחר אף בעל הגבורה ' ויאמר אני לכס שיעירי עינים ' אכסים דקים
 ופנחנים ' טוכבים וחושים ' אשר אורחותיהם עקשים וכמעגלותיהם כלחיים ' דואה אני
 את פניכם לחשוק נחפזים ודרכי הנדיבות בונים ' כאילו לא עמדו אבותיכם על הר גריזים '
 הלא ידעתם כי לגבורה גואלים ואחים ' והיא כשונתה בין החוחים ' ואיך תחזו לה משאות שוא
 ומדוחים ' ולה בעל חותם תבנית ' ואיש יגע בהם ימלא כרול ועץ חנית יחרושו על גב החושק
 ויאריכו מענית וישיבו כל המעלות אחריות ' ומה לכס לרחם דחמתי ' והעזות על פני פניכם
 כאמתים ' טוכו לאהליכם ותטכבין בין טפתים ' אמרתי אך דבר טפתים ומדוע נגזת אלה
 החומה ' ועתה עזה ונגבורה למלחמה ומה נח ומה עליכם בני עונתה

כי יחסכו אתכם הרחוקים לאנשי שכל ותבונה ואך תתפתו אחרי אסיה תראה יפה כלכנה ועל
 דרך האמת תזכון עליה עננה י הלא הגד מראש לכב כי כלבנת היעלה אף לבטוח : כי כמה
 סחורות סכו לבנות אחרי הגוה י והם למצודים וחרמים מסטוח י ואמר המסורר

חדים בלבנת י עלה אם לא ידעתוה חמול אל ח בטחו בטוח
 בי ר אתה עיני שחורה מ שואר שבה לבנה א חרי הטוח

אמר עוד ראיתי במחשכי ונתן אל לבי י כי כמה מן הכעורו היה לאדם דומין ייפה אונתם חסומין
 ותחת הונתם מרוח קדים טרופת י וטפחות חרופות י תחסכנה בעת יסמינו מן הישות י נתהייך
 כאריות טורפות י ועפר ארץ בראש החטוקים טואפות י ואמר אחד מאנשי המועצה י בדרך
 משל ומליצה י כי בלסת אכס ואלה אריפנו מצא הסומן מתהלך לאטו י ושאלוהו לדעת מססטו
 י ויען כי כה מכטו ליסמת הכעורות ולהלכות המחורות ובאמר יחסכו החטוקים כי חטקו כונות
 הדורות י הם רוכבי אתונות כחורות
 ואמר בסדר

תכול שלטום שמבוס ון חלבים פגשתימו בנחל ה בשורות
 שאלתימו ידירים אל פשטתם השיבוגי לקשט ה בעורות

וע לבל חכס לב להנצל מערמתן י ולהטיב קטתו באיתן י בין חמס הכסים יכסס יסוד כהמות
 יתימן י כי חמתן מרובה מצלתן י וכבר אמר החכמים י עליו לכל העמים י כי האסה מצדדים
 וחרמים י והיא סבת כל מרי ואיבה ומריבה י ולמות ולכל תלאה עלה וסבה י טוב לפני האלדים
 ואלט מומנה וחוטא י לכד בה י ואמר החכס האזה סבת כל רע למגדול ועד קטן והיא מצודה
 עירם אונתה הטוח
 ואמר המסורר

מצא אני מר צמוח בר צמוח
 בחנו צידה הם במצודה פירש אתה ביש מבטן יד השטן

ולכן הירא את דבר המעבדי י וישחד מאסו ולפידיו י יסמור מחיזי עיניו ויעצס עיניו מראיה
 פניה ואס יבאלוהו אנהיה וקומיה י והפוך אותה ויתגלו אלתי חומיה י ואמר המסורר

חיסה זקצף אף צבי חוץ שפך על י עלה געד בבקעמיה
 אם ל כך יטה עלי חגה הפך אותה גיתגלו לך במייה

ומה מן החכמים המאוכמים י ומרע המלוכה ומן הפרתמים י אמר היו על לוח לב הזמן חותס
 י והחטק עצס ראונתס י עד טח מריאת עיניהם מהפכיל לבנתכי ולא הבינו לאחרייתס י ומחור
 בקלח את כבודס י ומטנה קצף לקחו בידס והניחו על קרן הכבי ככי אמר מאין ליש העלס
 ובאהבתו וכחמלתו הוא גאלס י ונטלס ונטאס כל ימי עולס י ככסו אעומת כחמות י היו למו
 לברות י ונטעו כסנתס מהר ספר ומחרות י ויחנו בקברות התאוה וכמוסרו י ואמר אחד בסירנו
 בראותי כי החטק במאסרו אסח אבי

ואני לביה	ובן גור אריות	ומבין עלומים	אני בן חכמים
צבי יה צביה	לבלתי ראות הוד	מאורי לבבי	והשע ועצם

ואמר חכם אחד כאשר שאלוהו אנו ערתי • על אודות חכמתו • ומצטת תקפנו ונבונותו • דעו
 אישוא אחי • נישבת חכמתי ועלת עכתי • ואשר החכמים יסקרו על דלתותי לסמור מזוה פתחי
 נתי ליה לאזכרה ריח נוחתי והיה כל הנאוך נראה איתי נחי • הוא תחת היות איש חושק לבגדו
 הככית מצמיד • שויתי ללנגדי תמיד • וישא משלנו ויאמר

לשואל במה	ג עלית עדי כל	בשוך הזמן	יחוד וחיה
עגיהו תבואת	להציב לנגדי	ראות מן צביה	וצבי צבייה

ואת לתמוה אם האיש יחסר הודו ויפעתו ויהיה רוח אלהים רעה מכעיתו • בהתחברו עם האשה
 לרעתו • ושחין אכעכועות עליו פורח • והי מכאב לבו מר צורח • כי הכה השמש הזרחי הגדול
 על כל צבא השמים בהסרח • לא ילקה רק בהתחברו עם הירח • ואמר המשורר

אל תזמה על	איש דודאי	חשקו ביום	נתגו ריח
עם עת יהח	בר עם עפרה	זיו הודום	נו בורח
לא ילקה ה	שמש רק עת	יתחבר עם	הירח

ולכן חדלו לכם מן החשק אשר נופכים וצא נשב • כי במה היא נחשב • ותגו לכם מרגוע ונופש •
 ונבטו לכם מן הסכל בגדי חופט • סן יפגעו בכם אכזאים מדי כפס • ואספתם את כפסכם •
 ונפש בית אביכם • ויאמר השר הזאת חטבת למטט עליו • ליראנו ולהכילנו • באמרך כי יט
 לגבירה בעל חותם תכנית • חי אני הנני מתקדכ לבוול מירואת חכית • וילך מפני קדורנית •
 וגם לגבירה אחים טבעה • ארדוף אותם מהר אל הר ומגבעה אל גבעה • ואקח לי הגבירה על
 אפס ועל חותמי ואאימנה על לבי חותם • וכחפן גדול הייתי בעלה מכד • כי הייתי מכ • אותן
 כחנית וכקיר • או חיצי מדמו אטכיר • וישן השר אל הגבירה ויאמר הנני נטכע כחי אהבתך
 ויקרה • וכיפעתך הטורה • וכנוגה דחק הנטוי על ראשי החוטקים כעין הקרח הנורא וכענין
 אשר כברקים יהלכו • ובגבותם אשר קטנותם ידרכו • ולבות החוטקים אמטכו • כי לא אפיר
 חמך עד אשר אל חדר הורתך תביאני • או בעלך חותם תכנית תראיני • ותצחק הגבירה
 ותאמר חייך השר אם תראנו תחרט • כי הוא איט צרע וראשו ימרט • וכל עומסו טרוט יטרט
 והוא נתעב וכאלח • כעוף נודד קן מטולח • חן ככידו יפלח • ואם תחפון לרעת איד נסעתי
 מיטבתה אל ארצי • הוא האיש ומדבר עמכם זה דודי וזה ריבי • ויקצוף האיש על הגבירה
 וחמתו בו בעיה ויאמר או פרה סורה אשת כסילות ואשת מרי • אשר תלכי עמי קרי • כדבר
 אחת הנכלות מדברי • וכך ה' כסחין דע ולא ימיט מעטות פרו • אמרי נא עונכה מה חזית כאשר
 קיטי בות • ואהבת מטכסיד חזית • חי אני כילולא אשר עלה על פרי הדרך חזית • ואחרי
 מראה עיניך התפתית • ואבין אמרי ואמך חזית • או דאית צורתי האמתית •
 ואשא משלי ואמר

בזית צר	תי שית זונה	מראה עיני	ד הרפתיה
לולי ביעור	צורתך אז	ראית צר	תי האביתית

ויאמר השר והוא מביט אל הנבירה , אשר נפשו כנפשה קטורה , אי צורה כגימה יהודיה .
 זה הוא אשר קורא עצמו חותם תכנית , אשר פניו כפני התענית , ועל גבך יקח
 ויאריך מענית , א הלל בך שחר איך נפלת משמים , ותהי לאיש כמר מדלי וכסחק מאזים .
 חי אכי לו היות דלתי דופקת , ועל דורי מתרסקת , אז כודע לך כי בהמה על צרת אים
 את חובקת , וישא משלג ויאמר

את מי תחבו	קי עפרת הן	על מי זה את	בהרפקת
לו חיית לי	נודע לך כי	בעת היה	את דובקת

ויהי כהשלימו השיחה , חמתו בו בעיה , ויצעק צעקה גדולה ומרה ונהה נהי ונהיה אי
 ואבוי ואייה , אומר סדוד כטרונו חבלי טאול סכונו , ועוד ידס נטויה , בבית ישראל
 ראיתי סערוריה , כי פיה אדומה תמימה בטבלה אשר עול עליה לא עלה ואין על צפר מטלה
 נפלה כנפול לפני בני עולה , תסלך בחילה , ונפטה מרה לה , ולא חס עין אנוס עליה לחמלה
 וכעלה ארי במסתרים ודוב אורב הוא לה וישא משלג ויאמר

איך טאו	השכיל לבות	איך עיני רו	אים תשעינה
בי ראיתי	שערוריה	כי פרה ו	דוב תרעינה

ויהי טרם כלה השר טירלי ואני באתי בדברני , ואומר אחלי לפניך השר אל תמנע ממני ל
 לחס חוקי , אענה אף אני חלקי ואשא משלי ואומר

אתמה על כל	חושקי חשק	איך בחיים	לא יקיצו
כי ראיתי	ער ריה	דבר עם ה	פבו נקבצו
כי ראיתי	פיה ודוב	תר, נה י	חדו ירבצו

ויהי כראות האיש כי הרחבנו עליו פה ולמחלתו איך ארובה ומרפא , היה כאיש מרה ועולם
 כאילו נדקר בחרב ונספה , לא יפתח פיו כאלס , ומפני קצפי וחיון אפי ומעלס , והנבירה ב
 בצרת בעלה טבעה , ואז ימלא טחוק פיה וטפתיה חרועה ובעלה מצרית צועק חמס רטע
 יראה וכעס שינוי יחזיק ונמס ויהי אחרי כן וישא האיש את עיניו ניטס אל השר פנת ויאמר
 נפלאתי עליך השר , בעל חכמה ומוסר בידעו מעלתך , ואת יקר תפארת גרולתך , ידעת כי
 את ה' אלריך תירא ואותו תעבוד , ולך אשת חן תתמוך כבוד , ואיך באשת אחיים קחטוק
 הטוב לך כי תעטוק , והיה לך לחמול על יחס אבותיך , ולגער בחשק אשר לא מבחיתך , למה
 תמות בלא עתך , שבה השר מזרון לבך ועורה משנתך , ופקוד בצדק הן הוצרותיך , והיה לך
 למטיב נפשו ולכלכל את טיבתך , פן מה תעשה באחריתך , ואמר החכם לבנו בני לך יחס מכובד

ואם תמורנו בטוב המעשים לא יאכד ילך הן עתה כצדק תסקרנו ודע אם לא תסקרנו
 תסקרנו ויסא מסלו ויאמר

בני יחסך מבוברת שמרנו בטוב הם עשופן ת אבדנו !
 והנך רב בצדקת פקדנו ואם לא ת פקדנו ת פקדנו

דע לך הסר להבין לאחרייתך ולהסר ברעתך ולתן יוסרן אחרים ברעתך ואלו החכם
 בספר המוסרים לך תכה ופתי יערים ודע כי האלדים יתעלה גוריה הכמתו אשר איש שלא
 יוסר ברעת וולתו יוסרן אחרים ברעתו ואלו המאור

קודו מוסר והוסר בורים ואל יו קוד בך ה בערים
 דע כי איש באור לא יוסר יוסר בו ארדים חי אורדים

ועתה לך איעבך הסר העבר העק מקרבך ועדי עדי חכמה ומוסר ולבוש תומך ואלו
 והעבר רעה מכסדך והלכו גוים לארץ ואם את הדבר הזה תעשה וחוקתי תלמוד ואת
 אשת עמיתך לא תחמוד וזוך אלדים וכלת עמוד ויהימים היראונים יסלו כי מה טעבר חלו
 וגם כל העם הזה על מקמו יבא בטלום ויען הסר ויאמר דעתי כי לי אשת חן וטוב
 תתמוך אמנם בכל יכלתי על אשת אחרים אסמוך ולא אחוש בהכתי אל מקום נמוך וואת
 הגבירה תיש ראותיה אמתיה חמדתיה ואהבת עולם אהבתיה ועל כן הסר מטכתי ועל
 גרנותי ענק ענדתיה זאת מנחת עדי עד פה אשב כי אונתיה ואשר תאמר אידך אסמוך כ
 באשת אחר דע כי אני מכקס רצון וטוב טוחר אמנם אשת בן מוסר ומכאים לא אסמוכ
 לאשת איש ואתה אחרי אשר עונתה תגרע והיא לא תצמיח ולא תרע ראי טוגע כך דע
 ואשר יצצנו בן חכבל לחלל ברית החטק ולחבל בזה ענתך לא אקבל וידעתי כי לי יחס
 כטבר ולא אידא כי בחטף הגבירה יאכד ואם תסאלני עליו אני מגוע ישי ואם ענתך ענת
 אחיתוסל אחי ענת חושי ויסא מסלו ויאמר

חדי שאלנו עליו יחשי ואו מרה בן ע בודך ישי
 אבר עבי קחלך עצת לבו וא ענה שבה עצת אושי

ואיד לא תהיכה ידי אמונה לחטוק ביספה כלבכה ומקשרת מור ולבונה חי אני כי מין הכרתי
 הצדקה וראיתי דראי חטקה כתנו ריח ברכתני על אורה תארה ולא על חדוש הדיח
 ויסא מסלו ויאמר

בידעי כי לבנה שם משוחף לירח ואל עפרה לבנה
 אברך על צבית חן בחודש מאורה לא בחודש ה לבנה

ומן הדין היה לך להחזיק אלי טובה כאמנה כאשר הייתי עם הגבירה כאמנה כי אהב את
 אשר תאהב ומטאיד אגא והיה לך לענוא אונתי אם אשנא אהביך אגנעל בקרובך והנה ר

והנה רצונך עם רצוני כתייחד , עולות בקנה אחד , ויאמר האיש אל תחשוב הפסד כי נגבירה ח
 וזבתיה , כי תכלית טנאה טנאציה , ולולי חמלתי על כבודי פן יחשב אלי לפזיזתית , כפכתי
 להפסד כריתות , נחי אשר קנה לבבי וקס לו לכד לצמיתות , בטנאצתי אותה איתאן להיות מעוך
 ובתות
 ויבא משלנו : מר

בחי האל אשר קנה לבבי
 בשבאתי לשוכבת בחיקי
 ולבי קם לבדלו ל צמיתות
 אני אתאן היות מעיך ובתות

ויאמר הסר ואם תאזר המזל ותמות אשתך התלכוד צביה אחרת ברשתך ויאמר האיש חייך
 הסר אם יאמרו לי בני עמינו , נסא אשה ומלךך תמלך עלינו לא חפצתי לקחת לא
 מלכה ולא נסיכה , וקודם חפצתי להחת כרות טפכה
 ויבא משלנו ויאמר

לו יא ברו עמי נשא אשה
 אתאן היותי נ עבר בלתי
 ביום ועלינו לבה בלכה
 או ל חיות עמה ברות טפכה

ויאמר הסר הלא ידעת כי לא טוב הית האדם לבדו , ולכן נברא' האשה לצדו , להיות לו עזר
 כנגדו , וכמה מן הנשים , יעלימו מומי האנשים , וישביעו בצחצחות הנפשים וצדדיינה כאוכיות
 סוחר וישמרו הרבנאים , ויאמר החכם כאשר טאלקו , אינה טוב לבני האדם אשר יעשהו ויאמר
 כי האדם יחיל טובו , בסכל יהיה בו , ואם אין זה יתהדר במסכת זהבו , ואם אין זה יקח אשה כ
 נטרה תעליס נגע לבבו , ואם אין זה ישתק ויכסה ודן לבו בקרבנו ואם אין זה הקבורה תהיה
 סוכה לראשו ורובו
 ויאמר בסירו

שאלוני	ומה זה טוב באדם	הטיבוני	בשכל א	היה בו
ואם אין זה עביתים	ה עשירות	להתהדר	במסכת	זהבו
ואם אין זה עביתים	ה חבירה	כשרה	עלים מימי	לבבו
ואם אין זה עביתים	ה שתיקה	לכסות את	זדון לבו	בקרבנו
ואם אין זה עביתים	ה קבורה	תהי סוכה	עלי ראשו	ורובו

ויאמר האיש אמנם ידעתי כי הנשים לעזר נבראו , אמנם מעטות על זאת הטובה נמצאו , וכמה
 קשה לסבול חברת רענות מהם , לא מהם ולא מהמנהגם ולא מהמחשם , ויאמר החכם בזאת יבאן
 האיש נפשו החכמה , לדעת כי הגיעה למעלה נכבדת נראה , פזוכל לסבול חברת אשת הזמה ,
 כי האשה הרעה , תחליף טערה ולא טבעה ,
 ויבא משלנו ויאמר

בזאת יבאן	נפשו איש	ש	יסבול חברת	אשת הרעה
הבשילוח	לואב ערב		החליף טערה	אף חליט טערה

בית ה' י' א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' י"א' י"ב' י"ג' י"ד' י"ה' י"ו' י"ז' י"ח' י"ט' כ'

ל' מ' נ' ס' ש' צ' ק' ר' ל' ז' ח' ט' י' י"א' י"ב' י"ג' י"ד' י"ה' י"ו' י"ז' י"ח' י"ט' כ'

ויאמר השר אין לצמנה אם חסקנו חסק עצום היעלה כי שמענו אומרים כי עורנה בתולה
 ורכים חושקי בתולה מחושקי בעולה ולמעלת הבתולה נתנה האל בשמים בין ארי
 ומאזנים ואמר המשורר

ברח דודי	ברח מעיר	פרוצה	וקח נערה	בתולה ו	דרוצה
וקחכפי	לך ביאור	נערה	ונערה	ט עפרה ו	הקיצה

ומן התימה מן הגבירה איך בחייוס עודנה כי נטאתה ונתטליכה וכרחוק מורח ממערכ ת
 תרחיקנה זיטונה רחקה ממנה ולכן אטת תארים ואיט אחרי שככנה ולו למדת והיו תואמים מ
 מלמטה כל הנחתה הסבת הלא ידעת כי לא ילקה הירח או אורו לא יחצה רק בהתרחקו מן
 השמש מן הקצה אל הקצה וישא מטלנו ויאמר

עפרה עת עם	עופר תשכון	תאיר תור	יח אף תרצח
אכן עתנוד	דוד חשקה על	בורגם ל	בה ימצה
תדמה לם	פר לא תחשך	כולה או או	רה יחצה
רק עת תרוק	מן השמש	מן הקצה	אל הקצה

ויאמר האיט חלילה לך השר מחוות מהתלות ולומר כי למעלת בתולה הנשמה בשמים בין
 המזלות והנה אם תאמר כן בבתוליה מה תאמר בסרטן ועקרב אשר אצל גבולה
 התאמר כי בעבור מעלתם הנשמו בין ראש כוכבים כי רמו וישא מטלנו ויאמר

בתולה י	חשקו חושקים ויאמרו	למעלתה	זבולתה
אטיבמו	דאו סרטן ועקרב	בצדה הם	למעלה לא

ויאמר השר חי אני כי דברך לא יעילוך ומשליך והתנולך לא יזילוך הגבירה הזאת לא
 לך תהיה ואמר יקום עלינו אם בהמה אם איט לא יחיה מות יומת דמיו בו יהיה ויהי כראות
 הגבירה כי בעלה ירבר עליה סרה כאילו היה לזניבים הרה ותאמר בלבה אחרי אשר
 כי ימעלי ובחשקי יגעל בור כרה ויחפיהו ויפול בשחת יפעל ותטס אל לכה להגדיל עצבו
 עד יהיה גוכח מלבנו ותאמר אליכו שמעונו החושקים הכעיומים כי אתם נור היומים בעלי זקן
 בא כיומים בחשך בא ובחשך יתעלם ויצוריו כצל כולם חלפו עם אניות אבה ולחשק לא
 ישמע ולא יאבה ולי סחורות יפות וכמרצות צבי הם לכל הארצות גלות עילית וגולו תחתיות
 עברו משכית ובעלי מך מערכים והוא בן לא חכם ואחס טני חושקים על דלתותי מתרסקים
 חלוק גופי לכס לשני חלקים הנה גופי אשר דמתה לתמר קומתי והוא כחתן יצא מחושתני
 האזור יגבול אותו קח אתה השר בראשונה ויד רעך תהיה באחרונה וישא השר עיניו
 ירא גופו כחמר למביטיו וכל אשר בה טוכן לשבטיו כלליו ופר טיו וכראות השר נטע נעמן
 דלת ראשה בארגמן ושפתיה טפת כוס פרח טוטן מעטה ידי אמן ונשי הציצים וכרד האנים
 וכשתוריה ופרחיה והדוריה ושכחיה

ונאמרה כמגדל העץ' ויאמר ארור האיש אשר עשן זאת הגבירה יסן' (בראשית חוה התכונה
 אשר הונף ואשר תרים' ויאמר זאת הארץ אשר נסבעה לאברהם' ויבחר לנו המנה העליונה
 ויאמר כי לולי הייתה המנה הנכבדת והעדינה' לא היתה למטה למנה' ויסא משלו ויאמר

מה או	מרה עת	א חוה במעל	יפעת	תמונתך	אשר זורחת
אביש	אלי ארץ	ושמה תאות	נפשי	באש תבער	ומתלקחת
אמנם	לגודל	מ עלתך יעלה	תרגו	יחידתי	שאיך בתחת

ויהי הוא כלה לדבר וירא בעל היפה' כי הגבירה תתקרב לנו בגופה' ויאמר אכדה האמונה
 ואין לה טורס וענף' כי הארץ חנוף תחנף' ויקצוף בלבו ויתאכף ויחטב בלבו ערמות ולהנצל
 מיד מהומות' ויאמר אלינו ודעונו פחדים ורועים' שמעוני ושמע אליכם אלרים האם הזה
 חשבתוני לחוסף כמוכס' ויבא דבר מלכות מלפניכם גדתם אומר ויקום לכס' ואמרתם יחבר
 כל אחד ומנו טיה' על אדנות הגבירה' והיה האיש אשר במלאכת הסיר תגבר ידו' כניח
 הצביה לנו לבדו' ועתה אחרי אשר המול פה הביאני' האמיני והלאני' ולדאות אשר' לא דמיתי
 לראות הראני הנני למלאכת מצותכם ארצה' ותהי שניכם וכל החוסקים מקצה' ונחבר טוידס
 על אהבת זאת הקדשה' ואם לא אגבר בשירה חדשה' בשפה בחרה בנימימה וכקמטה' תהיה
 על לוח לב הזמן חרוטה' ונתתי אותה לכס למורטה' אך ידוע תדעו כי אני כאדם עמו' וירצון
 אגנה הכרונס ואפאר הנעצון' כי חשק לא ידעתי ולא עבר לעולם' אך הניסותי לעולם
 עליו נרבי' והכרתי אותו מקרבי' אשר לא צויתי ולא דברתי' ולא עלתה על לבי' אמנם
 כאדם אנוס' מן הפחד אל הפחד אנוס' ועתה הגישו עצמותיכם אנשי הזונה' וקומו ונקומה
 עליה למלחמה' ועבור עלי מה' ויהי כשמוע אשר ניבו' עליו לבו בקרבו' בהשבו כי ישיב
 צור חרבו' ויאמר זה היום עשה הכבילה ונשמחה בו' ויסן אל הגבירה ויאמר רני ושמחי צורה
 ההדורה כי האם הזה יום בשירה' כי ידיו במלאכת הסיר תגבר' וסירונתעו במדבר' אין
 חסן בס לא לזנות ולא לחבר' ועתה מה לתבן אז הכר גולי ושמחי כי נסבר שבת מכך
 ותחאי תחת כרוב ממסך הסוכך' יהיה פרוי מתוק לחכך' כי חכני בא וסכנתי בתוכך
 ותאמר הגבירה חייך אשר אע"פ טעורתי כעורה' ופניו בשולי קדרה' ושלח ה' בו את המארה'
 לו טפה ברורה' וסירתי חוקה ונמרצת' מפניני המאמרים מקובצת' ואם לא שמעת העם יגבר
 עליכם כסירתנו כן הזיכה תהיה ידו' על התחזונה' ומה תעשה נפשו העגונה' אם יהיה חוקן
 ממרה למנה' ויאמר אשר אל תראי חבצלת הסרון' כי אחר עליך טוידס יהללו בכל פה וגרון
 ותענדי אותם ענקים לגרברו' יך ושמעתם בארון' ותאמר הגבירה אלהים יענה את עלומכם
 וירצה ה' לתתי להלוך עמכם' ויאמר האיש אך יהיה ענין' סירינו בדברי יקר או בזלות' בדברי
 חכמה או בדברי הוללות' ויאמר אשר נפליג לדבר בכבלות' עד אשר יחטב לנו לשפלות
 ויהיה סירינו הוללות וטבלות' ויאמר האיש ומי יהיה לחטאת ראשונה' ויאמר אשר אני אגאל

וישא משלו ויאמר

ער לא נוחם	מעיני	סו	בי איניך	עפרה	הס
יום יום נלהם	מחיציד		בי מטרה	לבי	תעי
היך אש פחם	מתלקחת		תשתוחחי	עלי	נפשי
צדק נצחם	חורדי	ל	די פניך	עד	אן הסתי
אז אתנחם	ברכותיך		הריקי לי	אהלי	עפרה
יום ורחם	ברכות	שד	בצת תחת	ברכות	אם

ויהי ככלות השר טידו כאתי אחריו ומלאתי את דכרו ויאשא משלי ואומר

לבי נוחת	מפניך	ג	פן פורחת	עפרת	חן
בראי משחת	כי על חשקך		את מראיך	הראני	נא
מתלקחת	ברד עם אש		אל תוך קרבי	נדמה	חשקך
רדת שחת	ופדני	מ	רעיה קורך	השמיעני	
רקח מרקות	הגמיאני		אלגן עינדך	הביאני	
בצת תחת	ומגהום	רו	דים מעל	מבגד	ש

ויהי טרם אכלה לדבר וטירי עודנו בחכי ויאמר האיש אל תאחרו אתי והכלית דרכי וישא משלו ויאמר

על כל אור מלך	אור לחיידך	ד	דין עפרה	מה יפו	דו
לפני שלך	בנפיל דגים		ציר אהבתך	נפלתי	במ
אל צלך	בחכתך		ערתך אנס	ומיראת	ס
אל אור הלך	אשטחנו		עם דם דמעו	ארחץ	סותי
לשכב אצלך	להיות עמך		סתופף ביום	בירתי	ה
אמרתני לך	לרכוב כי אם		תעצרו לי	רעייתי	אל

ויהי כהשלימו הסידה המזללה כתן עלינו בקולו קול המולה ויחרד השר חרדה גדולה ויאמר זה קול ענות גבורה בפעם הזאת לא נצחנו הגבורה ואנן ואומר אל השר איך לנסות עוד ב בטרדיס כי לו פנימי המאמרים ויהלומי הדבורים הבה נתחזמה לנו בסודות ונחוד לנו חידות ו כי אם גבורה ידו בשיר קצר טכלנו אולי יפותה ונוכלה לו ויאמר השר מה מאד העיב לדבר זה הנכל אשר לקברות הכל ובשרו עליו יכאב ונפשו עליו תאכל ונאה אנו כי כטל כח הסכל נעתה חודה לנו חידתך ותרחיב לי בצר כי ידוי מהנטיע תקצר ומוזימה ממני תבצר ולבכי כח לא עצר אז לכסה אתי רוח קנאה ויאמר אל בעל הנאז אחודה כא לך חירה אם יכול תוכל להגיד זינניח לך הגבורה בכבורה ולא נדבר עוד מאדנותיה ולא נשחק עוד על משכתי

ויאמר האיש הסבכו לי כיום וכמכר לי וישמח האיש כי רב חילוני ויאמר שמע אלדריס בקולי
 אך עשרתי מצאתי און לי ידה אטתי אשר תחמדנה יחדה חידתך וכשמענה ואלה אעמוד רגע
 ולא אדענה קחו לכם אטתי אשר לקחתי מידכם בחרבי ובקשתי והתעללו בה בפני לבאזי
 וישא משלו ויאמר

אין לי	יריבון	ע	לגי שפה	ברפים	ולצים ח	מחו לצון
כי נ	חשבו לי כל	באות השיר	לנות	ברות רועים	וגדרות צאן	

ואצן ויאמר אל יתהלל חוגר כמפתח ואלולי כי למסגרת חידתי לא קמצא מפתח ויאמר החכם
 אינן לאדם להתאבל על פיר יום ולא לטמוח בעת ימצא פדיוס כי הכל כנגיית הנורא
 והחכם ולא תדע מה ילד יום וישא משלו ויאמר

אל ת	תעצב דוד	אל פיר יום	אל ת	שמח יום ת	מצא פדיוס
אם אל	עולם ה	סכן ושלים	היא ה	נורא הוא	האיום
ביום	מחר אל	תתהלל	בילא	תרע כח	ילד יום

ויאמר הא ש עד מתי חידתך בתך חכך תמנענה חודה חידתך ואשמענה ואצן ויאמר הנה
 לך החידה אים פניך להגידה אמור נא מי האשה אשר פרצה עליה פרץ ונולדה כבריאת
 השמים והארץ וכחם אשר נולדה בבית הנאשים טקדה וככל אשר עבדה עליה בגדה וכסוד
 עירין וקדישין לא שמדה והיא בצולת בעל ותחטוק כוב וכבליעל וכחוטקה מעלה מעל
 איניכה פועלת דבר אך מתפעלת תחטוק בזרים ובצלה גועלת לא ידעה אלמון יחרידנה רבו
 פנותיה וקנה איניכה הנה זאת חקרינה כן היא שמענה כי למען הראותך הוכחז הנה ויאמר
 האיש הזאת חשבת למשפט בעל הלצון החידה אש חרצ הוא החומר הראשון
 וישא משלו ויאמר

אמר	וכח אשה	בעולת בעל	יום נו	לדו הרים	הכי יולדה
יום	לדה בית נו	אפיו שקדה	זבח	שקיה	עלה היא מעל
היא	ח	שקה בזב	ובכל	אשר היא ע	גבה בגדה
לא י	דעה אלמון	ולא עמדה	לראות	בסוד עירין	נאילי מעל
ללא	פ	עלה חבר	רב	שנותיה	ולא זקנה
תחטוק	בזרים ב	עלה גועלת	וא	ענה חד	תכס צפנה
סוד כי	היו לי	בו אפה אולת	תקרא	והוא הסוד	אשר טכנה

ויהי ככלות האיש להגיד החידה ויחרד הסר חרדה מרע האיש עלינו תרועה גדולה
 נקהלה עלינו קהלה ותהי צדתינו כפולה כי אמרו השכנים לרגוס אונתנו באכנים יב ג

הגבירה אשר היתה בחלון נסקפה כסופות כגנב חלפה ועיניה כמטר יערוסו יוצו מים ו
 וכחלים יעטושו וטס גשכה לשמה ותאכתי לקצפה ועמדה עלינו קציפה ולא ראינוה טנה
 ורציפה ויאנחנו קלון מכבוד סבענו ודרך שלום לא ידענו וסכנו אל ביתי וכוונתו ובכלימה
 בעם הנכלמים בנוסס מן המלחמה והי כי באנו אל בית האר כל רואינו יחדד יואס כי פני
 הסר אינס כתמל טלסוס ובכל אשר יראה ינער וילחס ויקמונו כל בניו וכל כנותיו לכחמו
 וימאן להתנחס ויתצב אחותו מרחוק ופערה פיה לבלי חק אולי מצרתו תגרע ותמחוק
 ויאמר הסר אך עת לסחוק כי הימים עברו תורות חלסו חן ווטס לפינו לחכול ויאמר לא
 אובל כי צרות לבבי הרחיבו ושבתו לחיצי הדאגות למאכל ונלחתי כלכל: לא אובל וכראותי
 כי כל מעשינו אל הסר לא לרצון הלכתי בחמת רוחי ולקחתי גוי עוים מן הצאן רך ועוב
 זכר תמים ותעם אמו מטעמים וכראותי כי חמתי כמעט ספתה לקחתי בידי המטעמים וילחס
 אשר עטקה ואומר יקום אבי טר התעודה ויאכל כי חלף עת הסעודה ויסכע ויאמר לתורה
 ולתעודה אס תקום תמר לא אכרה מידה ויא מסלו ואומר

לבי ירעד	דגלי ימעד	איכה אסעד	דוד טה בריה
חי אני לו	תקום תמר	לא אברה	מידה בריה

ויאכלנו הסר ויאמר הראית מה עטקה הגבירה הנחמדה כאשר הגיד בן נעזת המרה ת החידה
 (ואע) ואומר ראיתי והי עיניה ירדות מים באילו נבקענו מעינות תהס רבה ונפתחו ארוכות
 השמים ואשח משלי ואומר

לא	דעה עפשי בשירי ענבי	עיני	צביה ב בני ידמעו
אם הם	ארוכות ה שחקים נפתח	אי מי	תה סרבה אשר נבקעו

ויכך הסר על צרת הגבירה ויאמר האל יצילנה מכל צרה כי ידעתי כי נפסה דלשה מתנוג
 ויתפלל על הויכה אל אל ממעי הדגה ויא מסלו ויאמר

אלדים	בעודך	נחה אל מוזך	עניה	שביה	גור צר בזאה
אכלה	חממה	זמן עוד לכבה	תלואת	תלאה	טלאה תלאח
ועת היא	רמיסח	ברגלו תהלך	למלך	לדמיון	זנב ה לטאה
ולא ח	לתה יום	זמן רעה הרגה	ושבה	כמיתה	בריאה בריאה
כבודה	אשר נ	תלה ושבה	תברת	רפאה	רפאה רפאה

ויהי כראותי כי הסר לא יתנחס וכל רואיו יחדד ובעיניו יקחס כרחתי מצית הסר ב: פס כ
 נכהלה אל המקום אשר ה סס אהלה בתחלה

בטלמה חמהברת השבעה עשר תהלה לאל וז

אמר דמחבר

בהיותי עם העם מצעף המתגבר / מפיק היו התכונה
וסלעיה מסכר / היינו פעם בדבריו חמנות כדבר /
וחילים נגבר ופעם על יד לא לנו נקצצר כדבר

על כל דבר ודבר מטפחה ומטפחה כפי הרצון / פגם בדברים אחרים ופעם בדבריו לזון
ונחאכגד לים מלכו לרועי באן / יהי המס ויאמר אלי הער אמר נא בחסדך אך היה הענין
עם פלוגי איש סודך / פאמר טבח זכירתו על זכירתך וטמירתו על טמירתך / וכעבור אשר ג
גאות עטן התאכך / ומטרה לחיצו חציך / כאחו בקימו כבכך / ואתה הטובות ל בדרכי טובך
/ אמר נא אך היה המעט / ולא תמול עלי ולא תבסה / ואען ואומר היה פלו חמיתי המתר
זרן אשר מעידו ראוי ללא טבח לעולם דבר ראשו / או מפי אחר טמעה
והיה מספר לאשתו ולאחיהו את כל אשר קרהו / והיה מתפאר בטוב

בדייתו / וטעם על גופו אמרתי / כי האיש היה מדבר בחות / וגו' מחבר האמרים והט חות /
ואם היה טמעה איש דורס / הו' בתורה קורא ומפרט / היה אומר כל דבריהם / מקריהם ועכפיהם
/ ושניהם וככפיהם / התחילו ניהם והנחותיהם וכונותיהם / באות מתיהם וכמילתיהם / איש איש
ללסונו בארצותם בגויהם / איש היה מדבר כדברי און ישראל / עיר וארדו וארל' כמוהו ידבר
והוא לא שנים קלקל וחילים יוברי טוף דבר כל איש לפינו טב כאלסי ומלדבר במקומו כוט וככלס
ולא נראית זכירה זכירתו מן העולם ועד העולם / והי' ידע דבר רחון איתו / לט' אר במקלהות
זכירתו / ולולי האריך לטון עליהייתי מקיים דברתו / אמנס רצה ל' גריל זכירתו בהטפל זכירתו
ולעלות אמרתו על אמרתי / או בחמלי על מעלתי / אמרתי ללסוני עורייני ואתנסא / כילא
מאנאי יחפני ואשא / אמנס יאא אנוס כערכי / ועתה תראה כי טקר נסכו ולא נסכי / או דברה
לסוני בחכי / והראיתי לכל כי לא מחסבותו מחסבותי ולא דרכת דרכי / או נסאר מזכירת זכרת
כוט וככלס / וזכירתי עלתה במדרגה העליונה טכסולס / והיה לי טס עולס

ויאמר הער רציתי לשמוע כפרט איך היו ואמריו ותשובותיך אל דבריו ואען ואומר ידע
אדוכי המבינים / כי יום אחד עליתי השערה אל הזקנים / וסס היו אנוס חסד ואנוס
אמונים / כחיק המעלה אמונים ואו' התחיל לספר מן הגדולות כל איש חכס / ויתנבא גס פלוגי
בתוכס / והתחיל לפאר זכירתו על כל הדירות / ולסוס אותה למעלה מגלגלי המאורות זיאמר
סמעו סמים והאזינו ארץ / כמו טוכירתי פרצה בגבול הדירות פרץ / ועמנואל דודי בעיני לא
יוחן / כי הוא בצוגות טכחן / לא יטור מה טאכל המס על השלחן / והכני נסכע בחי מי אשר
יותר אלהב ואהבת / כי איך איש אשר פעם אחת בימי ראיתו / אשר כל ימי היותי לא הכרתתי
וצראותי אנתו מרחוק בטמו קראתתי / וכל קדומתי אשר קראוני עמו הדברתי / וארע טס כל עיר
וכסר וכרך עד דמסק ועד הדרך / ואזכור כל הקורות והחומטים / וסמות האנסים והנסים
והמלכות והארצות והפלגטים ועמנואל יעמוד כאיש מסתאה / לא יב ד

לא יזכור דבר מכל אשר יראה יראו עיניו ולא יחקור וישמעו אזניו ולא יזכור ורעיוניו יחגו
ויכערו כסכור והתחיל לספר קורות מלכים ושדים וקצינים ונסיכים והאריך לדבר דברי
הכלים והתולכים עד שבטנו לדבר מן החתולים עד אשר קצנו משמוע כמעט שמרוב הצער
הצנינים החלו לרמוע וכל עור שהיה מחזר לזכור הודו ולהאריך בכבודו אך כי יטוב יהפוך
ידו וכשמעי דברים לא כנים וקצת העם היו כמתאוננים ואחר זכרתי מרננים ואמרתי עת
להלך אבנים ולעפר בעפוי כי פלגנו ברית האלהים הפר ואומרה אתה האיש המתפאר
בזרייה ותתן אותה על האשך עטרה אך לא תעלה על לבבך מה טיט לי מן הזכירה בחמטה
הוממי תורה ומיהוטע ושיפטים ושמאואל וממלכים וישעיה וירמיה ויחזקאל ומהוטע ויחזקאל
ומגמוס ועובדיה ומיונה ומיכה ונחום וחבקוק וצפניה ומחגי ומלאכי וזכריה ומדברי הומים
ודניאל ועזרא וחמש מגילות ומאיוב ומסלי ומסר תהילות ואדע בכל מלה ומלת הנקוד והדקדוק
והפעולה והפסט והדרט והסוד ומקורות הסיפון ועד היסוד ומסרי הדקדוק כלם למקטנס ועד
גדולה ומסר הטמיה העולם ומסרי אבן עזר בדרכי החשבון ופי קהלת ומאמי יקו המים אל החכם
ד' שמואל אבן תבון ומסר מורה הנבוכים ומסר תלמי בחכמת הנבוכים והמהלכים ומסר המדות
והערכים ופירוש המטנה והחבורי ומסר ר' אברהם הנשיא בסוד העבורי וחלק הדקדוק והשרשים
לר' דוד קמחי האומרים לנפשי רבי שמחי ומסר צחות ומאונים הנחמדים להשכיל ותאנה
הם לעינים ומסר החינוג והרקמה ומסר ההטנה וההנלמה ומסר החיון ומסר כילי הנחשת
וההגון אתה שמת מגמת פניך בראותך קצין או ער או מלך או נביא או טפסר לדעת
מידותיו וטכסיות וחיליו ואוכלוסיו ותענוגיו ומטוסיו ואופניו וגרוסיו ותארו ומעטיו וקניניו
ונכסיו וגבעותיו ורכסיו ומאזניו ופלטיו ופרדיו וסוסיו וגביעיו וכיסיו ותוריו וסיו
ומלבנותיו וקרטיו ויינו ועסיסית וברבורי אבוסת ואוצרותיו ומאבוסיו ורצועותיו וכיסיו ואכרית
ואריסיו ושיורוניו ועבסיו וחרבותיו ותריסיו וקרוביו ויחסינו ושרימסיו ומכסיו וזרקותיו וחמסיו
ותשארית עכסיו וזאבנו וכבסיו ועושי רצונו ומכסיות ופילגסיו וסרסיו ונכסיו ופרסיו
ועזיו וזיו וכסיו ונציו ותחמסיו ויכסופיו וטוסיו ורחמיו ופכסיו ותרכיו והסיו ושריון קספסיו
וחלקיו ומכסיו ופוליו ותורמוסיו ועטו וקלמוסיו וקירותיו וכססיו ומסקותיו וכבוסיו
וגליו וכמוסיו ואבניו וחרטיו וכסלחיו ופתרוסיו ודיכיו ונימוסיו וחתיוליו ורמטיו אני שמתי
מגמת פני לדעת מן האנשים והנשים טבע איברי הגוף וכחות הנפשים ומספר החושים ה
הסנמיים והמורגשים והטבעים החזקים והחלשים ומה בין הנמוגים והמתמססו ובין הנבטי
והאפסטים וסבת הרפיים והקשים ובתי הכשא והלחשים ומן המדות הענפים והשרשים ומן
האיברים השרים והשמטים וסבת העזי פנים והבוטאים והצבונים והטפסטים והנחוסים והעקטי
הפתאים וחכמי חרטים לא אחוש לדעת צורת הפרטים ולזכור תואר המלבוסים ואם הם ב
בחורים או ישימים ואם אכלו פוליס או עדשים וצטר פדים או תישים ואם הם שרי עשרות
או שרי חמשים שרי הדכב או טלישים עידומים או חמושים עוריס או חרטים משולחים או
פרטים ואם להם כנים או פיעוטים ראה

ראה מה בין זכירתך לזכירתי ושמירתך לשמירתי וזאת מאשר תספר מדברי
הבחי בקרב מחניך בפני כנשך ובניך ובכיתך ושגר אלפיך ועשרות זכניך אני אבשר
מדברי חכמה לפניך עד אשר לשמוע תצילכה אזניך וזאת מאשר תיכור מן השיחות הבטלות
והחידות וזכור מן החכמות והסודות מן החוקים והעדות וכמעט שלא תזכור כל כך שמות
אנשים כאשר זכור משמות החכמים והמפרשים ולא תזכור כל כך ערים וכרכים וכפרים כאשר
זכור אני מן הספרים מלבד היות כולל כל ספר כמה ענינים כולל וכוה יתהלל המתהלל
ראה מה בין אמריך פלו כנה זה היסוד ובין אמרו פלוני פירט כך זה הסוד ובין אמריך כך היא
שם זה הכרך ואמרי כך הקשה פלו ופלו כך פירך ובין אמריך ממקום פלו עד מקום פלו כך וכך
מילים ואמרי ע"פ ספר ת"ל"ס או אמרי מכובד פלו עד כוכב פלו כך וכך שיעורים מוגבלים
ובין אמריך בטנת כך לפרט היה טובע או רעבי לאמרי חמשים ואחד מיל שיעור עלית העב
ובין אמריך כך וכך אכלנו אמש לאמרי סבת קדרות הירח והשמש אזה שמחה מגמת פניך
בלכתך בדרך לשאלו שמות הכרכים מן הימין ומן השמאל ואני אדרוך ברגלי הרחוב והשוקים
וההדים והגבעות והעמקים ונשמתי תהלוק או על במתי השחקים לא אחוט או לדעת שמות
הערים והכפרים רק אטיב אל לבי החכמות אשר בספרים ושם אמריך הספורים לא אדרוך
בספור אכילת הכרפורים והמזיזים החברבורים ולא בסעודת הדגים וביתר מיני התענגים
אזה תזכור שמות הפועלים העצלים ואשר אכלו בביתך גבינה וכצלים ואני זכור שמות
החכמים ודבריהם וחידותם על לוח לבי כראשם אזה זכ כבאות הארץ והדגים אשר במים
ואני זכור כבאות השמים אזה זכר איך אכלתם על הגל ושבתם במעגל ופלוטתה מן
היץ וישכר יתגל ואני זכר אלף וכ כוכבים הנתונים בארבעים ושמונה צורות הגלגל אזה
זכר צורת המלך וגדליו וריעייו וגדליו וכיכריו וכבליו וקצת מהכלל וחברותיו וצדקותו
וחדרי משכיותיו ואני זכור הכהן הגדול מאחיו ומעלותיו ושכחו ובגדי הקדש ומעילת
וחטב אשדותו אשר עליו ופעמוני זהב ורמונים על שוליו והיץ אשר עליו פיתחו חותם קדש
לה והיכל לפניו לפני והאולם אשר לפני הסער וקדש הקדשים והכריח התיכון בתוך ה
הקדשים ואדביר הכרובים ומסגרות בין השלבים וצלעות הבית והעובים והארץ והכפורת
ומוכח העולה ומוכח הקטורת ושמן המשחה וקטורת השמים וחוטן המשפט ואת הארז
ואת התומים וחלוצי טקופים אטומים ומחזה אל מחנה ס"ט פעמים והכפית והמחתות והפחות
לדלתות והשלחות והמכורות ויום הנחשת ועשרה כירות והעמודים והכנתרות
והסעות והמזקנות והמזמורות והפרח והמלקחים והמנורות וההד אל ארבע אמות וחלוצים
סקופים אטומים ולטכה ופתחה באילים העצרים ומחצה לטער השכימי לטכות טריס ועמך
כרכים ותומים ולטכה אשר נגד הגדה ושני הכרוב לתומורה ותומורים אל אלת

וסמכה מצלות מעליו והאיש הצומד בין החדשים אשר במצולה ומנורת זהב כלה ועל ראשה
 גולה וסני הזיתים תימיכה ומסמאלה והמגלה עטה והאשה הישבת בערך האשה והעטרות
 אשר לחלם ולטוביה ולרעיה ולחן בין צפניה והארבע תרכבות היוצאות מבין סני הרים
 והסוסים ברורים אמוצים לבכוס ושחורים ואם באתי לזכור כל הרברים אשר על לבבי יעלו
 וכלה הומן והם לא יכלו מלבד אשר ארבע הכונות והשורות הכונות אשר בכל הדברי הנכודי
 כסונות ולכן חדל לך מנכור וכירתיך באשר כבודך תחמוד ובמקום גדולי במעלה אל תעמוד
 לך ואשר התולך לקטני אמנה ולנשים המורדות כלבנה כי סכלך בדבריה הזלה קטן מהכילי
 ואן תכלית את דרכך ואן תשכיל ויהי כסמוע פלוני סאוכי סואן ברעם חמד לעמד מצפון
 להר געם והדברים אשר אמר לא אמרם כי קבל כוק וצער וכוסת בעבורם ויאמר היום
 חסנו כוכבי נטפי הן קלוצי מה אטיכך ודי טמתי למנטי וקספן פיו וכאלם ועמד כוס וככלסו
 ולו חרפת עולם וכל העם קראו אחרת הדר וכראיתי כי שמטי ודחה נדר ושמר כפני נוצמים
 ולא ראינוהו חדש ימים וישחק הער ואמר מה מאד הטבת לדבר אחרי היותו על ריב לא לו
 מתעבר ככה יעשה לכל אים אשר יתהלל ויהי רועיו בעיני האנשים יכאם ואומר אל הער
 ידע אדוני כור הדני כי לולי עני ומרדי ואשר חמלתי על כבודי הייתי מכה אותך במטה א
 אשר בידו באשר עליו האריך לשון אמנם אונותי גרשם כחל קיאון יאחסרון איכינו מנחה לי
 לישון עד יסוף ודא ה' גאמים וצרות לבבי ימאסו כמו מים ולא תקום צרה פעמים
 ותחת מחגרת סק מציל הוד אעדה והקול אשר אומר רדה יאמר רדה ואם משלי ואומר

אלי	פרעיבי	בעוז מירי	עוני	ותחת שק	בעיל הוד אעדה
ז	זמן אל ג	אמן לי יעשה	שלום	וקול אומר	רדה יאמר רדה

ויאמר הער מה מאד חט הומן כאשר לא בנה לך בית כאמך ויחלוק כבודו לבני אלישו ותומן
 וילביסם תכלת וארגמן ולא יתן להם צרעת כעמך וכאשר ישאלוהו בנו למי נמטיר המן
 יאמר למהמך ולא יתן מירכבי על בית המן ואך לא יחלוק כבודו לאחיומן ולכלכל ולרדע
 המן ומדוע לא חלק לך מן המן לשבעה כאשר חלק לך מזאת הידיעה ולבני הפלגסים
 נתן מתנת ולבני ברעה ולאיש אשר יקרב אל כל בהמה לרבעה ולא יתן להם כל ראש מוקרח
 וכל זקן גדועה ומן הקללות סבדימיה אורך הידיעה ואומר החכם ממומי זה סגולם ומחבלו
 סהא לא יחון אס ואיש כפי סכלו רק יחון אנשים לבכס למרע ומצדיק עיניו ירע והרות
 אטיהו וימלך חפרי וימיר רע בטיב ועוב ברע
 וישא משל ויאמר

אמר החכם ממומי	זה העולם אמן הבל
לא יחון איש מה שראוי	רק יוסף לו או יגרע לו

ואומר אל הסר חננו אלדים ויש לי כל , כאשר עשה אותך על הזון יכול , ולג היה כל איש
 חכם כמין וכבר , וכנדיבות יח כידך תנכר , לא חסר איש בעוונו דבר , אמנם הנדיבות לך
 למקנה , ירך תהיה כו בראשונה ויד כל העם באחרונה , וככל אשר התהלכתי מעד אל עיד
 , לא מצאתי איש מסינת הכילות , יצוד ויעיר , כי כולם יאמרו שלם שלם המכביר , ואומרה
 בעדס אלה בני סעיר , ואז יקראו נדיבותיהם , וראשי אלסיהם , הפך לבס לטנא אלס מצאתי
 בס רק נוקס וקנא , וכל אחד ואחד יעלים עינו , וכמו פתן חרס יאטיס אגו , חס אקראת
 בדבר יעיליהו קל חיש יענה , ואס אקראתו בצרת : לי עורף ישנה , (החן חסוף כל אשר לג
 למאנה , ורצה אלה לא תאונה , דמה לבלב איש חרס ברזל יטן לקול פטיס והלס פעס ולא
 ירגיש סאגת אלה יקול רעס , ויקץ לקול הטיניס וינער כפעס כפעס לא ארעה
 מה אחרית הזעס ואסא מטלי ואמר

דוד יום	קראתיהו	לעזרתו	גו חיש	כעפור	מ	ברוס קמ
אך יום	לעזרתו	קראתיהו	החריש	כפתן	י	אטס אזע
נדמה	לכלב איש	חדש ברזל	בית	הו	למים שבתו	ומשכנו
יישן	לקול פטיס	וירדס	ייקץ	לעת אוכל		לקול טנו

ודע אדוני הכבר , כי מצאתי הנדיבים אלתך כיענים במדבר , ומנחתם ונסכיהם כמדבר ,
 ולעולם לא קבלתי כוסה רק בארץ מרטה , הנדיבים טלטה , מצאתים פתח הסער , ורעיוני
 אחוז סער , כי היית רעב וכמא , סוער והומה , ואקרב אליהם ואמר היום נפלו לי בנעימים
 חבלים , כי הקרה לפני נדיבים אל אלים , ועתה רחמו עלי האצילים , מחלמי החולים ,
 תגאלי הגלים , כי אין חפץ בכפילים , כי הפיל לא יקומוהו כי אס הפילים , והענק לא יקימהו
 כי אה הנפילים , ועתה חוסו על נדיבי אשר התגלגל , עלת אופן התגלגל נטרד בטרוותיו ולבס
 חרדנותו ואל תחמולו על איש יענה דתו , סירד על פי מחמתו ואסא מטלי ואמר

חוסו על	נדיב התגלגל	עליו גלגל	עם טרודותיו
אך לא	תחבו לו על עשיר	שיורד על	פי בדוהו

ויען האחד ויאמר אמור כה עקס עד מתי תהיה לנו למיקס , לנדיב לא גמלתו אך תבקס
 מדו ג חוק המסר גרעת , ומעיל רכוסת מעל פניך קרעת , וקלח מכבוד טכעת , הלא ידעת
 אס לא טמעת , כי ארמתך אס לא טעבדנה , לא תעסוף תת כחה לך , והנה היא כועקת למולך
 אס לא טסקני אכי לא אאכילך ואסא מטלי ואמר

לנדיב לא	גמלות אל	תבקס	תקוס לו	ואז ישוב	לגובלך
לכור אדם	תך לך	אמרה קום	והסקני	ואני א	אבילך

דיען השני ויאמר מה לי ולך איש מהתלות כי תבקש לך גדולות י הוסי רבו עבדו המתפרצי
 אשר אומר הנדיבות לנחשים הלא ידעת הפרדים אשר עזי רוכזים והאם רוכז על
 האפרוחים או על הכזים והכוננים אשר אחים ורצים כי לי בני שלמה וחמם בנות גדולות
 ומאזת החסד החל לצלות ומיראתי פן אחת מהם תמצא עלילות ללכת אל גבעת הערלות
 וכאות כפסה תשך יד החוסקים ותנאף קניני הטבעות ונזמי האף והנטיפות והשרות והרעלות
 ובסוף חטקול כמוהר הבתולות ובטורח גדול אותם אפרנס וכרחי זרכיהם אכנס לולי כי מן
 השמים עושים לי נס ואך אהיה על בני אכורי ואטכח עצם מעצמי ובשר מבשרי ויעשנו
 זרים כחי ועצבי בבית נכרי ואמר החכם האיש אשר יתן הונן לזרים יחט מן האכזרים כי
 הקרובים בקרובים נעזרים ודומה במצטנו אל העין הרואה החסקים אשר בתכלית הדוחק
 החוקים ולא יראה הקרובים אשר סביבו הם יושבים וישא משלו ויאמר

ארכה איש	אשר יתן	רבוש	אלי זרים	וימנע מ	קרובו
אלי עין	אשר יראה	רחיקיו	ולא יראה	אשר ישבין	סביבו

דיען השלישי ויאמר שמצתי אומרים כי כתוב באחד מן הספרים אשר בארבעה ועשרים
 לא ידעתך אם באיר השירים לא בקהלת או במסלוי מסמרטוטי כלמי וממהדורי מ
 מילי חסבת להרוק הכסף המושב בפי המתחזתיו והאך אשר לכדנו ברשעיו ולקחנו מיד ה
 הזמן כחרבינו ובקשצנו בדברים ערבים ובקוראך אותנו אזילים וכדיכוס ויצאת אלינו
 לשון ולכן דע כי ידענו אחות לטון לא חסם טנה הזמן דתך רק על פי מדותך ולכן נשים
 היאוש והמיטעות פרי מדבתך וישא משלו ויאמר

אשר קיה	להרבות את	גדיבו	תך ברכות	לך את מ	שאלותיו
קפון ידך	ושים את ה	מניעות	והיאוש פרי כד	ברותיו	

בשמעו כפצה כלומה פני ופלגי מים וידו עיני ואמרה בקול נעצב מי האמין כי חזיצבי
 לשני החולד והעמבר והעב אקרא אליה ולא יענוני ותחת אהבתי יטנוני והזמן
 הולך וסופר ואותי יעסה בלה ורואה אני את פני כדיביו והנה אינס כאשר בתחלה ואתנה את
 לבי לראות סבת אלה התלחות ואם בסכלותי או ברשעי עלוי באות וכך אשר חקרתי ואחקור
 אחזא בנפשי ריעה ומועצה ועל ימי התעלמותה סופדת ועל חיל פחותיה מורדת וכוננת
 ואשא משלי ויאמר

החבי	ילידי ה	זמן בי נחרו	אינם	אלי נפשי	כמו היו תמול
כי א	חשבה יומם	ולילה אעמול	אוחיל	לכרבות אל	והמה אחרו
איכה	אקום	והמה סחרו	ארץ	אשר לא	אדעה אם השמאל
אלך	לימין הו	לבות הבה למול	ותמול	עבדוני	ופני שיהוד

וא	תנה לבי	האם על מ	עלי	צרות	זמן עלי	בהיום שז קדים
וא	חזה צחקי	ויזשר פ	על	אבדן	ימי שכל	בכל יום סו פדים
אריב	במו שחרות	ואשליך נ	עלי	על חיל	בחרותי	בשכלי כו רדים

ויהי כשמוע האנשים את דבריו לא חרדו אל מאמרי ולא כנענו לבותם הרעו מאבותי ויאמר לי אי הכי אב אסר רעע חרשת ולכן מעטה העוני לבסת איך פני אבותיך ה' יבסת ומדוע אהליך נטסת האם אכלת כל אסר ירשת ואעפ ואומר נטסתי אהלי כי כן צויתי ונטסתי ממרוויס רותי וקצתי בזמן ובו נכאסתי כי ממזוא חפצי בוכוואחתי ולכן כבוסת פ פניס נגסתי אל המחנה הזה אסר פגסתי ולא אטנא העניתי רק כעבוד היתי כנעני אל ה' הסתיית וצחקתי ולא כענתי ואולי כי לטוב לי עונתי ואשא משלי ואמר

השו	אלים איך א	הלי נטשתי	לא	ת	דעו כי כן	זמן צני
היא	מרה עם ל	ענה הרוני	עד	מ	מצוא הפצי	אמת נ שאתי
קצתי	במחבדין	ובו נכאשתי	מה	או	מרה עוד ה	זמן הלובי
ימים	ימי עצב	עדי השני	אל	המ	חבות האלה	אשר פגשתי
		אשנא	זמן תדת	אשר קבאתי		
כי	א	חזה בפשי	אשר בורעת	אל ה	פתיות עד	אשר בענתי
		ידע	זמן כי א	הליו שבאתי		
על כן	לקיקויבי	ימין תולעת	אולי	ידידיכי	לטוב עונתי	

ויהי כראות האנשים חסרונא חסנו מלתי לאל ויאמר אחד מהם נדעה מה בפני יסאל ויאמר רשמי מה לנו ולצרה אש תגאל נאל ויאמר האיש ולטונו באש תיהלך יסאל מ מה אתן לך ואומרה כנפט טפלה אחר בקצת המחילה ידיך השר למודות בחמלה בכפל מ מלשנוי בסאלה ואשא משלי ואומר

נדיבי עם	הטוב כי	תא ברו לי	שאל בנו	ונפיק לך	בחמלה
ידיכם הם	למודות	בנתיבה	בכפל מ	לשיני ב	שאלה

ויאמר האיש בואה איתי הבית וסעד ואלך אחריו אל ביתו וליכי כצרת רעבוכי ירעד ויאמר האיש התאכל מן הירקות החאוכים ואעפ ואומר אלנו הירקות טובים יאכלנו הכלבים ואשא משלי ואומר

שאלובי	במה תסעד	לבבך	התבחר ב	ירקות ה	חשובים
עניתים הו	יהי טוב ב	ירקות	בלל עקר	א כלום ה	בלבים

ויאמר האיש הנני נטבע באשר אל יש הנציאני מאיין כי בביתי לא תאכל כסר ולא תסת' יין אז שתקתי והעלמתני עין ואמרתי בלבי זה נשאר מכני קן וינאס לפני מן הירקות קצרה

ונגרדי צדק עשרה (נפחת ממי המצרה) במרה במשקל זכמאורה (נפחתי לחם טעורים
 ויהיו סי ודי לאכול כמהרוס ויבאז בי המיס המאדרים למרים) והיו סביבי שלשה כצדוק יקחו
 מלפני המעט אשר בעדי הכינו' (וישובו וכל המשפחה עלי ילכו) ויאמרו לקח זה הרעב חן את
 כל אשר לאכינו עודם מדברים והנה אסתו כאש יער תבער תה זה ותקשר ונכפלה
 תריב ותגער ותאמר זה ההלך בעיני לא חן' כי יאכל כאילו יטחן ולא יקום לעולם מן ה
 השלחן ויאמר האיש חי אני אם לא יניח האכילה זה הסבל לא יפיר ממני עד יקיא את אשר אכל
 ויהי כטומעי קמתי קל חיס ופת לחם בודו ויאמר האיש הנה בשמים עדי' כי אם לא תניח
 הלחם אסעך כטסע הגדי ואלתך הלחם מידו זאבדה והאיש אחרי מרה ירח והנערים יהדפונו
 והכל בים ירדפונו והצרות מכל עברי הקיפוני והמים עד כפס אספוני ועד פתח עבר העיר
 ודפונו ולו הסיוגני טרפוני וראה פניך ושני איש עוד לא פללתי ועתה ראה השר אך נפלתי
 ויאמר השר באמת היזה זאת חרטה עצומה וכלימה וכמעט טאין אחריה נחמה זעתה הלא צע
 באנשים הזם נקמה ואען ואומר נפתולי אלדים נפלת' וקדנס בעפר עוללתי והטבתי
 מטהרם וכורס לארץ חללתי ובעמים חרפתי הודעתי הגדתי והדעתי והטמעת' כי לא ריה
 טינתם אותי כונוס' רק טהקהילו עלי אנשים מחברו חרוס' ויתקבצו אליהם אנשים רקיס
 ופיוחס' מן היזדים הפרוסי' אשר לא עמדו אבותיהם על הר גזוסי' התפארו פלי בשיריה'
 והדבר אין בהם שלחולי שירים מטולאים' סבוכים וכסבאס סבוואיס' יספרו בהם כיל סכל
 התעודות' בכפל ממני עשר ידות' והיו בהם אנשים יולדי על ברכיו ומולי חסדי' למדו ממני
 דרך הסיר והם מעטה ידי' ולא הטאו במחצתם אבק שירי' ואין אחד מהם יזכ הנחטלים
 אחרי יזכרתי' כייניסו עלי יד טלחם בטאט כנפט בגאין רוחס' בניס גדלתי ורוממתי ונטאתי
 טרחה' וקדבתי אליהם בכרחס' ובעת קדר עליהם היום הייתי שמסס ורחס' ולא יזכרו מי טה
 צין נור הסיר על מצחס' אמרתי חי אני אכאיש ואכביע טמן רקחס' ותשוב לטנס מודבק מ
 מלקוחס' ועל כרחס אהיה מלכס ומטיחס' ואקוס ואחבר עליהם סיר נמרץ' כפי חוון כשרץ'
 הודעתי בעמים עווס' וכי הם יתר הגוס' והניסותי עליהם סיר חרבי' כאשר היה עם לכבי'
 והנה סיר אשר עליהם חברתי' כאשר התעברתי' ולוחות בריתי אקס טברתי' והודעתי אותם
 כי עליהם גברתי' והעלתי יעד לשמים טיאי ואנתם בעמקי טאול קברתי' ואזא מטלי ואומר

פוי יד שלחם	עלי יני	רבים רבים	אשמע דבת
בגאון רוחם	בשאטנפש	ליופיו	ביושיו
שאתי טרחם	זחכבה	לתי רומגתי	בגיס נד
על אפרוחם	כן רחפתי	עיר את קנו	וכבשר
הם יום ברחם	קרבותי	חלף כי כן	זה משכורתתי
משם וידחם	הייתי	כוכבי שכלם	וביום קדרו

ובעת תעו
לא ידעתי
לא יהבורו
אין במ יציץ
מי רוח ש
איכה כי י
לי חלק ג
אך להם ג
חבני יום
ובעת קושר
וכידי מ
אם כמי ח
ונשא גלי
וכים הצי
עליתי אל
אנכי ה
החדש ח
חגיתי כ
היה ביום
אזעק חכם
מוזע ד
אלו הכיר
לא השכיבם
לא שעה אל
לא נתן בר
על כן העלה
על זאת לבי
כי הסכנתי
איך מול פריי
אם יראו ח
לו ירוח
ישימו יד
אקדיר שמשם
חנני לדור

בנתיבות בין
מן יולדתם
לא יזכרו
מיזה שם עיץ
כל במ כסך
דיבו וזמן
לות עילית
לות תחיתות
שם חטתי
איתי מורי
טה האותות
כמותם בים
מי ימיהם
בו חיליהם
עיר גבורם
שויתי כיום
כסגר כנר
דור על חילם
נצחי נצח
אל הימים
רכם צלחה
מעבדיהם
על מטות שן
מנחת הבלם
הלחי א
על גירלם
הוא יחיל בי
כל ארחתם
פרח על שר
דקל שכלי
קטר בשמי
אל פה שרים
אתן שרשם
פרצם אגור

שכלי לכחוז
עם הקאת
חסדי עמם
נור הק
או מי נסך
כשח אותי
מן שמים
ברכות שד
שורה אז ה
הכאיש הבי
איכה אחרד
לבי נחש
אזמטה ש
מצב חיל ש
אף הורדתי
את שריהם
בתושבים
ידעתי נ
אף חיליהם
ולחוק גלגל
או מה ראה
או אילו י
וכרוחיס לא
אף לא רצה
כמון נכנס
כמון יוצא
ובתוך קרבי
זריני ר
שד הבין י
או ימאסו
או יבשה רי
לשונם כו
כמק וכו
אהיה להם

חפצם הנחם
או הרחם
יום נס להם
דש על כנחם
את יין רקחם
להיות פרם
יום יום אלחם
יס ורהם
פיץ את קצחם
ע את ריחם
לברק רמהם
וכריחם
כלי השכיחם
כלי הכריחם
עז בריחם
אל פרחם
לכאזרחם
עם גם ביהם
אכד נצחם
כיהשביחם
כי הרניהם
דע את שידם
אסף נדחם
בייסזכהם
על נכהם
או הנלהם
יס יום יום
בעסגם ארהם
שזו את קלהם
מי שילוחם
חניחוחם
דבק מלקוחם
בק דק פרדם
ראש ומסיהם

יִלְכוּ גוֹיִם	אֶל אֹר שִׁירֵי	וּמַלְכִים אֶל	בְּגוֹה זֶרְחָם
עֶשְׂרֵי יְדוֹת	לִי בַחֲכָמוֹת	מִי זֶה אֲתִי	וְהִיָּה בְלַחֵם
אֶקְרָא חֵם קוֹר	גַּם לְקוֹר א	קְרָא חֵם ו	לְבִרְד פְּהֵם
לִי הַכְּמָה לִי	בִּינָה אֶקְרָא	בַּה עַל כְּרַחֵם	בְּעַל קוֹר חֵם
לְוִלֵי חֲסִדִי	אִז הַפְּכָתִי	אֶל מְעַרְבָם	אֶל מְזוֹרְדָם
אִיכָה יִבְזוּ	עַרְכִי עִסּוֹ	וַיֹּאמְרוּ כִי	מִמִּי לְקַחֵם
אֲשַׁאֵב טַבָּל	אֲבַקֵּת רוּכָל	אֲשִׁיג נַחֵשׁ	לִי בְרִיחֵם
אֵיךְ תַּחַת	חֵם אֲבִירִים	וּדְגַן רוֹם	אֶקְשֶׁף מְלִיחֵם
אוֹ תַּחַת ע	דִּי הַשְּׂכָל	אֲחַמּוֹד עֲדִיִּים	אוֹ מְלַקּוּחֵם
אִיכָה יְדִי	בּוֹקֵרֵן אֹ	עֲלִי יָבִי	פְּנֵי יַד שְׁלַחֵם

וַיֹּאמֶר הַסֵּר בְּאֵמֶת פְּרַעַת כֵּס פְּרַעַת וְתַחַת אֲשֶׁר הַזְּקוֹךְ כְּסָלִים דְּמַעֲוֹת וְסַבְעָה נִפְסָה
 בְּרִגְוֹת וּבְאֵמֶת הֵיוּ כְּסָלִים וּבְתַכְלִית הַנְּבִלּוֹת כְּכָלִים יְכִי הַכְּדִיבִים יִתְנַדְּבוּ בְּגַפִּים
 וּבְנִפְאֻת וְאֶף אֵם יִהְיוּ חֲסִידֵי כָל נַעֲבִימוֹת לְדַמְיוֹן הַחֲרָב הַחֲזִיקָתָהּ הַעֲבָמוֹת וְאֶף אֵם תִּהְיֶה
 כְּעֵלֶת סַבְיָמוֹת וַיִּשְׂא מַסְלֵו וַיֹּאמֶר

נְדִיבֵי עֵם	הֵבִי יִהְנֵ דְבוּלֵךְ	וְאֶף כִּי חֵם	חֲסִדִי כָל	נְעִימוֹת
כְּמוֹ חֲרָב	כְּצִאתָהּ מִ	אֲשֶׁר תַּחַתֵּךְ	וַיִּשְׁבַּה רוּב	פְּגִימוֹת

וַאֲעַן וַיֹּאמֶר חֵיךְ הַסֵּר הִיָּה כְּהֵם אִישׁ עֲטִי לְרֹב כִּי יִרַם נַחֲלָה מִקְרֹב וְהוּא אֹמֵר וַיִּכַּח
 עֲרֹב וְהִיָּה אִוְהֵבִי בְזִמָּן סַבְכֵר וַיִּתֵּר מִרְנַחֵק נְהַר כְּבֵר וַיֹּאמֶר הַסֵּר הֵלֵךְ סַמְעַת
 מַסְלֵו הַקְּדַמּוֹנִי הַתְּעוֹב בַּסַּעַר תַּחֲכַמּוֹנִי סַאֲמִיר דִּי לֶךְ מַעֲמִיתֵךְ הַנֶּאֱמָן בְּאֲשֶׁר יִכְחִילֵהוּ הַזֶּמֶן וְ
 יִרְשַׁת עֹשֶׂר וְתַעֲלֶה רַמָּה אֵם יִרְאֶה לֶךְ עֲשִׂירֵית אֲהַכְּתוּ הַקְּדוּמָה וַיִּשְׂא מַסְלֵו וַיֹּאמֶר

יְהִי דִילֵךְ	מַעֲמִיתֵךְ	יְדִידִי	בִירְשׁוֹ מ	עֲלֶה נִשְׂאָת	וּרְבָה
בְּיוֹם תַּתּוֹ	וְהִרְאִיתוֹ	לֵךְ אֵת	עֲשִׂירֵית א	הַבְּתוֹ	הַ קְרוֹבָה

וַאֲעַן וַיֹּאמֶר חֵי אֲנִי כִי לְוִלֵי חֲסִדֵי אֲשֶׁר קְדָמוֹס לֵא אֲשַׁבְּתִי עֲלֵיהֶם דְּבֵר מוֹס אֲמַנְס אֲנִי
 מִגִּלְסָה בְּהוֹנֵי פְדִיתִים וְכַעַת צְרַתֶם עֲנִיתִים וְהֵם לֵא דִי טַלַח הֵיוּ כְּצִרְקֵי קְרוֹבִים וְאֵלֵךְ טַרְבַּת
 עֲלֵי כֹזְבִים וְלִכְן צַר לִי עַל הַחֲסִדִים אֲשֶׁר גַּמְלַתִּי וַיִּנְחַמְתִּי כִי עֲשִׂיתִים וַיִּשְׂא מַסְלֵו וַיֹּאמֶר

בְּנֵי נַחֵן	בְּנֵי נַבָּל	בְּלִי שֵׁם	קְדַשְׁתִּימו	חֲשַׁבְתִּימו	כֹּזְבִים
אֲנִי תַמִּיד	פְּדִיתִימו	וְאֶפְדֵם	וְהִמָּה ד	בְּרוּ עֲלִי	כֹּזְבִים

וְהֵם הַסֵּר אֲרוֹנִי צִיץ מַצְחִי וְכוֹר זַמְנִי כִי בְּאֲשֶׁר הִבְיָאֲנִי לְחַשׂוֹק בְּתַכּוּנָה וְלִהְיוֹת יְדִי בַחֲכָמוֹת
 הַנְּכֹנָה וְהוּא רִאשׁוֹנִי הַיּוֹתִי נִמְאָס בְּעֵינֵי הַסְּכָלִים וְכַגַּם וְכַעֲבָה אֶל הַסְּכָלִים וְלֵא אֲשֶׁר יִחַסְכּוּנִי
 לְנַכּוּזָה טוֹטְנִי תַגְדַּל מַעֲלַתִּי כַעֲנִי וְכִזָּה נֹדַע לִי חֵץ עֲרִכִי כִי לִנִי יִחַסְפוּזוּ הַכְּסִילִים דְּרַכִּי אֹן
 יֹדַע לִי כִי טַקֵּר נַסְכִּי וַיִּשְׂא מַסְלֵו וַיֹּאמֶר

אשר גרם לגבשי ל חשוק את תבונתי ודדפי טוב פעלים
ראותי כי אני נמאם לכל בז נגש נ ענה אל ה שפלים

ואשר גרסאל הסכלים הסס ליהות מעלתי פחותה בעיניהם הוא ראיתם כחמת כספס
באמתחתיים ויראן אמתחתי דיקה בוקה ומכולקה ונפשי טוקקה ואמר החכם חסותן
ההן יעלים המר וכן הסכלות יעלימהו העושר ואשא משלי ואומר

אמר החכם יש חסרון עושר יעלים רוב היושר
כן יש סכלות עם הוללות יעלים אותה רוב העושר

וסכחו הסכלים כי לא קט העושר בסכלם רק גלגל הוא אחר בעולם יארץ חרוץ ולקנות
הן יחרד וירץ לא יעלה כמעשה ודרך תבונות לא תועילה ויגיע ההון בנקלה ליד איש
סוכב בטנעון וכעורון ופתמהון לכב ואשא משלי ואומר

בה ת חרוץ חרוץ ואראה הזמן יאר פני חסון לגר ולעקר
אם ה גזירה ין רדה במעל אם כן חריצות ה אנשים שקר

ודמו החכמים בסכלם העולם הזה לסולם זה יורד כנוזה עולה זה טוקט וזה גולה זה
ככבד וזה נקלה ומקרא כבד וככתף יהדומו טנה על טנה חגים יקומו ומחסה כזכ וסדר מים
ישטופו ואישיו למאמר כסופה ירדומו כלכוס יחליטס ויחלשומו ואשא משלי ואומר

ראה מקרי	זמן בוגד	אנוש אנוש	והפלא
ודבר	מך נעלם	אני את	בך גולה
פרטיו לא	אבאר כי	זמני	ספור יבלה
זמן יריק	לך מצוק	והשוב	מך יבלה
ואישיו	לפיהם יום יום	ואדם	לבוש יבלה
ומי יודיש	ומי יעשיר	ומי ירד	ומי יעלה
ומי מלך	ומי מלך	ומי נכבד	ומי נקלה
ומי עליון	ומיאביון	ומי שוקט	ומי גולה
ומי בשרף	ומי בשרף	ומי נסקל	ומי נתלה
מתי מספר	כתבתים לך	ועיד ביסף	עלי אלה

ואמר שלמה בחכמתו פעם ופעמים לכל וזמן וזעע לכל חסן תחת האמים ולכן הירא את דבר
ה מעבדין יכי ארחו וייטיר מעבדין ועל דבר אמת וענה כדק וסקוד
ומעטיו ידונו ויסקוד כי הזמן יתן פני הצאן אל עקוד ותחת כבוד יקר ויקוד וטרף זרוע
אף קרקדי כי עת ספור ועת רקוד ואשא משלי ואומר

אבת שקוד
ועת שקוד

ועל דבר
ועת ספור

זמן ועת
לכל יצור

ראה צבי
זמן ועת

ויהי ככלותי לדבר ושרי עליצותי לחבר ויאמר השר הודעתני אך רבת שכבה לה נטפך י
יגונים ולשמוע לעג השאכנים והבון לבאונים אשר לא נטאון למעלתך פנים ועתה הודיעני
אם מצאת נדיב בדור אשר פרץ הזמן יגדני ואען ואומר פגעתו טס ועושה צדק איש נדיב
מחזק הכדק תמים בדורותיו יערופו כמטה נדבות מטרותיו והזל עליו מטל נדבותיו

ואכלתי כביתו דגים הסובים וגדיו עזים טובים וחברתי עליהם טורים ערבים ויאמר השר
אדוני איך היה הדבר בני ואען ואומר היה בעידי אכא אדם נכבד ולהתכבד עליו לא יכבד
מלך לנדיבותו נעבד ומסבתי כי כל הנדיבות במותו יאבד ויהי היום והוא מצאני באש ה
היגונים בוער וככל מחמדי הזמן גוער כי יס התלאת הולך וסוער ויאמר אלי האיש מה את

רואה כי עמדת היום משתאה ואען ואומר חייך אני מרעיד עמדתי כי היום לא סעדתי
ובכיתי וספדתי כי ראיתי דגים גדולים ולטבת בכלם חמדתי ויאס לא אוכל מהם הן גועתי א
אכדתי ויאמר האיש בחיי אם תדור לחבר עליהם טורים עליונים יהיו לך הדגים וסני גדי ע
עזים יאז אמרתי עת לעשות חרזים יאז הלכתי עם האיש אל חצר גנת הבית והראני דג גדול

דאזי לסאול ויהונתן ובראיתי אותן חטבתי חמתו לויתן ואומר אל לבי אחשוב היותי החם חתן
ויאמר אל הנכבד אם תעשה לי מטעמים ערבים אחר החם טורים מצור הטכל חצובים
ואמר האיש הכן והכן לך השירים כי המטעמים והיו חמודים ויקרים ויהי כאשר הגיע עת ה
הסעודה יאבנו אני והנכבד שר הסעודה ויאמר השר יבאן הטלחים הנעימים והגיסו ה
המטעמים וכחליץ בהם העצמים כי הטלה ראני למרום התהלות ולכן טס אותן האל ראסון

למזלות ואען ואומר חייך אדוני דלפי כפשי מתקנה ואין רפואה בדג לראגה כי לסון נוסל על
הלסון ושכלו האומרים טלה ראסון
ואשא משלי ואומר

שים חוד לעיבות ה דאגדג כי הוא לבד רפאות אולי נוגים
מה ב ערו הוא כרים טלה ראשון למזלות ולא דגים

ויאמר האיש חייך כבר הסכימו חכמי התכונה וככל שבטי ישראל מודעת כאמנה כי דגל
טלה נוסע בראשונה ודגל דגים באחרונה והנני נשבע כי דג לא יבא לפנינו עד
אשר בחמתך תראנו מעלת דגים על טלה ואם הסוד הזה תגלה להנחי אוהבי יס ואוצרותיה
אמלא ואען ואומר דע אדוני כי אין לטלה יתרון בעבור המתנ למזלות ראסון ודגים אחרון

כי למעלות הדגים וכוכבי העדינות והאס באחרונה מאסף לכל המחנות מצורף אל זה היות
הכוכבים ואם רבו כחול הכוכבים אשר בשנים עשר מזלות יהללו טס אל במחול כי סוכבים
סוכבים הולכים המזלות בימים ובלילות לדמיון הכנסים יחולו במחולות ומדרך אנשיהמחול
להתגלל במזלות סביב ובמחול האחרון חביב ואשא משלי ואומר

אל עולם שם
על כן הושים

חמולות
דגים אחרון

לדמות מחול
כי במחול

סובב סביב
אחרון חביב

ויאמר האיש הטובת את אשר דברת ונהנני מקיס האומר אשר גורת ויצו להביא כראשונה
הדגים ונהיה אוכלים וסוקים וחוגגים ואחר הדגים הביאו העלמים הצלמים מור עובר טופים
כאלו מן הש פנים הטופים או מספתות היעלות הטופים ומתוקים מדבש ופפת צופים
והמרקחות וזיס היו על העלחן כאכבים והטקות בכלי זהב וכלים מכלים טוכים ויין מלכות רבי
מתוק לכפס ולחך יערב ואכלנו וסתינו עד אשר לא הכרנו מורח ממערב ואומר יס לי רב
ברוך ה' צודי המלמד ידי לקרב ויאמר האיש ארוד האיש אשר לא יהיה הינו סבור עד אשר
לא יבחין בין הלתך וכורי ויאמר בדבור אחד טמור וכו' ולא יבחין בין סתח תקוה לעמק עכור
למען זה היום כל ימי חייו נוכר ואומר אל האיש אס תפסור ארצי הינו מלומר עוד סית ואומר
ברוך ה' אעסיר כי אחרי הימתי טבור לחבר טיר עוד לא אכור ויאמר האיש חברת אמי טירים
ואך מטיר תהיה סותק וכבר למדתנו והחוט המאולט לא במהרה ינתק ולכן חבר טיר שלישי
ותסקלהו במאזניך ואחרי זאת להסתכר סיס פניך ואקום ואעשה מצות הנכבד
ואשא משלי ואמר

מותק	לחבי	טלאים ודגים	ערבו	לפני	ידי ה	עבאות
הם	ב זמן מן	לטעמם והנני	אודה	לקדוש	ה	עבאות
טלה	בשומן	לראש כל גזרדיו	ורגים	מאסף	לכל ה	עבאות

ויהי בהשלימי השירה הלכנו ויזכנו בעלית המקרה ויחס לפנינו סלחן מעשה צעצועים
וכסות מלאים וגביעים ואהיה טעצועים ונעסינו מן היין מטפטים וכאשר באתי לקום
מצאתי בטני ערימת חטים ולא יכולתי לקום כאלו הייתי אסור ברהטים ויאל האיש גם הוא
לקום וכראותו כי לא יוכל ולא יקימוהו כל היקום אמר נתכני ה' בידי לא אוכל קום כי ראטי
הולך הנה והנה ויהיון סלח אס בעצמתי וירדנה יאען ואומר הנני טטבע בחי נחור כי תאבתי
לסתות מי טיחור כי היין סלח ידן מן החור ופרט רטת לרגלי השיכני אחר ולא אכיר טלכין
מן טטחור וכראות אנטוי הבית יד הטכרות החזקה עטנו בבית קול דממה דקה ותפול עלינו
תרדמה ויטכנו טינה עמוקה עד אשר פנה הטמט לערוב דרך גבולג והטכרות חלק והלך לנו
ועמדתי ומיס טלטה עם הנכבד טמחת גילי וזה היה חלקי מכל עמלי ויאמר הטיר נדיב היה
נכבד וזכר טוב אותך זכר הדמו הגבירות אליו בכדיבות ויאמר בחיי אספו עם הנדיב
כל עריכות וכל חשיבות כי עמדו לטירתי בפנים יפות וכדיעות חטופות כטפחות חרופות
ולא סרו מעטות הכריאה והלבב לביבות והמטות היו באטון מצרים חטופות וכבו לפרודי
עעה ופעמים כאלו נפתחו ארובות הטמים אמרנו עד מה הטיר תאכינו הנה צודרך יקדע
סגור לכינו
ואשא משלי ואמר

אן	ת	חנות לבך	ידידים ישאלו	וא	ענה אותם	בקמרינו
שם	ת	אזת נפש	ושם ארינו	מור	א	הלות עסכל בשמים נעלו
שמה	ם	אסירים	תמותה נגאלו	שם עיר	ב	אמת שדינו
בשתי	ן	לביבות מן	אשר ברינו	עם	י	עלות בגאון ה'צהלו
נפשי פדות דמע ראיתי על לחי						
יעלית	וחדים לי	בחליל יהמו	הא	כדים עד כה	צבי תשבינו	
מה ת הפי נפשי ומה תשתנוחחי						
פקדי	לשלים	ה	צביות נאמו	אני	ל	גדוד יקרע סגור לבנו

ויאמר הסר הלא חסרת דבר בכית הנכבד , ואנן ואומר כחי חסרתי דבר אשר עלי מאד ככדי
 כי דאיתי בכית הסר טומים , כאלו נגדו מן האורים ומן התומים , וכצלים מהנללים , יחפיו
 ביופיים הגלגלים , וגלדיהם עבים , והמן בתוכם נכסן , ומראיהם ומעטיהם כאשר יהיה האופן
 בתוך האופן , והחציר עב ויקר , כמטה אלישע ויפס לא נחקר , ואומר אל הנכבד זאת אדר
 חיקר , הדג והכסר טפל והטוס והכצל והחציר עקר הביאו לי מטה החציר כי רצוני לעשות בו
 המופתים , ושמעתי אנמרים כי הוא טוב למעשה חביתים , ויאמר האיש חייך בביתי הוסי
 וכצל וחציר לא תאכל , כי ריחה כלחתי כלכל ולא אוכל , וזה השלחן אשר לפני ה' ולא יקרבו
 דבר טל גבאי , בטמעי היותי אל היגונים למאכל , מלבד שהנכבד החזיק אותי סכל , ואומרה
 הוסי לוקח ממני מחמד עיני , כי השוס והכצל והחציר מבחר עדני , ועתה אפלה נא ביד ה'
 זאשא משלי ואומר

אדאה	אני הכן	ואדאה ה שליו	אך	או	מרים לי סור	ואל תקרב הלום
כל	מ	עדנים הרי	בעיני כחלום	פגע	גאון לבי	בהיום שו לליו
כי	ה	בצלים הם	ללבי גו אליו	השום	והחציר	והבצלים טלום
ביתו		ועל ראשי	עטרת י הלום	כי בם	לבבי הוא	יכלכל מ חליו
השום צבי ארץ ופרח בל' יכול						
הוץ	ילדהו	וההוד ר קמו	עיש	ובניה	ברית לו	בו רתים
גלדי בצלים הם בגלגלי זבול						
א'פן	בתוך אופן	והחציר כמו	מטה	אלישע	ל	עשות המופתים

ויאמר הסר מאד הטבת לדברי נסיים לחברי , ברוך ה'אלהי ישראל , אשר לא הסבית לשדים
 ולמציצות גואל נשלמה המחברת השמנה עשר החלה לאל חי

המחברת התשעה עשר

אמר המחבר

בהיותי עם הסר הנכבד , למשמעתו סר ונעכד
 טאלכי ויאמר לי , אמור נא שמחת גילי האמת

האמת מה שאמר צל"ך החברים ' כי חברת בימי הנעורים ' מליצות נמרצות ואוהב
על אופניהם דברים ' לקוחים מפניני המאמרים ' ומהב ומפז יקרים ' מדברי בדברי תוכחות
ומוסרים ' לחנך בהם הנעורים ואני לשמע און שמעתיים וכעניי לא ראיתים ' ואם אמת היו
הדבר הזה וחברתם ' נכספה וגם כלתה נפטי לראותם ' ולטוס אותם על לבי חותם ' ונתת
הנזיחם אלינו ודעה אותם ' ואען ואומר דע ארזי ירום הדרך ' כי מה שמעתי על עבדך '
היה זה ימים נסים והמליצות ההם והשירים הם יאנים נוסמים חברתים בימי נעורי ' לעורר
לבנת בחוריו ' והסבה אשר עוררתי לחברם אטם נגדך ' והיא כן הילדים אשר חפץ אלקום
את עבדך היום אחד בהם למשמעתי סר דבק בדרכי הענוה והמוסר ומתענג בדרכי המליצות
והשירים הולך בדרך תמים ומואם בדרכי הנעורים והטיב חסדו מן האחרים לבלתי לכת
אחרי הבחורים ובראותי אותי רנח נדיבה וכי הוא מקאמן לעורר האהבה בתו לי יד לעלות
אל המרכבה וסתחזי לו שצרי המוסר הנצולות וסקלתי לפני המסילות והראתי לו הדרך להיו
נוהר אל ה'אל טובו ואומרה זה הטער לה' דריקים יבאן בו וח' רתי לו ולכיוצא בו מאמרים
קצרים ורקמות בהם רקמת שירים לסקוח עינים עתרים לקחת מוסר הסכל דק ומטפט
ומוסרים ואלה דברי תוכחותי ושירתי ומליצותי אשר חברתי ובמחוגת הסכל אותם תארתי
דע בני יצליחך חלדים כי מיום ראיתו עמניך צמאים וכמהים ולהדבק במעלות הגבוהים
ולעלות במעלת הסכל ולאחזו בסנסניו ולהיות מהושבים ראטונה במלכותו וציווי פנת
ערכתי תודה ליוצרי אשר כתן כיום כך סברי בקשת למצוא דברי חסן וכתוב יוסר ולהדבק
בדרכי הענוה והכוסר ' והנה לך מוסרי במקום ההון והעושר ותוכחותי אשר תאב ' תחת לבן
וחרות ודי זהב ' ועתה בלתי רכב על דבר אמת וענוה דק כי הם לעדס מחוקי הדק ואם
אל דברי פניך ' ותורך כוראות ימיך ' ועתה בני יהוד דברי על לוח לבך חרותים ' ולא אהיה
כמנגן אלן המתים וכצועק אל הצלמים ' ומדבר עם כלבים אלמים ' ומבלעדי דברי הנסמות
יורק ' והימים יכיווך ויסודך ' וילמדך ויעילוך מבלי מוסתים ' והגדילה סבתוכחות ביקור
קברי המתים ' ואמר החכם די בכחיות מוסר ומנוחה ובתוכחות הימים תוכחה ' ודע בני כי
אם יש טוב דבר מן החיים הוא הסכל והישר ' ואם יש כמנהו במציאות הוא העושר ' ואם יש מר
ממות הוא הסכלות ואם יש במיאו הוא הדלות ' ולכן במגדל עון אשר לסכל העבד חרע לדקה
ותהיה לפי חסד קוצרי ובהכלי רוס תהיה אוצרותיך אוצר ' ואם תבנה בית או חצר ודע כי
המלאכה מרובה והיום קצר ' והשמר בעולם הזה שלא תהיה לח ותתעצר ' ולא יבט ותטרי ולא
בעל אף ותתעמר ' ולא מתוק ותמצץ ' ולא מר ותמאס ותקצץ ' ואשר אורך עליו בכל עון אשר
לא תחלל המקדש המעון ' הוא להתרחק מן הגאונה ' ולאחזו במדת הכניעות והענוה כי הענוה
תשאר החסידים ' ונר המתבודדים והחרדים ' ואיך יתבאה חצר גבית סקדמת סלף יבט (לא)
יוטר ה' וצלך גאות לבט ומי יכנס אלמ במעשהו ויטלס ' ולא יטוב במעשהו דך ונבלס ' ומן
התימה איך איס במרעים יתחר - ולעדות עדי הגאונה יבחר יב ג

ונתנו קצתו חכמה אשר נתנו כוחו וללכת אל בית מועד לכל חי וסחר והיו כאן ובקבר מחר יזכור
 זאת ויכלם מעצתו כי הזמן יטלך כחית כצתו והוא גוף אשר יאכל קצתו את קצתו ואמר החכם
 קרן האיש המטביל והעונה קרן הכסיל העזות והגאווה וקרן חסר לב התענוג והתאוה
 ואמרתי בסירי

אבוש אבוש זמן פרי	יקוכם	וקל חיש יבלע	עצתו
ואיך י תגאה	אבוש והוא גוף	אשר יאבל קצתו	את קצתו

ואף כתגאה אנחנו האמללים ונאנו בעולמינו סבלים וישבנו פה מתרמלים ונאז ממנו
 מוכרחים דחופים ומבוהלים ונאבני חטאתינו נגפים ונכשלים וחברתי על ענין זה הסיר
 לבקשת איש עשיר יזנה לבני משפחתו לטוס אותם בקברו אחרי מותו והוא זה

באתי	בעולמי	באר סבל	וא	שנה אותו	כמתרשל
וא	שאה מנו	כאיש מיכרח	ובחטא	עשיתיהו	תמול כושל

דע בכי כי הקנאה היא מן המדות מדה טמאה כי היא רקב העצמות ונתסכב תלאות
 עצמות ומריבות ומהומות ותביא אל גיו הכסילים מהלמות וחטבו בעליה טובת האנשים
 לזקקה מהם ודעת האנשים טובה כתובה אליהם ואמר החכם מי שודע קנאה קוצר הדעה
 וטרם טבע טנים יעשה טלטה ואומר אחר חמסה אף להס רפואה והס הטנאה
 טזביא הקנאה וחברה שתערב עמה הרכילות יודלות טיתחבר עמ העצלות וחלי טקתערב
 עמו הוקנה עבחר טנסא זקנה ואמרתי בסירי

דרתי	וגרתי עם	בתי קנאה	זירא	לבי זה	בעין שכלר
בי	ה מקנא י	חשוב איבוד	טוב	תך טובה	נתונה לו

זמן הדברים אשר ראוי להרחיק הם החונף והכוב כי החונף נתעב ונעזב וכתו הכוב לאכזב
 ואמר החכם במסליו ומצא מחסוף אל הנסתרים בין טוליו והכוב ארכו הכלי והתוליו ומצא
 מכסול אל הנסעץ עליו ואמרתי בסירי

בה:נף	ב	עאתי מחסוף	אל ה	נסתרים בין	שולית
ובכוב		ובשקר	מכשול אל הנשעץ		עליו

ומן המדות המגופות אשר הם סבת החטאים והעונות הם הכעפ והחרון לא ידע להם זכרון
 ואמר החכם הכעסר אטתו טגצון ועורחן וסופו חרטה וחסרון ועתה בני התנהג במדות הטובות
 והחסונות ודבר במילות נחות וערבית ואף אס תהיה לפי טבעך בעל מדות רעות ומדבר
 במלות גרועות תקן עם רוב ההרגל עוותך ותרשא כמנהג הטוב מחץ מכתך כי המנהג יטוב
 טבע קיים ולכן התנהג במדות הטובות ותאכל פרים ואמרתי כיה כתוב על חותה החכם
 אטלטון כי מצא המנהג על כל דבר טלטון ואמרתי בסירי

אמרו כי	ג	מצא כתיב על	חותם הח	כס אפלטן
ביומנהג		עם ההרגל	מצא על כל	דבר שלטון

ועתה בני , אהנה עליך עיני סוד מדרך עצל אשר היא כמוכות חדק ופקוד נות כדק זקח מפרי עץ הדעת וחוק הכדק , והדרך כלל רכב על דבר אמת וענוה כדק , ואמרתי בסוד

לעץ	פרי	יטין	שלח	ועל	עון	וחשא	סלח
עדה	עדי	פאר	ועל	דבר	אבת	רכב	צלח

ודע כי למעלת החריבות אין ערך ותמורה , והיא ממעלות זה העולם המעלה הגמורה , יגיע בעליה בעבורה , למעלה נסאת ורמה , לא יחסר כל עמה , ויתר תקנה ית באים חרוץ ורש , מאשר כנסיל ואם הן עתק יירש , והוא בעל שרה ומגרש , כי החרוץ יעטר בחכמתו והן אחר יורש והכסיל יורש כאלתו ומן ג יגורש , וטלוס רב לאזהבי החריבות ואין למו מכסול , ואמר שלמה בחכמתו יד חרצים תמשול ואמרתי בסוד

תקוה	באיש חרוץ ואם הוא רש	מן ה	כסיל לו חון	ועון יירש
בירש	בחכמתו הכי יעשיר	אך ה	כסיל עשיר	יהי גורש

ודע כי אין מן החריבות וממעלות , לרפוא הגוף כלכד ממחלתו , ולכסוק בעיני מחיתו , רק מן הוריות לרפאות גם הכסף ממחלתה , ולהסין צדה למס נסיצתה , ולטורה מטימאת לחלאתה פן מה תעשה בחרייתה , וטומאת הכסף היא סכלותה המוסכלות , ודביקותה בתאות הכבדות והנקלות , כי האנשים אשר גברו על תאותם בטבלס , כבר עלו אל ראש הסולם , והנה הגבורים אשר מעולם ואמרתי בסוד

אסיר	מות	יחידותך רפא אם	למות	ושחה אל רפאים
וזכרה	כי אשר	גברו כשכלם	לבדם נ קראו ב	שבם רפאים

והתכוון על חריבותך על העולם אנוש מדעת ככסר , אשר תידון אחריו ותהמה ותסער וככל דבר זולתו תבגער , ולא הטאת ממנו כי אם מעט מוער ומה תשיג מן העולם האחר , אשר איך בו בוחר , ולא רודף אחריו ולא פנוי משחר , ודע כי מי טירצה במצט מן הטורף ויכט בעושת יקבל ממנו החל המצט ממעטיו , ואמר החכם ההס צפיקת שמוכצת בעליה מולות , טוב'מן החן המביאו לדי בויק ושפלות , וחשרון הצורך טוב משאלתו , למי שאינו ראוי ממנו לפחיתותו , והדעה חולה , אשר היא בין הרעות הגבלה , היא כאשר לא תשיק רצין השאלה , והמבקש מן הפלי בקצה , כמבקש חכמה מאטה , וכניעות מקדטה , ודגיס מארץ יכטה , והדריכות היא מעלת גמורה , והשאלה היא מן הדרכה חמורה , ולא ליקח המחלל הדת פנוי בטאלקו תמורה , ולא הגיע להעסיר בעבורה , ואם תסקול השאלה עם המצבה כבק מאזונים , תכריע השאלה עד תהום ותעלה המתנה עד לטמוס , ואמר החכם אם לא תמרה תאותך , תבואך אל מה טבו כוזרך וחריפתך , ומי טממע אל תאותו כסר יג ד

כפר במצרו וגדלה דאגתו ירבה חרטתו כי התאזה שותפות העורון והיא מטנה טברון ומטנה
 שכרון יודע כי מן הנדיבות מעלה גדולה וכדור נדיב מתנה מהרה ומהוללה וכדור הכילי ה
 האחור והעלילה ואמר החכם הכילות גריעותי והטאלה מן הכילי הפסד וטעות יודע כי אין
 הנדיב מי שמטיב גמול וגומל חסדים רק המקדים לעניים ומרודים והסדר בהוצאה היא
 מעלה נפלאה אמנם האיש אשר לקנות תבונה יחזר ועס לומדיה יעזר וכסף וזהב ורכוש
 להם יהיה פוץ לא יקרא מפוזר ורובה על חכם לב להוציא למדינו למדי ובמאכלנו ובמטתנו
 פחות מדי ויעניק לדגים יותר מדי ובקנין החכמות יפזר ואז מן השמים יעזר ואמר
 חכם אחד לאנשי זמנו כאשר טאלהו באיזה ענין יחלק ממנו דבר זה ענינו

ביום	ש	אלו	איך	א	חלק	במני	בקנין	תבונות	ואכלי	וכדי
עניותם	בקנין	תבונות	אפזר	זהבי	וכספי	בעז	עד	בלידי	ואעניק	ברכה
לרשים	ואמעיש	לאכלי	ואוציא	למדי	למדי					

ודע כי הישרים והחסידים אשר לדבר ה' חסידים לא ידאגו על מפקד הונם ואכדן מקניהם
 וקנינם רק ידאגו על פטעם ועונם ועל ימי התעלמותם ואשר לא כתנו אל לבם חסיון ט
 שלמותם לא יחליטו לצבא רק להלחם ביצרים ולא יתאוו רק כפרת יוצרים ואמר אחד מן ה
 החכמים כאשר טאלהו על עמדו מרשיד ומשמים דברים נעימים ואמרתי בסירי

ביום	שבת	אני	כרעיד	ומשמים	וצירים	חבלים	ואחזובי
שאלובי	למה	תדאג	עניותם	אני	אדאג	לפשעי	ועוני
שאלובי	זכה	תתאו	עניותם	אני	אתאו	לכפרת	וזחבי
שאלובי	התעטדך	לרופא	השיבותים	הלא	הוא	ה	חלבי

ודע בני כי חרטה אשר תהיה לנפש מעונה היא מטובחת ב'מי העדנה כי חרטה אשר תהיה
 בימי הזקנה מגונה וכעליה בלתי ראו לחנינה רק תהיה נפטו לאט עד מאכולת כי היא לא
 מבלתי יכולת ואמרתי בסירי

זקן	אשמי	חרטתו	בגונה	ההי	נפשו	לאש	ערב	אכילת
והדמה	ל	עזיבת	ה	נקבה	וסבתה	בניעות	ה	יכולת

ועתה בני ירא מהאל לבדו אשר גבר עלינו חסדו ומלא כל הארץ כבודו והשמים ערו
 והארץ טהרו ותפחד משאול ואכדו והשחר והטקט אל תירא ולבבך אל ידך מאיש גדלה מ
 מעלתו כדורך ולא תבוא בלבך חרדתו ולא תקוה תעילתו כי איש יחשוב טועיל או יזק סכל
 ועתה אם יחשוב טועיל להזיק יועיל לנפשו אם יוכל ואמר החכם ירא האל לעצו עלך וכס
 מימנו לקרבו חלך ואמרתי בסירי

אברו אלי	אנשי סודי	בי איש ריבי	לי יתנבל
ואומר איש	זהשוב כי הוא	זיק או יו	עיל לי כבל
אם יחשוב כי	זיק אלי	זעיל אל ב	פשו אכ יוכל

והזהר בני מעשוק ספל רוח ודבא כי מי טלח יד בונקה וואמר הרכב איך לא היה ירא
 לגמל ימי טלא ימצא עלי עוזר וולתי הבורא וואמר אחר איך דבר קרוב לגמייכ נובוק יתקפלת
 העטוק וואמרתי בעירי

איך לא ירא	לבי לגזל	או לחכום לא	יהיה ירא
כי שאינו	מוצא עלי	עזר זו	לתי הבורא

וכור בני להיות הדבר אשר אליו תפס פניך לטאול עצה בכל ענייך והוא דבר מכל החכמים
 מוסכס וואמר טלמה בחכמתו וסומע לעצה חכס וכבר זכרו חכמים כי הטובה שבבהמות
 צריכה לסוט והטובה שבספינות למוט והבטירה שבכספים לבעל והחוק שבגלגלים לנעל
 והטובה שבקרחות למגבעת והיפה שבאצבעות לטבעת והחסידה שבבהמות להיות נרבעת
 והטוב שבצדיעת לאוזב ושני תול גקי והטוב שבכחמים לרביצה והנקל שבצפועונים לביצה והטוב
 שבחיצים לכנצה והיפה שבכספים לתמרוק ורחיצה והזקנה שבסומרת יבס לחליצה והקלה
 שבאגרות למליצה והטובה שבמהילות לחציצה

לקציצה והטוב שבכורו למחיצה והקטנה שבמנחות לקמיצה והטובה שבאחונות לרביצה
 והצנוע שבפנינים לקריצה והקלה שבמנוסות למרוצה והקטן שבפחתים לןפיצה והדעתן
 שבאכסוס צריך לטאול עיצה ומעלת האיש הטאול עיצה נכונה כי הוא מנובח עם ההצלחה
 ומנוצל בעת לא יגיע אל הדוחה והתחבר בני לאנסי החכמה ביעץ כי תלמוד מהס דעת
 וערמה והזהר מחברת אנסי מדיבה וטטה כי גוי אוכד עצות המה ואין בהם תבונה וואמר
 החכם לבנו בני אס קרצה לקנות עולם עומד היה חכם און לומד און מאוין און החכמה חומד
 ודע כי בבקשת החכמה הפלימה הנותנה כל ערמה ומרמה ואין ספתי חלקות ממדות המאמיין
 אלא בבקשת החכמה ואם חפצת להיות לחכמה מודע וגאל לא תבוט להיות סואל כי מה
 סלבט בבקשת החכמה מעיל הבוטת לא אועיל כי הוא ילבט מן הבסילית איפיד ומעיל ואמל
 החכם טאל מי סכסה את הדברים ויתן לך בחינס מה טקנה בדמים יקדים ולא תבוט לשאון
 מכל מי סוודמן כי הזהב בקברות הארץ יטמן וואמר החכם בספרו קבל האמת ממי טאמר
 וקח הפנינים מן היס ומבין החנומים הטוטנים לחפסיס והזהב מן העפר והחכמה מאשר
 ברית ספר איך בדבר אמונה לא תהיה נדון להאמיין בה אים אשר יעסה כדון גרם לך ויצא
 מדון ואסבייך באילות הטדה וכצבאית טלא תבקט על הנבואה והגפלאות מוסת און אית
 ולא תקח הטבל להתגאות ולא החכמה להתכבד ולהתנאות ולא האמונה לרמות ולא האמת
 לכזב ולדבר מרמות כי המבקט החכמה להתכבד לא יקרא מאהבה עובד ואחר יתועדי
 אונד ודע כי כל עוד טהאדם מבקט חכמה הוא מטכיל והוא

וזאא סכל בעת שיחשוב להאכל ואין דבר שבמולס מועיל כמו החכמי יעד אשר חס ורצ' בעליה
 העולם הזה יאגהו עמה' ואם ירצה העולם הבא על אחת כמה וכמה' כי הוא מצא דרך תמימה
 וממעלות החכמה שהמלך ימשול על עטיר והלך והחכם ימשול על מלך' ולכן כל ערוס יעטה
 פריצת וסכלתו בחכמה יתקן' כי אין דבר מגונה כסכלות כזקן' ובעת יעלה בלבך להתחבר עם
 אדם' התחבר עם אנשים אשר עמדת בסודם' ויהיה האיש אשר תבחר ותקרב יסכן הצריך'
 איש אשר בעת התחבר עמו יפאריך' ואם תכבדו יהדריך' ואם תצטרך לעזרתו יעודך' ואם
 תאמר יצדיק אמריך' ואם תכעוס יסבול ובאחר לא ימירך' ואם את הדבר הזה תעשה וחקיתו
 תלמודי' וצוך חלדים ויכולת עמוד
 ואמיתי בסודי

לחברתך	בני אדם	לקרב את	בעת תרצה
בלכתך	אלי ריע	והתחבר	בחר מהם
למציתך	וישמע	לך דרכו	אשר יחיל
חבורתך	יפאר את	בחברתו	וינס תבחר
תמונתך	יהדר את	כבודך לו	וינס תחליק
בעדתך	יהי עזר	לעזרתו	וינס תרצה
אמירתך	אזי יצדיק	אמריך	וינס תגזור
ועברתך	חרון אפך	יהי סבל	וינס תקצוף
ושוברתך	שלומך	ימותו את	וידרוש כל

וזהו בני מהתערב עם טונים' אשר חברתם הסכרית פנים' ואהבתם נתינת טלוס' ויחדותם
 חלוס' ורצונם מחך רב' ורצונך מהם רחוק ממזרח למערב' ודע כי חברת הנדיב מציאה ב
 גדולה והגונה' וחברת הנבל חרטה מגונה' תביא בלבבות מגינה' וחברת המיטה סכנה ומי
 שיאמץ אל הדכילי מסביב' לא יאחר לו אהב חביב' ולא יעזב אהבו האיש המסביל' בעבור
 רכילות איש רכיל' והעצל שבבני אדם' מי שמתעצל לקנות אהבים ועמוד בסודם' והינתי
 עצל ממה שקדם' הוא מי שבחולידו ואברס' והדבר אשר לבך עלת אעוררו' הוא
 שזכך בלבך הדבר אשר בפין תקראו' ולא תהיה קריאתך
 מטא או עבודה' או מלאכה כבדה' מצות אנשים חלומדה' רק סיס בין סכלך ובין התאווה מ
 מאסלי ואחיו בסכסכי הסכל ותהיה נגז אל הערסל' להאחר חסכת לבך האסל' וסיס הלכ עקר
 והפז טסל' ואז לא תהיה ממעלת הסכל נוסל
 ואמיתי בסודי

בעת תקרא	בספרי בין	קרא עם	לבבך	ואל תהיה	ברעים
ואם יקשה	דבר חכמה	ללבך	קרע על מ	פתחי לבך	קרעים

ודע כי מכתד הידיעות החשובות' הוא מה שיתושב מהם בלבבות' לא כאשר יעשו הנמהרוס'
 אשר ייבנו להרבות ספרים' וכחית הספרים סגורים' ומטמו קיר החכמה בעורים

כי המדע אשר לא יעבור הנחל עמך , לא יתחסך על שמך ואמרתי בסודי

מדע שים את . אשר לא י עבוד עמך נחל אך כו חשוב אמתו כמו פואה ספריך לקרן לך עצות לבך להוצאה

ודע כי מדרך הקדמות וחזק ערכו , לאחוזו כדיוק דרכו וכאשר ימתיק בפיו דבר חכמה לא ימנענו בתוך חכמו , כי מה טיעלים חכמתו ובתוך חכמו ימנענהו אות כי לא בטח על מה שידע ממנה ואמרתי בסודי

מי שהעלים הודיענו את חכמתו כי לא בטח ובתוך חכמו על מה שי ימנענה דעממנה

ודע כי אין מן הקדמות ומן הערמה , לבחור הדרך הטובה והנעימה , אמנם הוריו הטוב והנעים הוא הבחור הפחות רע משני רעים ואמרתי בסודי

לא ב חשוב מן ה חשובים את הבו חדים הטוב והנעים אך ב חשוב מן ה מחובבים הבו חדים טוב מ שני רעים

ודע כי בטובת העולם הזה אין יתרון לבעליה , כי ברכות הטובה רבו לכוליה , ומה יתרון לאיש יטרוח בה רעיוניו , כי אם ראות עיניו , ועל הרוב יהיה הון חמדתו , ואוצרות סגולתו , וחדרי מטכותיו , ובת נכותו , למסכרי קפארתו בעוד בחיים חיתו , או למחרת אחר מותו ואמרתי בסודי

ברבות לך עושר ותפארת רבו וגיעתך אבלי את יפיד א חרי מותך למש בחיך הוא בעודך

ודע בני כי הזמן נקרא עיר ההרס , כי הוא לדאגות ולתלאות ערש , ולא תאכל מתוק ממנו בלתי בלול עם הארס , והטוב שבו במזג , מחרצנים ועד זג , יבין יצורו כשור אל טבח , כי האף יכרך הזבח , ואשר יהיה בו מטוב או טבח , נחטכהו לריח ואמרתי בסודי

תבל הטוב לא תאכל ט שבו מזוג תוק כבנו על כן נקרא בלתי בלול עיר ההרס עם הארס

ואמרו חכמים הנעימים אשר דברו על תולדות הימים , כי העולם הזה כדמות מסגרי וכו' ההרס והמסגר כג' , ופניו בטמון חבוס , וערוס יעלהו הזמן מבלי לבוס ומי שיבחר העולם ימצאנו איוב בכסות אנהכ' לכוס , ואמרתי בסודי

תבל מסגר מי שיבחר האדם נר יבצאנו ובתיכו ב איוב בבסות חחים חבוס אזה : לבוש

ואמר חכם אחד הזמן עיט צבוע • ותכל דומה לבשר רעוע • ותחתיו נחל שוטף עמוק וכתון בן
 חבל גרוע • והדולה עצל ופרוע • והדלי רצוף וקרוע • ואם בא לדלות יסכר כד על המכוע •
 ואמיתי בסודי

תכל בשמו	הידוע	ידבה אל ג	שר רעוע
תחתיו נחל	שוטף עמוק	בו בתן ח	כל גרוע
דולה עצל	ימיו בצל	ראש פרוע	איש צרוע
ודלי רצוף	גבזה בפוף	קלוט שרו	ע קרוע
יוס בא לדלות	גפל ות	שבר כד על	המכוע

ואחמה אם איש בעולם הזה יאמין ויחסה • כי הוא יתחיל להפטיט קודם שיכסה • וקודם שיתן
 יגזול • והטוב בו ביקר והרע בזול • ולא יכסה דבר יהיה בו בוחר • טלא יולה אחר ולא יתן ל
 לאחד מעלתו • אם לא יכאוב וולתו • יחתוף מהרה מתנותיו • ויפירד פתאום מחברותיו • ויסלח
 חפזי הזכוכ העלוב • ויתן הנטר בכלוב • ודמוהו החכמים לכף מאזנים • ויסילו היתרים
 ויעלו החסידים עד לשמים • ומזלות העולם הזה ומעצבו • שאין ממרים הכורא אלא בו • ולא
 יגיע האדם למנוחו • ולתאוועת נפשו והצלחתו • כי אם בהנחתו • ואמר החכם זכרו זאת מיחליו
 הזמן ויכס סוד תנחומיו • כמה פוגע ביום טלא ישלימהו ומיחל למחרת ואינו מימיו • ואמר אחר
 הצולם עד מימיו • ומאסר המאמין • ודע כי הסבל מעלה גדולה • והיא תחבולת מי שאין לו ת
 תחבולה • וממעלת הסבל כי בו תקצוף הסובא • והסבל על הדאגה דאגת המקנא • ומי שאינו ר
 דוצה בגזירת הכורא הוא כבהמות יער וכווער • ווס ווס בעת הצער • ומי שאינו רואה כי יס לבורא
 עליו אלא במזון וכסות הוא בער • ודע כי מי שסס הסבל תכליתו וקצו • יגיעהו הסבל אל מחוץ
 חפצו ואין כאבל טוב מן הסבל לגרור פיצו'לחטיא חצו • ואמר החכם אין לגב טוב מן החבל •
 ולטוטה טוב מן החבל • ולהגדיל הצמחים טוב מן הזבל • ולעודר השטון טוב מן החבל • ואין למי
 שאין לו יכולת בהסרת החבל • טוב מן החבל • ולכן יומן בעל נפש יריאה • לכל פגע סבל ולכל
 טובה הודאה • כי הסבל הוא טוב סכיועצים • והענוה טוב סכחברים החרוצים • ואמר החכם
 מי מבני אדם כסבד ומעלתו ידועה • מי סוורה על הטובה ויסבול הרעה • ומי טרב סבלו וזראית
 ענותנותו • ימעטו חומסיו ומבקטו רעתו • ולכן אם תהיה מאנשי הצרה • ומאנשי החכמה היקרה
 זכור עם כל טובה סירה • ועם כל צרה ומגור • התקוח באל להעבירה למען יטוב לך בעבור
 • ואמר החכם אשר היו דבריו עזרה בצרות • העולם הזה והבא בסתי צרות • האחד כספח והשני
 כגברית • לא תרצה אחת עד שתסקיף האחרת • ולכן יתעורר המסכיל ויבוא לצבוא צבא •
 ויהלחם עם העולם הזה לא ינחבא • כי גירוטי תכל הס כישואי העולם הבא • ואמיתי בסודי

לא נביא א	בכי גם לא	בן נביא אך	שבלי נבא
בי גירושד	תכל המה	נישואי ה	עולם הבא

ומנדיבות העולם הבא טהור רחוק מן הטוא צמצא למבקשיו וכדעם לשואליו ולדורשיו יקל
הדרסים והמעבדים פתוח הטערים מה יפיו ומה טובו זה השער לה' צדיקים יבאו בו ורע
בני כו הצדק הוא העולה על המעלות כלם למקטנס ועד גדולם ואשר הגיע עדיו יאלם
ואכל וחי לעולם זה כי העולם הזה דומה לסדרם מלא חוכה וזכות ומסוכתו המלכות וכל עמו
זיה אלון ככות והמלכות הוא שלטון וחמדת תטגכנו הדת והדת מנהג אשר בו כלך קטן
וגדול עמיד עם הלך וינהיגו המלך והמלך הוא כדמות רועה ורעה עדרו והחיל לעשו מה
טיעטה יעירו והחיל הוא קנין כסף יכלכלנו הממוץ והממוץ טרף יקבצנו ההמוץ וההמוץ עבד
יעבדנו הצדק והצדק הוא הדבר המאושר המחוק כל בדיק ואמרו בעדו החכמים כול ה כ
הצדק טר ומאושר והיה תקון העולם ואמרתי בסירי

אמר הח	כס בינותי	סוד העולם	ותמונתו
העולם ה	זה פרדסי	המלכות הוא	במשכתו
המלכות הוא	בדמות שלטון	הדת תשגיב	את חלשתו
הדת כנהג	ינהגנו	מלך חכם	בידיעתו
המלך הוא	כדמות רועה	החיל י	עיד קנאתו
החיל הוא	קנין כסף	ומבלבל ה	כמון אותו
ההון טרף	וביד הה	מין אספו	וקבוצתו
ההמוץ ע	בד יעביד	נו הצדק	בגבורתו
הצדק ה	קין העולם	שר וכאושר	מזולתו

ודע בני כי לשר הכן חובה ומצוה ואמר טלמה בחכמתו ישר כרך כי יש תקוה ואמר החכם
הכן הכסיל הוא לאביו עכירה וזעם נציה ואביו דומה לענינו לבעל אצבע יתרה לך
ידע אך יתנהג עמו אם ירדיתנו יכאיב עצמו ואם יש אירנו יסאיר מנומו ואמרתי בסירי

אומר לבני	יום ימרוד בי	אצבע יתר	אתה עמי
אשאיירך א	שאר ממי	אברות איתך	אכאיב עצמי

והלמוד לבן צריך להיות במדרגה כל עוד היית נשטן רכה וענוגה ולהתהיגם כפי כחם במיעב
ההנהגה והחממה הראויה לנעריה בתחלה היא אשר תחטב לגדולים לכסלה
(ואמרתי בסירי)

שאלוני ומה חכמה	ראויה	ללמד ל	נערים ב ת יה
השיבותים בחבמתמה	אשר ל	זקנים יח	שבו כל איש לכסלה

ואם יערכ לבכך בני לגשת אל השירים בחר לך מומרת הדבורים ומפניו המאמרים
ומן המלכות הבתולות אשר לא היו ממסוררי הזמן בגולות ומבחר השירים אשר הוא רך ב
בשיכתי והמגונה בהם הוא אשר ימות בטרם מות אדוניו (ואמרתי בסירי)

שאלוני ומה זה טוב בשירים השיבותים אשר הוא רך בבינו
 ומי הוא ה מגובה במ עביתים אשר ימות בטרם מות ארזוני

עורה בני מטינת הכערות והקיצה לכאת מצבדות הזמן לחירות ופקוד הימים אשר הלכ
 בלא חמרה ובעודך בעולם המעשה והעבודה והכן צידה לנפסך השדודה הערס תדע כי
 אכדה ואמרו חכמים כי ימי האדם שלשה תמול והיום ומחר ותמול חלף ואל ארץ לא ידענו
 סחרי והיום לחלוק יענו והתגבר ומחר כעלה ולא נדע מאודותיו דבר ואמרתו בסורי

ימי אדם שלשה הם במספר תמול חלף כבר עבר זמנו
 והיום הוא כמו חלף ואינו ומחר נ עלם אין מי יבינו

וידוע לכל מסכיל כי בזמן העבר אין תחבולה להוסיף או לרצוע רק מה טכו פעולת פעול
 לטוב או לרוע וכאשר יהיה מחר נבער כל אדם מדעת טיבו ולכן ביום אשר אתם
 בקרבנו תפעול לפי הצורך והשעה להמציא לכסוף חופס ומרגעה ואככי האב המצוה
 אשר לראות כך חכמה וטוב לקחה אין בידי הן ועושר אמנם הפקדתיך על הצדק והכוסר
 וכדרך חכמה הורהך הדרכתיך במעגלי אשר להימית אל האל טובו כוהר ומחר מהמה בני
 הנהר ואני אכטח באשר מאין אל ים הוציאני וככל ידו החביאני כי תבוא חכמה בלכך ט
 ויטמח לבי גב אנו והסכל אשר יולדת על כרכוני והאירו לך ברכת יציץ לך מחרבתי ויופיע
 עליך מהודו על השלמתך שיעור להטלים ולתך והיה ראשיתך מצער ואחריתך יסגוף מאד
 ויהי כשמוע השר יופי המוסרים ומתק המליצות והאירים צחק על אמרו כי הס לחנך
 בהם הכערים ויאמר חי אנו כי הס המדרגות העליונות טכסלס והם טובים וראים לבאנו
 עולם והטבת לראות הסכלת עשה ואתה בעיני תפארת השיר ויחשו וסירי וולתך היו עלי ל
 לטרח כלאתי נסאי וכפטי ככספה ביום ורעיוני כמהים בראותי מעלנותיך הגבוהים להיות
 לי ממלאכת ירך תפילות אתפלל בהם אל האלדים להכניע יצרי האכזרי ולהתרצות בהם ליוצרי
 כי ידעתי כי אם תחברס על כל התפילות תפארת ואט ככה את עשה לי אטמה כי רב
 חילי וכי כביר מצאה ידי ויעלון לבי ויגל כבודי והיו כשמעי מצות השר כור הודי קמתי קל
 חיש ואחבר ינפלה נפלאה בסוף הטבל מסולאה ואתננה אל השר להתפלל בה במקהלות
 ותיטב התפילה בעיני ותשא חסד לפנני מכל התפלות

וואת היא התפלה אשר חברתי אל השד הנעלה

אבא	ה כי	אני עבדך	עלי	בזמלתך	משוך חסוך
רחם	יהודתי רך	מחנכה	יום יום	וכפה ש	טחה נגדך
נמוה	כעב פשעי	וחטאי כענן	שחק	ושים דמעיי	בתוך נאודך

ושפוך	חמתך על	עדתמתקובמים	עלי	אלהי אל	תער כודך
מי י	עמד לי רק	חסדיך ביום	תחפון	לגלות לי	צפן סודך
מיזה	אשר יליץ	בעד נפשי יכב	מחר	יקוד אישך	ולפידך
אנה	אלהים א	לכה מרוחק	או אן	אני אברח	ביום פקודך
מיזה	יכחש ב	אלודתך וש	כיום	וארץ הם	שני עדיך
אראה	צבא מרום	לך משתחרים	גלגל	ערבות יום	ליום יוודך
מי כו	גנה שחק	ואתנו טפחה	מי י	סדה ארץ	הלא יודך
עודה	לבכי עוד	בטרם בוא ימי	רעה	ולא יועיל	לך כפודך
עד אן	תנכל צור	ותעט במעיל	בעל	וכגד בו	גדים כגודך
הבט	זמן יחיש	וירתם יום ליום	רכבו	ויתעתר	לפירודך
איך ת	עלים עין	ועיניו ארבות	יתג	כרו ריעיו	ביום אידך
הואל	לבכי צור	בחיל שכלך עלי	יצרך	לך ישא	דיטרודך
ימתיק	בפני רעה	וראשיתו בנו	פת צוף	ואחריתו	עדי אבדך
מוקש	בקרבך הוא	וגם שכים בעי	ניך	ולצנינים	כמו צריך
זכרה	לחסדי צור	ילודך אשר	יבין	לך מיום	ליום צידך
הוא	הו דך	וכבו דך הוא פודך	הוא ה	עמיד אותך	עלי עכודך
שית נו	ראותיו ה	עצומית נכהך	גם מ	פעלות ח	סדו תשו כגודך
מעטה	שבחותיך	ככגוד תעטה	ולכוש	תהילותיו	כמו כודך
חכור	ליום פהע	יקומון נישבי	נמו	עזעי גופך	וכרעידך
יום י	רתמו ימים	לפרדי הפרי	זה יום	זמן רע י	חריש כודך

ועוד חכרתי כחנות האר הנעלה י

אם ת	קטלני אל	לך אוהילה	אנים	לעזרה מ	כך אלך
אתכם	בכנפית ח	סוד יום צרובך	חמ	הך אברח	עדי צידך
אבטח	ביום חשך	וקדרות זעמד	ליאור	באר ישעך	זכר הלך
הנה	לבכי עם	לבבות עמד	עמד	נדבות הם	ביום חילך

היושב על	חוג הארץ	אל כביר	ל	מבול יושב
כל הגנים	אין כגודך	אפס נחשב		כגר בתושב
הבט ענות	עם מסכנות	ומטסה אין		אומר השב
צפור בידך	מקן נודך	וכשחק		מאזנים נחשב
השב עמד	הך אולכך	ובגויס לא		יתחשב

יקים אלהים	בקדם וירעו	בשן	וכרכל	כטאז	ככשו
בת עוזך ואדוש	באדמה וכסודם	יתן	וישמח	ישורון	בעושי

בכל	מבבל	יחבל	ועשר	כוס יין	חמסין	זרם	חרשיו
חצים	שנונים	וגלי	יגונים	פוצו	בעשו	וישבחו	משושיו
אם	שאלכם	איש	אל פשטתם	בה	ת אמרו ל	אדוני	לעשו
רוכב	שחקים	את	ברית כי שתה	יעדי	אזי מט	הרגו	השבתה
ובגי	בלי שם	ש	מנו ויעלו	נו על	שפת לשון	ומה גם	עחה
חרפת	עברוך	לעוזת היותה	יום יום	בפנינו	חתומי	מטה	

ויחד הסר על כל הטובה אשר ראה בסורים הארבעה י ואמר אין זה כי אס ממבחר הטוב
 ומזמרת יד יצא בדרך אלדי מצוות אשר חלק לך מבחר המליצות והחירוות וכעת השמי עמו
 כזאת בשלמה המחברת התשעה עשר תהיה לאל חי

המחברת העשרים

אמר המתבר

אחרי אשר ראה הסר המוסרים הנכבדים והתפלית ה
 המחוללות כשלא עליהם בתכלית השליחה ויאמר
 אלי ראיתי ירך באדים וכמליצות חזקה ונוראה ולך
 לשון מרברת גדולות כאלו היית בימי אנשי הכנאות ולא ראיתי סירה כשירך עוז אורית
 וכמצט הגבול עוברת רק טירה ראיתיה לכל השדות חודרת והיא על עמודי הטבלגולה וכותרת
 וכראש מטירי הזמן עטרת תפארת ותחלתה ערוי מליצתי ברוב תפארת ערוי לשון זהב
 והאדרת ראיתיה הרימים וטנים ביד אנשים מבינים ישאפה על כסף יסבלו ועל ראש ט
 טמחקס יעלנו וכל רואה לקראתה יחרד וחסכתי לרוב יפיה כי באה מספרד ולו מצאתיה
 לרוב חשקי בה ואשר איתה אהב כתי משקלה זהב ולו ראית צחות לשונה או תכרך המחבר
 כשם הראונה ולו תרד לעומק עניניה ותראת ספוריה ופניניה תברח מפניה ויהי כאמור
 הסר כזאת לא אחת ולא שתיס עד אשר לקולו צללו האזנים לא יכולתי להתאפק ושחקתי עד
 אשר דמעו העינים ובראת הסר רוב שחקי אשר לא היה מחוקי כמעט כוש וחפר וחטב
 לרוב שחקי כי לפי אף בריתי אשר יען בחימה אלי ויאלי חי אני אס ראית אשר אומר
 מפחדו לכך סמר ועיך מבכי חמרמר ולא תתמרמר כאשר תתמרמר ואצן ואומר אדוני
 אחרי אשר אשר הוא תהבנו וראש כל הטורים אשר ראית תחטבנו מה לעשות לאיש אשר
 לך יכתבנו ויאמר הסר הכני נטבב באשר עשה ארץ וחובות כי האיש אשר יטית כנסנו ענותי
 ואלי יכתבנו אצטה לו מזהב משכנות והלבש אותנו מחלצתי ואצן ואומר חידק הסר אותי תלביט
 בגדי חומט כי היום אצן ללכך נוסט ועתה הכון והסן לך בגדי חמדה כי אתי השירה החמודה
 ויפג לב הסר כי לא האמין ואצן ואומר חי אני אס איש להשמחיל ולהימין כשמיע הסר עלו
 לבו ותחי החו כקרבני ויאמר אלי באשר אהבתי תחמוד מהרה חושה אל תעמד והבא

והבא לי קסיר אשר אהבתי , כי זראותי תאכתי , ואען ואומר הנה לך הסר הסיר אשר תסאלהו
 הרחב טיך ואונלללהו
 ואומר

עירי	מליצתי	ברוב תפארת	עירי	לשון זהב	והאודרת
התעו	ררי התב	עירי מה תלכי	על מ	ערכת שיר	כמו הגרת
מה ת	זלי למאד	לשנות טעמך	בואי	ומה זה את	כמתנכרת
חרב	תבונתי	ומה לך תשקטי	חרב	חלל גדול	והחודרת
מה ת	שבי בין מ	שפתי תערוך ומה	לך ת	ראי ות לכי	קידרת
אי ים	תבינתי	התגוס כפני	שירת	אביגהור	הידך זוכרת
ירדן	תעודות מה	לך תסיב אחו	רגית	ודמית	ליס כנרת
היו	זמיריך	חקקים על פני	תבל	בעט ברזל	וגם עזפרת
עירי	מליצתי	ואליו דברי	פנים	בפנים אל	תהי סדרת
וקחי	בידך שיר	ופניו קדמי	כיש	ויש אל פ	עלך משכורת
כזאת	וכזאת תא	כרי אליו אני	חולת	אהבים טו	בך שזחרת
דודי	נגדי קח	כרכה הבאה	מקיר	לבבי לך	מאד נוהרת
יהיו	לרצון מ	עני אף יזלו	כטל	ושיחי	ערב כקטורת
דודי	בחנתך	צרפתיך בכור	מבחן	מצאתיך	ביד עוברת
ארע	בך שירי	ומאה אמצאה	על כל	אטר נפשי	בך שיערת
לא י	דעה נפשי	אכל היום לבד	כמה	וכמה ח	רכך דוקרת
תלאה	יחידתי	להכיל גודלך	היא מ	סך תברח	ולך חזרת
קמתי	לרועה נ	אמן דוד לאסוף	הצו	לעה גם ל	חבש נשברת
בך י	מצאו אישים יסודות האמין		לו ת	היה כל ה	אמת נעדרת
תמשוך	בחזקת שי	רך לבי ועל	לב כל	נדיב תפ	רשה מכבדת
פצע	אהכיך	לכל דור נאמן	אכן	נשקת ב	לתך נעדרת
הבו	לך מיעי	וגם המו לך	הלב	והכבד	והיותרת
נפשי	בנפשך	צרוה נקשרה	אבל	בכל דור ב	לתך נוערת
אשאף	כעבד צל	ודמיתי למו	הרה	אשר כל יום	וליל סופרת
נפשי	בך תגיל	צבי חשקי ובך	מתה	ללה תמיד	ומתפארת
תבחר	לחסת'פך	בביתך הצבי	מדור	בכית בלתך	ומתגודרת
תביט	תמונתך	כעין הדור אבל	היא מ	ראה זול	תך עזרת
מיים	אטר נפשי	ידעתך בשם	שבה	לרוב הא	הבה שכורת
התנ	צלה עדיה	לגודה ותהי	מיים	פרידה ב	אני סוערת
לשאב	ליבשת	כנוחה אל מחוז	חפצה	בכל לכה	הכי חזרת
לולי	אטר לשוב	מהרה יחלה	אזימ	פרידה ה	יתה נגודת
דודי	בטרם בנא	זיריך הכי	צרה	יחודתי	כמו מככרת

הרה מזהרת	רקיעים ז	הר ה	יתה נפשי כז	בבואם ה	אכן
עלי גרנת	ענקים לי	דהים כ	לבכי ועב	כחותם על	שבתים
וכה נהדרת	אלי לבי	נעמה	תך השרומה	קרה שיר	מה י
כמי פמרת	ואותות קו	בדים	גדי תחריש	תך השר נ	שיר
שאויל עוררת	רפאים מ	אף ה	לריחה יחיו	כנים עפר	השג
תך ממזרת	אניש זל	שירת	לבבות ותהי	בהפיה ה	משכה
וגם נבצרת	חשבתיה	שכל	וכמעט מעמד	תכונה אם	היא ל
ולמסורת	ולמקרא	לשיר	למדעת ואם	יתה אמון	היא ה
הכי ממטרת	וטל אורות	שחק	נרבית בעין	זלה גשמי	היא ני
והיא פותרת	ברוב ענין	הבא	מליצים תחלוס	מליצות ה	היו
מתה בקירת	נדיבים ד	שירת	בראשיתה ואך	לבכורה	תדמה
תך כמארת	ושיר זל	צבותי	וגם שקוי לע	לשררי היא	רפאות
ומשתררת	בגאותה	עמים	ותכונ ליקדת	ליום אחרון	תשחק
אשר גזרת	כהיום את	יקים	מאורות נגהו	זרביה	על כל
קחה צמרת	חרום ל	רק מ	מליצה קטפה	יניקות ה	מראש
היה גוהרת	פעמים ת	הם שש	רדי בור לו עלי	ררוכל יו	יתעו
הרה קוורת	עזבית ז	זאת מ	תך יפתח ומי	שבות שי ר	מי' מו
אשר ס גרת	ויפתח כ	יואל	ואין סוגר ומי	בשיר חדש	תפתח
יתה נכרת	חזו לו ה	ישת	ויכרעוולה	רדו שדים	לה י
לכל מסגרת	מפתח	דלת	עלומה ותהי	לאור כל ת	תוציא
ובם עוצרת	נדיבי עם	שירת	תך דוד מכציר	ללות שיר	טוב עו
היות בוצרת	נויריך	ענבי	כפיחך ואת	יחידתי	חמדה
תהי קוצרת	כלי חסודך	אף ש	עינות שכלך	בששון מי	תשאב
אחין נוערת	לקול צפור	עורך	זמיר זולתך	להוד שירך	עורך
בתוך מחתרת	כנגב בא	כשיר	ואכן בלתך	לך יאות	השיר
ערה מגערת	בעת מה תג	תרשע	למשפט אתך	אשר תקום	לשין
עשון כגהרת	מליצים י	עת ה	בשירים נמרצו	לך בתים	תעש
למול חזרת	בשושנים	רועה	בעדך הצבי	למול כל שר	ערכך
אנוש נסתרת	עלתו ס	אף מ	דברו נעלם	תמול השיר	היה
ברים שוברת	יתה העו	איש ה	סתרה לא ידעה	מליצה נ	גם ה
כמו אגרת	ופושט בה	קרא	מלון קעה וגם	כלך בא עד	עד ש
וגם דוגרת	ויולדת	הרה	וגם הנה לך	יערה עיד	יעוד
כאש בוערת	בתך לבי	היתה	הבתך הצבי	פלאה א	מה נ
חלה נגרת	באפיק	לשין	והנה על שפת	בתך לבי	שדשה

שמה ל שני ל היות דוברת
 עבדו אשר נפשו בך נקשרת
 הטוב בעיניך ומתמכרת
 אף ים תעוזות רום בעה פוררת
 דח לקולך ש מרו משמרת
 עולה עלי יד א הרן נקשרת
 כך קו דאה בשמך ומתעוררת
 להמת עלי ראשך להוד ועפרת

לא י בלה עוד ה צפינו חשקך
 קח בא נשא הודוד תשרה מירי
 תצמא לך נפשו ותפליא לעשות
 כי י דך ירדן תבונות תעמיד
 לו תא מרה שמש בגבעון וי
 תבחר וקרבת את מליצתי כמו
 תשיר בשיר חדש לך ולהחזיק
 הא שיר יסדתו מ פני מאמר

יהי כשמוע השר הטיר ודבריו היקרים , פטט את כגדיה ולבט בגדים אחרים והלביטני בגדיו
 החמורות ומעיליו , וכתנת הפסים אשר עלתי , וכסני משי ויכעליו תחס , ויאמר באמת היה
 מחבר זה האר חכם חרטים וכבון לחם , וכל מטורדי הזמן בלעדית חלני פרי חכם , וכחפץ גדול
 הייתי מביט תמונתו , אה הוא כמים למעלתו , מי יתן ידעתי ואמכאהו אבא ער תכונתו
 ואומר אל הטח אמור כא כור תפארתי , אם אראך אשר חברי מה מסכורתי , ויאמר השר הכני
 נטבע באמונתו , כי תהיה נאמנת לך אהבתי , ואתה תהיה על בית , והאיש ההוא על סכמי
 אטאנו , ועטרות לראשנו , כי הוא יהיה אים סודי וחמודי , חגי חדשי וטבתי וכל מועדי , ויחדו
 כהיה טעמועים יום יום , ובו כמבא לפיד יום פדיוס , ואען ואומר דע אדוני השר כי האיש
 אשר אתה שואל , הוא הנושא דגל אהבתך עמנואל המדבר אליך פנים בפנים אשר נראו על פח
 אלה הנכנים , ועל פיו יסעו ועל פיו חוני חיות והשר והאופני כשמוע השר דברי חבקי ונטקני
 וכאשר ידבק האזר אל מתני אים אלתי הדביקני , וירכיבני במרכבת המאנה , ויוסיף את כל
 אשר נתן אלי למסנה , ויהי בהיותי בכית השר סיתה ממתקים ואוכל תמאנים , ולבט סני עס
 ערכים , והנה טלטה אטאים מדינים , מגיאלתי השר ואחוזת מריעיו , ומחברת מירעיו באו
 אל בית השר והיו עס האחד אטס הוא אטס אטס כי היו לו בגדי חופט לרכבה
 וכדי להסאיב כפטי ולהצביבה
 והא הייתי שואל ממנו דבר ימאן אלי , והטני יקח בגדי בסתר וילביטס והטליסי
 כאטס אכורוי הוא ולא ירחס , וכחונק יד יקחס , ואני הייתי בכל זה מחרים , והיגן בלבי יסריט ,
 כחט יסוך וכפפנוני יפריט , ער אשר נראו בפני סניסי הדאבה , ודלפה כפסי מתגה , והי
 היום מצאני השר סר וצף וכסלי מלאו נקלה , ויאמר אלי מדוע פניך רעים ואתה איך חולה
 ואומר אל אדוני ומדוע לא ידעו פני , ובגדי החמורות מחמד עיני ועדני , כתונים לעס אחר
 ורואות עיני , ולולי דאתי מעלתך אמרתי בסירוי , על כל הלובטס מלבוס נכרי , דברי בון
 וקלון ונבלות יעשו בהס רועס יותר מפצעים וחבלות כי לי על אטס עולות לטון מדברת גדולות
 , ויאמר השר אטביעך באהבתי היקרה , לחבר על כל אחד מהס עידה יקבע טיד כל אחד מהס
 כדלת חדרו , ובתוב עליו ככה יעטה לאיש אשר לא יחפוז השר ביקרו , ואקוס כמנות השר
 ואחבר טלטה סודים , בענן אחד מדברים וקבעתי כל אחד מהס כדלת חדר , למען ידב

למען יכיר כל אחד מהם מעלתו וקצורו כי לא כצנור צנורו יכיר מהיוס אשר עד כה לא הכירו
 וזה השיר אשר חבדתי בדברי בן ונבלה על האים אשר היה לוקח בגדי בהשאלה להיות לו
 לשם חרף ולקללה ורצנה בן כל האלה :

נבל	אשר תשאל	ולא תשאל	ובהון אחרים ת היה בעזר
החבול	עלי צאנך	ואת כבשת	איש רש תזכח ות תאכזר
לו	תבו ערלות	בהשאלה	או ת היה בועל בערלתו

וזה השיר אשר הכרתי על האים אשר בסתר יקחם והוא אכזרי ולא ירחם

ראו נבל	יהי רע א חריתו	ושמים יגלו את עונו
אשר לו צאן	ובבשר רש ראיה	לקחה לו בחבלתו לצאנו
ולו ערלה	ומיראת בלותה	יא לבועל כמו ערות שבינו

וזה השיר אשר חבדתי על האים בעל ריב ומדון אשר היה עושה בדות

נבל	אשר בסותי	ובנעלי	תלבש ותבעלם לחרפתי
הואיל	בזה נפש	מתעב גוי	לבעול חשוקתך בערלתי

ויהי כאשר אכלו האנשים ההם מפרי דרכם וישבעו ממועצותיהם ויתצצכו אל לבם ויקרנו
 כתנור לבס בארנס ויאמרו איש אל אחיו הבה נתחכמה ונעשה מהאים הזה בעל השירים נקמה
 ו כי אם גברה ידו עלינו בטידות חמודות הלא לנו בחכמות נכבדות וכתעודות ונטבע
 המציאות ובקצת סודות אשר ידוע ועתה נבא לנסותו בחידות ונטאלהו בחכמת הטבע ומה
 שאחר הצבע וזממת הזמן והתנועה והדיקות והמקום אולי חרפתנו ניקום וימדנו מלמט
 האנשים הנזכרים זיכרון ליום נועד כאים אחד חברים ונאני הייתי אז עש הסר במוטב זכרים
 וישישים וסופטי ארץ וחכמי קרשים ויאמרו הבן והבן לך כי לבעבור נסית אותך באנו
 ואען ואומר אל מי מכלנו ויאמרו אלך המטורר המטורר ומדיינים מעורר כי
 תצטרך עלינו גם הצטרר אז אמרתי אל הנכאים ארורים הבאים מי אני אחרי אשר לא
 טבע הנפשכם ברעות היום אשרע בכס פיענות ויבש הדאטון ויחשוכ כי חרפתו וחרפת חבריו
 יקום וישאלני במעמד כולם על מהות המקום ואען ואומר להתל בן ולהכאיב לב חבריו
 ולבן דבר סאלתך הנכוח מבטן מי יבא כי תשאל על דבר בלתי נמבא וינעק האים ליראני
 ולבהלני אלדים מופ הדעת יבילני אף סוכל להכחיש התורגש ולאמתות דבר לא תגש
 מי יוכל להכחיש הדבר הנראה לעין ולחשוכ מן היש אף ואען ואומר חייכם הסבתם כי
 במלגתם מן השחד ונפלתם בפחת כי באמרי כי אף המקום נמצא אשים מענתי נוצחת
 כי אם האכמזא אף או מוטבל או מויגש ואף חלוקה מוכרחת ומן השקר טיהיה האק מוטבל
 כי המוטבל השיעור והכמות מימח ינבל ואף הוא מורגש אף הגש להכנס בגש יוכל אם
 בן אף המקום מבני ובהכרם מאמרי רבני ואשא מטלי ואומר

המקום	טו	שכל או מורגש	מזן השקר	להיות מושכל
בו המושכל		השיעור או	הבמות מ	מזן יוסכל
אם הוא מורגש		איך הגשם	ליבנס ב	גשם יוכל

והנה לך מופת אחר, אם תהיה האמת בומר: והוא שצריך אתה לדעת איש חרמי, כי כל נמצא
באמי צריך אל מקום באמי, אם כן איש המקום נמצא גם הוא צריך אל מקום אחר, עובר לסוחר
והאחר לאחר, וכן ילך ללא תכלית וחקר, ומציאות גופים בעלי תכלית, ללא תכלית שקר
ואזא מטלי ואומר

בל נמצא	ג	שמי צריך אל	מקום גשמי	ימצא בו
אם כן אם	ה	מקום נמצא	הוא צריך מ	קום למסיבו
גם ילך זה		אל לא תכלית	הוא נמנע על	שוא מצבו
אם כן אין	ה	מקום נמצא	עתה איפוא	דוד בה טיבו

ויגש הסני וחנית סאלתו ירק, ינוסף ידו וטינו חורק, ואש מפיו זורק, וישאלני בדברי הדיקות
ולהורות כי הוא ריק, ובראותי כי היא בעיניו ארכין, עניתת כאשר עניני לחברו הפך הנכון,
ואמרתי כי הדיקות נמצא מציאות חזק, יתנועעו בו ההיות רצוא נאוב כמראה הכזק, והיה כי
ישלח ממך דברי ממצנון כינתך השקף, כי כלעדי הדיקות לא יהיה נמצא גלגל, בא המרכז
עגלגל היקף
ואזא מטלי ואומר

הדיקות נב		צא גם גלגל	על דבר לא	קיים יקף
מופת זה	ה	גלגל יוצא	המרכז גם	גלגל היקף

ויגש הטליטו והוא היה בעל חכמת הלימודים, ואמר אראה דברך בתים לבדים, ועצמותך
עקורים נקורים, היום תהיה חידתי לך לטאן, וצחת חשבת להיות גדול תהיה בעיניך קטן,
וישאלני חידה נפלאה, בשן החץ גסולאה, וכאשר אנתה טמעתו, כמעט אחר נרתעתו, ולולי
ידעתי מחכמת התכונה מה טודעתי, אז כיון מצולת השאלה טבעתי, וקלון מכבוד טבעתי,
וואת היא השאלה, המהללה, אשר טאל בעל האכלה, אמר אמור כא המאורר אויבינו, והזרק
האש בעיר לעינינו, ועל מצחות אנשים נכבדים הקוית תו, מה נסתנה צדק להיות מורה על
צתו, אז התמחמתו כרבע ואמרתי אין זה לבדו מחסלאות הכתב והמכתב, ולכן הסתיר נצניך
כי הנה הקתו, ולו הסבלת אז ידעת כי כן כוכב כתב הכף כותב בתיו בית תו ואזא מטלי ואומר

אמר מוח	נ	שתנה צדק	להיות מורה	על בתיו
אמרתי כן		כוכב כתב	הכף כוכב	בתיו בית תיו

בשמוע האש אבדו עטנותותי, ובראותו כי לא אז גילוחו חכמותי, בטח בחידותי, ואמר
ומה הוא הכלב אשר לא יחדץ לשונו, ועש בין כוכבים קנו, ינסוך ולא יועף, ורוץ ולא יגע, ילך
לא יעף, כל אז היום שאני כלכל, ואש מסו תאכל, הלילה לו ליומם, ואשר יארבו נצמת,
חוזו כרעבו מתקומם, ואען ואזא הוא כוכב הכלב, אשר לא יאכל לא דס ולא חלב, יד נ

ואשא משלי ואומר

לרגים לטטן	שוכן בלבים	בלבים ואל דג	בלב קרא ל
תאומים וסרטן	מוהיר אשר בין	בשתוף לכיכב	בלב קרא עוד

וכאשר היה סס כלב מסיקף לאלה השלטה , כן היה סרטן מטותף לרג ולמול ולמחלה קשה
 ואשא משלי ואומר

דג התגלגל	גם שם זה על	שם הנגע	סרטן נקרא
רות הגלגל	ושמנה צו	מארבעים	עוד אל צורה

והנה לך סיד אחר על זה הענין , למען תדע כי לי הסיר והחכמה לקחן ואשא משלי ואומר

מקרא	ואל נגע בשם סרטן	יאורים	לסרטני	קרא סרטן
ניירא	ובין אריה הכי ישכון	תאומים	למזל בין	וכן הוא שם

ויהי כשמוע האנשים מעני וסירי רכני , ויחלו מחמת פצני , ולא יכלו לענות אותי כי נכחלו
 מפני , והזקנים והחורים , היו סירותי מפחדים , ורק מאודותי מדברים , ויהי בתוך
 היושבים אים , היה לו כן מחפיר ומבאים , והיה נעים קול ושמו אברהם , יעמוד בין האנשים
 כאיש נדהם , היה לאלה בקרב עמיו , גבר לא יצלח בימיו , ונתן לו אביו אשה ושמה אסתר ,
 ומעטיה כמעטה זרם אכול והתר , תספתר בעת אכלה , וקטמיע בחוץ קולה , שית זוכה וכצורת
 לב , תכטל גרי בחלב ויאמ' אלי האיש חייך אביו של כלתי חשב בדעתו כי רמתי בתו לבני
 וכזאת וכזאת הראני , וגם אמנה כי הלאתי השימני , ולמעציה הסכיבני , כאשר מטרה לחיני
 בתו הכיבני , אמנס לא רמתי טלא רמיתיו עלא הלאתי אלא הלאתיו , ולא הניעני טלא הונעתיו
 כי נתתי לבתני עגל ירביגים חרפ' אדם וכזוי עם זכחפץ גדול הייתי סולח לו עירה , צהיה מזה הענין
 מדברה , אשר לתת לו בטורה , ואצן ואומר חייך פננת האיש אשר אתה מכקט , הנני כסורו
 אודיענו , כי אזה נפתל אש הוא עקצ' וכפועל כשני דשצ כקצ , ואם האקך קצעת מכוס חמת'
 לקח מידך כפלים מכל חפצו , ואשא משלי ואומר

בתך	צבי חן ה	יתה לי שורח	אסתר	חשבתיה	והנה זרש
הי ה	ברית תחת	ממוכן תרש	חתי	ותחת א	הרן לך קרח
אברם	חשבתו אב	המון הוא תרח	ולב	תך תתו	מרגל חרש
בתך	עלי י	פעתך דוד פרש	וקרא	שמה אם לא	בריעה סרח
שטן	בקרובך	שכנים אלף	רועיו	סביבות א	הלי נעבו
		נפשי במדתך	לך מודדת		

אם א תך מרמות ואתי חלף מרמ תך מרמות לריב נעבו
 ויאמרו האנשים הי שכנים סס באמת כן האים הלזה , הכרמוהו כבר לכבוה , ואסף כל אודות
 דעות כעורכ' קלא סקילנו ערב , ואם טלל ממנו הומן מעלות גדולות , חלק לו המעלה מן
 המעלות המהוללות , ואען ואומר דעו אל נכון כי נעמות קולו הוא אות אמת על חסרון סכלו

כי להיתקן כבוד קולו וערב' ויבס מקור סכלו ומעיינו חרב' ונסל ממנו רב' כאשר נראה הנפשי
 והכנורות והחלוצים והנבלים והמנענעים והצלצלים' לולי היתם חלוצים לא היו להם קולות
 נעימים' והיו כלבים אלמים' ואמר החכם דבר און לשכוח' כל עריבי הקול חסרי מוח
 (אשא מטלי ואומר

דודים	ראב כגור	ונבל תוף נבוב	לוחות	וקולם	י ערב לשבוח
לולי	חלילותם	אזי ידכו כל	ביום א	למים לאיו	כלו לכבוח
עלזה	ועל כן י	אמרו המושלים	בי בל	ערבי קיל	הכרי מוח

ויהי כראות אנשי המעמד' כי מעלת סודו לא יספר ולא ימיר' הכין כל היש שאלתו וערך
 כל אחד ואחד חידתו אז לבס טכלי בגדו תפארתו' והראה לכל יפעתו ויקרתו' ואמר לעיני
 השמש ולעיני השר אדוני הנני נסכע בנאוני' כי לא אצוכ אל ביני נאל משנני' עד הפיק
 שאלת כל שואל' ואהיה לשיר ולמליצה גואל' למען ידע כל מתגאל' כי לקחתי לי החכמות כ
 בכח ולאי העסל לשכוח באהלי יואלי' והיו מוטות כנפיו מלא רוחב ארצי עמנואל חני עדים אכלה
 לדרב והנה איש עובר' מבני ישראל בא' ויאמר אחי אשר ראיתך ככונות השיר ככא
 והעל ברח ממקומו וכבילך נחבא' חבר לי סיר על אהבה יעלנו עדינה' לא ראיתיה הרי ס
 סתים עשרה שנה' ואחרי בלנתי היתה לי עדנה' כי ראיתי אותה אמת בחלום' ואמרתי כלבי
 הנני מעתה בעומק השלום' והיו רעיוני תמהים' כאילו נפתחו השמים' וראיתי מראות גבוהים
 וכאשר הקינתי ולא מצאתי החאוקה' הודי כהפך עלי למי' חית ונפשי טוקקה' ונשתי קיוד
 וגנח' אחרי היותי בחלומי עלו לשמח' ואען ואומר הנה הסיר אשר תרצה' והוא מכריח את

חלומך מן הקצה אל הקצה (אשא מטלי ואומר

כה	ע	רבה שיבה	בחלום הראתה	אלי	צביה לא	ראיתיה הרי
שנים		שתים עשרה	ובמעט אחרי	ה כ	לתה נפשי	עדי כי כפתה
ובעת		חזיתיה	בחוז חדתה	נפשי	ונפתח לפני	שערי
עדן		עדי נגלו	לפני שחרי	אור מ	לאכי מרום	ורוחה לפתה
שחר		העירבי	ורוחי יהלום	יפעת	פני חמה	באור נסתרה
יפעת		צבית חן	וגורת יהלום	אורו	פני תבל	ונפשי קודרה
שבה		בשזרה כי	תמונה בחלום	ראת	ולכן	ב הקיצה בעברה

וירא איש מאנשי המעמד השיר אשר חברתי' (כי מקרי העולם בסיר ערב ספרתי' ויאמר גם
 אני לא אחאך פי' רע טרי ואלנפי' כי לי אשה שחרחורת' ומאהבת החושקים טכורת' ולה
 מראה ככבדים' תאקף תמיד בעד חלוניה' ותקרע בסוף עיניה' תקבס כנתר ותרבה לה
 כורית' ותסתרי עם החושקים כנחל כרית' ונשמת חטקה כנחל גפרית' ועם המראה כרתה כ
 ברית' וככל עת אמצאנה בין ידיה' כאילו לא תוכל לחמת בלעדיה' ומרוב אשר פניה כפולת
 תלבין' תמצא בדקקה תמיד הסוכין' והיא מדעת ספר ותקרא העירום ותבין' ועתה חבר עיר
 נטלאה' ואני אכתכנה סביב המראה' למען תקראנה ותבוט ותכלס' ותהיה לה חרפת עולם'
 (אען ואומר חייך אני אחר סני טירוס

ותהיה מאורות העלה מדברים וטניהם תכתוב סביב המראה החיצון יטבח האלה והפנימי
 יגנה הצלועה והנהלאה ובהיות אשתך עם נשקפה יתטבעי בחרפה וגרופה אולי תהיה למחלתה
 תרופה ואקוס ואחבר סירה נרבה כאלו תדבר המראה אל היפה הנשקפת בה והיא זאת

בי יגיל כל	חושק בי כל	עפרת חן	ת	תן עיניה
בי תעלה את	בירות אורה	תאיר אל	ע	בר פניה

ועוד דברתי דברי חרפה אל הכעורה אשר בה מקיפה והיא זאת

מה לך פה	ש	פחה בהרפת	ובער	אשג	בי נשקפת
לא תלביני	שחרות עורך	עד תלביני	את הזפת		

וישמח האים בראותו הסודים ויהיו ידיו לכתוב סביב המראה מהירוס וכראות האטה הסירה
 בה מצחק ותטלח המראה מידה ותלך ותשכ לה מנגד הרחק ועוד זה מדבר וזה בא
 ויאמר הנה לשלום מר לי מר כי נקראתי היום בחופת שלמה ידידיה ומעשה טהיה כך היה
 כי תחת אשר דמינו טיהיה כוסינו רוי ולאלול ברבורים אבוסים ולטתות וינות עסיסים היו
 לנו הקטנות והעסיסים וצרות כמיס לים מכסים אכלנו מערנים מאוסים ויזינו יין חמשים
 אשר ילאו הלענות לספר ותחת כפר הצביים היה לנו שער לכפר וכלא חג המנות אכלנו
 מנות ומירוס והיה לנו מטפה שמרים וכאשר הגיע התור לברך החתן כפרח או בכפתור
 ראינו מעשה לספור כי אמר אכינו אחרי רבים להטות וברכנו בטנים עשר פרוטות ועל הכלה
 היה צרף ראות הכלה וצינייה פרוטות ונבות עיניה פרוטות ועתה חכר סירה נכבדה תדבר
 על ענין זאת הסעודה ואען ואומר חייך אני אחבר סיר וקלנו אוריענו ולא תטבח מפי דיענו
 וזה הסוד אשר חברתי עלינו לתת לי כדרכינו וכפרי מעללנו

בשתה	חתינות	שלמה ידידיה	אגיד	לך דוד	למען	תספר
חלף	עסיסיו	וברבור אבוסיו	בשתה	שמרים	ושעיר	לכפר
אברו	יבורך	בכפתור ופרח	הקדים	אביהו	וברכו	בסגפיר

ועוד זה מדבר והנה אים בוכה למטפתיו מלאו זעם טתתיו ויאמר לפלנו קרובי נפלה עטרת
 ראשו כי כנו יחירי אשר היה ידודות נפשו לקחן אלהים ואינונו והנה הוא ישפדנו ויקוננו
 יגער במנחמי ויאל גרלה החרדה ואין מקום לניחומים כי בנו היה נוד הימים ורציתי שתחבר
 טתי טירות כס אדרטנו וחיגן אשר כלבו יטריטנו אולי אוכל ככה בו ואגרפנו ואקוס ואחבר
 אליו זאת הטירה הכעיתה ויטלחה אליו ותהי לו לנחמה

נבאב	לבנד	התעבור שארץ	פרח	זמן קום	חבוש את פארך
בתן	ה	בנד וה	לקח	יהי שם ה	מבורך

יעוד זה מדבר וזה בא ויאמר יש לי תלמיד אחד והוא בן הסוכן אלמדנו לרבר בחות ולא יבין

לדבר בן ' ויצא כל מלה מעינה ומיטתה ' אני אומר מוזמר לתודה ' והוא מוזמר לסודה ' אב
 אומר קרשית והוא קרשית ' לא תוכל הארץ להכיל את כעסו ' אני אומר סחת והוא תחת ארבו
 וישחק ואין כחת ' ואני שמעתי עליך נוראות ' ועתה חבר סיר אשר אל זה הכניף יאות ' ואקום
 ואחבר סיר על הענין הנזכר ' ואומר אליו אל תבט אחריך ואל תעמד בכל הכבר
 הנה לך הסוד אשר תאהב ' ומטקלו עטרה זהב '

ארגו	ותשחק	בבד פה ואני	אקרא קרשית	ואתה קרשית
אולי	אלדים	יצו ב חלום לך	עת יא מרו לך	קרא שיו קרא סו

עוד זה מדבר וזה בא ' ויאמר החלצו מאתכם אנשים לבבא ' כי תיגול בהיותנו בבית התפלה
 והנה יעקב המזמרר האשכנזי בכנסת עלה ' והחזן ר' משולם ' בראותו אותו קספן פיו כאלו כאל'
 ' ויעקב המזמרר בוש וככלס ' והיתה לו חרפת עולם ' ולא ידע כי בן מאילי הארץ צדיקו '
 לבלתי נתפלל רק עם התושבים הידועים אלכנו ' ויחר ליעקב מאד וירד מבית התפלה ' וילך
 בזעף ויחבר מולה ' וכתב בה עלינו דברי לצון לא היה לנו לרצון ' ואמ' כי לא הגענו לרצוה
 באן יוקבע הטורים אשר חבר עלינו בארץ ' לספות עוד על חרון אפינו חרון ' ועתה הוטיענו
 נא מידו ' וחבר סיר ובהילנו ויחרידו ' והגד לנו פסענו ומרדו ' ואען ואומר אל תראו מאטנו ולפידו
 ' כי פתאום יקום אירו ותשחקו לפידו ' ואמר לעם הבוכה למשחותיו אל תראו חרפת אנוס
 ואל תחזו מגדופותיו ' ואם בא עליכם בלהב חרב וברק חנית ' וחרם על גביכם והאריך מעני'
 ' הננו מסיב את כל מעלותיו אחוריות ' ומשני ילך קדורנית ' ומאזר חטא יספוק על ירך ותחת
 אשר קלל יברך ' ויקרא לפניכם אברך ' ואקום ואחבר סיר אילנות יחלל ' ויברך ויקלל ' יפאר
 ויחנק ' ויטס על ראשו בנוף ' ולפעמים יד רמה יניף ' ואתנה אל האיש הצוע' חמס' ואומר לך
 והראו אל האשכנזי ואם לבנו כלב האריה המס ימס ' ואם היה עד כה רוח אלהים רעה מבעיתו
 ' עתה תראה כי יכחש מרעתו ' וילך האיש ויעט כאשר צוה ' ויהי כראות האשכנזי הטירה הנאוה
 קס והשתחזה ' כי היתה נחמדת להשכיל ולעיניו תאוה ' והיה בעיניו לראוה ' ובקש כסרה מאשר
 חטא ' כפועל וכמכעא ' ויחבר סירה ערוכה ' ויהטך בה את הקללה לברכה
 וואת היא הטירה אשר חברתי אלת לתת ליעקב כדרכת וכפרי מעלליו

בר	מ	ערבי מה	לך נזעקת	לריב	בצדיקים	ולא צדקת
בזת		ולענת	בעיר ואם ביש	ראל	ושרקת	ושן חרקת
למה		צבי חן צ	חקה שירתך	על עם	השקוד	ובס חשקת
לא	מ	אשר קצנו	בחשקך הצבי	מבית	תפלה יום	תמיל גרוחקת
כה	י	עשה לנו	אלהים חי וכה	יוסף	לעם במ כ	אזר דבקת
אם לא		ברדתך ה	לבבות ירוז	אתך	ונודת	בעת חמקת
הואיל		צבי וזמור	זמירך ואת	חקקי	זמורת זר	אשר חקקת
פן	י	פגעו מורים	הציעוהם בד	פן	ירקו בך כ	אשר זרקת

עוד זה מדבר והנה איש צועק על עבדו חמס' כי היה אלה למרמס' ויאמר שמעני אבי המזמה
 איך אקיה לי עוד נחמה' וכתתי אל עבדי דת ובקס חמה' האכלתיו דבט וחלב' ובקס מן ו
 ושליו' אמרתי אכול ובקס לטעות' כתתי לו ידקות ובקס לטעות' אמרתי לין על אבנסי' ובקס
 לנח על ערטי' אמרתי סורה טבה פה ובקס כר לטבת עליו' הלכטתיהו מעיל ובקס רמוני ת
 תכלת על אולמי' ועתה חכר עליו בחסדך' את אשר תמצא ירך' ואקוס קל חיס ואחכר עליו
 זה העיר' וכראונו אנת' אמר ברוך ה' ואעסיר'

כל הקונה	עבד עברי	קנה ארון	לו בגבוליו
נתתי אל	עבדי דת	בקש אמה	לו במשלו
אמרתי סו	דה ושבה פה	בקש בר ל	שבת עליו
אברתי א	כלה מצידו	בקש לשתוח	עם טוב מליו
אברתי לין	בקש חצר	ברזל וגח	שת מנעליו
אוכלתו	פת אשקבו	יון רקחי	בקש מן ושלו
הלבשתיהו	אפוד ומעיל	בקש רבו	גיס על שוליו
לבן ארים	קול בשופר	בטעם ה	מלך וגוזליו
לקנות עם ה	עבד מקל	ורצועה לפ	די מעלליו

עוד זה מדבר והנה איש נכב על ימיני' ויאמר אבי הגבר ראה עני' כי אחמוד ערך גן אלדים'
 ורעיני אליו במאים וכמהים' ותכל הארורה תסיתני' ולעסר מות תספתני' כי תמטכני ב
 בעבמות חבליה ותקצוני בחבליה' ואם איס מול הערך מגמת סני רעיני' צועקת אחרי
 תה לך פה העני' אלי תבוא כי טבר טכרתיך בדודאי בני' ועת' אבי המועצה' סא מסל ומליצה
 על זאת העצה היעוצה' ואקוס ואחכר לו זה העיר הנמרץ' בפיו חוזן נפרץ' ויטכ העיר ב
 בעיני' ויטא חן נחסד לסני

גפשי	בתוך קרבי	תסוער באני	תכסף	לעדן גן	לתתו מחני
מה	או מרה	הודים ותבל	איברה	שכרתיך	בדודאי בני

עודנו מדבר עמי' והנה בא איש צדיק קמים' ויאמר אלי אדוני יש בטכונתי זקן מלא ימים'
 יחטב כי ימים קנו במרומים' והנה הוא בונה מקדשו כמו רמים' כאילו יחטב לחיות לעולמי
 עולמים' ומן התימה כי לא יוכל מלט אטא' וכלכיא יקוס' כארי יתנסא' בונה היכל רם וניטא
 כאסר בעיניו ישר' וספון בארו ומסנח בטטר' אומר אבנה לי בית חרות ועלמת' עברו מ
 מסכות יוגדל כנוי לתלפיות' ומי טלא ראה כעיניו כל המעסים' בית המכטלות וארנות ה
 הסוסים' והמרחץ ומקאה המים' ומגדל וראשו בטמים' וטבעות ו נכזמיו' וגביעיו וחזתתיו'
 ופניכיו ויהלמיני' לא ראה טמחה מימיו' ואלו היה לו כן אנו בת ישאיר אחריו' אמרתי אסרת
 אמנס לא נין לו ולא נבד בעמו ואח טריד כמגריו' ואך לא יאמר בעל כפס השוכבה' למי
 חני עמל ומחסר את נעמי מעובה' ואך לא יחטב כי יחלוזרים הונו ורכושו' והוא יטא האטמי'
 לכפטו' הלא ידע כי מכל ההון אשר צבר' לא ילוא ממנו דבר' רק בלמי העכבות אשר בהם

יהיה נקבר / והכית וההיכל / יניח למי סיוכל / ומי יודע אם חכם יהיה הו סבל והוא יהיה לרמה /
 למחבל ולראות / זה המצעה כלליתיו כלכל ולא אוכל / ומה מאד היו מספרים תחלותיו / אינו
 ככה בפמס מעלותיו / ועתה ארונתו סיר על זה המצעה / ולא תחמול עליו ולא תכסה /
 אחריו אשר תועה כסה / ואקוט ואחבר עליו זה הסוד הנצרב / ויסמח האיש כמוכא סלל רב /

כה תא	ברו על איש	יגנות נבלו	אליו	זאתה	זמן ימים יכל
כי י	אמל היום	ונחר מאכל	אך י	היה העץ	קצותיו אוכלו
לא כן	אשר ימים	עצתו סבלו	איכה	יחידתו	למגדל עת תכל
לבנות	ונחר מת	ולא הסביל סבל	אישים	אשר גריו	בשחת יפלו

איך	חרץ חרוץ	קנות חרוץ ולא	ישיב	אלי לבו	האם נפשו ילו
	הון יום	עלי קבר	וגדיש	שוקדה	
לא י	הלוך עם ה	אנש רק פעלו	לא הון	ולא חרוץ	יכלכל מחליו
	אם ת	חטא נפש	החי על	מיקדה	

עוד זה מדבר והנה איש חונק / יחפיר ביסיו השמם ואורו עונק / ויאמר אדוני חונק רגליך /
 אם נטטקני לכנסק / ותעסה לי הדבר אשר אשאל / ולא תטס מלתי לאל / כי אין זולתך לבאול
 ולכן אם תגאל גאל / ואעץ ואמר כאיש תמה / אדוני למה זה אתה לשאל מתמהמה / העמק ס
 סאלה הו הגכה / ויאמר האיש אדוני חסקתי בטכבר אחת מכנות הנדבכים / ויהיו דודיה לי ע
 ערכים / היתה לי לעורה כצרותי / וחטכתי סגולת בלא צרותי ועל ערכים כתיבה תליתי כ
 כנרותי / ועתה כתחלפה השיטה / ויכא לי חוח תחת חטה / כי הרי חדש יקום נפלה למטה / ונ
 וכהפך לאכל טמחתה / כי ירד חולי כאחת מעיניה וסוחתה / ומאז לא יספתי עוד לרעה ועתה
 חבר סודה כמרצת / תהיה זה הצנין מקכצת / ועל פרטיה רוכצת / ולא התמהמהתי כי אם כרגב
 / ואומיה חליו כרפא הנבצ / הנה האיר על זה הצנין ואם אין כנורכ מנין יש בו רכ כנין

קצתי	בחשק י	עלת החון	לי ה	יחה משען	ומשענה
איכה	בחשקה א	עלו עוד או	לי ת	היה משען	ומשענה

עוד זה מדבר והנה איש בא / בנפס דואג ועצובה / כאילון נאכר או נטבה / ורוח היגוני בו נטבה /
 ויאמר אדוני יש לי כן ושמו דוד והוא שמן ורטן / יפכב על מטות טן / וכל היום וכל הלילה יטן /
 ולא יקצוהו הקולות והלפידים וקול האוסר וההר עטן / ולא בהמה תשלח בו הטן / סתני עזה כ
 כמות ועשעשיו בלמות / לא ייור משפתו ולו כרצח / או אריה טיף עצמיו פכח / ולו התערב
 ליטן עם המתים כצח / עליו סיר צח / ואעץ ואומר הנה לך סוד נאה ורטב / ודבר
 בעתו מה טוב /

שינת דודי	שינת עלם	שינה	כב	ותלא הבדיל
לו התערב	עם הבתים	ליטן עבם		הד הגדיל

עודנו מדבר עמי והנה אים קראני בשמי ויאמר אלי אדוני תמול קדר השמש בחצי השמים וימס לבב העם ויהי למים ויהי כל העם נדון לדעת סבת קדרו וחשבו ויאמרו זה אומר ככה וזה אומר ככה ויהי בתוך העם אים (שמו יוחנן בן קרח ויאמר כי סבת קדרתו הוא הירח אשר תספיד ממנו אור השמש הזרח וקדרות הלבנה סבתה כל הארץ יהפוך באור הלבנה פרץ וכהיות סבלי על חוג זרץ המחשבה סוכב ראיתי אשה עדיה בעד החלון נשקפה ותיכב וצוף דבשה ספתי יעניס דוכב לא בראה כיופיה והודה למינס סור אפרים מצל יהודה אז כודע לי כי לרוב הודה הנאדר והיפוי והחן אשר בגשמיהדד ואשר כל הזדירוים בה אים לא נצטרך יבוס השמש לפניו וקדר ונחשוכ כי קדרות הלבנה היא סבתהגם כן ולא כל הארץ כאמר יאמר המסכן ועתה חבר לי טצי טורית תהיב מאורות דברי מדברות ואקום ואחבר עתי טורית מהוללות דברי זה האיש סוללות וזאת היא הטירה האיומה הזוכרת סבת קדרות החמה

יאמרו	עלי שמש	אשר קדר	כי ה	לבנה ה	יתה סבה
לא ה	לבנה ב	סחה אה	אך אר	צביה ז	הרו כבה
עמדה	עלי קו ה	תלי נגדו	שללה	שלל אורו	ושב נשבה

וואת היא הטירה האחרונה המדברת על סבת קדרות הלבנה

לא ה	תלי גרם	ועל הארץ	כי ה	לבנה ה	יתה קודרת
אך אור	פני יעלה	מאדה שדפה	כי היא	בהלה צר	ואור חודרת

עוד זה מדבר והנה אים מסודר ועל אים מדינים ועורר ויאמר חמסי על פלו אויבי כיוקח המלכות אשר לקחתי בקטני ובחרכי ויהיה מיהא אותם על שמו זה הנכלס אשר לא עמל כס ולא גדלס והנה ידי לך פרוטות לעשות בארצות ובמסות טיכצר ממנו את אשר יוד לעשות ואען ואומר חידך יד חסדי ממך לא אקפון הנה לך האיר אשר תחפון וכו תגדור פרצך ותגיב אל מחוז חפנך ולא יחטא חפך

תעדה	לך עדיי	ותתיחש	על מ	טפוחות שירי	ותתילדוד
הנבי	בשם חרש	אכנך	קורא	אשר דגר	ולא יל

עוד זה מדבר וזה בא ויאמר הוטיעה אדוני כי חסיד גמר והטכל ייסן וידס ושסו בעל הדקדק מכוני ארס ואען ואומר מה לך נרדס טבח לה אלדיו ישראל יש לטכל ולחכמות כ הדקדוק גואל ויאמר האים אדוכי התזכחתי אצמול עם פלוני המדקדק וראיתו ככל דרכו כודק רק כמה שאמר כי לא תמצא כזוכה ויו עיקרית בראש התיבה כי היא מטרתת בראש לעולם כמלת וכפעלים ובטמית כלס ואני שמעתי אומרים אנטי החכמות כי תמצא זיו עיקרית בראש קצת זמות ורציתי שתחבר טיר ותזכיר מהס אחת אונ טתים אונ סלט ואסלח אל המדקדק אולי גאון לבו אהלונ ואקום קל חיס ואחברנו ואומר הנה לך הטיר קחנו ואל המדקדק טלחנו כי הוא יעירנו מטנתו ובהקיצו תכחננו

איך ת תמרמר דוד ותאמר
 אם ג עלים ו שתי או ושני
 במ לאבת ה דקדוק אפסי
 איך נ חביא ג חבי בן ופסי

עוד זה מדבר והנה איש בוכה ומקונן ואלי ככל עח מתחנן ויאמר אדוני באיתי כנסתכעצבת
 כי בארזים נפלה טלהבת ומה יעשו אזובי קיר אש האזן נדיבי עמים ופקוד וכהקיר ביר מ
 מימיה כן דעתו יקיר ותחת התיתנו במעלה העלימה הנכנו במורד ואיך כל לב לא יטוס ויחרד
 ולא היה מתאחז נפרד ויומינו מאד רד כי במסתחת סלגית הקדסה מתן בסנה אחת אנשים
 סלגז נסויי משות אבותם היו על לב האזן חותם ועד מצי יסיב האזן צור חרבים ומטריה
 לחצי הציפס י יסקיט אשר קדבו בתנור לבס בארבע
 לטמון עוכס בחובס י ועד מצי חכה עמים בעברה י חרב האזן ולא תאסף אל תערה י ולכן
 באצי אליך כנסט מרה לחבר על זה הענף אמירה כי ידי תקצר מהנאע י וסמעתו אומרים
 כי איך סכלך ישיע י ולפוטעים תפגיע י וכל לטן תקוס אתך למספט תרשיע י ואקוס ואחבר י
 הסיד והב ערכו י ויקחהו האיש וילך לדרכו

חרב זמן בוגדן הלא תשקוטי
 שפכי חמתך על עדת הבוערים
 התאפקי חרב זמן האספו
 עד אן בגי מוסר באף תשובי
 בחוד עדת הרגו זנים הרומי
 אל ת ערך הר געי ודומי

עודנו מדבר והנה איש בא מרחוק ופיו ימלא שמח ויאמר התרצי לדעת אדונית י האם ראיתי
 טלא ראל אכנותי ואבות אכנותי כי בהיעתי בחופת סעדיה אגזי עמיתי מתן וזרקה נורא פני
 הכלה אולי נכטיד מיוסיה וכאשר קרבנו אליה והסרנו מעל פניה ציפיה כי נאגר חסך
 בעריסיה כי כפר על עצמה עורה וחסך מסחור תארה ונקרא טס המקוס היגאל חבצרה
 בראותינו פני הכלה כשולי קדרה וכאשר קס החון לומר התפלה ופתח ביוצר אור תחלה י
 בעקתי וחימותי קיל כחולה ויאמר אל החון איך תאמר יוצר אור בן האבלה הסכחת פני ה
 הכלה אשר עשה האזן עמה בלה איך נבהלה איך אור ואין סמחה וגילה רק מעוף זיקה
 ואסלה זכרתי מפס כנסט נבהלה ועתה חבר טיר כאשר עס לבבך והוק על הכל הבקלת
 חירבך ואקוס ואחבר זה הסוד על שמו וילך ויטב האיש למקומו

אמרנו	עמיתי בוא	וגראה את	חוק	וכלה הם	בתוך כילה
וא	לכה עמם	והנה טם	כלה	וחושך על	פני כולה
ואו	מרה ברך	אשר האיר	לכל	ברוב דסודו	והחשק לה
קם איש	ופתח אז	ביוצר אור	אך בי	הבי עשן	ואף עלה
קמתי	בזעף אף	ואברתי	דודים	השכחנו	פני כלה
אין אור	ואין באר	תנו זברה	אל מ	עביר י ס מ	פני לילה

ע (דנו מדבר והנה איש בא ויאמר אדוני קמול עלאוס נקראתי בחופת גרמכ

לירוע צורתו כל רואיו וחרד ויפוס ' כי הוא כבושן רשעים ' על פני כל הארץ כאמרים ' רובץ בין המטפטים ' ולחיו כלחי חמור חמורות ' ולפיניו איך בריח ודלתים ' ופניו אשתו כאור החמה סכעתיים ' ועדיה צבע רקמתיים וכראותי יפעת הכלה סגור לבי תקדע ' וולות בעלה המצורע ' אשר בין רגליה ברע ' אמרתי באמת אמר הכביא על זה המאורע ' וצר אור וכורא חושך עושה טלוס וכורא רע ' והיט אשר חבר זה החבור עומד במי טפרע ' ועתה אשכיבך ב באילית או בצבאות ' לחבר על זה הענין אשר יאות ' ואקום ואחבר זה הסיר גורת יהלס ואתנהו אליו וילך מאתי בטלוס

ראו חתן	פני	כ	בשן	כבושן	וזו כלה	אטר	יורח	ויאור
והודו אל	אשר	גולל	לאור	מ	פני	חושך	וחושך	פני אור

עודנו מדבר והנה איש בסמי קראני ' ויאמר אדוני שמעתי סירך והנאני ' והדבר אשר עדיך ה הביאני ' הוא ראיתי דבר אשר הלאתי ' כי ראיתי בטכונתי אטה עברית ' דומה בצורתה לפסחה מוצרית ' וכשמתה כנחל גפרי ' ופניה מוריקות כאילנו הנגע טס כפל ' טקערוני דקרקות ומראיפן ספל לא עלה על לב אדם בדורה ' כי איש וקק לצורה כוו כעורה ' והנה היא לו לזכוכים היה ' אחטוב כי לא טס בה קני ' דק גבן או דק או תכלול בעיניו ' או כפל סמה טיר אי חומר ' ועתה אמור עליה טיר או מזמור ' ואקום ואחבר טיר זה הענין יסר ' אשר לא ימד יפתי ולא יסר

מבי הרית	שפחה	בערית	א במצורע	או מבגן
בעת חיה	לך	כל בריה	תאמר	חובקת בן

עודנו מדבר והנה איש הולך וקרבי ויאמר אלי אדוני הערביים לי מודע כאמץ ' חומל עלי ורחמץ ידעתיו אבי התעורות וראשון לכל סבל הסודות ' ולו בכל חכמה עטר ידות ' חלץ מן הזמן ב בתבונתי ' ויצא נקי מאלתו ' והטיבה ידו ומצא כדי גאולתו ' וכראות ההמון איז מעלתו ואת יקר תפארת גדולתו ' וכי הטכל טמהו מאנשי סודו ' ואל אצילי בני ישראל לא טלח ידו ' אמרו כי מ מצאו בו ערות דבר ' כאשר אל אנשי הפילוסופי התחב ' נואלינסאן למדו לטאנך דבר סקר העוה נלאו ' הלכו קדורנית בקנאתם אשר בו קנאו ' וילכו אחורנית וערות אביהם לא ראו ' ואנכי הכחתי מעלתו וקצורס ' כי לא כצורינו צורס ' ולא כודע אליהם ערכו אשר הונף ' ואשר הורס הביאו ארדיהם בעבורתו צורס ' ואני טואל ממך כנפס ספלה ' אחר בקסת המחילה ' לחבר על זה טיר כאשר יאות לו ' ויכלול זה הענין כלו ' ואקום ואחבר זה הטיר אשר איז על עטר מ חסלו ' וישמח האיט כי רב חילו '

בחיי	ה	ברית	טוב	את	בעיני	וכל	צדיק	בך	יגיל	ויכתיר
נגלו לי	צפונות	ו	עמוקות	אשר	תך	ל	בך	תעמיק	ותסתיר	
אבל	אשמע	המין	עם	יא	ברו לי	יהודה	נים	ולא	נים	ולא

עוד זה מדבר חיה בא ' ויאמר אדוני ראיתי בספרי תלמי היוני ' בדבריו על טבע המלות אשר

בגלגל השמימי • שחלק כל מזל ומזל לסלסה חלקים • ומצא כל החלקים ההם בטבעים חלוקים
הסלים הראשון יורה טבע אחד • והשלים האמצעי יורה טבע אחד מיוחד • והסלים האחרון בטבע
סלימי התיחד • וחלקי כל מזל ומזל נסתנו מחלקי חבירו • וקסה עלי לזכור מה שזכיר על כל
אחד מהם תלמי בספרו • ורציתי שתחבר סיד כליל בהדרו יזכר בקצור כל אשר הזכיר עליהם
תלמי בחבורו • כדי שביודעי הסיד על פה אדעם • ובקול כמוהו אדעם • ואקס ואחבר סיד
משמנה טוים • הארבעה הראשונים בטבע ראשי המולות מדברים • והטור חמשי טבעי
אמצעיתם בו נכללות • והסלסה האחרונים מדברים בטבע סיפי המולות • ואתנהו אל יאום
(הוא מספר ממני קהלות) ואסא מסלי ואומר

טלה חלב	אשר הוליד	בללו	רעמים עם	ברקים ה	חדישך
והוא רוח	ורעש ו	ערפל	לך ירטב	וחום ירעש	ויחשך
אורו חם	וחם גם א	חריהם	שנים דון	לבינונים	בלחשך
אשר ירטב	והוא נשרף	כמו אש	והוא ירטב	ובינוני	יבישך
ובל אמצע	לבינוני	הבי דון	לבר	דנים	אשר ירטב
וסוף ישרוף	אשר ירגיש	כמרניש	ור ח י	היה רטב	ונמשך
ומימי	כמימי	ופועל	לך רשע	אשר ימטיר	בראשך
והוא ימטיר	ואף רוח	יילד	אשר ישרוף	והוא נקרא	אמשך

עוד זה מדבר וזה בא ויאמר אדוני רכבי ופרטוי יס לי ריע שמתו נור לראשי • אהבתיו אהבת
כפטי • וחסדתי להיות במאסר אהבתו לא אכא חסטי • ועל כודו החדלקי את תירומי • וכפטי
יענה כחטי • ומן היום אשר אריתי יערת דבאומתקו • רחיתי יהית כל ריע חסר בחוקי • ולא היו
דודיו דבקים בו כמדיו אני חלוקו • ולא היו הם כחלוקו • אני כפשו הסוכנת בחיקו • ומה אוסף
עוד לדבר מאדונתיו והזיקני ויספתי בחסוקו • ועתה אדוני תתאר זה החסוק בסידך למען ה
אלריך ולתקוט ישראל כי פארך • כי דעתי את אשר תכרך מכורך • ואען ואומר הסמר והפקט
אל תדא ולבכך אל ירך • ואקס ואחבר לנו זה הסיר הנצרך ויקד ויעתחו לאסינו ויאמר יהי סס
ס"מכורך

בחשקי על צבי מבחר	עפרים	אדמה כל צבי חסר	בזקן
ולא היו חשקיו בו	דבקים	כמו מדיו אני לו	חלוקן
ולו היו כנתח מ	נתחיו	אני נפשו אשר אשכך	בחיק
ומה אוסף לדבר ב	חשוקי	והזיק לי ויספתי	בחשק

עודנו מדבר וזה בא ויאמר חנני אלרים יס לי ריע שמתגילי • ומנחם מעיב כפטי אשר הוא
הצניף הטאר על ראשי • וככל חן טוב האל חננו • ומתצל לכוכבי אל טס קמו • וכעורס כוזר
כבטן הסנו • וכביא לבני הזמן כפנו • והוא ראשון אל החושקים • ונוטה אלמי החסוק וריענות
מקיס • והזמן והחסוק עברו וצאן דיו • ולא התעוהו באשר התצנו כל מלאכי גוים בלערת • ועתה
אדוני זה הענין בסידך תפארתו • וכמחוגת טכלך תפארת • כי את אשר תאמר אשרו • ואקס

ואקרה ואזכיר כלי למצאתו ואחבר זה השיר הנפלא אשר כבצם אוסיר לא יסולה ויאמר
האיש באמת זה השיר על כל שיר מלך ויקח את השיר וילך

מבחס ל	זמן היה	גביאו	והחשק	קראוהו בקיאו
והתער ל	אנוש זולת	מבחס	בהתעות	אנוש שכור בקיאו

עודנו מדבר והנה שני אחים באים בלב כעצב ומול פני החזיקו מצב ויאמרו יש לנו אב זקן
כעוף כודד מקן יענף את אשר נתקן אנחנו למשמעתו כפי היכולת סייס וכעבודתו
ובמוסדיו מתפארים ותהלתו ומעלתו כחוכה עלינו מספרים והוא יחשוב אותנו לזרים
ויתן אותנו כסורדים ומורים אשר לא צוינו ולא דברנו ולא עלה על לבנו ועל זה נעסד אבינו
וגדל עבדינו יאבוי ראה גס ראה איך יעלה על לבנו הנכאה לכתות מדרך מוסרו ולענות ענות
אשר עטה לנו את הכפס הזאת ואך תטבח כפסנו הל במולו בזכרנו אז מקדם מפעלנו אכל
מחשדינו עלת ועתה חבר לנו שיר בדבר כחות אולי יראה הבענינו וינהלנו על מי מנחמת
ונמא בטירך טובע שמחות ואקוס ואחבר שיר כפי כחי ואטפוך עליו רוחי
ויערב עליהם סיחי

ואיכה בצרה	פיך און מן	דרך מוס	רך האב נש
ובירך כל	מחזורינו	מן הכתונת	ער האבגש

עודם מדברים עמי ואני כושא מעלי והנה שלטה אנשים כצבים עלי והאנשים אנשי סמות
נקיבי ראשית החכמות קראו בסמותם עלי ארמות ויאמרו אלי המסורר לעולם יחיה מארץ
רחוקה באן עבדך לשמע יהודה גור אריה כי שמענו את אשר הובים מי יס הסכלות והאיר
אופל עיני בני הגלות בהטיבו כרות הלכות העדינות ובמלאית משכנות ההכנות מיהלומי
הסודות העליונות וכפתו ספירי ספריו כלם לעלות בהם ולהשיג כל נעלם ומימי חכמתו
למטיגים חומה מיימנס ומסמאלס ובהסורו העברים העורים הכרפים והפסחים הפוסחים
על שתי הסעיפים אשר במלאכת ה מתרפים והטיר את המסוה מעל פני הנפשות המוככות
והעלה אותם למעלה מגלגלי ערבות עד אשר לכל חכמי הזמן ובעלי לבבות יתנו כנות השיר
האלפים ולנו נתנו הרבות ומצא ביום חילו עמו נדבות ובז עמים יחפנו קרבות ויצגורו
כמספס כרמחים וכחרבות ועתה איך כדרסה כיום פני חכס עדיף מכביא כרע טכב כן
מאפתי החכמות כארו וכלביא וכידינו אין תמורה להביא ולכן באנו עדיך בלב בוטח
ככפס כרעה וכרעיון מפתח לחבר סירי חמד הדורים לקנחים מפכינו המאמרים ועטית
אתם לראשן עטרות ונאלחם אל כתר המאורות ואחרי כן כראה פניו ההדרות ואת היצה
סכת בואנו וסומינו עדיך מגמת פכינו ואומר אל הכבדים יתן כל אחד חכס הענין אשר
יחפנו ליסוד ועליו אבכה הבטן ויגס האחד ויאמר אחי חפתי לרמת סכלו אל השמם
בהלן כי כאשר היה השמם כליל בהדונו והוא סכת הראות וכראה אור באורו וכו כראה כך

כך סכלו ארמיהו ' היתנו סבה לכל סכל וכו' נשכיל ונשכיליהו ' ודעתי כי הקשיתי לסאל ' אמנס
 ודעתי כי אין אלתך לבאול ' ואקוס קל חיש ואחבר ליהז האיר ארכו מיטות כנשתי ' ואם קצרו מ
 מלינו רכובענפתי ויקחא האיש ויבז לכל זהב וכסף ' ויקוד ויש נחו לאסי

יפעת	תבונתך	ונר הלך אדם	השר	לאר שבש	ואבשילה
כי	ב אשר שבש	בסבת הראת	נראה	באורו אור	ובו נראהו
כן	ש בלך סבה	לשכל כל יצור	וכש	כלך נשכיל	ונשכילהו

ואחרת השני נגם ' ויאמר ארוני רציתי לתאר כי נסרד מהמורגם ' ואל הערפל אשר סס האלדי
 נגם ' יחשב בשכלו גאית האזן כמיכות ' ויקרא סמו אלון ככתי ' ופסט מעילי ההמונות ולבש מ
 מלאכות ' עד אשר עני אנסי הזמן מהסג הודו עששו ' כי למדי לא התקדשו ' ומעברות המלך
 זקן וכסיל לא חופשו ' וידעו כי עירומים הם ויתכונסאו ' וכגם יהודה לבדו אלה הוהס לא יגא '
 ואקוס ואחבר זה האיר ואתהו אלתי ' וכרצה לנו לכפר עליו

יפל	או לבות	בלבשך בלאכות	עד כי	להשיג הז	ודך נאש
תפשיט	בשכלך ס	חמדים את עדי	צורות	שוארות	עשו ולבשו
ראו	הליכות ש	כלך ויחו	כי הם	עדומי הוד	והתבוששו
בו	לשכלם לא	עזרם לעלות	ליאור	באור עלין	ובו נבאשו
קדן	באור הלך	ואיכה יחו	הודך	בעיניהם	והם עששו
איך	י עמוד לבם	בגשתך לער	פל שם	אלדים חי	ולא יגשו

ויגם אלי הסליסי ' ויאמר רציתי רכבי ופירסי ' לרמוז אל יהודה גור אריה ' אשר אמרנו כצילו כ
 נחיה ' לאסוף כשפנות יהודה ונרדתי ישראל לכנס ' ולבשנות סרסי ספריו ולסס אותם על גס '
 יראו אותם כסוכי הזמן ויחיו יומנהדי כחלי עדניהם ייגני ' ואחרי מות קדוסיס יהיו ' כי הוא לבד
 במסא יסור ' ויהסך עמק פגריהו לכחל הכסור ' ואקוס ואחבר לנו זאת הסידה הערבה ' ויסמח
 האיש בראותו יופיה וטובה ' ויאמר אלי היום כרצע לאהבתך סמתני ' אחצא חן בעיניך ארוני
 כי נחמתני ' ויכרנו אותי כסס אל עילוס ' וילכו מאתי בשלום

חושה	משיח אל	ועטה שרף ושים	על גס	להחית בו	בסוכי הזמן
יתד	אשר הוא נ	תקע במקום נאמן	נשר	מלא נצה	ובעל בעשים
אם הוא	ברוב במשח	בגפיו פורשים	נצר כליל יופי		ונטע בעבן
אף ז	ברך ערב	בגופת צוף ומן	ברך והלך כל		חדרים חופשים
עורה	גאון יעקב	ולכה ההרד	על הז	דן יודד	והולך ודסוד
לנו	בגבורים	ורכבו יאסוד	יהפך	ואם היום	מיד קצר ורד
	עבק	פגרינו	לנחל הבשור		

אני טרס אכלה לרכר עהטורים הערכי לחבר ' והנה איס מכה איס עכרי מאתו ויהנהו ט א

ויאחזו בערפנו ויפצצנו ויפדן על פני סרץ יפצצנו ואל בית הכבוד ירצנו וינערונו יפטיטנו
 וכאשר שאלנו קדקד טער מתהלך באסמיו על דדפו בחרב אחיו וטחת רחמינו אמר הסיבת
 אשר עלה עטף באפי ואם תאכל מפי ואכהוס ואחוז טרפי הוא כי אנכי הדל באלפי הלויתי
 לזה משה האיש ב מי חרפי זהבי ובכפי וכתן לי ערבים פניס מבני הנד בי והוא מפני מתעלה
 וכוס לא יבוס ולא ידע הכלס ובראיתי מריו וקטיו וכי לא יאלס נטיו הורדתי מעליו עדינו
 אחזינו ולא ארפנו ולעפר מות אטפתנו ויהי כראות הסר אדוני נכמרנו רחמינו על משה ה
 העני ויאמר אל האיש האחוז בו לא נכון לעשות כן בני כי הכעס לא יחשב לך לחכמה
 ולכן הרף מאף ועזוב חימה ואל תתחר להרע במרעים כי דברי חכמים בנחת נשמעים ועתה
 חזור ודרוש ואם יוכל לסלס נסיו ומה אן תהיה לו כנוסה ואם יצאנו הכספיה והחוכים
 ריבך ריב את הערבים ויפן אלי הסר ויאמר אחרי אשר עשית במלאכת הסיד נפלאות וראינו
 ממך כוראות הרימה פעמיך למסואות ותקיס את דברי בסיר ערב ונפרד מזה המעמד כי
 הרעב הולך וקרב ויטה בצדיה למנו ארב כי פנה יוס וכי ינטו כללי ערב ואיש לא יוסף עוד
 לסאול סן ארד אל רעבוכי אכל סאול ועתה גאל לך אתה את באולתי כי לא אוכל לבאול
 ואקיס במצות הסר אדוני ואחבר סיר חדס אף לו טני להציל העסוק ממוקסו ולהציע
 מטופטי נפשו ואשא מטלי ואומר

עזוב אף	והימה	נדיב לב וקומה	ודבר	בחכמה	במלים ערבים
ואם יש	למשה	תהי לו כנוסה	ואם אין	בידו	בעה ריב ערבים

ויהי כשמוע האנשים הסיר הנעים מעטה צעצועים צעקו בקול גדול כאלו אל הכבוד ה
 הרעים ויאמרו מה מאד נכבד זה המעמד ומה רב טובו כי רוח הנוססה בו והיו
 כולם מספרים בטוביו ויאמרו כה לחי היום הזה ראינו כי ידבר אלרים את האדם וחי ואלך
 עם הסר למסכן תחת צאליו וכל העס טב איס לאהלו

בשלמה הבחברת העשרים תהלה לאל אדירים

המחברת האחר ועשרים **אמר עמנואל**

המחבר היותי עם הסר המאמר ימים חדשים וטנים
 בחיק הידידות אחינים והיינו בחצרות ביתו דטנים
 ורעננים שפע כדבר דברי אהבות ופעם בסירים נחמדים ובמליצות ערבנות ופעם כקומ'
 ונסובכה בעיר בסוקים וברחובות ופעם כדרוש ארמוני המלכים הראשונים חדשים גם יסנים
 ויהי היום נכנסנו בהיכל הגדול אשר לכיזרים וסביב להיכל היו קברות המלכים האדירים
 והסגנים והחורים כתיב על כל אחד מהם מליצות צחות וקיונות ערבנות מצור הסכל חזנות
 לקיונות מפנינו המאמרים וארובות מיהלומי הדבורים ודברים מאודות בעליהם מיסמת לב
 רואיהם ומחידו עומעיהם וכנענו בעבורם הלכבות השומעות וישימו עיני הלב דמענות וגאות
 ככנות והכריס מתנפלות וכורעות ומדי קראנו אותם טכחנו חשק טרות ועלמות

ומצבנו להיות קדושים אחריו מותי טב החשק בעינינו לדראק ונחמנו כל גאז וגאון ויאמר
 הער כמה יכבדו הלככותי כמה טיראן הרוחות בארכותי חי אני כי הקינות אשר ראינו הסירו
 רהבינו והכבינו בעמל לכינו מה מאד נחמא אכחנו קהל העברים אשר לא נכתוב קינות
 ומ פריס בבית תפילתינו או במקומות הקברים לקחת מוסר הטבל צדק ומשפט ומישרים
 ואען ואומר דע אדוני הער כי במקומות רחוקות הלכתי ואיים רחוקים דרכתי ובכל
 המקומות אשר התהלכתי מצאתי על קברי הרבנים והארים והסגנים מליצות וקיינים קצתם
 כתובות כמוני צבעונים וקצתם חקיקות על לוח אבנים וראיתי כס מתבחר הלסונות הצחות
 ומזוורת המליצות והשיחות בחשמלי זהרם הלככות מתלקחות והרי כמו עשרים טנה חברתי
 סתי קינות להיות על קברתי כפונות תדברנה בעת אאלס ותיסרנה המתעלס והקורנת
 אל קהל המתים אל החיים אגלה יראה כל גאז הירס ומעצתו יבלס ויאמר אלי הער הזה הסדך
 את רעך מדוע לא הראיתנו מעטה צעצועך ועתה ספרה נא לי הגדולות אשר עשית
 והחמודות אשר אמני כסית ואומר דע הער כי העלמתים ממך ולא הודעתך ונער היום היותם
 לא השמעתך סן המות יחידו טצטועיך וייקצו מזעועך ויאמר הער אדוני אל יאמר כן מ
 מחמד עיני כי אס זעס לטונו יסחידני עד אשר אל המכונה דריכני טוב מאד יבטיחני
 ומראות מה סיהיה אחרי יבטיחני וישא מעל ויאמר

אשר י	פחידך זעם	לשובו	עדי ידרי	כך אל ה	בנחה
משוכח מ	אשר יבטי	חד עד	אשר יפי	לך פיר	בשחה

ואמרה אל הער ראה דכריך טובים וכסוחים והנה אגיד לך הסירים המסוכחים יורדו
 העם המתאנים בריחים וימירו הכלי עונג במצרות וצריחים בראותם כי מלכי ארץ
 וטוטרס וטופנים לקוחים למות ולהרג מטים אים לא נעדר וזקן ונשא פנים לא נהדר
 והנה הקינה הראשונה בסף הטבל מחוטקה ועתה בוא כתבה על לוח לבך ועל ספר חוקה
 ואשא מעלי ואומר

בינו	עדי עמים	ואל תגבהו	העו	ברים	התם	הו ותהו
התג	פלו ושאו	תחיבה על אסיר	מות	מספר א.ז		אשר קרהו
בשפט	פני מלך	מלכים בעלה	שם חק	ומשפט לו		ושם נכהו
איך	היה ענין	אשר בשפט פני	בוזן	לכליותינו		והמציאהו
היום	תמול לשמו	וזברו תאות	נפש	והים	ה	זמן כחהו
היה	תמול על ב	מתי עב בעלה	בו לו	זמן בוגד		והבהילהו
היה	תמול שליח	בביתו ורענן	תך ה	כלי עונג		מאד גבהו
היום	כאיש נדהם	וגרדם ישכנה	תך כיר	השכים	ה	זמן כרהו
ידיו	אם רות הם	ורגליו הגשו	אל ה	נחשתים		ועיניו כדו
סבל	לבבו יום	תמותה עד אשר	בא ה	זמן בוגד		יהשבי זה טוב

ולא צדוהו	ליום משפס	רעה	בטרם בוא ימי	ערה נפשו	לא שי
אשר השוה	לבבו עד	פתח	ועיבו עוללה	חלונותיו	על מי
ולא ענהו	לבבו לו	קרא	והחריש לו עדי	זמנו לו	קרא
והולידוהו	תמול ידו	פעל	לנפשו רק אשר	צאה מליץ	לא י
ואליהו	משיח אל	ביאת	מחכה יום ליום	לקץ ימין	צופה

נחמנו אלי הסר צדקת באשר סכחת הראסונה י ביען תורת הסוד על לטונה ועתה סגד כא ליי
הטנית ובה נדע אם אמה לטורים חותם תכנית ואל מר פקח עיניך הסוד וראה יופי הטנייה
ועל סניהם תקרא טני עופרים תאומי זכיה ואשא תסלי ואומר

דואי	וודעי	לפנים	עלי	שאן ת	חוננים
אתמול	אני חי	כמכם	היום	בתוך גל	אבנים
שלו	אני יום	תמול	ויפ	רפרוני	זרונים
אתמול	לבושי	רקמות	שני	ושש	עונים
היום	בלוי	סחבות	אתכם	ואשבוע	יגנים
עני	יבסו	חרולים	על ל	חי ק	משונים
אשכון	כנפעם	בתוך עם	ידמו	כאשו	ישינים
לא י	אכלקן לא	יריוחן	לא י	הג עם	גרונים
יד לא	ימישון	ואחן	להם	ולא מ	אזינים
אם י	ככדו דור	בניהם	או י	צערולא	מבינים
די	חנני	זמני	לעג	זבז ש	אננים
רעי	תמול ח	שקו בי	ולא	הבתי	אמונים
התב	כרו נ	חרו כי	כאוב	וכי	דעונים
מי ה	אמין יום	אני חי	עלז	ובכנף	דננים
עת א	לבשה חור	ורקמה	אלעג	לפחים	רצינים
ברחוק	הליכי	בחמאה	בהיות	חנוני	חוננים
כי א	שכנה בור	חשכים	ימים	חדשים	ושנים
כי ג	פזרו את	עצמי	אל פי	שאוילה	טכונים
חשך	מאורם	ונגהם	ידמו	לאודים	עשנים
זכו	תמול מ	שליגים	אף א	דמו מ	פנינים
היו	כנופך	וספיר	על שש	ותולע	אמונים
מי י	תגני	כקדם	כימי	אני על	טשונים
יום י	חלו לי	כמטר	כרביב	ומלקוש	עננים
אדרוך	פאתי	האדמה	תימא	וארהות	דדנים
צפון	אסבב	וחדרי	תימן	ואחר	ופנים

אשב	בראש עם	במלך	וכאיש	ינחם	אבונים
איה	בערי	סביבי	אי הי	כלי שן	והבנים
איה	פרי ה	אדמה	איה	יבול ה	צפנים
אי תוף	ומחול	ונבל	כגור ו	ועוגב	ומינים
אי ז	לצלי	תרועה	שירת	ומשתה	שמנים
אי יין	שניר ו	אמנה	אי צוף	ומתק :	תאנים
אי ה	שביסים	ועטרות	כלות	וחופות	חתנים
אי צ	פרים ג	עשולו	אי צאן	ברורות	ומשנים
לא ה	אמנתי	תמול כי	יחליף	אלהי	זמנים
לו ה	אמנתיו	זבנתיו	אתבו	ננה מ	זקנים
אכין	ליום ה	פרידה	צידת	פעלים	נבונים
דור שי	חקר סוד	דברי	אם ל	בך לב	נבונים
כתר	זעיר	ואחה	קורות	תמותה	לבנים
אתי	צבא מ	פגרים	היו	תמול ר	עננים
הם לך	בהיום	למדרך	היו	תמול לך	אזונים
היו	לברות	לרימה	הא	כלים למ	עדנים
לא ג	ברו דל	ושוע	לא ג	הדרו ה	סגנים
כרעו	כשחוד	בחגוי	סלע	וחרי	פתנים
הג	זלים מ	עליהם	עזרם	לכל צד	ופינים
לו ג	פשך שי	ערה זאת	תהים	נתספד	כתנים
תאור	יבי ה	פרידה	תאור	ימי ה	זקונים
תפשוט	מעילי	כבודה	אדר	ענק צ	וארונים
הם	עטפות	ונזמי	האף	והש	הרונים
אם ת	שאלנה על	שמי דע	כי בן	אני ל	סרנים
היה	לבבי	רחב יד	בן שש	בבן ה	שמנים
בנה	בגזית	זמיריו	עת ג	פלו ה	לבינים
עת גו	דעו ה	מליצות	החליף	חרזים	ספונים
שבעים	וארבע	עשרות	על ראש	שמי הם	כתונים
חמש	עשרות	וששה	אמצע	שמי הם	מכנים
אחד	ושלש	עשרות	בשמי	הלא א	חרונים

וכטמו ע הסר השיר וטוכו ' בן לחלילי כספו ולחלילי זהבו ' ובראותו כי טמי בקרבו ' יצחק כלכו
 ויאמר האיד הזה הכאני ' וככני הזמן הראני ' ולולי שמך הכרמו בן אשר הניאני ' ממך לקחתיו '
 על לוח קברי חקקתיו ' כי הוא לטודים כחלך עתיד לכידור ' וכמוהו לא כהיש מן העולם טו ג

אחריו לא יוסף עוד שני דור ודור יושאלני הסר ויאמר אמור כל האמת האם חברת דברי ה
 הקבר כאשר חברת דברי המת ואעפ ואומר חברתי ובמחנות שכלי תארתיו שמענו והפלא
 כי הוא רוח חכמה וכיכזה מלא ובכנס טהור לא יסלה ואשא משלי ואומר

ארון	אני בחשב	ללוחות הברית	לכרוב ושרף א	היה מזכרת
עבר	זכן בניו	אשר פמן בתוך	קרבי לשון זהב	והאדרת

ויאמר הסר מי אני כי זאת הסירה על כל האיריות גברתי ובעטרת השכל מעוטרת והיא ל
 לטירי מטוררי הזמן חמת ולמליצו מליצי הזמן גולה וכותרת והכני נשבע באשר עמים ק
 תקן בורת משט פיד חרב חלל הגדול החודרת כי לא נשוב אל בתינו עד שתחבר בעבומי
 אחת תהיה חקוקה על קברי לעטרת תפארת ואתמהמה כירב למלאות מצות הסר הלופי
 נעם הדבר כפי ואומר אל הסר קח לך יערת ציפי וכתוב לך טיר לשמך ארבעין ומלוח לבי
 העליתם ומספירי אמרים חברתו ותתמה על יופיו וכבי עדין ויהי הסר מפי אקרא אלון
 אף הדברים האלה והוא כותב על הספר בדיו ואשא משלי ואומר

אני ארון	ובפורה	וביעצמה	ולוי יתרון
אני לכרוב	ככפרת	ללוחות ה	ברית ארון
ובי יצחק	ואברהם	אני היא מ	ערת עפרון
אני בנבו	והר ההר	ובי בשה	ובי אהרן

ויחד הסר על כל הטובה אשר ראה בסירה הערבה ויקרא שמה חפצי בה ויאמר יסנתו
 קוינו לו כי בכעומים נפל חבלי וזה היה חלקי מכל עמלי וישבע באמונתו כי
 לא יחליפנו ולא ימיר אומנו בעד כל בית נכונתו ויהי אחרי כן ויאמר הסר אלי ראיתך כל ימך
 מיתריך תכונן ועל כל טר וגיד אשר מן העולם הזה יפרד תקונן ותנחם כל לב אמל ואונן
 וכסידך אשר על לב הזמן חרותים וברהיטי מליצותיך מצותיך ברונתים תפאר החיים והמתי
 ואשר לא תפאר באיריך אינינו מפואר ותהרית לנ כין וככד נעם ושאר כי ידעתי את אשר
 תבדך מבורך ואשר תאור יאר והסליכו נכונת הזמן עליך יהבס ויאמר כי תנחמם מעצבם
 ובכנסיד יחזיקו לדבר על לבם מן העבודה הקשה אשר עובד בס ועת מן העולם הזה
 וחלופו אל מאמרך כסופה ירדונו להיות להם בצרפת עזר ולטוס על ראש מתיחה כור עהכ
 כאשר יהיה הענן מן העולם הזה תחלוק ותשפונן ותשעב בשתר עליון וככל טירי תתליכן מי
 הוא זה הסר המלך אשר ייון בצואר יוכונן ולספר מעלתך ורעם גבורתך מי יתכונן כמה
 יחטא הזמן חטא גדול ונמרץ אש לא יסוס במותך חזון הטירים נפרץ ואם לא ירוץ רץ לקרא
 רץ ואם כל לשון לא תחרץ להגיד מורך כוראת כאשר עשית על נדיבי עמים כפלחות
 ועתה איעצך ויהי אלדיכ עמך ככר ידעת כמוני כי בני עמך עירומים הם מטירים ומליצות
 וכעוד בחיים חיותך מטריך ומליצותיך יגורו הפרכות וכאשר אל על יקראוך ידעו כי עירומי
 הם מערות ואז יתפרו עלי תאנה ועשן להם חגירות ועתה בעוד בחיים חיותך

העבר קול בכל מחנה סוידך ומליצותיך ' ויאספו אליך כלים אחד חברים ' ותבחר מפניו ח
הואמרים ' ומעלתך ויחדך על ספר כוננהו ' ומעסה יריך כוננה עליך ומצטח דינו כוננהו '
ויטבו דברי האר בעיני ' ואקום קל חוט ואטנם מתני ואצורר רעזני ' לרגל המלאכה אשר לפני
ואחבר קינות נמרצות ' מפניו הואמרים מקובצות ' תאמרנה חמני ומאודותי מעלות כ
ככרות ' ויתר על מה שהם בו עשר ידות כי כן דרך המטורדים בכל האמונות להסליג בסכח
עבנות ולכן אמר החכם אשר נתן האל חכמה בלבו ' מיטב הסוד כזון (עשיתים על דרך
כאלו היא קריבו או גבר צמיחי יאמרם עלי דרך השלבה אחרי מתי
ואלה דברי הקינה אשר ודי איתה כוננה

הטבח חמת הזמן אם קפץ באף רחמי כי מדוע לא נכרתו רחמי ' ואלח ידו כאלומי ' וחלל
ברותו עם בעל בצמתי הנורע ביהודה בישראל גדול טמא עשית צבי וצפירי תפודה לאחד
עמנו עמואל ככמר טלמה אזה נאמנו עמואל נעים ומירתי ישראל רוח חשבו ומשחכו
צין כור הקדש אשר על הצמינו חיי בארנו וכסמת רוחינו המאכיע כפסיו ככחצות
המהלכו על מי מנוחות היית ראש סמחתו ונאמנו כך כל אכזותינו אמרנו זה יכחמנו
ממעטנו ומצצנו ירנו ותלנו עליך כל כבודנו והנה נכונה תחלתנו ועציה הלך הלכת
כוכב אשר מועקב דרכת וכתך אכזי אה התהלכת למה גבבת את לבנו כמו אים ותנהג
איתנו כסבנות חרב מי ידעך כור זמני ולא יבכה ומי יחור טלמותך ודמענה לא יפכה ומי
יעלה על לבי בעימותך ולנחמה עוד יחכם איה אים טלומנו מי יצור בעמנו מי יעמוד
לנו בזמן תקתך ' מי יטא הד כלך תליך וקאך איך ונחצנו רוענו ולא זכונך ואנחנו
עטרונו לנו ענדונך וחונתם על לבנו וחונתם על זרוענו כצנך ואם בבכי וכמספר נאיב אף
סבותך במוצתים כטינוך ונחמר על הכסור וכמספר על היחיד סדונך ואם כהן עתק
נסרך בכל חכמוני זהבנו וכספינו פדינוך ' כי יבא דברך אלינו ונבדנך וצתה מי יבחס איתנו כור
הימים וגדלה החרדה ואין מקום לניחומים ולולי ברכתך אשר לנו אכלת מחסוף ספרי
הנבואה אשר פללתה במתנת יד טבלך ולא התעצלת והאג השנת והכל הצלת והעשרת
אחריך ברעה לרגל המלאכה אשר לפנינו לא קמה עוד רוח באפינו וחשכו כוכבי נאפינו
כי כאשר נבאר סרידתך נשיאנו נוחס יסר מעינינו וכאשר ספירך הנעימים נאיב אל לבנו
אם כלך בקרב צרת הראגה תחיינו אי לטון הזהב והאדרת איה איפוא מליצתך העוררת אשר
היתה על כל המלכות גברית ולכל דברות הדוכרים חודרת עקב אשר היתה בה רוח אחרת
ואיה טיך הנערב ' ונחמד מוחב ומפן רב ואיה הידים המלומדות לקרב מה כדבר ומח
נצטרק ויאור הבוכה חרב וכספך מורחנו למערב אים הצלחות מי יעמיד מוצפך אי
המיד המואר מי יטיב סבותך כאשר היית בימי חרפך אי קהל רומי מי ואיר כוכבי נאפך

אי זמן מסוד הדבת ביום אסף / מיעמיד מצב מפני אומך וקצפך / אי עש ה' מי יענה דברי
לחורפך / אי עולם השכל מי יטכיל סוד מלאכך ושרפך / אי ספר תורת ה' מי יחשוף מעל
קפיו והביך מטכיות כספך / אי עדות ה' מי ידעה עשתרות באיך ושג' אלפך / אי יום השכל
מי יטבון בחוסך / אי עדן גן אלדים מי יארה מורך וזוסך / אי ארץ צבי מי יטבון ביופי כוסף /
אי חכמת הניגון מי יבין מלאכת נקביך ותוסף / אי עולם התמורה מי יכור דעת חסיפך / אי
ספר דברי הימים / מי יפרט דבריך הסתומים / אי ספר מטלי מי יקטור פסוקיך הנעימים / אי
ספר איוב מי יבאר סודותיך החתומים / אי ספר תהלות מי יגלה צפוניך הנעלמים / אי דניאל
מי יגלה סוד קץ הימים / אי מטוח אלהי יעקב עיני כל ישראל עליך / הנה בהיות עמך כדבות
ביום חילך / וישמח זבולון בצאתך ויטכור באהליך / מי יהיה מחוקק אסור לא יאור מבין רגליך
/ מי יכתוב אגרותיך אל האיים הרחוקים / ומי יחוק חקקי המצות והחקים / ומת האדם הגדול
בענקים / הכוטה אלהי התבונה ויריעות השכל מקים / אהה על המליצות הנמצות והסירות
מנופת צוף מתוקים / כי בקקוס בוקקים / והעלו עפר על ראשה חגרו סקים / אלי ככתולת
חכמת הדקדוק והפעולה / סגר את יומו האיש אשר היית ממנו בעולה / אשריו שנסרד מארץ
כבול / והנני היום עם שרפי זבול / היום אנחנו כאבלי אס קודרים ומתאבלים / אחזנו צוים
וחבלים / ושרפי זבול כפלו להם בנעימים חבלים / היים יתנמים היינו ואין אב וצבי אלום
דקדוק באילים / היום דמענותינו על לחיינו ושרפי הקדש מחללים בחלילים / היום לנו היגון
כליל ולבנו למו אב כלו ויליל / ולמלאכי רוס סמחת לבב כהולך בחליל / ואיכה לבבינו לא
יפחד ולא יחרד / ונמינו מאד רד / ומי יענה אל מליצות חכמי כפרד / מי ישוב לטרו חכמי
פרובינצא המגוארים / וטבח דגן טמים ולחם אבירים / אפס אביר הרועים ומורה המורים
היה לו יד בכל ארבעה ועשרים / ומי ישוב דבר דבור על אופניו לחכמי אטכנו / ומי ילכוד את
קריית ספר וחדל עתניאל בן קנו / מי יבין החידות הנעלמות / ואל מי תסובכה האלמות
ותסתחוינה כוכבי המעלות הרמות / ואין טל ואין מטר ושדי תרומות / מי ירחם הדלים / מי יחום
על האומללים / מי יאסף הביתה הגולים / מי ינחם האבלים / מי יתן ביתו בית וועד לחכמים
מי יאיר הפנים הנזעמים / מי יפול למרי נפש מן הצבתיים / מי יפאר במליצות החיים והמתים
/ אשר כל רואיהם יאמרו בריך ה' ואעסיר / מי למול טמם החכמה עפעפיו ויעיר / מי יקום לנו
תחתו בעיר / אהה כי אפס המליץ / אשר עצמותינו יחליץ / הדוד הכאמן המרחם והשלמן /
כצנת המן / רד עש אל ועס קדושים כאמן / כמצא למבקשיו / וכדרס לטואליו / לא היה כלי מ
מחמתו ולא הו רעים כליו / ולא מנע טוב מעבליו / איך נחשה מהגיד תהילותיו על האמת
והוא הגיד טבח דרך העברה על כל מת / זאת חמתינו בענינו / אס נפרד ממנו מאווינו
אשר הוא חיינו / כי המות על כל החיים שליט / לא ינוס להם נס ולא ימלט מהם שליט / ואין
לתמוה אס הניח עמנואל כאן ידו ועדריו / וכרדיו וכפיריו / וכפורי ספיריו / ומליצותיו וסיריו /
הניח אפלטון פרחי האלהות / ועתניאל את גולת עיליות / הניח ארסטו הפילוסופיא / ותמר
אחות אכסלוס יפסיה / ושלמה כס יה ובתיה / וכעמי רות המואביה / ושמטון הגבורה ולחי חמוד
שרייה / הניח תלמי חכמת התבונה והמטעשים / וספר הפרי והתריעים / וחכמת המבטים / ויעקב

אניס עטר טבט וס' ואת המקלות אשר פצל ברהטים' הניח אבשלום אשר ראשו' ושלמה את
מקדשו' וסוסיו ופרטיו' ונטייו ופלגטיו' הניח אקלודס חכמת התעבורת' ובן לעשה התעפורת
ובצלאל הארץ והכרובים והכפורת' הניח אהרונם טרביט' והבן' וירבעם עבלינו והחדש אשר
בדה מלכו' הניח צדקיהו עיכיו' ועזרא קסת הסופר אשר במתני' הניח יצחק הישראלי אשר
הסודות' ואבן עזרא ספר המבחרים ופמולדות' ועטן את בגדיו החמודות' הניח נח כרמו' ו
וסנחריב מטה ועמו' הניח מירכי טאן הבדה' ולוט את מדוס ועמורה' ופידוס צר המעטרה
ועטן הכנורה' הניח עתניאל את עכסה' ואחאורוס את הדסה הכיחו בני בנימן הגבעה' ואלעזר
הכהן כלי הקדש וחצונות התרועה' הניח אהרן האפור והחטן' והניחו בני ישראל את ארץ גישן
הניח דוד את מצודת ציון' ושלמה האפיריון' ואת בית חורון תחתיו ואת בית חורון עלתן הניח
יונה הקיקיון' וגלחיהם חכמת הרפואה וההגיון' והניחו ערפה ורות מחלוק יכלין' הניח את צאנו
הכל' ודוד הכנור והנבל' ואחאב את איזבל' הניח שלמה ספרי חכמותיו' ודניאל חלומותיו
הניח מלך אשרי הגאיון' ור' אברהם הנטיא ספר החזיון' הניח חירם מלאכת תופיו ונקבו
ותלמי חכמת הגלגל וכוכביו' הניח גולית הפלסתי טריון וקסקסין' ולחס וכיזר עדשים עטן
ולבן את כבטיו' הניח ישמעאל קסתו' ואלקנה שמואל בכנ' ונחה אשתו' הניח שלמה הכית אשר
בנה' ורביקה את יעקב בנה' הניח דוד ספר תהלות' ואבונצר ספר התחלות' ואבן עזרא
ספר הגורלות והסאלות' הניח טרה את יצחק אשר ילדה אחר זקנתה' ועתליהו את מפלצתה'
אס הניח נטיאנו את חמודותנו אן לקמיה' כי כן יעץ נל כבריאו גבוה מעל גבוה' חוקן
ידיס רפות וברכיס כושלות' ואמצו הלכות המאללות' כי אס נפרד ממנו האיש אשר יגוטינו
יחביא' ועד הצבא אשר עם הארץ מצביא' ולכל דבר חכמה כארי יתגשא ויקוס כלביא
לא תאבד קורה מכהן ועצה מחכם' ודבר מנביא' ואס באיש אחד לא תמצאנה כל מעלותיו
ואמן הענוה על הראש טיורד על פי מדותיו' היותו ירדן והחכמות והוא ממלא על כל גדותיו
ומור ואהלות קציעות כל בגדותיו' ומצאו ברבים מאנטי החכמה חמודותיו' אל תחרדו עם ה'
החונים במרה' אס נסע עמנואל מעולם ההבל והתמורה' כי הוא ארח עם טרפי וכול לחכמת
' והנו היס בעולם ההסד והגבורה' אשר עם טמחה וטאן ויקר וארה' וכל הבא אליו יטלס'
ולקח מעץ החיים ואכל וחילעולם' לא מת נטיאנו וחכמותיו על לוח לב הזמן חרותים' ואך
מת וספריו יהיו מתים' לא מת וירעו לברכה' ומצליחים למלוכה' אשריו טיבא מעמק הבכאי
ובנעימים נפל חבלו' לחזות בטועס ה' ולבקר בהיכלו' מי לקחו כי אס היצרו מבטן לעבד לו
' מה טוב חלקו ומה נעים גורלו' אחלינו למאקף נפשות חסידיו' לאסוף נפשו היקרה עם נפס
צאן ידיו' ויבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו' ויפקוד האלהי הרחוקת לכל בשר' על עם האיש
נגד ושר' אשר ירפא את נגעו' ויחיוש ועשו' דורס טוב לעמו ודובר טלוס לכל זרעו אשר יבא
לפניהם' ואשר יבא לפניהם אשר וציאס ואשר יביאס ועל אבדת חסידיו יטאס ויאסף הצולעת
תקבץ הכרתה' ויסיס הנהלאה לגי עצוס בהטקט וכבטחה' וטאן וטמחה יטיג וכסו יגן ואכסא

והיו כראות הער הקינה אשר עלי חברתי ובמחונת סכלי איתך תארתני ' וכמעט אשר גבול
 הקינות עברתינו נסבבו בזרנו ומעודדו ' וכנסת אכיו אשר ילדו כי כמות לא ראה מעודו
 ויאמר אלי הער האם חברת קינות על בך כבודי אשר ה' בעוכריך כאשר נסב מעולם
 ההבל והלך אל האור הנמור אשר ליראי ה' ולחשבי סמו סמור ואינן ואומר ירע אדוני כי
 עליו בסרי סמרי ועיני מבטי חמירמר ולא היה כיום האור אלי יום מר כי עדי לי המר יום
 חסך ואופל יום ענן וערפל יום גבהות לבי שחושפל וכאשר נדבה רוחי אותי לחבר עלינו
 קינות כאשר עם לכבי חס לבי בקרבי וכאשר לא נותרה בי רחמי כל עצמותי ויתנו
 כמים שאגתי ונכפני כל מעיונות דמעותי והאקני משפצם גבועתי ולולי נשארתי מחבר
 קינות כמותי והדביקני הרעה ומתי ולא הספקתי לחבר עלי רק סני קינות קינות לב
 רואיהם מבכות ומענות ויאמר הער אשביעך כבורא השמים ונוטיהם להגיד אלי הקינות הזם
 ואינן ואומר הנה הקינה הראשונה אשר חברה עליו נפשי האכונה כנסת נענה וכעיוס
 דומעות כמטר יצרופו יזכו מים ונחלים יטופו

מי י תנה את בני חי וביום ירדו עצמי בכדי שאולה
 הנבי כאש או בלה אש ואך הוא אל ה מנוחח ואל ה בחלה

וואת הקינה השנייה אשר חברתי עליו ועיני בוכיה תאכזה ואכזיה

משה	קדשי	ומשיב לנפשי	חגי	חדשי	לראשי עטרה
צופי	ודבשי	ומרים לראשי	סהרי	ושמשי	ושבחה ואורה
איך א	עצור און	ואיך לי יהי לב	שקש	ושליו	ולוי אין בשדה
אזיל	דמעת	בדם לב צבועות	לשקות	גבעת	ואשבן חרידה
אלו	פדות אב	יהי לך לעור	אחיש	פדותך	בני קל מהרה
אמנם	ידי אב	ויד אח קצרות	על ה	גאולה	ועל ה תבורה

בשמוע הער זלג עיני דמעות והתאכח מלכנו ואכחות ויאמר האלדי הרונות אשר הראך
 צרות רבות ורעות יזנה לך ישועות וטובע טמחות ויכה לך על מי מנוחות וישא
 משאות סלומים מאת פני אלך האל מלא רוחב ארנך עמנואל

בשלמה המחברת האחד ועשרים תהלה לאל חי

המחברת השנים ועשרים

אמר המחבר

הייני עם הער המחוסר חמדת הלבבות ומדוי העני
 עמו חסבתי להיות בגלגל מרבות כי הוא בחמנותי
 המאליסית והמרוכבות ובמדותיו הערסו והאדיבות

בזר עמים יחפצו קרבות

ותחזי ארבעתינו יום יום נוספת ועל כל אהבת חושקים

עודפת' ויהי היום בצאתינו סער עלי קרת' והנה מס אנשים ככבדים לכבוד ולתפארת
אמנם מקצה בחוברת ינקבצו מס לחייה אנשי כסילות' נטלו לחלקם תשעה קבח מן המוללות
' ואחד נטל כל העולם יעד אחר לחסרון טבלס' לא ידעו בין ימינס לשמאלס' נתן הזמן להס
הסתיות למורה' וטדה הסכלות ומגרסה' ולהס צורת אנשים וטכל אטה ויהי בראותס
איתנו הסבנטי דבר גדול מצאו' ומכל היוקמות אשר נפיצו מס ככבאו' ומן החורים אשר מס
נחבאו' ללקוט פניני מאמדותינו יצאו' ויהמרו אלינו אדונינו בואכס יהיה לטלוס' ברוך יהיה
המקרה אשר הביא אתכס הלום' והימים הראשונים יפלנו כי מה טעבר הלום' הנה אכחנו
בעמקי הספי' ות' וככלבים חלונים בסלע המחלוקות' וט לנו מן הקושיות יתקד מדי
והמתקדשים לא יתקדשו למדי ונאמר לנו כי לכס לכל קושיא תירוז' וטוב פריטה מפו ומחרוז'
ותטימו מריטה על הפרוז' ובזמנכס האמונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוז' ועתה קא
בא את ברכתינו והסירו מלבכ' את מבוכותינו כי לנו סאלות עצומות ולכס נגלו כל תעלמותי
כטמוע הסר עלו לנו' ויאמר אלי מה נכבד זה היום ומהרב טובו נבילה ונעממה בו הבה
כתחכמה להס ונשמר במפלס' בענותינו לכסילים באולתס ויסף הסר אל האכס' ויאמר
אשריכס זרע קדושים' אשריכס ואשרי יולדתכס' זה דודי וזה ריעי יגאל גאלתכס יושים טלוס
סקודתכס' סגנתכס טט ועוטה דק' המהזק בטכלו כל בדק' הוא יהיה לכס ליטועה' יושים
העקוב למישור והרכשים לבקעה' אס תטאלו טל יערוף כמטר לקחו' זרח כר התבונה בזכרו
זאס טכלכס הנו בריחו' ה' כבאות טלחהו ורחו' ועמו צרי גלעד וקטף מירחו' ילכו המפרטים
לארו והגלכים לכונה זרחו' ועתה האצילים והטועים' אס לי אתס ובקולי אתס טומעים' לא
תטאלו אותי ולא תבטו' ממני תראו נכן תעטפו ויפוטט הסר אדר כבודו' וימהרו האכסים ויקחו
איט בגדו' וישימו קחתי אל גרס המעלות' ויתקעו בסופר ויאמרו מלך מתרץ הסאלות' ויהי
בראותי כי טמו אותי במרוס התהלותי ואומ' אל הקהלות התקבצו ושמעו אנשי הסאלות המהוללן'
כי לי קול בענין התירוטים יחולל אילות' אחסוף יערות השודות במטלי ימי בעל דברי יגס אלי
ויגס הראטון ויאמר הנני כבוד בכל אורחותי' כי מצאתי כתוב הסך ממה טקבלתי מאבותי
והאמכתו כל ימותי' כי אבותי אמרו באצוי כי התורה נתנה בסיני וכאס יד עליו ה'
ומזכירים זה מאמרו והר סיני עטן' ואני מצאתי כתוב בספר מדוקדק יטן כי הרת נתנה בטמן
ואצן' ואומר חייך בסיני נתנה התורה' והכתוב האומר והרת נתנה בטמן הבירה רל כי
יתורה נתנה לעס קדונו' בחדס סיון טהטוטטים נמצאו בו' ולכן נתנה באיתו החדס' לפאר
בהס היכל הקדס ויאמר האיס באטרי כי טככה הטמעתגי אמחא חן בעיניך אדוני כי נחמתני
וירא הסני כי טוב פתיתי' ולהשיב את רעהו מים המבונה אל יבטת המנוחה חתיתי
ויאמר אלי אדני ראיתי פטובותיך ככוחותיך ופטניך סובע טמחות' ועתס הוציאני מזה
הצער אשר רעיונו עלי אחו סער' מדוע אמר הססוק חנוך לכער' ולא אמר ארפכסד לכער
או מוטתלח

ואען ואומר מסותלח וארשכמד כאו אלי קבר בכלח ויהיה להם עם האמן ברית מלח ומי
 טהיה קודא אתם בשם נער' היה כסיל ונער' אמנם חנוך בטם נער יקראנו בעבור
 ויתהלך חנוך את האלדים ואינו ואומר האים הכני נטבע בחיי אבותי' כי על דבר זה נבטעתי
 רוב ימתי ולא יכולתי לעמוד בסודי' ברוך סחלק לך מכבודו
 ויגש הטלימי ואמר הכני תועה בפסוק אחד כמיכור' אך הכתוב בטבח האשה חכור' ארץ
 עשתה ותמכור' וידוע כי בעת תמכור האשה נכסי ביתה' יורה על עונם רעתה'
 ואען ואומר הסודן במקום הזה מטלית' והמשידה תמכור אותן לרבנים לעשות ממנו טלית'
 ויגש הרביעי ואמר הוסיפה ארזני אבי המועצה' אך ואמר הפסוק רק בזרן יתן מצה'
 ומה אכחנו אשר כן אכסי החכמה לא ותחשב' כבר כתוב' ונתן מצה בפנים ישות
 לכל עובר ושב' ואען ואומר הסכת ושמע מילי' ססוק זה אומר על האים הכילי אשר
 יתן המצה לעני בפנים רעות' וכסידות גרענות
 ויגש החמשי ואמר אמור כל האר הערבה' אך תפרט ופותח תמית כנה' כי זה פותח יס
 בהרפת הכינים' המתאכזרם עלינו כיצנים' ואען ואומר דע ארזני הכבר' כי
 סלטה פירושם בדבר' הראשון הוא פי רבינו פנחס' מתחמכסם ישפירם כי פותח הוא הממית כ
 כנה בפני אסתנים' והשני פי רבינו יצחק מרכת' שפירט כי פותח הוא הממית כנה בסבת'
 והטלימי פירטו הגאונים' סאחרו פותח הוא טממיתיהו הכנים'
 ויגש הששי ואמר ארזני אך צותה התורה אל תסכח ענבים' ולא הזכירה התלמי הערבים'
 והרמונים המתוקים' והחבובים והאפרסקים' ואען ואמר הזכירה ה
 התורה הענבים אפני טנאזא בהם דבר חידוש' כי עם היון המצא מהם כעסה הכדלה' וקידוש
 והם הפירות המהוללים' בעבור היותם מאכלים'
 ויגש הסביעי ואמר אך אמר טלמה אמרתי אעלה בתמר' מדוע יעלה הוא באילן ולעבדו
 בדבר לא יאמר' ואען ואומר החכם טלמה רצה לעשות המצוה בעצמו ולעלות על
 עץ התמר התאוה' לחנוך לולב למצוה' כי הוא לעשות המצוה כאיל יערוג' וכן
 אותיות אע"ל הדם לולב ערבה אחרוג
 ויגש השמיני ואמר למה הזכיר הכתוב הללוהו בצללי תרצה' ולא אמר הללוהו בצללי ס
 סלטה פכרים ותקיעה ואען ואומר כבר פירטו המורים' כי באמרו בתקע
 טופר רמזו תקיעה וסלטה פכרים'
 ויגש התשיעי ואמר מה מאד עלי קשה' אך לא אמר הכתוב על כן לא יאכלו בנות ישראל
 את גיד הנשה' ואני למרתי במסכת כתובות' כי הוא אסור לזכרים ולנקבות'
 ואומר חייך אילו הזכיר כן הכתוב היינו לטנינה ולמשל' כי היו אסרות אותן
 עליהם חיי ומבטל'
 ויגש העשירי ואמר אמר נא שלא יוצץ' מה רצה הכתוב באמרו היא נתנה לי מן העץ'
 והיה לו לומר מפרי העץ לפי הכראה' ועת' אמור נא בחסדך מה פירטו בו אתה דנאה
 ואומר חייך וידידת נפטי' פי' הפסוק הוא היא נתנה מן העץ על ראשי' ודכאה לארץ
 חיותי' ער טאכלתי על כרחי שלא בטובתי'

ויגש האחד עמר ויאמר אמר הכתוב וסני גוים בבטנך לרבקה וואחד מהם היה יעקב אשר
צורתו תחת כסא הכבוד חקוקה ומן הקימה סהפסוק בטס גוי יקראנו ובניו יהיו זרע יעבדנו
ואען ואומר הכתוב יקראנו גוי ולא יחמול מפני שעדן לא כמול ואחר טכמול בחר בו
וקראו זרע אברהם אברהם ויגש הי"ב ויאמר מה מאד היה דוד בעיני חילי סאמל חבלים
כפלו לי כי אס כפלו מידו החבלים ואכרס מדוע היה מתרעס מהס לארס ואען ואומר
חייך כפלו לי הש דברי הגבים סתולים אותס בחבלים על סער בת רבים
ויגש הי"ג ואמר הנני כפרד ממאויי אס לא תפרס לי אהללה ה"ב חייי כי מו לא ידע בכל
אנטי החכמה כי לא המתוס והללויה ולא כל יודי דומה ואען ואמר חייך רחוק אתה
מזאת הידיעה כי מלת בחי היא טכועה וקצתי בחיי מפני בנות חת היא טכועה גם כן ולפי
זה הענין הפסוק יתכן ויגש הי"ד ויאמר אחני סא משליך והודיעני פי כל כרוב אלך
כי איך אסר לכו הכתוב לאכול הכרוב והוא הדבר החביב אלינו והקרוכ ואען ואומר אסרתו
התורה כי הוא מוזק לרוב ולהחטיף העינים יאחזב והגוף הדגול בו יחרכ חרוב תסחת הארץ
מפני הכרוב ועל כן אמר החכס היטמע אליי פדה בשלוס כפטי מכרוב לי
ויגש הט"ו ואמר חייך אדוני הייתי יודע ברצון פי נרחל באש עם הצאן כי לזית אסת
נביא רועה היא חולה רעה ואען ואומר חייך לא באסר יחטבו החסידים רק רחל הו'
חן רחלים מאתוס ואלים פסרס ויגש הי"ז ויאמר אדוני ראיתי כתיב בפרטה ראה
חיים עם אשה וכי מה חיים יהיו לנו עם אסר כלנו ואסר דמה לנו הן הנה טככו המונת לכל
היקוס וטדי המונת לאנטיס וינאס ואען ואומר חיים הנו כפרטה הוא טס איש היה
ממרוטה בעל כפס קדוטה וכאסר ראונו טכנית מדציר עם הקדטה ואמרו ראה חיים עם אשה
ויגש הי"ח ויאמר חייך השר חיי לא ינעמו ומיעי ככטור יהמו עד סתפרס לי מדוע הזכיר
הכתוב פעמים נחמו נחמו ואילו היה נחמו סני פעמים בטנה החרטתי אמנס אחרו הונתו
פונה אחד בלבד אמרתי נברטתי ואען ואומר חייך לסאילתך נדרטתי וככרטי ספר יסעיה
על סני פנים אותנו פירטתי האחד הוא נחמו מהתעכית היטכיס בערי הפרנות כי הגיב
נחמו סתאלכו האוונות והסי' הטני הוא נחמו בגלות באוונות מדי טנה בטנה ונחמו לעתיד
באוונות דרבה בר בר חנאי ויגש הי"ח ויאמר אדוני טמעתי באמרו הרבנים בכל עת
יהיו בגדיך לבגים ואכא הניחו הכבעיס המטעטעיס והרזקמות מעטה בעצועיס האטמחיס
לב אנטי הזמן ואת התכלת ואת הארגמן וידוע כי כל איש אסר יהיה לראש אחר כל ירוק
ידרוס ואס הני כני דעת איך לא הזכירו את סני התולעת עוד טמעתי סאמרו וטמן על
ראשך אל יחכר וזה יורה כי פכלס סר כי בינס מטחס את ראשס יכסו חמס על לבוטס ונעל
בחקס וכאשס ולו ראו בומנס אשה בבתוליה או בלה תערה כליה וכזוכת הפסיס אשר
עליה בכבע דקמתיה טסחוב סוליה על פני הארץ כאמתוס ועליהס מפות חיס כל הצינים
ואסר חיס אשר יצר האל בגנו ואת כל עורכ למונו ורמוכי התכלת והארגמן וקדטי הזהב
מעטה ידי חמן ועטרוק הזהב אשר על ראס פרות הכסן

אז יעיר לבסוף ולא יטן ולא יוכרז האמן ומעלה עשן ויהיו הצדוקים חלבוש בעיניהם כפי הצדק
ואען ואומר למה תדבר עוד דברך ותחשוב להצדיק אמריך 'אש קרית לא טנית כאשר
לדבריו ההכל פנית 'חייך מי שלמדך כי לבנים הוא מצניין לבנות 'למד אותך סכלות וגנות
ולכן פירושי מפיך לא ימוס 'הלמד במלת לבנים היא לשמוס 'ופירושי אכטי התבונות ישי המלח
מגורת וילד בנים ובנות ואמר החכם אש תחפון להרבות הונך 'אמר שמירת הכלי קנייך
ועשה מכלו בגדיך לבניך ולא תעשה כמעשה הטפשים 'אשר יעשו לבניהם בגדים חדשים ויאוש
תחפון לדעת חכמה ומסר 'למשמעת אכטי החכמה היה סר 'וכר דלוק מונח על ראשך אל
יחסר 'ללמוד החכמות והתעודות 'בשענות הנכבדות 'ובענין זה הסכלות יפנה עורף 'כי אין
רבה על תורה אלא כלילות החורף '

דגש היט ואמר אדוני בכל עת אשר אני רואה שני פסוקים איצמור מעתה 'האחד מהם
ובענין משה רע 'והשני הוא והניף ידו אל המקום ואסף המצורע והדבר אשר לבי יקרב
ועלי מאד קשה 'הוא קרוא הפסוק רע למשה והוא היה מבחר הכרואים וראשון ואב לבכיאים
וכן אמרו והניף ידו אל המקום ואסף המצורע 'מתי אסף המצורע נצטרע 'והנה אש לאטמת
הצם הדבר זה בו אירע 'איך חוק המסר פירע 'להניף ידו כנגד הפס' הלא ידע כי יחטא ואשטי
ולכן אדוני בחסדך פרעם 'ואען ואומר ובענין משה רע 'לל טחשט בעיניו ונתרפא
כאשר קרן עור פניו 'ואסף המצורע היה מבני השריז 'ויס מפרשים שהיה בנו של גחזי '
ויגש העשרים ויאמר אדוני מדיע צו לנו הרבנים 'אחזן לנו טועלים טועלים קטנים '
ואען ואומר חייך צו אנתנו אחדיהם לחקנו 'ואות' בחרב לדקור' לצורך ערותיה כזמן הקור
ויגש האחד ועשרים ויאמר נפלאתי שעש ופעמים 'על מה שאמר הכתוב הוי כל צמא לנו
למים 'ואיך לא אמר לנו לייז אשר יחיינו מיומים ואען ואומר חייך החכר 'בתעשה ב
באב הכתוב מדבר בעבור הצרה שהינו בה רוב המבוכה ועל כן זה הפסוק כתו' כמגילת איכה
ויגש הכ"ב ויאמר טמענו כוד התרה 'איך צוה התורה לא יבכה כלילה כרה 'והלא אסור
לאדם לשמש מטתו במקום אורה 'ואסור לאדם ביום להעפיל 'רק אש יהיה בטליתו מאפיל '
ואמר על צד הרמו בעלי הקבלה 'והיית ממאש בצהרים כאשר ימאש העור באפלה ואען
ואומר כבר פרטו המורים 'כו לא יבכה כלילה כרה אמור ביום הכפורים 'שאין צורך אז לעלטה
'להיותו אסור בתשמים המטה '

ויגש הכ"ג ויאמר אדוני ראיתי כתוב במאמר 'ידבר חמור אהם לאמר' ועתה אמור כא החבר
איך בחמור גס האכטי מדבר ואען ואומר אל תתמה אש חוילים יגבר כי החמור
הזה היה בן אהן בלעם אשר עשתה האותות לעיני העם ויגש הכ"ד הנני ואשיטת' יז
אזתי תעבוס אך טפירט לי אכן רוח הוא באנוס ואען ואומר כבר פראינו הרבנים כי
רוח היא באנוס כשיאכל האפונים ויגש הכ"ה ויאמר אמור כא הער והאמרכל מדוע
צרתה היתה אש לשניו תאכל וידוע כי האש יחטך העינים והרגל בו יסב בין ספטים
ואען ואומר שפי לסיפא דקרא 'שהוא וכיכין כסערת 'וזה אמור בעצ הקרח הנורא '

ויגש הכו' ויאמר אמור כל המר בחסדך' מדוע אמר רוד גם מיתים השוך עבדך והלא
התורה צוה לנו והלוי' ויתים יהיו לך בכל גבולך ואען ואומר צוה התורה
ויתים יהיו לך בכל גבולך לצורך אורה ומאכל ותיס השוך עבדך מפני שמזיקים אל הזכירה
ויגש הכו' ויאמר איך אמר האל יתעלה ועמי' תלואים והיה לו לתלות הגוים' ולתת ליהיה
חלקם בחיים' ואען ואומר זה מבואר על ידי שמואל שאמר והגשעונים לא מבני
ישראל' שתלו בכירצפה בת איה האנוכיים על שאול ועל בית הדמים אשר המית את הגשעונים
ויגש יב' ח' ויאמר ממה מצוה התורה שנתה גם אתה והערל יש לתמוה כי איך לשנות
יין נסך יונה גבוה מעל גבוה וכבר גנה החכם אשר חלב ובהימו יאכלו ישתו יין נסיכים
ואען ואומר זה שהתיר הכתו' לשתית עם הערל אמור בין מבטל' ובענין אחר יכהו עם על הפל
ויגש הכו' ויאמר תמיה חכי תמיה רבה ממה מצוה התורה להביא כניס בתבה'
והנה אס' וברתו במי המבול מעל פני האדמה עוד כל ימי הארץ תהי הכנס באדם
ובבהמה ויבאו מד' יונים יוכ' לצבוא צבא דור הולך דור בא' ואען ואומר כניס תעשה
את התבה פרסן הג' אנוכיים שהוא מבטל' כי בהיותם בתוך התבה דחוקים ומעונים ישרצו
בגדיהם כניס ויגש הל' ויאמר חייך המר יש לי שאלה איך אמר הכתוב לתת את אחותנו
לאיש אשר לו ערלה' הלא ידעו שבני ישראל מה מצוה ההלכה' לא יבא פצוע דכא וכרות
טפכה' ואיך ידנו לתת את אחותם' לאיש שיש לו טבעת שאין עליה הנקס' ואען ואומר
חייך לא הבנת הדבר על כוונת' ולקחת מן הפסוק עלהו ולא פרי' ולבן אחת חכמים טוב יוש
בחדרות החכמה מאלף' הלא ידעת כי מלת לו כתובה באלף' ולבן לא רצו לתתה למי שאין לו
ערלה כי הערלה הוא קרן הבתולה ויגש הל' ויאמר מה זה שכתוב בספרים
הממעט אסף עשרה חמרים' ואנא כמצאו כל כך חמורים בעורתי טיבאו מהם לכל אחד עשרה
ואען ואומר זה הענין היה במלחמת מדין' שהיה המלקוח והטבי פלאי פלאות' והיו
החמורים שלטו אלף וחמש מאות' וישמע האיש וישבע בחילות ובצבאות כי אין אלנו אלא דברי
נבואות ויגש הל' ויאמר אדוני זה כמה עמדתי בפעם' איך אמר ישעיה אכן חזיר העם
וכן כל הכשר חזיר' ואיך פט קדוש וכזיר' יקרא עם הקדש חזיר' וכו' הסס לא נקראנו בכל
ארבעה ועשרים ואען ואומר חלילה חלילה מהנביא בשם חזירים יקראנו' רק על
אטילת החזיר ויכחנו' וכבר פי' זה הדבר באמרנו אוכלי' בשר החזיר והטקף והעכבר' כי היהודי
ההס' האומללים' היו קונים החזירים המלוחים והיבשים מהערלים וזה נגלה לאשר מחרב
הפסוק מציץ' האומר יבט חזיר ככל ציץ
ויגש הל' ויאמר אשאלך המר ולתשובתך אחכה למי מצוה התורה שכה' באמרנו הזרוע
והלחיים והכה כה' ואען ואומר כך מקובל אני מבית אבי אבא' ששאל לדור
ראשון' ואמרנו כי זה הפסוק באמר על שמשן' שהיתה לו זרוע רמה להלחם בשלשמים' ודועבו
לפניו כפשתים' ובלחי חמור חמורתיים' סרוח ומבאים' הכה אלף איש' וסנל האיש על פנת
וישבע בחיי אבותינו כי אורו עיני' ולא שמע בלתי היס דבר דבור על אופני

ויהי כראותי כי נפלא על הפירוש 'אמרתי לנו שמע עמך פי' אחר על הדתם 'דע כי לפי מה ש
 סכתוב במסורת והקבה 'מלה אחת בקוף יש לנו פי' אחר ותיעלתו מרובה 'כי בזה הפסוק פרמז
 אל האמה 'להיות כנועה וקדושה 'כי אם תתן לחוטא חרוע והד 'ולבסוף תתן לנו הלחיים ומהם
 יצטדי 'ואחרי כן תתן לנו הקבה 'ולכן תזרז מזה הנקבה ויגש הסלטים וארבעה ויאמר
 נפלאתי ועמדתי מרעיד ומשמיע 'זה חרם ימים 'כי הפסוק העיד על נח סהיה איש צדיק תמים
 ואני שמעתי אומרים בקראם מגילת פורים 'הפך אלה הדברים 'כי כתחבר עם המן ופנתה
 הכובדים להטמיד להרוג ולאכד את כל היהודים 'זהו אמרו ונח מאויביהם והרג באנאחית
 ואען 'ואומר זה הדבר פי' בר קפרא כי נח העיד בו הכתוב סהיה צדיק בדורותיו אמנם במי
 המן לרוב זקנתו סכח תורת אבותיו 'גם מן היום אשר נטע כרם וחללו 'וישת מן היין
 וישכר ויתגל בתוך אהליו 'חלל מתקן וטעמו 'והפך ל' בס' לטמא עמו
 ויגש הסלטים וחמטה ויאמר הושיעה אדוני כי מעי בכנור יהמו 'מה נאכל בסבת טל נחמוני
 ומה יעשו היהודים הפורים היושבים בערי הסדומים 'אחרי שהכתוב אשר את האומות 'והוא שאמר
 יחזקאל 'ולא תהינה עוד לאונו ברוך אתה ה'אל ישראל 'ואען 'ואומר השמר והטקט אל
 תירא ולא תחרד ולא תבעת 'כי לא אשר הכתוב אכילת האוונות בכל עת 'רק אשר אכילתם
 ביום שני מהשכוב 'וכונו אכילתם בכחמו עומד לעולם קבוע
 ויגש הלו 'ויאמר אדוני את הדבר הזה תגד לנו תסיה לראש מי הוא זה ואיזה הוא אשר
 רעה על המלך יחרוש 'ולקחה אשתו ממנו ידרוש 'ולא יהיה לענה ורום 'שאמר הכתוב
 ותלקח אשתו המלך אחשורוש 'וכראה בעיני כי זה הלוקח היה סכל ולא פקדי 'והבאיש שמן
 חקח ואען 'ואומר חייך כי מי טלקחה ליקה לקה על פי מדותי 'ולקח מיד המלך כסלי
 בכל חטאתי 'והוא המן אשר חשב רע עליה 'כמו שהעיד אמרו והמן נוסל על המטה אשר
 אסתר עליה 'ולכן סכל מה עסכל 'ובאחריתו היה ככל
 ויגש הלו 'ויאמר אדוני על מה טנותה התורה חלוצים תעברו את הירדן תמהתי תימהא
 גמודה 'כי לו עברו ישראל אז את הירדן במים היתה חכמה נפלאה לצוות לחלוץ ה
 הכעלים 'אמנם אחרי שהובים את מי הירדן האל ממעל 'מה צורך ללכת חלוצי כעל
 ואמר בטוב חטבת 'אמנם הפי הכבון בו לא הקשבת 'כי לא צנתה התורה הנאמנה
 ואען 'ועברו הירדן חלוצים בפעם הראשונה 'רק בעברם בו בסאר ומות האנה
 ויגש הסלטים ושמה ויאמר חמו'ל נא האמירכל מדוע היה מתאונן אדם באמרו היא נתנה
 לי מן העז ואוכל 'והלא העז מפרסת פרסה 'ומדוע היתה העז בעיניו מאוסה 'טאל
 נא מצות התורה ותענך ועתה טלח העז את מקנך 'ואיך באמרו היא נתנה לי מן העז לא
 יכבת ויהא מעשים בכל יום דריה ידונו בכל עת מצורף אל זה שמכרכים בכל קהלות עם ליעז
 על אכילת החלב בנרא פרי העז 'ואען 'ואומר חייך בעת שהאכילתו בשר עז היה חולה
 'ובסלי מלאו נקלה 'והוצרך לכיבוד או בשר סרים 'זהו נתנה לו עז מקריץ ומפרים
 ויגש הסלטים ותענה ויאמר אדוני איך הפרש במדעך אל החיזם על רעך 'כי איך יחיים
 האדם בבקרים על רעו 'ואען 'ואומר שמע הפסוק ברעה 'זה היה כומי פ

פרעה ויהי מה שאמרו הנביאים הקדושים על גבי חרשן חורשים גם פירשונו המורים יצחק
אזהרה שלא יחרוט אדם על הקברו ויגש הארבעים ואומר עד כמה פעמים אני משפיע
להודיעני נטמת סכין בלועך ואען ואומר זה ציוני אל היוסף לחתוך בסכין האשכנזי
וגש ה' ויאמר ידעתי כי ממקור הסכל תשאבי ועתה הודיעני פי' בן חנם יטמח אב
כי טמעתו אומ' ייס כי השמחה באב לא ידע עטות נכסיה ומצנכנס אב ממעטים ב
בשמחה ואען ואומר אם איך שמחה באב יס בו לשמחה תקוה לשחק הנערים בו בטענה
ויגש המ' ויאמר חלתי פניך להודיעני על המתותי פי' אשר טמתי ערבה ביתי כי אני לא
ראיתי איש טיהיה ביתו מערבה ממורח טמא וממערכה ואען ואומר זה הפסוק פ
פירשנו רבה מהוא אמור על יום הושענא רבה ויגש המ' ויאמר אם נפשי חן בעיניך מ
מוצאתי טא אל' מית פני חכמתך מטאת ופרט לי רוחצות בחלב יטבנות על מלאת כי מי הם
אשר ראו בימיהם אטמים וראו בחלב עיניהם ואען ואומר חייך זה אמור על האטמי
אשר בעיניהם חוטטים טירחצו אותם בחלב הנטסים ויגש המ' ויאמר אם אתה חכם
ותבן מה פירוש השמר אל תסן אל אבן ואען ואומר זה ידוע אף לקטנים כי בעת ט
טיטליכו הנערים האבנים איך לפנות אז פן יטחיתו הפנים ויגש המ' ויאמר איך אמר
הפסוק ידי נטים רחמניות בטלול לדיהם איך יקראש רחמניות והם הם עידיהם כי נאפנו ורס
בידיהם ואען ואומר חייך בטוב פירסת ובפי' רחמניות צדק לבטת כי פירחמניות
זונות ידבק הם את הדבר נגור מן רחם רחמתיס לראש גבר ויגש המ' ויאמר מה ר
רצה הכתוב באמרו פיה פתחה בחכמה ואען ואומר שלא יכנסו בפיה הזכוכים בימותה
החמה ויגש המ' ויאמר אדוני אחרי אשר זכית אל זאת המעלה הרמה רציתי שתפרט לי
על דרך החכמה מרבה בסר מרבה רימה כי אני רואה איש יקנה בסר עד צואר יגיע וימלא
ממנו הבית והיגיע ובמלח ומלחהו וכך לא יתליע ואען ואומר כבר פירשנו אטמי החכמ'
כי מרבה בסר מרבה רימה אמור על מי טיקנה בסר רב בימית החמה ויגש המ' איך
אמר הפסוק מרבה נכסיה מרבה דאגה ואנו רואים כי הנכסיה הרבים מסירים המצב והתונה
וישימו הנפט בטוטני השמחות סוגה ואען ואומר מי טכתב דאגה באלף בשערך לא הוה
אלעזר בן ערך ולא עבד נגו ומיטך וטדרך די סער ראטיהון לא התחרך וכתב דאגה באלף
בסוגה ובספרים המדויקים כתוב בחסרון האלף דגה מן הדגה אשר ביאר תמות ואמר כי
המרבים נכסיהם בטלמות ינהגם הומן עלמות וירבו לקנות דגים ויהיו אוכלים וטותתים וחגגו
והעצב והדאגה יטארו עם הנגים

ויגש המ' ויאמר ראיתך החבר מפרק די הטאלות וסלעיהם מטבר ועתה רעמני כ
כספיה לדעת פי' מרבה נטים מרבה כספיה
ואען ואומר חבל על אטמי חסד באיך מבין נאספיה חשבת היות כספיה מן מכטפה לא ת
תחיה ואשר פירשנו לך כן דמיון בו יהיה אס בהמה אס איט לא יחיה והכני
קורא על עצמי אויה לי כי גרתי מסך

כספים צריך להיות בסמך מן כספך לא תתן לו כספך ועצת זה הפסוק כי מי שירבה נשים וירבו
כספיו יצטערות זאנו וטגר אלפיו כי לרוב נדוניותיה יהיה שמש וצדקה ומרשף בככפתו
ויכריח היגון באלפיו והיו מונות כנפיו מלא רוחב הארצות וילבט איתו האגן מחלכות
ויגש הג' ויאמר רואה אני כי כלנו חבורי עצבים והמה כדוכים ולקחנו מן הסתיות תשעה
קבים ועתה הודיעני פירוש המלכות פני חבירו ברבים ואני לא אדע מספר הדבר
וטברו כי לא ראיתי בימי ולא ראה אדם בדורו איש טולבין פני חבירו אמנם ראיתי וראוה
האנשים בימיהם הנטו ובהילו תמרוקיהם וילבינו טחירותם למען בושת פניהם
ואען ואומר אחי משיבת הסכלות העיר לא זה הדרך ולא זה העיר כי המלכות פני חבירו
לפי מה שכתב בעל התוספת בספרו היא ההלכות פנים ומעשה הטחוק טיעטוה ה
הלוינים טיעטו כלי להשתעשע בו ורת ארבו וורת רחבו ככוב ויעטו באמצעי מחיצת
מפסקת לטעור עצתו הצד האחד יניחוהו ריק וכצד השני קמח סולת בו ז' ויק ואם ישחו בו
אשר לא ובינו אם יהיו טעירותיהם כטגל ולבינו והיו כלא היון ואם יאדיומו כתולע כצמר
יהיו וכאשר יקהלו הקהלות יקראו לאחד מן הריקים ויסומו עלילות והצד הריק כמוהו יראוהו
גלפחת בו פגע אחר פעם יחנכוהו ויעטו כן כדי להבטיחו כדי שיפח בו לבקשתם בחמת ר
רוחו והוא על דאיתו הכלי ריק יבטח ויחטוב היותו או שמעון בן טטח כי עיניו מראית טח
ולא ידע כי הצד האחר לחרמים ולמצודים מטטח בוט' כי בטח כי פתאום יהסוך הלך ידו
ויכין הצד המלא סלת לצדו והוא לא ידע כי בא אידו ורוחו בקרבו נכקה והליצן יצוהו לפחת
בן בחוקה והריק יפח על מקום הקמח והליצן קורא הנני מביא את עבדי צמח ואו יצפור
הקמח על פניו ועל ראשו ועל זקנו ועל גבות עיניו והריק חורק טניו והוא כבוך בכל עניניו
ויאמר הנני מכיר את אשר לא הכרתי ואדע פיעס לבן גרתי ואנטי הקהלה ירועו עליו תרוע
גדולה כקול מחצצים בין מטאבים עד טיוועו כלעות הבית והעובי וזה הוא פי המלכות פני
חבירו ברבים ויגש הכל ויאמר כפטי עלי תאמרו ומה גש עתה ואם תפרט לי ויהיו
תואמס תלמטה כל אכחתה הטבתה כי זה הפסוק לא ידעתי לפרטו מפני שאמר אחרת ויחדו
יהיו תמים על ראשו ונראה לפי פטוטי המקראות ועניניהם טצריך להיות טנים באורך האנטי
עם נטיהם ואנו רואים אנשים גבהה קוומתם ואל בין עבותים חיתה צמרתם ולהם נטיס ט
טפלות קימה היו דומן לאדמה חטך מטאר תארס וצפר על עצמם עורס ולא יגישו עד ט
טבורס וכך תמצא איט ורת ארבו ורת רחבו ועלתה חוזית על רובו ולו לאטה פרח הצביות
צנארה במגדל דור בניו לתלפיות ואחרי אשר צתה התורה להיות האיש נאטתו טנים באורך יאך
לא יבא כלב הארוך הנוטא קצרה מורך וכך הקצור הנוטא ארוכה איכנו עושה כתורה וכחוקה
ועתה אדוני הטקט טאון לבי וכחי בדרך אמת אס דרך עוצב בי ואען ואומר ס
חייך לא אכחד ממך ולא אכסה ויהיו תואמים תלמטה איכנה מצית עטה דק הפסוק עצה טובה
יטמיענו ודרך תכונות יודיענו כי הטוב והנינים להטוות בעלי החבורה טהארוך יטא ארמח
והקצור קצרה ויאמר האיש נחמתני

אחרי טכנה השמעתינו' שאין זה הפסוק מצות עשה יכו היותי ורא לנפשי מזה המעשה וזה כמה
שמדתי משתאה' בעבור היותי קצר קומה כאשר ארוננו רוחה' ונתן לי הזמן אשת יפת תאר ו
נטובת מראה' ארוכה מארץ מדה' ובהיותינו תואמים מלמטה לא יגיע ראשי לרדה'
ויגש הכ"ב ויאמר נסלאתי פעם ופעמים' על אמרו יהי רקיע בתוך המים' כי איך יהיו ב
בתוך המים השמים' ואען' ואומר כבר באר זה הדבר הנכס' סדרא המביט
במים צורת השמים בתוכם ויגש הכ"ג ויאמר תמהתי על מי שאמר אל תלחם לחם את
רע עין' כי נעמה אחות עובל קין' ואען' ואומר לדברי מפרטי הצורה הקטבת' אז
ידעת כי אין פירע עין כאשר חטבת' כ' פירע עין הוא החוטם בעיני' והאכל מן הלח' אשר
הוא אוכל ידבנו ויגנונו' כי מן החלואים הנדבקים' כאשר בארו החכמים והדברים העתיקים
ויגש הכ"ד ויאמר תן לי מתנה אחת על מנת להחזירי חתי היה שאמר זה הכתוב המצמי' היום
חזירי' ואען' ואומר זה יהיה בביאת הגואל' ולכן נקרא חזיר סעתיד הק"ב להחזירי ל
לישראל ויגש הכ"ה ויאמר תמיה אני איך המחבר לא יבעת' לומר דדיה ידונך בכל עת'
ואען' ואומר חייך אילו אמר כן על האשה היה אולת' אמנם אמר כן על האיילת' כי בהיות
האיילה שמנה' יהיו דדיה לך למנה' ובענין זה תהיה האמת בוחן' כי ראש הפסוק' א
אילת אהבים ועלת חן ויגש הכ"ו ויאמר דומה שהיו אבותינו כת לצים שאמרו נחנו כ
נעבור חלוצים אנו היו עניים ומרודים דחופים והדופים אחרי שהיו הנלכים יחפים
ואען' ואומר טפי לסיפיה דקרא כי הכתוב אמר נחנו נעבור חלוצים לפני ה' וקבלה בדינו
מה שנינו כפי מה שהורו המורים כי זה הכתוב מדבר במס הכפורים' שהוא מבין
שאר הימים לטובה כבדל ועל כן אסור בנעילת הסנדל ויגש הכ"ז ויאמר מי קלל מסה
באמרו אם כהמה אם איש לא יחיה' ובאמרו כל חרם בישראל לך יהיה' ואען' ואומר ק
קלל עמלק בעבור שנלחם עם ישראל ברפידים' וקלל המן על אשר טלח ידו ביהודים
ויגש הכ"ח ויאמר שמעתי אומרים כי תענוג הכפשות יהיה לגמס אחרי מות הגוף כגן רענן
ורטוב' ומה זה שאמר הכתוב שמעו אלי ואכלו טוב' ותתענג בדם כפסכס' ועתה שמעו ב
בחיי ראשיכם' מה תענוג יהיה לנפש איש משוב העולם הזה מתיאס' בתוך הדמ' אשר תאכל
האש' ואען' ואומר זה הפסוק לא נאמר על הנשמות הטהורות' רק אל הנשמות המקצרות'
שאמר להם הסתוב אכלו בעולם הזה אשר אהבתם' המעט מן הטוב אשר עשיתם' ואחד המות
לכו באור אשכם' ותתענג בדם כפסכס' ויגש הכ"ט ויאמר ארוננו לעודתי חוטה ואל ת
תרחק' מה זה שאמר הכתוב יושב בטמים יצחק' ואחרי טידענו כי הם הם המרכבה' לפי מה
שמעתי בארם טובה' והאבות היו אברהם יצחק ויעקב' מרוע יצחק לבדו בטם יעקוב'
ויאמר כי הוא לבדו בטמים יושב' ואען' ואומר לדברי הקטב' אמת שאברהם ויעקב
גם הם במיוב אמנם משמשים בעמידה' אבל יצחק לבדו יושב בזכות העקידה
ויגש הכ"י ויאמר חייך ארוננו קבלתי מאבותי' ושמעתי כל ימותי' כי מצות התורה אשר נתנו
בסיני לאבותינו' לא ימוש וימינו ומסי דעינו כשרטם וככללם

מן העולם ועד העולם / והדברים אשר נאסרו יאמר באישורם / ואשר התירו יהיו בהתירם
 ואני מצאני במזמורים הסך אל הדברים / שאומר המתיר אסורים / שמעמט טהור יתיר
 הדברים טכבר אשר / ואען ואומר שמעני הסר והטמסר / דע כי על דרך האמת מצות התורה
 לא יתירו ולא יחסרו ולא יהיה היתר אל הדברים טכבר נאסרו / אמנם אמרו המתיר אסורים /
 לפי מה שפירשו המורים הוא רמז לאמרן הסוס אסור / והחמור אסור / טענינו טבעבור עונותינו
 טרבו בזמן אשר לא סר / וירבו כחה שלא יסור / סוס הטועה אשר ירכב האל להטוענו והחמור
 אשר ירכב עליו מסיחנו / הם בעונותינו החדשים והעתיקים / אסורים בוויקיס / וכאשר תגזור
 חכמתו יתעלה / ודוע תפארתו לעיני העמים יגלה / ויודיע דקתו באיז / לא למענינו רק
 למען שמו המחולל בגוים / וישפוך על ממלכות הארץ חמת רוחו / ויתיר הסוס אסור / והחמור
 אסור בכחו / ויצא ליטע עמו ליטע את משיחו / ויהי בטמוע הקהלות / קול התירוצים יחולל
 איילות / ודברים דבורים על אופניהם / ויסל על פניהם / ויאמרו אלי כחמתנו הסר כחמתנו
 טככה הטמענו / וישבענו כנפס אבותם היתומה / כי לא שמענו כהס דברי חסן וחכמה / מיום
 היותם על האדמה / ולא ימירו מה שלמדו ביום ההוא בכל אצרותם / ולא יותן סגור תחתם
 בטמוע הסר היה לנאט פניו וישחק / ובראותי מעשהו הלכתי וישבתי לו מכבד כמטחוי קצת
 הרחק / פן ירגשו האנשים בטחקו / ויטיבו לו מן החרפה טבעתים אל חיקו / וכאשר חדלו
 הקולות / ונסירו הקהלות / חזרנו הסר ואני טטים וטמחים / וטפכנו מן הטמחה ההיא טלטת
 ורחים / ויאמר אלי הסר בריך ה טבאות / אשר נתן היום כפיך דברי נבואות ולעולם לא עשיתי
 בלתי היום גבורות נפלאות / ויצו הסר לכתוב הדברים האלה לזכרון / למען ידעו איתם דור
 אחרון / ואצטה כן כאשר זוכי ואשים אותם בארון
 בשלמה המחברת השנים ועשרים
 תהלה לאל חי

ועשרים השלשה המחברת

אמר המחבר

בהיותי עם הסר ידום הנדו / חטבו גואלי ורעמ היות
 איש סודו / אהבתים ואהבוני / ולתפא מומחה חטבוכי
 ואלי יבא כל איש אשר לו הנגע / ומקרה דע או סגב / ויהייתי מרפא איננס כרגע / ויהי היום ויבא
 אלי איש מגואלי הסר ואורע המלכה לבקא על מחלתו ארוכה / ויגר לי את כל נבעי לכבני וישפר
 בי לטיט עיני עליו ולהסיר עצבוכי היה ראשו נרוכו בטוקה / ואטטומכתו בוקה ומכוק / ומכולקה
 ואומר אל האיש חייך מעשות רצונך לא אקדפה / הנכי מעלה לך ארוכה ומרפא / ואקוס קל חיש
 לרגל המלאכה אשר לפני / ועורדתי דעיוני וטנסתי מתני / להכין צרי אל מחלתו / להיות נקי
 מחלתו / ואכין לו רפואה נמרצת / מומרת הרפואות מקובצת / היתה בספרי אישוקרט רובצת /
 עטיתה על איש סקח / רוקח מרקחת מעטה רוקח / ואתן לו הרפואה תוך הצלחת / ואכחר לו
 מן הטעות המטובחות / בהיות המעלה בעק-ב במעלה זומחת / וחטבתי כי באותו המטקה
 הדיה רפואתו / והסרת מראתו / ויתגוס חלאתו / כי המטקה ההוא לפי דברי החכמים / היה בו
 לטלטל עשרים טעמים / ואומר אל האיש התכודד אחרי טנותך זה המטקה

סנה מכל עסקיך עד אשר גיכך ינקה' ולא תטריד רעיוןך בדבר מהדברים' וסגור דלתי ביתך
מכל עברים' כי הרוח יגרום לעשות תקיעה ותרוצה וטלמה טברים' ונרותיו מכל הצריך' בזה
אין צורך להחריך' והוא לא כן ידמה ולבבו לא כן יהסוב' כי אחרי שתתנו הרפואה יצא יצא
ופזב' ויסת' כנסו עשות' לחבר בלילה ההוא טירים ומליצות' ולא סר האיש המסכן על
הלילה מעשית כן' עד אשר לזאת הסיבה' כח הרפואה נכבה' ולא פעלה בו דבר תועלת
ושכח מאמר אנטי החכמה כי מחטבה מועלת' ואילת כסילים אולת' וזהו הרפואה ההיא כאלה
כובלת' ויהי באסמורת הכקר הלכתי אל בית האיש' בן מחסיר ומבאיש' ואשאל על
אודותיו' ואיך פעל בו המסקה וקורנתיו' וישבע האיש בחיי הבורה' ויאמר המסקה והדואה
פינין אשר חשבתי נכבד ויקר' לא שלטלני כלל כל עיקר' כשמעי עמדתי משמים' ונסלנו עלי
אמס' ולבו על הרפואה רע וחרוט' ולא היה לי פה להטיב ולא מצח להרוס ראש' ובעמדי
מרעד ומס' אה' אומר אלי האיש הנכאה' היך הרפוא חברתי הלילה טיר מפואר ונחמתי' אשר
כל הבא אלי וצמד' והכני שמח עלי' כעל כל הזן' והוא לא ידע היצו מוכה באנעז ובצורן
ובתמהון' ויוצא מחיק גליון' כתוב עליו טיר חברו האביון' חשב היצו על כל הטירים עליון
וכאשר התבוננתי עליו ראיתו מלא חרפה וכדי בזיון' ואומר אל לבי איך לתמוה אם שמח תכה
על הקיקיון' וכודאי זה הוא מפועל הנקיון' כי מה שהיה לו להוציא דרך בית חורון תחוק
הוציא דרך בית חורון עליון' כי הטיר אשר חשב היצו במא' כי צדק מאוזן' כדרך כל טיר חרוץ'
היו מזיו טגאיתיו מלאים מסיקים מוזן אלזן' והכתיבה היטה רעיונה מליצה היטה כהלחה וכולעה
והמסקל היה מעוקל' והוא לא פניס קלקל' אסף האיד ההוא כל ח' פה וגנות' וסגנית לא
במסכנות' עד אשר היו עלי לטורח' כלאתי נשא' וישאלני האיש ויאמר ההטבתי לראות
השכלתי עטה' ואען' ואומר חייך בעל המליצה טכחת טס המרקחת כי קראת לריאטינדראן
דיאטיניון' על דרך הצירונים טיקראו לחרמון טירין' ולא תאמר כי לא פעלה דבר הרפואה'
כי אדרבה פעלה פעולה נפלאה ומי שמע כוזאת' ומי דחה' כי הוציאה מגופך כל טנף
וטומאה' וכל באסה וזחנה וחלחה' בלא צער ובלא מכאוב' כאלוקסמה לך באוב' ועפעה
אותך כנראות' ובבורות נפלאה' וזה לך האות' כי כל מה שהיה לה להוציא מלמטה הוציאה דרך
הלסון' וכזה לא היה מימות אדם הראשון' שא לא עיניך וראה הטיר אשר הקאנו' איך יעלה
באטו ותעלה צחנתו איך לתמוה אם היה לך עם החלאים מלחמה ערוכה' וכיבד באסטומכא
ודקירת העינים' ומער המתנים' ורפיון העינים' וצלזל האזנים' וכיבד בהסו מן החלאים
למיניה' אמנס' יש לתמוה איך היית עד כה בחיים' אשרך סנטארת מעפה אברך נקיים
בשמוש' האיש בוס וכלס' וקסן' פיו וכלס' וייתה לנו חרפת עולם' ונשתר בידכתי ביתו' נאני
הייתי נחפז לברוח מאימתו' פן יעיד עלי כל חמתו' כסוכני בית הסר טראיתו מרחוק' או כמלא
פי טחוק' ויתמה הסר על דוב טחקי' אשר לא מחוקי' ויאמר שמתנו על ירכ טחוק' תמהים
ואען' ואומר צחוק עטה לי אלדים' וכראותי כי הסר לדעת המעטה יכספי' סשיתו' לנ כל מאורע
מראש ועד סוף' כשמיע הסר כמלא פיו טחוק' והקול כשמע למרחוק

וישבע הסר בחיי ראשי כי זה המעשה הסביע בצחצחות נפשו ויאמר אלי הנני נשבע בנפש
 אבותי כי לא נעם לי ספור כזה כל ימותי אלעולם לא עשית גבורות נפלאות רק כפעם הזאת
 אמנס קטה בעיני טהפסדת ההכחות אשר הוצאת במרקחת אעפ" טלח הוציא הסכל דבר
 מתחת ואען ואומר חייך אשר אם יגיע מסכלותו טלח לפצוע אחר עליו סיר טלח ראית
 כמוה לרוע ובראותו אותו יאמר עת לקרוע ורעה עליו זאת מכל הרעה אשר מצאתה בימיו
 כי אפרנס סכלותו לעיני בני עמתי ויהיה למשל ולטנינה ולא יחסר כל ימיו מגנה ואקום
 במצות אשר מסיחי ואטלח מלאך אל האיש לטלוח אלי סכר טרחי עטכר המרקחת המשוכחת
 אשר פרעתה מרדת שחת וימאן האיש וישבע בחי נפשו כי לא יטלח אלי מאומה מרכוש
 או כתי לחטוא חכי ולטאול באלה נפשו ואשא משלי ואומר

קום אשר קח	לך גליון	וכתוב בו שיר	משיר ציון
שיר חברתי	עת גזתי	אל יוסף מ	שקה איוביון
חשבתי כי	יריק מייעו	יפדנו מ	יד כליון
אמרתי לו	דוד החבא	וסגור דלת	האפיריון
השבר מ	ענים פחים	כי זה לך מ	פיד יוס פריון
הבקר אור	שחרתיהו	לראות אם י	רד לטמיון
ומצאתיהו	ובידו שיר	מלא סיגים	עם שגיון
שיר מלא ח	רפה וכלימה	אין שיעור אל	הבזיון
כאשר אין ש	עור לפאה	לביכורים	לראיון
ולחרפת ס	כלותו קרא	בשמו משא	גיא חזיון
יען חשבו	כי על תבל	אין ערך א	ליו או דמיון
אמרתי ש	מחת על שיר	תחריד צור	תו כל רעיון
כשמוח יו	נה הנביא	עת שמח על	הקיקיון
ואשאל ה	איש ואומר	מה פעל ה	דיאה פינדיאון
ויאמר לי	חייך לא	פעל דבר	הדיאה פיניון
החליף את שם	המרקחות	בקרוא אל הר	הרמון שיריון
ואען אל	תאמר כי לא	פעל דבר	הניקיון
כי בלתי ה	יית אח או	ריע אל מ	חלון או כליון
שור מראתך	גם חלתך	שיר היקאת	איש האביון
כי תחת צ	אתו כמחת	יצא מבית	חרון עליון

ויאמר הסר חברת סיר על חרפת סירו ולא חברת סיר על נכלותו ויאען ואומר חייך אשר לנ
 ידעתי היית נכל בטבע הייתי מוסף לייסר אותו החטאת סבע אמנס כמה שחטא לי אין
 להביא ראיה משום מעשה סהיה ויאמר הסר דע אל נכון כי הוא אבוי אבות הכלותי ולא
 סייג אדם אבקו בענין הנכלות ויאען ואומר חייך אשר עליו סיר אחר עכהגר נכלותי
 חילים אגבר ואשא משלי ואומר

למאד גדל	שר יוסף כי	באר זלות	דואיל לבי
לספון חדל	כי אין בספר	אך בראותו	החל לכפר
נה לו בגדל	סוכה הוא ב	כילתעשה	ל יום בילי
ע לפני דל	לא נכר שו	רשע השזה	כ בצדיק
גרגר חרדל	פול בידו	יד כי לא	לכוד לקפון

ויאמר השר חייד לא הודעתני לעולם מעסה שמחה כזה וכוונת עשית נקמה מזה הנבזה ואעפ ואומר חייד לו שמעת מפי אף אשר קרה לי בימי חרפי עם חסונקתי הנצימה אשר היתה כנית ברמה ואיך עזרתני חכמת עמה או נפלאות הפלא ופלא על המאורע ודעת כי לדעת בחור בטוב ומאוס ברע ויאמר השר הודיעני איך היה המעשה ולא תעלם ממני דבר ולא תכסה ואעפ ואומר חייד השר חסנתני בימי חרפי אשר נצימה יפה כלבכ ביה בחמה חסנתה השק עצום ואכזר בהשבי להיות ממנה נעזר והיא חסנתני לזר אני רודף אהבתה והיא תברח אהפחן אליה כלב נשכר והיא מרה תצרח אני סוכן במערב והיא במזר ואם אטכון אני בצפון היא בדיוס ואם אני בטאול תחתית היא תמריא במרוס ואם אני במרוס היא תרד לבאר טחתי ולא מצאתי לעולם עמה נחה ויהי היום הטוב הזמן את הגולה אשר גזל והביאני המול לרעות בגבים וללקוט טאטאים ולראות הפרחה הגפן הנצו הרמונים ובהיותי הילך בגן לרוח היום עמדתי משתאה ואשא עיני ואראה והנה היפה עיניה כיונים על אפיקי מים וזרחת כטמט בחצי השמים מלאה הארץ מזהרה זוהר והיא כמעשה לבנת הספר וכעצה השמים לטוהר או אם עלו לבי אין לתמוה וכדכתי לגבוה מעל גבוה ואקום ואלך כלב עלו אל היפה אשר כמו שחר נשקפה ואומרה אליה אחר בקסת מחילת האגה סלום עליך הנאווה וזממנונה אשר בטאטני הירידות סונה כי גבירתי גברת ממלכות עד מתי תהיה נפשי הכונה על אפיקי מי ירידותך כאיל ערונה ואזר יפעתך אותי יום יום עושק ואני עשיתי בעצותך מה שלא עשה לעולם על חסונקתי חוסק ולו הואלת הייתי עפר רגליך לוחך ונוטק אחלי גבירתי בפעם הזאת גלי אלי מצפון לבך הטמן בחובך ולא תליני מחשבות אויבך עוד בקרבך אם תחפצי בחסקי הנני ואם תמאני חסקי עפדה אחרת לעולם לא וענני כראות היפה אותי קורא מן המיצר והיא היתה במטעול צר אשר אין דרך לנטות ימין ומאל וזכרה אשר עשיתי בעבור אהבתה גם מטאטוס גם מתמול ותאמר כלכה יש לי על ה האיס הזה לחמל ולא כגמול ידיו עליו אגמולי טוב לי להסיר מלבי את אהבתי לצמיחת וכתב לה ספר עריותות ולא ירדוף אחי בטוקים וכרחובות וככל עברים כאשר ירדוף הקורא ב בהרים אהקס מזה הסכל אשר לעשות לעולם לא יוכל אנסה אותו בחידות יאולי תהיו ידיו סכלו מהוסיע עבדות אם אשמיעה חידתי במטלי והוא לא יוכל להגדה אלי ותכל תלונתו מ מעלי ותפן אלי ותשא את קולה ותאמר הני חנוטק הנמדי והמר אשר אלי תתמרמר ובשרך עלי סמר הנני נטבעת בחיי הנורא והאיוס יו ד

כי בטעם תתחתן בי היום ' אזני אחוד לך חידתי ' אשר לכדתי במצורתי ' ואם יבזור המול ' ו
ותצמוד בסודה ' ותוכל החידה להגדה ' הנני נשבעת באל עילום ' כי הנני נוחנת לך את בריתי
שלום ' ולא אוסיף החוטאים עוד לקוב ' רק אסיס למיטור לבבי העקוב ' ארכיב אפירי יחרוט
יהודה ישרד לו יעקב ' ואם לא תמצא חידתי בסלמותי ' לא תקה ממני לעולם נעימות ' וניום
ראותך פני תמונ ' הנני בכל זה האילן התשוח תתלונן ' אשר פריו לתיופה ועלהו רענן ' וכלו
טליו ושאנן ' כזאת תבחר ' אם בעיני תמצא חן ' אם תאמר לי דברים את צים ' כמספר ה
התפוחים אשר בו נחתים ' וסקרים והתולים כמספר העלום ' אז מאוני לבך אטלים ' ואם אין
זאת עיני מראיתך אטלים ' ואזה תהיה כאחד מן הנכלים ' כשמעי ברבתי ברוך מנחם אכלים
' המחור אבדה לבעלים ' ואצן ואומר שמעי צרה ההדורה ' את מספר החידה ואת טכיה
הנני מגיד לך כמספר התפוחים דברים אמתים ' לכל התפוחים עוקצים כס תלויים ' וסקרים
כמספר העלים להגיד אזה נחשו ' כל עלה הוא מזהב מופז ' והי כסמוצ הצורה הגנימה ' את
מספר החידה העלומה ' היתה רוח אחרית עמה ' ותאמר אלי בלב כסברי ' מה יצא הדבר ' יקוטת
לו וכלכדתי ' מצאת החידה אשר יחדתי ' קצית אותי היום בשכלך ' ואור יפתי אשר על כל אור
מלך ' כתנו זרח למולך ' והנה אהבתי ליעומתך ואצלך ' לעיני בני עמי כתתיה לך ' ואען ואומ'
גבירתי ומה יהיה הערכון ' אשר תתני אלי לשבר רעבון ' ותען ותאמר אחרי אשר הודיע האל
אותך את כל זאת ' אין כמוך חכם וכבון ' ארורות תהיו הצביות ' ויוני הגאית ' המעל מו' עין
מחכמים והפקחים ' וקצנבנה לסתיר עצתם עם הצורים והשפחים ' הנך דודי אטכול הכוסר
בעל הטיורים הצחים ' ואני כסונטנה בין החוחים ' וכבר אמרנו החכמים טפתים יטק משיב ד
דברים נכוחים ' ותמהר ותפוט את מעילה ' ותשך תחת אחד השיחים ' ותאמר אלי אתה ת
תהיה על ביתי ועל פוך אטק ולא תהיה מחאקי לעולם כעטק ותקרב אלי ותפאני טמאלה
תחת לראשי וימינה תחבקני ' והיו דדיה לי ערבים ' ועד נטות היום התעלסנו באהבים
ותהי אהבתינו יום יום כוכפת ' הלכת ועודדת ' עד אשר באחרית המות חטפה ' ומאסף הנססו
החסידיים אספה ' עד פה הגני מעט היפה ' כסמוצ אשר חכמתי עזרתני ' ועל במותי
היעלה הרטיבתני ' ותיקני דבס מסלעה ' וטמן מחלמיט צור לשבעה ' אמר הנני נשבע בנוטה
טמים כיריעה ' כי אתה ראטון לכל סבל בית החוטאים ' ואין כמוך נוטה אהלי החכמ ויריעותיה
מקיס אמנס הזוקן הכביד עלך ' ובסכצו אחרו פעמי מרכבות מאלך ' ומינס אשר חלית את
רגליך ' בין מאוררי הזמן לא נשמע קולך ' ורעט רכביך והמקן גלגליך ' כאשר שמענוס בסוד
אלוה עלי אהלך ' ואען ואומר אדוני לו לדברי הקטבת ' ובסוד נכוכים יטבת ' אז ידעת כי אין
הדבר כאשר חטבת אזה ' כי בענין הסיר והמליצה בכחי אז וככחי עתה ' ומתי חברתי טירי
מתקיים ' במעבה הסכל יצוקים ' רק בהיות יצורי כאנחים ונאנקים ' בחלונתי את רגלי ' ואז
נשאתי משלי ' והנס היום על כפס חקוקים ' ועל גרגרות אנשי החכמה כענקים ' ואהב הסכל
מעליהם מריקים ' ואמר הער הזה חסדך את רעך ' ומדוע לא הראיתני מעשה צעצועך '
ואען ואמר חייך הער עטיתי בימי טירי נככדיס ' מטא צמד סרדיס ' הצחטוב כי ראיתכולס
' חייך לו ראית הנטירות מהס עמדת כאלס ' ולו נספירס איט תבקצ הארץ לקילס ומי שיחטוב

כי הגיע לתכליתם חלום חלום , ולב צבור קדע כי לא סכחתי השירים ולא אשכחם , אוכר הסירי
אמר חברתי בחלתי את רגלי מרר וקחם , ידע אדוני הער כי בהיותי בציר אז קיני חלתי את
רגלי חלי כבוד ועבר עצמונה , יובא גם הנצב אחר הלהב ויבא הפרטדונה , צמדתי כל ימי ה
העומר בתומר מקשה , לא נגשתי אל אשה , כי היה כאבי כצח ומכתי אכונה , יוד המחלה הלכת
הלך וקשה , רעבתי וצמיתי , לא אכלתי דבוחן לא טעיתי , בעקתי מהאב לב ומסבר רוח אילול
וסכחתי סמחת לבב האלך בחלילי , כי היה כאבי כלילי , ונראה בעלילי , והרופאים היו רופאי א
חלילי , ובהיותי בחוץ המכאוב , קסמה נפשו כאילו כאוב , ויען המן הסצרה , נחכיתי זאת
השירה היקרה ואשא משלי ואומר

מי ה	אמין כי כל	ימי העובר	מקשה	אהי יושב	לדמין תומר
כי ד	ממו חושי	ונפעמתי ואין	מן ה	אנשות כי	לכד החובר
לכי	אשר הגה	בדת אל יום וליל	מאן	בהיום ל	אמר ויאמר
צדו	צעדי ו	עצמי נפזרו	לו ב	עשא אבי	ואמי גובר
אוכר	ימי שבתי	כמלך בגודר	לי י	חלו עמים	ואגוד איכר
צר לי	צרי גלעד	ואין איש יתגה	ממד	בעצמתי	בלא העומר

בשמוע השיר הנמרץ , ארז כחיי כימך היה חוץ נפרץ , ועתה הודיעני בחיך , אם ח
חברת עוד סיר על חליך , ואען ואומר חברתי על הרופאים הסובאים , אשר לדרוש
אותי היו בכאים , וכראותי אותם מתנבאים , אהגה אך נכאים , ואמרתי נפשו בתוך לכאים ,
(הכה השיר אשר חברתי עליהם , ואקללם בטכ אלהיהם

חשה	לכבי קח	לך צנצנת	אחת	ותן שם מן	מלא העומר
או טן	צרי גלעד	קחה לך חומר	להיות	צרי אל מ	חלה נישנת
אם א	לכה בוחן	בלא משענת	או א	חשוב להיות	כדר לעומר
אשב	בראש עמים	ואגוד אימר	ולגו	אלי אשפות	שלום וכענת
אל מ	עצבה ת	שכבן הרופאים	כי נ	סבהם שקר	ואתכ אין
		לי חש	זקו עת כי	יגוניה צובאים	
תראו	זחת נת	עלימו עין	איך ת חשו הוו	ללים הסובאים	
	הנבי	שבור חימה	ולא מין		

ואמר השיר חייך המשורר , כחמתי , אחרי אשר סירי מפוארי כאלה הטמעתי , ועתה הודיעני
בחסדך , אם ראית השיר הנכבד ר' קלונימוס מעורך , כי טמעתי כי הוא לכד בזמן חשוק ונאהב
ולו לשון הזהב והאדרת , וכל שר ומליץ אלתי כנגב נמצא במחירת , ואען ואומר חייך השיר ר
ראיתני , ואל בית אמי ואל חדר הרתי הביאותני , הוא לכדו נוד הומן , רד עם אל נגס קדישים
כאמן , ידו בכל החכמות הלמודיות ראשונה , ויד כל חמתי הדור באחרונה לנ המליצה הסתולה
אשר לא ידע אנוס דרכי , ודבר בכורות וחן ערכה , לפניה כונו המליצי אשר מעלה ועשו על שפס

כלם חרדו לפניו ועמדו תמהים כי איך מענה אלדוס לפי דאותי את מליצתו אמרתי בלבי
 אשלח אחד מטירי ואקח את חליצתו וכאשר התמהמהתי מלוטב צדק עד חמצתו בשנה לקח ל
 לבבי וכנס מעצתו כי ראקה ממעלתו עיני כפל מאשר טמעו הזני כי לו מבחר החכמות
 וזמרת הידועה ונהירין ליה טבילי דשמיא כטבילי דנהיריטא ידע על פה ספרי תלמי וספרי
 כשדים ויוטבו לב קמי למד הזמן ידיו לקרב להעתיק ללסין עברי ספרי לסיף ערב עד אשר
 יאמר לכל אשר יקרב יש לי רב מי זה אשר לבו לבגשת יערב ידו בעורף כל מתחבס ומתפלכף
 וכאסף בצים עזובות כל חכמי הארץ אוסף יחדיד במליצתו כל מליץ ויטביע בצחצחות ה
 הנפשות והנצמת יחליץ אמנס סיר טקול לא הראני ממלאכתו כאשר הראני ממליצותיו את
 כל בית ככותר וכראותי כי הוא עטרת תפארתנו שהריונו וטמטונו וירדן לצרעתנו כי בימיו
 לא ישיא אויב בנו וכפ עולה לא יענגנו חברתי עלת זה השיר הנערב וכאשר ראהו אנו יש לירב

צבי לדור תהי מאיר ליומו
 ואתה הוא צרי גלעד לבגועו
 תהי שבשו ואל לילך ירחו
 לצרעתו תהי ירדן ירחו

וכאשר רקס רכפי הפרידה סלהתי אליו זאת השירה הנכבדה בעבור תהיה לגלעדתי כי אהבת
 עולם אהבתו ועל כן חסד משכתו

לא ידעתי	שפע הסדי	האל לבו	יום יום יעמוס
עד הראני	מלאך פניו	יפעת השר	קלבימוס
לו ראית	איתו מעתיק	ספרי בין	ובידו קולמים
או ראית	קהלת וי	שעיה אז	ראית עמוס
הוא על שחל	המעתיקים	ידרוך וכפי	ריהם ירמוס
הוא יחשיף סוד	כל פילוסוף	עד כי כגן	סבו יחמוס
הוא יקיר מי	מי הבינה	ובלבו ה	שכל יכמוס
דברי פיהו	תורת חסד	אך דברי זו	לתי נימים
קצר שירי	להגיד הודו	כי לא ביצא	תי עוד קולמוס

ויאמר הסר חייך ספרת בטוריק מכבודו מה טלא ספר עליו הדם מעודו אשרית כי רב ח
 חילן וכי כביר הוצאה ידו ואעפ ואומר ידע אדוני כי חזרתי עוד עליו מליצה צחה
 וטמיתה מנחה טלוחה אל הנכבד הנטיה החכס ד טמואל עטרת תפארת ישראל תשובת מ
 מכתבו היקר אשר שלח לבני קהל יגדיל אל על אידות החכס ר' קלונימוס הנזכר אשר בפרידתו
 מארץ אנתס עברי ויאמר הער חייך היה זריו ונכסר אל תבט אחריו ואל תעמד בכל הכסר
 ומהר להראותי פניוך אס מצאתי חן בעיניך ואעפ ואומר הנה המכתב טיס לפניך כי בו
 יאורו עיניך כי הוא לבדו במליצות ידו צמאיניך

לכל תכלה קץ ראינו ולראות קץ לתאלתכס לאינו קצרה המליצה מהשתרע ויד התהלה תקצר
 ולכבינו כח לא עזר לפנים אהבת מעלתכס ירתה בנו הני והנה לא הוגד לנו החצי

ידענו גאוןות מעלתכם אשר עד כה לא ידענו / יספתם חכמה וטוב על האמונה אשר שמענו
ורחבה וכספה למעלה למעלה מעלתכם ובעת במרום תמריא זהל צבס / תסובינה אלמות
הימים ותפתחינה לאלמותיכם וכסא דצינו למרחוק ונתן צדק לפועלינו כי עד אשר לא סקיעה
שמש חכמינו / ורחה שמטך האר הנכבד והיקר סמואל כסיאנו / ברוך ה' אלהי ישראל אשר
לא השבית לנו היום גואל / והנה אינחנו חסרי התקוה המתברכים בשמך בני קהל יומי אשר
זקינו וחכמינו וסנות כל עמינו / באים על החתום נוטס אליך כנהר שלים וכנהל סוטף כבוד
דאינו מכתתך דגול מרובות / יחולל אילות האזבות והמנצב מכתב אלהים הוא חרות על
הלבבות הטובים בצחצחות נפסנו ועכדנוהו עטריה לראשנו / והנה אתנו בראש האבן הראשה
הטובת לחסידות ולקרונה / ממסבנות זהב הסכל לבונה / אבן בוחן פנת יקרת מוסד מוסד /
אלוסינו ראש לכל אשר יתחד הוא הגבר הקס על יאור במסא כלביא על חכמי הומן יקס
וכארי יתסא יחכס הגדול הפילוסוף האלהיר קלומינו בן כבוד גדולת קדושת החכ הגדול הנסיא
ד' קלומינום ולהה עומד על משמרת מלאכת עבודת אדונינו המלך רוב' דטו טיחיה אשר אמרנו
בצלו נחיה / עז ככמר וקל ככסר ורץ וגבור כאריה / מן היום אשר תהינו בקנקנו / ראינו אינן מ
מוטבו ובסלע קנו / היה סגולה לסגולה / ותלה לתלה / ולכתיבות אשר על ראש העמודים ל
לגולה / מטך ביפיו הלבבות / ונפלא בצינו המחשבות / ויאמרו איס אל אחיו מן הוא / כי לא
ידעו מה הוא סולו לרוכב בערבות כי לא תס וכות אבות / ואס עד כה לתס אבירים ודגן
טמים מכליכנו אול / השיב הומן את הגולה אשר גולי / ועתה ידידות נפסנו רכבינו ופרטנו
המעלה עדי זהב על לבוסנו / על פלא זמנינו החכס הגדול ר' קלומינום תצוינו המטביע
בטוב עדינו / המחדס ככסר בעורינו / הלא ידיעת כסיכנו / כי נסיא אלהים אתה בתוכנו ומימס
הוצנו עמנו / ארינו ומורו עס בטמינו / ואכלנו יערת ודבסו ומכעמינו / ואשר טוב עסה בתוך עמינו
אמרנו בלבינו זה סיכי זה יחמנו ממעסנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה ה' בו היום
קדן הורינו ויגדל הדרינו וכבודינו / בימיו תוטע יהודה ונפסנו תיקר / ליהודים תהיה אורה ושמחה
וטאון ויקר / מה / פיו מה טובו נכבדות מדובר בו / וחטן המטפט על לבו המצליח למלוכה /
העומד על הברכה / ועוברי בעמק גבכא / מעיף יטיתוהו יטאנהו על כתף יסבלוהו עלה
לסמים טיאן / וממעל לכוכבי אל טס כסאן / איך לב חכמינו מחשקו יתיאס וקיל מעלתו חוצב
להבות אס שגרו כוכבי אל מעבור נחל מעלתו / ולא מהטיג במרוצתס אבק תה' הו / מי זה
יאמר אערור ל' כפי יסעת שמסו נר ה' / טרגא בטיהרא למה לי / כי סבעתים יוהרו בני דישה /
ונסיא כסיאכנו טבעים וטבעה / ואלו האכילנו את מן אמרתנו / ולא טעמנו זיף יערת דבס
העתקותי / דינו כמה טראינו וחמודותינו מלכד שמן העונה סינוד על פי מדרצו / ואלו
גלה ערות המקנאים הינדיס עמנו לחיינו / ולא עסה בהס ספטוס דינו / על אחת כמה וכמה
טובה כפולה ומכופלת למעלתו עלינו / ראינו אור באור / בחותמות אשר הוציא מאדונינו
המלך ירוס הודו ויגדל הדרו

אהב לכלנו התועלת ומהצד אל לנו כפי היכולת מלבד אשר העיט חכמי הזמן כארבה ואין
נחקר ותקן מטלים הרבה עלה במרום החכמות ויטב ממנו סבי ויגדל יתר אל הנגב ואל
המזרח ואל הצבי הוא שלמה בחכמותיו הבונה בטמי שמו הכבד מעלותיו ויד במלכותו
ותהלתו הוא הימן וכלכל אשר לא יסוב מפני כל על השפע האלהי אשר טפע על פני
מעלתו עודף על הסלמתו פעור להטלים לזולתו אשר יסירה אל אמונה ואין עול צדיק
יוטר מהיותו מורה על היוטר אשר תומכו האוטר ואל ההצלחה אשר החזיק בה יטלס ואכל
והי לעולם במי נתפאר כי אם בו ומי יאיר אל עבר פנינו כי אם אור כוכבו ומי יעלו על ראש
פמתקס זולתו יודעי טובו ומי יקרבם כי אם טרביט זהבו ומי ירשם הקמים על עם ה' כי אם
חרבו מי זה נגד הזמן יחזיק מצבי מי יתיצב לפני מקריו הם לא יתיצב היעמוד לפני מחנהו
החולד והעבד והצב למינהו מה יעטו הצמאים אל מי המזימה אם מענינו לא זולו מטרות
החכמה ראינוהו ולא נמות ומצאנו בחברתו כל כעיימות ושלמות והיה מרוב עשות חלב
אכל וחמאה ראינו את המראה ונאמר אין זה כי אם בכח הנביאה יוד העטקס זאת וקדוש
ישראל בראה וכל אשר טעינו יסכנו במאה ואדירנו העלנו את טכחו על טפתס ומחוקקנו
במשענותס ובסעיף טלע עטס כי דעת טפתו ברזר מללנו ונטענו אהבתו נטענו נטעיס
וחללו קצתס ילוקו אים בל טנו לרות צמאנו ויתר העס כרעו על ברכיהס לטפת
ומתדפקיס על הדלתות ויאמרו אים אל אחי מן הוא נלחס אבידוסי המרד מעל ראשי ההרסי
מראש אמנה ממעונות אריות מהררי נמריס טכחנו בו צרת ומנינו ותהי לאין נטאנוהו על
כתף וסמרכוהו באישון בת עין למעלתו ליטעת אורו כי כליל הוא בחדרו מה נסוף עוד לדבר
חותט תבנית וחטק אהבת מעלתכס על גבינו האריך מענית ולתאר מעלתכס יודי העט ככדי
כי בכס החכמה והענוה והנטיאות דוכביס צמדיס וטאלתך אשר הנכבד מורינו ר טמאל מתקנו
ליעץ אל הנכבד אחיך סלא ומנינו לטוב מהר אל מחו חסנו אל נוה ואל ארצו אעפ
סהטלה היא לנו נגדית למעלת הנזקין כטוא להס בעידי עידיית ולא כתן דמילו עד אשר
יבא להזות בנועס בני ביתו ולבקר בהיכלו אעפ טאין צורך כי תמיד כראה מיצר ודואג על
עכבתו ופלגו מים יורדית עינח על גלותו ולכוכאס הנדוד כנער הזמה וסווד ומטתל
בכל ענו להטלים מלאכת אדונינו המלך טיחיה ואת אשר נגד עליו כדי לטוב אל מחו חסנו
וא מעון רככו לרחף על גוליו ולהפלט חטקו לטוב אליכס ולהיות בביתו
כבר הטובה יונס אחד בסנה חס בסנה אמנס מלאכת אדונינו המלך טיחיה אשר בידו ארוכה
מארץ מרה ורחבה מים ומאמר המלך קיים להניף ידו אל מלאכת ההעקה בעייס ולא
ירפס עד תמה ולמלאכת מצותו חובה וחכמה והאל המספר טחקיס בחכמה התולס ארץ
על בלימה והנותן לעס עליה נטמה יגדיל מעלתך ויעסה טלוס לך טלוס יעסה לך
כפטס אדונינו וכפטס דרעי טלומך וטוכתך כל הימים בני קהל רמא חתומיס הנטיס אל
מעלתך כנהר טלומיס וברכות כחול ימים וכבוד כחפך מלוא רוח ארץ עמנו

כשמוע המר המכתב הנכחד | אז קשץ ונשבע ולא איחר | ויאמר הנני נשבע באשר נתן טל
 ילדותך מרחס מסחר | כי אתה בעל הלשון ולשיר ולמליצה גואל וראשון | וכל מסורדי הזמן כחל
 קישוף גרפס כחל קדומים כחל קישון | ברוך אשר העמידך לנכס עמים | ולזיונת ניר לבנו כל
 הימים | ואשכ עם המר בשלום ובשמני מדינה | באשר הייתי אצו באמונה |
 בשלמה המחברת השלשה ועשרים | תהלה לאל חי

המחברת העשרים וארבעה

אמר המחבר

בהייתי בבית המר נטע נעמן היה לי ידע גואל ורחמן
 רד עם אל ועם קדושים כאמן וסמו דדקיה כקכזו
 בו כל המעלות לחיה | וכמוהו לא היה לפני | איס חמודות וכוונן וענו | בקי בכל טסה סדרי |
 ולו יד ועם בכל ארבעה ועשרים חכס בדקדוק הלשון | ובסוד העיבור היה הראשון | מה
 נוסף לדבר עוף מאודותיו | והוא השליח לעשות מכל אשר היו בדורותיו | ואהבני אהבה
 עזה ואהבת כל איס זול | אהבתי היתה בעיני כמכות | והיו לו סני בניס | בחיק היופי אמונים |
 היונחמדוים להסכיל ולעינים תאנה | וידעו מאביהם החכמה והענוה | היתה רוח אלדים בקרבם
 ואביהם אהבת נפשו אהבם | והיו היים ואני המתו עם המר בחצר גינת הבית | לראות
 הפרחה הגפן ואב הנרד ריחו נתן | ולשנינו סעודת לויתן והנה איס עתי וכדור רצפה | במלקחים
 לקח לבי ומיח שמחתי רפה | באמרו הנני שלוח אליך קסה | כבגד הזמן בבעל נפש קדושה
 והרם בעברתו האבן הראשה | הנודעת לחסידות ולקדושה קבר דדקיה החסיד והענו | בחדש
 אחר סני בכיו | ותחת היותו מעודו נותן אמרי ספר | וכלחם את קרית ספר | טס טק במצני
 והוא יושב בתוך האפר ועשתונותיו אובדות | ופניהם וכנפיהם פרודות | ולכן שמתי פנימועדות
 להגיר אליך את כל התלחה אשר מצאתה | והדעה אשר דביקתה | לבעבור תחבר אליו דברו
 קינות | כי אין סר ומליץ בכל המדינות | אשר לא טלח אלמי מכתבי יגוים | ולמה יהיו מכתבך
 אחרונים | כשמעני הדבר עמדני משמים | ונפלו עלי אימים | וקראתי טס המקום ההוא עמק
 עכור | וסעדתי עליהם כמספר על היחוד והמר עליהם כהמר על הכבור | ואתנה את לבי
 לחבר מליצות | בקינות נמרצות | יבכו עיני הלכות | ויזילו דמענות הרואות בארובות | ולדבר
 עם הזמן רברו ריבון | וכראות המר מחשבת לבי | ויאמר אלי לא כן אבי | אחלי לפניך
 עטה נאיס נבון | ולא תחבר דבר מדברי עצבון | רק איס לכבוד דברי החמים | ולקוט מספרי
 חכמותם לשמים | ומגבוו ברומיהם אמרום נעימים | וטלס לו ולאבליו נחומים בעיניו חדשים
 לקוחים מדברי הקדושים וכליכות בעלות אשר לא היו ממסורדי הזמן בעולות | ואז
 יהיו חיים למנציהם

וימצאו חן ושכל טוב בעיני רואיהם / ואז תראה קינות וולתן / ומה יהיה בין מליצתם למליצתך /
ובין עצתם לעצתך / הם יחדשו היגון בלב אבלינו עוררנו / ואתה אם יהיה בלבבם יגין אל
העוקת ישרהו / כשמשי דברי הסר יסרו בעיני / ולמלאות מצותו שמתו פני
ואקום ואחבר מליצה כמרצת / מתוכחות מוסר מקובצת / תנחם בטוב לקחש כל לב חמל / ותתן
חיים למרי נפש ואור לעמל / ואשלחנה אליו ביד איש מאנשי החכמה / ויתבונן עליה ותהי אליו
לנחמה / ואלה דברי מליצתי / השלוחה אל הסר בדקיה איש עצתי /

ביד הזמן חרב פישית / יכה בני ובנותיו כשבנותי / הפגעים יחלו עברו משכיות / הרחות
יטבו ולא על תאות בעלי האניות / איך לב איש לסקוט על שמריו יחשוב / והחיות רצוא ושוב /
לא וסקוטו בזמן כי אם רשעתי / ולא יעמדו על החומץ כי אם תולעיו / אבי אל תדאג אם
כהיית ונחלית נוראות / כי כמה טובות צפונות במעי התלאות / וכמה לחכנו רואים / כי יתדפאו
הגופות בחלאים / ונפל בעצומי חלאים / ואל תאמר כי אין דן דיכך למזור / כי הנה הכוכב
ייער אחר היותו כוזר / והשמש אחר אשר יערב יורח ויחזור / והלילות הרות מרצון אל איש
ולא כדע מה ילד יוס / ויש באל תמורה מכל אברה / ואחר כל רוח נושבת מנחה ועמידה
היתכן בתנ. עת הגלגל מבלי הרכבת הטבעים / וכעלייתו וירידתו מבלתי ביאת הפגעים עת
להטליך יגונים ועת לכנום / זאת הכוס אין מסתיה מנום / אלא השקך האל מהום התרעלה
קבעת / דק להראות לכל יודעי דעת / עד היכן כח הסבל מגעת / לא יבחן האל כי אם
האצילים / וכן בשמים כוכבים אין מספר וחילים / ואין הלכות רק לפני המאורות הגדולים
לא יבחן האל הסכלים קצרי יד / וכן אילו היה בעורב טוב לא כמלט מיד הצייד / אמנם
הטלס יוסף על שלמותו כטיצוף / וכן יובא הזרב באש לא יטוף / אבי ראה גם ראה מדוע יבנו
אבות על בנים / אשר בחוף יוצרם אמונים / איך תאמר הסר אבד נחמי / וכיך בתענוג עולם
ובטאון נחמי / למה היתה כזר זמנינו כאיש נדהם / וכיכבי שחרך אספנו נגהם / אחרי אשר
בניך בחיף אברהם / האם חיה אכלתם / או היו כקט אש טרפתם / האם כנסול לפני בני עולה
נפלו בחרב / או נפלו ביד חיה למו ארב / האם השליכו מקברם כנצר נתעב / או היו לחמי
רסף ומזו רעב / מי לקחם כי אם היוצרים / מי אספם כי אם צורם / מי הסקידם בדרך כי אם
האלדים / ומדוע בדרטו סקדונו נעמוד תמהים / היתקצף בעל הסקדון בתתו / הסקדון
אשר הסקד אתו / ואחרי אשר אין לנו לדחות את המות באבל / אין למי טאין לנו יכולת על
הדבר טוב מן הסבל / והסבל טוב מכל אשר ועשהו המנוסה / והטנית אם לא יסבול איזה דבר
יעשה / וגדר הסבל המפרט טעמו / הוא אשר לא יטאר תרעומת עמו / יתברך האל הראשון
והאחרון / אשר לא כמלט אלתו מחסרו / וכאשר דבר מלכותו סלטן ואין להשמאל ולהימין /
ובמלאכתו ישים תהלה ופקדונו לא יאמין

הנה חכמי עמנואל המדבר / לא באתי אליך האנחה רבי צדקיה כהנים קינות לחבר וק
חילי הטבל חגבר / אולי דלקות היגונים אסבר / והאל יזמדך להועיל / ולעשות הסוב
והיסר / ולתמוך בימך אשר תומכו מאמר / ויתן לך רחמים / ויטלם לך תחת האבל סבל טוב
וניחומים / ותבלה בטוב ימותיך וימנתיך בכעמים / כחפץ הנכאב אשר בכל צרתך לומר
סקורא לא מן המיצר להסיר מחלת האבל מקרבך כחפץ / ולטלם לך ניחומים מלא
רוחב ארצך / עמנואל

בראות הער המכתב וצחות הגיגיו / ויפעת מליצתו ומסי עניו / וכל אשר בו דבר ד
דבור על אושני / אורו עינו ועמדו רעיוניו תמהים / כי'סם נבלו אליו האלדים
ויאמר מה מאד נפלאו מעשך בעיני / הים ראיתי כך אשר מעולם לא סמעו אוני / באמת
הסירות מחלת האבל מן רבי / ועשית מרעה לבלתי עצבו ועתה האם טנית לעשות כזאת
במליצות או בחירויות / לחזק לבב יתחמץ / וברכיס כושלות לאחץ
ואצן ואומר חייך החייתי סר צבא החוטקים אחרי נפלו / ואחרי נמכר גאולה התה לו
ויאמר תמר מי היה סר צבא החוטקים / ואצן ואומר חייך הוא האדם הגדול בענקים
אשר כמוהו לא כהיה מן העולם / איס טלם במדות החסוכות כלס הוא היה חכם ונבר / ואחץ
רוח מכסה דבר / גבר על כל אשר היו לפניו / בצחות לטובו ובתוקף עניו / נשא דגל החוטקים
מיום היותו / וכל חוטקי הארץ באו כביתו / ובצאתו מן הנער אל הערבה / והוא כבן שלשים
טנה / נשא אשה מבנות הכרבים / יעת צורה חותם תכנית חלק לה כרבים / ומעשה חוטב
עשה אותה כרובים / וכאשר ילד אותה עמד מלדת / ועת האלרת הנכבדת / היו סם כל צבא
הסמים בלב ולב לעדו / וכמוה לא כהיה מן העולם ואחריו לא תוסף עד טני דור ודור / וכנסף
חטקו והוא ליל החופה / הזמן מוזח אפיקי שמחתו דשה / וכאשר חטב לסבב אכלה להיות עמה
טנה את טעמה / ונהפך לאכל המחול / והיו לו צרות בחולי סם הזמן את כסף חטקו לו לחדדה /
כי תחת אשר האירה הארץ מבכורה / נהפך למשחית הודה / פשם בוכיה ופשם ספדה / ועין א
איס חיקה מים ונרדה בראותו צרת הנכבדה / ואת המעלות אשר ירדה / ומרט קווצותיו ובדין יקח
/ ויקמו גואלי / ורעיו לכחמו וימאן להתנחם / והאיס בטכבר היה ידיוצ נפשו / וענדצו
עטרה לראשי / וכאשר הוגד לי עצבונו / גדל יגוני בנפשי / ולא יכלה עוד הצפינו / ואקיס
ואחבר אליו מליצה / תגיד בה נפשי את כל הפצה / לכחמו מאבלו / ולעורר לחזיק בטבלו
ובכסרון תומתו / ולא יעיר כל חמתו / וכאשר אליו טלחתיה / הסידותי דאבתו ומגליו הדחתיה
ולא ארבו לו ימי / וטל חבלו בכעמים / והאיבו הימים את הגולה / וטכה אסף חיקו המחוללה
/ אל חמתה וטכלה / כאשר בתחלה / והיו ימיהם ומי צלה / ושמחה נעימה כל ימי היותם על
הארמה / ויאמר תמר התזכור המליצה אשר אליו טלחת / אשר בה כל יגונו הטכחת / ואצן
ואומר הנה זאת מליצה המתקנה / הרחבה והעמוקה / ועתה בוא כתבה על לוח לבך ועל
ספר חיקה

מי יוכל לתקן את אשר עותו הימים : מי זה יחלק טלל העת יחלוק הימים : עורה הלל בן שחר
וידעתי כי כל תיכל : למה תהיה לחצי הדאגות למאכל : כמה דברת על הזמן ועתה החרידך :
אשר רכבת עליו מעודך : ועלית על במותי עביו ועתה מטירה לחציו העמידך : אזור כא כגבר
חלצוך מלך אל קום : כי מי יקום לכו עם הזמן אם לא תקום : אבי מהי צטה כל היקום : לא
יוכל קום : עורה טר צבא הצבאים להחיות רוח טפלים ולהחיות לב נדבאים ונטה ירך ככידון
כעמך : ואחריך הצבאים בעממך : והתחפש ולבוט בגדי סבל : עורה כבודי עורה הנבל : וצא
כפצט בפעם כוכב אשר מיעקב דרכת : כרוב ממטח הסוכך ובתוך אבני אש התהלכת : למה
תהיה באיש נדהם : האם כוכבי טכלך אספו נגהם : ואיך יחיר לנו הטמט בצאתנו : אם לא נראה
אורך מול זוהר ופענו : התנו לנו הדודאים ריח : או החיר לנו את הירח : אם איך זהרך למולינו
זרח : היוהירו הכוכבים ממסלותם : אם איך מטארות זהרך צרות בטמלותם : ועתה הננו על
יס התלאות מי יבקענו : הנה כפיר הדאגות טואב לקראתנו מי יטענו : הנה מי העצב מפסים :
הנה עיני החטק מבכים : מי יגרע נטפיהם : ונה טקיהתבונה מלאים מי יתיר צרות כספיהם :
הנה צבאות הצבאים עטופים ברעב מי יתן על פיהם : מה יעשו אנשי סלומך : יונקי טוד ת
תנחומיך : חסצי צדקך וטותי מימיך : אם לא תספן עברות אשך : וענן ועמך : ומה יעשו ה
חוטאים לגויהם : אשר באור פני טכלך חיהם : ולצוף אמרותיך כל מאויהם : אם מנך תמנע
בפיהם : ברוך בחך טכלך וטמח נפשות עניות : והאר פניך אליהם ופנית : עד יעבור עם זו קנית
עבד האל יבהלך הזמנים : ואל יחרידך היגוטס פן ילמדו ממך הרונגים הנה רבים וסרת
ולמרי כפס ישועות בטרת הלא תצטה כאשר דברת תמול ידים רפות תחוק ולכב יתחמך
וברכים כוטלות תאמך מה זה נבהלת אל הזמן ואל קורותיו למי יעמים הזמן כוכד תלאותיו
אם לא אל הנודע בגבורותיו היעמום איש כליו הכבדים כי אם על הגמלים הככבדים
הידרוך קסת נחוטה : איש בעל נפט חלוטה וידעתי כי נגלו לך תעלמות הזמן וקורותיו : ובאת
אל אוצרות צרותיו : ואל חדרי חרדותיו : וראית דלף טורד טירדותיו : טורד על פי מדותיו : הלא
הכינות צדות הסכל לעת צר ורגזות : ולחס כחומים לעת כואח : הנעלמו ממך קורות הזמן
כי יחיד אם יטבות המן : זה דרך הזמן וזה מטפטו : וברית הימים כה מטבו : אבי ראה
גס ראה האם מעלת החכמים : לטמוח באור פני הימים : ולדאב בעת יחלוק אלמים : לא כן א
אבי כי מעלת החכם להחיר הזמן האפל ולחדט נוגה בערפל : ולהיות אכדיהם בימי אמרפל
ובימי בחן עופל : הטפלה הגבה וחגבנה הטפל : וידעתי כי דברי לא יק' מון כוטל : אף כי קצין
טוטר ומוטל : כל קבל די פרונץ דידך מהדק כולא וחטל : כי העיל לא יקימוהו כי אם הפילים
והענק לא יקימוהו כי אם הנפילים : וכן הנדיב לא יקימוהו כי אם הנדיבים : והנכון לא ינחמיהו
כי אם החטובים : אמנס סקלתי המסילה : לפני גדולי המעלה : וראשי התהלה אשר בש תחוק
התקה : וכמחטבות טודס תטלס החספן והתאנה : חי הכדית לא נעמו חיי החוטאים : ולא סלו
הנפטים כך דבקים מיוס טלח הזמן יד כטלומך ומרור זה טאנו איכלים על טמך על טוס
טמררו הימים את טעמך וככו גטמיהם עצי מערכת חסאך : בטנות טעס אשת חיקיך בת
פייב גברת המהללים הטדעת על טלמות המדות והפעלים נטאת חולי וכוטבלת מכאוטינו :

או חסד הזמן רבה להראותנו / למען ענותינו / למען נסותינו להיטיב לנו באחריתנו / למען נ
כבוד מעלתך אשר ונובמך / בטוב ה' את סבותך ורחמך / כאשר לא נכיר מעלת השמש כי אהב
בכסות ארזו העננים / ומתק שלום רק בהתסד הזמנים / האל לא צבי הכבאים דגול מרכבה
/ ותק כל את מנחתי וסמכה ברנח כדובה / ותן לה יד והעלה כל המרכבה / ואז / את כסיה כל א
אשר בל יבה / תוכה רצוף אהבה / ובגל הרחמים יוציא כאור צדקך / ותפק ממנו רצון חסדך
להטיב טבות אמת חיקך / ושלם נות צדקך / יהיה ראשיתך מצער ואחריתך יגא מ' / ויאמר
האר מה נעמה / זאת הנחמה / ומה מאד הפלגת לדבר בחכמה / ועתה הגד כל לי אם דברת על
הנעימה / בטוב ה' את טבותה וריחמה / ואצן ואומר חייך / האר דברתי / והייתי הראשון אשר אים
חיקה בטרתי / בדברים ערבים אשר בעיניו יקרתי / ויאמר האר אחלי לפניך להודיעני מליצה
קבורה / למען ייטב לי בעבורה / אז דברה לעוני בחכי / ואומרה אל האר מלכי

זאת היא הברליצה אשר שדהתי לבקל העליצה

עויה כבודי כי הנה הסתיו עבר והגשם אול / והטיב הזמן את הגולה אשר גול / טמעתו הדברים
ולא האמנתי לרוב עצבתי / עד אשר באתי ותראה עיני / הנעימה והכבודה / סגולת כל חמד
/ כלילת יופי מיטם לכל הארץ פרח הצבות / וציץ העלויות והיפויית / עשרתך הצבי תצבור ל
לפני במחול / ושלחתי לה כרסית כחול / ומדי עברה תעורר האהבות / ותמסוך אחריו הלכות
/ ותרוק בם להבות / עד ואמיו בעמים שלום למלכת השמים שלום / והימים הראשונים יסלו בו
מה טעבר חלום / ובאמת אינה ראיה כי אה לעופר האילים / ולער צבא החילים / כי היא מ
מלכת הצבות / ותפארת הלביות / ולולי היותך הארד הגדול בענקים / וכך יתהללו הקרובים ו
והרחוקים / לא הניחה אליך החושקים / ברוכה תהיה הסערה אחרי אשר הנחתנו אל מחו
חפצנו / ולא החטיאה חזינו / חי הברית לולי הנצומך הזמן מיורת פתנו / לא הסרת צופי ויער
וקמיו / יבא דודי לבנו / ויאכל כרי מגדיו אשר צמחו לסמך / כי מי יאכל און מי יחוש חוף ממך
אבי התתמה על אשר עסקיך הימים / ולא תתמה איך יעסקו השמש במרומים / וישוב אחר היות
זהו מאיר קודר ואחרי הגלתו כסתף חזר / ויגלו מן הלכנה יפעתה / ואת יקר תפאר גהלתה
וכאשר ישובו הזרחים אחרי לקותם / ושמחי הלבנה צטובם לקדמותם / כן סמחו הלבבות
בטיבת עפרתך / והעטוה כמעיל כבוד והאריכו טולי המהלל / ויגלו בה כאשר יגלו בחלק סלל
/ ובכבוד אשר ידעתי מעלתי בעיניך ממעלהך בעיני וידעתי כי תהמך לדברי כאן ביתך /
וסר אל משעתיך / באתי אליך כנפש צלילה לכסוף כי ראיתי חמדתך הנעימה / מעוטרת ב
ככל טבל וחכמה / וכתתי טבח לאשר הפליא חסדו עמה / ולכן החד הערב והרחמן / עמוד כלב
בוטח וכאמן / כי חורה לקדמותה / ליפיה ולכנימותה / ואשר לא קצרה ידו מהוטיע יטיעך /
ורכה כחול זרעך / ויטה אליה כנהר שלומי / וכחל טטף כבודו וטעמו / כנפש מנחם מטיב כ
כפטי במתק כאמו / נפש משרתך עמואל כבמר טלמח / זל י א

וואמר הסר באמת היו חמדת לבך האיש והאשה ' כאשר חברת עליהם פירה חדשה
ואען ואמר חייך סנייה היו חמדת לבבי ' כי האיש הוא הנר הזעירי ' והאשה היתה פרח
הצבית אשר מעולם ' וסנייה גברו על כל בני דורם בסכלם ' ולו סמעת הקורות אשר קראוני
' והצרות אשר מצאוני ' כאשר פתני חספי לראות פני יפעתם ' וראית אז עיני נוולות את
דמעותם ' וראית הסידה הערבה ודבריה הנעימים ' אשר ט'חתי אליהם אחר ומים אז
תאמר כי חליתי באהבתם חלי חסק כבוד ' ואחריתו ערו אובד

וואמר הסר חייך לא אמוש מזה ' עד אשר הסידה בעיני אחזה
ואען ואומר חייך הסר לא תוכל להכין דברי הסידה ' רק בהקדימי להודיעך המקרה אשר
חלי אז קרה ' ומעשה סדיה כך היה ^{אני} יצאתי בימי חרפי מארץ
מולדתי ' עם חברת חושקים מאנטי עדתי ' להתהלך בארץ לארבה ולרחבה ' ממדח שמט
וממערבה ' פעם נלן במדבר ופעם בערבה ' פעם בערים ' ופעם ביערות ' והאיש חספי
עם אסת חייך היו בפבריאנו ' והחסק על כנפי נטריו דרך סה נשאנו ' וכאשר קרבנו עם מהלך
ימים ' התקדדו הסמים ' גם עבים נולדו מים ' המה היו מי מריבה ' אשר הבונו ורדפונו עד ח
חובה ' ותהי לנו צרה על צרה ' טלב ' קיטור רוח סערה ' ומזדים קרה ' ונקרא טס המקום מרה
' כי מרה נפשונו וכאבה ' בעצמת הזמן כונים להעציבה ' וחסק מסכנו בעצמות אהבה ' ^{אני}

עד אשר הסכנו למעצבה ' סלכנו כאשר המול גור ' כי הזמן לבנו התאבד ' וטל עזר וטל כ
נעור ' ועל עפעפיונו צלמות וכסאצ ביכינו וכך המות ' וכאשר היינו על הדי אפיוכינו ' אכלנו
ואכינו וחלינו ונהינו ' וכמו הרה תקרוב ללדת קחיל תזעק בחכליה כן היינו סוף כל סוף כאשר
בפבריאנו הגצנו ' קלן מכבוד סבינו ' וכיון מצולה טבינו ' כי היינו מזר רעב ולחומי רטף ' ^{אני}
והכנו הרעב מהבקר ועד הנסף ' והחלד הזמן ' הסכין כן סימן לסימן ' כי לא היה טס החטוק
הנאמן ' ולא ראינו אסתו צנצנת הזן ' פרח טוטן מעשה ידי אמן ומצאנו תחת אסתו זרס ותחת
מדרכי הזמן ' עמדנו עם רעבים גם צמאים כל גיום וכל הלילה נהגה אך נכאים ' וכפסנו
בתך לבאים ' הבקר אר קרב יום אידיונו ' כי היס חוסך בעדינו ' וכדפסנו לצאז משס אכלים
וחפוי ראס ' כצאת הזן מלפני המלך אחשורוש ' נכובה תוחלתנו ' אשר היתה בפבריאנו
אברה תקותנו כגורנו לנו ^{אני}
ונפק רצן מהזמן וירצנו חברתי מליצה מסניני המאמדים ומיהלומי הדבורים
כאשר עם לבבי וסלחתיה אל הנר המצרי

וזאת היא המליצה היקרה אשר לא יותן סגור תחתיה ולא ישקל בסף מחירה
הדי אפיוכינו רבי המהמות ' אל טל ואל מטר אליכס וטדי תרומות ' הכנו קורא אתכם בסמות
אכל השטים ובית הישימות ' כי סס סכחנו כל נעימות ' וחסק עפרים ועלמות ^{אני} ויהי לנו
יס עברות ' וגאז מטר וגטס מערות ' ופרץ הזמן על לינו פרץ ' כי לשלב יאמר הנה ארץ וכחנו
דרך ארץ פ'טתים ' מגבוה כירא וכדרך חתחתים ' והזמן משליך קרחו כפתים ' מתאנוז' בכל
עכינו ' וכוסא הצנה הולך לפני ולקחת נפשונו יחמוד

לפני קרתו מי יעמוד ירוח ים הלכ לבגדים גזר עופנים כמחור נחן סלג כצמר כפוד
כאפר יסור וכטל עזר וכפל צנור והרוחות עלינו בק לם והמים להם חומה מימיה ומשמאלה
הקור חוגף והלב נחטף וכמים מורק וטוף טכחנו הנשים והטף ונפטנו כנו תתעטף
קצנו ככל מאוינו וכבחר מות מחינו ותקרב לטחת נפטנו וחיינו למתים כי אמת
כלנו מתים ראינו סערי כלמות וכפטע בינינו ובין המות ואעמידה טתי תורת גדולות
ואעלה על לכבי חטק טתי האהבות המהללות להיות כל לנפטי מן התלאות אשר עברו ראטי
אתורה הראטונה חטק אהבתך הטו האיום אשר אח לפיר ים פדום אטיקדת כל היום
והתודה הטנית חטק אשת חיקך אשריה האלכות למנאל ואני אחריה אשר אט חטקה תצורר
האהבות ותופיע אור על הלכבותי ותהינה טתי התודות הולכות וכלך החטק תומכתי ואתנו
בעבותות אהבה מוטכות ובהיותנו בפבריאנו הזמן הגים עצמותנו והראנו זה אמה במסורת
תלאות והביאנו אך אז השימנו והלאנו כי טס טהריך ובקטניך ולא מצאניך אזי מי
הראגה טטפנו והתלאות יהדפנו ועינינו בוכיה והנפט תאנייה ואנייה ודמעתי על לחייה
וללי התודה הטכיה אשר רטפיה רטפי אט שלהכתי וחטקה אשר היה כל על ראטי במעט
סכנה דומה נפטי כי בראותה אותנו נפטנו צרה במכביה על האכזים נצב חטקנו כסמט
בחצי השמים והופיע אור טבעתים ונקרא טס המקום הנוא מחנים ועצמה מה נדבר ומה
נצטדק עטרת זהב ומורט ולא ראינו אשת חיקך אשר בעברי אהבה סככנו הרי אררט
ולראות הודה דרסנו לבגדנו ורט כי חטקנו כלכס בכלל והיא בפרט אמוד נא עטרת ראטי
רכבי ופרטי כור ישראל וקדוטי קומת ארזי אל ומכחור ברטי צופי ויערי ודבטי מנחס
מטיב נפטי ומתי יטיב המול את הגולה אשר גול היכסר לו עון הזה במאול ובאל מטלס
ותיר עזל סככתי כמה הרום ועוי העברים ומעונות אריות והרדי נמרים כלמות ולא
פדריס לראות סניך ההדורים ולרעות בגני ירדותך וללקיט שוטני אהבתך איזיתך חמדתך
בקטניך ולא מצאתיך אמרנו אך יצוא תבא לקראתנו וטס נחדט ממלכת חטקיני ונטשי
התלאות תגרע ותניף ירך אל המקום ואסף המצוא רע ונעביד בכרית החטק ובאלתך
עפריס וכביות אשר הכירו מעלתך מה מאד חטא הזמן אשר כואת הראנו מתי יעבידנו טנית
מפבריאנו מתי אראה יפעת אשת חיקך מתי ואורן אלי ברקך
מתי אשמע קול רעמך בגלגל המליצות מתי אראה חטקתך כבי היא לכל הארצות מתי
חטמלי זהיה ואינו על עבי סני מתי נועט משלך ייסוף את יגוני מתי אעמד פניני
אמרתיך על גרונתי אס לא עכטן אומתי אילנו ראינו כירתיך ההדורה ולא ראינו יפעת
הגבירה דינו אמנס נוטל כבוד מבית חיינו והתנצלו את עדינו כאשר נעלמקס טכיס
מעיינינו איה הטטחן אשר בטחנו חטכנו ליסוד אהבהכס מוסד מוסד וטפל טחנו כל זאת
באתנו ואהבתכ לא טכחנו ואף כי נוסעים אכחנו וכצבי מודח הדחננ וכדס דמענותנו
שארצות טרנה לחנות כנועמך עוד נקום מנהאל הקרוב לכל קראינו

אשר הוא לכל נבראיו עור י נסאל לתן אלך מן השמחות נור י ותוכה אל הטוב אשר צפן
ליראיו ואל החסד אשר מסך לכביאי ואל הנצחות אשר חלק למלאכיו ונבאיו כנפס הנטה
אלך כור הימים וכסוד שלומים וכרכות כחול ימים עמנואל בכר שלמה זכ"ל אשר מקרו
לך לאלום לא יתעצל דורס שלומך ועל טוביך יתלל ואצה תגיל בה וכבודו ישראל תזחללי

ויאמר אלי האר חייך חסד עזום חסדקתה וכאמת היו על לבך חותם ועצה הוריעני איך אתה
עתה באהבתך ואצן ואומר הנני בחסד האים ככראשונה ואהבתו היאנה לילה יומם
לא תכבה לעולם יעלה עסקה וגדודי האקו יבאנו בלבי בא שנה אמנם על אשת חיקו כמם
לכבי והיה מים כי לקחנה לנו מלאכי השמים וכשמחה הטורה היה בחיק אביהם וסיה
ויאמר האר האש חכרת על פטירת הבכירה קינות ואצן ואומר חייך לדבר
עליה הא ידיו אמונות כי פידתק יתה בלבי חזי אמנם לא ידעתי מפטירה כמו מועד
מועדים וחזי והיה קטה עלי לעורר האכל יאן כוטן כי לולי זה הייתי מיעלה עשאו כעט
הכבסן והסקדתי ביד יוצרה ואמרתי נפס ברכה תדוץ ויאמר האר חכרתי כי לא ספדת
לעולם על אשה ואצן ואומר חייך ספדתי על אשה קדושה היו אשה וכניה ממנה רחוקים
וחברתי קינים למס אשה ולמס בניה ואדברים עתיקים ויאמר האר בחייך כתבם לי לזכרון
למען ידעו אוקס דור אחתן ואצן ואומר הנה הקיפה המהללה אשר חכרתי על מס בעלה

קנה לסלומים ואין עבדתי ולא מיין אל הלקח מחמד כל עין גברת זחללים פרי קדש
הלולים אשת חיל רבת פעלים ידידות נפשי וחמדת טעאועי חותם על לבי וחוקת על
ורועי צין הענוה וראס קרואיה אשת כעורי אסתר נוסאתחן כעניי כל רואיה מי יען זף
עליך אסתר המעטרה עטרת כבי וכפירת תפארה מי האמין כי יעש אורך ויענה כתס
הודך והדרך ארורה האדמה בעבורך אי חמדת נפשי ונקתי תמתי אי גסן פוריה בירכתי ביתי
אי ידידות נפשי וראס טמחתי אי טלום ביתי ומנוחתי אי בדקת אי רחמתי אי כנועה אי
טלמנות אהרוכי סדרות עירוני מפי פרידתך הלכתי קדורתי והיגון האריך על גבי מענית
השמע את אכחותי הראית את רמעותי כאשר יערופו יונבו מים ונחלי ישטופו הרגני את מראך
השמיעני את קולך וחיתה נפסי בגללך השמעת חמדת נפסי קול בכיה צועקים במר נפשי
חברו סקים הצלו עפר על ראס ועקת סכרי יעוערו וכמין מגורן וסוערו יגערן במחממים
יאמר גדלה החרדה ואין מקום לניחומים אי אשת נעורי ביד מי הנחת נערי אשר טפחצס
ואשר רביתס אאר עמלת בס ואשר גדלתס מיונחמה מכאבס ומי יסקיט סאון לבס היית
על גולי מרחפת סכנו לבטח עליך ועליהס היית כל היום חופפת ועתה איך רחמך עליה
התאכזרו וניחומך מהס זרו יבעקו למולך ואן משנה יקדעו סגור לבס ואין קול ואין עונה
מה יעשו אביך וחמך אשר אהבך אהבת נפס
עטרת ראס

מה יעשה בעל כעוריק ועוד לא ידאך, וכסוף לראות סניך ולא ימצאך: מה יעשו בניך שבשי
 ממורות, אבל אם קודרים הבוכים לראש אשמורות, אשר ינחמום, לא יתחמו, אטבלות מ
 מורות, למו, מה אדבר ומה אצטרק אסת כעורי, זאת היית בעוכרי, לעולם לא אתנחם עליך
 , על אשר לא הייתי על סניך, לנוד לך ולסופרך, כראוי לכבודך, ועתה הלך הלכת, כי נכסף
 נכסת, ללכת אחרי פלוסלנו כדרי למה גנבת את לבבינו ותנהגו אותם כטבוית חרב חלי ל
 למאסף הנפשות הקדושות לאסוף את נפסך וכבוד ה' יאספך

האת היא הקינה אשר חברתי על שם בניה נטעי נעבניה

הצרי אין ברומא אם רפא אין סס אכטי סלומינו, כי מדוע לא עלתה ארוכת בת עמינו הצדקת
 המהוללה מרת אסתר אמנו, מי זה לשלומים וברכות טוב יקדמו, ותחתנו נרגו ובא רקב כ
 בעצמותינו, ונפל חבלים בעצמינו אל תאינו לנחמו, סורו סורו המנחמים, כי גדל הכאב
 מאד ואין מקום לניחומים, אהה מרת אמנו הקדושה, פנת יקרת האבן הראשה, אשר עלית על
 כל הנשים לענוה לקדושה, כמה וכמה הרונחת בגפנו האנושה, נביס הראגות העדרתנו כ
 ביבשה, ועתה נפסנו ובעה, ואיה אהבתינו אשר היתה על לבבך חריטה, אי בת נדיב תומכת
 רוח נדיבה, אשר היית בעת צרתנו קרובה, איך הטכבתנו למעצבה, למה נחבאת לבירוח ע
 עטרת ראשנו, איך לא קראת אותנו נופינו וערנו ודבסנו, לספך עליך את מרירות נפסנו,
 מי ונחמונו מעצבון ידינו, ומי זה יסקיט כאבינו ורספי אהבתך כאש בוער בקרבנו, עלית למרו'
 סכית טבי, והכחת אותנו על קרן הכבי, אי באר מים חיים מעיון גנים, ביד מי נטעת בניך
 האנוכים, טבעי רגז מלאי יגונים, אבל אם יעשו מסעד כתנים, ואבל כבנות יענה,
 בערב ילינו בכי ולבקר קינה, מי יתן ראשנו מים ועינינו מקור דמעה, ונככה יומס ולילה ל
 לטבעה, בראש מוקרח וכוזק גרועה, על לא טובה השמעה: אשר לבבינו ססעה, מי יעץ זאת
 עליך כנצנת המן, יתר התקועה במקום כאמן, מי האמין כי תטכחנו ולא טכחנוך, או תנחנו
 ולא זנחנוך, ואנחנו חתם על לבנו וחיתם על זרענו כתכנוך, אחרי כל עטרת ראשנו.
 הידעת בצרת נפסנו, הידעת חסידו בטמים, איך תרדנה עינינו דמעה ועפעפינו חלו מים,
 מי ימחה דמעה מעל פנינו, וסבת מטוט לבנו, נהסך לאבל מחולינו, הנה אנחנו פלוסלנו
 סכורי כוס החימה, בעינים דומעות וכנסט הזמה, צועקים בקול מרה על פטיית הצדקת מרת
 אסתר אמנו התמימה, ודואגים עמכם פלנו ופלו סרן אמנו העליוה, אשר פירן ה'סרן בעמא
 , אמנם יד לטונינו להגיד תקצר, ומזימה ממנו תבצר, ולבבינו כח לא עזר, כי פחד קראנו
 ורעה, צירים אחזנו כצירי וילדה נעוינו ממנו נכחלנו מראות, כי נפסנו כנראות ואם לא
 תשמענה במהתרים תבכה נפסנו לראש אשמורות על אשר לא זכינו להמת על פני אמנו כ
 בהסרה, לנוד לה ולסופדה, הוי אם והוי הודה, כראוי לכבודה ומה מאד חשאתם, אשר לא
 קראתם, לנו לספוך את נפסנו אל חיק אמנו ולג

ולו הודעתם אותנו הדבצ היה כל אחד לבוא נחמז וכי תקדמונו ברכות טוב תטית לראינו עטור
פז' אחלינו למחסף נפשות החסידים הנקיים' לצרור נפשה בצרור החיים' ומנחל עדכין אותה ;
זכר טוב יזכור' והיתה מנוחתה כבוד

עוד חברתי קינה כמרצת' ומפניו המאריה מקובצת' ומיהלומי הענינים מאובצת' חברתיה
על אודות גבירה' היה שמה טרה' כי עם רטפי יחד ועם אכטום שרצה היתה חכמה יבונה
בתולה ואיש לא ידעה גברה על כל הגבירות ביופי ובחכמה' וחפיה לנגדה הלכנה בוטה החמה
' וקבאו למעלתה עם כסיל וכימה' וכאשר לקחה האלדים' עמדנו מרעידים ותיים' וחברתי
עליה וזאת הקינה לפי מעלתה' ויקר תפארת גרולתה' היתה בטכבר המותה סנואה ללעג
וקלם בעיני כל רחיה' אמרנו בעדה הנח מתלחה' ירוק ירוק בסניה כל מוצאה באשר היא אכלה
ומדקה וכרגל רפסה' ותוריד ממעלתה עכסה והדסה' והתם טכה להיות סמט צדקה' אהובת
וחאקה' ועל לוח הלכבות חקוקה' כאשר כצבי הארץ העחברה והתחבקה' שי יטנאה ועמה א'
אזכר כל כלי חמדה' אשר היתה תפארת הזמן לכדה' בחרנו להיות עמה בנות' ותאיר לנו
הכלמות ומשכן עם החיים הנעימים לבושי מכלול ובגלומי תבלת ובגוני ברומים על הריב
בטמים מי יקץ בחכרתה ועמה לא יתחבר באשר תמות נמות ועם נקבר ואיש ימות באהבת'
נחטוב כו חיליים גבר' לא מחשבותיך המותה מחשבות הצביה' כי מחשבותיך מחשבת רחיה
ומחשבותיה צדק ופליה את חטבת להוריד מעלתה אל טאל תחציה' והיא זרימה מעלתך
עדרוס טחקים ושמה הלכבות כך דבקים יחטקן בעבורה הלכבות העדינות הפרתמי' וערי
המדינות כי מיוס אשר טללת מלכת הטמים כמס לבבם והיה מים ועיניהם כמטר יערופן
אזכר מים ונחלים יטטונו' ולמאמרה כסופה ירדונו' ינהרו אליה הסועים והחורים' וירדשו א'
אחריה הטפסדים והמז' יים' כאשר ידנוף הקורא בהרים' כי מי יחאוק בחוים והצבייה מהס כ'
כפרדה' ומי יעל בנות והצבייה בחייה גלכדה' ועמו התאחדה' כאשר תטכין היא יטטונו
הלכבות' ועם תקוננה המחשבות' ככסוף בעבורה להגיע אל אשר ממנו פחדנו' וכטנא את א'
אשר בטכבר חמדנו' לא האמינו מלבי ארץ וכל יושבי תכל' כי המות משחית לחכל' אשר
חילי הארץ מנכל' יהיה לעולם חטוק' וכבר היה כל היקום ממנו עטוק' והיו החיים טנואים'
והיו בטכבר על כנפי נשרי הלכבות טנואים' מה גדלה מעלת הנעימה' על טוב יזכר שמה
כאשר נהפך בעבורה טבע המציאות' לסנוא החיים והבריאות' ולכן וחצרנו צודי זהב' והמות
אשר טנאנו נאהב' איתמה אם לא סגרו בעדה הגלגלים' כאשר נטאנה על כנפי נשריהם הארכלי'
והם לא יבאו לקראתה עם וכימה' וכל צבא הטמים לחוות בנועמה' ואם לא קנאו טרפי זבול
כאשר ראוה' אל הארכליה אשר על כנפיהם נטאנה' ואם יעופו הטרפים אנה ואנה' מן המס
אשר בצלם התלוננה' כי יס להט רב בחברתה' אחרי אשר תסך עלימו באברתה' היו מעלות
ברשי זבול עטרם' והגם היום עטרה עם טרה' הכי קרא שמה טדה על מטרותה' כי

כי עם אלדים (עם אנשים פיתה) חסד המותה לאצור אותה בארץ תלאכות / והארלי נסאזה
 על גלגל ערבנות / מה תסאלו כוכבי אל / מי הם הגדודים הנוסעים אחריה / הם לבנות הזכאים
 הביכים למולה (ואומרים אטריה / ימאנו לטבת בארץ אחר אשר מטס נסעה / ויפתוקקו לחנות
 באשר טס אהלי אפדנה נטעה / ומי לא יפלא / הפלא נפלא / כי עמדה בתולת השמים / בגלגל
 השמים בין ארזה ומאזנים / חמסת אלפים ושמה ושמיים שנה / ואף כי לא לקחה בימיה בטנה
 / לא הגיעה אל מעלת הטופים / ובתולת הארץ עמדה בחורי עפר וכפיים / בצפחת מים ועוגת
 רצפים / וזמן קצור / והושמה למעלתה בכקרת הנור / אחטוב כי באתה הענוגה והרכ / את
 הארץ לרחבה ולארבה / ויראתה כל היקום מך מערכה / כי היא תמשוך לוייתן בחשש / וחלק תמשך
 חכה / מי יפלא ידו בה ונקה / ולא מצאה בצבא השמים נסיכה או מלכה / אשר תצרוך כחוט
 נעלה ובטרוך / ולכן על במוחיומו תדרוך / ובחיה לטבח צס טרפי זבול מהתענג ומרוך / אל
 תבכו להואל תגורו כל סביביה וכל מדעי שמה / כי ביום זעם לא גשמה אכן הגיעה אל המעלה
 הרמה / יבכו ויחדרו אשר לא הכילו את המעלה אשר לה הגיעה / ואשר סכלו כי עתה הרגיעה
 / כי היא טבעת מווקקת / ועומדת בט / חה בלתי פוס / וטרפי זבול חובקת / ועל דודיהם
 מתרפקת / וארדויהם אשר אל מעייני הטועה נפסס טוקקת / ורעבה אל לחם חוקה / טלחו ב
 בטכר צעיריהם למלאת ספקס / אל המים / וסאלו לחם אכידים ודגן שמים / וצרור כספס
 בטקס / וטכו כליהם ריקס עד אשר פגעו הצדקת / והם מגישים אליה והיא מוצקת / חבוך
 מנטיס טרה אשר עלתה על כל הנטי / בנועס מוסיה / ונאלמו הלסונות לדבר אליה סיה / וחדת
 הלכבות לחטוב בה דבר גנאי / והפתאים לדבר עמה דבריהבאי / והעניים מראות בה דבר
 ערוה / ואף אם גרסה נפטה לתאיה / ברוך אשר הפליא חסדו עמה לתתה בידי לתלה ולתפארת
 בתוך עמה / ויהי כשמוע הטי קול הקינות הנזרות / היו רמעות עיניו כאפיק
 נחלים נגרות / ויאמר אלי אתה היית מיציא מי הרמעות מצור החלמיט / וזית רעכן יפה פרי
 תואר קרא ה'טמך ומעטות פרו לח תמיט / ועתה כלך מדברתך אל ענינים ערבים ונתעלסה
 באהבים ונכיה ספורי המתים המעציבים / כשמעי דברי אשר מלאתי מצותו ואומרה אליו
 לעני כל קהל עדתו חייך הטר אני אטמיעך מליצה יפה פורה ועניפה טלחתיה מאק'וכא
 העיר אל קהלת רומי המעטיר / אמירה טומר ישראל מכל צוקה וצרה / מים אמריה כלבבוך והוא
 תסיר מהלת ריגון מקרבך / ויאמר הטר ואני זאת חפצתי לטמוע / כי כספך ענין המתים
 החלו ענינים לרמוע / ואען ואומר קח לך הטר סגולת האגרות העליוות / וציץ המליצות / והיא
 זאת / חברתיה באשר בני קהל רומא נמנו וגמרתי ואסרו אשר ואומר גודי על כל אחיהם הנפוש
 מערדיהם / לפרוע המס ליד קצת מאחיהם המתגודים עמהם / עד עת קצוב הנמסר להם /
 ואס לאן יבדלו מאחיהם / ולא הבדילו בין חסרי כל לאשר בתיהם מלאים כל טוב / עין

אחייע ובין אחטוב
 ונחת היא האגרת ה' מרנן
 אשר מסניי המאמרים מקובצת ח ד

בהיות הזמן כללם בנו מלחמת תנופה י ורחו כנחל סוטה עד צואר יחצה גוים כנפת טוף להנפת
וטם גפן ההון לטמה ותאנתו לקצפה ורודף כמון הרים לפני רוח וכגלגל לפני סופה י ראינו
והנה מגילה עפה י ברה כחמה וכסחר נסקפה פריה למאכל ועלה לתרופה ולרעת אורזית
נפסנו ככספה ותמהר ותסר מעל פניה צעיפה והנה ססיד נטויה וחרב טלופה ולבת אש
ואיפת רזון ועופה וכאשר טאלנו אנה המה מוליכות את האשה ומי נתן טוכאינו לחרם וישראל
לברופה י אמרו זאת האלה היובאת ומרדפה בני הקוף בני אסנת בני הצופה העדם החכפה
על חודות אשר באפה ועברה תורות וחוק חלפה וכברלה מעדת האשר נפטה למות חרפה
היפה עדת הפוריה ועכיפה ועתה פירוד המורדים חטוף חטפה זאת עומדת בסרץ בעד עמינו
ובעד ערי אלדינו וזאת באות נפטה רוח טאפה וזאת נחלית על טבר לא יוסף וזאת אחרי
סיריות לכה רודפה וזאת זלה זהב מחים וכסף בקנה תסקול וזאת יום ויום עודפה ואת במרמס
תמריא וזאת בצרת הקהל נפטה מתעטפה ולכן קול גצרת הקהל ינפס נפטה ויצודם למרדפה
ועל דא דתא מהחכמה ואנחנו בני קהל אנקו לא אשר נפסנו בבית אהבתכם מסתעפה נפלחנו
השלא ופלא בירעינו כי כלה וכחרצה צדקה טוטפה ונאמר איך לא הכדילו מורי א צרת הצרופה
בין החסירה והאנפה ובין טאר קרט ובארטרפה ובין חרדים אל דבר ה ליטבו בנוכ אשר
בילדי הרפה ובין אזלי בני ישראל לבכרי מדין ועיפה ובין מחוייבי חלקות למחוייבי טרפה
בין אשם כזיר לאשם מצורע ואשם תלוי לאשם טפחה חרופה ובין לטה ועורכת ומקטפת
ואופה לאשר מלוח עלי טיח קוטפה ובין ספוג ומאסף למאמרת ונפה ובין היתר התקועה
במקום כאמן לאשר נחל קיסון גרפה ובין בני פרענוש וכני יורה לאנטי נטופה ובין
אשר נהפכו עליה טמים לאשר צאנה מאלפיה ונטוחת בימי נופה ובין חלכת על גחון
להולכת בקומה זקופה ובין אשר תצא בתופים ובמחולות לאשר על לכה מתופפה ובין הדס
טוטה אל ההדסים אשר במצולה ובין ערבה לצפצפה ובין אחר טקיזץ כנטיעות לאכדימי בר
תחליפא ובין חוקת בסלע מטכף לה לאשר לא עמדה כי ה הרפה ובין אשר יוכלו רגליש
מרחוק לגור למאן דיארע להון רייטא לקטפה ובין אשר אוסף טללס אוסף החסיל לאשר
נפואותיהם עמונות מטא לעיפה ובין אשר יתנו לו עומר לגלגלת לאשר לו בקע בגלגלת
וכחבסה ברוב עכיה וברוב הקיפה ולגלגלת על פני המים צפה ובין בטן ערימת חטים לכרס
טקרעה עד דקיימין בה תלת קטייתא ברונחא בצפא ובין הצומחים בבין חציר לאשר עכשו
פרודותיהם תחת המגרפה ובין אשר טמנה עטתה לאשר יתר העניות רקתה חלפה
אם לא קדעי לך היפה כי הארץ תחת יושביה חכפה ויד האומות עלינו הקיפה ואומת עטו
בנו התאנפה ומלאת כריסה מעדני לא נדע מה יהיה כסופה היינו כחציר גבות וטרפה
ואין כורה טלא תהיה קטומה וגרופה וכבר למדתנו יבנותנו כי מצות פדיון קודמת
למצות עריפה וכל טכן לאשר טדהו נסתחפה

וירש מים כפירי'ם טטפה ורבותינו זל הדדילנו בין פן ורגל לנגיחה ונגיפה וכן אהורא לתלות
 ולטרוף אנגפה וכן ביתה לחצרה וקרפיפה וכן אס קופא לגו וכן לבר קופא וחיבה
 שתירה באן ובקר בשחטה ודגים סגיא להו באסיפה ונאמר אים אל רעהו הבה ללכנה לכניס
 ונאספה לטרפה ונבנה עיר האהבה לעינים תאנז ומגדל וראסו בטמי סמי האחווה ונעטה
 לנו טס פן נספן ונהיה לדאזה אנלי יס תקוה ונתחכמה אל הפיחד פן ירבה וכערה אס
 הקנאה ואין מכבה ובמה תהיה אורה ושמחה וספן ליהודים אס לא בהתת כל הארץ טפה
 אחת ודברים אחדים ולכן מורינו ורבותינו הנכבדים פנות קהל רומי הצומדים
 על הסקודים נוטאי עול סוכלו קח אים מחתות סכלו ותנו בחן אס האהבה והענוה ושימו
 עליהם קטורת האחווה והוליכו מהרה אל העדה פן יצא קצף העדה המורדה ותחל נגף
 הפיריה ובזאת יטפר עין המורדים וזה כל פרי הסיר חטאתם באמרכם סוכו לאסר העמוקן
 פיה ובתתכם יד לאסר רחוק מעליכם ובכן יביאן צוארם בעבודת הקהל והיה זה סלום וס'
 והאל עילת העולות הנאדר בקדש וכורא תהילות ולו כתכנו עלילות הקדמון אסר לא סר
 משינת הכוח לבות וכליות ישמע קולנו מבור תחתיות ויכנו אל מי גולות עליות טעפ
 תנשמת כימי עולם וכטנים קדמוניות ויחזיר עטרת הלינו לישנה וגרודי הסמחות יבאן ס
 בארץ בא סנה ופדויי'ס יסוכון ובאן בין ברכה בחיינו וביומיכון אמן ובחיי דכל בית
 ישראל בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן כטמוע אסר המליצה ההדורה אסר יסיה לא
 נחקר היתה לו אורה ושמחה וספן ויקר ויאמר זאת המליצה היא פרח כל המליצות אסר
 הסמעתיני אמא אן בעיניך כי נחמתני כך ימצא האים כל מאויי הפורס ממך כפורס מחיי
 יסבתי עס אסר ימים וסנים והא מתעלם באהבתי והיו בעינימי כימים אחדים באהבתו אותי
 אחרי כן גזר האל בפיריה ולקחתי הנסיצה לי לצידה והפקדתי אסר ביד אל עילוס ואלך
 מאתו בטלום

בשלמה המחברת העשרים וארבעה תהלה לאל חי

המחברת העשרים וחמשה

אמר עמנואל

המחבר וצאתי עס אסר כימי הנעורים אחר טעודת
 פורים לראות בשחוק הסכודים כי טמענו אומרים
 ברחוב יאספו כל העדרים כאיש אחד חברים
 וסמה יזכרו הסכודים חמדים ונאמר קרבנו אל הרחובות ואנחנו סולי הגאזה כסחוב
 ראינו קהלה גדולה והנה עס קול המולה כקול מחנה ועס רב אסר לא יספר מרוב ולא ימנה
 ותלכנו ולא יספרדנו ונאמר טמאינו וחה נודדו דאנו ונחבאן ויאיסיס קמו עמדו

ואמרו לנו ברוכים הבאים ויתנו לנו מקום בראש הקרוואים יטבנו עמך ועינינו רואים
חבל טכורים בסבאס סבואים לפנינו מתנבאים או אמרתי נפשי בתוך לבאים קצתם היה
קארע בסותו בחמתו ואומר כי הוא שלמה בחמתו וקצתם דובר הות כפשו וקצתם יקרא פרטו
ועלה באשו וקצתם שותת מים בין ירכו ולעיני הכל יעשה צרכיו וקצתם מן העדה ירום
וישטוט בגדיו וילך ערום ויאמר כי הוא מצות עשה שהזמן גרמה והסכרות והפריצות ביום הזה
צרוה וקצתם יחולו במחילות בהורים וגם בתולות ותדברנה כאחת הנבלות אף בלב
יפעלון עילות ואקרא את שם המקום ההוא עמק הבכא בראיתי שם מעוף צוקה וחטבה
ובראותי הלה הנכזים אשר במעגלותם כלזים וכיין תועה טוכבים והזים אמרתי מי נתן ה
היון לבוזים והסכל למטיסה לשחוק אמרתי מהולל ולטמחה מה זה עושה ראינו שם מה
שלא יוכל אים לדבר ואון לשמוע עד אשר החלו העינים לדמוע לא ראיתי בהנה בכל הרץ
מצרים צרוע או אמרתי עת לקרוע ובראותי סכלות האנשים גובר ואני הייתי בחומת סכרות
טוכר והנה אים טכור לפנינו עובר ועל ריב לא לו מתעבר פעם יסור וירכץ ופעם יספור
ויקונץ ופעם ליראו מתחנץ ופעם כגבור מיין מתרוכץ פעם יתעבר ופעם יתגבר וחוק
המוסר אבד וטכר ודבריו לא לזרות ולא להבר כי הטכרות על כל אסיקיו גבר וחלף כו
וטוף ועבר ואחרי אשר התעלל לעיני העמים פער פיו לבלו חוק וספק ידיו בקיאו והיה ל
לשחוק וירא העם ויכוועו ויעמדו מרחוק ויהיו הסגנים והסרים מאידות האיש הלזה מדברים
ובחיית האיש הוא טובב והנה אמרתי איך לתמוה על האיש הלזה אשר הוא דרכיו בזה
ואם המנהג במנהג יהוא לא יום כיפורים הוא אך יום הקיא פורים הוא כשמוע השר את
דבריו כפלא הפלא ופלא על מאמרו ויאמר אלי חייך הטלכת מפיך שפיר אור השמש בזפי
מחפיר לא יסולה בכתם אופיר אחטוב כי בא בפיך דרך מקרה ואם אין זה אין כמוך בכל
הארץ מורה ואען ואומר חייך השר לולי הייתי ירא פן אטליך היום פנינו לפני
אנשים לא יבינו ענינו וחללנו את שפוני הייתי מזכיר מענינו על יום דברים רצוים אשר
לא נראו בכל הארץ ובכל הגוים אמנם כי יפסד היום דבריו ואם אין אים בכל ההמון הזה
הרב אשר לא מלא היום מיין חדריו והצר לו בכל סערת עד רדת חנומתו כאשר תראה כל
איש מהם יגלה חכמותיו והאיש הזה אשר תראוהו מטפגע הוא חוכר חברים מחוכס וירע
בערך אשר לא יגיע אל הקצה האחרון מן הטכרות כאשר הייתה הוא על לוחות ספרי חרות
אלי כתבתי רברי הטכרות על ספר כאשר עם לבבי נתן אמרו ספר ולא שמעתם טכרו חברי
אמרתי רב וכמוהו לא במצא מן המורח עד המערב אז נקאלו עלי קהל מאנשים
עצמות וטרי חמשים וקנים ויטעים לבד מן היהודים הסרזים המטבים בערי הפרזות ויאמת
חי אשר עשה לנו את הנפש הזאת כי דבריך דברי כבואות ולא נסור מזה עד אשר אנדות חברך
עמיענו וטכרתי וקעתו עיו תודיענו ואען ואומר אחרי אשר חטקס גזר להגידו מי לא
יבא הכני מעטות מצותכם לא אחבא חייכם

חייבם היה לי לחבר איש וכלל וסובא , ולקבל מרתי לא וסמע ולא יאבה , ומרי יום ויום וסתבר ,
עד אשר בין טוב לרע לא יבקר , ובאמונתו יאקר , ובעת סכירתו אורב כל הכא לפניו וצוקר ,
כל המצא ידקר , וישם פיו אל החבית כשיצמא , וכל אשר בתוכו יטמא , כן יעשה יום יום און
נקי , וכיום אשר לא יקיא , יפחד פן הארץ אותי תקיא , יעמוד על מסמרת היין קבוצ זכאנאית
המים יטבור הסד על המבוע , ויעשה פריש בכל סבוב , וכאשר יאחז והו על ארזתיו , יאמר כי
כך קבל מרביותיו , וכן היו נוהגים אבותינו ואבות אבותינו , יאמר זה מאד חטא הצב הארור ,
צפונה חטאתו ועונו צרור , אשר לא עשה הכנסות לרמיון הקדרה והפרור , כי און יצאנו מעבדות
לסחרור , כי בעשותו הכנסות קטנים השמינו והלא לנו , אשר כזאת הרהנו , החלנו ותבהילנו , ולו
עשאים ככלי הסתן און טוב לנו , ועל דברי הצומץ , יחגור חיות עזמות , יאמר כי בעבדים לא
תחייבה העצמות , וכראותו באלול נשים מתענות ומשלימות , וכעדים נזקקים , בבכי יבא
וכתחוננים , יעשה מספר כתמים , ואכל כבנות יענה , ויאמר כי בעבוד אשר בימי התענה ,
אחריתו מרה כל ענה , וחלה חלי וכבד , בטחול וכבד , ואם עוד אחריתו עדי אובד , ואל צום
גדליה , יאמר כי דמו בראשו היה , כי נפשו לא חיה , כאשר לא נסמר מיטמע אל כן נתניה ,
וכיום הכפורים מתעבת רעה יחמום , ועון פלילי עלמ יעמום , יאמר כי אחון בולמום , ואם לא
יאכל רבם וכל מיני מתיקה עד שיאורו עיניו כפי הכמום , חלי לארץ חיינו ידמום , ובעשר בטבת
יאמר כי אם יתענה הקור יטחיתו , ולעפר מות ישתהו , וכיום אסתר ערום יערום , ואם לו ע
עלי לית דברים , יאמר כי אם יתענה לא יוכל לטרונח בס גודף פורים , ובתמוז ימותו בטוב יבלה
, ויהי בטנו למלא , יאמר כי הוא חולה , וכסליו מלאו נקלה , מצורף אל זה כי נשים מבכות את
התמוז מקרא מלא , ולא חייבו בו להתענות , רק הנשים הזקנות , והאלמנות העגונות , וכחדש
אב , יאמר כי לבו יכאב וידאב , וישבע בכפס אבותיו כי לא יאכל ביום ההוא כי אם לחם ומים
, ועל חרבן הבית בו פעמים , ומשכנס אדר יחליף כח יעלה אבר כבשרים , ויברית בכל עברי ,
, ויאמר ישמעו העברים , כי יום סלו הוא פורים , וכל איש יעשה יינו מולין , ויקנה רבם מתבלין
ופלסלין , וסביב ילין ויעבר ורון , ויקרא בגרון , ובכך יאב אף הממוז וחרון , כי כל בני העולם
עובדים לפניו כבנו מרון , והאיש אשר לא יאבר ואף אם הוא מבכי אהרן יוכה בסגנון , ובצורון
ואני אהיה לסכורים ראשון אף אני אחרון , ולעטוה מצות ארבעה כנסות בפסח מן המוכחר ,
לא אחר , כי הוא ספל אריריה יבחר , ולרועו ואמר הקטיבה ועשה ואל תאחר , והיה כזה זם
מחר ומי שלא ראה אותי טבור בתך עמיו מת אלל בידם ומתהלך באשמת כאשר יקדת לו
סמיו לא ראה שמתה מימיו , וכאשר יקיץ מימיו יאמר כי נפלה אש בגרמו , וגדל יגונו ונפשו
ידעה לו ולא יכלה עוד הנפשו , יאב לחצי הדאגת למאכל , וכיס גרם כי הסקט לא יוכל
לא יחרט ולא יסקוט וכל יודעו יספה
עד

עד אשר יביאו לנו יין ויטתה' וכאשר מן היין יטבע יאמר זאת מנוחתי עדי עד' ה' הטוב יכפר
 בעד' כל אשר ראה בצרת נפשו' להצילו מפח יקושו' וכאשר יתבצר היין על חוג ראשו' יטבח
 עמלו ורישו' ויתחיל לקרוץ בעינו' ולגלות סתרי מצפוניו' ועדות זכויו' (הטטן מרקד בין ק
 קרניו' ויתנבא ב'וך הבית ויחוד חידות' ויתכוון לדבר בסודות' ויחשוב כי ידבר דבר נבואות
 י' ולטונו כאילו קטורה בטלמלאות' ולא יוכל לחתך אות' וכחטבו כי הוא המלך במסיבו' טקול
 בטטס רכוא' יהדפהו היין ממזבו' ויראה לו כי העולם מתהפך סביבו' ואז יצעק מכאבו'
 יאמרי כי קירות בית מושבו' וכל אשר בו' עולים ויורדים בו' ואז יסול ראשו על כרעיו ועל ק
 קרבו' כנפול לפני בני עולה והיה לזענה' ולפני רואיו יהיה לראיה' וגואליו ורעיו יבהילוה'
 יטאוהו על כהף יסבלוהו ולמעצבה יטכיבוהו ואז חיל בלע יקיאנו ומבטנו אל זרימנו' וכראות
 כסיו ופלגטאו' כי דממו חוטמי' יחפטו בין ירכיו' למצוא אטיכיו' וימצאו טעמה זרכיו' ולהפיג
 טכרוהו להצילו מפח יוקטיו' תרחצנה תליו ומבוטיו' במים קרים' והמה יאבו מדוקרים' ועינו
 מראות תטענה' ולא יכיר מעבדיהם זאת אשר תעטנה' וכאלה עמו רבות' מאליו ומרובות
 יום גליה לא יטבות' ולולי כי אין בפי עתה חזון נפרץ' חברתי עליו טוד נמרץ' אשר כל טר
 נגיד לראותו יחרץ' ויאמר הסר בי נטבעתי כי זה יהיה תחנותינו' ולא נטוב אל ביתינו' ולא
 כעלה על ערש יצועינו' עד אשר נדבות פוך תטמיענו ומנחל עדנדך תטקנו ותטבענו וכל
 העם יאמרנו וחי אבירנו ורוענו' נכבדינו וטועינו' רכבינו ופרימנו' המטביע בצחצחות נפטנו'
 שמעלה עדי זהב על לבוטנו' ויהי כאשר מצות השד שמוצו אזני עוררתי רע' וכי' וטנסתי מתני
 ושמתי אל מול פני המלאכה פני' ותכלח עלי' ירחי'
 ואשא משלי ואומר

שמעו הרים	שיר השירים	חבר על ראש	השב רים
עפרון השר	הוא שאמר	לשתות מים	לבחורים
השותה יום	יום לצמאן	טרם יאכל	כוסות עשרים
הוא הזלל	המתהלל	כי יאכל ב	שד כנברים
הוא יתערב	עם הבתים	מארץ ח	יום נגזרים
לישן עד ב	לתי שמים	או עד שוב נ	פעם לפגרים
על הצומות	יחגור חיצות	יתחלל כי הוא	ערום יערים
לבו יכאב	על חדש אב	אף ידאב על	יום כפורים
בוכה ומב	כה התמוה	על אכל י	קרא אכרים
ובטבת נ	פשו נעצבת	ובאלול י	ספור תמרורים
אך הוא שלי	עת בוא כסליו	ובכל חדש	יעש פורים
וכדי לשתות	ארבע כוסות	יעש כל ליל	ליל שמרים
וכראש חדש	מקרא קדש	יקרא וביום	הכפורים
ובחג סוכות	הוא יאמר מה	לנו לבשר	צאן ושורים
לבו תורים	וכני יונת	ובלול מלא	מברבורים

חנותרים	חוף ממנו	
פל אבירים	הקריבו	ס
ויים וקצרים	הכוסות	צ
אים והדורים	אז היו	נ
בסנוירים	מים היכו	
כל היצורים	השחית האל	
יאר המצרים	תשליכו	ב
ים אדירים	צללו תוך	מ
נא המירים	אמר שמעו	
תקח זרים	תחת אישה	
לשתתח מלמרים	צוה האל	
נוח כבירים	מזרם	י
בה נסגרים	גופד להיות	
הנבערים	אכן היו	
הצפורים	יקום אל קול	
איהו אורים	חמותי	ר
הצנרים	כי יבשו כל	
די אכזרים	נפלה	ב
דין ודברים	הצמא לי	
הכפ גרים	סיפי הוכו	
ציר ומזורים	כי הוא רפאות	
לך במישרים	עינו יתה	
מנית סורים	יצא למלוך	
לב ובשרים	יין ברפא	
חרבות צורים	יעש אליו	
במכתרים	בכפיר ישב	
קנוירים	על רום ראשו	
שר בסירים	הלף בכיו	
עם וטהורים	אז אמרי	נו
קל הסירים	תחת השיר	
לא היד הרים	יקרא הידד	
מאם ערים	ישב בדד	
יומו יחרים	בן יתאבל	
עיר מכצרים	בי הוא ילכד	

או מי יאכל
יאמר מה זה
עש הזוג
כלי השתן
כי כל שותי
עם מי מכול
בן הילוד
עם כל חילו
על הכים
אשה תשטה
ולנפיל ירך
את המכול
ח תבת עץ
רו החיים
קר כבקר
אשבגרונני
אף מך ערכי
לכל לא אכל
אלי כי עם
נא כי רעש
ביין הלבון
יתן בכוס
חילי וכאיש
לי מדיעיו
אף יתגב
יבסוף לטרוף
עת תירושו
גיל לא יצמח
כי הוא יאמר
בינה תשמע
עת יתגדד
ילה כן יורד
על ראש חיבל
תאום הוא ינאום

כי מי יחוש
על כוס נבזה
מדוע י
אם היו
אף ישבע
יאמר הנה
הנה כל
הנה פרעה
הנה משה
הנה עת
לצבות בטן
לו עשה ה'
לו עשה
אף לא
יעור בכ
יאמר נפלה
יבש חכי
נלאתי
גושו ריעים
מהרו חישו
הגמלאוני
אם לי יין
אשמח כי רב
אז יגישו
ישתה ישכר
ובאריה כן
ישבח רישו
ישיש ישמח
ובעת יחשב
אם אתה איש
עת יתבודד
ובחזיון ל
וכאיש שוכב
וכפתע פ

יס לגזרים
הכ נעזרים
רשי צירים
תי בכפרים
כר ממטירים
המשברים
יד נקברים
וסנפירים
ולדר הרים
הנכחרים
יס נעצרים
יו נסכרים
יס נגרים
או טפסרים
המוזהרים
אתי למאורים
הוסערים
מספירים
דברים פרים
לזל לשמרים
לה הנקרים
הקישורים
בילדינכרים
הת נסתרים
פיו נזכרים
סוחת הורים
לי כדורים
לב נמהרים
תך מכמירים
בל לקברים
ביס קרים
ומה קרים
ב:מוסרים
צופי עורים
אגבורים

יאמר אגור
אישים אעזור
בכלי ח
יאמר בינו
יין או ש
לא יראנו
רק להיות ב
עם קשקשת
הים נצח
מן הינות
היו שמ
יס ותהום ח
פן יהיו ל
ולמגורים
לצבא שחק
אף לא קנ
מן הגלים
עיניו זכו
כי אכר מ
בין יין צ
חול עליו א
ובעת יעלו
עת יכפיק ו
ולכאר ס
תהיין על
ובעת יחסוף
יסבו ע
ובעת לבו
רך עת יפל
דמיץ מה יו
הרחצנה עם
לדמותמים
לא לקח מ
זנח כי כל
סוריו המח

הוא יתגבר
אגהה מזור
יהד אשליך
היא יתגאל
יו העבים
ימים יינות
נוגן ערוך
הייתי דג
היו בימי
היה יין
דת עוד נשם
נכבדי מ
בגבילינו
אתי אל שרים
אתי לבנית עש
כימה וכסיל
רכי לא אירא
זה הטיבא
רגליו יאמר
האיר לחשך
א עיניו עת
משאת לעלות
תוך הבית
לחיד חידות
הנעלמים
דות יולדתו
ומה:ללים
לעג בלשנו
תחתים כד
הו על כתף
ליו ומבושח
רצה על ערפו
מחה מימיו
לץ היין
לא יחבמו

וללא דבר
ודבוש אבזר
ערים אוליך
עם כל שגאל
יאמר לו ה
א:הו ה
אף לא קוי
כדוע לא
וימי חיי
ומלא הים
ולבלתי ר
אף מעיינות
פן יבאו
אז לא קנ
אף לא קנ
לא קנאתי
אם בים ד
ובעת ישתה
לא יסך את
להכדיל בין
מה שלא ר
עת תחל ה
עת יתנבא
עת יתכתן
עת המומים
עת יחסוף סו
עת עלללים
עת ישבב ג
עת ילך ח
עת ישאו
עת נשאי ת
עת ישבב א
לא ראה ש
שכח הלץ
כל שגנים ט

אתמה על	הו	אי מקרי	ה	שכחת	מי	לדי העורים
איך לא	ישו	בו בראיתם		מקרי	פרו	שים ונזירים
או איך לא	י	שיבו אל דח		אומת	ישם	עאל או הגרים
זכרו נח		מה היה לו		עת נטע	כ	רם כבערים
שחה וי		שכר ויתגל		נדמה אל	ח	יות היערים
מה עשו לו		חסוכנען		איבי האל		ביקר כרים
זכרו לוט	הו	לך עם אברם		ובנותיו	ב	כחלות צורים
עת השקיהו		יין עתם		מנו יל		דו ממדים
אשריו אם לא		שחה יין		אשריו אם	ש	חה מי גמרים
זכרו יוג		דב בן רכב		ובני בניו		המובחרים
זכרו דני		אל רד עם אל		ובכל חזיון		ראש לפותרים
מה רב טאבם		כי בזהרו		מה נהדרים		מה נפארים
זאת בראתי		או הכרתי		את מעשי אל		חי הישרים
או בעשותו		בתבונתו		ממים י		מים ונהרים
כי לא היו		מיין חלבון		מי בורות	שי	חין ויאורים

בשמוע הקר הסיר הנמרץ ' קס ממקומו ולקראתי רץ וחבקני ונסקני וכאשר ידבק
האור אל מתני אים אליו הדביקני ויאמר אלי היטבת לראות היום הזה עשית ג
גבורות כפלאות יהי כאשר שמעו הסגנים והשרים הטורים היקרים כרעו על ברכיהם
כידעם כי סקר בסכיהם ' ובהכירם ערך מעלתו על ערכיהם ' ויהיו בתוך העם אנשים מסכילי
ובקנאותם אל מעלתו עמדו כרבע כחלים העתיקו מהם מילים ' אחרי כן חסכו לגבר חילי
' והחלו לחוד חידות ולטאת מטלים ' ועל היון אמרו התולים ' הכל הכלים ' וכחשכם כי אלי כ
בענין הסיר ידמו ' מבלי הדעת כדמה כדמו ' אז לבטא אותי רוח קנאות ' ורציתי להראות על
מעלתי מופת ואת ' ולהשמיעם כפלאות ודברי כבואות ' ואומר אליהם אחרי אשר מן הסיד ה
הוא טבעתם ולחבר עוד סדיש יגעתם והגעתם ' אני אפביע היום רעבך טכלכם אם
תאבו ושמעתם ' ועל היון אחוד חידות ודברי מטלים ' ואיציל מצור החלמיט מים קיים ורים כ
כולים ' ויענו כל העם יחדו ויאמרו ראה ראינו כי אתה לבדך תטא ' הוד הסיד והמליצה
בשלמות ' דבר אתה עמנו דברי נעימות ' ואל ידבר עמנו אחר פן כמות ' ויהי כראותי כי העם
לקולי מאזינים ' אמרתי שמעו חכמים אלי וינוזים ' אבותינו ספרו לנו זה ימים וטנים כי הו
בעיר חשבון בימים קדמונים ' טמנים זקנים ' היו חכמים מחוכמים ' וכנו מקדט החכמה כ
כמו רמים ' הו בעלי מליצה חזקה ועמוקה ' ומדבט וכופת נושיט מתוקה ' ויהי היום והנה הגיע
חס שמחצ תורה ' וטמנים אים הזקנים כאספן בבית נטיא ארצם לחכמה ' ופס יבקו טדי הזמורס
' ויהי המה מטיבים את לבם ' רוח המליצה כוססה בס ' ויאמרו אים אל רעהו כדבר היום מ
מאודות היין ' הכותן רזונים לאין ' וכל אחד ממנו יאמר כטוב וכישר בעיניו על היון דבר דבור

על אופנתו ויאותו הזקנים לדבר על היין צחות' להטביע הגפטים בצו צחות' ולאחד אל
כשיאה טובע סמחותי

ויגש הראשון ויאמר אומר היין באשרי' כי הנה שלמה טחטב למחות זכרי' אומר בספר
תירתי בלבי למטוך ביון את בשרי ויגש השני ויאמר אומר היין אני בילרתי ילד
טעטועים' וכבחרתי מעטה צעצועים' וכוקנתי למעלה מטבעה ריקיעים' ויגש דג ויאמר
אומר היין לנלי היותי בן מכלל חב' כי נח אב כי הוכאב' אהפא' כי אני הולד צי עמין ומיאב
ויגש הד' ויאמר אומר היין היותי לתמה חט יקיהני ולד אשה' בעל נפט קדושה' אחרי שהב
הקיא את יונה אל היבס' ויגש הה' ויאמר אומר היין כשישחני איש במרוס ראשו
אתבצר' נטס אפנה בית אחר' ויהיה בידי כחומר ביד היוצר' ויגש הו' ויאמר אומר
היין אני שותה בכפל רסני אכבוט' וליפני ערוס יראני ולא אבוט' ולזה לא אשאל בג' ללבוט
ויגש הו' ויאמר אומר היין מלכתי על תכל מימות כח' אתן ליעף ולאין אונים פקח כח
וכל אשר חוקין אובין כח

ויגש הח' ויאמר אומר היין חדלנו פרוץ בתכל עד שקמתי' ואם בתחתיות הארץ רקמתי
לא הלאני איש כי אם בו נקמתי' ויגש הט' ויאמר אומר היין אנני בראתי מטחית לחבל
כי איש לא ישתני יתאבל' ואשר ישתני יהיה כסוכב בראש חבל' ויגש הי' ויאמר
אומר היין חכם אני מדינאלי אשר לא חפץ בו להתגאלי' ולגלות כל טוד אני קרוב ממנו יגואל'
ויגש י"א ויאמר אומר היין אני אנוכח הכתולות' ואהגס ביד החוטאים כעדר החללות
ואשים כל הנשתינז מגולות' ויגש י"ב ויאמר אומר היין אני תפארת בחורים' ובו ת
תטחן לאחר אשת נעורים' ועליה יכרעון אחרים' ויגש י"ג ויאמר אומר היין אני
נריא חיים' ואמציק לעבת אנורי יום' ואהיה פדיוס לפיד יום' ויגש י"ד ויאמר
אומר היין חכמה וכבוד יבסתי' וכאסיף בציס עוביות כל הארץ אני יבסתי' ולא היתה קעלומה
אשר לא חשפתי' ויגש הט' ויאמר אומר היין אני אטקה העמים סף רעל' וכל עדי לא
כרעו הנביות לבצל' ולא אמרו יהי חלדיו עמי ועל' ויגש הו' ויאמר אומר היין עין
אורתי' וכצת לבדר אסכין בטח לבי ונעזרתי' צפו מים על ראשי אמרתי ונגדתי

ויגש ה"ז ויאמר אומר היין כרוך האיש אשר לידתי בשר' בדין אהיה כחבל לראש ולטר
כי המים הטחיתו כל בשר' ויגש ה"ח ויאמר אומר היין הנני בגאופי
כטבע' כי מי שיצף מים על ראשי נפט יקבע' ודמי בראשו והיה אם אטבע
ויגש ה"ט ויאמר אומר היין המים בסופה ובסערה דרכם' ומשחדם אישים ירהו והמנהג
כמהג יהוא' כאלהא דשניכא להוא' ויגש הב' ויאמר אומר היין למים לז' המטיר האל
איתי באותה הצתים' על אנאי המביל כמוך לא המצים' אמצתים אף עזרתים'
ויגש הב"א ויאמר אומר היין אני ארנין לסון אלס' ואם ישתנו הממים אזילס' מיד שאול
אפרס ממות אנאלס' ויגש הב"ב ויאמר אומר היין אם ידרכוני האנטים כרגליהם זאת צ
כחמתי' כי אקח מהם נקמתי' אכוס עמים באפי' ואדרסם כחמתי'
ויגש הב"ג ויאמר אומר היין אם ירצוני האכזבים ערוס אל הכור' א' ראשי תנוס אטבור

אל ינוס הקל ואל ימלט הגבור ויגש הב' ד ויאמר אומר היין ממעלתי היקרה כי כאשר
 הקינו בעלי העוצם והשררה יטיבון לניק טדי הזמורה ויגש הב' ד ויאמר אומר היין מי
 לא יחד לברק רמחי כי מהותי אסרוני עד עת כלחי ולא כהתה עיני ולא נס לחי
 ויגש הב' ד ויאמר אומר היין אם תסגור על איש טנה כבית כלל תבא אליו צרה ונפשו תלא
 ותסגור עליו טנתים ואעשה שלא ויגש הב' ד ויאמר אומר היין למעלתי אהיה על הלכבו
 חותם יביאיני הטרים בחצריהם ובטירותם והבתילות היפות בחדרי מטכיתם
 ויגש הב' ד ויאמר אומר היין אשר ישימו מלתי לאל יוראו כי אשה היין יטאל היאי רוכי
 סלחן המגיהל ויגש הב' ד ויאמר אומר היין העוללים והמנקים יונקו טדי הגבירה
 ואין תנא ואין אמורא אשר לא ינק טדי הזמורה ויגש הב' ד ויאמר אומר היין ארחה
 החוטקים על חוטקיהם חואנות יבקסון ולמוכיח בטער יקסון ואותי יס וס ידרוסן
 ויגש הב' ד ויאמר אומר היין חילו טתה יין בטמון לא יכיה גבורתו אנתו לטון והרג כל
 אומה ולטון ויגש הב' ד ויאמר אומר היין לא הכאיבני דבר מעודי בהיותי בתוך נאר ל
 לפי טחינו לפי כבודי ולכן אטס צנו בטס הגדי ויגש הב' ד ויאמר אומר היין לא
 יחרידוני טיני כפירים כאטר יחרידוני האדות מבוקעים ומצוררים וכאלו כי המים המאדריס
 למרים ויגש הב' ד ויאמר אומר היין כל יטעי וכל חפני בהיות כביס בטום זוכית זך
 מצון רבני כי אז אורה אל הסערה ולא יחטיא חני ויגש הב' ד ויאמר אומר היין בדין
 יקראו האנשים לפני אביך ומו זה יהיה המים למעלתי עורך והס לזכות בטן ולנפיל
 דך ויגש הב' ד ויאמר אומר היין יאמרו בעדי כי אני מסגה בדרך רצ ישראל וכי יתגאו
 ועלו חבר כנגדים וטכחו כי המים מפילים הגאיות ויגש הב' ד ויאמר אומר היין
 בהיותי כביס זוכית אשרי כי בו יראו פני ואחוריו ולא אידא פן יראו כי צרות דבר וטבו מאשרי
 ויגש הב' ד ויאמר אומר היין המים ירעישני בארבה כי המעט ממנו אורי מכבה וחוטא
 אחד יאכר טונה הרבה ויגש הב' ד ויאמר אומר היין אמי גסן עניסה ופוריה וטדיה
 אטכלות כשריש וכוס תיה ינכ חלב ורבע היא וזה פריה ויגש הב' ד ויאמר אומר היין
 כאשר יטתני איס כבון אחרים וכאשר יטתני האויל יטבע ריע כנחם יטוך וכצפוני פרים
 ויגש הב' ד ויאמר אומר היין כשיטכר האויל יאמר הנחם השיאני וכאשר יאמר כי ברטעתי
 הקיאני אומר ירטיעך פיך ולא אני ויגש הב' ד ויאמר אומר היין חילן טתוני החיה
 והבהמה לא השחירוני ממני על פני האדמה ותחעלפכה הבתולות היפות והבחורים כצמח
 ויגש הב' ד ויאמר אומר היין כאשר טעמנה הצביות יין מהמדים תמלחנה החבויות ונפון
 הכדים וקלדסה הצאן עקורים נקורים וברודים ויגש הב' ד ויאמר אומר היין מי שלא
 ראה הצביה טכורת ומיד החוטקים בקירת לא ראה מעולם אט כנעורת
 ויגש הב' ד ויאמר אומר היין יבאו החוטקים לראות טפתי הצביה ואדמו כתיבע כאשר
 יאותי תבלע ולא יבאו לראות את הקדס ככלב ויגש הב' ד ויאמר אומר היין לולי מלאך
 צביות ממני טקיהם לא חלצו עד הניקו חטוקיהם כי כן ימלאו ימי מרוקיהם יח א

ויגש המ' ויאמר אומר היין לפני תרוץ דאכה ובלעדיו לא תזן לחוטקיהם הגנבה
הידוע והלחיים והקבה ויגש המ' ח ויאמר אומר היין אני צח וארום דגל מרבבה
ואשר ישימו את הארץ שממה וחרכה המה מי מריבם ויגש המ' ט ויאמר אומר היין
כי אין לי בעולמי כצאת ממסגר החכיות והיות נטוק מפי הכביות ולכת במישרים בגרון חני
הגאיות ויגש הב' ויאמר אומר היין אין לי בעולמי כהיותי בספל אדר פיר חוסקת
וחוסקיה סבוכה והיא עליהם מתרפקת הם מגישים אליה והיא מוצקת
ויגש הנ' א ויאמר אומר היין על גבי חרטנו חורטים האריות מענית וכלא להב חרב יברק
חנית הסיבוכי את לבס אחרינית ויגש הב' ב ויאמר אומר היין בהיות בכית היעלה מים
משכיס והיו עיני חזקה מככיס ועמי תטגוח מן החלונות תציץ מן הארבים
ויגש הב' ג ויאמר אומר היין כהיותי כעך הנאות לכטנו טקיס וקראנו לאל ממיצמקיס
כי כס אנחנו נמקיס ויגש הב' ד ויאמר אומר היין מי לא יירא מן מים כבודים והנה
כל סום פרעה ופרטיו האכיריס כללנו כצופרת כמים אדיריס ויגש הנ' ה ויאמר אומר
היין אס כצביה עיני אעקף ועמי עליה לא ארעקף לא גלתה מעל פניה צעק
ויגש הב' ו ויאמר אומר היין אראה הצביות בעת החוסק יסכרן איהו פצק ואינה מקרקרן
לית דין ולית דין ולית עלס אחרן ויגש הב' ז ויאמר אומר היין נשכח כצעק וסמון וגרעון
נשכס ונכו וצעק ויוטכי גרעון ולי הדכרי ויכר בני יצעק ויגש הב' ח ויאמר אומר היין
לקניווי אני אמציח לחוסק כל מאניו הסורס ממני כפורס מחיי ויגש הב' ט ויאמר
אומר היין אין לקמנה אס החוסקים יכבדוני ולראס ולסר אליהס יורינו חי אני אינו ידעיני ע
עבדני ויגש הס' א ויאמר אומר היין לא נתני בנות הארס תחנות ככתי החוסקים
וכמסכתס לולי חיותי המליץ כינותס ויגש הס' ב ויאמר אומר היין ליליסי ת פי כמאה
עדיס לא אמרה הצביה הנה דודי מועדיס אבלו רעים עתו וסכרו דודיס
ויגש הס' ג ויאמר אומר היין חכמי התורה אשר הריחוני אורס ואמתס המה יחונני באמרס
חמרס וריחני פקחני ויגש הס' ד ויאמר אומר היין היין טוב האיש אשר ירחו וטוב ה
הקוטף חבא מירחוני ויגש הס' ה ויאמר אומר היין ויגש הס' ו ויאמר אומר היין וערבני
האכסוד עם המיס יחברתס לי לא תערב כי כך קבלתי מפי רב ועס טובס אל תתערב
ויגש הס' ז ויאמר אומר היין הנני עם אל ועס קדוסיס דר ואעחשמלי מתלקחת בתיך ה
הביר והס עם מיס יערבנוני ימצאוני מהס נפרד ויגש הס' ח ויאמר אומר היין לחרפת
המיס בכלי חרס ועס חופתס כי בהיות כלי החכיות אשפתס חגל ערותס גס תראה חרפתס
ועס הס' ט ויאמר אומר היין מחרפת המיס על גחונס ולכו וממעלה אל מטה ימטנו ועמי
קבוריס וכא וממקוס דוט יהלכו ויגש הס' י ויאמר אומר היין כאשר אכור אל המיס ד
דבר הצפרדעים יאמרו אלי זרע מרעיס העכחת ועסיתס רעיס
ויגש הס' יא ויאמר אומר יין אין לא אנקמה מן הסכודיס הנבליס וכל גת מלאה פרי קדם
יליס קרמסנה רגל ורגלי עמי פנימיליס ויגש הס' יב ויאמר אומר היין אין טוב כראות
העכוריס ככד וככתף יהדונו ונסיסית כנגב וח' שו ולמאמרי כסופה יודונו

ויגש הע' אויאבר וילולי זה לא עשיתי לעולם אדם סכור ויגש הע' ב ויאבר אמר היין טמאנו בספורים ומדבר ערב חדלו והותי על ראש טמחתכם העלנו וסתו וסכרו ונסלנו ויגש הע' ג ויאבר אמר היין לא נכוח אכתי ולא בן כביא נב' אמנס כך מקיבל אי' מבית אבי אכתי כי אי' לא ישתה יין חין לנו חלק לעולם הבא ויגש הע' ד ויאבר אמר היין בעין הדרכים כרגליהם הבתות גומטים בקרבם דם עגבים לפתות האמונים עלי תולע חבוקו אטפתית ויגש הע' ה ויאבר אמר היין בעון האנשים השיככים אם יתלו על העץ על לא המם בכסיה הענכים אסכב יום מס קליית גגבים ויגש הע' ו ויאבר אמר היין תמהניא תמהנל ימותי מדוע יתלו האנשים על העץ אבותי יודיעוני מה גבנו להם ומתי ויגש הע' ז ויאבר אמר היין מדוע ראיתי דם הענכים על קיד הבת במצה ואשר מהה כנול האם בגנבים נמנא מי זה חמו ותמי הלא ציה ויגש הע' ח ויאבר אמר היין אם יתלו האנשים כאטכולות אני טמתי אמותם טכולות ועולליהם נגסן הטב די ככוצר על סלבלת ויגש הע' ט ויאבר אמר היין בפני טוכע טמחות ומפני יטיסו יגון ואנחות וכאשר ישתנו העופות ילמדו לדבר צחות ויגש אפ' ויאבר אמר היין אם אעמיד יום או יומים ולא אתקן את אשר עותו המים יגבי כל בסר אשר תחת כל השמים

ויהי כהתימי המשלים הנזכרים אמרתי אל הסגנים ויזכורום הנה טמעתם דברי טמנים זקנים כפי מה טספרו לנו אבותינו הקדמונים וכאשר הגיעו לאוני דבריה הערבים פניהם שני להבים טמתיים על לוח לבי כתובים ולעד ככור סכ'י חזוכים למען יעמת ימים רבים ובללתי עכניהם בטיר כחמד אשר כל הבא אלתי נעמד קבצתי מפניי המאמרי וינסדתי בספרים הנה הסיר אשר על מליצת הזקנים חברתי וכמחבת טכלי איתו תארתי כאשר על טוכ צוארם עברתי

יאבר יין	עוז אורתי	לפגרים	ג	פש הזורתי
אין לתבוה	אם לי תכרע	כל ברד עם		ז יצרתי
כי רבים מ	מות אנאל	וימי רבים		בן הקצרו
זה הסדי עם	רעי כי כל	מיצאי יאבר		אך עשרתי
ובעת ממ	ני ישבע איש	יאבר דבר		לא חסרתי
מלב אסיר	תגה אסיר	שמחה וניל		לו עזרתי
ולהגיעו	למחוז חפצו	במשושת	ש	כלי חתרתי
חיו ש כני	עפר יום על	לבס טל	או	רוח המשרתי
איש לא שתה	יין ייעף	יאבר כח		לא עצרתי
הייתי ש	בחת היצורים	ושנת טיב		תם עטרתי
מן לידותי	פל ילדותי	אקין אז	ת	גדל תפארתי
פיוס נח	נטע כרם	למלוד על	ת	בל נבחרתי יח ב

בִּי יִתְהַלֵּל
וְלִהְרֹאוֹת הַ
עָרוֹם יִרְאֶה
כָּל אִישׁ יִחְשׂוֹק
שֶׁר עִם סוּחַר
אֶסִּיר שֶׁפֶה
אֶפְרִיד לְבוֹת
וּבֵת לֹת נו
כָּל הַחֹשֶׁקִים
כִּי בַהֲמָה
כָּל דֶּרֶךְ א
אִישִׁים חֲשֹׁבו
אוֹתֵי דַמוֹ
אֵת שׁוֹתֵי
וּבַעַת שִׁחָקוּ
וּבַעַת פ
וּבַעַת ע
וּבַעַת ד
וּבַעַת ש
קֶשֶׁר אֲמִיץ
שׁוֹסִיתִי עֵיר
יִסְדֵי עֵיר
וְצַבֵּא רֹם ב
קִדְרוֹ שֶׁמֶשׁ
בֵּין אִם יִהְיֶה
כִּטְחֹ אִישִׁים
כֶּרֶם לֹא ג
עָלֵי פְצוֹ
וְלַעֲרֹ
וּכְחֹשֶׁבֶם כִּי
חֲשַׁפְתִּי מ
בִּיזוֹנֵי י
אֲשַׁכִּיר יוֹם יוֹם
בְּרַגְלֵיהֶם

כָּל מִתְהַלֵּל
עַיִם יִפִּי
כִּי וְלֹא אֲבוֹשׁ
אֲתִפִּי לְנֶשֶׁק
פָּנֵי שׁוּחַר
אֶל נֶאֱמָנִים
הַנְּצַמְדִים
בִּבְתִּי וּכְיֹד
לִי זִכְחוֹ
שֶׁמֶן חֶלְקֶם
דֶּרוֹךְ נִגְהֵ אֹר
לְקַבֹּר אוֹתִי
לְהַרְגוֹ וּבַעֲזוֹ
רֵנוֹ אֲסַרְתִּי
אֲזַבְכִּיתִי
רָצוֹ בְּנִיתִי
קָרוֹ נִטְעֵתִי
בְּרוֹ הַחֲשֵׁתִי
מִרוֹ הַשְּׁלֵכְתִי
אֲתִיר וּכְרִית
אֶף כַּמְלֻכּוֹת
גְּלִיתִי אֶף
כִּכּוֹ נִשְׁאַרְתִּי
וְלִכְנֶה אֶךְ
בֵּין לֹא יִהְיֶה
כְּנֹדְרֵי אֶךְ
שִׁעֵתִי אֲבַצֹר
פִּיהֶם חֲכָמֵי
עֵינֵי חֲשֹׁבוֹ
אֲתִי שִׁתֵּנוּ
צַפּוֹן לְבוֹתֶם
עַן נִמְכַרְתִּי
אִישִׁים אֵין קָץ
אֲסַנְדִּמְסֵתִי

עַל כָּל תַּעֲנוּ
עַל גְּלֹדֵי שֶׁקֶט
ז אֲחַפְתִּי
וּבַעֲיֵנֵי הַחַד
וּפָנֵי אַחַר
וְלִשְׁוֹן נִלְעַ
חֲשַׁק עִם ע
הַחֹשֶׁקִים אֹו
אֶף קֶטְרוֹ
וְלִהְמַצִּיא חֹד
יִקִּים לִי אֹו
זֶה כִּמְהָ אֹו
יְדֵי עַל כ
אֵת שֶׁאֵם
וּבַעַת בְּכוֹ
וּבַעַת בְּנוֹ
וּבַעַת נ
וּבַעַת הַחֲשׂוֹ
וּבַעַת הַשְּׁלֵי
כְּרוֹת בֵּין רִי
וּגְבוּלוֹת ע
אֲבִנֵי עֵיר ל
וְלִבְדֵי נ
אוֹרֵי יִהְיֶה
בַּקְהָל רַב צ
לֹא קִיַּמְתִּי
שׁוֹדֵה לֹא א
עַלֶם אֲמַרוּ
אֲכֵן עֵינֵי
עַל חֵיג רֵאשֶׁם
וּכְקִרְבֶּם סֹד
שִׁכְחֵ כִי אֹו
אֶךְ מִיַּמֵּי
אֲזַכֹּר כִּי ר

כִּי אוֹשַׁרְתִּי
לֹא תִפְרַתִּי
כִּי נִהַדְדַתִּי
אֵי יִקְרַתִּי
לֹא שִׁיחַרְתִּי
גַּם הַגְּבֵרְתִּי
פָּרַה הַחֲבֵרְתִּי
תָּם הַסְּגֵרְתִּי
אֶל מִכְמַרְתִּי
קָם מִהֲרַתִּי
מִר גֹּזֵרְתִּי
תָּם קִבְרַתִּי
לֹם גְּבֵרְתִּי
רוֹ הַתֵּרְתִּי
אֹו שׁוֹרְרַתִּי
אֹו סַתְרַתִּי
שִׁעֵנוֹ עִקְרַתִּי
אֹו דְבַרְתִּי
כֹו שִׁמְרַתִּי
עִים הַפְּרַתִּי
מִים הַסְּרַתִּי
גִיא הַגְּרַתִּי
בִיא נוֹתֵרְתִי
לֹא קִדְרַתִּי
דֶק בְּשַׁדְתִּי
שִׁנְדֵרְתִּי
זֶרַע קִצְרַתִּי
כִי סִרְדַתִּי
הֵם עִרְדַתִּי
נִתְכַצְרַתִּי
לֹא הַשְּׂאֵר י
תָּם מִכְרַתִּי
לֹא שִׁכְרַתִּי
בִים יִסְרְדֵי

אישים הוצי	או דבתי	בשלו תיך	ש	חת הפרתי
ובעתכי	עלי קשרו	תך לבהם		אז בקשרתי
לא היו ל	הם ידים	יום פני מ		הם הסתרתי
שברתי ר	אשי תניבים	ובעוזי ה		ים פוררתי
לא נמלשו	מיד רשתי	הם הלמו		אך פתרתי
אימים השפ	לתי עדי ארץ	שרים בע		פר הפרתי
ובשבתי ב	וד דמיה	בטח לבי		אף נעזרתי
אמנם עת צ	פו כים על	ראשי אמ		רתי נגזרתי

ויהי כשמוע הסר נזקחלותי קול האיר יחולל חילתי ברכו לכאדר בקדש כורא תהלותי אשר ככה לו בעולמו וכל העם ס למקומו

בשלמה המחברת העשרים יחבשה תהלה לאל חי

המחברת העשרים וששה והיא מחברת הזקנות

אמר עמנואל

המחבר יבאני עם אשר בימי הקינים לראות הפרח הגסן הכנז הרימונים וכבאיתנו סצר עלי קרת מדכרים מהקורות המוצאות צמוצאים על הזמן תנואות יען אשר פיל רבאות נירים פצמינו למשואות ראינו והנה חברת זקנית באות עיפות וכלאות בטמלות בנות ומטולאות צולעות ונהלאות כתנס הזוקן למחראות וכאשר ראינוס מרחוק נבהלנו מראות וכאשר קיבו ליינו ה הכרנו היותה נשי טרי צבאות היו בנעוריהם על כנפי נשרי הזמן כטואות יפות המראת והבריאות וכדקיע הופי טס להז הזמן רב אות היה בטכר לשמה ולוכיד תאות כשטנו עכדנוס עטות לראטנו היו סהדינו וסמטינו אשר העלו עדי זהב על לבוטינו סומרות אחותינו וחולות אהבתינו ועל ערבוס בתוכס תלינו כנוי ותינו קדמנוס לטלוס בטפה רפה והס הטיבו בכוכד ראש וככטס זעפה וכראותס כי הטצוממונו על סוממותס התאנחו אכחה מלכותס ותאמרנה לנו תמול כאשר בבית האהה יטבנו והקטבתס למציתינו ולמציתיס הקטבנו לא חטבתס ולא חטבנו כי הזוקן כקטר טבנו ואס אנחנו כחט כצרינו משמן והלכנו קדורנית גס אתס זקנתס וטבתס ויתס הזוקן הטכס אחרנית ועל גביכס חרסו האריך מעניתי והריק אחרכס חרב וברק חנית ויאמר אשר יש לנו רב כי חברתס לנו לא תערב כי יאמר הידירות חרב ואגס החטק היה לסרב אס אתס למורח אנחנו למערב כשמוע הגבדת הפקידונו לאלהיס ואנחנו על זקנותס וכלותס תמהיס ומדאתינו סן נגיע לאשר הגיעו ס פוחדים ודוהיס ויהי כאשר הלכו מאתנו זכרנו יוסין והדרן בנעוריהם ואת אשר עלונו עמה בטיותס וכדריהס וראינו כי הזוקן הסימס וידו היקה כס להומס מקרב סמחנה עד ת תומס וספר פורס על עצמס חרדנו ופחדנו ויראנו וידענו כי במקריהס כן יקרנו ויאמר אלי אשר אמור כא אבי המועצה ואבי אבות לסדיס ולמליכה הלא תקונן קינה נמרצה על זאת העצה היטובה אשר הזוקן יעצה לחלל גאון כל צבי כתמו בני החטק פליטס וכנותן כ בטבי ועתה אומר מתניך ולהלחס עם הזוקן סיס פניך והחרדע אותנו ואת כל המונח

וּמִיָּהּ אֲנִי לְחַיִּי וְשִׁלְךָ וְהִתְרַךְ תִּהְיוּן עַל פְּנֵי וְאֹמֵר אֵל הַטָּר הַנְּנִי וְאֵל כָּל אֲשֶׁר תַּחֲשׂוּן
תִּטְנִי וְאֶקְוֶן עַל הַוּוֹקֵן בְּמִצְוֹת הַטָּר וְאֹמֵר אֵיבֹה יַעֲיֵב בְּאִפְסוֹ הַוּוֹקֵן אֶת הַצְּבִיבוֹת הַטְּלִיךְ
מִגַּמְמִים אֶרֶץ תַּשְׁחִירֵת הַלְּבָבוֹת וְלֹא זָכַר בְּיִסּוּר אִפְסוֹ יַעֲשֶׂת זִמּוֹ הַגְּבִיבוֹת וְיִכְהַל אֶתֶּם כַּשְׂבוֹת .
בְּלֶב הַוּוֹקֵן וְלֹא חִמֵּל הַחֲשִׂיד יִמְצֵא הַצְּבִיבוֹת קִמֵּל כִּי כִּיץ יִצָּח וְיִמֵּל מֵהַ נְדָבָר וּמֵהַ נִכְשָׁדֵק וְהַיַּעֲלִיב
הַחֲשׂוֹקִית יִטְבּוּ מִיַּד הַזֶּמֶן עֲשׂוֹקִית וְהַהוֹלְכוֹת כְּטוֹבוֹת גְּרוֹן וְהַסְּקִינִית עֵינַיִם כַּחֲשָׁבוֹ כֹּמֵר מְדִלִי
וְכַחֲשֵׁק מֵאֲזוּיִים וְהַכְּנוֹת הַעֲלִיבוֹת אֲשֶׁר הֵיוּ צְבִי לְכָל הַחֲרָצוֹת שָׂבוּ כֹאֲבֵנֵי גִיר מְנוֹסְבוֹת חֲטָךְ
אֲשֶׁחֹר תִּזְרַס לֹא כִּכְרוּ בַחֲזוֹתֵי וְסָבוּ הַפְּנִים הַיְּסוֹתֵי בְּנוֹמוֹת דְּקִית וְשִׁדוּפִית יִצְדַּס הַזֶּמֶן לְמַדְחָפֵן
מִי לְדִרְאוֹן עוֹלָם וְיָמֵי לַחֲרָפוֹת וְיָמֵי בַשֶּׁעַר הַאֲשֵׁפוֹת כִּי הַוּוֹקֵן טַלְחִידוֹ מִן הַחֹרֵי וְהַיַּעֲבִיבֵי הַ
הַגְּבִיבוֹת אֲחֹרֵי וְכִרְד הַפְּנִים חֲטָךְ מִשְׁחֹרֵי וְשָׂבוּ הַעֵינַיִם הַמְּשַׁרְרוֹת כִּהוֹת וְדִלְלוֹת הַרְּאֵשׁ כֹּאֲרִגְמָן
סָסוּ תִמּוּ מִן בְּלָחוֹת וְשִׁפְתֵי הַמַּאֲטִי כִּהֵי כִּהֵי נִכְשָׁתִי כִּי כִּהֵסךְ חָל לְעֵבֶה דְּבִטָּן וְשִׁדֵי חֲמֵד הוֹרִידוּ
לְאֶרֶץ רֵאשֵׁן וְהָאֶף כִּמְגֵדֵל הַלְּבָבוֹת יִתְאֲכָף וְיַעֲשֶׂן וְיִעֲבֵל עֲשָׂנוּ כַּעֲשֵׂן הַכְּבִטָּן אֲשֶׁר כַּשְׂכָּר הַיּוֹמִים
הַגְּבִיבוֹת לְמַלְכוּת וְעַמְדָה כִּהֵר גְּרִידֵס עַל הַכְּרִכִּי מֵהוֹמוֹ רִבִּית בְּתֹכֵי מִי הַחֲמִין כִּי כִּרְאֵה הַצְּבִיבוֹת
כֹּאֲשֶׁר כִּרְאֵשׁ גְּדוּלָה הַמַּנְהֵל אֲשֶׁר טַנְהָס מִן הַחֲבִיבָה אֲשֶׁר אֲהַבְנוּס וּבְקַטְנוּסֵי וְחוֹתֵס עַל לְכַנּוּ
וְחוֹתֵס עַל דְּוַעֲיָנוּ כַּתְּנוּסֵי וְעַנְק עַל צוּאֲרֵינוּ עַנְדָּנוּס לֹא הַאֲמַנְנוּ כִּי הַוּוֹקֵן יִהְיֶה חַחֲשֵׁק כּוֹכֵס
וְשִׁפְטוֹ חַחֲשֵׁק אֲדָר הַיֹּקֵד וְאֶף יִהְיֶה לִכְכֹּסֵי וְיִשָּׂאֵן דִּן בְּיוֹס הַהוֹן לֹאֲמֵר לֹא אִהְיֶה חֹכֵם וְיִהְיֶה הַיִּדְרֵן
יִחַרֵב וְיִבֵּס מִי־הַחֲמִין כִּי הַצְּבִיבוֹת אֲשֶׁר עַלֵּה לְשָׁמַיִם שִׂאֵס וּמִמֵּעַל לְכּוֹכְבֵי אֵל טָמוּ כַּסֵּאֵס .
וְיִאֲמֵר הַחֲנוּפֵק מֵחֵנֶה אֲלֵרִים זֶה כֹּאֲשֶׁר רֵאֵשׁ יִמְצָאֵס הַוּוֹקֵן כֹּאֲשֶׁר מִצָּאֵס וְלֹא יִטְנֶה עוֹד אֶת כְּבִדֵי
כִּלְאֵס מִי הַחֲמִין כִּי הַרְּאֵשׁ כִּכְרִמֵּל אֲשֶׁר כִּתֵּן חַיִּים לְמִרְיָ נִפְטָן וְאֹרֵךְ לַעֲמֵל כַּקְּנֵה וְסִיף קִמֵּל .
וְתַחַת הַצּוּאֵר מְגֵדֵל הַטָּן אֲשֶׁר הִיָּה טָמֵן וְדָטָן וְיַעֲשֶׂיִם עֲשֶׂת טָן כִּרְאֵה הַקּוֹלֵת וְהַלְּפִידִים וְהַדֵּר
עֲשֵׂן וְהַכְּנוֹת הַיְּסִיפִינִית אֲשֶׁר הֵיוּ כְּזוֹנִית הַיִּכְלֵי אֲשֶׁר לְסַפֵּר הוֹדֵס אִיט לֹא יוֹכֵל יַעֲבֵר אֶת מִיכֵל הַ
הַזְּקִיָּה וְהִיָּתֶה הַטְּיִבָה לֵהֵס לְמַקְנֵה וְטַנְהֵה הַזֶּמֶן טַכְלֵס לְשַׁכְּלוֹת וְדַעֲתֵס לְהוֹלְלוֹת וּכְבוֹדֵס לְזִלוֹתֵי
וְכִדְיִבוֹתֵס לְכִילוֹת וּכְכִלוֹתֵי וְטַכְרֵס כַּשְׂבֵר כְּבֵל וְהַסְּךְ שִׁמְחָתֵס אֵל אֲבֵל מִי הַחֲמִין כִּי יִטְבּוּ הַחֲשֵׁק
הַנְּאֲמָן אֲלֵמָן וְהַגְּבִיבוֹת מִצְעָה יְדֵי אֲמָן אֲשֶׁר הַתְּכִיכֵנוּ הַחֲנוּסִקִים בְּשִׁמְמִין יִסְתֵּן בֵּהֵס וְהַזֶּמֶן יִהְיֶה מִן
וְכִתֵּן צְרַעַת נַעֲמָן בְּנוֹעָמָן בְּשִׁמְמוֹת אֶת טַעֲמָן וְלֹא הִיָּה לְכַנֵּי יִשְׂרָאֵל עוֹד מִן מִי הַחֲמִין כִּי הַ
הַיַּעֲלִיבֵת אֲשֶׁר אֲזַן שִׁמְעָה וְתִאֲשָׁרֵס וְכָל חוֹשֵׁק יִשְׂאֵרִים וְלֹאֵת עַל יְדֵינוּ וְלִזְכְּרוֹן כִּי עֵינַי יִקְשֵׁים
הַוּוֹקֵן עַל יַד מוֹת יִגִּירֵס פִּקּוֹד וְהַחִיִּים מִי הַחֲמִין כִּי הַיַּעֲלִיבֵת אֲשֶׁר חֲשָׁקֵנוּ בְּיָמֵי הַכְּבוֹרִים
וְהַלְּכַנֵּי אַחֲרֵיהֶם הַלֹךְ וּכְכֵה עַד בַּחֲנוּרִים כֹּאֲשֶׁר יִרְדּוּ הַקּוֹרָא בַּהֲרִים בְּמַעֲשׂוֹת אֲרִיֹת וּכְהַרֵּךְ
נְמִרִים יִטְבּוּ עֵינַיִם מִרְחוֹן עוֹרִים וְהַיַּעֲלִיבֵת אֲשֶׁר טַנְיָנוּ בְּאֲהַבְתֵּס כִּכְרַח הַיּוֹס מִקְרַבְתֵּס
אִוִּיָּה עַל קִמְתֵי הַחֲמֵר אֲשֶׁר טַדִּי לֵהֵס הַמֵּר אִיךְ לֹא עֲמַד טַעֲמֵס כַּסְּוִיחָס נְמֵר וְעוֹרִים כִּי
כִּתְנִיךְ נִכְמֵר וּכְשִׁרֵס סִמֵּר מִי יִתֵּן וְלֹא הַכְּרִנוּס אֲחֵרֵי אֲשֶׁר בַּעֲנָן דַּע כִּהֵר רִאֲנוּס אִהְיֶה וְהַזֶּמֶן
הַמְּחַרֵּד וּכִיֵּן חוֹסִיקִים וְחוֹשֵׁקוֹת הַסְּרִיד וְכִכְרִי וּשְׂכִיִם תוֹרִיד וְלֹא הִיָּה בְּתֵס אֲסַךְ פְּלִיט וְטוֹרֵי
מֵהַ מֵאֵךְ עֲטָקְתֵנוּ וְרַצְוֵתֵנוּ וְהַמְּרִירִים הַטְּכַעֲתֵנוּ טַכְכֵה הַטַּמְעֵתֵנוּ הַחֲעֵט חֲחִיץ הַצְּבִיבוֹת
מִחֲמַד עֵינַיִם אֲשֶׁר עֲלִזְנוּ כַּסְּ בְּיָמֵי עֲלֹמֵינוּ וְלִקְחָת מִחֲשָׁקֵינוּ גִּבַּס הַצְּבִיבוֹת כִּי זְמִינוּ וְהַכְּחָשֵׁק
אֶת רִיחֵנוּ כַּעֲיָנֵס וְאֶת רִיחֵס כַּעֲיָנוּ עַד אֲשֶׁר אֵס זֹאֵב עַ בּוֹת יִשְׁדָּרֵס וְנִכְרִיִם לְטַכֵּחַ יוֹרִידֵס :

מיד טאָלל לאַ כפּדס י כּי מןּ המּס אַטּר עטּרית אונּתנוּ בעטּרית תּפּארתּ טיבּה י טבּת החטקּ הנוגּע
 טבּתה מדהטּה י ותחַת החטקּ והאֵהבּה י רבּה בארץּ העוֹבֵה י וכחַקּה בּינינוּ וכוּן הכּבוֹת הַיבּה י
 עַד אַסּר אַסּתּ תּמיר אַסּות אַכּעלּוּס תּכּעקּ מַכּאבּה י לאַ נכּיל אַתּ נפּשׂה מידּ לַהבּה י וְלוּ תּהיּה כּ
 בּוּמץ אַסּתּ י ואכּי אַהיּה מוּ דכּי מרּאונּתה אַסּתּתּר י ומסּנאַתּי לַפּרותּ הַבּטןּ י אַסּ הוּייתּי ירחיבּ לאַ
 אַקּה לִי אַתּ כּתּ טעןּ מַה אַחַד חטּאֵת אַקּן הַאֵכּזרּ י כאַטּר טמּתּ החטקּ ממּנוּ מוּורִי וְחילּוּ מרּצַה קַל
 רַעַה לאַ זּוֹכּרֵנוּ י ממּסַקּד החטקּ ומחַ צִי הַטיבּה לאַ ידּאנוּ י וכּרכּנוּךּ בּצאַתּינוּ וכּבוֹרֵינוּ י
 וְאמרנוּ כּוּא וְכִיא כּרינּה נּוּטאַ אַלּוּמוּתּ הַטיבּה נּסיכּנוּ י נּסיח אַלּוּדִים אַתּה בּתּוכּינוּ י אַאנּס
 יחַרדּ לַכּבוֹתּ וּלַפּתּ י כּי חוּצִי הַטיבּה אַתּ ימוּסּתּ י כּי בּקרוּבּ לַעסּר מוּתּ תּטּפּתּנוּ י וְטַס תּצטּה
 חוּסּתּינוּ י וּגְרוּן כּךּ נדּחי י וּלּוּלִי זַה אַמּרנוּ כּה לַחִי י וּטאַגּתיּ וּמַהִי טיחִי י כּי ידּיגּתיּ מוּתּ תּסיבּני
 וְכִיתּ חוּטּדּ לַכּלּ חִי י וְאֵסאַ מַטּלִי וְאומר

אוייה על כי	פרה בשן	הורידו ל	ארץ ראשן
עלזנו במ	בנעורינו	היום נאכל	ישן בשן
איך שב אבל	ראש בכרמל	דלות ראש נ	שאת חמשן
עיני יוני	הנאיות	יבטירו ב	יום מלק שן
איה האף	בו מיד אשאף	כי יעל פי ח	הכבשן
אוי לברד	השינים	איכה נהפך	להזת כושן
אי העואר	מגדל השן	ושפת שני	פרח שושן
איה הש	רות ורעלות	אי יהלומן	אי תרשישן
אי חליתן	איה בזמי	האף איה	בגדי חפשן
אי היעלות	הנחשקת	איה חגן	איה הרשן
היפית ו	בריאות בשר	תחת יופין	נראה כחשן
מה היה ל	נשיות גרון	מה לזקן	כי הרעישן
בטחתי ב	גבורות לבן	היום נראה	מהם חלשן
אין לבטוח	בם כי אחר	גזן לא ת	ראה עוד לקשן
הוכשרו ל	אכיל בתרומה	כי העריבו	ביום שמשן
לו הביאו	כפרתן	זכו לאכול	בבשר קדשן
לא האמנתי	בימי הרפן	כי תחדלנה	את תירושן
אוימות ב	עפר גזען	אם יזקין ב	ארץ שרשן
אזכור חשקי	בבוארתחי	יום קנאתי	על פרעישן
עת התנדב	לבי בימי	חרפי להיות	כפר נפשן
כי חשב אז	כי אחמדה	תחת יופין	את מלבושן
אוי מי חשב	כי לא ישוב	זעף האל	עד הודישן
כהזה היה	לבנות החן	כי נפהך אל	לענה דבשן יחד

כיום רגשן	וחמול נשמע	ביום קולן	היה כאוב
נשכח דישן	אכר חמדן	זעון ועקן	נשאר בלהן
אל מקדשן	מה לי לבא	תן ובותן	אדר זקב
אתבת שושן	לא אקח לי	אהיה ירחע	חי אני לו
זמרן יקשן	נשאר תחת	לות הלובחות	אוי לעג
חכמה השן	אולי האל	לק בבינה	אין להם ח
הוא הו רישן	ס הזקן	אלי אולי	לא השמענה
כי אז יעשן	ישוך בעסן	להם אז לא	לא תדמנן
רוחן הקשן	אולי האל	כיום לבס	כי אביצו
אל קל לחשן	איבה אשמע	איך אדרש	לבנות זרש
העיר שושן	תצהל השכח	על העץ אז	אילו נתלן
שר הלבישן	עת עור עם ב	נן הצרות	אתבה אל הו
לא הקדישן	או לשבח	לא הגישן	אין להרג
לו בעשן	לבנות חן ב	סתר מעיני	אם ביום ב
בתי ואישן	כאז שב	הזק וכי	אתנהם אם
להם חפשן	הים נתן	בם בשביות	לבות היו
סור ולובשן	מיפתי י	דים הצואים	המה הבג
חשקה בלשן	לא תהיה על	תוקין אסתר	חי אני לו

ויהי כשמוע הסר המ' יצה הנכבדת אשר יפעת הצביות אונכדת מקונכת וסופדת והסידה
ההדורה המרברת בצחות ובאפה ברורה אשר לא יתן סגור תחתיה ולא יסקל ככף מחוריה
אמר הנני נשבע בנורא וקיום כי לא נקטרה נפשו בנפסך בלתי יום יום עשית גבורות
נפלאות יום הראיתי נוראני והשכחתי חסך אילות וכבאות כאשר השמיעתי דברי נבואות
אמנם באמרך כי הטיבה מופת ואת כי מן העולם הזה בקרוב נסרד טמתי נבהל וחרד
כי חצ"ש ענה כמה על המות הובחצני הובח : עשיתי עצמי כטובח' (רוחה אני כי אני צריך דבר
המות לזכורי ולא להיות ביוק התחזה סכרי יואחלי לפיך להזכירני דבר אשר מתאות העולם
הזה קסילני ואשן ואומר חייך הסר חן דבר יכניע הלבבות ויאיר עיני המחשבות ועיס
איתס זמתי וברו נ' ומציל האדם מיום עברותי כמו לכת בצמק הכגרים ולראות הקברו והצללות
על לב הסוכנים שמהי נפונה ונגבה וקדמה וימה' מי הם וימי חיו' ומה היה ענינם הוצן אשר בו
חו ואת חו ביהם דורטי טלומס ידרטוס ואם חטאקיהם לראתס יבקטוס ומי הם יורטיהם
אשר ירטוס ומי טוטכ בחדרי וטכיתס ומי פקיד על בית כנותס ומי טוטכ עם נטותיהם
וחה הליכו עתס אונותיהם ואם להם הענות והגאון וקול טאון ואור יקרנות וקפאון אונאם
הס לבל כסר לדראון ואם להם יפוי הפנים ויפעתס כאשר היה ביגור בחיים חיותס ואם
הגדול מהס על הקטן ירהב ואם אס הזכות האמירת הס הכ' ואם איס מהס ענוד יאזכ

לכך וחזרת ודי זהב' ואם הם שמחזים או נוגים' ואם אוכלים וסותים וחוגגים' און ברעה מ
מתחוגגים ואם בגלומי תבלת וארנמן ואם בלבוט הרוגים ואם טע קל צלה והמולה קול
חקן וקול כלה ובהעלית זה על הלכות און תפיק כע הככות וישחדו ויראו ונהי וכיהיה יהנו
' כריותם כי קטן וגדול טע הוא חייך אשר מי סיתבונן בהם ומחס' ייראה טע טריות זהב להם
ומלכי ארץ ומעציהם' שופטיהם ושועריהם כהנייה וכבי' יהם טע אכסוס וכסיד (טרי עמדת'
וטרי חמשים' וטליטיס ופרטיס טמה בסלים חכמים וקן עס מלא ימים טע נערים וזקנים'
בחדו' חמד פחות וטגנים טע עניים ואביונים טמה דגולים מרבבה' וטע יונק עס איט סיבה
טע חתן וטע כלה גם בחורגט בתולה טע מלך וכאן ידיו הרה ויולדת יחדו טע מרדכי וטע
הדסה וטע אסף יטור במשא וטע עתיאל ועכסה' גם מקיניו ילך עמנו לא תשאר פירס
לא: כר טע לפני דל ועמיד מיט לא כבדל ואין איט על רעהו יתגדל ואם תדע: דברי
החושקנות והחושקים וקברי חבצלת הסרון וסוגות העמקים (אדם הגדול בענקים אשר היו
כאי' מוצק חזקים ולצתיר עצתה היו מעמיקים תמצא קולות וברקים ורחם מטכיל וטדים צ
צומקים ולברע וספתים דולקים כי בקקוס בוקקים ועיניהם אשר רצו כבדקל תראה אותם
בחוריהם נמקים ואם תדרוש קבר אילת אהבים' אשר מעטה חוטב יעטה איתה כרובים
תחייט ותחרד ותאוס ותעמוד מטתאה והיית מאוגע ממראה עיניך אשר תראה כי טע תראה
עס ימוכו בינוט דגליהם ולא יהלכו ולא יהגו בגרוכה לא יאכלו ולא יריחו ולא יראו ולא
יאמרו ולא יסוחו השכיבם הזמן למעצבה ויכה וירדפס עד חובה: חלל לארץ כורס אשר
הונק ואז הרש וחלק אין להם ענה לעולם כי נטכחזכרם כורס מכרסו וה'סגירם ואיט ידים
הבפר מעל פניהם יעלה באוט מחכיהם וכאפיהם ויד' פניה' עכסו פרודות תחת מגדפותיה'
סר כלם ורמה תכסה עליהם וחת הענים כווד הרקיע מזהירות וזעמים המסקרות יראה
הצמות היכסות והקוררות אשר היו לרמה לברות גם אחצתה גם סנאצס כבר אברה ונפטס
אשר כפרד' אס כה בגדה כי בני' ורים ילדו מעולמה נטרדה' ואל אשר לא ידעה נדד וסופדה'
המעלות אשר ירדה' ולולי דבר ה' אשר כאמן אשר ייעד אל עבדו עת וזמן לסוס הדי לדרך
ומס' ותי ירומן ויחיו מתי כבילתי יקומן והנפסאת הסהרות תהיין ככרור החיים צירות
והו למאירות ונפטס אשר אהב כל דברי בלע ונפץ את עולליו אל הסלע יקלענה בתוך כף
הקלע אמרתי הן גיענו אכדנו כלנו אכדה תקותינו כגזינו לנו ולכן כל ימי צבאי עד בוא ח
חלישתי איחל כדצי כי דברו הטוב לא יחל ולענות מיהלח סולח ומוחל ואדה בוחר בטוב
וכרע בוחל ומכוראי ירא ונוחל ודעתי כי אהיה חיי עד כוחל ובזכות אברהם ויבחק יעקב
וסרה ורכקה ורחל יאונה וסית חומה וחייל

עת א הזו קברי בני העם
כי א זכרה השו כבים שמה
ימם לכבי י עמוד נפעם
איך ה יתה ארחם וגם רבעם

אזכור	ימי שבתם	בתבל אף	אזכור	פסכה	ס	בכה נסעם
בחם	אנשים ח	כמו לראד	עדכי	לכרהק נ	ג	שא דיעם
הדו	רשים טובה	אלי עמם	הדו	בריש שלום		לכל זרעם
בם	המות שדי	בחבנית איש	ויש	לחם האל		ביד פשעם
בם	עלי אשמה	כמו אמון	אף ב	עלי חטאת		כירבעם
האו	ברים לעו	ברים סירו	זכק	דשים העם		בכגעם
יתוה	ללו יתמו	ללו גיבים	אף הו	ככו לו ש		מעו שמעם
בלאח	זמן רפא	משובותם	כי ה	חליף צבעם		ולא טבעם
לא	תנו לבם	לאחריתם	הטו	לבנם א		הדי בצעם
שמה	רשעים ח	דלו רוגז	שם ז	עצי ארץ		בבדעם
שכה	עבדים מ	אדהיהם	הפשים	ושם כהה		אמת ננעם
שמה	יגעים ב	זמן נהו	שם מ	צא נופשם		ומרגועם
קטן	וגדול שם	וכל היקופ	שם ר	בדו ערשם		ומצעם
יחד	אסיריכם ש	אננו שם	לא ש	מעו נוגש		וקיל רעם
נא	כרו שועים	ונכבדים	לפני	חשובים מ		לאו זעם
התי	אשו הם מ	ראות טיבה	לא עוד	יקו ל		חזות נועם
לבי	סחרחר ב	חזותכל זאת	לא א	שמחה עת א		חזה צלעם
צר לי	ואם אתיה	כמתעלם	יום יום	אני הולך		לנסעם
ינחה	זמן אתי	ויתפלא	כי כ	אשר נחם		והסיעם
ארד	שאויל תחתית	ואגיע	במקים	אשר ירם		והגיעם
ישקה	זמני ל	ענה ורוש	לי כ	אשר השקם		והצביעם
ישפיל	גאן לבי	ויכניע	ערפי	כהשפילם		והכניעם
לולי	אשר יעד	אלדים חי	לשוב	לרדם את		אשר זעם
עת	קצו כל שו	בני עפר	חסדו	ועזוזו		להודיעם
ולח	חליץ עצמות	כקודשיו	את מ	לאכיו ישלח		להרגיעם
זאת	ב חזותי י	פלו פני	יבם	לכבי י		עמוד נפעם

בשמוע הסר המליצה הנכבדת והסירה אשר מזהב ומסן נחמדת אשר על המצת סוכדת
היתה בלבנו אש יוקדת ולא קמה עוד רוח בוי ופחד ורחב לבבנו ויאמר אלי מה מ
ואד היטבת לדבר וחילוס לגבר ודלתית הנאיה לעבר לנלי אשר סמנתי מן המות מסדה
ועתה אמור כא אלי חל תבחד האם השחדה המות כאשר דברתי ותעלהג על לכך כאשר ספרת
ואען ואמר חיין השר דבר המות אן לטביח ומדי דברי כו לא אצנור כח ואך יעמד
לבי נתחזקה די והיאם והלילה אשר הס מועדי ורצו ולא יגעו ולכו ולא ייעפו להטיבני
אל האדמה אשר ממנה לוקחתי יעאפני וכל רעי ומיודעי כי יבגורני ואהבי מנגד נבעי יעמודו

ומסעינו בני דקמתי ומעלי וכתבת המסים אשר עלי וילבישני בלגוי הסחבות וכלני ה
 האלמים ויקברוני תחת אחד השיקים איך דורט ואין מבקט ומה אחד יהיה הלב עקט
 לסכוח המות אשר לא יסכחה ולקוח אשר לא יזכה ואם לא ישימהו לעומת רעיוני לאות
 על ידי ולזכרון בין עיני חייך וזר כי ידי הזקן והשיבה עצבוני כאשר מערה לחיכי המות
 הציבני ואך אטוב עוד למנוחי בזכרי כי מות תשיבני וביך מועד לכל חי ואשא מטלי ואמר

ידי זקן	ושיבה	ע	צבוני	לחי	מ	רדו ארוד	בשיחי
וכלה	ה	זמן רע את	בשרי	ונתח	ה	נתחם את	נחחי
והמות		בחודרי	ה	ונה בצע		אם אסגר	ברחי
ולבי		המה עלי	בזכרי	תמול פתח		בעד גן	פרחי
נבינים		חלי אלי	כבשר	ושרים	ש	קוד לשמור	פתחי
בהשכיני		בצדצות	נפשים	בשב לקחי		ומגרש	ירחי
חשובי		עשרת הוד	בראשם	והעלו על		שפתם את	שבחי
עידים	נ	חבאו	נג	ואימים	ח	רדו לברק	רמחי
וכה אבר		בזכרי	ה	אשר תשטוף		בעת כחר	ספחי
וכבד		למעי	י	מידעי		וגסרעי	ואחי
ויפשיט		מעילי	ה	והלכש	מ	בליים	מלחי
ואיך אעלו		אני נבאב	ומת	תשיבני		ובית מועד	לכל חי

בשמוע פטר הסיר הנמרץ לקראתי רץ ויאמר אלי אמור נא בחכרך איך המות לא יחרידני
 כאש יחירוך והיית חרד עלי ככה מעורך בכל לכרך וככל כסרך וככל מארך
 ואען ואומר חייך סגר לא תטוס אש על המות לא תסתאה ותאסס אשוס כי כמוך הייתי שור
 נח מתמול סלטוס אפתולל בעמי ובעמים אפתולל בבקר אוכלה עד ולערב אחלק סלל
 ולבי חרץ לאסוף ולכנס כאילו מיום המות לי מנס ותיה זאת מנוחתי עדי עד וסכחתי כי
 הזמן ימוט וירעד וכי כבר הייתה והועד ותמהתי ואתמה איך שמחתי לסמחת מם וסכחתי
 למנוח לכסאי פדוס ונשאת עלי או המסל הלוה בהכירי כי טכלי כבוד ורה
 ואשא מטלי ויאמר

אני ישן	בערש	ת	עניני	זמן בוגד	אשר יבוט	וימעד
אדלג שור	ולערב		אחלק	שלל תבל	ובקר או	כלי עד
ולבי	חרץ לאסוף		ולכנס	כאילו זאת	בנוחתי	עדי עד
ואיך אשכח	לשמחת יום		ורגע	ואיך לא	חרד לבי	וירעד
אשר אשכח	לבית מעד		לכל חי	והתגמול	אשר נכון	ומעד
ואין התב	עלות או	מ	ענה רך	יהי אלי	לעת נחר	לכס עד
ואיך אעמוד	וידי	ת	חזקנה	ליום הבא	ובי האתרה	והועד

אלדים	נ	פלו פני	בזכרי	ביום אמיר	ביום אהיה	ביום אמיר	בשפלות	ג	איתי
ביום יתנ	נ	ברו אלי	ידידי	ביום אהיה	ביום אהיה	ביום אהיה	נגדרש	מ	גויזי
ביום אחי		מתי סודי	ורעי	רכושי	י	י	חלקו בימי		בכיתי
ביום אכלה		ברקב או	כבנר	אכלו עש			ורמה עד		בלותי
ביום איב		יהפני	ואשא	ואשתוק עת			יספר	מ	גנותי
ביום אורד		שאל אל	רכתי בור	ומי הוא זה			אשר ידע		עלותי
ביום רמה		תכסני	ועלה	באוש פגרי			ותעל	צ	חנתי
ביום יעלד		במאזנים	פשעי	ולא אועיל			בהסתירי		עצתי
ביום המ		ותה תשך	ותפרש	ביום אחריש			ול	כמ	עלתי
בלא חדש		ולא שבת	וקדש	אהי שבת			ונח מכל		כלאבותי
בלא חכמה		ולא דעת	קחשים	אהי בכנע			ותשך אף		חכתי
אבוי עלי		וחטאתי	כתובה	בעט ברזל			ומי יליץ		זכותי
לזאת אהיה		ואקוד לך	אלדים	ואטמיע			בקולים	ג	המתי
ואתברכר		ברב גשבר	ונכמר	ומעיני			הכי תדר		שנתי
בידעי כי		לך מצרף	לצרף	זכיר לבחון			ושא אשא		זכותי
ומאסתי		לעולמי	ונכסף	לבבי כי			לדעה	א	חזיתי
ואם חטאי		לעולמים	יכפר	ואם אמצא			צרי אל	ב	חלתי
ואם חשבי		יעצני	סעיפי	דרוש ספרי			נביאיך		ודתי
ונדרשתי		בספרי	נבואות	ומצאתי			בת ככקץ		פדתי
וכי מיתי		תחיה אל	ועדנה	לנפשי	ת		היה אחרי		בלתי
וכי תכין		לעם קדשך	בנהה	בגן עדן			ושמה	ת	חזיתי
לזאת התע		לסה נפשי	וששה	ונחמתי			ורבה	צ	הלתי
ועליך		אלדי את	יהבי	אני משליך			להשיב את		שבותי
ואתה הוא		מב חלקי	וכוסי	וצר כחסי			ומשקיש	ס	עירתי
לך אשת		זה מלכי	ואפקיד	בידך	גו		אלי חיי		ומיתי
ובך אבטח		לרפא את	מזרי	ולשמע			לדברי	ש	אגתי
ולא אדאג		לקורת	זמנים	ולא אחוש			בהבז בית		נכותי
ואסלי	ר	חמיד אל	להברה	והם יש			מרו בואי		וצאתי
האתעצב		למפקד	אלי אן	האשתומם			למית אנשי		עדותי
אני אפשוט		מעילי	אתי	ואתכודד			וטק אשים		כסיתי
ואתלונן		בסתר	חמיד	ואשימה			בצילך את		חסתי
ולך יצמא		ולך יכמה	בשרי	ולך אכרע			ולך אכרות		בריתי
ומה אוסיף		אני עבדך	לדבר	ה	ג		גדך כל	ת	אותי

בשמיע הסר התפילה המהוללה / נסבע כי אין על עפר מטלה / ויאמר אלי חייך אבי אבי
כר המצריכי / עשית כאשר עש לבבי / בזאת ידעתי כי חפצת בי / זאת תסיד רהבי / ותעביר ע
עוני הטמון בחובי / הפעם אודה את ה' / דאן עתה כי אודני עיני / זאת תניס יגוני / זאת הלכה
למטה מסיני כי מוצאה מצא חיים ויפק רצון מה' כמות לא ראייתי מעודי / אשמח כי רב חילי
וכי כבוד מצאתי / ויתנה הסר בבית כבודי / ויתפלל בה כל ימי היותי / ויהי אחרי כן ויאמר
אלי השר אמח חן בעיניך אדוני כי נחמתני / מן התפלה המהוללה אשר השמעתי / ועשית
מיעה לבלתי עזבי / כעשיתך אותי עז כנמר וקל כנמר ורץ כצבי / וגבור כארי לעשות רצון א
אביך שבשמים / וכאיל תערוג על אפיקי מים / כן נפשי תערוג אל האלדים / ומה מאד שמת
דעיוני תמהים / ממה שהזכרתי לדונם הקברים / ולראות עם הפגרים / ואני לא ראיתך מן ה
הים אשר אותי הכרת / עשה כן כאשר דברתי / ואען ואומר חייך הסר לו כבא עמי בביתי
ותכנס בחדרי מטכתי / חדר בחדר / תראה עם מן הכנרים את הכתמים את הראש ואת הפדר
יוכחו היום אשר לא נוכח / ויזכרו את אשר ים המות שכת / ובשר הפגרים אשר נחסי / הודם
אשר סר / וכניעו הנפש אשר לא שמעה בקול ולא לקחה מוסר / ויקמון הכוסל ויזכירו המתעלם
/ ויאמרו ברבים בורעות ויחזקו לב האל / ישגו מרגל כאיל פסח ותרון לשון אלם / יתנו הנפש
דבקה בכורחה / ולפמוע דברו רעה וצמחה / ישימו הצולעה לשארית ולגוי עזים ההללחה /
יאמר השר חי אני זה הדבר לא האמנתי ולא אחמין / כי פגרי המתים בחדרך טמין / ואען
ואומר אראה אותך השר דען ושמך / ולמחמדי הזמן גיאל ואומן / ועל כן לא פאמך כי לא תאמין
/ חייך השר פתחתי על קירית החדר סביבותם / מעשה חרט פתוחי חותם / דברי חכמים
וחדותם / ולעומת ערש יצועי צירתי צורת איש מת נבגר מעמת / בא רקב בעצמו / ותולעים
הלכו בו סביבותיו / וידרכו על במותיו / גזלו עורו מעליו ושאריו מעל עצמותיו צפד על עצמו
עורו / וחטך משחור תארו / ויבהיל כל רואיו ויחריד / ומאהבת העולם אותם וטרוד / וכידו אגרת
פתוחה כתב בה לרואיה מוסר ותוכחה / ישימו האיש החוטא ככלם / וחנף ומיע וכל מה דובר
כבלה כאלם / ואשר בה לא יוסר לא יוסר לעולם / ומדי דברי בו מעשות הרע תשכחני /
ובשכבי תשמור עלי ותוכיחני והקיצוני היא תשיחני / ויאמר השר מדוע הקילותני ובחתיני
הסימותני והלאיתני / כאשר התוכחה היא לא הראיתני / ואף כי מצחי כשמיד חזק מצורי
לראותה ביד המת כח לא אעבור / כי תמונתו רוח נגידים תבצר / ואען ואומר בו נשבעתי כי
לא תראה רק ביד המת / ואז תדע אם דברי אמת / הסמוע השר חשב נה הסירה בקיר החדר
כתבתי / ומדבר צורת המת חלו כזבתי / ויאמר בלבבו אלך עמו בחדרי חדרים / וטס אראה
העירים הדרים / כי ידעתי כי לא יצויר בחדרו צלמות ולא כדרים / ויאמר אלי מהרה חושט
אל תעמוד / כי לראו הסירה אחמד / ואלך עם השר אל בי / וי הביאותני בחדר מטכתי ובקיר
החדר היו כתובים / טירים מלהבות הטבל חצובים / מדברים מדברי מוסר וענות / כותנים
מחמדי הזמן לפני מלכים לראיה / נחמדים להטיל ולעצום תאונה / ויאמר השר כאשר ראם
מחכה אלדים זה / אשרי אנוס כואת יוס ווס ויחזה / פעם ופעמי / אף זה כי אס בית אלדים וזה
עצר השמים / ויזי כאשר השר לימינו פנה / ראה הסירה אשר ביד המת כתובה / ותשכון עלי ע

עכנה' עד אשר לרוב אימתו' נשל ארצה מלא קומתו' עד אשר חטבתו כי פרח נשמתו
 ובראותי צרת נפשו ממכירה עלי אכנים' והוא נוסל וגלוי עתים' כסיתי על צורת המת בגד
 ונשאתי את השם הרחוק כמטחני קטף מכנף' ובטורח גדול העירותיו' אשר מן החדר אל העליה
 על סכמי כשאיתו' וכאשר טאלוכי דואי מז מטא' אמרתי אני עשיתי ואני אשא' וכאשר טב
 אל דעתו ברח לטעתו' כאילו רוח רעה מבעיתו ואני אחריי רץ סן בעיני דואי יתגנה' אקראנו
 להסיבו ואין קול ואין עונה' וכל דואינו חסכוני קיל מלחמה במחנה' יואמר לנו עמדו עמדו
 ואין מפנה' ויהי כאשר הגעתי עם השם אל ביתו' סנה אלי בחמתו' ויאמר מה מאד
 הגעתי' ומרוויס השבעתי' כאשר בבייתך הביאותני' וצורת המת הראיתני' חטבתי כי דבר
 המת' יהיה סקר' ולא אמת' ועתה בי נסבעתי וצא מסי דקה' כי אם לא תראני התוכחה מדבט
 מתוקה' ותסיבני מבקשתי נכלס' לא תסיף לראותי עוד עד עולם' כשמעי כמלא פי טחוק
 והקול נשמע עד למרחוק' ואומר אליו אחרי אשר לא ראית אותה ביד המת תשמענה מפי החי'
 והיא מבחר סירותו ופיו' ומגד תכונות סמטי ומגד גרם ירחי' אשר כל הנשך יראה
 איתתו ופיו' ומגד תכונות סמטי ומגד גרם ירחי' אשר כל הנשך יראה

הו השוכב	על משוח שן	הקיצה אם	אתה ישן
ודאי תולע	דמי יבלע	אף בבשרי	ישלח השן
ערל הבול	וזכור אהבול	הייתי כ	מוך דשן
וביום מחר	גם את הכהר	אל בור תחתית	מן היכלי שן
זיד מה תאמר	היום המר	ברא תך ה	ת פת עשן
שם תשרף	שם תשרף	נפטך אל ש	פך הדשן
אל מי תפנה	פיד יענה	בך ולשינך	אתך תלשן
שוב בא אל על	זמן תגעל	כי אתך על	ברכיו ישן
כי תראה אות	על הבאות	כי הוא דישן	את שדי שן
איך לא תעור	בצמד לפעור	הקיצה אם	אתה ישן

בשמוע השם הסדה היקרה' כפלא מאד על יופיה והדרה' ויאמר זאת היא עטרת צבי
 וצפירת תפארה' אצנדנה לי עטרה' כי היא יסרה בעיני' מכל הצירות אשר טמעו
 אזני' ברך אתה לה' זאת תיטב לי מאור פר' ואשר העיית לי מדבר המת עוד לא יסופר' וסר
 עינך וחטאתך תכוסף' ואפקיד את השם אל האלדים' ורעיננו על יופי הסיר תמהים' ויצו
 להלכיסנו מחלצות' צבי הם לכל הארצות' ואברכהו על כל הטובה אשר גמלני' והרעב לשוב
 אל ביתי הבהילני' כי פי עלי אקף' וההדים לפני יפצחו רינה יכל עצי השדה ימחאו כף' ואקוד
 ואכרך את האשר יעצני' ונהלני על מי מנוחות' ובכזית דשא הרביצני' הזן את העולם כלו
 בטובו' ולא יאשמו כל החוסים בו

בשלמה המחברת העשרים וששה תהלה לאל חי

המחברת העשרים ושבעה והיא מחברת הבזלות

אמר עמנואל

המחבר הייתי עם השר בימי הנעורים בעיר ויילונה
ובהיותנו מטוטטים ברחובותיה אחת הנה ואחת הנה

בחגיגות ובמועדים ראינו חברת אנשים נועדים חושבים שהם מדברים מדבר גאון איתם
מדעים עד מה זה יטאל מה יענה זה יחרף מה יגנה זה יצחק מה אליו יתאנה קול מלחמה
במחנה גאון כינייה הסגמה מדבר קצת מספרים מעשים שהיו כבר וקצת אומרים מלך פ
פליגי גבר וכאן בארצות וטוף ועבר וקצת אומרים אני הייתי בכנה כנר וקצת נדיבו עמים
כחטפי ולדבר חמודות נכספי ויתגבאו ולא יספו לא ברעת ידברו ודבריהם לא בהטבל היו
בלבי כאש עצור בעצמותי בלאתי כלכל ולא אוכל ואומר אל השר הייתי מה הם עושים
כחילו הגרנות טושים או כבזורים במלחמה בושים אין בהם איש דברת במעט יכלכל
וכל אחד מהם עצת חבירו יסכל עד מה הנחני מחשים ולא נהיה אל המעשה נבשים

וכוציה משינו התרשישים הבה נרדה ונבלה עם טפסים ונראה אליהם כי נכערה עצתם וכרעה
מה אחריתם וכשמיעים פנינו אמרתינו ונטחק גם ככבוד ונקטרם לנערותינו ויאמר אלנו
השר אלדים יענה את שלומך ועל טובך חסר שמך כמוני כמון כעמי כעמך הל כל אשר תנוני
תקרא ואומר הנני ואומר אל השר ומה היא החכמה אשר בה נדברי וחייילים עליה נגבר ויאמר
השר אמא חן בנייך ונדבר מחכמת המזלות ואז תראה אם אטיב הכל אחורנית עשר מ
מעלות ואם הדע טערי מכון ויילין ואם אמר שמש בגבעון חם ירח בעמק אילון כי אני ה
הוא הייטב בחכמת המלות ראסונה ויד כל העם באחרונה ואל כא אסא פני איש ואל אדם
לא אכנה כי אני אהרם ולא יבנה אשר אם יכל איש לחנות את עשר הארץ גם חכמתי כה
תמנה ולכן קרא ואנכי אענה ואל חכמה אחרת לא נפנה ואז תראה כי האנשים האלה לא
ימצאו מענה כי המקום מקום מקנה ויטמרו לפיהם מחסום כי לילה מחוץ ומטעה להם מ
מקסים ואומר אל השר מטכני אחרך הן לנו יהי כדברך ונקרב אל הקנים והסדים ואומר
אליהם שמעו כא המורים הקץ לדברי רוח או יהיה האדם או יהיה יבנות היום הזה הוא לה
קידם הלולים לא עת לדבר דברי תולים ולספר חלומות והבלים או נדבר מדבר חכמה
דמה או נחייט הלא ידעתם כי מרדף רקים יטבע ריט הנה מה טוב ומה נעים כי מה פירטנו
מן החכמה אותנו נורים ויחריטו העם ולא ענו אותי דבר והדון בלב קצתם גבר וחלק בהם
טוף ועבר ויאמר השר תחת דבר הים דברי מהתלות אחרי אשר חדלו הקילות ודבר מן ח
החכמות המאללות וכבוד טבע טוים עשר מזלות וחת לטמות דברי האלה והאלון אשר פ
בשלת ועתליה המילכת נדבר טבע בטבעה כוכבי לכת ובסידות האל אשר גאלנו ומבור
פאון וטע היין העלנו אשר שמעו וכדעם ואבותינו ספרו לנו ואומר אל השר מטכני אחרך

פתח פיך ויאירו דברך

ואמר חסר מי כשכתי אל החכמה האלוהיה ומי כצדק מסתח טלחיה ומי כמאדיה על
התנועה והנטיה ומי כממס על המלכות והעלית ומי כניגה על המשי והרויה ומי ככוכב על

הכתב והמכתב ידו הוזה ' ומו כלבנה זבת חלב ודבס היא וזה פריה

ואען ואמר מי כטבתי בים דייכי ' ומו כצדק יצן מחרבו ' ומו כמאדים דס כטבכו ' ומו ה
כטמט על כוכבי אל כמלכי ' ומו כנוגה כחשק לצדיק ערכו ' ומו ככוכב טכט
סושר בתומכו ' ומו כירח חלק מפמן חכו

ויאמר השר מי כטבתי מכה עמים בעברה ' ומו כצדק ידריכס בדרך ישרה ' ומו כמאדים
יציא חרבו מתצרה ' ומו כטמט תופיע עלינו כהרה ' ומו כנוגה באט החשק כמו תגור כוערה ' ומו
ככוכב אצבע אלדי לחרות דברות עשרה ' ומו כלבנה תוציא מוזריכ קרה ' ומו

ואען ואמר מי כטבתי עיצר בעד הטיפה ' ומו כצדק צפה ראטיה וחפה ' ומו כמאדים מוזח
אפיקה רפה ' ומו כטמט רוח חיים ככנפיה טאפה ' ומו כנוגה צורתה רקס ויפה ' ומו
ככוכב צייד ראט יזכב אגמון יכפה ' ומו כלבנה יוציא חתן מחופה

ויאמר השר מי כטבתי על החמורים ' ומו כצדק על הגמלים והכרים ' ומו כמאדים על ה
העזים והטעירים ' ומו כטמט על הסוסים האכירים ' ומו כנוגה על הפרדים
הארורים ' ומו ככוכב על הצאן והעדדים ' ומו כלבנה על השורים

ואען ואמר מי כטבתי מעיר על טבקותי ומו כצדק לחזק כל בדיק ' ומו כמאדי לטפוך
דס יקרים ' ומו כחכמה לחדט פני אדמה ' ומו כנוגה סביב לן כנוגה ' ומו
ככוכב בין רגלי הטמט כרע וטכב ' ומו כירח נטה ללון כאורח ' ומו

ויאמר השר און כטבתי עוקר מלכות ומחריב ' ואין כצדק צדיק צדק יקריב ' ולא כמאדים
מחרחר ריב ' ולא כטמט מזריח ומעריב ' ואין כנוגה כחשק וכזכונו ' ולא כ
כוכב קסת הסופר במתניו ' ואין כלבנה דובר דבר על אופניו

ואען ואמר און כיוס טבתי בימות השנה ' ולא כצדק יהיה עם הצדק באמונה ' ולא כמאדי
מחזיק מנן וכנה ' ולא כטמט צדיקה ' ואין כנוגה זנה ' ולא צורה ביקי כצורת
כוכב קטנה ' ולא מהיר כלבנה

ויאמר השר און כטבתי מטכיל ונהיר ' ולא כצדק זהיר ' ולא כמאדים זיר זהיר ' ולא כטמט
זרח ומזהיר ' ולא כנוגה כטחקיס זהיר ' ולא ככוכב סופר מהיר ' ולא כלבנה
בין טריותים וזהיר

ואען ואמר און כטבתי עצל ופסח ' ולא כצדק נוצח ' ולא כמאדים נוצח ' ולא כטמט סואף
מזרח ' ולא כנוגה חושק וטמח ' ולא ככוכב סיפר ופסח ' ולא אים דברים ומלין כירח
שנות טבתי לק ירות וטנות צדק לרדוף ולהרות וטנות מאדים לכיב א

ויאמר השר אחר הסחורות וטנות חמה לרדוף וטררות וטנות כנוגה לטגות כורות וטנות
כוכב ללמוד התורות וטנות הלכנה באט הילדות כמראה הלפידים כוערות

ואען ואמר הטמט כחתן כחור המצלח והלכנה תתכט בצעף ותתצלף ככלה וחמטת כוכבי
אל כטוטביכיס אטוררים בקול המילה וטניס עסו כטיאוס לאומתס יחולו
כמחלות וחזירים חלילה וכבא הסמים ממינס ומטמאלס מריעים תרועה ג
גהלה והציר טוטן כהלה

יש א

ויאמר השר המעט כמלך והלבב גבירתו נונה פילגשו ואומנתו ויכוכב סופר והיה במלאכתו
• גבתי יודע בינה לעתים וצדק דין דין אמת לאמתו • ומאדים טר הטבחים

והמזלות שרי צבאות מלכותו • וכל צבא השמים עמו ונחלתו • יושבים תחת גפנו ותחת תאבתו
ואען ואובר מי בטלה מוצא רוח מאוצרותיו וכסור ישת חושך סתרו ומכתו סכיבותיו וכתאומי

עסה לרוח מטקול ומיש תכון במדותיו • וכסרטן מטקה הרים מעלתיו • וכאריה
חוק וגבור בממטותיו • וכב זולה ירד העינה לטאוב גשם מטרותיו • וכמאזנים יטקול הרי צולם

וגבעותיו • וכעקרב בסופה בסערה הליכותיו • וכקשת יורה יורה ומלקוט בקשתותיה • וכגדי
תארכנה לילוקיו • וכדלי קיים לא יחל דברו ומוצא שפתיו • וכדגים מאסף לכל מחנות

ויאמר השר טלה על ראש מסלו • וסוד על הצואר על סובלו ותאומים ידו רב לו • וסרטן ה
החזה גבולו ואריה האסנומאכא בגורלו • והבתולה הטבור כלו • ולמאזנים הבטן

וחילו • ולעקרב האשכים ומחי קבלו • ולקשת ירכתי אהלו • גדי הכרבים יטבו בצלנו • ודלי השוקים
לחבלנו • ודגים הדגלים יחנו באותות על דגלו

ויאמר השר יאמר טלה עליתי למעלה מכוכבי אל בעונתי • ולא עזיתי אל זה קלתי
ויאמר השר יאמר סור עליתי אל השחקים בסבת עול סובלי ולא עזרתי אל זה גבור הית לי

ויאמר השר יאמר תאומים הייתי בטחק בסבת האחזה • ובלעדיה הייתי לסני מלכו לראיה
ויאמר השר יאמר סרטן הייתי בטמים להמת לרשעים תכנית • להסב את לבס חחורנית

ויאמר השר יאמר אריה למדן ממני צניעות וגבורה • כי אצלי בתולה ולא געירתי • כה לצולם
וצר

ויאמר השר תאמר בתולה אחי אהבת חסדו הצנע לכת • כי לא פתוני טבעה כוכבי לכת
ואען ואובר יאמר מאזנים פלסו מעגל רבליהם בני • כי פלס ונאזני מטפט לה

ויאמר השר יאמר עקרב אש תהיו לרעות אחרי רבים • אני איסר אתכם בעקרבים
ואען ואובר יאמר קשת הוטמתי בטמים לירנת זיקים חצים ומות לעוזבים ארחות יוסר ל

ללכת בדרך כלמות
ויאמר השר יאמר גדי ארבע עם ארי וקט ותתענג בדתן כפטי ולא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדמי

ואען ואובר יאמר דלי גלככך עצה ולך דלי ואיך לא תדלה ואני כטיאויס גרוח גשם מקצה
הארץ אעלה

ויאמר השר יאמר דגים לא העלכני אל השמים רק הטתיקה • ועתה בוא כתבה על לוח לכת
ועל ספר חוקה

ואען ואובר כמה גדולה מעלת הענוה • שהרי קדם טלה במזלות לכל בעלי העצם והגאון
ויאמר השר מר גדלה מאד מעלת בעל היסה ואף אש לו קרנים • שהרי הנסם טור מקרין

מפרים מול בטמים
מה גדל חשק הח טקים הנתאמים • שהרי הנסם בטמים מול תאומים

ויאמר השר איך לתמוה אש כריכי עמי ילכו קדורנית אחרי היתן סרטן בטמים וחור אחורני
ואען ואובר מה גדלה מעלת האיש אל תכלית הגבורה יגיע • שהרי הנסם אריה מול ברכיש

ויאמר השר מה גדלה מעלת הכתולה • שהרי בין מזלות השמים תחנה באותות על דגלה

איך לא יראו ולא יידאן הרשע' והס בעלי העיני' כי פלס ומאזני לה פסמים	ואען ואומר
איך לתמו' אס יעלה לטמי' טיא הרשע וכו' אחרי היות עקרב למעל' מטבע' ריקע' איך לתמוה על הגרות החלות' ביבסת' י אחרי היות פסמים המורים בקטת	ויאמר השד ואען ואומר
איך לתמוה על בשר הגדי אס גדלה מעלתו אשר למעלה מכוכבי אל תחנותו' לא ידעתי איך העבים ימל' זו גשס וי יקו' תיס' עד ראיתי מזל דלי בשמים	ויאמר השד ואען ואומר
לא ידעה נפטי איך עלו היגים בשמים' עד ראיתי כוכבים בדלי' יוצא' לעלוב מים	ויאמר השד
איך איס לא ירחף על גולגול' וידחסי' בראותו' שמים עיט על כנייה תנחם	ויאמר השד
ראיתי בטחק דלי' ואין בור' ואין מים' ונאולי' כי הוא לדלות ולהעלית נפס' ה הזריק בשמים	ויאמר השד
נפלאתי בראותי כי אין צורת עוף במזלות' ולא ידעתי לרבר' פטר' עד אשר ה הבחנתי כי זה מיראת כוכב הנטר	ויאמר השד
לא נברא מאונס בד' ריע' רק להיות איך בלב הרשעים מוגיע	ויאמר השד
אתמה אחרי היות טבתי לכרנאי' משטח חרמים' איך עלה בגור' מוכח' הימים	ויאמר השד
לא תמהתי איך הוהיו מעשות מלאכה בטכני' אבותי' אחרי אשר הבחנתי ב בסכלי' עצלות טבתי	ויאמר השד
איך לתמוה אס הימים פרטו רשת ליד מעגלי' אחרי היום טבתי ומאדים בגלגל' פלוני יתחבר פעם בחדס עם הערונה' בהתחברו' טמט פעס בחדס עם הלכנה פלוני כנוע כטמט החונה בכל טנה חדס בכתול' ולא טז לבו לעטו' עמה נבלה יאמרו בקדרות השמש דברי חלומות והבלים' ולא ידעו כי פני הכבי' אורו גולג' לא עלה בלבי לבנות ולטקן איס קצר קומה וענותו' מן היו כ אשר ידעתי ערך גוף כוכב חמה ומעלתו	ויאמר השד ואען ואומר ויאמר השד ואען ואומר
ראיתי פעס ושעמים אור הלכנה גונב' ולא ידעתי המכה תטקף מן האטנב לכוכבי גלגל' הטמיני נפס צנועה' אשר עמדה בתולה ביניהם חמטת אלפים ושמחה ושמים טנה ואיס לא ידעה	ויאמר השד ואען ואומר
אחשוב היות כוכבי השמים זקנים או סריסים' או טכנה בתולה עמהם ולא עטו לה כותנת פסים	ויאמר השד
איך לתמוה אס יש בא' צ כסילים למיניה' אחרי ראותו' כוכבי השמים וכסיליה' איך לתמוה אס מעטו גדולי' המעלה ורבו האוכבים' יש בדקיע טמט אחד ושני כסילים' וטאי כלבים	ויאמר השד ויאמר השד
אחשוב כי הכלב בשמים יהיה' לשמור טלה וגדי מטי אריה	ויאמר השד
אחשוב כי לא נברא אריה בטחקים' רק לשמור בתולה מן החוטקים	ויאמר השד
לא היה אריה אצל בתולה' רק מדאנה מדבר' פן תעשה נבלה	ויאמר השד
אילו איס על הנטיס כאחז יהיה' היה אצל בתולה תאזמים ולא אריה	ויאמר השד
מה גדלה מעלת דג' על כל המזונות' טהרי הוטס במזלות' מה בק' לכל המרעית	ויאמר השד

ויאמר השר תמיה אני איך לא ישמרו האומות סבתותי בראותם כי העליתן מכוכבי לכת ה
 הוא כוכב סבתי
 ואען ואומר תמיה אני איך יהיה דרך הרצע כמסוכת חדק בראותי בשמי זשמי כוכב צדק
 ויאמר השר אין לתמוה אם הצדיקים את הרשעים מכדים סהרי המס בשמי צדק על מאדים
 ואען ואומר לח יתגאה הלך לחון בני תמיה לעתות כי הנה הטמס ככוכבי חמלני
 חזקו חטפתות
 ויאמר השר איך לא יהיה לחסן אחרי נמל גאלה יסדיס ואור נונה הולך אור עד כסו היום
 ואען ואומר לח יכנס ספל רוח להתחב' עם בעל מעלה רמה כי הנה כוכב הקטן סככככוכב
 לח יפיר מן החמה
 ויאמר השר אין לתמוה אם ייעלה הלכנה תהיה עם החוסקים באמונה כי הנה לח יתחבר
 השמש פעם בחדש רק עם הלכנה
 ואען ואומר אין לתמוה אם העקרב לספוק דס יקדים אחרי היות עקרב בית מאדים
 ויאמר השר כקראו בעלי קרנים אכסי ביגרות אשר לח עמדה רגלס כמיסור מפני היות
 בית נונה המוכיית גייס כזוניה טור
 ואען ואומר אין לתמוה על מאדים אם ידיו מלומדות לקרב אחרי היות בבית עקרב
 ויאמר השר אין לתמוה אם הים הכלכנה תחזור אחורנית לעת זקנתה ותקטן אחרי היות
 בית לבנה סיטן
 ואען ואומר השואלים מר ע החוסקים זליס זהב מכיס ולח וחמולנו כי בית נונה מאונים
 אשר כף בקנה יסקולו
 ויאמר השר אין לתמוה אם יגהקיה את יונה חל היבשה וכי אחרי היות דגים בית צדק ה
 היה להם הצדק למורסה
 ואען ואומר אין לתמוה מן הירח אם הוא לפעמים כמהלכו כוור סהרו ביתו סרטן והוא ח
 אחורנית כוור
 ויאמר השר אין לתמוה אם השמש כמלך על תבל יהיה אחרי היות ביתו אריה
 ואען ואומר אין לתמוה על האריה אם הוא מלך על חיות הארמה אחרי היות ארי בית חמה
 ויאמר השר אין לתמוה אם הכתולה קתיפה ככלה אחרי היות בית כוכב חמה בתולה
 ואען ואומר תדמה השמש לחתן יכהן יסאר בגלגליה והלכנה לכלה תעדה כליה
 ויאמר השר אריה חמטת כוכבי הנכונה כטוטכניס העימדיס על הכרכה
 ואען ואומר אריה טתס עשרה צורות אשר באפודת גלגל המולות לדמיון טרוס וחוללים
 יחולו במחולות
 ויאמר השר אריה כבא השמים מיימנס ומשמאלס כחול לדמיון העס נקבצי לראות המחול
 ויהי כסמוע העס את מליצתינו החמודות והחכמות הרמות והככדות עמדו מרעידים
 נצמחיס כחילונס נגלו עליהם האלדים ויעמוד אחד מראשיהם במצות אחיהם לכרכינו
 ולהודות אל מעלתינו ויאמר טלנס לכס טלנס הרדי אל ראשי אלפיו וטרחל ברוך אשר חלק
 לבס מכבודו ויחל עלים מהודו לא ידענו כלתי היום כי טכני כתי חומר אשר בעטר יסרס

ידעו מהלכות צבאות השמים וסודם , חטבנו כי השמים סמים לה והארץ נתן לבני האדם
 אמנם היום הזה חאינו נפלאות , נשמענו מיכבי שחק כראות , לא נשאל על מעלתכם מופת
 או אף , איך לתמוה אף היינו בעיניכם לחרפה ולקלם , שקלתם גבעית עולם במאזנים והררי
 עד בטלם לטמא און שמענו שמעכם ועתה עינינו ראתה , מי לא יירא ממעלתכם כי לכם ,
 יאתה דברתם הים נגידים , הננו לאדונינו לעבדים , ועלינו ועל שגל ידיו חנו , כי לכם
 הלכות יקוו , ומדען חכמתכם ירוו , אחרי כן קם העם והשתחוו , ואנחנו הסקדנוס לא דים ,
 והם נשארו על מעלתינו תמיהים , ויהי כי באנו אל המלך ויאמר השר הר אית איך חספתי
 המס סודי , ואיך בחכמת המולות גבריה ידי , מיינתן ותגבר ידי בשירות המהוללות , כאשר
 גברה בחכמת המולות , אמנם אף יש מהכ לדבי בענין , שר יאבה , יצטרך לבא ח
 חדר בחדר להחבא , ואעפ ואומר חיך השר אף אף מהס יבא ומצניף הסד יאלי , אסוס מלתו
 לאל , ואת גולתך אנכי אגאל , עודנו בדברים האלה מדברים , והנה עשרים אנשים כאים א
 אחד חברים , באו עדינו , לחטוף סודינו , ויאמרו אלינו אדונינו , הים , היינו מכס נדראותי אשר
 לא תטבע אים לרבר ולא תטבע עין לראות , ועתה יטב בעיניכם להודיענו על הנכונה , אף
 במלאכת השיר ידכם אמונה , ויאמר השר יש ויש , הנה אבידי לא יתביס , למדתינו מן השירי ככר
 מה טידע להסיב סואלנו דכו , ועתה יחסוף כל אחד מכס סודו ואו קראו כי רב הילוכו כבוד
 מצאה ידו ויגש הדאסון ויאמר אדוני אני מעיר אחד ושמה ביתר , ובסוכתי עלמה
 ושמה אסתר , דיה לכל המלאכה לעשות אותה והותר , מצאה חן בעיני מכל הבתולות , קומתה
 דמתה לתמר וסדיה לאסכ לות , היא יעלת חן ויעלת אהבים , מעטה חושב עטה אותה כרובים
 וסדיה כדתן ואבירים יבאו נבבים , קרעו מעליהם את עדיכי , לא ידעתי אף הם אבילי לעודד
 בכים , או להראות העמים והשרים את יופים , כי לשיה בתבל פירצה סרץ , איך כמות בכל ה
 הארץ , ולו תאמר שמש בגבעון דוס וירח בעמק אילון , לא תמצא נגע וקלון , וכל אחד מהם
 מאמר אסתר קיים , וכמות לא נראת מים עדיס , ועתה הנאל וחבר עליה סיר נפלא , אשר
 בכתס אופיר לא יסולה , ואקוס ואחבר עליו ואת הטדיה , יטבע כי לא ייתן סגור תחתיה ולא
 יטקול כסף מחירה

שאלוני על מה	שדי זאת העלמה	לבושם קרעו	לע רר את בכים
האם קידדים על אם	יהו כאשר נראם	קרועי בנדיהם	לנצל את עדים
עניתים קרעו	וראשם פרעו	להראות העמים	והשרים יופים
ואמרו מה טיבם	עניתים מה שובם	דבש וחלב זבת	והנה לך פרים
הלא זאת היא אסתר	להושקים תעתר	וכבוה לא ת	חזה כים עדיס
ואילו הם שמש	ואיש חושך יבש	תנו היפה מ	אבר אסתר קיים

ויגש הסני ויאמר אדוני יש לי סכך ושמו שלמה , ומדי דברי כן ואזכור ממנו , יש ג

כאלו לא ראה ערית זנונית , איך טכחה לפני כסא כבודו , ופתאים יקום איחד , ויחלו עיני כידני
 ואך טכח בן ה זכה , כי מרה תהיה באחרות , ליה הטמים וטמי הטמים , ועבר על פשעו פעם
 ופעמים , ואם לא יטוב חרבו ילטנו , וכל הארץ יטענו כמים , וחפצני אשר תחבר בו סיר א
 אעודתי , אולי מדרכו יעז אסירתי , ואומרי אליו הנה הסיר אשר תבקש , להסיר מעמיתך
 לב עקב ואשא משלי ואומר

אם ב עבוד תרות וחק לחלף צר ה עלים עין וחטא נשא
 ש ב מ זדון לבך ארי לאוכל שעתא ושעתא מ תרחישניסא

ויגש התשיעי ויאמר ארויך חפצני טעחבר אליו תפלה קצרה , אתפלל אותה בעת צרה
 אתקרב בה אל האלדים , המרים טפלים ומטפיל גבוהים , תהיה ממכחר המליצות
 חוכה , ומ מרת הענינים קצבה , ואש תשא מאזת הזבלה הזףז אליו מאת סניך , ידעני כ
 מאתי חן כ יטך , ואען ואומר הנה הסיר כחפצך , וה' אלדריך ירכך , ואשא משלי ואומר

מבי	אלדי	א	שאלה שאול	חפ	צתי ואין	זול	תך לגא ל
לו ח	סדן לא	ת	חייה רוח	בדי	עצבי י		רדו לשאל
לולי	אכפתני		ברוב הסודך	מתי	בבין צרעה		ואשתא ל
אלך	לגד אשאף		ולימין	אסור	בסוד הבו		ערים לשמאל
ארהץ	בבור כפי		ביס ערלי	לב ב	זמן יהג		אלוגא ל
אם בו	פריכרשו		ורעבו	נא ע	בדך אל	ת	עזוב לשואל

ויגש הבסירי ויאמר ארויך ידעתי גס ידעתי כי הנפס יפעת כרה וטהורתי בערת צבי כפירת
 תפארה , ערוכה בכל ושמורה , מזור הטכל חוכבה , ומלהבונת חטמלינו נקבצה , וכמרס ה
 המעלנו , ככבה , אצל אותה האל מהדנו העליון , וננוה כאור תהיה וקרנים מידו לה נטס חכיון ,
 וכחמלתו עליה עטה לה בעולם הטכל אפיריון , להטיג המורגסות בחממצעות הדמיון , וכתב לה
 גליון , וכאשר יטלחנה כזה העולם האכיון , הטפל ואפל ואין ננוה לורק קסף וכדי כזון , תשמח
 בו כעמדת יוכה על הקיקיון , ותטבח היבניה והדלה , המקס אשר היה טס אהלה בתחלה ,
 ותחטוב כי בזה אל המנוחה ואל הנחלה , וכאשר יעורר הטכל הנפשות האנושות לאמר , הלא
 תזכר הי המוד , בית אלדים אשר טס היינו , יתנכרנה ותאמירה העוד לנו חלק ונחלה בביתך
 אבינו , ולכן כתי חלך הסר הנעלה לכקט אחר בקטת המחילה , לחבר סידה יהיה זה ענינה ,
 אשכיל בה הנפש הנעכה , ואזכירה את עוכה , וירד הדרה והמינה ושחונה , ואם תחברנה כס
 טכלך , הנפש והרבוט קח לך , ואען ואומר לא חפצתי ממך כסף ורכוש , ואקנס ואחבר לו סיר לא
 יערכו יגיע מזייה וסחר כושי וטמ' עליו האיש ואליו ערכי כמוצטלל רב , ואשא משלי ואומר

נפשת	בני אדם	אשר לא בנו	סוד בית	אלדים ב	אשר היינו
כתנ	ברות אומרות	העוד יש לנו	חלק	ואם נהלה	בבית אבינו

ויגש **ה**יא ויאמר יש אילת אהבים ויעלת חן באהבותי יהיתי נותן באהבתה אדה תקנתו כי
 לזטען עינים קירעות הלכבות לאנים וחליתי באהבתה והחדלתי את דעתי כי
 בראיתי באסתיה חן תקות חוט האני ואראה ברד הפינים אמית לשחת כי אראה ברד ואם מ
 ת נלקחז ולכן אחרי אשר אני כוס חזקה נטבע הנני בגאונני נטבע כי את קובצי נפט א
 חקבע ולנ תהיה אמת איש הבינים אמית לו קרנים ולכן חושה האר והיית לי לעינים ומכר
 סיר נחמד לרנאת תכסופה הלכבות לשמוע פלאיני כשמצי נתן החטק כפי חזון נסרץ
 נאחבר סיר נחמד ויאז האים לקחז חרץ ויאמר אלי לו תחטון כבר בסף אאקול ואנן ואומר
 חנני אלהים ויש לי כל ואשא משלי ואומר

אל	י	עלת החן	שתי עינים	הקו	רעות לב או	שקים לשנים
ברד		ואש התל	קחו בה הם שפת	שני	ואשר לה על	ברד שינים
אחר		אשר גפשי	לחשקה תהמה	צרה	במבכירה	עלי אבנים
אעש		ולו אשת	רפאים תהיה	על	ח רפאים ע	שתרוג קרנים

ויגש **ה**יב ויאמר כי אדוני צר לי מאד ולנפשי רבותי ואשר קרה לי מן היד אכני סבותי
 ביר בי מעלת הנפש ולא בינותי והיית הגוף טיט וירפס ומסכל טמני הסירותי מכרתי
 הקיים בכלה והטוב ברע המירותי ומרחס כרענים זורתי ואחור כנורתי קראוני ולא כעזרתי
 ולא חרדתי מחרון אף הולא יגורתי מיום היותי על ברכי הזמן ישנתי ובשמני ראשי דעתי
 היה בי טפל ולא הבחנתי ותורת אמת היה כפי וכלבכי ולא האמנתי קראוני ולא האזנתי
 ולכן בדומיה ביד ישכתי כי אני זקנתי וטבתי וימי כלו כעטן אירא מחתן אך הסן יעטן
 ולנ האזנתי דברי חכמים חבלים נפלג לי כנעומי ולכן מלחמה תהיה ביני וכא כנשי כל הימים
 ועתה אשר חבר לי סיר וכוננני ומעטה ידי כוננה עלת ומעטה ידי אכוננני ואקוס וזחבר זה
 הסיר ואומר אלי קחזו באשרך אס לא תטבחה ואשא משלי ואומר

צד לו	בידעי	מ	עלת הנפש	על	מ	עלת הגוף	ולא יגורתי
כי מ	בעירי	ב	רשעים זורתי	ואע		גבה כים	בטיט ורפש
איך א	עדי רמה		ובגדי חפש	כמה		קראני	ולא בעזרתי
אזעס	אלדים	ב	אמת ישרתי	וא		היה קובה	לנפשי טפש
מה א	מרה עוד	ו	אני זקנתי	כלו		ימי חיי	כעשן כלו
	על כן		לבושי שק			ובעטה אבל	
רבת	קראוני		ולא האזתי	לו ח		כמו ריעי	אשר סבלו
	אז	ב	בעינים	י		היה לי חבל	

ויגש **ה**יג ויאמר אדוני יש לי אחת יפה ושמה תמר וצניח מבטי חמרמר ובסרה סמר
 לא סמר טעמה בה וריחה נמר כי טיילה המר בסבת החוטקים אשר בה יחמו
 אבדים המה ולא ירחמי לא יתנו סינה לפיניה לנעם נפיה תנומה היא לטלס והס למלחמה
 דכמה ארזעה איתס כי קנה באהבתס ולו חן על יד ימיכס חתס ומאס תנתקס וכטיט ח

וכטוט חוצות תדיקס' ולא תמצא עמהם יורגוע' ולו יתמוכל החוטקים לבגוע' לא יכלו עלות
 בהר העלה וכקצתו לכגוע יולכן הטר חבר לה שיר הדט ובו תחרותי' כי היר' פסילי החשק תגרע
 ואטיות תכרות' (היא) תטלחנו אל החוטקים' אשר דלתיה דופקים' אולי מתרמית לבס יחרלו'
 ולא ילכו עוד אחרי ההבל ויהכלו' ואקוס ואחבר לו זה הסוד הערב' וייטב בעיניו כאילו ניתן

בחורב (ואסא משלי ואומר)

החו	שקים	מה	תי	געו	יגלע	נפשי	בחשק	ם	אנה	לגנע
איך	ז	רדפו	יעלה	אשר	לא	בצאה	בחרת	הו	שקים	מרנע
איך	א	זרה	חיל	בעוז	התאבזרה	לברות	אשירדם		ונם	לפני
לא	טו	קטה	אף	שו	פטה	העונבים	עד	י	תמו	החו

ויגש הי"ד ויאמר ארונני יש בעידי אטת חן חסקתיה' ומן הינס אשר ראיתיה ואייתיה חמדתיה
 ' ואהבת עולם אהבתיה' ועל לוח לבי חקקתיה' ולכפר הודה נלאה כל חושק ולאיתי
 כי היא פרק כל הצביות אשר בימי ראיתי' חיליתי פני בוראי לחסר ממספר טמתי ולהסיף על
 טנותיה' כי היא מלאה הדורים על כל גדוהיה' עד כי כיכבי השמים וכסוליה' פטנו את מעיליה'
 ' (ואדר היקר אשר עליהם) וכתמו בעזבוניה' וצדק ונונה ודרו מכסאותם והי ימתי עיניה'

והדקיע אשר על ראטי החצת היה כירד טניה' והאט תורח ותערב בפניה' והמלאך הדובר היה
 לטניה' (היא) המטבת במלכות הדעת ראטונה' ויד כל חמתי הזמן באחרונה' והכרובים היו טני
 זיהו' (הרי בשמיז היו טני טדיה)

ימוני ואס לא העלה על ראט טמחתי קדבק לחכי לטינו' וזה כמה טמחתי גאתמה' איך בטרו
 לרהמה' כי היא תמצא סגור לבי בחוץ עיניה זלולי תרפא אותי באור פניה' ובטוב ריח שמתיה
 ' לא אוכל לקוס מפניה' אמנס היא תמחץ בחץ עינה ותרפא בחשמלי זהרה' ועל כן ילכו ה
 החוטקים לארה' ול' תרנח היפה את כל היקוס' לא יאמרו נחננה בודי לא אוכל קוס' ועתה
 הטר אטביעך באילות ובצבאות' לחבר טור כאשר יאות' ואטלחנו אל הצביה חפוקתי' כי היא
 לכרה בזמן תטוקתי' (ואומר אלינו הכה הטר אשר לפי הענין יאות' ויקחה ויכרפני בטס ה'

בכחות (ואסא משלי ואומר)

לא	י	אברו	שוא	ע	כלו	ביניך	הו	שקים	עת	ו	זי	פניך
ברוך		אשר	ככה		בעולמו	אשר	אצר	סגולותיו				במכבוניך
כל	כו	כבי	שחק		וחילם	נתנו	החץ	והופי				בעזבוניך
ביגה		וכוכב	את		הדרך	נתנו	שני	בקשרם	על			ברד שיניך
אשרי		אנוש	יביט		להודך	עלה	אשרי	אנוש	יאחו			בסנסיניך
יואל		אלדים	חי		ויסיף	כחצית	ככפר	שנות	חי			עלי שניך
מי	ל	מודך	קשת		יפיפה	אשר	לצאת	סגור	לבי			בחץ עיניך
אס	ת	קטלני	לד		איחל	יעלה	אצק	ולו	את	או		טסה אזניך
אס	א	שכהה	חשקך		עבית	הן	ואם	ראות	רוון			במשמניך
אז	א	זנחה	יפעת		תבונתך	ואם	לא	א	בזרה	עצמות		בני חניך

תשכח ימיני ל חבוק עוד יעלה או ת חשבני מ בלל מיניך
 עפרה ואלי ת רצחי כל היקום לא י אברו שדא ע מלו בוניך

ויגש ה' ויאמר אדוני יש בטכונתי אדם רשע אוננו הכבד וציניו השע ועל פת לחם
 יפגע ואם יראה עם בה' נואש פניהם יטחן ויאמר המכל אל לערוך טלחן ולא ידע כי ה'
 צדיק יבחן ורשע ואיזה חמס טכאח כפשא ויפסוך עליהם חמה אפנו ואפנו ותמהתי אך יחן
 רשע כל למד צדק וכל דרכיו כמטוכת חדק ועתה אדוני חבר לי טיר על הענין הזה זאטלחט
 אל האיש אשר דרכיו בווה ואען ואומר הנה סוד על זה הענין ידבר ודלתות כחנשה יטבר
 אלו כנאסה בו ישים בארץ בני וכחוף לעובדים יקח מוסר הטכל צדק ומשפט ומיטרים ואף
 אשר לרעהו לא יחמוד ובמקום הגדולים לא יעמוד וחדב סכלו על הזמן יטלוף ויפתח פיו
 אל כל דין בני חלוף ויזכיר כי סוף כל אדם לרדת אל אבני בוני וסאחול אונתנו חמרים חמרים
 יצבור אל יכנס הקל ואל ימלט הגבור ועתה אחזני כר המערבוי עליך הטלכתי את יהבי
 לחבר אליו טיר ויגור הלכ לגויים כי טמעתי כי אחז דרך המטורדים ואען ואומר חייך אם
 הוא מסורר עלינו במדינו לא יסתרר כי בראותנו טירי אם הוא נרדס ותעורר וטריס יקח ת כ
 כמותו טבע פעמים יורר ואשא מטלי ואומר

צבי מאם	עון ואון	ואל מקום	אמן גלה
ראה כל	בך באר	ולך דלי	וקום דלה
שפת אמת	ודין בני	חלוף אהב	ושוא אלה
זכור זכון	יצו לך	רדה בכור	בלי בלה
אמור לב	פשך עחי	וט'ב אבור	לך עלה

ויגש ה' ויאמר אדוני יש בטכונתי אדם רשע אוננו הכבד וציניו השע ועל פת לחם
 יפגע ואם יראה עם בה' נואש פניהם יטחן ויאמר המכל אל לערוך טלחן ולא ידע כי ה'
 צדיק יבחן ורשע ואיזה חמס טכאח כפשא ויפסוך עליהם חמה אפנו ואפנו ותמהתי אך יחן
 רשע כל למד צדק וכל דרכיו כמטוכת חדק ועתה אדוני חבר לי טיר על הענין הזה זאטלחט
 אל האיש אשר דרכיו בווה ואען ואומר הנה סוד על זה הענין ידבר ודלתות כחנשה יטבר
 אלו כנאסה בו ישים בארץ בני וכחוף לעובדים יקח מוסר הטכל צדק ומשפט ומיטרים ואף
 אשר לרעהו לא יחמוד ובמקום הגדולים לא יעמוד וחדב סכלו על הזמן יטלוף ויפתח פיו
 אל כל דין בני חלוף ויזכיר כי סוף כל אדם לרדת אל אבני בוני וסאחול אונתנו חמרים חמרים
 יצבור אל יכנס הקל ואל ימלט הגבור ועתה אחזני כר המערבוי עליך הטלכתי את יהבי
 לחבר אליו טיר ויגור הלכ לגויים כי טמעתי כי אחז דרך המטורדים ואען ואומר חייך אם
 הוא מסורר עלינו במדינו לא יסתרר כי בראותנו טירי אם הוא נרדס ותעורר וטריס יקח ת כ
 כמותו טבע פעמים יורר ואשא מטלי ואומר

אלוי אלי	איבה יוחן	רשע ופני	אביון יטחן
אף יתברמר	זיד ויאמר	אם יוכל אל	לערוך שלחן
שוב אל עליון	ובעיר ציון	חיסוד אבן	אבן בוחן
ידע רשע	עיניו השע	בי אתה אל	צדיק תבוך

ויגש ה' ויאמר אדוני יש בעירי טתי אחיות יפסיות תנהגנה לבנות רואיהם כטכונתי י היו
 בימה וכסיל לפניהן עטמות וככות עיש כדיות או עזניות וטבעה כוכבי לכת למיניהם טבע
 הנערות הראויות לתת להם וככות החן בערב כוטמת ווארן במגדל דער בני לתלפתיתולטאון
 הרב פסיות עברו מטכיות וכטפת טני וכרד הטינים קורעות הלכבו למניסי הלכות טטמות
 גרין ומטקרות עינים וכל איש אשר הודס יחזי ויאמר מחנה אל'י זה ויקרא פס המקום ההוא
 מחניס ואחר אשר כפשונו כרה במכירה על האכניס יאן לתמות אם לבעליהן עטתו קרניס

צתה אורח בר אורח | ערה גאון יגובה ולבס צדקה כסדון | וחבר עליהן סוד כפי יספין | ואען
 ואמר חייך העיר יהיה כליל בהדרו | וילכו הקוטקים לאור | ואסא משלי ואומר

ההו	לכות ומש	קרות עינים	הקו	רעות לב חו	שקים לשנים
הנו	תנות נפש	צבאים להיות	צרה	כמבכירה	עלי אבנים
לא א	דעה כמה	תצידון את לבב	חושק	האם הוא על	ברד שינים
או על	שדי חמד	אשר מור נוטפות	כיום	ואם הוא כ	עגיל אזנים
מי זה	אשר יתמה	בעת זאת נחזה	אם ל	רפאים ע	שתרות קרנים
תהיו	לרצין לי	וכל מקום אשר	אראה פניכם א	קראה מחנים	

ויגש ה"ט ואמר אדוני ראיתי מתי רשעה | טכורים ביין תועה | ולצים חמדנו לכון | נעתה
 הינתם לנבי | לרצין | והנה טמון ושמחה הרוג בקר ושחוט צאן | ותמהתי ואתמה
 אך ימרו נאכה נכחית ועומדת | בטובה כלה יאוכר | ומשום עולם באש יקדתי | ומה טוב לאיש
 להיית צדקתו עומדת לעד | לערב יחלק טלל ולבקר יאכל עד | מאשר רגלו תמוט ותמעד
 וכועס אל ידתי כור יצמד | ועתה מה כון היית איש בגלגל ערבות | אז הייתו מעותד כפי ה
 החרבות | החלה אדוני לשניך | לכה על זה העיר כפי ראות סניך | ואסא משלי ואומר

עד אן	מתי רשעה	ביין תועה	שבדו	ולצים ח	מדו ליצון
שכח	משש עולם	וגיל בצחו	לאמר	הרוג בקר	ושחוט צאן
לו ח	כנו אז טוב	ויפיקו	מאת	אלדים גו	אלם רצון
מה טוב	ונעים ל	חסות בכנף	רוכב	ערבות מ	היות היצון

ויגש ה"ט ואמר אדוני מצאתי כ"כ לאמר הן החכמים | בתוך מוסרי הנעימים כי מי שיתן
 מהונו לא | ויהיה אדוני | ואם יצטרך לו יקל בעינו | ואם ייאס לבו ממנו | כמהו במדרגתו
 יחשבנו | ואם יעדרנו יכבוד ממנו | והשפתי טהורים האלה בסוד תכחוס וכבוד והדר תעטר
 | ואען ואומר הנה העיר חזנו | ולפי הענין אין למעלה ממנו | ואסא משלי ואומר

תנה מוח	בך אל איש	ותהיה	בעיניו	בגידו או	אדוניו
ויאש ל	בך מאיש	זמנד	קמוהו	תהי נחשב	בפניו
וכבד איש	וממנו	החובד	והצטרך	לאיש תקל	בעיניו

ויגש העטרים ויאמר אדוני יס לי | ריע גלה ורע יחטא ותיו לא יוכל איש לספרים | ואני סנאתה
 בעבדים | לא יכוס הסכל ולא יכלם | ולא יעלה על לבבו כי לא יוכל להתעלם | ואל
 גמולות ה כעל גמולות כעל יעלה | ואך דסן תאותו לא יהיה טובט | ולא יכור הבל נדף וקט |
 יכט | כי ה מלך גאות לבט | חספתי כבוד כמרץ לאוכחו | אולי אטיב את נדחו | ואלוץ הסר ידי
 פרוסות | קוס כי עלך הדבר לעשות | ואקוס ואחבר סוד כפי הענין אשר יבחרנו | ואל ער הנה ה
 קסיר אשר יכלימנו | ועל טענתו יעמידנו | לא יערכנו כשעו וזהנו | שלח ידך ואחח בזכנו

הסוד אשר יכלימונו / ועל טעותנו יעמידנו / לא יערכנו כספו וזכרו / טלח דרך ואחו כזכנו
 ואשא משלי ואמר

הינאה וישלם	אביש דך ונבלם	ועל טיב ועל רע	גמיל לו ישלם
וירבה אשכנז	וחטאה עלוכיו	כחל ים יכפר	אבר לא יכלם
וישכח בע דך	ענויכו ודרך	רשעים יעית	ויגלך לעורם

וישבח האיש ויצמוד מזעפו / וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכספו ויהי כאשר תמי כל האנשי
 לשאול איש איש את שאלתו / ומצא כל אחד מהם צדי אל מחלתו / יהיו וכרכו לחל אחד נזון שני
 / ויאמרו אלי החיתנו כמצא חן בעיני חדוני / והחסד אשר עשית עמנו איש לא טער ולא ידעו /
 ויהיה אכחנו ואדמתינו עבדים לפרעה / חסרו הסר טכדרך לכחלתו וחבלו / ואשרו העם טככה
 לנו / וילכו טמחים וטיבי לב איש לאהלו / ואמר הסר באמת הטכעת כפס האנשים ככחצות /
 באשר בענין העדים דברת צנות / ואיתך לאורך חיים / וטובע טמחית / יפקד האלדי הרוחות /

בטלבה הבחברת העשרים ושבעה תהלה לאל חי אמן

המחברת העשרים ושמונה והיא מחברת התופת והערן

אמר המחבר

עמנואל בכה שלמה זבל אחרי אשר עברו מסנותי סמי /
 / וצירי התמותה היו כאום לקראתי חשים / והלה פתע
 פתאום סגר את ימי איש חירב פילוס ויע קרושים / והיה צעיר ממני לים / וכראותי נפלן
 עלי חמים / ואמרה אי לי השכל המתגלם / ארך לא אכונט ולא אכלם / ואנכי רשעתי וחטאתי /
 ועויתי ופשעתי / וכיון מצולת רומן טבעתי ואלדים ואנשים תבעתי / והרבתי אסמי וקדוני
 מכל אשר היו לפני / והנה פתע פתאום אל על יקראוני / ושאנני גל כתף יסכלוני / ויודעי סמי
 יסחרוני ולא ימצאוני / ומה היא הצדה / אשר הכנתי ליום השרידה לכפטי השחרה / מה אדבר
 ומה אצטרך ומה אייחל / אם לא יקד / וכי חסדי סולח ומוחל / ובהיתי בדברים האלה כותן אל
 לבי / אם לבי בקרבי / וכפתחו ארובות דמעיני / ויתכנו כמים טאגתי / ועשיתי אבל גדול וכבדי
 כחטבי כי אחרית כפטי האכונה עדי אובד / יען היתי לוצרי למס חוכד / ואמרה איש איש ד
 דניאל איש חמודות ואיה חמותך / מי יתן ידעתי ואחזאך אכיוא עד תכינתך / אטאלך ותודיעני
 ומכחל עדניך טכביעני / תודיעני מדת ימי וקצי / ותראיני מקום מגוחתי ורצני / ובהיתי כיון
 מצולת היגן טכע / דמעתי ככחל כובע / ומיגון ואנחה לכתי טכע / והנה אימה חזיכה גדולה
 נפלה עלי / וחזין נראה אלי / ואני הייתי על אבל אלי / ולבי יצא וטוב כמדראה הבוק / ואשא
 עיני ואראה והנה רוח גדולה וחוץ / מרחף ומתגבר / מפיק הרי וסלעים מטבר / והאר הרוח ד
 רעם לקולו כללן אזני / ופליגי מים ידו עיני / ואחר הרעט אט וקיל דממה / ואר טכע ציס כחזר
 החמה / והנה איש זקן עוטה מציל עובד לפני / ומראה כמדראה מלאך ק

וצראותי אותי כפעמתי ונפלתי ארצה מלא קומתי ונאלמתי וצראות האיש הי לא עצרתי כח
ויאמר אלי מה לך נרדס הלוא אבקט לך מנוח קיב כי לא זאת המנוחה היס אמציא לך רווחה
ונסו יגון ואנחה ובדברו עמי התחזקתי ובכנף מעילו הח. קתי ועפר רגליו חבקתי ונטקתי
ויאמרה אליו בי אדוני איס נא מצאתי חן בעיניך אני ועמך הגידה נא שמך ויאמר אלי
אנכי דניאל איס חמודותי אשר קראתני ועיניך מים יורדות בתחלת תחנוניך יצא דבר להראיתך
נוראות וחדיות היס אראך בצורנית וסודות פקח עיניך וראיה ובין בדברנהכך במראה כי
למענך טולחתי ועתה באתי ולהשכילך בינה יצאתי העמק סאלה או הגבה כי לא אכל ל
להתמהמה ויאמרה אליו אחלה לפניך הדוני להראותני העולם שכולו ארוך והתוספת אשר מ
מאתמונל לרעשים ערוך ולהודיעני מקום תחנותי אחרי מיני ואי זה בית אשר תבנו לי ואיזה
מקום מכונתי משכני ואנכי ארובה אחרך ויאמר אנכי אעשה כדברך וישאלני האיש ויאמר
אנה נפנה בראשונה ואען ואומר התוספת יהיה ראשון והערך יהיה באחרונה ויאמרה האיש אליו
החזק בכנף מעילי ואחזו בו ורוח ביני ובינך לא יבא כי המקום אשר טס נפנה היס ארץ חדרו
צלמות ולא סדרים כקרא בטמו עמק הפגרים ואחזיק בכנף מעילו ורעמי חרדים ומדי
לכתנו היינו ירדים וירדך ררך לא סלולה מעף צוקה ואפלה וארחות עקלקלות לא
ראינו טס רק בריקים וקולות ולא שמענו רק קול כחולות וצרות כמכבירות וקראתי טס היס
ההוא יוס עברתי ובאחרית הגענו אל גשר רענע ותחתיו נחל טטף וכאלו רואיו גזל וחוטף
ואו החלה נפטי להתעטף ובראש הגשר טער נסס להט החרב המתהפכת ויאמרה האיש אלי
זה קרא טער טלכת וכל אשר יסרדו מן העולם ובתוספת יהיה מחניהס דרך הנה פניהס לא
כמוס מהנה טעה אחת או טעים ונראה מן החולפים מן העולם רבותיס על פני הארץ כאמתיס
ואיך ינהגו מלאכי מות אל ארץ ציה וצלמות אחרי כן נדרשו אחס בטחיתותס ותראה מה
אחריתס ואיך לתמוה על עצבס ועל עוצס רעתס ומכאובס כי דור תהפכות המה בניס לא
אמוץ בס ולכן חרבס תבוא בלבס ובהמתנו טס יושבס וקול חרדות מקציבס והנה קול
כחולה שמענו והבהילנו קול אומרים אבדה תקותנו כגורנו לנו וכאשר קדנו אליו ראינו מ
משלחת מלאכי רעים חולפים יסחבו מן הפגרים למאות ולאלפים ובעברס דרך הטער
יאמרו לכל אחד מהס כן אדם אשר מומרת העולם טבעת ואלדים ואנפס קבעת זחוק המוסר
פרעת הנה תקיא את אשר בלעת ותקצור פרו מעטיך אשר רעת הנה טכר פעולתך תהיה
מוצא הנכנס יכנס והוצא אל יצא והנגררים והנסחבים בקול מרה יצעקו וכאקת חלל ינאקו
בידעס כי ראט פתניס ייכקו ויאמר אלי האיש הראית הצאן האובדות אשר מטרה לחיני ס
התוספת עתידות עוד תשוב ותראה בקיוב מן האובדים ככוכבי השמים לרוב וכאשר הגשר ע
עברנו באנו בתחתית ארץ וכל רואי יאמרו לי מה פרצת עליך פרץ נסס ראינו מדורה גדולה
בארץ מאפליה רטפיה רטפי אט סלהבת יה מדורתה אט ועצוס הרבה לילה ויומס לא תכבה
ויאמר אלי האיש זאת המדורה אשר כחל בפריית בוירה היס לנפשות אשר העמיקו סיה
וואס תחפז לדעת טס הי טעים אשר בה ואודותס התבונן בטמותס החקוקיס במצחותס
כאשר התבוננתי בתוך המדורה ראיתי והנה טס אנטי סדוס ועמורה ועטו אשר בו לכבודת

וזה שמעני בן גרא' עס עתניה אשר אברה אן כל זרע הממלכה י עס אבטלום בן מעכה י עס
האיש הל' י אשר עמד בבית מיכה' עס אחויה אשר נבל בעד האבכה' עס סיסרא מתבסה ב
בטמיכה' עס המן בן המרתא צורר היהודים' ועס עמלק אשר נלחם עם ישראל ברפידים' עס
יאזניה בן ספן ויואב' ומיקים ואבסי כנווכה ויחיס וטרף אשר בעלו למואב' עס ויחנן בן קרח
ויאזניה בן הושעיה' ועס ישמאל בן נתניה' עס פריעה נכה ופריעה חשרע' ועס גחון המצורע' י
עס בלעם בן בעור' על דבר כוכי ועל דבר פעור' עס אבימלך בן ירובעל' ועס כל הנביאים
אשר נבאו לבעל' עס אחתשל הגילוני' עס טבע בן בכרי איש המיני' עס ומרי בן סלוא כ
נשיא בני' אב לשמעוני' עס סנבלט החורני' וטוכיה עבד העמוני' עס גטס הערבי וכל ה
הכדמלי' עס חפני ותנחם בני עלי' נתונים למחראות' יען אשר טכבו עם הנסים הצובאות' י
עס אחאב בן קוליה' וצדקיה בן מעסיה' אשר לוקח מהם קללה' והיו בקרב עמם לחלה' עס
דואב האדומי זכרו מני ארץ אכד' אשר פגע בשמים כהנים נושאי אשוד בד' עס קין אשר הרג
הבל' עס אחאב ושא איזבל' עס צדקיה בן כנענה' עס רכב ובצנח' יען אשר הרג את א
אישבוט' עס ציבא עבד שאול אשר רגל במפיכוש' עס חס אשר ראה ערות אביו והלך ב
נחוז' יגד לטני אחיו בחוץ' עס בכנת לוט אשר הרג מאביהן' עס פשחור בן אמר הכהן עס
סיחון מלך האמורי עס בני טציר החורי עס עוב מלך הכנען יעלה עמנו כעטן הככסן עס
נבור ארן רב טבחיים ועס סמריב ועס נבוכד נצר אשר בית החרוב עס בלע מלך סדום
וכרע עס כנען ראש ציט ועס מישע ועס טיטום הרעע עס אחימן טישו ותלמי ילדיו הענק
ועס אכטיוכס ראש פתנים יונק עס רחום בעל טענה וטמי ספרא ועס טלומית בת דברי
האזרה' עס עוזיה מלך יהודה והצרעת במצחו' ועס חיהל בית החלי אשר בנה את ידיו' עס
דבעס בן ככט על עגלי זהבו' וזהחדט אשר ברא מלכו' ועס מכהני הכמות רבוא' עס אישות
הזמה אן מספר' ובראשן אשת פוטטר' עס אמון אשר באל כפר' כי דבר ה' בזה ואת מצות
הפר' עס יהויקים בעון כצעו' ועס אמנון ויונדב בן טמעא ריעו' עס פנינה אשר הכעיסה
חנה' ועס טכס בן חמור אשר ענה א' צדינה' עס יהואש כדס זכריה' ועס אחו בן יותם בן ע
עוזיה' עס בעשא בן אחיה' ועס עזריה בן אמציה' ועס זרי אשר מלך בתרצה' ועס יהויקי'
על העוטק ועל המרצה' עס אויל מירודך הפיתה' עס בלשא צר גחלים על ראשו חנתה' אשר
הוציא כלי בית ה' והגא טכור וטותה' ואלשתיו בהן מלכא ורברכנוהי טגלתיה ולחיתיה' עס כנען
האריני' צפונה חטאתו ועונו צרור' וטחנהו בריחים ודכו במרחה וטבלו בפרור' עס צרי יהוד'
וכנימן הכרגנים' אשר הכעיסו נגד הכונים' עס אריסטו טלים ציט וכאלס' על אשר האמן ק
קדמות עולם' עס גליאכוס ראש הרבאים' על אשר שלח יד לשונו לרבו במטה ארן הנביאים
' עס אבונצר ממוד' יען אמר כי התחדות הטכל האנושי עם הטכל הנפרד' הוא מהכלי
הקנות' וכל אשר האמן בגל הנפשות האנויות' הנכרותות מקרב עמם' ואמר כי יחליפן
אנשים ע' מדיס בחקומה' עס אפלטון ראש למבונים' יען אשר ארז כי לחשים ולמינים יש
חיש לשכל מצוינות' וחשב דבריו דברי נביאות' עס אפוקרט' יען אשר היה כילי מחכמתו'
והעלים טשרי רסוחתו' עס אבן סינא היה ללעג וטחוק' יען אשר אמר כי הולד אדם לא מאד'

איפטי לזמן רחוק / ואמר בני לידת ההרים היה דרך טבעי מי יתן ונאלם כמסך אחר אמת ק
קדמות העולם / וטעם אנשים אין מספר מתו מוזן רחוק וקרוב / חדשים גם ישנים אשר לא
יספין מרוב / וכאשר מטעם נסענו ראינו והנה סיר נפיה מקצה בחיבת / וברוכה נחשת ובר
ובדיל ועופרת / וקול אומר טפית הסיר טפית / והעמידנה על הגחלים הטופית / והכינו החיות
הטורפות כי הנה חיל מן הנשים הנואפות / אשר עונכי יצודם למדחפות / לא רצו להיות לחוי ע
עולם ותהיינה לחרפית / עודנו מדבר והנה כסיפות בנגב חולפות / עוטות וכלמות ואוממות
וכינו הגיחית כולם הומות / דמעיתיהן על לחייהן ומנהגות כקול יונים מת פפות על לכביהן /
והנה מט' אמת מלחכי רעים וטליכוס אל / תך הסיר יריתחת / ופרטו כאשר בסיר וכבשר בתוך ק
קלחת / וקול אדיר עליהם צוחת / לא רציתם ממגר שמים מעל / ה' לכם באר שחת / פח
ופחד ושחת / אכולתם וטבעתם ממגר תהום רוכצת תחת / מטעם נסענו והנה טוחה עמוקה / ביקח
ומנוקה ומבולקה / לא ישמע בה רק קול כבי וקול צבקה / ובתוכה ארמת ונמרים / ועקרבים
חברבורים / ויאמר אלי האיש זאת הקראת ארץ נשיה / ובעט אחר טאול תחתיה / והיא מקום
האנשים המשחקים בקיפוא / אשר אמרו לא יראה יה / ודין טעון הזיה / ולכן יר' הזיה / בהם
בנפט ובגזיה / יען אשר פנו למעלה בשחקים / וברכו אלדים בסיסה ובלבבה כאשר טבו כליהם
ריקס / ולכן ומודו פעולתם אל חיקים / ולא יחמולו ביום קס / וכאשר מטעם נסענו / ואל
מקום אחר מהתופת הגענו / ראיתי איש מאילי הארץ / פרכו עליו התלאות סרף / צפר עורו על
עצמו והוא לא פנים קלקל / בוער כאש אוכלה אש ואינו אוכל / הכירני והכרתני / ובטכר ה
הימים אהבני ואהבתני / ובראותו אותי הולך הלך / וצפה / התאנח אבחה מגופו / ויאמר אלי מה
לך פה ומי לך פה / האש כנפ ל בני עולה נפלת / אש אתה חולית כמינו אלנו נמשלת / ויאמר
האיש התומך בימימי / הנני נטבע בגאוני / כי זה האיש אצרכו באיסוף עיני / ואלכסם לא יתמשל
/ וכי ירוץ לא יכשל / אז טאלתי האש אשר באש התופת בוער / ואמרה אלנו אמור כא הנכאב
והסוער / מה הדבר אשר הביאך הלום / ואתה היית על ראש בני דורך עטרת יהלום / ועתה אתה
רחוק מיטועה וטלוס / ויצן האיש מן הסברה / ומתוך האש הבוריה / בקול מר / וישא אתק
קולו ויאמר / אויה לי המר והמהר והנכאב / אשר נפטי עלי קאבל ובסרי עלי יכאב / מה מאד
הייתי סבל / כאשר בניתי הכית / והיכל / במקאש אשר לטכון טס לא אוכל / מי יתן וכטמים ב
בניתני / ובמרוס הררי עד יסדתי / אויה לי אללי לו / כי הייתי רועה אוילי / ועזבתי לאחריס ח
חילי / הגדלתי מעטי / ולא אמרתי אויה ה אלרי עוטי / עטיתי לי גנות ופרדסים / וכנסתי לי גס
כסף זהב ועוטר וככסיס / וברבורים אבוסים / ואק תפארת העכסיס / וסכחתי מגן לחוסים
מאכתי לתת לחס לעני / ולכמה ריקים ופחאס עסיקי חסד / ויו באוכלי טלחני / נתחת לומר
הערות והחוקים / אכלתי משמנטס ושתיתי מתקקים / נתמורת המעטים הטובים / היו לי הפרות
הערבים / ויין חלמון וצמר צחר / ולתורה ולתעודה אמרתי בדבר הזה אשר אין לנו שחר / אמרתי
כלכי בטמיה אעלה ופלחיס ירדתי / יקוט לי הומן וכלבדתי / וכארג חיי קיסרני / וכחטך יציעי
רפדתי / ואמעלות אשר ירדתי סערתי / תחת אשר לא עבדתי / וכאשר אבדתי אבדתי / עזרתי
לאחריס חילי / ומא מה לא ישאר בכל עמלי / ומה יתרון לי לרוח עמלתי / וכאשר טבלתי טבלתי

מי הביאני לקבות אחוזת מבית ומחץ. ולא אחוז הזן הייתי נחץ. ולא היה לי סן וכת ידעו או
נוחל ולא ק' וב אשר לראות טוב בטובו איה' והנחתי הכל לאשר עם אסתי יטכב ועל כמותי
ידרך וירכב. איך לא הסאתי מהוני אטה אלמנה ועבומה. ולא דריתי דטן נפש יתום או יתומה.
איך הייתי חוסב בעולם התמותה להתבצר. ולא בניתי בממס בית או חצר. ולמדתי כי המלאכה
מרוכה ואיום קצר. ולכן אשר ירעתי הגני קוצר. והכני ביד מעני כחומר ביד היוצר. במקום
צר אשר אין דרך לנשות יונק נשמאל. וכאשר לא חמלתי על האבנים אתמול. כן אין היום
איש עלי יחמול. לא היה נכד בעמי ולא נח. ומרוע לב אלמנה לא ארכין. וכמה טהורתי על
החלונות. הייתי מאיף כמה אלמנות. איה לי כי לב הותל העני. כאשר מעיל הבאה יעטני.
ומשכתי לבנות מקדש כמו רמים. וחלוני סקופים אטומים. ולמלאתי גנוי ברומים. להראות
חסד השמים והגמים. והגדלתי מעטי מכל בני עמי. כי אמרתי אין לי בן בעבור הזכר את
שמי. ומקוה היום אשר הסכתי שתטבול בו אלי אשתי. טבלה בו בפני לאחר לכלימתי וכוונתי.
נטעתי כרם ואותו לא חללתי. וראיתי את אשר ראה לא פללתי. בניתי ההיכל ואותו לא חנכתי.
דיתים היו לי בכל גבולי וסוך לא סכתי. אמרו רואי בכנותי ההיכל אשרי. לא ידעו שאניחבו
לאדם טיהיה אחרי. ולא יצאתי בו אפילו טינת עראי. העחלתי לבנותו ואחר השלימו. ולא
ידעתי כי יכרת שמי מעם אחי ומסער מקיון. ומה בצע בבנותי בית מרות ועליות מרווחים.
ובצפיתי בסף והב הכריחים. ובתלאותי בתי וגנוי פרחים. ומגד תביאות טמם ומגד גרם
ירחים. ולי אב ולא אחים. ולא בנים ולא בנותי. ואך לא נשאתי מאת פני ומגדכתי.
אל שיתומים ואל האלמנות. ואל הנפשות העבונות. המצונות והלחונות. העטופים ברעב פ
בראש כל חונות. ומן הדברים הרעים אשר אחרי המות קראוני והחלוני. הוא טהרי כשתי פנים
שני אנטים הבחלוני. ומתוך קברי העלוני ועל כנפי כשרים נשאוני. ואל ער אכך וכא בתוך
היכלי הביאוני. ואז בראותי אמרתי אלי קץ הימין הגיע. והלית הטא רבים נטא ולפסעום
יבגיע. ואלי כי מהיום הזה והלאה ארביע. ובהיתי כואת וכואת חוסב. והכס אומרים לי רסע
הקצב. לא כאשר תחשוב כי אל עקרבים אתה יוסב. ומרעה אל רעה תצאי ומד ממות תהיה
מוצא. ובשמשי האור בעדי חטך. וכתתי יד אליהם והייתי אחריהם כחטך. צד אשר אל בית
הטבילה הביאוני. ואשתי ובעלה החדש טמה וראוני. וראיתי אנתה פושטת בגדי רקמתה.
ובבלת החדש סכב לעומתה. ובמקום המים אשר הבינותי אל הכסים הצובאות. טבלה בו ועיני
דוואת. אז החלו עיני לדמע. וסכלתי מן המכאוב והצעד מה שאין הפה יכולה לדבר ואין האון
יכולה לטמוע. אז יאמרו לי מה לך איש חמסים. כי את רגלים רצתה וילאוך ואך תתחיה
את הסוסים. האם בראית אשתך טובלת עמדת מטתאה. עוד תהיה משונע למראה עיניך אשר
תראה. ויביאוני בחור המעות ובהיות עיני הכה והכה מביטות. ראיתי טס ערש רעננה. ואשתי
עם בעלה החדש טמה טמה ורענה. ושמאלו תחת לראטה וימינו תחבקה. וקול קורא
אטה תארט ואיך אחר יטככה. ואן ממרום טלח אט בעצמותי וירדנה. י אחריכך

אחריון הביאני הנה הלום ומשתאה' באשר ארזני חזקה' ועתה עליו כפטי תסתפק' כי לא אוכל
מזד אל צד להתפק' כי עוני ואשמי' רעת הכינו לפעמי' ובא רקב בנצמי' ונכדדים קדיו
שמי' וכל אשר אצרו אבותי ואבות אבותי ועובתי בחצי ימי ערוס מבטן אמי יצאתי וצרוס
שכתי ללכת כשכחתי ומאומה לא בשאתי בצמלי' לבר מכלווי הסחכות אשר עלו בגורלי'
כחלתי כהפכה לקריס ונתי לנכריס מה בצע כי כתיתי בית הקץ יבית החורף' וכולס פנו לן
עורף ותחת המרחץ והצנור אראה כהר דינור ותחת מעטה ספת כוס פירח טאן אראה לפידו
אש ותנור עטן ומלוא חשניס עמל ופיח הכבטן ותמורת כפריס כצאן אלי' א-א: אימה ת
חשיכה גדולה נושלת עלי' ותמורת שתי' חמתקיס ואכול משמיס ולפני ייאתיו חסאנוס
כטלתי כצחריס כנאף וכמתיס באשמיס ותמורת הכרבנריס האכוסיס ירצו עלי' כדברס כ
ככפיס וכסו עלי' צרות כמיס לים מכסיס ותמורת ערס רעננה' אעשה מספר כתנין: אכל
ככנות יענה' בציב אלין ככו ולבקר קינה' ותמורת קדשנות טן ויהכיס' ודב ורוב פניניס
והשקות בכלי זהב וכליס מכליס פניס' והטבצות והנומיס ונגז ברומיס' וסדנת וכרימיס
אראה מטטח חרימיס וכרקיס ורעמיס' ופניס כנצמיס ותמורת גב היצי' סק ואשר אציב
ותמורת אלת ואלמי' נכרת סמי מקרב עמי' ותמורת האולם' אשב כנא וככלס' ולי חרפת
עולס' ותמורת החכיות' ומגדל כנוי לתלפיות' ועופות וחיות' יש לי כור תחציות' ושמות
וסאיות ותמורת הסולת והחטים ועורות תחציס ועצי פטיס הכני אשור כרהטס' וכפי' כ
בתך לכאס אטככה ולוהטיס ולא אראה כי אס כנכחיס וכטחטיס ולקוחיס לתי ולחרג מ
מטיס' ותמורת היות בכיתי כת לניס ואנאי עולה' וכל שה דובר ככלה' הנה האס והצניס ואני
הנה לעולה' היה טלי ילדתי מרחס מסחר' ועתה עורי משחר סחרת' ושית קוצותי אכלה אס
ותוכי נחר' והיה כזה יום מחר' מייתן בחווי קורות ימי הסקדה' אז לא הגצתי לואת הנקודה לך
ואמור לאשר כחייס חייקס קורות בני' תמותה ואודתס' למען יבינו לאחריקס מטס נסצנו והנה
עדת אנטיס עוריס וכדתי מהס כמומאה ועטריס והאנפסיס ההס היו חכמיס וככוניס וידועיס
לטכניהט' וראשי אלפי ישראל הם ייאמר אלי' האיס התומך בומיני' חידך מממד עיני' והאנטיס
האלה העוה גלאן' כי היו עיניס להס לראות ולא ראן' ידעו מעלות החכמה ויוקרה' ולא ראן
אור באורה' סומס חכמתס כמפורסמות' וקראן כשמותס עלי' ארמות' וכא ליריעת המושכלות
הנעימות' ולכן כצחריס כנאף ימסאזכאין עיניס יגאן זהמפורסמות אשר כס דכקן ואיתס
אזכנו מחץ למחנה עזבו' ויהיו חמודותיהס מיס נכזבו' ולאשר סוככיס על מטות טן עס כ
נמתיהס עזכוס ולאשר מטרה לחיצי קללתס יציכוס' והגס היום מכל חמודס רקיס' כי כקקוס
בוקקיס' וכענונתס הנה כמקיס' מטס נסצנו והנה איס זקן גדול למראה הכיכואו
למטרה' ועל ראסו מחדוליס וקמטניס עטרה' ומגדל' ויצאת הארס' יאמו כאפן קטורה' ישרוהו
כטיטיס וכעקדיכיס' וסאכנו עלי' רביס רביס' ושכנו לארץ מרדת' וסתן אכזר ישמוט ערותי ועל
ראס ומגדל גבוה יעלוהו' יומטס על ראס חלעי' וטמטוהו' סעס באס זרה ישרפוהו' וסעס ואיבי
ערב ישרפוהו' וסעס קטן כחוטס יחלפוהו' וסעס

ופעם כחלי זפת וגרפיה גרפיהו ופעם נחלי בלועל וטטפוהו פעם קרני ראמים זפוח
כפטר חמור יערפוהו ומאור אל חטך יחדפוהו פעם יקלעו בתוך כף הקלמ ויאמרו לנוהב
כל דברי בלע אטחי טיחחו ונסף אוחך אל הסלע ידו עליו כמחי קבלו ונלא יתנו דמי לו כל
המס וכל הלילה תמיד לא יחסו ולחדם צרותו תמיד יום יום ידרסו ובראיתי אל המכות
הכיראת בעיניי משמש כבהלתי מראי וואומר מי האיש הזה אשר הצער הגדול הזה בו
אראה ויאמר האיש התומך בימינו הלא ידעת מי הוא זה וואמר לא אדוני ויאמר אלי זה
האיש סורר ומורה נסוכן ונקרא בסכר שמו רבן ללא נראה רשע כמוהו מיום החרבן עסק
בתורה שלא לסמה הן אמר הדבה אסמה ידע מן הכיחוף טבעה קרב אל כל כהמה לרבעת
על כן הדביקתהו הרעה זה האיש ביון תוצה סכר ותורת מטה בתועבותיו עבר ולעשות
רע בעיני ה' התמכר חלל את קודש האשר אהב ובעל בת אל נכר סגה בודה וחיבק חיק נ
נכריה לא הניח אמה נכריה ועמונית ומואביה יהודית וכוזרית וטפחה מצרית מאס תוכחת
והסר בריף על כן אחריתו להכרית לו נפש מוראה ונגאלת גה בלא דעת לא הניחה זכהו
וטפעת ומנוגעת ומרעעת ואצון יוצאת בנרדעת ופי חזיר ופי טבעת וטפחה הרטה
ואמה נרצעת ופונה ומסוגעת ונפליהו המרעעת וזכה בפה תביעת ונהלאה ונולעת
והרה ללדת כרעית וכל אשה למטכב זכר איש יודעת עד יהנה וקדמות ומיטפת אשר לא
סיתה ממנו נרבעת זאת בכל הארץ מודעת זלכן אין להפלא אם ישתה מכוס הזרעלה קובעת
הכיר את בוראו ונתקון למרוד בו חטא והחטיא רבוא חטא הרבים תלוי בו כשה סניו בחלבו
הא אכתימסו במעטיו והאן בלבו הוא ירבע בעבלי זהו זמנא בחרבו הוא חלל את הטע
זה ימים וטנים ותועבותיו וכיאותיו בספר ככפים חדשים גם יטנים לך ואמר אל הסכל ה
המפיתה כי ערוך ואתמול תפחה ומחמת עדי יאתה לא יוחן ולא ירוחם בערים אשר הסך
הנלא נוחם כי כיהש לאל ממעל וממנו יצא חוטב על הרעה מעץ בלועל ולכן ידע כי ברד
ואט מתלקחת וסח ופחד ופחת בעדו מונחת וכאשר יליץ בעדו ויאמר פדעהו מידת טחתי
וכרת פריו ממעל וטרטיו מתחת יוען אשר מנע נפשו משובה נצחת משם נסענו
והנה טני אנשים ספחי הזופת וקשים וכאשר התכונתי בצורותם החדתים ונפלאתי הפלא
ופלא על אשר בענין דע ראיתים כי היו מן היוטבים דאזנה במלכות הדעת והתבינה יוד
כל העם באחרונה ואטאלה את האיש התומך בימינו מדוע קראים בלז אדוני ויאמר האיש
אילו הם טני אחים ומריסה היתה להם הכילות למורסה חסכו הזלות קדוטה והנדיבות נחמה
ובאטה היתה ידם זנועה בתולה ואיש לא ידעה קראי בטס הנדבה בריעה וטס אחיותיה
מחלה ונעוה להם חדים האומרות הב הב ויעשו להם אלרי כסף ואלרי זהב אהבוס בכל
לבס נפסם ובכל מאדס אמרו כי זאת תורת האדס לא תלו עופרס וכבודס וכלי מחמדס
בחפד יוצרס ומיעודס אשר הסוד על כל חי קדס ולא טיערו היתו סקדון בידס לא סרפו
איש מעודס ולא רצו איש וסרתס ויעמד בסודס למן היום אשר ברא אלריס אדס ודבר אין
להס עם אדס אמרתי כי מצא כתוב בחכמת יוניית שלי סלי סליך א מדה בינונית טבת
כי היא מדת סדוס ועמודה וכאילו כרף מטס ומורה סמו

סמוך תכליתם • לאסוף ולכנוס הזן עד תכליתם • אמרו כל הזן הזה אשר הכינונו בכח ידנו
עשינו ובחכמותינו כי כבונותינו • ובעת ראו העניים אשר לבקש נכלמו • מעיניהם כעלמו •
וסורו טמא קראו לנו • טמא הדלים אשר מכל טוב חסרים • כסנאת הישמעאלים את החורים •
ובכונן החן את בני הנזירים • והחתולים את העכברים • לא נחלו על סבר האמללים • אשר ב
בעידום ובחסר כל גולים • ובעת האכילן יצחקן לפניהם • יברחו ממנו כמלוא עיניהם • ולכל
עני ואכילן יאמרו מה זה סבלת • כאשר כל מה שייפת מאכותך אכלת • לא נתנו לעולם לננו
פרטה • שלא הייתה בסיפה חרטה • להיות בזעם פנים ותרועה • וההירק ועתה הכין טמונה
כאשר ישמעו כי אים ירד מנכסיו • יאמרו זה גרמו לנו מעשיו • שלא כמעט כמונו • ולא הקים
דרך כמעשיו כאשר הקימונו • העלימו עיניהם מן האמללים • והסתירו פניהם מראות גולים •
כל קרוב ורחוק מביתם ירחק • ואם יראו הלך יצטרו בו ונס ממרחק • והענק תצניק לנו משפיר
נמחק • יאמרו כי שלא לחזק על פני המים • כמו פעם ופעמים זכרוב הימים לא מצאנו ולכן
מספרה מחקנו • ותי ידס אנוה • בפסוק תן חלק לסבעה וגם לשמנה • יאמרו כי הטוב ש
שבפירותים לחלק חלק עוף לסבעה וגם לשמנה אנשי • ולא לחלוק עוף בין עניים כאשר יצטו
הטפאים • ודרשו פתוח תפתח את ירך לנו • לפתוח חמא אכבעות היד ולהכיתם בפני העני ל
להכילנו • אחרי שהלרדים אחר לכהנו • ואחד מהם נסבע ביוצרו • ובחיי בנו בכורו • כי מלת
לו בחלק מצאה כתיבה בספרו • והאחר פירש פתוח תפתח את ירך לנו • להראות כי אין בדרך מ
מאומה מן השלנו • ויאמרו כי פני העבט תעביטנו • קח מן העני עכונו כאשר תלנו • די מחסורו
אשר יחסר ממנו • לא רצו לדעת מן הפרטה רק המדרש ועברי ומדרשנוכל דבר סכלי בים נגיש
• היה להם טבל ומזימה וערמה • ולא פנו אל דבר חכמה • ואם ישמעו דבר חכמה יבזאו • ואם
יאחזוהו יבזאו • יחשבו החכמה זלתי ונבלות • והעסק בה הללות וסבלות • יאמרו כי חכמת ה
הגנון • הבל וריק וכדי בויץ • ומן הלומדים חכמות הפילוסופים • המת קיס מדבש ונופת צופים
• ובעני הטבל צופים • יאמרו כי תלוח עלי טוח קוטפים • חזכו כי בהתרחק מהכט אל דבר
חכמה ירצו • וכאילו בהם ציפס בפצחי טערי רגד ירצו • לא ידעו כי החכמה סלס • מוצב
אירצה וראשו מגיע אל אל עולם • וכפי עלות האיש במעלותיו הגבוהים • יקרב מרי עליתו אל
האלדים • וכפי יתרחקו ורחק ממנו יתעלה • ומנפס וצד באר יכלה • כי כל אים כפי כח חכמתו
נחבע • ולכן אים אשר בים הסבלות יעבע • נפש יקבע • ואין טענה למתרגל ומתגלס • כי אין
אשר יחטא מן הקדש יטלס • ואלה האנשים הזאננים • קאפאים על שמריהם דעניים ורעננים
• לו בקצו החכמה ככסף וחפצו במטמונים • או קבצו מיונה הזונים המונים • כאשר נתנו את
הכסף בביתם כאכנים • ואיך לא יעורו מענתם והם בני טבעים • ומאסוף הזן ולכנוס אינם ש
טבעים • והעצב אשר בלבם גדל • הוא אמרו והוא ארתי בקרבך עם עני ודל • לפחדם פן ב
כבוד ידל • וחסכו כי האיש לא ימבול מעל • רק בטכנו עם אשה בצולת כעל • או בעברו את
הכעל • או גייב ממן אחרים • או יספיק בילדי נכרים • או יעבוד • או
אלדים אחרים • טכחו כי גנבת דיעות כפרות • וארומיות כדוכמת חקת • בסבת אשר לא ידעו
החכמות האמיתיות • גדולה מגנבת המזונות • ולבול מהחלק הטכלי מחלקי הכסף המושבלות

והחכמות המהלכות גדול מכל גבינות ונבילות ירחן טבלת ערוס ולא יבשוהו ומדחות דבר
טכלי יניסוהו ויאמרו כי זה הדבר אשר יעשוהו בקהלת כדוכ מצאוהו והוא כי מה האדם
שיבוא אחרי המלך את אשר כבר עשוהו כי אחרי אשר אין יכולת באדם להגיע אל קורת האדם
המעלה טוב להאיר במדרגת השפלה ולא יבג לריק ולא ילך לבחלה לא ידעו כי מי שלא
יוכל להיות מלך טוב להיותו משנה מהיותו במדרגת האיש אשר הוכל יסנה ומי שלא יוכל להיות
משנה טוב להיות קצין או פרט מהיותו כגר או חרט ומי שלא יוכל להיות קצין טוב להיות קגר
מהיות חרט כחל או כגר וטוב להיות כגר ואמרכל מהיות סוחר או רוכל וטוב להיות סוחר
או רופא מהיות טבח או אופה וטוב להיות טר הטבחים מהיות מחור על הפתחים וטוב ל
להיות דין או כופר מהיות ארב או תוסר או בוכים וקבוצת חופר וטוב להיות צורף מהיות
זבחה וכלב עורף וכן מי שלא יוכל להיות כמשה לא ידבנו לבו להחזק כמשה רק ויאתרל
להיות כהן טובע אס יסכים האל ואם אין זאת יהיה כשמואל ומי שלא יזכה להיות כאלהו י
יהיה כאליעז ולא יהיה כברטע ומיטע ועל פת לחם יפטע ואם לא יוכל להיות כירמיה יהיה
כברוך בן כריה ולא כאחז בן יותם בן עוזיה ולכן אלה אשר היה להם לעלות משם בסולם
החכמה ולא עלו מהיכל המלך הצבאות גלה יגלו וכשתחזו נלכדה רגלם ופגלו וכאשר
משם נסענו ראינו איש יד ומינו ולטונו חתוכות שמוהו מטרה לחצי קשתות נחוטה דרובות אשר
מרירתו לארץ שופכות פעם על מחבת ברזל יקלנהו ופעם במי מרה יטבענהו ופעם על העץ
יתלנהו ופעם באבנים יטקלנהו ואטאל האיש הרוב כי לרצת אודותיו וסבת הפלגת צדיותו
יאמר אלי זה האיש היתה לו לשון מדברת גדולות אף בלב פעל עולות קלל אביו ורק בסני
ורץ אליו בצואר בעבי גבי מגינו והכהו פעם ופעמים עד אשר עלתה טוועת אביו הטמים
ולכן בא באש וכמים ובטה זהו את אשר זמס והוא וריעיו לא יזכרו עוד בשמש כי האלדינו
הדימם אך לא עלה אל לבו זה המקולל רשע חלל כי המקללים אבותם ואמס אשר האבילים
חלבם והשקנס דמם תדה יד הבהס לתומס מקרב המחנה עד תומס טכח זה הנכלס כי
באמצעות אביו ואמו יבא לאור העולם ולכן אין לתמוה אס לנו חרפת עולם ויען אשר אביו
קלל חזנו לסונו ויצן אשר הכהו גרעו את ימינו למען אשר לא ישמע עוד על החן ישר קולו
ולא יטה לארץ מכלו מלבד שאר חרדו ציו וטרדהו טסובל על פי מדותיו וכאשר משם
נסענו ואל מקוה אחר מהתופת הגענו ראינו אנשים עבריים בלטונותם תלומס יפוכו עליה
אנשים מורים בקשת למען ענות יורם יוחן שתאוס היו מכותם וכאשר נפלאתי הפלא ופלא
על עוצם רעתם אמר האיש הדובר בי אל תפלא על אבירותם ועל רוח אלדיס רעה אשר
מכשיתם כי אלה האנשים לא היו כאבותם אשר היו על לוח לב הזמן חוקס רק היו סוככים
על מטות טן וסרחים על ערסותם וכל ימי החול היו ימים עד ארבע פענות בחוק התכריכים
אמרנו כל ישראל פני מלכים אך בשבתות ובחדשים ובמועדי המקדשים אמרו נחנו נחלץ
חטים כי מי כחוננו ומי יעידנו ומי זה רעה אשר יעמוד לפנינו וכסלס פצמים בטכיקימו
לחטאת ראשונה ובוים הכפורים באעמורת הכקר יקומו ולריכ ולמצה יצומו יאמרו אין איש
יודע טוטן עמק אוימה כהס והיא ירוטה להס מאבותיהם יריבו על המקומות וקראו בגרון
ויאמרו כי הס ראויים לסבת אלל הארון

זה אומר אני א: סלל ביום הכפירים, וזה אומר לנו אקרא המגילה בספרו, אמרו אלה האכלים
היתכן שהימרו און כמך בטלג רגלים, היהודים האמללים, ומי יעלים חומט ביום שמחת תורה
י וק אכסי העוצט והאררה, ומי יתפלל ביום שבת וחדש רק אכסי קודט, ומי יאמר חוק יטעיא
בן המון, רק המאט יום חמוץ, ומי יתפלל ביום הוסענא רבא, רק אנחנו בני העולט הכא,
ומי יתפלל בחג המצות, רק גדרו הפרעות, אשר הם צבי, כל הארצות, ומי יתפלל בחגים
וכמועדים, רק אכסי האבות הצומדים על הסקדיות, ואס לא נטמיע הוד קולינו במקדילת,
כנועט הינו ותיתפללות, מתי תא יענה קולינו היעלית, וכמה נעמוד על ראשינו עטרות, אס
לא בקרוף בחגים, וכמועדים כנועט ההשטרות, כוזף וכוזף אמרו האנשים האלה מעורט,
חטבו כי זאת תורת הארט, ויען אשר הגאון ענקתס, הרעה הזאת הדביקתס, וכאשר
מטט כסענו ראינו אכסי עריוט, בהונות ויהיט רגליהס מקוצצים, תלויים על הצצים והעוף
אוכל את בטרט מיצליהס, וערבי נחל ובני נטר ונקרו את ציניהס, ומטירו עליהס ביד נחט
מתלקחת, ישמידו פריו ממעל וטרטיהס מתחת, וכראיתי כווס כדונבלבו ולרעת אודותס טלני,
האיש הדובר בי, ויאמר אלי אל: האנשים עלה עסן הסכלות כאפס, ואמנו רוחס והקטו ערפס
וכהונו ככפירים ואחון טרפס, ולכן חטבו כוכבי נשפס, עס ה'ינו, ומארצו יכאן, וכאשר יכאן
ללקט ולא מצאן, חמדו סדות וגולו וכתיס וכסאן, פרקו עול שמים מיצליהס, כי צוריהס הדי ב
בנכליהס, גנבוגט ביחאונגט שמו בטליהס, לא מאשר תתן להס ילקוטן, רק אורחות יעבטון
וממול טלס אדר ישטוטון, ולכן הוכו בשיתצן וכעיורון ואעפ"י שלוחות ושברי לוחות מוכיט
כאריון, לא יהי לאלה בהיכל החלק יזכרון, כי עלה לגירלס מעתה סיכרון, ומטנה סיכרון,
וכאשר מטט כסענו ראינו עברה וועט וצרה, בראותינו אכסיס יעבירוס במלכ) ויסרו אותס כ
כמגירה, ופניהס כסולי קדירה ויעקו מכאב לב ומאכר רוח יילינו, ומאפד מר יגדילנו, וכראיתי
עוצט רעתס אשתוללתי, כעיותי משמינע ומראות כבהלתי, וכמעט אל הארץ נפלני, ויאמר
אלי האיש הדובר בי, האנשים האלה תענו מכטן ומרחס דני, אברהם תקנתס ומארץ חייה כגרוני
כאשר על נפשותס התאכזרו, ולהרוב עצמס ענו אזרו, ולכן עצמותס אל פי סאלו נשזרו, ומן
גני וגורטנו, ומראות טוב התיאמו, ואס אכלה אס ירטו, חטבו בדעתס החסידה, כי כמותס כ
נוכלו מכל צרה ועברה, לא ידעו אלה הכביאים, כי מרעה אל רעה המה יוצאים, כי און יעאן
אף ה' בהס, ויקצרו פרי מעטיהס, וכאשר מטט יכאנו, וכחחיות התופת כאנו, ראינו
סחת מסוכה לרעה מחברותיה, ילאו הלסוכות לספר אודותיה, טס גחלי רתמים וחצים טכונים,
טס חמת תנים וראש פתנים, טס נחט שרף ועקרוב, וחמת נכטוב, טס כל חלי וכל מכה אשר
!א כתיב, טס העלי והריפות, וטס חיות אט טירפות, וטס להבות אט טורפות, כמעט לב רואיה
זיטפות, ואשאלה בעד העלי והריפות לרעת מה טיבס, ומה הדבר אשר ישרתו טס בס, ויאמר
לי האיש זה השחת נקרא שחת כלי, הוכן מראשית לכל בני רוע, אולי, ובפרט לחיאל בית
אלי, יטחנהו טבע פזמים ביום בתכתא בתוך היפות בעלי, מלבד מה סינעטו בו החמת ה
הטורפות כלה, ומה שינעה בו האט אוכלה, ואשאלה בעד חיאל לרעת אודותיו, אולי

אולי אכירנו מאותותיו ויאמר האיש הדובר בו אלו זה האיש החל בגנות וסוים ומוכל אשר נדר
בימיו דבר לא קיים היתה האמונה בעיניו למינית והשקר והכזב חכמה והתבוננות עשה מ
מרבתי תורף קדומות ולא למד רק לרמות ולהערים ערמות אמר ככל כלבו עשיתי לי מ
משוא ודבר כזם עטרות ומלאכה היא לעולם לעולם לשם טעמות לא הפקדו אחר סודות אשר
לא הקיאה והוציא על צדיקים ממנו דבות מלבו בדאס ואם הגיעו לידו המיניות אחרים ב
כזאס היה פריץ חיות רע לטמים ורע לבריות בעל נפש רחבה כבלעס חרפת אדם וכזי
עס חטא והחטיא כירבעם הוא לדוד מדואג האדומי חלוק ונרגז מפריד חלוק עקש לב מ
מתנקס ואויב והדר בעיר אחת עמו כנפסו מתחייב כזאס יזכיר האדם מאזן מומיו ודבס
הוא כטיסה מן היס כי הוא חסף כל חרפה וגנות ודוכות לא בהסכנות ואף לו ח'ק כנאמנות
ואם תחפוץ לרצת איך הוא אכזר כיצנים במדבר ותעבנותי וכיאנותיו כוונדבר ואיך כריתי
השכל אכזר ופיכר ועל ה'ועל משיחו התעבר והוא בר דלא בר פוש חזי מאז עמא דברי
ואבותי וכית אבתי בידעס כי הוא איש חמסים חשבוהו מן האנסים אשר הגרנות סוים ולא
הראו לו לעולם הפנקסים ולא שלחוהו אל הארצים והעלימו ממנו סוד הגנוים ומיראתם
פן יתנס למסיסה ולבוזים כתנו אורחות בעזבונו ולא העמידוהו לעולם על חסכונו פן
יגנוב סכר רעבונס ולכן איך לתמוה אס האס ראשו בצלצל ופרי אדמתו וכל יגיעו יידע
הצלצל אחרי כל אשר טאלו עיניו מהס לא אצל ומהונו על מרי נפס לא אצל ומעשות כל ע
טוב התעצל חו אבי כוזאת וכזאת יקרנו או יבא יומו או היגפנו וכסחת זו תהיה תחנותי ויקח
מיד הכפלות בכל חטאתי כטמעי דברי האיש הכרתי חיאל בית האלי מאותותיו וידעתי כי
לא על חס כלמד כסחיתותיו וכאמת הוא ראוי לאותו מקום ואותו המקום ראוי לו ולרענים
אשר בגילו ואי לתמוה אס נפסו עלת תאבל וכסרו עליו יבא כי הוא בן מכלל אב כברא
להית תסחית לחבל ולכן הרע מאת האלדים יקבל וכאשר מטס כסענו ראינו כמנ
מאה וחמטה אכמים בפחי התופת חקסים וכאשר התבוננתי בצרותם הכרתי כי הו ראשי
בית אבותם ונפלאתי הפלא ועלא על עזס רעתם בזכרו מעלתם ויפעתם ומעשיהם ה
טובים וצדקתם וכי היו ראשי המדברים בכל החקומות ככונים וידועים אכמי שמות וסאלתי
האיש הדובר בו לרעת אדותם ומה הדבר אשר סכב רעתם ויאמר אלי אלה הזגדולי הדור
וכמו טהיה להס כלב ולב לעדור לחוקאת בדיק בית ה'ופרצותי לגדור כן טלחו לפני ה'
להתפלל כל איש סוכא ואלל אשר קודט ה'חלל ולפני העמים ית'ולל ובהיותו מדבר בתפלה
בעיניו הורץ וברגלי מולל חמור ספרים גולל רסע על תאות נפס הלל ידים קול אילות ו
יחולל לא ידע אס יבירך או יקלל ואיש ישמע תפלתו ויאמר דרך גנאי מה קול הכאן הזה ב
כאזני וכמו טהיה להס לבחור חן מויו חכמותיו מלאים ומסיקים מן אל זן יהיו פיו ולבו ס
סוים ורעיוניו אל ה קוים אינו מהעס המתאנים לא גדל על אהבים ולא פנה אל רהבים
דא את ה'נסר מרע כן בחרו כאיש חנף ומרע וכנחזי המכרע ואיך ראוי להית טליח ציכוי
איש בור בעצבים חבור ובקרהית הצאה קבור לא יבין מכל אשר ויאמר דבור אשר לא
נמדד אבותיו בחר סיני וכוצע כך כאן ה' יש לח לכני נגיד ואמר כל איש לז כרעת דבאר

דבריו לא בהשכל יואיך לא בנאו לשלוח לפני מלך מלכי המלכים ' כל טמא לנפשו איש תכבד ' אשר העון בחבלי הטוא מוטעים ' יקריבום כל לפחתם ' הירצה או יכנה אל מנחתם ' והנה אם יהי' להם דבר לפני שר או נגיד או טפסר ' יבחרו איש בעל מוסר ' תען וחכם חרטים ' יליץ ביגדס להצילם מפח יושקים ' ואיך יבחרו מז העם ' עגל ירבעם ' יצמוד לפני הארון כנפסם ' איך לתמוה אם תגיש וחקדים בעדס הרעה ' והיה רק ווצה הבין טמועה וכאשר מטס נסענו ראינו כני אדם ' חטך האור בעדס ' ושמעס וירחס קדר ' לא תואר להס ולא הדר ' ועמדו במקום חוטך ואפילה ' יהיו סס ממלכה ספלה ' אפסוס מטברי מות ייבעתוס כסלי בליעל ' כאלו כחטו לאל ממעל ' ובראותי אותס בין מצולת היגן טו בעיס ' כאשר אשר אלדים ואנשו קופציס ' סאלתי לדעת מפני גלותס ' ומה הדבר אשר לראות כז אצ הביא אתס ' ויאמר אלי אלה האוכבים ' למדו תורה נביאים וכתיבים ' ומטנה וגמרא ' וסיפרי וסיפריא ' נתוספות וסיפורים וליקטוס וחיידוסים ' אלא טענו מז התורה והחכמות ' יעטרות קרדומות עטרות להתגדל בהס וקורדוס לאכול מהס לא אהבו התורה והחכמה למעלתס וליקר עפארת גדולתס ' רק עטאוס כלים להגיע כס אל גלתס ' חטבו כדעתס החסירה והפגומה ' כי לדברים אשר יגיעו כסיבתס אליהס מעלה רמה ' מאשר לתורה ולחכמה ' ולא ידעו כי התורה והחכמה היו כאניות סוחר והמכונן הוא להגיע אליהס ופניהס לסחר ולמעלתס הינת כוסף וכבוד לא לכונן להגיע באמצעותס אל דבר אחר ' כי הס אשר יעמינו לאל קרובים ולטכונן בינות לכרובים ולכן מי סיתכונן להגיע באמצעות התורה והחכמה טהס דברי אדים חיים לדבר מז הדברים הגטמיים או להתפאר בין החיים חלס חלוס ולא ידע דרך טלוס ולא יהא מעטני רבוייס כי הס חחיים העצמיים וכן אמר טלמה כי מוצאי מצא חיים לא אמר מוצאי מצא דבר סכסיב ' וזה אליהס רק מוצא החיים כי חיים הס למוצאיים ' וכאשר מעס נסענו ראו כו אנשי חמסים ברגלי סוסי אש נרמסס יכסו עליהס צרות כמיס לים מכבים ואומרה מי אלה אשר רבצה כס האלה ועטה המטפט בהס כלה אך נבהלה ויאמר האיש אלה ס בני עולה אשר סקדו בסתחי בית הטבילה לראות הנשים המתקדשות מטומאתן כבואן וכצאתן הלכו אחרי ההכל ויהבלו ואיש אל אשת רעהו יצהלו ינבלו פיהס ולדעת אודותיהן יסאלו ולכן תחת סואה התגלגלו והרעה הדביקתס כאשר גאות החטק ענקצס וכמז מז הנשים הצנועות כסיבתס מלטכול היו נמנעות וכלו עיניהס בדמעות ונשאו עיניהס לסמים לפרוע בהן ס פרעות לא ידעו אלה הסכלים כי נפט המה חובלים כי יש מהס אשר נמנעו מלטכול א או כאבילים ולא וכו לטכול לעולם ולכן ה' אמר לבהלס ' מנע נסענו וראינו אנשים ססורים באקים נקונים כפי אריות ורובים סוקקים יעטנו בהס כלה אך נבהלה וכאשר התבוננתי כצורתס האמולה ראיתי כי הס היו ראשי הקהילה נצונים ככל עמי הארץ לטע ולתהלה ואומרה איך המטפט יעטה עס כדיקי הדור כלה ' ואלה אשר היו לכני דורס ס סגולה איך יגעו לריק וילרו לבהלה ויאמר האיש הדובר כי אלה האנשים הארורים וכאשר ס התפללו כפני אלדים אחורים היתה קפלתס כתפלת יוס הכפוריס וכריעותיהס והסתחמתיהס היו מאה ועשרים

והראו הכונה בכל המילות והכניעה והדת מהחל עד לכלות והכרעה הגמורה עד שיתפקקו
 כל חליות שבטורה ובעת התבדדותם בטירותם וכצריהם לא נראית תפלה בפייהם רק
 שוטטו בחוצות תעביתם וכתנו אל לבם חטאתם העמיקו שחתן בימי הגבועה לפתוח פה
 ברצח ולהרוס קול בתרועה ולעטות חונף ולדבר אל ה' תועה התחסדו בימי אנטו דורס וכל
 דבר פגע יצאו נצבים עדתן ואבירם טכחו תצרו ביצרים והעירו בקלון יקרבם על כן אף
 ה' בהם התאנף ולא השאיר להם טרם ועוף מטעם נסענו והנה בורות מלאות נחטי וטרפים
 מעופפים ואריות וכמרים טורפים למאות ולא לפיהם וסביבם מלאכי מות חרבות שולפים
 ודם מים כבירים טוטפים לב תאיהם חוטפים ואומרה למי אלה אשר להשחית טוהפי ויאמר
 אלי אלהים למנחמים ולמכשפים ולבעלי איב וידעו נקדם און ותרפי' המהגו והמכשפים
 אשר בעברת הדופים בדבר המלך הצבאות יצאו דחופים יעץ אשר במעטיהם הארץ חנף
 תחנף ולכן אף ה' בהם התאנף מטעם נסענו וכחיותינו במקום היופת הנה והנה מביטים
 ראינו אנשים אחרים ברהטים לקוחים למות ולהרג מטים ומלאכי מות ידברו אתם מטפטים
 יסרום בצקרבים ובטוטים וכאשר התבוננתי בצורתם הכרתים ונפלאתי בראותי אותם כ
 נברתים כי הו מתטבי אפרתים נחשבו בעלי מוסר וענוה וקטבת כי תהיה להם אחרית
 ותקוה בעבור מה שכלו בחייהם אלה האכזבים מאכידת הממון ומיתת הבנים ואשאלה
 האיש הדובר בי אל אודותם לרעת מי השילם בשחיתותם ויאמר אלי אלה האנשים כאשר
 מצאם רע אחרו נקינו לא בפטעינו ובחטאותינו לקינו ואשר סבלנו מאכידת הממון והבנים
 אמרו כי הוא מתולדת הזמנים ואשר באם מצער גופם וחליים לא אמרו כי הוא בעבור מרה
 ולכן אשפי' מאכידת הבנים קרבו כפיה להתקנץ ולהטיח דברים כלפי מעלה היא כפידה
 גמירה אמנם החדר אל דבר ה' והנה אל טובו לא יתקנף בעת יגדל כאבני אך יחשב אמת
 לתגו לחובו וקבלנו ברצון ואהבה ואז יחשב לנו לצולם נדבה ואם יחמר הונו יחשב כי
 האל ית' יקבל פקדונו ולא יתקנף בתנו את הפקדון אשר הפקד את וידע כי בעוד שהן בידו
 לפקדון חוייב לעשות ממנו מצוות המפקד וכאשר השלים חובתו בו והחזירו לבעלת יראה
 השעשוע בלבם וסמלת יכוון להיטיר פעליו לא יחשב כי לקחו דבר מדינו רק הוא כמחזור
 פקדונו וכאשר מטעם נסענו ראינו אנשים בחטאתם נחקים כי בקקום בוקקים
 חסבתים בחייהם אנשים צדיקים פגש על העץ תקיעום ופעם כשעז את הגדי יעשעם
 ופעם בכף הקלע יקלעום ואומרה אל האיש הזומך בימיני כי ארמי אלה האנשים מעולם
 לא חטאו וחמון אחרים לא בטאו ועתה מדוע לראות כזאת הובאו ויאמר אלי בן אדם
 אלה האנשים אשר תאמר בעדם כי לא חטאו מעודם ודבר אין להם עם אדם הוא בעבור
 שלא עלה לדבר בידם אמנם מחשבתם היתה מחשבת רעה ולעטות חונף ולדבר ה' תועה
 הראו עצמם ושנים ולבם ער שיער וכאשר הקנאה והתאיה בושר וכאשר עלה בידם לעשות

דע בסדר עשאוה
 וכאשר

ש יושע
 עמנו

וכאשר בא לידם ממון אחרים בזאתו ודברו על אנשים צדיקים שקר מלבם בדאונתו אשר לא
שמעוהו ולא ראוהו לא ידעו אלה הטוטים כי עינו היתה בכל הארץ מטוטים יסתרו בעשותם
הרע למחרת וכן האנשים יוראו עצמם קדושים והמה קדישים ומן הבוחן לבות וכליות אל
עולם אשר אין דבר ממנו נעלם אשר מן העולם הזה יוצאים ואשר אחרי מותם למשפט יביאם
לא כזהו ולא נשמרת לא פחדו מחימתו ופני מרו על כן עיניהם מכבי חמרמו מטס
נסענו חטים וראינו בתופת האנשים חפזתים בשכבר קדושים ומפני שהטליתו חנגד נפסס וקדשו
את הקדושים יעטו מטפס זכח ועולה ולא נמצאת בטפתותיהם עולה ונסלאתי בראותי אותם
בעניין רע ונאלתי האיש הדובר כי על זה המאורע ויאמר אלי אלה האנשים נמצאת בהם ח
חובה כי כמו שהיה להם לקבל המות האכזרית מאחבה והצת בעיניהם מתוקה ועריבה ולומ'
אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלינו כי הגענו אל זה הנסיון היום כוכה לחסית בסתר
עלין היום נבא מעמק הכבא ונעמיד על הכרעה עם עטרה הרוגי מלכח היום נראה
קדושתנו ומה יפה מאד ירושתינו היום נכחל חי עולם ארוך הים נכצל מן התופת אשר
לרעים ערוך כן הקצפו באחרונה על נפשות האביונות ותהו על הראשונות ואברוה
שראשונות והאחרונות באמרם שמרנו מסמרת ה' והלכנו אחרונות ומה בצע כי שמרנו וכי הלכנו
קדושינו על כן הדביקתם הרעה והיה רק זעה הבין שמועה וכאשר מטס נסענו ראינו
מקצה בחובות מחבת נחטת מלאה בדיל ועופרת ובתוכה איש בחחיס חכום אובד מכלי לבוט
ינאש תמיד תוקד תחתיה לא תככה מדורתה אש ועצמים הרבה ואלל המחבת טוחה עמוקה
וצרה מלאים מהקרח הנוראי ומלאכי זעם ועבר יוציאוהו מן האש הדה ובתוך הקריח יקברוהו
ומן הקריח אל תוך המחבת יטליתוהו כי יעשונוס ויש להבהילי ולא יתנו דמי לו ונאשלה
האיש הדובר כי לדעת אנדוניתו ונסבת חרדוניתו ויאמר אלי זה האיש הבליעל מעל בה'
מעל ונאף עם אשה בעלת בעל ולכן רבצה בו האלה וכוס וחטר כי דבר ה' בזה ואת מצותו
היסר וחטא באשר למד אשת רעהו לכאוף עם אחרים ולטנות בודים והולידה מהם ממזרים
וכעלה בחוטבו כי איכה בכי העלים מהם עינו ומהשגיח עליהם הסתיר פניו ולא למדס
חכמה ומיסר והם בראותם כי כלם מעליהם סר יאחוו דרך רע וברעתם המוגבושעס דו ופעס
טנגו עד אשר לפסוף הרגו ונהרגו וכאלו זה הנואף הרב ככלם בחירבו כן חטא כלס תלוי בו
לא ידעו פריצי חמת כי חטאים גדולים בחטא אחד תלמות לא ידעס רק בוחן לבות וכליות
הפליא עצות הגדיל תושיות כי מדעה קטנה סברעות תמטכנה כמה מארעות וכבר
בארנו אנשי התבונות כי איך להביט לקטנות העונות כי כטכביט לגדולת המצוה הארון יטות
הטונג לאים מדון העוטה בזדון וכאשר מטס נסענו ראינו
איש חסך מסחר תארת וצפר על עצמו עורו יפטיטו עורו מעליו ועל העץ יתלוהו ונחטים
צפעונים סס יאכלוהו ובראותי כואת נבעתי ואימות מנת נפלל עלי וכמעט נצמתתי
ונאשלה האיש הדובר כי לדעת הסיבה אשר בעבירה הגיעה לאיש שהוא הרעה ההיא הרבה
ויאמר אלי זה האיש ספך דס נקי ולכן

לכך אין לתמוה אש אשר בלבי יקיא ו נחשכנו כי הרג נפש אחד רבים כי אשת הנרצח ובנו
בהיותם נחכים וכראותם כי סר כלם מצליהם גבו גם כחמו וגם פמו בכליהם וכאשר מ
מעשיהם אל האנשים נרצחו וכגלו קצתם למרחקים גלו וקצתם על העץ נתלו ואשר נגב
מהם הממוץ עטו אבל גדו וכבר כמספר הדרימוץ בן טבריומוץ וסביב אש העיני והחיסר קטיל
המוץ ועבודה אחת גוררת כמה עבודות ולכן אין לתמוה אש הכלו הרעיים ליום עבודת
יכנסו כמים לים מכבים צרף בירעת החוטא רבה ולחטאים גדולים וככדים סכה
וכאשר מטה נסענו ראינו טחנות עמוקות וטס צרות ומנוקות ואם אכלה אש אשר
כל רואיהם מראות עוד טוב יציאם ומשפטים ממשפטים פונים ומלאכי מות אכזרים כיענים
וטס שופטים ויטביש על מדין דינו החוטאים בארבע מיתות בית דין אין טס מרחס וחומל
ולא תראה טס רק לב אהל ולא תפמע טס רק קול בכי ויללה וצרה כמכירה וקיל כחלה
וקול נאקת חללים ולב גוע ונפש חללים תסוע וצפקים מכאב לב ומסכר רוח יילינו ומספר
מר יגדילו לקולם כללו האזים ותולנה דמע ת העינים ובראותי אותם רעדה אחזני
תעה לכבי פלכות ביעתתני כצויתי משמוע כבהלתי מראות הקירנת אשר כפשות החוטאים
מוכחות ואומיהם אל המלאך המוכר בי ארובו במראה נהפכו עלי צדיק ולא עבר עוד כח
לכבי לרא תכל נפש ונפש כפרט ומשפטה אשר עליה כפרט אמנם אחרי אשר ראיתי כפרט
קצת מחרתם חפצתי שתודיעני בכלל חטאות החטאים האלה בכפשותם למצן יהוה המה
וקורניתיהם מושר אל הדורות הבאים אחריהם ויאמר האיש צדקת במאמרוך אנכי אעשה
כדברך וצפה טים לכך לכל הדברים אשר אדבר אלק וישר בהם לבנת האנשים השוכבים
במשלך דע בני כי אלה האנשים אשר תראה בחלני הצרות קצתם
לקחו מן החכמות והתורות מחשבות ככריות זרות ועמוקות וסברות לרמות כח האנשים
ולהשילם כפח יקאים כאלו העוריות והחכמות הם רטנות וכליה לרמות ועל כן הגיעו ל
לאותם המהומות וקצתם ערלה אונס וטמנו כחובס ענס והיו רעים וחטאים
במשפוטם הראו היושר והצדק והצנה בכל עניינם כדי שיתלו האנשים בהם בטחונם ויפקיד
בידם הונס ובאחרים כגור יבגידו הציבו משחית אנשים ילכדו וקצתם
מסדי חכמתם אחר לא הניקו חשבו כי תחסר חכמתם כאשר עם אחרים סוד ימתיקו
טכח כי אש ימלאו העבים גשם על החרץ ירוק והת צילים על אחרים מהודס והצנן יעניקו
כאילו מנר אל כד יליקו וקצתם לא רצו טיחכס אחר בעולמם
משחדס פן יגדל טס איש על טמם ולכן היה כגללים לחמס וכברתו הנפשות הצונות מקרב
עמם וקצתם טוכו לדרגס במקלות ולהכניס קיל בחפלות ל טכס
בלב היעלות ותבטחנה בנו הצביות לא ידע כחנותיהם הכריות וק הבוחן לבית וכליות
לקצתם עם פועל אונן ארמו ואף על פי טלח עטו ראו וסמחו
והיה בידם למחאת ולא מוחו ולכן מארץ החיים כמחו וכפלים בכל חטאותיהם לקחו

וקצתם קרצו כתמוי לבס בארבע ויהדבר אשר למעצובה השטיבס והוא מה שחשדו אחריש
במה שלא היה כס וכן חרבע תבא בלבס וקצתם שמו תפילין בראשם וצבית
בצבדים להמת יוקטים בהם בני האדם עשו מהמנות הנכבדות והחקים והעדות רשתות
ומזודות ולכן פניהם אל הרע מועדות וקצתם לא כתנו פרוטה לאמללים ונדכאים
רק' כמ קהלות ובמקום רואים אך במקומות אשר האנשים לא ידאום פעם יבדיוחן מעליהם
ופעם בדבריהם דכאום ולכן פקודתם על בהר הערבים ישאם וקצתם ללמד
אחרים לבס לא ערב למען אשר איש זר לא יקרב להקרא דאון רב יספיק אליהם שיחשבו
בעיני רואיהם חכמוי בין אם יהיה בדבריהם אמת ותמי' בין אם הם חלולים חילמים
וכמה גדול איילות איש ישמח בלבבו באשר ישכחותו במה שאין בו ולו היה המטוב במה שאי
בו חכס וכבני יוסף הטבח האר דאבון נפס ועצבון יחשוב הטבח האר מן המטבח עלבון
ויקור ויבקט בכל לב חשבון שיצאת מה שיחשבו האנשים ממנו ולא יסקיט עד אשר
יוציאו לפועל וישלימו וקצתם היו לענשם סיבה כאשר היו מוצאי דיבה כי
הרבה אשר מלכס בדאיהו נחטבה עליהם כאילו עשאוהו וקצתם כחאי בי
ויאמרו לא הוא ולא כל המקום אשר יאיו שם הרשעים שם יטוא לא יפחדו מהעונש האלהי
ולא יראו ואחר האל ואחרו חסידיו לא יראו כי מהשגיל לבנותם ועיניהם כהן כאלו עשו
עם שאול חוזה ועם המות ברית בריתו ולכן נמחה שמים מתחת השמים ומארץ חיים נכרתו
וקצתם היו עירי סקר וכוב : כתנו בעקריהם ובפחותם בתי אך זיב לא כוב חשבון
כי האל ית' ארץ עוב לא ידעו כי הורק נחשב כמושים ואוחו העור כמפטיט ולכן
התירה הנאמנה יד העדים תהיה בו בדראשונה כדי שידעו הכל כי המעיד על איש במה שאין
בו הוא כאלו הרגו בחיבו וקצתם היו חסידי מוח לא חשבו אלא לאכול ולשתות
ולשמות לא כתנו אל לבס דבר מדברי החכמת ולעגו לכל אנשי שמות וקראו בשמותם עליו
אדמות ולכן אין לתמוה אם סביבותם אימות וקצתם בסקר נכאון ונחיות וחוקים
מלבס בדאון לא דבר ה' להם ובטמו קראו ספרו אשר לא שמועו ולא ראו למדו לשונם וקצתם
דבר סקר הצוה כלאו נואלו ונטאו ולכן מן הארץ נכאון וטופו עצמותיהם לא ראו
וקצתם היו השבועות נמצאות תמיד בפיהם טבועי שבועות להם ומרוב אשר השבועות ב
בלבותם נקבעו כאשר יוכיח מוכיח על שבועה נטבעו יטבעו שלא נטבעו ולא ידעו
וקצתם היו מציאים שם שמים לבטלה ומזכירים אותן לכל דבר נבלה כוכבי אחד מן
הדברים אשר אין להם קדושה ומעלה וכן רכזה בס כל האלה וקצתם היו יושבי
קרנות והיו מספרים רק קורות המלכים וקצת מדינות וחלמות והכלים ודברים הרבה אשר לא
יכלנו להמנות ולכל דבר חכמה וכלאיה ודבריי כבואה אמרו הנה מתלאה ויען אשר מנעו מ
מכשפותם החבונות ומרעיוניהם זמרת האמונית נחטב' להם הגנות כודונות וכאילו טוסים
את הגרנות וקצתם היו רופאי חליל ולהם היה הסכלות כליל לא ידעו דבר מספרי
הרפואות והם בהבליהם לבות החולים הדוכאות אמרו מי כמונו ומי זעידנו ומי

ומי זה רופא אשר יצמוד לסנינו. ומי ישוב אחר ומיננו. ומי וכיחנה כה דבר אפוקרט וכה ענה
גליאנוס. אס לא תאמינו בנו לא כאמינו. והפתאים עליהם יעענו. ולא ידעו אלה הסכלים.
כי ברכו חלומות והבלים. אשר המה מהבלים. כפע המה חובלים. ונחשבים אלה האשמים.
כמעטיהם שופכי דמים. וקצתם לא הסתתפו בצרת הכבוד. לא כמעשה
ולא כדבור. אומר מה לנו ולצרה האל ירם ויעזר. והם לא יקדנו לכסוף מה טיקים. ולכן עי'
אות יגידים. סקר והחרים. ריוח והצלה יצמוד ליהודים ממקום אחר ואחרית היטעו תהיה ל
לאחרית יגורה על ניהם גפרית. וקצתם לסקר נטבעו. אחרים ואנשים קבעו ולכן בין מכולת
התוספת טבעו וזמירותם טבעו. כי הסקר לפני האל יתנעב ואלה. ולכן חץ פתאום ככדס
ופלח. וקצתם טחו עיניהם מדאונ. והראו כי כוונתם טובה ועיניהם לשמים נאזנות. עמו
להם בחזירהם ובמדותם מקוואות. כדי לשכב עם הנשים הזובאות. ולכן נתנו למחזאות.
בעצרת ה' זבאות. וקצתם היו נבלים וכילאים. לא נדבדו רוחם אמת להחיות לב כדכאו.
ולכן תחת היות רשעים ירדו סלאים. וספקס במקום האים. ופסס בתוך לבאים. וקצתם
טגו בורה וחכנו חיק נכריה. ולזה אשת חן גבן פוריה. יטגו בינאה פקו פליליה. ולכן יד ה'
בהם הויה. וקצתם רדעו אחר הערות. ועשו להם מן הגאווה צטרות. היו לפניהם הכנועים
לד. זהו וללעב יקלם בעיניהם אשאי הסבלות והצנוה. לכן היו למשל ולטניכה ולזעוה. ויהי
באשאי דברי דטאל איש' המודות. וקול כאקית הנשמת היוקדות. וקול כהי הנשמות המתוספות
על לבניהן וסודות. וכראותי פגיי האנשים הפיטעים עבטו כרודות. היו עיני מים יודות
וגסתונותי אובדות. ומיראתי ען במותי יעשו כי שפטים ותהיה נפטי בתוך לבאים אשכנה לזהו
יבראותי כי עונותי עברו ראשי. ואין מנוס לפני עבראות דניאל איש המודות כי נבהלתי.
בעמקי הדאטת כללתי. וקרני בעפר עוללתי. ונזרי לארץ חללתי. ולראות טוב עוד לא פללתי
י. זהו אשר יולחתי כן קללתי. ואמר אלי מה לך נכהל. ומה אנה רמאה. כי אנה חמת ה' מלא
עמדת מעתאה. האם בראותך נקחת ה' מאיכני קלחה. ואען ואומר חייך נזר הזמן קרנטי.
עונותי אשר עברו ראשי. אוכרס ואטפכה עלי נפשי. כי ידע עבדך
חית אשר הריעותי. וכבודי בקלון המיתתי. כאשר לבי אחורנית הסיכותי.
ביתה לי נפס טהורה וטמאתיה כמעטי. ולא אמרתי היה אלוה עושי. ואם דינוני כמעצלי. און
לי. כי הייתי רועה חנילי. וטמתי זהב כסלי. הייתי לרמיות העלוקה האומרת הב הב. אשר עוד
בקאה ואאהבי לבן וחצרות ודי זהב. והרבותי אשמי וזדוני. מכל אשר היו לפני ואחרי אשר
חטאתי ועויתי וסעעתי. כדיוק הוא ה' על כל אשר יביא עלי כי אמת יעסה ואני הרעעתי.
ויאמר אלי דניאל איש המודות הסר כעס מלכך ואל תלבט חרדותי כי כך מדובר נכבדות.
ולא יגע כך רע כאשר חשבת. יען אשר למצית האל הקטבת. ואין ספק כי חטאת ועמית וספעק
והאלדים ואנשים קבעתי. וקלון מכבוד סבעתי. אמנס כמה' טיגעת. ופירטת סשרי הנכואה
וכעמים עווס הודעתי. וכפלאות בהם הטמעת. עמית לך סס כסס הגדולים אשר בארץ ונפסך
ה' טעתי. ואין יסכול הצולה סתקח בטנה. וכבר

וכבר חדלה התורה מתקנה דמסנה יעד סקמת והחזיק עטרת המקרא לייסדה מצורף אל זה הוצרך
במדות חמורות נפטך מעביר ולא היית לעולם נוקס וכוטרי אכ חטא לך איש מיד שבחתי ואם
הטיב לך לכבד וזרתו ולא סקטת ולא נחת עד אשר גמלתו היית נכבדת המן ולא הקצפת אל
מקרי הזמן ועל הטוב ועל הרע ברכת והל הרחמן וכוה בנית לך בעולם המלאכים בית כאמן
לא מכעת לעולם טוב מבעליו ולא התחבר איש עמך אשר לא אצלת מהודך עליו לא היית
מחמתך טלוי ולכל מתכרב לטול אמרת כל מחסורך עלי מי לה' הלי היית אהב כאמן
נאח חומל ורחמן לא שמעת לעולם איש זכר השם לפי תומו יאלא אמרת ברוך הוא וברוך ש
טמו ובהיות חבירך והאנשים אשר בגילך לועגים עליך ואוכלים וזותים וחוגגים סוחטי כאן
וכקר הורגים ובתעביגי תבל ובמחמדיה מתענגים היו רעיוניך על אפיקימי התורה כאיל ע
עורגים לא נחת טינה לעיניך ולפעפעפיך תגומה עד אשר אספת כל פניי החכמה וסבבת
אותם בפידוש תורת ה' תמימה וקמה בידך ממלכת המפרטים כי לא הנחת דקדוק המלות ו
ופטטים וחידושים וסודות כעלמות וחידות כפלאות חטי לא תהיינה כספריך מוכאות עד אשר
היו דבריך דברי כבואות העכחת והזכות טמות שאר המפרטים עד אשר בראיתם שיחריך
ככלמים וכושים וחיות אל מאמריך גם הכהנים הנבאים כמה טמה ישעיהו הנביא כאשר
פירשת ספרו הי אני כי בראותו פירוש על מה תוכו נטבע בוצרו כי באשר פירשת כן כוון כ
במאמת ונדר להיות לך לפה ולמליץ ולהטביע בכחצחות כשך ועצמותיך יחליץ ולו ידעת
כמה עלו טלמה מלך ישראל כאשר אמר לו מיכאל פירש ספריך עמנואל ומה התפלל בעד
פלומך אל האל או ידעת כי יט לך פרקליט טוב וגואל חייך כי טמח טפירסת פתך אכלת
תקיאכה מגזית וכי יפקה אמר עת לעחוק ופעי פיי לכלי חוק והקול נשמע עד למרחוק
ויטבע כי כך הייתה כוונתו ולא ראה מפרש הבין מליצתו רק אותך לכרך משח הזמן טמן משחת
קרוטו וכו אשר מן התופת נעלה סנינו ואל העדן נטים פנינו ועלנו לבו בקרבו עם הנה
הוא יצא לקראתך וראך וטמח בלבו וטס תקבל מן התפארת והכבוד אין מספר חייך לא
תאמך כי יסופר וטס קטיב טאון וטמחה קומה וכלכה טי לא זאת המנוחה ואען ואומר כי
אדוני עשה כדברך מטכני ואנכי אחריק כי לראית באלה לא נוסיתי הוציאני מעמק הסגרו
כי החלייתי ויאמר אלי האיש החוף בכנף מעילי ותהיה זריו ונשכר אל תבט אחריק ואל תעמוד
בכל הכר או טמנו לדרך שצמינו והסקדנו ביד האל רוחינו ונוטמתינו

יחוי כאשר יצאנו מן התופת וצטנונוני אוכדות ופנייהם וכנעיה שרדות וללכת אל העדן
היו פנינו מועדות הקף אשר מהתופת נטענו אל ראש סולם מוכב ארצה וראשו מגיע
סמתימה הנענו וכאשר היינו במעלותיו הנבוכים טס נגלנו אלי האלרים וטס ראינו טמי חדטי
וארץ חדטה אין טס כחנה יבאסה רק ארץ מנוהרה ומדוטה ואלילות הוכנו אל הנפטים ה
הקרוטים תחתיים טנוים וטליים טס האור הגמור אשר קראוהו החכמים אור סבעתיים כאור
סבעת הימים כי מה יופי ומה טובו אין עין

ואין כנסל בן עז אצטע זעצות אאר בצירי חיים צרות נבאיה ריקיז מוידות
והו למאורות עז כפאת אכמיס נקיש עז החיים נכחיים עז הסעין התמידי והשמחה פ
בלתי פסקת עז טיה יצחק בנה חובקת עז רבקה את יעקב נישקת עז רחל אל יוסף
מתפיקת עז לאה דלתות בניה דוסקת עז אברהם אבינו ראש שמחזינו הרר זקנינו ועטר
תפארתינו עז משה ואהרן עז הלויס נוסאי הארון עז דוד תהלותיו קריא בגרון עז מלכו
יהודה עובדיס לפניו כבני מרון עז אדם הראשון ועס חנה המעונגה והנאנה עז מרדכי ועס
הדסה עז עתניאל ועס עכסה עז אבנר ועס עמאל ועס אסף יסור במסא עז יהושפט
ועס אשה עז מיכייזו בן יתלהוסה אלישב בן אפסו מאכל מחולה ועס הסונמית אשה גדולה
ועס אנטי כנסת גדולה עז מיכה המורשתי ועס סבכי אשר הכה את הפלטי עז צפניה
בן בנטי ועס נחום האלקאי עז זריה בן ברסיה בן צידנא עז ישעיה הנביא מחזקתו מלך
יהודה עז יאשיה אשר מת במגדו עס גר החונה ועס עדנא עז יהושע ועס ירמיה ועס
כירך בן נריה ועס נחמיה בן חכליה ועס רות המואבית עז חנוך ועס נח ועס שמעון בן
מנחם עז צמוס אשר היה בנוקדיס מתקוע ועס יהונתן אשר בהר הגלבוע עס רחב הזינה
בין העומדים ההס מהלכיס יען אשר הכיאה את המלאכיס עס מרים הנביאה ועס תולע
בן פוא עז אליהו בן ברכאל הכורי עס ר' יהודה הלוי ר' יהודה חיינו עס הרב רבינו מסה
בן מימון עבד ה' עס מתתיה כהן גדול וחשמינאי עס נעים רחמניות עס טפיה ופועה ח
המילדות העבריות עס יעל אשת חבר הקיני עז אהר בן גרא בן יהויכין עז סלמה תידיה
עס יהושפט ועס עובדיה עז יהודע הכהן הגדול וכנו זכריה עז רעואל וחובב ויתרו עס ג
גרעון ופואה נערו עס חרבונה הדוי והמומן אשר אמר גס הכה העץ אשר עשה המן עס עס
ניפת אשר טמו השמלה על טכס סניחס ויכסו את ערות אביהס עז ידלנכאל פסח ותימן לסון
אלס עז מלכו צדק מלך שלס עז פנחס בן אלעזר תחת אשר קנא לאלהי ועונו אור ועל
זמרו בן סלנא וכת צור התאבור עז כל טכטו ישראל עס חנה ועס שמואל עס טכניה בן יחיאל
אבני עילס אשר היה ראש למתוודס אל עדא על מעלס על אשר הטיוכו נטיס נכריות ו
ושוחות ויאמר אס יס מקום לישראל על זאת עס בצלאל בן אורי ועס כניהו אשר גזל את
החיות מיד המצרי עס כלב בן יפונה עס אלדרד ומדרד מתנבאיש במחנה עז עבד אברהם
אשר נצב על עין המוס עז אליהו אשר עלה בסציה השמים עז תמר אשר ישבה בסתח
עונים עז יהודה בן מכבאי הגבור עז עבד מלך הכיסי אשר הצלה את ירמיהו מן הכור
עז ידותן והימן ואיתן האורחי עס אליסו התימני וזופר הנעמתי ובלרד השחי עס אלישבע
בת עמינדב וטאר החסידות ועס דבורה אשה נביאה אשת לפידות עס חנניה מיסאל ועזיה
ועס הושע ויחאל ועמוס ועובדי עס מכה ומיכה ונחום וחכקיק וצפניה עס מלאכי חגי וזכריה
עס כרם מלך פרס אשר עס ככל כמדבר וערתי הרס עז שמעיה ואבטליון

ושם יוסף בן גוריון . (שם ר' חנינא בן תרדיון) . עם ר' יהודה הנשיא אשר חיבר המשנה . (שם מ
מחברי התלמוד רב אמי ורבינא) . עם אביו ושם רבא . עם ר' יהושע ושם ר' עקיבה . עם רב
ושמואל) . עם הלל ושמואל ושם ר' יוסף אל . עם רבן שמעון בן גמליאל . עם ראיתו המנוח ר'
שלמה ידידיה ושלמה בנו . עם הישיב ר' יהודה . הדיון אל די ימינו . עם החסיד ר' עבתי ברבי
מתתיה והרב ר' יואב חתנו עם הצדיק המנוח ר' שמואל חזני . עם בועז ושם כצמי . עם הצדקת
יושפה אחי . עם מרת ברוניטה חמותי החסידה אשר האירה הארץ מכבודה . עם היה הרב ר'
בנימן רבי ואלפסי אשר למדני תורה בימי חרפי . עם הרב ר' צדקיה העניו . (שלמה בניו ושם
החסיד ר' מנחם הרופא העניו . עם הצדיק ר' יצחק הרופא ובנו ר' בנימן) . עם ר' מנחם בוציאק
ר' סבתי בנו מימין . מעותדים לעמוד לגדלם לקץ הימין . עם הרב ר' עבתי החסיד לילא ואחיו
ר' מנחם . עם ר' יהודה הפרנס ושם הלכה . עם ס' אברהם ואחיו ר' משולם . (שם כל צבא ה
החסידים ה' מינס ומשאלם) . עם בת פרעה מלכה אור . יען אשר חטתה את משה מן הוואר'
שם אשכול ועיר . (שם אבנר בן נר' עם התנאים והאמוראים) . (שם כל בני הנביאים) . עם
נחמיה בן חכליה ועזרא הסופר . עם מן החסידים הראשונים כחול הס אשר לא ימד ולא יפיר
עומדים ועטרוניהם בראשם ובגדי יסעו ומעיל צדקה על לבושי עומדים בשטון ובטמחה
ובגילה ורינה . ונהנים מזון טביו . ויהי בהיותו ברמיכות הערך משוטטו . ומעלת אכני ה
החכמה מביעים . ראיתי אנשים מלאים הוד והדר . וליפס סתם וירח קדר . כתנו להם מהלכו
בעולם המלאכים . ולא הכרתי איש מהם . ואשאלה האיש הדובר בי לדעת אודותיהם . ויאמר
אלי חלה הם חסידי אומות העולם אשר גברו בחכמתם וטבלם . ועלנו במדינות סולם החכמה
כפי יכלתם . ולא היו כאבותם . דוד סורד ומורה . חקרו בטבלם מי היוצר ומי הבדוף . אשר ב
בחסדו המציאם . ומאן אל יש הוציאם . ואל העולם הזה הביאם . ומה התכלית אשר בעבורו
בראם . וכאשר סאלנו אבותיהם . והתבוננו בתשובותיהם . וידענו כי ערומים הם . בא אל אמונת'
וכווננו לחקור אמונת חלתם .
לחוק יסודותיה יריה אמונות . ואמונת אלתם מגבות . לא אמרו כעמוד על אמונתו . כי הוא
קבלה בידיו מאבותינו אך בחרו מכל האמונות הדיעות אשר צדקו ועליהם אכני החכמה
לא כחלקו . ובס אחוז ובס דבקו . וכל הדברים אשר כל האמונות יגנו . אליהם עורף ולא פנים
פנו . ובענין האלדים מת' אמרו לקרוא לו עם לבבינו יחד ויפחד . כי כל עם ועם יקראנו בשם
מיחד . ואנו אמרים יהיה שמו חשייה . אכחנו מאמינים אל הכמץ הראשון האמתי
והמחיה אשר היה והוא ויהיה אשר ברא העולם בעת טנגויה חכמתו . הנעלם ממנו לחווק
הראיתו . אשר לא ייעף ולא ייגע ואף חקר לתבונתו . החומל על יבדיו . והמטריפם כרועה
ידעה עדרית אשר יקראנו אליו בסופינו וכבודו יאספנו .
הערך עלינו . כוראות ראינו . כי סמיה יטבו כסאות רמות וכיטאות . היו בעיני פלאי פלאות . לא
תשבע עין לראותי ובתוכם כסא מלאה הארץ מן הדו אהר' שמעסה לבנת הספיר וכעצם השמים

לעמוד ויגדו אשר לנגליו ארכו וטוליו והתלהקו חטמלת והתאוותי לבבת עליו ואומרה
בי אדוני למי תספח הנכבד והנעים ולמי ההדוס מעשה צעצועים ויאמר אלי חייך הנסא וא
לאביר הרועים מעותך ולו יהיה הוא יהודה גור ארזה אשר גבר באחתי וההוד וציונו פרחתי
הוא למחוקק לא יסור מבין רגליו ואתה תהיה חסב עלמי והית קרוב חלמי ויהי בטועי
זכרתי מעלת דניאל אחי אשר הנחני בדרך אמת וייסר את אחי ואמר קרב אלי כברהי
כיך כזר הקודש אשר על מצחי חיי בטרו וכש. ת רוחי ופרשת גדולתי וכדיכנתו ומעלתי וסכלו
ובינתו וענתו וזדקתו ואשר מלאה אפסי הארץ תהלתו ואומרה אל האיש התומך
ביומיו כי אדוני הראני מקום דניאל אחי ותחנתו ואזיה בית אשר תבנו לו ואזיה מקום
מנוחתו ויאמר אלי דע אל נכון כי גדלה מאד מעלתו ומלאה אפס הארץ תהלתו ואף כ
מעלתך קצרה עדות מהגוי כי הוא חטא רבים נטא ולפוט יסגי בעבור אשר ידע
החכמה העליונה כי הוא בלעדך לא יסקוט ולא ירגיע העמידה אצל סוכתך סכו ואף כי ערכך
מך מערכו בידעה כי יתיה לו בחברתך טעמו והוא יהיה למטה ואתה תהיה לו ליהנאע
ולמען יאומרה הכל כאשר יאמר נפשותי כס יתאחדו ויתל בדו ולא יתפרדו יחילכו טכס יחדו בליע
אם כועדו או אין לתמוה אם צמח גילי וידעתי כי בנעימים ככל חכלי בידעתי כי בסכזו
גאולה תהיה לי ואמרה אל האיש חייך אדוני הראני את הוד נסאו אשר טס ירגיע כי ידעתי כי
יעלה לשמים טיהו וראשו לעב יגיע ויאמר אלי האיש בוא עמי ואראך את טמחתו ואת כבוד
מנוחתו ואלך אחי כמטך ונסמך ער אשר הביאני אל אהל אהליאב בן אחיסמך וטס היה
בצלאל בן אורי בן חנר למטה יהודה וכל הנטיאוס בעדה וכני אליה היו מרבים להביא מדי
העבודה ואורגים היפות כעיימות והדורות כזוהר הרקיע מזהירות כל אבן יקרה מסוכתם
ססיר גורתם וטלחנות ומונינות וכסאות ועטרות אל הכפפות טהורות ועס ראינו כסא טע
גדול זהב מצופה נותן היים למיזאו ולכל בטרו מרפא ואכני נא עלמי מסבוכסות זכנדי תכלת
וארגמן וקלעת טני עליו פרוטות וכעין כהטת קלל כוצצות כביהם לכל הארצות ועל ראשי
הכסא עטרה מטקלה כזר זהב ואבן יקרה לא יותן סוגר תחתיה ולא יתקל כסף מחידה וקול
אומר קרא כי ליוטבים לפני הסחרה ויאמר האיש הדובר כי הראית העטרה והכסא הנטא
אשר אחיך דניאל עליו כלביא יקום וכארי יתנשא ואת מנוחתו עדי ער ופה יטב יען אשר לדבר
היקטב ואין כמותו בכל הארץ חכב וחוטב ואו נתתי לאלו טבח ותהל אשר הגיעהו אל המנוחת
ואל הנחלה ואומרה ברוך ה' אחד ואין טני אשר לא עוב חסרו יאמתו מ גס אדוני
וכאשר עלינו במעלית הערן הגבוהים ראינו דבר להיות תמהים כי ראינו טס אנשים היו
בחייהם פריצי חיות דעיה לשמים ורעים לבריות מתו ברטעס ממותי חללים טסך דמס
במים ולחומה כגללים ובראיתי אותם מזהירים כזוהר הרקיע יעלה לשמים טיאס וראטס לעב
יגיע אמרתי כלבי טנה האל כטא ולפוטעים יסגי ואשאלה האיש הדובר כי לדעת הסיבה
אשר בעבורה זכו אל המעלה הזאת היקרה ויאמר אלי אלה האנשים חטאו עו פטעו ועל
חטאתם בלא עחס גועו ומרורי טבעו כי נטלו בידי אכזרים ונפלו חללים מדוקרים במצינות
אריות וכדודי כמרים ונצובו יחדו לעוף השמים ולעוט הדים וכאשר על מרוות המות הגיעו

פעלו על לבבם את אשר הרעו • וקבלו עליהם מידות המות מאהבה • בודעם כי הוא
שׂים כדף וכחוכה זערכה להם המות מחיים • בחשבם כי קל אל יתן רע ראויים וכי כסיבת
מצונט מר ממך יהיו פדוים • והראו בעת מותם הטמחה והצטע • כפיהם וכלכותם • בעבור
קבלם בעולם הכלה קצת מחטלות חובתם • לא התקצטו על כפיהם • והיוז מן זתה אבדיות
ועיה • חזכו אותם על ראש כפיהם צטרף כבי וצפירת תשאר • ולכן זכו בגללה אל זאת המעלה
המהוללת • וכאשר חטט כסעני • ראינו איש שקל לבינו • קרע כתביו וחרמה על ראשו יחמה
וכאב וחומץ • רק ספתי כעות וקולו לא ישמע • וכראותו פני מצודות ללכת אליו • אחה דמעת
מעל עיניו כסוליו והתאמת אבהו חלכו • ויאמר אלי ברכה בוא יבוא איש שלומי אשר בטחתי
בני וכאשר כצורתו התבוננתי • ראיתי אשר לראות לא האמנתי • כי זה האיש אשר טק ואשר
יצי • הוא אביר הרועים אשר אל רוס המעלות הגיע • הוא היה נור המון • פלוגי בכל בית
החכמה נאמן • ואומרת חלתי בי אדוני למה נסלו פניך • ומה הטק אשר על מחנך • ויען אלי
ויאמר נסלו פני כוכרי • הייתי המאשר מכל בני עירי • ולעשות רצון יוצרי • הייתי רץ כצבי גבור
כארי • היה לי סכל מחודר מכל אשר היו לפני • ולא חסרתי דבר מכל אשר טאלו עיני • וכני
משפחתי למעלה הימנו • ולראש ולקצת אליהם אמנו קראו לפני אברך • וכל איש כסמי יתברך
• ולי יבוא כל כתח טוב כתף וירך • ובראותי כל בני משפחתי למעשה דיוק • לפני יכרעו
צדיק וקם כל העם והשתחו • חסבתי היותי למעלה מגבל ערבות • וערכו יצוי עם התורה
והחכמה קרבות • ויתגדדו כמשפט בחרבות • על כן הכני אדם מיער וואב ערבות • אמרתי
בלבי האסוף • כי לא יהיה לעשרי ערך או דמיון • אעשה לי מן הבאות אשר יין מעלה על כמותי
עב ארמה לעלוי • וכך יבא הקצף מלפני ה' והחל נגף הכוזן פרחי בגבול האלה פירן ועשיתי לי
סס כטח הגרוליס אשר בארץ • אמרתי בלבי איני חשק והלימוד אשר החלתי • למה זה
הכל הבלתי • אקנה לי מן המון והרכוש • מה טלא יערכו בני • מצרים וסחר כיש • ואקיס קל חיש
ואקח את כל המון אשר אצרו אבותי • וכסף וזהב אשר היו לאנשים סביבותי • והלכתי אל ארץ
בחוקה לסחר • וקול קורא מה לך לדרך מצרים לפנות מי טוחור • יד העיני טלח ידו מן החור •
ופירט רטת לרגלי הטיבני אחור • והלכתי הלך וחסר • יד ה' בי הויה • ומתו בחצי ימי בארץ
כריה • מה אדבר ומה אצטרק וגדל באבי • כי אכני סכותי בכל כפט בית אבי ואך לא חסכתי
אכני ורע קדושים • כי כל מרבית ביתי מתו אנשים • וכמו שהיה לי להכניע אל הטס • ולכלתי
היות כאסס • ולהיות יצורי מאימתו פחדים ורוהים • ואחר עקבות ענוי ארץ להתת כנהים על עמוד
בביתי ולהסתתף בצרת הקהל • כן הייתי לאסוף מן כבהל • וההפך עלי הגבל והן לא אספתי
יוכרתי וכמתתי והדביקני הרעה ומתי • והדבר אשר על דאנתי • ונהמת לבי טאנתי • וכרעה
התמוגגתי היא כי ארצי טחתי ועמי גרנתי • ואלמנתי כאשר נכלה • בראתה בו סר צלה • וכלה
נעשתה אך כבהלה • קצרה כפסה במלה • והטליכה כפסה מנגד והקאמה כניה ל'א לה • ואן
לתמוה אס יצרי מרה יכנקי • וכאקת חלל • יכאקני • כי אראה אהלי טודר וכל מיתרי ביתקו
אין עוד כיתה אהלי ומקד דיעותי • כי בני פלוגי ופלוגי יצאוני ואינש • הדיס וטאונס • ולוי סדיס
לי זכות אבות או אף ה'בי התאק • ולא הטאיר לי טורט וענף • ועתה היה מעלת אבותי הצדיקי
י אשר היו על לב לוח • המון הקיקים • היה אנו פלוגי האדס הגרול כענקס • היה מווינו מוקל זן

מלאים ומשוקים איך שבנו מטרה לחזי הקרובים והרחוקים ונבלינו כגלות אחד הרקיס
אוייה לכפתי העונה כי היה לי לפאט מעילי הגאיה ולחסוס רסן הגאיה וללבוט מחלצות
הגאיה והעונה ולהתחנן לפני יוצרי להסיר מעלינו האף והחרו לא להאשיך על קנייני
ולספוט עוד על חרון אף ה' והנני בוש מאבותי בכל עת אשר אנו וזכר מעלת אבי פלנו ובקדונו
והחריצות אס זכרתי ונבהלתי והחו בשרי פלצות כי מעטרה קבים של פריצות טידו בעולם
תטעה כעלנו בני ביקילגורלס וואהר כל העולם ואני יודי לפמים פרוטותי ספלוני בני יוכה
ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולכבד לא יזה מעבודתי וישמור בריותו דתו וידעתי כי אהבה
עזה אהבתי וכפי היכולת למדתו וכיכחתי אהלי לפניך לזרז במוסר ובחכמה וידעתי כי כל
תוכל ולא יבצר ממך מוימה כשמעי דבריו ולגו בני דמעות ואומרה אלי אדוכי אל יכהלך
השמועות והנני נשבע לך שבעי סכועות כי הצמיח האל לך יצוצות ולכן אל תפחד ואל ת
תחרד כי חדלו הקולות והכרד ופלוני בכך עם קרובים כאמן ופס אל רר ועתה כזר האמן
צני לכל הארצות לך ופתחת האק מכל יתניך והלבט איתך מחלצות כי בי נשכעתי אס
לא תטוה הצניק הטוהר על ראשך ואס לא תעדה עדי אב על לבוסך לעולם פס פלנו בכך
לא אתחבר ופי אל פח לא ידבר דיה כראותו איתי מתאמן לנחמו עסה את אשר לא טאלתי
מעמו ויפס כתר מלכות כראש ויעדה עדי והב על לבוס ויאמר ברוך אתה להכי נחמתני
ותחת היותי מתאכל פמה ועלו סמחתי כי אני לא ארסך ולא אצובך כזר הימים כי כל
יטעי וכל הפצי לראות הכבוד אשר יכבודך החכמים אז היו טלפתינו ברחובות הערך מסוטטים
וכל הנצבים טס אחרינו מביטים וקול נטאע עד למרחוק לאמר בא עמיל הנה ועת לסחוק
וישמע הוד כי באתי הלום וירץ לקראתי ויקדמני לסלום והכינור ונבל פסור בירו והארץ
האידה מכבודו ועמו אסף והימן וודותון בנכלים ובכיורות ובני קרח מחצרים בחצרות
יאמר דוד אלי ברוך הבא בשם ה' האתה הוא המעבי חלודה מעל פני פניני ויחבקני ויכסקני
ויכאשר ידבק האזור על מתני איטכן ידבקני ויאמ' לי אתה כבדתי במה ספירטת ספר תהלות
וזראית בסירוסך מעלותי המהוללות ובארת מליבותיו אשר היו עד כה בתולותי ואיש לא
ידעס כי אני אחרי אשר דעת לכפסך יפעס ככד לכבודך מאד כדיבור ובמעשה וכל אשר
תאמר אלי אעשה וישלח דוד ביד איטמן העומדים סס לקרוא לכל המפרטים אשר פירטו
פסר תהלות ולהבי פירוש ויכואו כלס במצות דוד המלך ודוד קמחי כראש זכבואס כרעו
לפני דוד המלך וקדמוהו לסלומים ויסתחו ארצה סכע פעמים ויאמר דוד אל המפרטים
העומדים לפני ויאמר כל אחד מכס מזמור יקאס אלהים ויעונו אויביו וינוסו אטנאח מסנת
ויגלה מצפונם וענייני כאשר תראיכה עיני אז קמו ואחו כל אחד מהס דרכו זה אומר בכד
זה אומר בכה ויאמר דוד זה יזמר זה פירוש זה חידושי ואין בכס מנתס מטיב כפשי אז
קס דוד ובסקני על ראשי ויאמר א היא צרור המור זה חשף סוד זה המאמר ולא כסאר בו
רמז וסוד מקורות הסופן ועד היסוד שהוא לא גילהו הוא החל לכארגו והוא בלא ויניני לאמ'
לפני בולס שי הזמיר וכן עשיתי לא העלמתי דבר ולא כיסיתי כשמעס פירוש ומעלקס
חטבו לאל מילתס אז כזה דוד אל המפרטים לכבדני וכבדוני וכאלו הייתי מלכס ומסוחס
כן עבדני עודס מדברים עמי והנה יחזקאל הנביא פאגה לי כלביא ויאמר עפר דדת לי

כזה המפרט ומי הא זה ואיזה הוא אשר אותי מזה המעמד יבט . ויאמר אלי ברוך ה' אשר ה
הכואף הלוט ועקה האלוט לך האלוט ואצן ואומר שלום ס'ל והארה אשר הגיעני אל זה
המעלה הנשאה לראות בגוד בחיים חייתי אשר עין לא ראה . ויאמרי מה מאד כבודתי בעי
ספרי ובמה סכתבת בראש הספר ובסופו המצאת למחלת המפרטים צורי כי כאשר כטית מטת
פירוטך על מעשה המרכבה שמת יס הספיקתו לחרכה ובקצו כל מעיינות תהום רכיה וצברו
בני ישראל הגדה הקדומה בתוך ימי החכמה כיבטה עורה מדבר והנה ירמיהו משאלו
אלישע ומימינו אליהו אחריהם ברוך בן נריהו ויוטט ירמיהו אלי ידו . ויאמר ברוך שחלק לך
מכבודו ויאכל עליך מהדו חי חני כי עטרה לראשו ענדתך וחותם על לבי ועל דושי כחתי
בפירוטך אשר פירטת בטרם אצריך כבטן ידעתך ובטרם תצא מרחם הקדשתיך לאן מפירטי
הזמן להשיב פירוטו ואתה גלית עכפוסו ושרטו והאכלת חרעבים אל דבר אמת צופו ודבשו
עור זה מדבר והנה ישיב הנביא בא ויאמר אלי שלום לך המפרט אשר בתוך נביאים נבא
ובסיבת פירוטך קנית חיי העולם הבא כמה עלו לבי בפראך ספרי ואכלת ציפי ויערו וארית
בשמי ומורי היו דברי בעיני המפרטים לאין עד טקמת והיו בפירוטך מחמד כל עין ולכן אין
לתמוה אם נוכח דודך וניין חי אני חני אהיה לך למליץ ולמושיב וכל לשון תקום ארך למשפט
ארטיב וכחצרות ביתי גם הנשמות הגהרות תיגוע ויעלה לשמים טיך וראשך לעב יגיע
יען אשר חטא רבים כשאת ולפוטעים תפגע כמה מעלתך בעיני יקרה בפראך על מה תוכו
עוד תוסיפו סרה כאשר עש לבבי ולא הגיע לפירטן כלעדך חכם און נביא עורנו
מדבר והנה המלך שלמה על טוב יזכר שמו ולקחת הנביאים מהברי המקרא עמו ובראותם
אותי למרחוק הכירוני ומלא פיהם טחוק ובטח ה ברכוני ויאמרו בוא יבוא בריכה נוטא
אלומות התבונה אשר מרי פירטו ספרינו גלה תפוחי והכני אשר עמנו במשניות כספיו און
הטחנותי אליהם בניסר ובענוה כאשר יאות . וכי כתי בטח ה' צבאות ויקחוני ויעלוני במעלות
הערן הגבוהים ויביאוני אל אהל משה איש האלהים און בראותי כי קרן עור פניו החלי עיני ל
להיות כהים ואומרה אין זה כי אש בית אלרים און נתן משה על פניו מסוה והייתי בעיניו
כגן ריה איכני חסר לכפאי מכל אשר יתאזה ויאמר אלי משה איש האלרים אשרך כטוי פטע
כטוי חטאה מי שמצ כואת און מי ראה איש כמוך בעל נפט נבאלה ומיראה יפרט כהינס ספרי
נבואה לא בצדקתך וביושר לבכך אתה בא לרשת חיי עולם רק בצדקת פירוטך המבארים
כל נעלם תבוא אלי קבר בכלח ופרית נסטך מני שחת וחיתך מעבור כטלח . ובפראך ספרי
הוא ספר איוב פרצת עליך פירן ועטית לך טס כשס הגדולים אשר בארץ כיהנת פאר כחצן
בפראך שר בהמות ילויתן אשריך שוכית לעמוד כסודס ולא קדמך כס ארס און אמר
שלמה כחיי אני מאד נפלא איך יכולת לקטור פאוקי ספר מעלי ולכתבת בפרטת אשת חיל מי
ימצא נוראות ובאיר הסירים חרטת פלאי פלאות אשר לא תשבע עין לראות . ובפסוק באונה
וראה בנות ציון כמלך שלמה בצעירה שציטרה לנאמי . לאו כל חכמי הזמן לדעת כונתי ולא
מצאו חידתי . עד טקמת וחכמה וכבוד יספת והור סורו על האמת הוספת . ובספר קהלת לא
ראו מפרטי הזמן כו תועלת . וחשבו האוילים קצת דבריו אוולת . עד כואף מלון קצו ויער
כדמילו . ואחרי נמכר גאלה תהיה לו עורנו מדבר והנה יוסף הזדיק כבוד מנוחתו והוא

כחצן יוצא מחוסניו (בריאה) בעצירתו זה גדולה (וכדואו אל החברה שמה וזהו) ואחד עשר
אחי לחסרתו הכבוד בכבודו והצביר כצבירתי (וכדואו) באהל משה החברה הנאום הטחנות
במוסר וצבנה (ויאמר שלום לך משה איש האלמים בבית הכוית רענן) שלום לך היושב בסתר
עליון ובכל עדי תתלונן (שלום לכל החברה אשר בצדקה תכונן) ויאמר אל משה בוא יבא בריכה
צין כז' הקודש והעדות (ראשון לחכמה ולענוה ולחסידות) שלום לך שלום אשריך (אשריך)
ושלום לאחיד הנמסבים אחריך (וישן יוסף כה וכה ויראני) ויאמר אלי חי אני זה הא' הא' הא'
אשר בס' רמטני וזכרני (וכתן בראשי כתר מלכות כאש-דן אותי בדבריו לזכות וכתב ממני
וממצי עבד באריכות) ושלח ידו יחזק בי (ויאמר שלום לך איש כלבבי (וישן) ואומר צבאות
השלום ילנו עליך תפארת החסידים (המבאר כל סגוס ומדבר נגידים) ויאמר אלי יוסף חי אני
כי לראותך עתה באיני (ולסחר את פניך יצאתי) ביען כך נכבדות מדובר כלביא תקום וכאור
יתגבר (וישן) יום אשר לא יוספר בערך מאורותך (ושלא נסתעבטע בחידותך) למן יום אשר
בא בכל קורתיו ר' אליהו מדעתך יספר לנו סירותך ומליצותך (וכפירוש אמרים הכלבי גברה
יד סלך בסידים ובמליצות) והם לבדם צבי לכל הארצות (והיו סירי זולתך כאבני גיר מנופצות
(לא נכחו בחונות הכל המה מעשה) עתיעים (ועתה חזק הדוד הנעים כי אתנו תהיה יום יום
סגסועים) ויהי בהונתנו במעמד ההוא הנכבד ראינו עשר חופות (בגלומי תכלת וארגמן מ
מחופות ונפנימה זה מופו מחופות) וכל אבן יקרה מסובתם (ספיר גורתם ושמה ישבו כסאות
כסאית) בסו מסולאות (מסובבים זה ובצ'טיש ממילאות ועטרות יקחת הם הד' והד' ונגד
אוד הטמם קדר (ואומרה למי החופות היקרת) והכסאות (העטרות ההדורות) ויאמר אלי דניאל
איש חמדות חיך אלה הם לעשרה דג' מלכה ואומרה ואיה איפה הם (ונסחר כיום את פניה'
ויאמר דניאל כסעו מזה עש הס' מיכאל) ועמם רבינו הקדוש שמואל) והגם טורעים ומתחנני'
לשני האדון האלדי יט' אל) ומתפללים בעד השארית הנמצאה להצמיח לה גואל'יהי ראו את
עוני ישראל (ומאד מידה) ולא יתנו דומי לו עד רוח ממרוז יערה' לקרב קץ הגאולה (ועד
יכוון ועדי ישים את ירושלים בא-ץ תחלה (ויסוף עוד דבר אלי דניאל איש חמדות) ויאמר
התחפץ לראות חמט חופות נכבדות) אשר לחמטה רעך אשר הם חיים עדנה מוצות
(ואשן) ויאמר בחיי אחפץ מי יתן ותר'אני הדרתם ויפעתם ויקרתם (ואם תודיעני טמותם
ובמה גדול כחם) אז אחנחם (ויאמר אלי טא כא וראה) ובין בדבר והבן במראה (ואטא עיני
ואראה) והנה חמט חופות כוראות) יפית המראה (הבריאנות) ועטרות מפז ומזהב נחמ'ות
ויאמר אלי אלה החופות הנכבדות היא כחלת עבדי ה' וצדק'ם) אשר הם על לוח לב הזמן חותם
החופה הראשונה אשר טאן וטמחה בה ימצא אל השלם שלוני מפי'רוטא כגדל תצא' כרך
ה'חילו ופועל ידיו תרצה) ביען כל השלמות בו עד צואר יחנה' מן הראש עד לעומת העצה'
מכריח מן הקצה אל הקצה ולכן לפני ה' ירצה זה האיש אין לתהלותי חקר (והגדולה טבהם
סלא אמר לעולם סקר נאמן במעטה ובדבור) וראט למט'תפיס בצרת הצבור' כרת בריח
לשינוי ולא התכוון על בתולה (ולא הוצי' לעולם אשיו דבר נבלה) סכא המחלוקת וממנו ברח
אם הוא למצרכ הוא למורח) ויעס פועלי און לא ארח' (ולכן כבוד העלמ' ירח' וישרט וצדק
וישרח' הוא קיים מצות לא תטור ולא תקום' וראט למתנדבים בכל מקום ביתו פתוח לרומחה)

מלך ישראל ויהוה אלהינו יהוה אחד

ומקבל את כל האדם בשמחה • כמה מקרים עברו עליו • אשר לספרם הזמן יאריך • על הכל
 אמר יהי עט ה' מבורך • לא תקטוף על מקרי הזמן • וככל הכל מההבחי החל הזמן • שז ביתו
 בית ונער לחכמים • ובין מקדם כמו רמים • ודבריו נחמדים מזהב ומשו רב • ועם טובים כל
 יתערב נתן לו האל את בריתו שלום ואיש חשב לרמות במדותיו חלם חלום הוא יחזק הדלים
 ומברכתו יעניקם וסערת העניים והאביונים לדממה יקם • ורוח מדטן ביתו ומחל עדתו יסקן
 ובצבור היתו מעיל דרקה עוטה וכגד כוגד מעדה תהיה זרכת ה' בכל אשר לו בבית ובטרה
 • ומן העמים יעלו לו מרפא וחוכה • וישו לכרכה • והחופה הטנית אל הנכבד פלוגי ער הנבוא
 • אשר קנה לו חיי העולם הבא • כאשר עמד בסרץ בעד עט ה' הוא כגבורתו שני לחסמוני
 הוא הכה את שני אריאל והסיר הרפה מכל ישראל • לו עט בשלטה הגבורים ולו האוסים
 האביונים וכחמר אל מלחמת ה' שיפט • ישומם חללים מדוקדק וכל העט יסובן אחריו אך לפשט
 ומשכל איובי ה' מערומי ישראל יקטט • יחריד צירים ויכלע עצתם • וידוף יאויביו ויאגד ולא
 יטוב עד כלותם יבו האל לו מלחמו לטמרו בכל דרכיו • ען זנוף באבן רגלו • ונגע לא יקרב
 באהלו ביעץ אשר לו עט הגבורה • הדיבות הגמורה ולו הכית הספיה לרוחה איז סרץ כביתו
 ואין יוצאת ואין צווחה לאין אינים פתח קוח • אם היגעו היעפים ומצאו להם מנוח • ומס ינחו
 יגיעיכס • אם כל מרו כפס יצאו לרויה ואם ימצאו אכילה סתיה ולויה לו הדיבור הערב • כל
 עובר ועב יאסוף הביתה ויקרב • לו סכר הפני הופת • ונתן כסו ביתו לרקחות ולטבחות ולאופות
 להשביע כצחצחות הנשמות השואפות אשר ברעם מתעטפות ומלוח עלי טוח קטנות ומח
 כאמר מאטמו האוימה • אשר היא לכל הלנים בצל קורתה לחמה היא הדלים מרחמם והאביוני
 מחוננת • ולכל עובר ועב היא אם ואומנת • יטלם ה' פעלה בתוך סוף ההסידות ומביאת יתיה
 משכורתה טלמה חיים ה' צבאות • והחופה הטלית אל אשר ד' פלג' איה כלכרך אשר אהבך
 והרכך • יען אשר נסמו בכסו • ונהס נכסיר ואחו טרפו • ורעפה הארץ מקצפו • והטיב אחור
 צרויהדה ובכיוון חסה ומפה • עה אשר עמד יס התלחות מוצפ • הוא עסה לישראל הצלות און
 ומספר • תעטבנה לה' אשר ער • לא תאמין כייטופר • הוא העביר גילולים מן הארץ ואת כל
 הטמא בארץ • ויען בהיותו דורם טוב לעמו • יהיה חלדין עמו • יצלמחהו בכל דרכיו ושלילתיו •
 ויס' יהו וירבהו מאבותיו • וחיה רביעה דמי לבר אלהיו • ולעלות אל רום המצלות יחזן • ולו
 החופה הרביעית הנוראה • הזכנה לו מעת הבראה • הוא המשכול פלוגי בר פלוגי חפולה • כ
 במדרגת הסולם • עד אשר יטלח ידו ולקח גם מצן החיים ואכל וחי לצולם • וכו נכסות ח' זוכר
 קרוי יטנו וכבר • עליו הנדיבות בראש הנמיות קרא בלסנה • לאמר זה יצא ראשונה • יוד כל
 נדיבו עמים באחרונה • וקורא לגדרי פרץ הקלה • ומחוק את כדק ביתי לתפארת לטט
 • לתדלה ביתו לקורה ולתעודה לאהל מועד • ויהי כל מבקש ה' יועד • ואנכי היודע ועד
 ולכן יהיה עט מדוקי הרבים ככבים לעולם ועד • הוא העניק מפירותך קצת באחבתך אתם
 עט אתם • על לבו חותם • ולא יסקט ולא ינוח עד יצתיק שאריתם • וישל ויבין לאחריהם •
 ויראה ויעסה כתבנותם • והחופה החמישית אל המשול ר' פלוגי מעיר פלגית אשר האכית
 האיררי הזמן בסירתו אשר הראנו • וכאן לירינו והנחנו • עלה לטמים טיאו • וממעל למטרדי
 הזמן עט כסאו • לאו מטורדי תכל לעשות סיר כמותו • ולא יכלו עשאו • נחטבו לו מאסם ותוה •

על כל האדם בשמחה • כמה מקרים עברו עליו • אשר לספרם הזמן יאריך • על הכל
 אמר יהי עט ה' מבורך • לא תקטוף על מקרי הזמן • וככל הכל מההבחי החל הזמן • שז ביתו
 בית ונער לחכמים • ובין מקדם כמו רמים • ודבריו נחמדים מזהב ומשו רב • ועם טובים כל
 יתערב נתן לו האל את בריתו שלום ואיש חשב לרמות במדותיו חלם חלום הוא יחזק הדלים
 ומברכתו יעניקם וסערת העניים והאביונים לדממה יקם • ורוח מדטן ביתו ומחל עדתו יסקן
 ובצבור היתו מעיל דרקה עוטה וכגד כוגד מעדה תהיה זרכת ה' בכל אשר לו בבית ובטרה
 • ומן העמים יעלו לו מרפא וחוכה • וישו לכרכה • והחופה הטנית אל הנכבד פלוגי ער הנבוא
 • אשר קנה לו חיי העולם הבא • כאשר עמד בסרץ בעד עט ה' הוא כגבורתו שני לחסמוני
 הוא הכה את שני אריאל והסיר הרפה מכל ישראל • לו עט בשלטה הגבורים ולו האוסים
 האביונים וכחמר אל מלחמת ה' שיפט • ישומם חללים מדוקדק וכל העט יסובן אחריו אך לפשט
 ומשכל איובי ה' מערומי ישראל יקטט • יחריד צירים ויכלע עצתם • וידוף יאויביו ויאגד ולא
 יטוב עד כלותם יבו האל לו מלחמו לטמרו בכל דרכיו • ען זנוף באבן רגלו • ונגע לא יקרב
 באהלו ביעץ אשר לו עט הגבורה • הדיבות הגמורה ולו הכית הספיה לרוחה איז סרץ כביתו
 ואין יוצאת ואין צווחה לאין אינים פתח קוח • אם היגעו היעפים ומצאו להם מנוח • ומס ינחו
 יגיעיכס • אם כל מרו כפס יצאו לרויה ואם ימצאו אכילה סתיה ולויה לו הדיבור הערב • כל
 עובר ועב יאסוף הביתה ויקרב • לו סכר הפני הופת • ונתן כסו ביתו לרקחות ולטבחות ולאופות
 להשביע כצחצחות הנשמות השואפות אשר ברעם מתעטפות ומלוח עלי טוח קטנות ומח
 כאמר מאטמו האוימה • אשר היא לכל הלנים בצל קורתה לחמה היא הדלים מרחמם והאביוני
 מחוננת • ולכל עובר ועב היא אם ואומנת • יטלם ה' פעלה בתוך סוף ההסידות ומביאת יתיה
 משכורתה טלמה חיים ה' צבאות • והחופה הטלית אל אשר ד' פלג' איה כלכרך אשר אהבך
 והרכך • יען אשר נסמו בכסו • ונהס נכסיר ואחו טרפו • ורעפה הארץ מקצפו • והטיב אחור
 צרויהדה ובכיוון חסה ומפה • עה אשר עמד יס התלחות מוצפ • הוא עסה לישראל הצלות און
 ומספר • תעטבנה לה' אשר ער • לא תאמין כייטופר • הוא העביר גילולים מן הארץ ואת כל
 הטמא בארץ • ויען בהיותו דורם טוב לעמו • יהיה חלדין עמו • יצלמחהו בכל דרכיו ושלילתיו •
 ויס' יהו וירבהו מאבותיו • וחיה רביעה דמי לבר אלהיו • ולעלות אל רום המצלות יחזן • ולו
 החופה הרביעית הנוראה • הזכנה לו מעת הבראה • הוא המשכול פלוגי בר פלוגי חפולה • כ
 במדרגת הסולם • עד אשר יטלח ידו ולקח גם מצן החיים ואכל וחי לצולם • וכו נכסות ח' זוכר
 קרוי יטנו וכבר • עליו הנדיבות בראש הנמיות קרא בלסנה • לאמר זה יצא ראשונה • יוד כל
 נדיבו עמים באחרונה • וקורא לגדרי פרץ הקלה • ומחוק את כדק ביתי לתפארת לטט
 • לתדלה ביתו לקורה ולתעודה לאהל מועד • ויהי כל מבקש ה' יועד • ואנכי היודע ועד
 ולכן יהיה עט מדוקי הרבים ככבים לעולם ועד • הוא העניק מפירותך קצת באחבתך אתם
 עט אתם • על לבו חותם • ולא יסקט ולא ינוח עד יצתיק שאריתם • וישל ויבין לאחריהם •
 ויראה ויעסה כתבנותם • והחופה החמישית אל המשול ר' פלוגי מעיר פלגית אשר האכית
 האיררי הזמן בסירתו אשר הראנו • וכאן לירינו והנחנו • עלה לטמים טיאו • וממעל למטרדי
 הזמן עט כסאו • לאו מטורדי תכל לעשות סיר כמותו • ולא יכלו עשאו • נחטבו לו מאסם ותוה •

גבר במצב סחיו ומעמד יבצחית לאינו ותמוכו עיניו לטוב
ואשר יהיה יתור ואשר לא יפחד בלשונו חינונו מפואר וכן כמוהו בטור ירחק כי שניו כחם
ותלקח ולו הפיר הנמרץ יתעורר בלשון עברי ובלשון כנני ובלשון צירי ככל ד' לא יקרב לו יד
המל' מדת לקרב יחייב יח' (הוא יצעה כחרכ נורחנת יבכחית פלאו פלאות אשר ל'ת יבכ
עין לראות ירעיש כל מלכי גוים כלם ועל רוחי ארץ אשר מעולם 'בכחית יעשה בה ככלחות
לצווי י' וצ' פשו חרבו על פניה 'הוא סוכב כית'ל והגלגל אהם ואשר וכמזר על דרך
יטור 'הוא סוכב כחלת מצרים וצ'ר באור ולחמת חודו בנות צערה עלי טור' טחון כנות
החן לצ'תני ועודנו מחוץ בתומצו 'חמד ה' השירים והמלכים 'פ' ארנונו הנסיכים ו'פ'נו
מלכית יתיצב כל יתיצב לפני האוכים 'פחת אולי הארץ מיראת חיי' לטונו ומגזרת אמרי
כתבו ומדרר גאוני 'סיה עט מלכית והג'אוכים ומכל 'וע' בריזם לפניו כפתחי ומיג' הדיכל'
וכראתו כי כל אולי החרץ יצברכו בטמו יקבא לארצו ויחמול על עמו ועמד כפרץ כנגד בוגרי
בגד 'וישלך התכפסו מגד' הוא הלך בשרוכ'כ'ח אל חלף מגד'אל ודבר טוב על ישראל'
הוא על אולי הארץ הוא מסלו ועל נכבדים ירעם בקלו וכמלכית יתק'ס ורואים משחף לו
סיה כהיתו פניחם משח' לרמית הסומרן נתן דברי עבדים ולקח כסף הב' ובגדים יבא לוטם
בגים ויבא כעזר עדים . ה'ח כלתה מלחמת ה'תורתו כשצרים . עט כפיו הב' על והכותרים
'ובככל ערוס יצרים 'טענותו חטיה והורה להם טעורים 'הוא דיאה במליכותו החמודניע
כי לישראל בכל חמה עט' ידות ולכן נתנו לו מהלכית בעולם המלכית ויהי אחרי כן
ויאמר חלי דניאל איש חמודות 'התחפץ לראות חופות נכבדות 'אשר לגאוני עולם מעודות'
ואען וחומר חייך חפצתי לראותם ועתה הדאיני הדרתם ויראני חופות סעיר גורתם וכל
אבן יקרה חסבותם 'תלחינה הלטיכות לתאר יפעתם 'והחמודות אשר סביבות גבעתם ויאומר'
אל ארנוני למי החמודות 'אלה אלה ח'י הוא 'ויאמר חלי כן בדבר והבן במראה החפית האל
א' החסדי ג'אוכי עולם שלושל 'מאור ביטו אשר מעשה ה'ראו ואת פעלו הכיטו ואספו כל המדני'
החמודות 'כס מדובר נכבדות 'וה' דה אשר בה זכו על זאת המעלה האמה'לה 'היא היות להם
א' הדלי חמלה שמעו כקצת הדל' ולא החרימו וריחמו הגולי ופניהם לא הוכישו וכל ערומי הם
הלטיטו עטו בתנוק הנדק פלאי פלאות וכנדיכות חר' עטו טראו' להם הבית הסתור לריוחת
(היד' להתנדב פתוחה והפעל' . . . ונוני בשמחה 'כמה יתומית הש'או' כמה למנות לרא' טוב
קבילו' כמה יכחיים נכסות . . . יא' וכימי רעבון עטו כמה נדקית והטביעו כפס שיקקית
וכרפת חנות עליהם תבוא ולכ' חין להפליא חס' יט להם בהובל המבוא 'יהי בהיתט
במעמד ההוא הנכבד 'ויאמר חלי דניאל איש חמודות חייך יבד' ע'ב אונך הא' זכדי כאשר תרהך
מן העבר ומן העתיד דברי נורא' ויראית במעמד הקרטי והנכיו' אשר כעדן בן א'רי צובאיהו
ומעמד היטעיס אשר ורדו פנחי' וכפס' כעזך לבחי' ירגו אך ככחי' ולא אראוך מן השמים כל
זאת ר'ק למען י'ע' ע'י' העולם הקורות אשר עליהם באית ולכן פמו' לך את כל הדברי אשר
ראית וכבתתם על ספר לזכרון 'שמחם תבד הארון למען ידעו איתם דור אחידון וע'ב כבוד
שחיים חייך קרא כגרון והכדע להכטי דורך את אשר ראו עיניך ואשר שמעו אזניך ואחי דניאל
אשר יבאני להשכלך בינה בתחילת תחטובך חפקיד את רוחך כיד קינך 'הוא למען חסרת
יעז לך תע'ך ואתה פנה לך א' השמאל ח'א' ימין' ולך לקן וענוח ועצמוד לגורלך לקן הומין

מל' 256

הנהגת אדם חכם

ויהי כהתיאור לדבר דבריו נכונים
הסערה משוטט אחרי אולי אמצעים
כבעתי ויגדתי וחרדתי לפי ומטת הבלי יקצותי
הריצותי לא הסרתני ולא הנקרתני בכל כחי
ומכטחי המכטחי עלי טדי אמי ומכטן בחי ערב עליו טיחי
כמטר לקחי ויהיו דבריו על לוח לבות כרשמים ולא אהיה כמטן אל המתים וכצנעק אל
הצלמים והכנידו לשמים פרוצות טבל עוד כשמתני כי אובה ללמוד וללמד לשמור ולעשות
ובאחריתי יהיה חסד אלרים תימך בימיני וסוער י ויתן כבוד מנוחתני דער טט אועד עס
מדריקי הרבים בכוכבים לעולם ועד
וכן יהי רצון אמין

הנהגת אדם חכם

ותשלם כל מלאכת ספר זה הנקרא מחברת עמואל על ידי צעד המטוקים גרסם המחוקק
בן החר חסה זצל דרע ישראל איש טוכצ'ינו ותהי הפלמתו פה בריעה אשר תחת ממאלת אטורה
מוני'יה ירה היום עם טני בטבת כ"ו להדע מרחטון טנת חמטת הלפים ורכב לכריאת
עולם וה כרחמי וזכו להתחיל ולהשלים אשר ספרי קדש מעולפים ספרים בתורת אלרי
להרביץ תורה בישראל כאות נפשונו ויטמחנו בכנין ארחל עם כל ישראל אמין

liber servus
liber servus

liber servus
liber servus

liber servus
liber servus

liber servus
liber servus